FMArsal

İntikam için
ne kadar kararlı olabilirsiniz?

Bir erkeğin
kalbine girecek kadar mı?

Güvenli kollarında
aşka sırt çevirecek kadar mı?

Peki...
...tüm kararlılığınıza
rağmen...

...hâlâ ondan
KOPAMIYORSANIZ?

YALNIZ GÖZLERİN İÇİN

YALNIZ GÖZLERİN İÇİN

FATİH MURAT ARSAL

EPHESUS®
YAYINLARI

1. BÖLÜM

Uzun boylu bir adamdı. O yüzden bahçe duvarına zıplaması ve duvarın arkasına atlaması fazla zamanını almamıştı. Hareketlerindeki çeviklik ise bunu sıkça yaptığını gösteriyordu. Islak çimlerin üzerine kontrollü bir şekilde düştüğü anda yere çömelip iri bedenini gizledi. Zaten siyahlar içindeyken zor görülüyordu. Giymiş olduğu esnek pantolon ve kalın boğazlı kazak simsiyahtı. Bu siyahlığı bozan tek şey, yine simsiyah saçlarındaki kırlaşmış şakaklarıydı. Başına geçirmiş olduğu siyah kepin açıkta bıraktığı bu kırlar, yaşına göre erken meydana çıkmışlardı. Siyah gözleri ise gece karanlığında garip bir şekilde ışıldıyordu. Tıpkı avını arayan vahşi bir kedi gibiydi.

Etrafını süzerken, duvarın öbür tarafından aynı serilikte, kendisi kadar iri biri daha atladı. Hemen yanına çöken diğer adam da dikkatlice etrafını süzmeye başlamıştı. Bir an birbirleriyle bakıştılar. Her şey sakin gözüküyordu.

"Tamer ona iki dakika vermemizi istedi. Eğer varsa kameraları etkisiz hale getirecekmiş."

"Tamam," diye onayladı siyah gözlü adam. O da diğer adam gibi sessizce konuşmuştu. "Bir aptallık yapmasa bari." Asık suratlı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Adam bela paratoneri gibi!"

"Tahir? Kıskanıyor musun yoksa?" diye sordu diğeri alayla.

"Hadi be Dodo! Onun neyini kıskanayım?" Başını havaya kaldırdı. Kasım ayının sert soğuğu vardı. Sabahtan beri devam eden yağmur ise bir saat önce durmuştu. "Bizden sadece iki yüz metre uzakta ama eminim şu anda onun üzerine hâlâ yağmur yağıyordur."

İkisi birden sessizce güldüler. İçinde bulundukları tehlikeli duruma rağmen hiç de endişeli gözükmüyorlardı. Az sonra içinde tehlikeli ve silahlı adamların bulunduğu bir eve baskın yapacak olanlar sanki onlar değildi. Bir dakika kadar sessizce ileriye baktılar. Yüz metre uzakta büyükçe bir ev vardı. Gizlendikleri duvar dibi ile o ev arasında ise oldukça sık ağaçlar bulunuyordu. Bu yüzden eve

gizlice yanaşmaları pek zor olmayacaktı. Tamer evin diğer tarafına dolanıp baskını oradan garantiye almak istemişti.

"O Yunanlı kızla arası nasıl?" diye sordu Tahir. Gözlerini yeniden arkadaşına çevirmişti. Dodo'nun siyaha yakın yeşil gözleri karanlıkta ışıldadı. Çoğu zaman insanları korkutacak kadar keskin bakan o gözler şimdi neşeyle aydınlanmıştı.

"Sarırım ona tutuldu."

"Bak sen! Peki kız?"

"Aynı! O hâlâ nefret dolu. Daha evvel Natalia kadar nefretle bakabilen bir kız görmemiştim. Neredeyse bir buçuk yıldır Tamer'in himayesinde ama nefretinde hiç azalma yok. Babasının ölümünden hâlâ onu sorumlu tutuyor."

"Zor olmalı," dedi Tahir yavaşça. "İnatçı bir kız gibi."

"Öyle..."

"Ve güzel? Tamer'i bile etkilemişse, çok güzel olmalı? Öyle değil mi?"

Dodo lakaplı Doğan bir an durup düşündü. "Evet. Aslında Natalia gördüğüm en güzel kız. Büyüdükçe daha da güzelleşti. Güzel ve vahşi... İnanılmaz mücadeleci... Korkusuz... Benimle bile fırsat bulunca uğraşmaktan çekinmiyor. Tamer'in zorlamasıyla çok da iyi Türkçe öğrenmiş. Fakat ona kan kusturmak için de elinden geleni yapıyor."

"Zavallı kız... Zavallı Tamer..." diye mırıldandı Tahir.

Dodo kaşlarını çattı biraz. "Fakat bir gün bir şey fark ettim. Birkaç ay önce bir görevden döndüğümüzde, doğrudan Tamerlere gitmiştik. Natalia yaz tatili için Türkiye'deydi. Onları bahçede kahvaltı ederken hazırlıksız yakaladık. Annem bile oradaydı. Her şey normal görünüyordu ama o ikisinin birbirlerine bakışını görmeliydin. Belli etmese bile sarırım Natalia da ondan hoşlanıyor. İki haftadır görmediği Tamer'e özlemle bakıyordu. Gözleri sevinçten ışıl ışıldı. Dudaklarının kıyısının keyiften kıvrıldığına yemin edebilirim. Sadece içindeki nefretle boğuşuyor."

"Benim tanıdığım Tamer, söz konusu istediği bir kız ise dünyayı devirir, yine de onu elde ederdi. Ünü senden hiç de geri değil."

Doğan başını salladı. Arkadaşlarının ne kadar çapkın olduğunu ikisi de biliyordu. İçlerinde ilişkilerini en gizli yaşayan Tahir'di. O genellikle gazetelere falan da çıkmazdı. "Fakat bu sefer Tamer sert bir kayaya çarptı. O küçük Yunanlı usul usul onun içine işliyor."

"Fark ettim. Fazla sessiz ve düşünceli. Dün geceki sarışını reddettiğini gözlerimle görmesem inanmazdım. Demek sebebi o öfkeli cadı ha?"

"Hem de ne öfkeli! Ateş parçası!" diye onayladı Doğan.

Tahir kepini iki yandan tutup aşağı indirdi. "Gitsek iyi olacak. Tamer yerini almıştır." Şimdi sadece gözleri ve dudakları gözüküyordu. "Umarım Natalia böyle bir nefretten sonra bile onun aşkına karşılık verebilecek gücü kendisinde bulur. Birbirlerini sevmeye devam edecek güçleri kalır."

Bu biraz fazla iyimser bir dilekti. Doğan o esmer güzeli kızın nasıl inatçı olduğunu Tahir'e göre daha iyi biliyordu. Tamer ile komşu oldukları için görüşmemeleri zaten mümkün değildi. Kendi annesi bile Natalia'yı gerçekten seviyordu. Ondan bahsederken gözleri yumuşuyordu. Tamer'in kardeşi Meltem ise Natalia'ya bayılıyordu. İyi arkadaş olmuşlardı. Demek ki o küçük cadı, vahşiliğini sadece kendilerine gösteriyordu. Gerçi genç kızın Doğan'a karşı tavrı da zamanla yumuşamıştı. Babasının öldüğü gece, kendisi de Tamer ile birlikteydi. Bu yüzden Natalia bir süre Doğan'a da diş bilemişti. Fakat sonradan nedendir bilinmez, bu tavrından vazgeçmişti. Yunanlı genç kızın tüm nefreti şimdi sadece bir tek kişiye yönelmişti. O nefreti söndürmek zor olacaktı. Tamer'i yoğun bir mücadele bekliyordu. Natalia babasının ölümünden Tamer'i sorumlu tutuyordu ve haksız da sayılmazdı. Fakat keşke gerçekleri kıza anlatabilseydi Tamer. Bundan özellikle kaçınıyordu. Kendisi ise arkadaşının izni olmadan hiçbir şeyi açıklayamazdı.

"Çocuklar, ben evdeyim," diyen tok bir ses, kulaklarının içindeki minik alıcıda yankılandı. Bu Tamer'di. Tahir elini boğazındaki kolye gibi bir şeye dokundurdu.

"Tamam. Biz de hazırız."

Doğan da düşüncelerinden sıyrılıp kepini indirdi. Kalın boğazlı kazaklarının içinde vücutları sıcaktı. Az sonra girişecekleri tehlikeli baskın için ikisi de hazırdı. Yedek şarjörleri ve silahlarını kontrol ettikten sonra sessizce ilerlediler. Islak çimler seslerini örtüyordu. Aralarında on metre mesafe bırakmaya özen gösterip biraz açıldılar. Gittikçe eve yaklaşıyorlardı. Yaklaştıkça aydınlık artıyordu. Evin neredeyse bütün üst kat ışıkları yanıyordu. Alt katta ise sadece bir yerde ışık vardı.

İçeridekiler, böyle bir baskını beklemedikleri için rahat gözüküyorlardı. Bu hücre evinin tespit edilmesinden sonra baskın işi doğrudan üçüne verilmişti. Evde birkaç yıldır aranan Maho lakaplı bir terörist de vardı. Asıl amaç onu ele geçirmekti. Fakat bu evde şehir eylemlerinde kullanılmak üzere bomba yapımıyla uğraşıldığı da tahmin ediliyordu. Bu da evin içinde en az iki üç kişinin daha olduğunu gösterirdi. Evin içinden gelen hafif sese bakılırsa bazıları televizyonda müzikli bir program izliyorlardı.

Evin dışında ise birisi duruyordu. Verandadan beş on metre uzaklaşıp başını kaldırmış, bulutların arasından sıyrılmaya çalışan aya bakıyordu. Doğan, bakışlarını Tahir'e çevirdi. Adam Tahir'e daha yakındı. Tahir de başıyla onayladı. Sigarasını içmek için dışarıya çıkmış olan adama yanaştı. O kadar sessizdi ki, sigarasından derin bir nefes alıp dumanını havaya üfleyen adam hiçbir şey fark etmedi. Yirmili yaşlarda esmer birisiydi. Kimsenin böyle bir baskını beklemediği çok açıktı. Belinin arkasına sıkıştırdığı silah da kendisini güvende hissetmesini sağlıyor olabilirdi. Tahir o silahın çekilmesine müsaade etmeden işini halletmeliydi.

Gözleriyle etrafta bir kamera aradı hızla. İki tane vardı. Bir tanesi doğrudan evin önünü kontrol eden gece görüşlü bir kameraydı. Bulundukları pozisyonu görmesi mümkün değildi. Diğeri de evin öbür köşesinde, eve gelen yola doğru çevrilmiş gibi duruyordu. Üzerinde yanan minik kırmızı ışık ise hâlâ aktif olduğunu gösteriyordu. Tamer onları iptal edemese bile eve girmek zor değildi ama önce şu adamı halletmek lazımdı. Başını çevirip hâlâ sigarasını içmekte olan adama baktı. Kendisinden sadece dört metre kadar ilerideydi. Hakikaten çok gençti. Yirmili yaşların daha başındaydı. Belinden çıkardığı bıçağını yine yerine soktu. Mecbur olmadan kimseyi öldürmek istemiyordu. Hele bu kadar genç birisini… Terörist bile olsalar, bu gençlerin çoğu kolayca yoldan çıkarılabilen, macera düşkünü, basit insanlardı.

Yerden aldığı küçük bir dalı, gizlendiği ağacın arkasından sessizce fırlattı. Dal parçası, genç teröristin arkasından yan tarafa düştü. Hafif bir ses çıkarmıştı ama adam başını çevirip doğal bir merakla dalın düştüğü yere baktı. O anda Tahir birkaç uzun adımla onun yanına yanaşıverdi. Bir eliyle ağzını kapatırken diğer kolunu genç teröristin boğazına doladı. Hafif bir çırpınma yaşanırken, kolayca hasmını karanlığa doğru sürükledi. Kolunun baskısı boynunu kırmayacak

kadar az ama birkaç saniyede bayılmasını sağlayacak kadar da fazlaydı. Nefessiz kalan genç terörist, çırpınmayı çoktan bırakmıştı. Çelik gibi kaslar, onun için fazlasıyla güçlüydü. Bayılma aşaması bile çok hızla gerçekleşmişti.

Onu kuytu bir yere bırakan Tahir pantolonunun fermuarlı yan cebinden çıkardığı plastik tutturma kelepçesi ile ellerini bağladı, sonra da ayaklarını. Daha önceden kesilmiş bir karış uzunluğunda koli bandı benzeri özel bir malzeme, pantolonunun bacaklarına yapıştırılmıştı. Bir tanesini sessizce çıkardı ve yerde yatan genç adamın ağzına yapıştırıverdi. Şimdi baygın ve tamamen kontrol altında olan bu genç terörist, uyandığı zaman büyük ihtimalle bir polis ekip arabasının içinde olacaktı.

Başını çevirdiğinde, Doğan'ın çoktan evin yan duvarına sinmiş olduğunu, parmağıyla da kamerayı gösterdiğini gördü. Kameranın ışığı sönmüştü. Demek Tamer bir şekilde eve girip kontrol odasını bulmuştu. Az sonra iki arkadaş yine de tedbirli davranarak evin açık kapısından içeriye süzüldüler. Sonra aynı hızla, anlaştıkları gibi evin alt katına yayıldılar. Alt katta olması muhtemel teröristleri arıyorlardı. Sadece mutfak kısmında bir terörist, televizyonu açmış, hem tostunu yiyor, hem de gürültülü müzik programını seyrediyordu. Oturduğu masaya arkadan yanaşan Doğan, daha o ne olduğunu bile anlamadan boynuna dolayıverdi kalın kolunu. Tahir'in de az önce yaptığı gibi sessizce bayılttı hasmını. Birkaç saniye sonra o teröristin de elleri ve ayakları kelepçelenmiş, ağzı bantlanmıştı. Yerde baygın bir halde yatıyordu.

Tahir mutfağa girdi. "Alt katta başka kimse yok," dedi sessizce.

Doğan üzgünce yerdeki gence bakıyordu. "Şunlara bak. Hepsi de çocuk yaştalar. Bu daha yirmi bile yok."

"Örgüt şehir içlerinde çocuklardan faydalanıyor. Büyük ihtimalle üniversite öğrencisidir."

İkisinin de gözleri, temiz yüzlü çocuğun baygın bedeninde gezindi. Doğu kökenli değildi. Büyük bir ihtimalle Ankara'dan daha doğuya bile gitmemişti. Böyle bir gencin bu örgütün tuzağına düşüp şehirleri kana bulayacak eylemlere karışabileceğine inanmak zordu. Ama gerçekti. İdealler bazen yanlış seçimlere götürüyordu genç beyinleri.

Dönüp sessizce üst kat merdivenlerine yöneldiler. Tahir önden çıkarken, Doğan da geri geri giderek arkadan gelebilecek bir tehlikeyi

görmeye çalışıyordu. İkisinin de ellerinde susturucu takılmış bir silah vardı şimdi. Sonunda üst kata vardıklarında, sağlı sollu birçok kapısı olan uzun bir koridor gördüler. İlk iki kapı hafif aralıktı. Tahir kafasını birisinin içine dikkatle sokarken Doğan da diğerine baktı.

"Tamer buraya gelmiş bile," diye mırıldandı Doğan. Gözleri yerdeki iki adamdaydı. Elleri kolları bağlıydı. Birisi baygındı. Fena bir yumruk yediği, suratından akan kanlardan belliydi. Burnundan sızan kanlar ağzını kaplayan bandın kıyısından sızıyordu. Diğeri baygın değildi ama onun da ağzı sıkıca bir bant ile kapatılmıştı. Gözleri korku içinde kendisine bakıyordu.

Tahir de kendi kontrol ettiği odada yerde yatan bir başka adamdan gözlerini ayırdı. "Evet. Öyle gözüküyor. Burada bir kişi var."

"Burada da iki."

"Bu durumda ev sanılandan kalabalıkmış. Öyle değil mi? Haber alma bizi doğru bilgilendirmedi."

"Önemli bir eylem için hazırlanıyor olmalılar."

Koridor boyunca ilerlediler. Diğer iki oda boştu. Son kısımda iki kapı kalmıştı. Birisi hafif aralıktı. Doğan hafifçe kapıyı ittirdi. Elinde tuttuğu silahı ile temkinli bir şekilde içeriyi kolaçan etti.

"Geciktiniz," diye homurdandı birisi.

Tahir gözlerini boş koridordan çevirip Doğan'ın omzunun üzerinden içeriye baktı. Tamer ellerini beline dayamış, kendilerine bakıyordu. Yerde yine genç bir terörist, baygın ve bağlı halde yatıyordu.

"Senin yüzünden," dedi Tahir kısık bir sesle.

"Benim mi?" dedi Tamer hayretle. Uzun boylu fiziği, diğerleri gibi siyah giysilerle örtülmüştü. Yüzünü saran kepin altından gözüken güzel kahverengi gözleri kısılmıştı. Hiçbir özelliği olmayan bu kahverengi gözlere kaç kadının bayıldığını diğer iki arkadaş da aslında çok iyi biliyordu. Bu adam bakışlarıyla bile bir kadını kendisine âşık edebilecek değişiklikte, güzel gözlere sahipti.

"Senin şu Yunanlı güzelini konuştuk."

"O benim değil," diye homurdandı.

"Aptalsın o halde," dedi Tahir ciddi bir sesle. Gözleri hâlâ etrafı süzüyordu. Sonra dönüp dik dik arkadaşının suratına baktı. "Ona hissettiklerini açıklamazsan bir gün elinden kaçıracaksın. Kaç gündür sersem bir âşık gibi ortada geziniyordun."

"Saçma," dedi Tamer umursamazca. O da onların yanına gelmişti. "Natalia daha on sekiz bile değil. Ben çocuklarla birlikte olmam. Hem durumu biliyorsun."

"Evet. Ama ona gerçeği açıkla. Babası ile ilgili şeyleri öğrenirse huzur bulacaktır. Seni daha rahat sevecektir."

Tamer bir an sessiz durdu. Sonra başını salladı iki yana. "Hayır. Söyleyemem. Beni sevecekse böyle sevmeli. Her şeye rağmen sevmeli."

"Ama onun da kendi nefreti içinde boğulmasına izin veriyorsun?" dedi bu sefer Doğan. "Yakında on sekiz olacak ve seni terk edecek. Gitmek istemese bile gidecek. Buna izin mi vereceksin?"

Tamer sessiz kaldı. Gözleri bulutlanmıştı bir an. Sonra iç çekti. Konuyu bilerek değiştirdi. "Koridorun sonundaki odada birkaç kişi daha var. Balkona tırmandığım zaman görmüştüm. Televizyon seyrediyorlar. Hepsinin de yanlarında silah var. Gürültü çıkarmadan onları halledemeyeceğim için sizi bekledim. Ev sandığımızdan da kalabalıkmış."

"Evet," dedi Tahir. "Maho'yu gördün mü? Onların arasında mı?"

Tamer olumsuzca başını salladı. "Hayır. Tüm üst katı aradım. Burada değil. Gizli bir oda olmalı. Ya da çatı katı olabilir. Oraya çıkan bir merdiven var. Şurada. Henüz kontrol edemedim."

"O halde ben çatı katına bakayım. Siz de oradakileri halledin. İşinizi bitirince herkesi dışarıya çıkarın. Dikkatli olun. Evde patlayıcı ürettikleri sanılıyor. Eminim kritik yerlere birkaç tane koymuşlardır. Zorda kalırsanız hiç düşünmeden evden çıkın."

Birbirlerine sanki son kez görüşüyorlarmış gibi baktılar. Birlikte geçen yılların ardından kardeş kadar birbirlerine yakın olmuşlardı. Belki de kardeşten de öte… Tahir bu ikisinden birkaç ay büyüktü. Bu yüzden onları hep koruma hissiyle dolu olmuştu.

Daha fazla bir şey söylemeden döndüler.

Tahir sessizce Tamer'in işaret ettiği dar merdivenlere yöneldi. Yukarı doğru yürürken, dikkatle sesleri dinliyordu. Görünürde bir hareket veya ses yoktu. Sebebini önüne geldiği kalın kapıyı görünce anladı. Ses geçirmez olmalıydı. Kolunu kontrol etti. Kilitli değildi. Yavaşça araladı. Temkinli bir şekilde birkaç santim ittirdi. Şimdi içeriden sesler geliyordu. Konuşma sesleriydi. İki kişi konuşuyordu. Seslerin mesafesinden kapıdan uzakta olduklarını anlamak zor değildi.

"Bunu yapmayalım Maho," diyordu genç bir ses.

"Saçmalama! Her şey hazır." Cevap veren sesin tonu gayet umursamazdı. Ama itiraz eden ses gerçekten de bu konu üzerinde endişeli gibiydi.

"Ama orada bir sürü kadın, çocuk ve yaşlılar olacak."

"Elbette. Yoksa nasıl sesimizi duyuracağız? Bazılarının ölümü ideallerimize giden yolda küçük bir fedakârlıktır sadece."

"Maho! Orada kız kardeşim de yaşıyor. Senin de annen. Ya onlar da o anda o alışveriş merkezine gelirlerse? Ya onlar da tesadüfen oraya gidecek olurlarsa? Gel bu işten vazgeçelim. Alışveriş merkezi olmasın. Mesela bir banka falan olabilir. Gece de kimse olmaz. Gündüz vakti o kadar masum insanı öldürmekten iyidir. Ben masum insanları öldürmek için katılmamıştım size."

"Masum mu? Sen ne diyorsun Cihat? Bu sömürücü sistemle, adın gibi mücadele edeceğine geri çekilmeyi mi tercih ediyorsun? Ben bu uğurda annemi bile rahatça feda ederim. Bir ağabeyim bu yüzden öldü. Unutma: Onu o şerefsiz devlet ajanı gözünü kırpmadan öldürdü."

Tahir kapıyı biraz daha iteleyip içeriye girdi. Etrafına kısaca bir göz atıp, gözlerini ileride camın önünde konuşan ikiliye dikti. İkisi de uzun boyluydu. Sırtları kendisine dönüktü. Birisi esmer, diğeri açık sarı saçlıydı.

"Ben bunu kabul edemem..." dedi sarışın genç. "Bana sadece dikkat çekici basit eylemler yaptığınızı söylemiştin."

"Bu da dikkat çekecek zaten," dedi Maho alayla.

"Ben katil değilim. Belediye otobüsü yakmak, bir gazete binasına patlayıcı atmak, banka camları kırmak veya yürüyüş yapmak başka, insanları öldürmek başka."

"Aptallaşma! Aramıza girdin bir kere. Bunu oyun mu sanıyordun? Kız kardeşin gibi sen de sadece eleştirerek düzeni değiştirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Onu karıştırma. O benim böyle şeylerle uğraştığını bilse canına okur. Bilemeyeceğin kadar öfkelidir. O yumuşak görünümü altında bir volkan saklıdır ve sen daha ne olduğunu anlamadan yanıverirsin. Allah'tan benim kimlerle ne yaptığımı bilmiyor. Basit yürüyüşlere, gösterilere katıldığımı sanıyor. Çoğundan da memnun değil üstelik."

"O hayal dünyasında yaşıyor. Düzenle mücadele için eylem şart."

"Ama ben bu konuda kardeşim ile aynı fikirdeyim. Ben bunu kabul etmem. Kimsenin ölmesini istemiyorum. Bu işe bulaşmak istemiyorum. Özür dilerim ama sabah erkenden buradan gideceğim."

"Neden? Bu eğlenceli değil mi? Hayatına bir renk geldiğini sen de söylememiş miydin? Akşama kadar üniversitede ders çalışmaktan daha güzel. Bir amacımız var. Bana hak vermelisin. Ben..."

"Sen..." diyerek onun sözünü kesti sarı saçlı genç. "Kendi kardeşinin ölümünü kabullenmiyorsun ama başkalarının kardeşlerini, annelerini, babalarını öldürmeye hazırsın. Hem de habersiz, günahsız insanları..."

"Ağabeyim bir amaç için öldü. Gerekirse ben de ölürüm. O adamın eninde sonunda beni bulacağını biliyorum. Peşime düştüğünü çok emin yerlerden öğrendim. Ah, onun kim olduğunu keşke önce ben öğrenebilsem! Kimliği çok gizli. Yoksa gidip onu kendi ellerimle öldürürdüm. Sadece adının Tahir olduğunu biliyorum."

Genç adam o sırada onlara doğru sessizce sokuluyordu. Artık aralarında beş altı metre kalmıştı. Zaten kedi gibi çevik ve sessiz bir adamdı. İri gövdesine rağmen hiç ses çıkarmıyordu. Kendi adının geçtiğini duyunca duraladı. Elinde silahı, öylece onları süzdü. Kimden bahsediyordu bu adam? Maho'nun ağabeyini mi öldürmüştü? Ne zaman? Hiç hatırlamıyordu.

Yan gözle bakınca, sağındaki masanın üzerinde patlamaya hazır birkaç tane küçük C4 bombası olduğunu gördü. Düzeneklerinin elle yapılmış oldukları belliydi. Düzenlice ve dikkatlice yan yana konmuştu. Hepsinin de üzerinde uzaktan kontrol mekanizması vardı. Odanın başka bir tarafında bomba yapımı ile uğraşıldığını gösteren bir işaret yoktu. Belli ki bombalar başka odada yapılıp buraya getirilmişti. Belki de Maho bombaları bir çantaya doldurup patlatacağı alışveriş merkezine götürecekti. Ama bu kadar küçük bombalar alışveriş merkezinde büyük bir hasar açamazdı. Daha büyük bir şey olmalıydı.

Sağda solda örgüt propaganda broşürleri de vardı. Bir kenardaki küçük kitaplıkta bolca kitap duruyordu. Hepsinin de yasaklı yayınlardan olduğu belliydi. Bazı CD'ler de düzenlice istif edilmişti. Burası tam bir örgüt eviydi.

"Eninde sonunda onu bulacağım. Kim olduğunu öğreneceğim," diye kinle konuştu esmer olanı. Tahir onun yüzünü merak etti. Kendisi de ilk kez Maho'yu görecekti. Kısa kesilmiş saçlarına

bakılırsa, o da şehirli ve bakımlı terörist tiplerindendi. Bunlar gerçekten çok daha tehlikeliydi. Sürekli şehirde insanların arasında dolaşıp toplumu zarara uğratmaya çalışıyorlardı ve kimseler tarafından fark edilmiyorlardı. Geçen sene doktor olan bir örgüt üyesi bile tanımıştı. Bilinçsiz kadrolar artık şehirde okumuş elemanlara dönüşüyordu. "Ve onu öldürmemem için bana yalvaracak," diye bitirdi Maho sözlerini.

Tahir keyifle içinden güldü. Bu salak adam fazla ileriye gidiyordu. Duruma müdahale etmenin zamanı gelmişti.

"Yalvarmayı sevmem," dedi sakince. Sesi odanın içinde gezindi bir an. Neredeyse elle tutulur bir şekilde havada asılı kaldı. Sarışın genç hızla dönüp kendisine bakarken, esmer olanı yerinden bile kıpırdamamıştı. Sadece bir an için irkilmişti. Tahir onun da dönmesini bekledi. Yüzünü merak ediyordu. Silahını hafifçe salladı. "Sakin olun ve bir aptallık yapmayın," dedi açıkça. Gözleri sarışın gence kaydı. Mavi gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Şaşkın bakışları onu orada görmekten ne kadar da hayret duyduğunu belli ediyordu.

"Sen de kimsin?" dedi sarışın genç farkında olmadan. Baştan aşağıya siyahlar giyinmiş bu iri adamın tek gözüken yeri gözleri ve dudaklarıydı.

Genç adamın erkeksi dudakları hafif bir alayla kıvrıldı. "Adım önemli değil. Şimdi akıllı olun. Sen de bana dön Maho! Dön de kanlı suratının neye benzediğini göreyim."

Maho önce kıpırdamadı. Sonra başını hafifçe çevirdi. Şimdi sadece kulakları ve çenesinin bir kısmı gözüküyordu. Tahir uzun zamandır aradıkları ünlü örgüt liderini yakalamaktan memnundu. Sabırsızca dönmesini bekledi.

"Buradan asla çıkamazsınız," diye mırıldandı Maho ve hafifçe ekledi. "Burası öldüğün yer olacak Tahir."

"Sırtına silah çevriliyken bile çok cesursun doğrusu. Şimdi dön de yüzünü göreyim," dedi genç adam. Öne doğru bir adım atmıştı.

Birden yandan bir kapı açıldı. Tahir elinde olmadan bakışlarını çevirip kendisini emniyete aldı. Açık kapıdan çıkan bir adam, pantolonun düğmelerini düzeltiyordu. Arkasından ise sifon sesi geliyordu. Tuvaletten çıkan adam başını kaldırınca Tahir'i ve elindeki silahı gördü. Şaşkınca gözleri büyüdü. Genç adam içinden küfretti. Çünkü daha duruma tam hâkim olamadan diğer ikisi üzerine atılmıştı.

Eline atılan sarışın genç, silahını tutup almaya çalışıyordu. Ne olduğunu anlamadan Maho'dan da bir yumruk yedi. Kulağının dibine gelen yumruk canını iyi acıtmıştı doğrusu. Aslında o dakikaya kadar sakindi. Fakat üç kişinin arasında kalmak ve üstüne bir de yumruk yemek sinirini birden tavana vurdurmuştu. Bu adamların bilmediği bir şey daha vardı. Tahir'i sinirlendirmek, yapmak isteyecekleri son şey olabilirdi. Belki kapalı bir kafesteki sinirlenmiş bir aslanla baş başa kalmak daha olumlu sonuç verirdi. O, görünüşte Tamer'den ve Doğan'dan daha sakin görünmekle birlikte, çok daha öfkeli, çok daha hızla alev alan bir tipti.

Gerçekten de canının acısıyla dişlerini sıkıp öfkeyle homurdandı. O anda öbür adam da silah tutan koluna atılmıştı. Onun yaşı diğerlerine göre daha büyüktü. Genç adam tüm iriliğine rağmen üç kişinin kuvveti karşısında hafifçe sendeledi. Silahı elinden yere düştü. Sağ kolu iki kişi tarafından tutulunca, serbest kalan eliyle Maho'yu yakasından yakalayıp hızla kendisine çekti. Sertçe suratına doğru kafa attı. Sıçrayan kanların ılıklığını kendi yüzünde hissetti. Suratı kanla kaplanan Maho bir yana savrulurken, sarışın genci yakalayıp kasıklarına sertçe dizini yerleştirdi. İki saniye sonra da diğer adamı hiç ağırlığı yokmuş gibi omzunun üzerinden fırlatmıştı. Adam havada uçup sırtüstü yere düştü. Düşerken üzerindeki bombalarla birlikte masayı da devirmişti. Masanın bacakları bile dağılmıştı. Bu arada Maho arkasından yeniden üzerine atlamıştı. Bu Maho denen herif gerçekten de güçlü adamdı. Bir koluyla boğazına sarılmış, diğer eliyle de yüzünü saran kanlanmış kepi çekip almıştı.

Tahir sinirle dişlerini sıktı. Arkasındaki adamın boyu neredeyse kendi boyu kadardı. Boğazındaki güçlü eli tuttu. Doğru noktayı bulup sıktı. Kolayca kıvırdı ve boğazından ayırdı. Bu arada sarışın genç yine can havliyle üzerine atılmıştı. Ayağını seri bir şekilde kaldırdı ve onu, göğsüne vurduğu sıkı bir tekmeyle geri fırlattı. Çocuk uçarak, yerde doğrulmaya çalışan adama çarptı. İkisi birden yine yere yuvarlandılar.

Genç adam döndü ve yüzü yediği kafa darbesi yüzünden kan içinde kalan Maho'ya bir kafa daha attı. Genç adam burun kıkırdağının kırılırken çıkardığı sesi tanıdı. Koca adam yediği darbeyle geriye doğru sendeledi ve duvara hızla çarptı. Tahir gerçekten sinirliydi. İki adımda üzerine yürüdü ve ardından sıkı bir yumrukla onu bir daha duvara çarptı. Maho'nun kaşı da patlamıştı. Bu arada

Tahir'in gözü hâlâ yerde doğrulmaya çalışan diğer adamdaydı. Adamın susturucu takılı kendi silahına doğru ilerlediğini hissetmişti. Silahı almayı başarıp dizlerinin üzerinde doğrulduğu anda, yapılabilecek tek şeyi yaptı. Karşısındaki Maho'yu yakasından yakaladığı gibi bez bir bebekmişçesine onun üzerine fırlattı. Maho'nun iri gövdesinin çarpmasıyla dengesini kaybeden adam yeniden geriye yuvarlandı. Bu arada silah kaza ile iki el ateşlendi. Susturucu takılmış silahtan çıkan hafif ses odada zorlukla duyuldu.

Mermilerden birisi boşa giderken, diğeri Tahir'i sıyırıp geçti. Neyse ki sadece kazağının kolunu yırtmıştı. O anda Tahir'in elinde bir bıçak belirmişti. Öylesine seri davranmıştı ki, dengesini bulup elindeki tabancayı yeniden ateşlemeye hazırlanan adam hiçbir şey anlamadı. Bıçak açık mavi gömleğini delip neredeyse dibine kadar kalbine saplandı. Önce gözleri irileşti. Bir saniye bile geçmeden bakışları bulanıklaştı. Daha sonra cansız bir halde yere düştü.

Tahir acımasızca kaşlarını çattı. Kahretsin! Bu iş uzamıştı. Topu topu üç kişilerdi. Silahını almalıydı. Hızla yürüdü. Yerde ölmüş halde yatan adamın bileğini sertçe tutup kaldırdı. Silahını kolayca parmaklarının arasından çekip aldı. Sarışın genç ise yerde yatan iki adama şaşkınca bakıyordu. Sonra bakışları Tahir'in geniş omuzlu sırtına takıldı. Adamın profesyonel olduğu o kadar barizdi ki, ölümden korktu o anda. Can havli ile doğruldu. Doğrulurken yerden kırılan masanın bir bacağını kapmıştı.

Tahir arkasındaki hareketi hissetti ve döndü. Sarışın gencin masa bacağını kaldırdığını gördüğü anda da tabancasını doğrulttu. Hedefi ilk anda kalbiydi. Sonra... Sonra az önceki konuşmaları hatırladı. O kadar hızlı düşünmüştü ki, namlunun ucunu o gencin göğsünden bacağına doğru çevirmesi neredeyse salise almamıştı. Onu öldürmeyecekti. Az önce duyduğu şeylerden sonra, bu çocuğun sadece savunma mekanizması içinde kendisine saldırdığını biliyordu. Korktuğu ve ne yaptığını bilmediği gözlerinden belliydi. Fakat onu durduracak veya geri kaçacak vakti de yoktu.

Çaresizce tabancasını ateşledi. Çıkan kurşun sarışın gencin bacağının zararsız ama acı veren iç kısmına saplanırken, o acı dolu bir çığlıkla bağırdı. Masanın ayağı ellerinden kayıp yere düştü. Ardından da ince uzun bedeni yere kapandı. Elleri yarasının üzerine yapışmıştı.

Genç adam silahını koltuğunun altındaki deri kılıfına soktu. Yerde acı içinde inleyen sarışın gence sıkıntılı bir tavırla baktı. Keskin profilli dudakları gerildi. Bu meslekte bazı şeylerden hiç hoşlanmıyordu. Özellikle kandırılmış çocuklarla uğraşmaktan nefret ediyordu. Ama artık kendisini korumak için bile olsa çocukları öldürmek istemiyordu. Bu zavallı genç kim bilir hangi saçma sözlerle ikna edilmişti. Kim bilir hangi gerçek dışı hayallerin peşindeydi. Onun bombanın patlatılması ile ilgili sözlerini yine hatırladı. Bu çocuk henüz kazanılabilirdi. Belli ki büyük bir eyleme katılmamıştı daha.

Yanına gidip ayakta durarak yarasına şöyle bir göz attı. Sonra, "İyisin. Mermi damarına gelmedi. Ölmezsin," dedi ona. Sert sesi gencin inlemesini kesmişti. "Şimdi kıpırdama ve yeni bir aptallık yapmadan öylece kal. Avucunu yarana bastır."

Duru mavi gözler bir an acısını unutup genç adama baktı. Tahir'in kendisini istese öldürebileceğini o da fark etmişti. O masanın bacağını kaldırdığında, bu kadar iri bir adamın bu kadar büyük bir çeviklikle döneceğine ve silahını göğsüne doğrultabileceğine ihtimal vermemişti. Ve son anda bacağına ateş etmesi neredeyse bir mucizeydi. Evet, şu kır saçlı adam isteseydi şimdi çoktan ölmüş olurdu. Ve üstelik yanına gelip yarasına göz atmıştı.

Çocuksu yüzündeki genç bakışlar belirsiz bir saygıyla doldu önce. Düşmanı sayılan bu adamın tavrı onu etkilemişti. Ama sonra o mavi gözler değişti. Korkuyla Tahir'in arkasına kaymıştı. Genç adam o anda ne olduğunu anladı. Çocuk ile ilgilenirken yerde sürünen Maho'yu göz ardı etmişti. Hızla döndü. Döndüğünde beylik silahı çoktan kılıfından çıkmış ve elindeki yerini almıştı. Namlusu tehdit edercesine karşısındakine yönelmişti.

Maho zorlukla ayakta duruyordu. Bir eliyle duvardan destek alarak doğrulmuştu. Diğer elindeyse bir kumanda vardı. Tahir o kumandanın ne olduğunu biliyordu. Belli ki sarışın genç de biliyordu. Korkuyla gözlerinin irileşmesinden belliydi.

"Kıpırdama, yoksa patlatırım..." diye zorlukla fısıldadı Maho. Başı öne eğikti, ağzından burnundan kan akıyordu. Akan kanlar yere damlıyordu. Burnunun kırıldığı kesindi. Başka zaman olsa Tahir çoktan ateş ederdi. Fakat Maho'nun elindeki mekanizmanın çoktan basılmış olduğunu fark etmişti. Adamın parmaklarını o kumandadan çekmesi demek, her şeyin havaya uçması demekti. Bu odadaki tek bir patlayıcı bile, bu odanın bir alt katı da dahil, her şeyin yerle

bir olmasına sebep olurdu. Alt kattaki arkadaşlarının işlerini bitirerek bahçeye çıkıp çıkmadıklarını düşündü. Emin olamazdı. Kendisini burada feda etse bile, onlara bir zarar gelmesine izin veremezdi.

"Kaçışın yok. Bırak onu Maho," dedi sakin olmaya çalışarak.

"Senin de öyle! Bir aptallık yapma, yoksa hepimiz ölürüz!" Zorlukla konuşan sesine rağmen, yavaşça gerilemişti. Tahir çaresizce durakladı. Onu vurabilirdi. Peki ya bomba?

Maho gerileyip gözle gözükmeyen bir kapıya geldi. Duvarda gizlenmiş, aynı alçıyla kaplanmış ve aynı duvar rengine boyanmış olan kapı seçilmiyordu bile. Ama Maho'nun bir yere dokunuşuyla kolayca açıldı. Alçının altının çelik kapı olduğunu gördü genç adam. Kaçmak için hazırlanmış bu ek kapının, arkadaşlarının göremeyeceği bir yere açıldığını tahmin etmek zor değildi. Ya burada hepsi birden öleceklerdi ya da Maho'nun kaçmasına izin verecekti. Alt kattaki arkadaşlarını düşününce fazla tereddüt etmedi. Kısılmış gözlerle adamın iki büklüm bir halde kapıdan kaybolmasını izledi. Çelik kapı yine kapanmıştı. Arkasından gelen bir ses, onun açılma riskine karşı arkadan sürgülendiğini gösteriyordu.

Tahir hemen elini boğazındaki mikrofonun düğmesine götürdü. "Çocuklar! Derhal evi terk edin. Maho kaçtı. Elinde bomba mekanizması var. Çıkarabildiğiniz kadar adamı dışarıya çıkarın. Sanırım emniyetli bir mesafeye uzaklaşıncaya kadar patlatmaz. Sadece birkaç dakikamız var."

Sonra keskin bakışlı gözlerini sarışın gence çevirdi. O da kendisine bakıyordu.

"Hadi evlat, sen de çık buradan! Az sonra burası cehennem gibi olacak!" Maho'nun kendisini emniyete aldıktan hemen sonra bombayı patlatacağını adı gibi biliyordu. Gözleri yerdeki hazır bombalarda gezindi. C4 patlayıcı düzenekleri hazırdı. Maho'nun elindeki kumanda acaba hangisine aitti? Bunlardan birisi olduğu kesindi. Çünkü yere düşünce eline almış olmalıydı.

Dizlerinin üzerine çöküp bir bombayı inceledi. Fazla karışık bir yapısı yoktu. Uzaktan kumanda mekanizmasının bağlı olduğu iki klasik kablo vardı. Bu tip bombalar şaşırtmak için değil, eylemde kullanmak için yapılırdı. Kablolarda bir hile olması pek mümkün değildi. İki saniyede karar verip kırmızı kablosunu yerinden söktü. Görebildiği tüm bombaların kablolarını sökmeyi başardı. Toplam yedi tane vardı.

Gözünden kaçan olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Sarışın genç hâlâ yerinde duruyordu. Gitmeye çabalamamıştı. Ve Maho'nun onu burada ölüme terk ettiğine de inanamıyordu. Acısını biraz unutmuş gibiydi. Şu devlet ajanı bile kendisine daha fazla ilgi göstermişti. Bir dakika bile olmadan tüm bombaların etkisiz hale getirilmesini hayretle izledi.

"Buralarda bildiğin başka bomba var mı?" diye sertçe sordu Tahir.

"Evin… Evin değişik yerlerinde var sanırım. Ama ben bilmiyorum," dedi genç çocuk acıyla. "Ben sadece bir gündür buradaydım."

Tahir yerinden doğrulup gencin yanına gitti. Kolundan tutup kaldırdı. Kapıya doğru yöneltti. "O bombaları tetikleyen kumandanın yerini biliyor musun?"

Sarışın genç, başıyla kütüphanenin bir rafını işaret etti. Orada eski bir cep telefonu duruyordu. "Kumandası şu telefon. Ama bir tane de gizli sığınakta olduğundan bahsetmişti. Tedbir için…"

"Kahretsin! Sığınağa varır varmaz patlatacaktır," dedi Tahir sertçe. Elini yeniden boğazındaki konuşma mekanizmasına dokundurdu. "Çocuklar, evden çıktınız mı? Burayı hemen terk etmeliyiz. Evin her yerine bomba döşenmiş. Sanırım birazdan havai fişek gösterisinin içinde kalacağız," dedi aceleyle. Sonra gence daha sıkı sarıldı. "Hadi, sen de acele et. İyice tutun bana."

Odadan aceleyle çıktıklarında fazla vakti kalmadığını biliyordu. Tek başına olsa çoktan aşağıya varmıştı. Ama bu çocuğu burada göz göre göre ölüme bırakamazdı. Sarışın gençle birlikte merdivenleri yarıladıklarında, aşağıdan hızla Tamer'in geldiğini gördü. Doğan ile fizikleri tıpatıp benzeyen bu iki adamı, yüzlerini örten siyah bereleri varken ayırt etmek mümkün değildi. Fakat ikizlerini tanıyan bir anne gibi Tahir de onların yürüyüşünden, tavırlarından hangisi olduğunu hemen anlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Tamer ona. Korkusuz gözleri, sekerek yürümeye çalışan Cihat isimli sarışın gencin üzerinde bir an gezindi. Sonra onun tehlikeli olmadığına karar vermiş gibi Tahir'e baktı.

"Bomba!" dedi Tahir. "Maho kaçtı. Eve tahmin ettiğimiz gibi bomba döşenmiş. Evden çıktığı anda onları patlatacak. Hemen uzaklaşmamız lazım buradan. Doğan nerede?"

"Aşağıda. Son adamı da dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Ben en alt katta rastlantı eseri iki bomba buldum zaten. Etkisiz hale getirdim. Başka var mı bilmem."

"Eminim vardır. Bu katlardakini arayacak vaktimiz yok. Hemen buradan çıkmalıyız. Çabuk olalım."

Koluna girdiği ağırlığa rağmen çabucak merdivenleri indi. Tamer de sarışın genci kolundan tutmuştu. Arkadaşını bu gençle arkada bırakıp kaçmayacak kadar asil ve cesurdu. Orta katın koridorunda Doğan ile karşılaştılar. O da elleri bağlı ve ağzı bantlı birisini itekleyerek önüne katmıştı. Adamın gözleri korku doluydu ve yine oldukça gençti.

O sırada Maho her tarafı beton olan ve soluk bir ışıkla aydınlatılmış bir yeraltı tünelinden zorlukla ilerliyordu. Canı fena acıyordu. Tahir denen adama üç kişi bile güçleri yetmemişti. Onun ne kadar iyi bir eğitim aldığını anlamak kendisine pahalıya patlamıştı. Eve girdiğini bile fark etmemişlerdi. Bunu nasıl becermişti? Nasıl bu kadar kolayca burunlarının dibine kadar sokulmuştu? Mutlaka ona yardım eden başkaları da vardı.

Sendeleyerek giderken bir an için durup duvara tutundu. Azıcık dinlenmeliydi. Dizi ve bileği de incinmişti. Yürümekte zorlanıyordu. Önünü görmek ise sızan kanlar yüzünden oldukça zordu. Patlayıcı kumandası olmayan boş eliyle görüşünü engelleyen kanı sildi. Kirpiklerine akan kan, patlamış kaşından geliyordu. Kahretsin! Nasıl da tuzağa düşmüşlerdi.

Kumandası elinde olan bombayı hemen patlatmak istemiyordu. Bu tünel evin tam altındaydı. Başına çökebilirdi. Sekerek ve inlememek için kendisini zor tutarak uzun tünelin sonuna geldi. Düz duvara monte edilmiş demir merdivenlerden zorlukla tırmandı. İki metre sonra gizli bir odaya gelmişti. Çok küçüktü. Odanın üstünde yeryüzüne açılan gizli bir kapak vardı. Bombaları patlattıktan sonra buradan kaçabilirdi. Fakat o anda dışarıda duyduğu sesler onu rahatsız etmişti. Elini artık zorlamaya başlayan kumandayı hâlâ salmadan kapağı araladı.

Tahmin ettiği gibiydi. En az on polis arabası ve iki tane de ambulans, sessizce evin dış kapısının önüne gelmişti. Evin demir kapısı çoktan aralanmıştı bile. Makineli tüfeklere sahip özel tim, geride bekleyen polislerden önce içeriye girmeye hazırlanıyorlardı.

Kapağı kapattı.

Bir an durup düşündü. Bu küçük yeraltı odasında kısılı kalmıştı. Acele etmeliydi. O iriyarı Tahir'in de ne yapacağı belli olmazdı. Çelik kapının zorla açılacağını sanmıyordu ama o adam gizli geçidin

evin dışında bir yere açıldığını düşünemeyecek kadar acemi değildi. Az sonra tüm polisleri evin çevresine yayardı. Her ne kadar gizli kapak gözükmese bile buraya dikecekleri adamlar yüzünden günlerce burada hapis yaşayamazdı. Bu odada bir şişe su bile yoktu.

Sonra artık tetiği sıkmaktan yorulan parmakları arasındaki bomba mekanizması aklına geldi. Bir karışıklık belki işine yarardı.

Basılı olan kumanda tetiğini bıraktı.

Kulak kabarttı. Ne bir patlama, ne bir sarsıntı hissetti. Homurdandı. O şerefsiz devlet ajanı kumandaya ait doğru bombayı bulmuş ve basit olan mekanizmayı etkisiz hale getirmiş olmalıydı. Hiç şaşırmadı. Yine de elindeki mekanizmayı öfkeyle duvara çarptı. Başını çevirdi. Buralarda bir yerde evdeki diğer bombaları patlatan uzaktan kumanda aleti olmalıydı.

Yan duvardaki eğreti rafta birkaç malzeme vardı: hâlâ çalışan tozlu bir saat, metal bir bardak, eski bir dergi ve bir kumanda. Hepsi de toz içindeydi. Sekerek oraya yöneldi. Elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu. Görüşünü engelleyen kan yüzünden bir kenarda duran sandalyeye çarptı. Canı acıdığı için sessizce küfrederek duraladı. Devrilmemesi için tahta sandalyeyi hemen tuttu. Sesin dışarıdan duyulması olasıydı. Duyulmadığını umarak elini kumandaya uzattı. Duyulmuşsa bile az sonra kimsenin bunu önemseyeceğini sanmıyordu.

O sırada Tahir zamanlarının kalmadığının farkındaydı. Kollarının arasında bu yaralı çocuk olmasaydı, çoktan bahçeye çıkmış olurlardı. Ama onu burada bırakmak ölüme bırakmak demekti. Merdiven ise, üçü de uzun olan adamların yan yana inmesi için dardı.

"Sen önden git Tamer," dedi genç adam arkadaşına. "Fazla vaktimiz kalmadı."

"Saçmalama!" dedi Tamer sertçe. Ama yan yana olmalarının merdivenlerden inmelerini yavaşlattığı bir gerçekti. Doğan ise aşağıda durmuş onları bekliyordu. İri pençelerinden birisiyle tuttuğu bir adamın ise biraz sonra bayılacak gibi bir hali vardı.

Tamer de önden inip Doğan'ın yanında durdu. Onların merdivenlerden en alt kata gelmeleri üzerine Doğan elinde tuttuğu adamı kapıya doğru ittirdi. Onlar kapıya yürürken ve Tahir de sarışın gençle merdivenlerin en alt basamağına varmışken, kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Geç kalmışlardı. İlk bomba üst katta patlamıştı. Ardından seri halde patlamalar başladı. Başlarının

üzerindeki tavan sallanıp çökmeye başlarken, dengelerini zorlukla sağlayabiliyorlardı. Son olarak merdivenlerin arkasındaki bir bomba patladı. Merdivenin tahta korkulukları parçalanıp etrafa mızrak gibi yayılırken, kaya parçaları da göktaşı gibi etrafa saçıldı.

O anda her şey korkunç bir karmaşaya dönüştü. Tahir sırtına çarpan iri bir taş parçası ile dengesini kaybetti. Ardından parçalanmış bir korkuluk tahtası kafasına vurdu. Kollarındaki genç ile birlikte yere düştü. Düşmeden önce mızrak gibi saçılan tahtalardan birisinin biraz ilerideki Tamer'in karnının kıyısına saplandığını görmüştü. Üzerindeki çelik yeleğin hemen altından girecek bir boşluk bulan tahta parçası, Tamer'i birkaç metre öteye savurmuştu.

Her taraf toz duman ve gıcırtılar altındaydı.

Saniyeler geçti, uzun saniyeler. Gereğinden yavaş ilerleyen anlarda, etrafta hiçbir hareket olmadı. Yoğun toz bulutu kendisine yerlerde üzerine çökebileceği uygun bir pozisyon arıyordu. Uzun saniyelerden sonra, tozların içinde birisi kıpırdandı. Tahir'di bu. Fena halde acısı vardı. Güçlü kolları olmasa, yerinden kıpırdayamazdı bile. Gırtlağını yakan tozun yarattığı öksürüğe engel olamadan etrafına bakındı. Cihat isimli genci tozların, tahta parçalarının, taş serpintilerinin arasında aradı. İşte, biraz ilerisindeydi. Yerde hareketsiz yatıyordu. Hâlâ yoğun olan toz bulutu içerisinde bile soluk yüzünü kaplayan acı gözüküyordu. Gözlerini onun uzun ama ince vücudunda gezdirdi. Dehşetle ürperdi. Uzunca bir tahta parçası sırtından içeriye girmiş, sol omzundan çıkmıştı. Dudaklarının arasından kan sızıyordu. Fakat henüz kendindeydi. Kısa bir an bakıştılar.

"Kahretsin!" dedi kendi acısını unutarak. Ensesinden süzülüp boynunun içine giren ılık kanın farkında değildi. Doğrulup neredeyse dizleri üzerinde ona süründü. "İyi olacaksın evlat! Dayan!" dedi teskin eden bir sesle. Bir kardeş gibiydi, tatta müşfik bir baba.

Patlamalar durmuştu ama evin içinden hâlâ garip gıcırtılar geliyordu. Bunlara öksürük sesleri de karışıyordu. Başını kaldırınca toz bulutu içinde kendisine koşan Doğan'ı gördü. O da öksürüyordu. Genç adamın yüzü arkadaşları için çılgınca bir endişeyle dolmuştu. Tam patlama anında kapının ağzında olduğu için ciddi bir yara bere almadan kurtulmuştu. Öksürmesine engel olmaya çalışarak Tahir'in yanına çöktü.

"Tahir! İyi misin?" diye sordu endişeyle. Elleri hemen arkadaşının başına gitti. Derin bir yarıktan oluk gibi kan akıyordu.

"İyiyim ben. Yardım et, çocuğu çıkaralım. Ev yıkılacak şimdi."

İkisi birden sarışın genci moloz yığınları içinden dikkatlice çektiler. Fakat birbirlerine bir an için bakışan iki arkadaş, bu delikanlı için fazla bir ümit olmadığını biliyorlardı.

"Tamer?" diye sordu Tahir acıyla. Ayağına basmakta zorlanıyordu. Aşağıya baktığında sol bacağından da oluk gibi kan aktığını fark etti. Ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Onu çıkardım. Sanırım ağır yaralı. Sağlık ekibi geldi. İlgileniyorlar."

"Kötü mü?" Tahir'in sesi üzüntüden buz gibiydi.

"Öyle gözüküyor." Derin bir iç çekmek istedi ama etraflarını hâlâ saran toz bulutu buna engel oldu. "Onu bilirsin. Her türlü beladan kurtulur. Eminim iyi olacaktır."

Tahir üzüntüsünden sesini çıkaramadı. Bu arada gıcırtılar artmıştı. Üst katın asma katı parça parça dökülüyordu. Yakında evin tamamı çökecek gibi gözüküyordu. Ellerinde tuttukları genci sarsmamaya gayret göstererek kapıya doğru yaklaştılar. Tahir zor adım atmaya başlamıştı. Bacağı kendisini zorluyordu. Bunun haricinde kaybettiği kandan dolayı vücudu hızla halsizleşiyordu. Bu belirtileri bilirdi. Biraz daha böyle giderse kan kaybından bayılacaktı. Anlaşılan yaraları sandığından da kötüydü. Yan gözle, taşıdıkları gence baktı. Onun da gözleri kapanmak üzereydi. Bu genç yaşında girişmiş olduğu ahmakça macera onun sonunu hazırlamıştı. Her ne kadar onu kurtarmak için uğraşsalar da artık fazla şansı olmadığını biliyordu.

"Hadi Cihat! Hadi evlat! Aç gözünü. Kız kardeşin için yaşamalısın. Bırakma kendini."

"Ta-Tahir..." diye minnetle ve belirgin bir korkuyla inledi çocuk. Sanki onun adını söylemek kendisine huzur veriyordu. Sanki ince ve genç bedenindeki acıları alıyordu. Ve sanki öleceğini hissetmişti.

"Konuşma..." Evin yıkık kapısından çıkmışlardı. Dışarısı çok kalabalıktı. Koşuşturan bir sürü sivil ve resmi kıyafetli polis vardı. Bir tanesi de sürekli fotoğraf ya da film çekerek olay yerinin ilk anını tespit ediyordu. Bahçede kendilerine koşarak gelen sağlık ekibine baktı. Onların, çocuğu kontrollü bir şekilde sedyeye yanlamasına yatırmalarına yardım etti. Artık kendisi de ayakta zor duruyordu. Başkası olsa bu derecedeki bir kan kaybıyla çoktan bayılırdı. O ise güçlü gövdesiyle direniyordu.

"Kız... kardeşim..." diye fısıldadı yaralı genç. "Beni... kötü... bilmesin. Ben terörist değilim."

"Değilsin zaten. Konuşmalarınızı duydum. Senin bu eylemi istemediğini biliyorum. Hadi, konuşmayı bırak. İyi olacaksın."

Sağlık ekibi sedyeyi ambulansa koydu. Onun arkasından bir an üzüntüyle bakan Tahir, ambulansın yanından ayrılıp diğer ambulansa yöneldi. Tahmin ettiği gibi Tamer de oradaydı. Gözleri kapalı ve baygın bir halde yatıyordu. Boğazlı kazağı makasla kesilerek çıkartılmıştı. Çelik yeleği de sıyrılmıştı. Kaslarla kaplı atletik bedeninin altında derin bir yara vardı. Onun da karnının kıyısından içine giren bir parça sivri tahta gözle gözüküyordu. Oluk gibi kan akıyordu. İç organlarına zarar verdiğini anlamamak için aptal olmak lazımdı. Bir adım daha atıp yanına gitmek ve elini tutup yanında olduğunu hissettirmek istedi. Fakat Doğan güçlü eliyle engelledi onu.

"Hayır. Yapacak bir şey yok. Tam teşekküllü bir hastaneye gidiyor. O şimdilik emniyette. Ama senin durumun iyi değil." Genç adam biraz ilerideki doktora işaret etti. "Doktor! Burada bir yaralı daha var."

Tamer'in emniyetle araca binmesini sağlayan doktor, Tahir'in sendeleyen halini görünce hemen yanlarına koşturmuştu. Bu arada Tahir başını çevirip etrafına bakındı. Elleri kolları bağlı teröristler polislerin gözetiminde ekip arabalarına bindiriliyordu. Patlama anında evin dışına fırlayan birkaç moloz parçası yüzünden ikisi hafif yaralanmış gibiydi. Birisi sekiyor, diğeri de sargılı kolunu tutuyordu. Onun dışında hepsi de iyi görünüyordu. Ama içlerinde elbette birisi eksikti.

"Maho kaçtı," dedi acıyla. Artık canı da acımaya başlamıştı. Kendisine sokulan doktoru fark etmedi. Gözleri Doğan'a çevrildi. "Gizli bir sığınak olmalı."

"Çok geç," dedi Doğan. "Bu karmaşada şimdi Ankara'ya varmıştır bile."

"Benim suçum..."

"Aptallaşma dostum. Asla senin suçun olamaz. Böyle şeyler olur. Tamer de iyileşecektir, göreceksin. O ölmeyi bilmez. Kötü şansına rağmen dokuz canlıdır. Ama sanırım birkaç hafta Natalia'sını göremeyecek."

İkisinin de dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Her ikisi de arkadaşlarının durumunun ağır olduğunu biliyordu.

Tahir sendeledi.

Gözleri de kararmaya başlamıştı. Son hatırladığı, Doğan'ın güçlü kollarının kendisini bir çocuk gibi kucaklayıp ilerideki sedyeye götürdüğüydü.

2. BÖLÜM

Genç kız boş gözlerle polis memuruna bakıyordu. Islak kirpikleri ardındaki cam mavisi gözler, uzunca bir süredir ağladığını gösterecek şekilde kızarmıştı. Ama şimdi ağlamıyordu. Kendisini toparlamaya ve bu genç polisin dediklerini kavramaya çalışıyordu.

"Ne demek giremem? O benim kardeşim," dedi acıyla.

Ellerini kalın cama dayadı. Hemen önündeki yoğun bakım ünitesinin içini rahatça görebiliyordu. Kardeşi orada bir yatakta yatıyordu. Büyük odada tek başınaydı. Üzerinden, özellikle kollarından ve göğsünden bir sürü kablo sarkıyordu. Serum bağlamışlardı. Ağzından da bir hortum sokulmuştu. İçeriye girmesine izin verseler, şimdi orada kardeşinin elini tutmuş olur, sarı saçlarını okşayarak yanında olduğunu hissettirirdi. Aralarındaki cam, kardeşini rahatça görmesini sağlıyordu ama yanına gitmesine de engeldi.

Genç polis memuru kararsızca diğer arkadaşına baktı. Sonra yeniden genç kıza döndü. Henüz yirmilerin başında gibi duran kızın yüzü tüm perişanlığına rağmen çok güzeldi.

"Özür dilerim bayan. Kesin emir var. Kardeşiniz tutuklu. Bu yüzden şimdi göremezsiniz. Amirimize haber verdik. Birazdan gelecek."

"Ne tutuklusu? Beni bu yüzden mi bir ekip arabası alıp getirdi? Ne oldu? Neden kimse bir şey söylemiyor?" Başını çevirip kendisini getiren diğer iki genç polise baktı. Onlar da ifadesiz bir suratla duruyorlardı. Yol boyunca kardeşinin ağır yaralı olduğu dışında bir açıklama yapmamışlardı.

"Sakin olun. Şu sandalyede birkaç dakika oturun. Az sonra amirim gelir."

Daha lafını yeni bitirmişti ki koridor kapısı açıldı. Kırklarında gibi duran, sivil giyimli iki kişi gözüktü. Saçları olan daha zayıf ve uzundu. Diğeri ise orta boylu ve kiloluydu. Onların ciddi bir yüzle yaklaşmalarını izleyen genç kızın içi endişeyle doldu. Yüreği

huzursuzca kıpırdandı. Bu ciddi görünümlü insanlar iyice endişelenmesine sebep olmuşlardı. Arkalarında iki kişi daha vardı. Genç kız ise sadece önden gelenlere dikkatini vermişti.

"Güney Hanım?" diyerek ismini sordu uzun olan.

"Evet benim," Berrak sesi koridorda çekinikçe yankılandı.

"Ben Başkomiser Harun. Sayın Savcım Muhsin Bey şimdi size birkaç soru soracak."

"Önce kardeşimi göremez miyim?"

Şişman savcı ifadesiz bakışlarla kızı reddetti. "Üzgünüm. Çok vaktinizi almayacağım zaten. Gerekirse daha sonra sizi yine çağırırız," dedi sakince. "Soruşturmanın gerekliliği açısından kısa bir ifade alacağız."

Arkasındaki genç sivil memur hemen oradaki bir sandalyeye oturmuş ve elindeki laptopu kucağına açmıştı bile. Genç kız bakışlarını ciddi suratlarda gezdirdi yine.

"Ne soracaksınız?"

Savcı sandalyede oturan memuruna baktı. Onun hazır olduğunu görünce de genç kıza ilk sorusunu sordu. "Kardeşinizi en son ne zaman gördünüz?" Memur konuşulan her şeyi not almaya başlamıştı.

"Dört, hayır, beş gün önce."

"Sizden kaç yaş büyük?"

"Sadece bir yaş. Yirmi yaşında şu an."

"Ağabeyiniz siyasalda okuyormuş? Siz de sekreterlikte? Öyle değil mi? Anladığım kadarıyla pek sık görüşmüyorsunuz?"

"Ben bir kız yurdunda kalıyorum. O da bekâr evinde kalıyor. Ama haftada bir mutlaka görüşürüz." Genç kızın iri gözleri cam gibi parlaktı. Endişeli bir sesle sordu. "Yine bir yürüyüşte mi böyle yaralandı? Ne oldu? Niye bana bir bilgi vermiyorsunuz?

"Güney Hanım," dedi adam ilgilenmeden, "onun bir örgüte üye olduğunu biliyor muydunuz?"

Genç kız şaşkınlıkla gülmeye çalıştı. "Ne örgütü? Ağabeyim hiçbir örgüte üye falan değildir."

"Bu gece bir örgüt evindeki baskında yaralandı."

"Ama bu çok saçma. Birkaç okul yürüyüşüne katılmış olabilir ama o asla bir örgüte üye değildi. Buna kesinlikle inanmam."

Savcı sakin bir yüzle karşısındaki kızı süzdü. Dışarısı çok soğuk ve yağmurlu olduğu için olsa gerek, başında hâlâ bir kep vardı. Eski ve kullanılmış bir şeydi. İnce uzun vücuduna giydiği kaban da yeni

sayılmazdı. Kızarmış burnuna rağmen karşısında inanılmaz güzel gözüken bir yüz duruyordu. En can alıcı yeri ise iri mavi gözleriydi. Kendisinin de bu yaşlarda bir kızı olduğunu hatırlayan savcı, o duru gözlerdeki dürüstlüğü açıkça hissetti.

"Maalesef öyle olduğunu sanıyoruz," dedi yavaşça. "Kendi yaşlarında yedi kişi daha orada yakalandı. Peki, siz Maho diye birisini tanıyor musunuz?"

"Maho mu? Hayır. İlk kez duydum." Sesi kesin ve kendinden emindi.

"İyi düşünün. Kardeşinizin çevresinden birisi olmalı. Çünkü operasyonun yapıldığı evde kardeşinizle birlikte o da vardı. Birbirlerini tanıdıklarını düşünüyoruz. Ne yazık ki bunu kesinleştirecek tim mensubu şu anda ağır yaralı. Kendinde değil. Kardeşinizle ve Maho denen zanlıyla bir boğuşması olmuş. Bu arada kardeşiniz vurulmuş."

"Vu-vurulmuş mu?" diye kekeledi genç kız. Acı dolu bir çaresizlikle inledi. Güzel yüzü bembeyaz olmuştu.

"Bakın Güney Hanım," dedi savcı onun acısından etkilendiğini gizlemeye çalışarak, "aradığımız kişinin lakabı Maho. Adı Mahir veya Mahmut gibi bir şey olabilir. Uzun boylu ve esmer olduğunu tahmin ediyoruz. Siz kardeşinizin arkadaşları içinde böyle birisini tanımadığınızdan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Kardeşim çok faal birisiydi ama arkadaşlarının çoğunu tanırım. Bahsettiğiniz gibi uzun birkaç arkadaşı var tabii. Fakat bildiğim kadarıyla o isimde hiç kimse yok. En azından ben tanımıyorum. Benim okulumda da Mahir isimli bir arkadaşım var ama onun da saçları kızıl. Ayrıca uzun boylu da değil."

O sırada arkadaki kapı yine açıldı.

Genç kız bakışlarını ister istemez savcının omuzları üzerinden gelene yönlendirdi. Eğer uzun boylu birisini arıyorlarsa işte tam da arkalarındaydı. Hem de esmerdi. Yürüyüşündeki tembel tavır, genç kıza bir kaplanın rahatlığını hatırlattı. Doğruca yanlarına geliyordu. Yaklaştıkça uzun fiziğini, iri gövdesini ve keskin bakışlı yeşil gözlerini fark etti. Tozlu giysilerinin önceden siyah olduğu belli oluyordu. Sanki üzerine bir bina yıkılmış gibiydi. Yüzündeki tozlara rağmen bile yakışıklılığı gizlenemiyordu. O bugüne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Bu kesindi. En yakışıklı ve en sert görünümlü adam.

İri adam uzun adımlarla yanlarına yanaştı. Komiserden bile uzundu. Bir saniyeden daha kısa bir sürede Güney'e şöyle bir bakıp savcıya çevirdi sert bakışlarını.

"Kendisine geldi. Konuşmak istiyor musun?"

Güney yutkundu. Kim kendisine gelmişti acaba? Ama bir anda beyninde bir ışık yandı. Bahsettiği kişi, kardeşini vuran adam olmalıydı. Çünkü az önce bu tombul savcı da kardeşini vuran adamın ağır yaralı ve hâlâ baygın olduğunu söylemişti.

"İstiyorum," dedi savcı üzüntüyle. "Durumu nasıl?"

"İyi değil, ama ölmeyecek," dedi genç adam ifadesiz bir sesle.

Güney dişlerini sıktı. Gözleri cam bölmenin ardında yatan kardeşine kaydı. İnce uzun bedeni hareketsiz yatıyordu. İçini bir öfke sardı. Kardeşini ağır olarak yaralayan adamın ölmeyecek olması iyi bir haber değildi. Bugüne kadar hayatında kimsenin ölmesini istememişti ama şimdi istiyordu işte. İki sene önce bir ağabeylerini motosiklet kazasında kaybetmişlerdi. Şimdi hayattaki tek ağabeyi de vurulmuştu ve bunun sorumlusu o adamdı. Sebep ne olursa olsun kardeşinin vurulmasını hazmedemiyordu.

Uzun boylu esmer adam bir kere bile kendisine bakmadan döndü. Uzaklaşmaya hazırlandı. Sadece bir an için gözlerini camlı kısımdan odaya çevirmişti. Yatakta yatan sarışın gence bakan gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Onun bu duygusuz bakışı genç kızı iyice sinirlendirdi. Yakışıklı bir şeytan olabilirdi. Ama aynı zamanda duygusuz bir katil olduğu da belliydi.

"Çocukları vurmak eğlenceli mi bari?" dedi birdenbire. Sesindeki gizli nefret bakışlarına yansımıştı. "Ne yaptığını bilmeyen bir avuç çocuk sizin için kolay lokma olmuştur?"

Genç adam başını çevirdi. Delici bakışlarla genç kızın yüzüne bir an için baktı. Güney o gözleri önce yeşil sanmıştı ama şimdi simsiyah gözüküyordu. Elinde olmadan ürperdi. Evet, bu adam hiç de tekin değildi. Ve böyle ukalaca eleştirilecek birisi hiç değildi. Yine de cesaretini kaybetmemeye özen göstererek çenesini kaldırdı.

Doğan sesini çıkarmadı. Sadece yanak kasları öfkeyle dalgalanmıştı. Sonra geldiği gibi hızla oradan uzaklaştı. Savcı ise kısılmış gözlerle Güney'i uyardı.

"Dodo'yla uğraşmanızı tavsiye etmem Güney Hanım. O sizin bildiğiniz insanlara benzemez. Az kalsın o evde o da iki arkadaşını kaybediyordu. Maho denen adam evi başlarına uçurup kaçtı."

"Umurumda değil. Şimdi benim ağabeyim de burada yatıyor. Belli ki vurulduğu için ölümle pençeleşiyor. Onun hakkında ne derseniz deyin, ben asla inanmam. Benim ağabeyim bir karıncayı bile incitmezdi. Birkaç protesto yürüyüşü yaptı diye hemen örgüt üyesi sınıfına sokulması yanlış. Eminim ki o evde olmasının mantıklı bir sebebi vardı."

Savcı kapıdan çıkıp giden Doğan'ın arkasından bir an baktı. Sonra yanındaki doktora çevirdi bakışlarını. "Güney Hanım kardeşini görebilir mi doktor?"

Doktor sıkıntılı bir bakış attı genç kıza. Sonra başını salladı. "Evet. Ama durumu iyi değil. Dürüst olacağım. İç organlarında parçalanma var. Buraya geldiğinde eks olmuştu. Zorla hayata döndürdük. Yine de nabzı çok düşük. Her an hastayı kaybedebiliriz."

Güney'in yüzü duydukları yüzünden iyice beyazlamıştı. Demek kardeşi buraya getirildiğinde ölmüştü? Demek o lanet herif gencecik kardeşini sadece vurmakla kalmamış, onun neredeyse ölmesine sebep olmuştu? Bir kurşun iç organları nasıl parçalardı ki? Belki de birden fazla mermi sıkmıştı o katil herif? Gözyaşları inanılmaz bir hızla gözlerine hücum etti. Çaresizce elini başına attı. Eskimiş kepi yavaşça aldı. Sanki o kumaş parçası beynini sıkıp patlatacak gibiydi. Başı dayanılmaz bir şekilde sancımıştı.

O anda inanılmaz bir şey oldu.

Oradaki her erkeğin ağzını açık bırakacak kadar gür ve neredeyse beyaz olan sarı saçları omuzlarından vahşice döküldü. Her bir teli, hızla akan şelale damlacıkları gibi yolunu bulmuş ve omuzlarından beline ulaşmıştı. İri dalgalı, kalın telli ve pırıl pırıl saçlardı. O kadar açık renkliydi ki hastane koridorunun sönük ışığı altında neredeyse beyaz gibi duruyordu. Ve sanki onlarla birlikte mis gibi bir cennet kokusu yayıldı hastanenin buruk kokusuna. Tarif edilemeyecek kadar doğal, egzotik bir kokuydu.

Savcı Muhsin Bey de herkes gibi bu saçların görüntüsünden ve yaydığı kokudan etkilenmişti. Şimdi karşısındaki genç kız, üstündeki bu eski kıyafete rağmen daha da dikkat çekiciydi. Dikkat çekici ne demek, sanki cennetten dünyaya düşmüş bir melekti. Ve aynı öyle çaresiz. Diğerlerinden farklı olarak bir baba şefkati hissetti. Halbuki mesleği gereği sert ve duygusuz olmaya alışmıştı. Fakat bu kızda insanı etkileyen ve tarif edemediği bir özellik vardı. En azından kendisi o anda ona karşı engellenemez bir yakınlık duyuyordu. Daha

birkaç dakikadır tanıdığı bu sarışın kızın dürüstlüğünden nedense şüphe etmedi. Onun bir örgütle ilgisi olmayacağı inancı içini sarmıştı. Genç kızın kardeşi hakkında kendi söylediklerine de yüzde yüz inandığı belliydi. Ne var ki o genç çocuk, bir örgüt evinde yakalanmıştı işte.

"Konuşturmaya çalışmayın ve yanında fazla kalmayın. Sadece birkaç dakika," diyen doktor da gözlerini zorlukla o gür saçlardan ayırmıştı.

Savcı Muhsin Bey gözlüğünü düzeltti. Konuşmanın başından beri not alan memura da laptopunu kapatması için işaret etti. Sonra sakin görüntüsünü bozmadan ve ona karşı hissettiği babacan tavrı görmezden gelerek genç kızı uyardı.

"Şimdilik serbestsiniz. Eğer birileri sizinle ilişki kurmaya kalkarsa haberimiz olsun. İfadenizin kalanı için de savcılığa çağrılacaksınız. Bizim şimdi başka bir işi öncelikli halletmemiz gerekiyor. Siz de kardeşinizi görebilirsiniz. Ayrılırken memur beylere haber verin."

Güney onu dinlemiyordu bile. Kardeşinin yattığı odanın kapısına merak ve endişeyle yöneldi. Gözyaşlarını hâlâ tutabiliyordu. Kapıda duran iki genç polis yana kaymıştı. Hatta birisi kenara çekilmeden önce ona kapıyı açmıştı. Güney üzüntüden sıktığı dudaklarıyla içeriye girdi. Usulca, korkarak yatağa yanaştı. Yakından bakınca kardeşi daha da kötü duruyordu. Gözleri kapalıydı. Güzelim sarı saçları toz içindeydi. Yakışıklı yüzünü bir şeylerle sildikleri belliydi ama yine de toz ve kan parçaları çenesinin kıyısında, gözlerinin kapaklarında ve değişik yerlerde gözüküyordu. Burnundan çıkan iki kablo ise, soluk almasına yardım ediyordu anlaşılan.

Göğsüne kadar bir örtü çekilmişti. Yer yer o da kanlıydı. Çıplak omuzlarını saran sargı bezleri de kanlıydı. Bu ne biçim bir işti? Bir kurşun bu kadar fazla kan akmasına sebep olur muydu? O hayvan herif kesinlikle birden fazla kurşun sıkmış olmalıydı. Acıyla ürperdi. Bu uzun ama çelimsiz bedene saplanan kurşunların acısını sanki kendi içinde hissetti. Kim bilir onun da canı ne kadar yanmıştı? Kim bilir o şerefsiz asker onu vururken kardeşi ne kadar korkmuştu? İyi biliyordu ki kardeşi asla kötü birisi olamazdı. Yaşları yakın olduğu için çocuklukları birlikte geçmişti. Üniversitede bile aynı şehri tercih ederek beraberliklerini sürdürmüşlerdi. Ne var ki o bir erkek olarak artık büyüdüğünü hissetmeye başlamıştı ve nedense aniden memleket meseleleriyle de daha yakından ilgilenmeye başlamıştı.

"Ah, Cihat Abi..." diye inledi başucunda. Elindeki bereyi bir kenara bırakıp genç adamın elini tuttu. İki eliyle sevgiyle kavradı. Gözleri yeniden sulanmıştı. Yatağın yanındaki sandalyeye oturup ağabeyinin elini yanağına götürdü. Genç adamın buz gibi olmuş eline kendi sıcak gözyaşları bulaştı. Eli o kadar soğuktu ki ürperdi. Gözleri nabız atışlarını gösteren alete kaydı. Bu konuda uzman değildi ama orada gördüğü rakam normal nabız atışının yarısını bile göstermiyordu.

Bir süre sessizce ağladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Şimdi annesi ve babasına ne diyecekti? Daha bir oğullarını kaybetmenin acısını atlatamamışken, diğer oğullarının da burada ölümle pençeleştiğini nasıl anlatacaktı? Zavallı annesi mahvolurdu. Babası zaten hayata küsmüş gibiydi. Artık daha da kötü olacaktı.

"Ölme sakın... Sakın ölme Cihat! Annemin, babamın sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var. Birkaç ay sonra evlendiğimde yanımda olmanı istiyorum. O mutlu günümde yanımda olmalısın."

Kardeşinde hiçbir tepki yoktu.

Elleri hâlâ cansızdı ve gözleri kapalıydı. Nefes aldığı bile belli olmuyordu. Genç kız gözlerinden süzülen yaşları sildi. Kardeşinin elini yatağa geri bırakmıştı. Fazla vakti olmadığını biliyordu. Birazdan odadan çıkması için kendisini uyarırlardı. Doya doya, özlemle kardeşinin kirli yüzünü seyretti. Odadaki tek ses genç adamı hayata tutan mekanizmaların çıkardığı mekanik sesti.

Birkaç saniye sonra birden o seste bir gariplik hissetti.

Endişeyle doğrulup dijital ekrana baktı. Kardeşinin kalp atışları hızla düşüyordu. Deli gibi geriledi. Koşarak kapıya gitti. Gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

"Çabuk..." dedi kapıdaki memurlara. "Bir şeyler oluyor! Çabuk bir doktor..." O sırada rastlantı eseri doktor ve iki asistanı konuşarak koridor kapısını açmışlardı. Güney onları görünce yanlarına doğru koştu. "Doktor, bir şeyler ters gidiyor. O rakamlar hızla düşüyor."

Doktor hemen hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Asistanlar da onunla birlikte koşmuştu. Birisi kapı ağzında bir an durup genç kızın da içeriye girmesini engelledi. "Siz burada bekleyin," dedi aceleyle.

Güney bir hayal dünyasında gibiydi. Duyduklarının çoğu boğuk ve yankılı seslerden ibaretti. İçeriye girmek istiyordu ama alınmıyordu. Ellerini ve alnını cama yaslamış, içeridekilerin kardeşine yaptıklarını izliyordu. Gözyaşları sel olmuş akıyordu. Nerden çıktığı

belli olmayan birkaç hemşire de vardı şimdi içeride. Ona şok vermelerini izledi. İnce vücudun yerinden zıpladığını gördü. Acıyla gözlerini yumdu. Ona yapılan her şey sanki kendisine yapılıyordu.

Hıçkırıklarla sarsılan narin bedeni, doktorların üzgünce yataktan geri çekilmeleriyle daha da sarsılmaya başladı. Kardeşinin yakışıklı yüzünün üzerine kanlı örtü yavaşça çekilirken, bacakları kendisini taşıyamaz olmuştu. Usulca, yavaş yavaş dizlerinin üstünde yere çöktü. Olamazdı… Bu olamazdı. Hayattaki tek kardeşini de mi kaybetmişti? Cihat! Hayır! Cihat ölmüş olamazdı! Gözlerinin kardığını, başının iyice dolandığını hissetti. Acısından başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Sadece iki güçlü elin kendisini düşmeden önce tuttuğunu ve genç polislerden birisinin "Doktor!" diye bağırdığını hayal meyal hissetti.

3. BÖLÜM

Odanın içindeki dört erkek, karşılıklı konuşuyorlardı. Bu oda diğer odalardan farklıydı. Her tarafı duvardı. Ahşap Amerikan kapının girişinde, iki sivil polis duruyordu. İçeriye savcının yardımcısı bile girmemişti. Dolayısıyla konuşmalar yazılı tutanak altına alınmıyordu. Ama savcı bir kenara konuşmaları kaydeden minik bir teyp koymuştu. Sonradan olabilecek unutulmaları bu küçük şey engelleyecekti. İnsan hafızasına fazla güvenmeyen, akıllı bir adamdı. Yatağın arkasındaki pencereden ise günün aydınlanmaya başladığı hissediliyordu. Birazdan güneş doğacak ve hayat yine eski, normal haline dönecekti.

Doğan yaslandığı sandalyede çok rahat gözüküyordu. Yüzünü yıkamış, kısmen tozlardan arınmıştı. Gür siyah saçları geriye dağınıkça taranmıştı ama inatçı tutamlar yakışıklı yüzünü daha da seksi gösterecek şekilde alnına serbestçe dökülmüştü.

Savcı yatağın hemen kıyısında, ayakta duruyordu. Komiser ise duvara yaslanmış, yataktaki adamı süzüyordu. Her türlü beladan bir şekilde kurtulan bu adamlara hayrandı. Şu yatakta yatan Tahir denen devin yerinde başkası olsaydı, çoktan ölmüştü. Adamın vücudunda iki üç kırık, başında derin bir kesik ve çatlak vardı. Bacağındaki yırtık da oldukça derindi. Diğer yaraları saymıyordu bile.

O kadar çok kan kaybetmişti ki, esmer yüzü beyazlamıştı. Üstelik onun o yaralı haliyle bile, hastanenin müşahede odasında yatan genç çocuğu kurtardığını gözleriyle görmüştü. Parça parça çöken evin içinden Doğan ile birlikte çıkardıkları sarışın genç oldukça kötü gözüküyordu.

"Elde var sıfır," diye mırıldandı Tahir. Sesi sıkkındı.

"Hayır, tam değil," dedi savcı dikkatle. "Öncelikle çok önemli bir bombalama planını engellediniz. Ayrıca yakaladığınız gençleri sorgularsak belki Maho'nun kim olduğunu öğrenebiliriz."

"Sanmam," dedi Tahir. Başı kaşlarının üzerine kadar sargılıydı. Sargının arka kısmı kan içindeydi. Bu yaranın başını feci şekilde ağrıttığı da belliydi. Konuşurken sesi zor çıkıyordu. "Onu orada ancak iki kişi tanıyabilir. Diğerlerinin yüzünü gördüğünü sanmam. O özel bir odadaydı."

"Çocuğu mu kastediyorsun?"

"Evet. O çocuk onu tanıyordu. Ve o odada kırk yaşlarında birisi daha vardı. Onu bıçağımla öldürmek zorunda kaldım. Patlamanın enkazı altında parçalarını bulabilirsiniz. Büyük ihtimalle Maho'nun kim olduğunu o da biliyordu."

"Ama çocuğun kız kardeşi inatla onun örgüt üyesi olduğunu reddediyor."

Tahir bir an durakladı. Siyah gözleri kısılmıştı. Acıdan mı, düşünceden mi belli değildi. "Olabilir," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. Gece o odaya girdiği anda duyduğu, Cihat ve Maho arasında geçen konuşmayı nakletti yavaşça. Mükemmel hafızası, her şeyi kelimesi kelimesine aktarmasını sağlamıştı. "Onun durumu nasıl?" diye sordu sözleri bitince.

"Pek iyi değil. Vaktinde müdahale yapılmasına rağmen nabzı çok ağır atıyor." Bunu söyleyen komiserdi. "Ambulansta iki kere kalbi durmuş."

"Zavallı…" diye iç çekti Tahir. "Bombalama olayının kalabalık bir yerde olacağını duyunca çok üzülmüştü. Maho'yu iyi tanıdığı kesin. Konuşmalarından öyle hissettim. Bir örgüt liderine duyulacak saygı veya korkuyla konuşmuyordu. Sanki yakın bir akrabasıyla konuşuyordu…"

"Akrabalarını araştırdık. Ana ve babasından başka, kendisinden bir yaş küçük bir de kız kardeşi var. Başka kimseleri yok. Kız

bir teğmenle nişanlı. Sekreterlikte okuyor. Bu sene mezun olunca evleneceklermiş."

"Yine de çocuk Maho'yu iyi tanıyordu," diye mırıldandı Tahir. "Bir şey daha öğrendim. Maho'nun annesi de Ankara'da yaşıyormuş. Adamın ağabeyini de bir şekilde ben öldürmüşüm. Nasıl bilmiyorum. Benden nefret ediyor. Ne yazık ki ben hiç hatırlamıyorum."

"İhtiyarlıyorsun artık," dedi Doğan alayla. Saatlerdir yüzü ilk kez gülümsüyordu.

"Bence de. Daha otuzuma bile gelmedim ama kendimi çok yaşlı hissediyorum." İç çekti yine. "Doğan, o çocuğun gözlerini görecektin. Daha hayatının başındaydı ve bir oda dolusu bombayla yalnız kaldığımızda korkudan gözleri büyümüştü. Kendisine yakın bildiği Maho onu orada kaderine bırakınca ayrıca şok olmuştu."

"Onu sen mi vurdun?" diye sordu Doğan. "Kız kardeşi az önce bana neredeyse katil diye bağıracaktı."

"Evet, maalesef," dedi Tahir sıkkın bir tavırla. "Diğer adam tuvaletten çıkınca dikkatim dağıldı. O anda hepsi birden can havli ile üstüme çullandılar. Bir ara o genç bana masanın bacağıyla vuracak gibi oldu. Ben de engel olmak için bacağından vurdum."

"Zaten bacağındaki yara önemli bir şey değilmiş," dedi savcı. "Sırtına ağaç parçası saplanmasaymış, birkaç günde taburcu olurmuş."

"İyileşirse ne olacak?"

Savcı omuz silkti. "Diğerleri gibi mahkemeye çıkacak, sonra da cezası neyse çekecek." Gözleri Tahir ile kesişince de çaresizce başını salladı. Ne demek istediğini anlamıştı. "Önce bir iyileşsin bakalım."

"O çocuk gerçekten de bir suça karışmamıştı Muhsin. Konuşmalarından bunu kesin anladım. Kız kardeşi doğru söylüyor. Belki diğer gençler içinde de öylesi vardır. Lütfen bu konuda biraz dikkatli ol. Onları kazanabiliriz. Sorgulamayı senin yapacağını biliyorum."

"Merak etme. İçime kurt düşürdün zaten. Gereken neyse yapacağım. Mümkün olan en az cezayla kurtulmalarını sağlayabilirim."

"Belki kamu hizmeti falan olabilir," diye mırıldandı Doğan. "Daha evvel bu kadar genç bir grup görmemiştim."

O sırada Savcı Muhsin'in telefonu çaldı. Herkes susup onun telefonla konuşmasını izledi.

"Öyle mi?" diye sıkıntıyla elindeki telefona mırıldandı savcı. Duyduklarından hoşlanmamış gibiydi. Sonra aynı sıkıntıyla telefonunu kapattı. Bakışları Doğan ve Tahir üzerinde gezindi. Söyleyeceği şeyi

söylemekte zorlandığı anlaşılıyordu. Pek keyifli bir açıklama olmayacaktı. "Çocuk için endişelenmemize gerek kalmadı," dedi yavaşça. Kaşları çatılmıştı. Gözlüğünü düzeltti. "Ölmüş..."

4. BÖLÜM

Uyandığında gün ağarmıştı. Her yer aydınlıktı. Normalde bu kadar uyumazdı. Vakit epeyce ilerlemiş gibi duruyordu. Kaşları çatıldı. Sonra olanları hatırladı. Gözleri yeniden acıyla sulanırken, dudaklarını sıktı. "Cihat..." diye bir inleme çıktı ağzından.

Başını çevirip bakmadan da koluna bir serum takıldığını fark etmişti. Belki de sakinleştirici bir şeyler vermişlerdi? Bu kadar uyuması ancak bunu gösterirdi. Duvardaki saate bakınca ibrelerini görmekte zorlandı. Gözyaşlarını boşta kalan eliyle silip görmeye çalıştı. Dört müydü? Buna inanmak zordu. Neredeyse on iki saattir uyuyor muydu?

Ve artık bir kardeşi de yoktu. İşte, artık hayatta yapayalnızdı. Anne ve babasından başka güvenebileceği kimsesi kalmamıştı. Kendi soyadlarını devam ettirebilecek bir tek erkek daha yoktu. Yaşlı babasıyla birlikte isimleri tarihe karışıp gidecekti.

Ailesine şimdi gerçeği nasıl açıklayacaktı? Onlara geride kalan biricik oğullarının bir örgüt evinde basıldığını, kanlı bir baskında vurularak öldürüldüğünü nasıl açıklayacaktı? Onları utandırmadan bunu nasıl becerecekti?

Usul usul ağlamasına devam ediyordu ama sanki içi boşalmıştı. Sakinleştirici olarak ne vermişlerse, kendisini berbat, güçsüz, aptalcasına çaresiz hissediyordu. Yarım saat sonra gelen hemşire ona yiyecek bir şeyler de getirmişti. Tansiyonunu kontrol ederken, yemeğini mutlaka yemesi konusunda ısrar etti. Özellikle zayıf kollarını görünce kaşları çatılmıştı.

O gittikten sonra Komiser Harun gözüktü kapıda. Sessizce içeriye girip genç kızın ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Şu berbat haliyle bile çok güzel gözüken Güney, genç adamın sözlerini zorlukla seçmesine sebep olmuştu.

"Başınız sağ olsun," dedi usulca. Genç kız cevap vermeden öylece bakınca hafif bir nefes çekip yatağa iyice yanaştı. "Kardeşinizin

ölümü hakkında sizinle konuşmak istedim. Az önce Savcı Bey ile görüştüm. Kardeşiniz Cihat'ın ölmesi ile birlikte onun hakkındaki suçlamayı düşürmüş. Örgütle ilişkisi irdelenmeyecek. Sanırım buna sevinirsiniz. Anne ve babanızın bu vefatın arkasındaki gerçekleri bilmesine gerek yok. Onlara ister gerçeği söylersiniz, isterseniz de yüreklerini ferahlatacak bir şey bulursunuz."

"Kardeşim örgüt üyesi değildi," dedi Güney soğuk bir sesle.

"Adli olarak öyleydi. Ve çok değerli iki özel tim elemanının neredeyse öldükleri bir patlamanın sanıklarından birisiydi. Çok şükür ki ikisi de hayata döndü. Durumları iyi."

"Yazık," dedi Güney acı bir alayla.

Kendisi gibi polislerin halk arasında fazla sevilmediğini bilen genç komiser bu söze dikkat etmemeye çalıştı. Kanun adamları dünyanın her yerinde sevimsiz bulunuyordu.

"Siz de şimdilik müşahede altındasınız. Sağlığınız için… İsterseniz yarın sabah çıkabilirsiniz."

"Ben şimdi çıkmak istiyorum."

Genç adam başını salladı. "Bakarız. Doktorla bir konuşayım. Az önce ameliyata girmiş. İki saatten önce çıkmazmış." Gözü pencerenin dışındaki karanlığa gitti. Hava yeniden kararmıştı. "Bence bu gece burada kalsanız iyi olur. Yurda gidince kendinizi iyice kötü hissedersiniz."

"Burada daha mı iyi olacağım? Tek başıma hem de? Ben çıkmak istiyorum. Doktoru beklerim. Mümkünse haber iletir misiniz?"

"Evet, elbette. Ben zaten birkaç saat daha buradayım."

"Cenaze ne olacak?"

"Size kalmış. Yarın morgdan alabilirsiniz."

"Annemle babam buraya gelemez. Onlar Kayseri'de. Bir araç tutup Cihat'ı oraya benim götürmem lazım." Dudaklarını büzdü. Ağlamamalıydı. Bu sefer iki kardeşten sadece birisi oraya sağ olarak varacaktı.

"Bu işi yapan şirketler var. Yarın ben size bir tane ayarlarım."

Genç komiser gidince Güney gözlerini yumarak ne yapacağını düşündü. Hiç değilse anne ve babasına kötü haberi verirken, kardeşini utandıracak bir şey olmayacaktı. Ama onlara kötü haberi şimdi vermek istemiyordu. Daha kendisi hazmetmemişken onlara nasıl söyleyecekti?

Ne yazık ki doktor ameliyattan geç çıkmış ve genç kızın gidişini de onaylamamıştı. Güney çaresiz bu isteğe boyun eğmişti. Kolundaki serum bitip de iğnesi çıkarıldığında, hemen yataktan kalktı. Lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. İhtiyaçlarını görüp geri döndüğünde odasında kimse yoktu. Bir süre camın kıyısından rüzgârlı havayı izledi. Gece gittikçe ilerliyordu. Burası askeri bir hastane değildi. Araçla gelirken o kadar üzgündü ki hangi hastaneye getirildiğinin farkında olmamıştı. Fakat görünüşe göre özel bir hastaneydi. Çünkü her şey son derece moderndi ve malzemeler kaliteliydi. Kendi odasında incecik led televizyon bile vardı.

Hiçbir şey yapmadan dakikalarca, belki de saatlerce öylece durdu. Sadece bir ara genç bir hemşire gelmiş, iyi olduğunu görünce de sadece tansiyonunu ölçüp gitmişti. Vakit gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

Gözü kıyıda duran çantasına takıldı. Gidip eline aldı ve fermuarını çekti. Telefonu orada duruyordu. Nişanlısını aramak daha yeni aklına gelmişti. Onu şimdi arasa mıydı? Ama hayır, Geç olmuştu. Bu saatte zavallı adamı rahatsız etmek doğru olmazdı. Asker olduğu için zaten sabahın köründe kalktığını biliyordu.

Elini telefonun yanından geçirdi ve gizli bir göze erişti. Pek dikkat edilmeyecek fermuarlı bir bölümdü. Usulca fermuarı çekti. Orada daha evvelden koymuş olduğu şeyi buldu. Alıp baktı. Zor zamanlar için almış olduğu keskin bir bıçaktı bu. Ankara büyük bir şehirdi. İnsanın neyle karşılaşacağı belli olmuyordu. Bıçağın ucunu kolayca açtı. Şimdi bir insana zarar verecek kadar uzun duruyordu.

Sakin bir tavırla bıçağı kapadı. Cebine attı. Çantasından almış olduğu bir toka ile saçlarını tepesinde topladı. Sonra koridora çıktı. Etrafta kimse gözükmüyordu. Uzun koridoru baştanbaşa geçti. Bir kapıdan çıkınca, çok geniş bir salona geldiğini gördü. Salonun karşılıklı iki yanında asansörler vardı. Etrafını araştırırken, ileriden çok kısa boylu, tombul bir hademenin geldiğini gördü. Elli yaşlarında falan olmalıydı. Acısını belli etmeyecek şekilde ona elinden geldiğince güzel gülümseyerek durmasını sağladı.

"Pardon," dedi güzel sesiyle.

"Evet?" dedi kadın da gülümseyerek.

"Ben bir şey almak için kantine gitmiştim de, yolumu kaybettim," dedi elinden geldiğince doğal olarak. "Şimdi de gideceğim yeri bulamıyorum. Yön duygum hiç yoktur."

"Benim de öyledir," dedi kadın safça.

"Siz her odayı biliyorsunuzdur. Şimdi isimlerini söylesem belki çıkaramazsınız. Dün gece getirilen bir yakınım var burada. Özel timde. Eminim duymuşsunuzdur. Bir patlamada yaralandı." Daha başka atacak yalan bulamıyordu. Adam uzun muydu, kısa mıydı bilmiyordu. Yaşından hiç haberi yoktu. İsmini bile bilmiyordu.

"Ah, evet... Şu zavallı."

Güney yutkundu. Ne zavallısı? O herif bir caniydi.

"Evet," dedi isteksizce.

"Siz nesi oluyorsunuz?" Birden gülümsedi. "Sevgilisi mi yoksa?"

"Evet, öyle," diye mırıldandı Güney. Demek ki genç birisiydi. Belki de bu sabaha karşı görmüş olduğu o yeşil gözlü dev ile aynı yaşlardaydı. Yoksa kendisi gibi genç bir kızı neden o adamın sevgilisi sanabilirdi ki? Gülümsemeye çalıştı. "Çok aptalım işte. Nasıl gideceğim?"

"Yanlış kata çıkmışsın hayatım. Ondan bulamıyorsun." Eliyle işaret etti. "Yine asansöre binip iki kat yukarıya çık. Sola dönecek-sin. Beyaz Kuğulu resmin yanındaki oda."

"Ah, tamam. Ben de şimdi kuğuyu hatırladım."

"İğrenç bir resim değil mi? Modern sanat adına neler yapıyorlar." Gözleri genç kızın boş ellerine takıldı. Bir an kaşları çatıldı. "Kantinde aradığını bulamadın mı?"

Güney aceleyle gülümsedi. "Yok. Ben sıcak çikolata istemiştim ama ellerinde yokmuş. Çay da bu saatte taze olmaz, değil mi?"

"Hem de çamur gibi olur. Aslında garip? Kantinde her zaman sıcak çikolata olurdu. Neyse. Size geçmiş olsun. Bu ilacı hemen doktora götürmem lazım." Elinde tutmuş olduğu bir kutu ilacı gösterdi. Sonra da gülümseyerek oradan uzaklaştı.

Güney'in iki kat yukarıya çıkması zor olmamıştı. Merdivenleri kullandı. Asansör ile çıkarsa beklenmedik birisiyle karşılaşır diye korkmuştu. Yine aynı geniş salona çıktı. Yerleri silen birisi dışında, etrafta hareket halinde olan hiç kimse yoktu. Gözlerini etrafta gezdirdi. Asansörün solunu bulmaya çalışıyordu. Sonra ilerideki camlı koridoru gördü. Cam kapıyı yavaşça açıp ilerledi. İlk oda hemşirelerin odasına benziyordu. İçeride kimse yoktu. Gözü, açık kapıdan görünen elbise askısına gitti. Ani bir kararla içeriye girip askıdaki beyaz önlüğü aldı. Üzerine geçirdi. Kendisine biraz bol gelmişti ama olsun. Şimdi hemşire veya doktora benzemiş olmalıydı.

Dışarıya çıktı. Koridor boyunca yürümeye başladı. Gözleri duvardaki tablolardaydı. Aralık bir kapıdan içeriye göz attığında, hemşirelerin ciddi bir şekilde hastalarla ilgilendiğini gördü. Onlara gözükmeden sessizce ilerlemesine devam etti. Yine tablolara bakınıyordu.

İşte oradaydı! Koridorun biraz daha ucunda ve nispeten sakin bir bölümündeydi. Resim gerçekten de berbattı. Ressam kuğu mu çizmişti, solucan mı belli değildi. Altına attığı imza ise resmin en güzel yeriydi. Etrafına baktı. Görünürde kimse yoktu. Bu garipti. Adamın odasının kapısına bir koruma bile koymadıklarına göre onun hayatı için hiçbir endişeleri yoktu. Tabii, niye olacaktı ki? Böyle şeyler filmlerde olurdu. Ya da koruma varsa bile belki de odanın içindeydi? Kapıyı endişeyle biraz ittirdi. İçeriyi dinledi. Hiç ses gelmiyordu. Bedenini biraz daha sokup içeriye baktı. Kapının gıcırdamaması bir mucizeydi. İçeride ise kimse yoktu. Sessizce odaya süzüldü.

İşte oradaydı cani herif...

Odanın bir köşesinde yanan küçük gece lambası etrafı yeterince aydınlatamıyordu. Birçok loş bölge vardı. Yatak da oldukça loş bir pozisyondaydı. Belki de o katil, yatakta rahat uyusun diye böyle bir ayar yapmışlardı. Adam yatakta sırtüstü yatıyordu. Onun da kolunda serum vardı. Gözleri kapalıydı. Yatağa iyice yanaştı. Uzun boylu gibi duruyordu. Geniş göğsü beline kadar örtülüydü. Göğsüne sarılan sargılar ise o kadar çoktu ki, onun hemen fark edilen iri gövdesine ne olduğunu elinde olmadan merak etti. Patlamada yanmış olabilir miydi? Ama yanıklardaki sargıların sarı bir merhem yüzünden kötü göründüğünü hatırladı. Bu sargılar oldukça temizdi. Başını aşağıya çevirdi. Örtüden kurtulan bir bacağı da sargılıydı. Yanık tenli bacağındaki sargılar bembeyaz duruyordu.

Gözlerini yeniden yukarıya çevirdi. İlk kez suratına baktı. Gözleri loş ortama alıştığı için artık daha iyi görebiliyordu.

Alnına kadar başı sargılarla kaplıydı. Bu sargı kanlıydı. Başının sağ tarafı iyice kanlanmıştı. Kapalı göz kapaklarını uzun kirpikler süslüyordu. Yine sağ taraftaki gözünün bulunduğu bölge iyice şişmiş ve şakağı gibi bayağı morarmıştı. Başına çok şiddetli bir şey çarpmış olmalıydı. Daha evvel hiçbir erkekte görmediği kadar güzel bir burnu, keskin kenarlı dudakları vardı. Sakalı uzamasına rağmen altındaki cildinin parlaklığı göz alıcıydı. Boş zamanlarını güneşli kumsallarda geçiren bir insan tipi vardı bu adamda. Devlet onları deniz ve kumsalı olan yerlere de göreve gönderiyor olabilir miydi?

Nefretle süzdü onu bir süre. Sonra gözleri seruma kaydı. Ona ağrı kesici şeylerle birlikte belki uyuması için de bir şeyler vermişlerdi. Nefes alışından uyuduğu belli olmasa bile derin bir uykuda olduğu yine de anlaşılıyordu. Elini cebine attı. Bıçağını yavaşça çıkardı. Ucunu iki eliyle kolayca açtı. Sapını sımsıkı tutarak sivri ucunu adamın göğsüne yanaştırdı. Derin bir nefes aldı. Çene kasları gerilmiş, dişleri sıkılmıştı. Dimdik bakan öfkeli gözleri adamın yüzünde değil, bıçağı saplayacağı geniş göğsündeydi.

Bunu yapabilirdi. O, kardeşini öldürmüştü. Kardeşinin bir örgüt üyesi olamayacağından emindi. Öylesine emindi ki, onun intikamını almak için bu adamı gözünü bile kırpmadan bıçaklayabilirdi.

Fakat gözünü kırptı.

Bıçağı daha şiddetli batırmak için havaya kaldırmışken, gözleri yeniden esmer yüze kaydı. Köşeli sert çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle, uyurken bile sert birisi olduğu belli oluyordu. Belki de karanlığın oluşturduğu gölgeler onu böyle gösteriyordu. Şu anda son derece savunmasızdı. Çok genç değildi. Tahmin ettiği gibi, o yeşil gözlü devle aynı yaşta gibi duruyordu. Eğer öyleyse evli olabilirdi. Bir karısı, annesi ve hatta çocukları da olabilirdi. Onu öldürdüğünde arkasından ağlayacak çok kişi olması önemli miydi? Ne olurdu ki? Kendisi de kardeşi için üzülmüştü. Üstelik daha anne ve babasının haberi bile yoktu. Onlar kim bilir ne kadar üzülecekti.

Derin bir nefes alıp bıçağı yine kaldırdı. Katil olmak umurunda değildi. Bu adamı öldürerek katil olacaksa eğer, varsın olsundu. İçindeki sızı ancak böyle durabilirdi. İki eliyle sımsıkı kavradığı kabzasının kıyısından yine yüzüne baktı. Ne olursa olsun bu adam cezasını çekmeliydi.

Bir dakika sonra isteksizce bıçağı indirdi.

"Allah'ım! Ben katil değilim!" diye mırıldandı acıyla. "Yapamam."

Bıçağını kapatıp yine cebine attı. Kararsızca etrafına bakındı. Sonra yatağın yanındaki sehpayı gördü. İçinden gelen bir dürtüyle üst çekmecesini açtı. Sessizce açılan çekmecenin içi neredeyse boştu. Birkaç tıbbi malzeme ve bir zincirin ucuna tutturulmuş metal bir künye hariç. Bu askeri boyun künyesinden, daha evvel askere giden büyük ağabeyinde de olduğunu hatırladı. Üzerlerinde ait olduğu askerin ismi yazardı. Heyecanlandı. Eli titreyerek soğuk künyeyi yerinden aldı. Köşe lambasının ışığı ters geldiği için okuması zor olunca, hafifçe döndü. Biraz kaldırıp baktı. Üzerindeki isim o anda hafızasına kazınmıştı. Ayrıca kan grubu da yazıyordu.

"Tahir A." diye fısıldadı. Kaşları çatıldı. "Bu ne demek? Soyadın ne senin?"

Dişlerini sıkmıştı yeniden. Başını çevirip adamın esmer ama soluk yüzüne baktı. Katil adam hâlâ bir şeyden habersiz uyuyordu. Şanslı bir adam olduğu kesindi. Bu gece iki kere ölümden kurtulmuştu. Genç kız onu öldüremeyeceğini anlamıştı. Bunu yapamayacaktı.

"Seni öldürmeyeceğim..." Derin bir iç çekti. Gözleri sulandı hafifçe. Bakışları adamın yüzüne kilitlenmişti. Yakışıklı olup olmadığını anlayamıyordu. En azından morarmış ve şişmiş bir surat ile oldukça çirkin gözüküyordu. Yüzünde birçok da çizik vardı. Saçları var mıydı o bile belli değildi. Sargı neredeyse kaşlarına kadar inmişti. Fakat burnu çok güzeldi. Hasarsız gibi duruyordu. Ve dudakları... Erkeksi ve keskin hatlıydı.

Yine usulca fısıldadı. "Ama ömrüm boyunca senden nefret edeceğime yemin ediyorum. Bir gün senden intikamımı alacağım. O yüzden yaşamalısın. Ölmüş kardeşim üzerine yemin ederim ki senden intikam alacağım. Nasıl olacak bilmiyorum? Nasıl yapacağımı bilmiyorum? Ama... Ama... Nasılsa bir gün bir yerde karşılaşırız."

Adamın cevap verecek hali yoktu. Gözlerini bile kırpmadan yatıyordu. Güney künyeyi alıp cebine attı. Ondan kalan bu hatıra, nefretini ömür boyu canlı tutmasını sağlayacaktı. Belki bir gün gerçekten de ondan intikam alma şansını yakalayabilirdi.

5. BÖLÜM

Genç kız, içli içli ağlayan annesinin yanından kalktı. Telefonu çalıyordu. Siyah renkli ve matem elbisesi olarak kullandığı etek ceket takımının cebinden telefonunu çıkardı ve bir kenara geçti. Kalabalık bir odadaydı. Hiç akrabaları yoktu ama bütün konu komşu buradaydı. Hepsi cenazenin kalkmasını beklemeden taziyeye gelmişti. Şöyle bir bakınca bayağı dostları olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Önceden bu kadar dikkat etmezdi. Daha defin işlemi bile gerçekleşmemişti. Cenaze gömüldükten sonra bu ev daha da kalabalık olurdu.

Hafif uğultulu odada sesinin duyulmayacağı bir noktada telefonu açtı. Kısık sesle mırıldandı. "Alo?"

"Güney... Aşkım!"

Genç kız gözlerine hücum eden gözyaşlarını zorlukla tuttu. "Vedat... Geldin mi?" Şu anda ona ne kadar da ihtiyacı vardı. Onun güçlü kollarıyla kendisini sarmasını ve içindeki üzüntüyü almaya çalışan sıcak sözler söylemesini çok isterdi.

"Aşkım, maalesef cenazeye gelemeyeceğim," dedi karşısındaki genç adam. "Özür dilerim."

"Anlıyorum. İzin mi alamadın?"

"Hayır... Şey..." Genç adam bir an durakladı. "Tam oraya gelmek için yola çıkacaktım ki bir kaza oldu."

"Kaza mı?" diye endişeyle sordu. Bu ne berbat bir haftaydı böyle? "Sen mi kaza yaptın?" Gerçekten de bir an için kardeşinin ölümünü, o yaralı katil adamı unutmuştu.

"Sayılır. Işıklarda geçen bir araba benimkine vurdu. Suç tamamen ondaydı. Şimdi hastanedeyim ama endişelenecek bir şey yok. Bir iki kırık çıkık işte."

"Aman Allah'ım!" diye inledi Güney. Uzun boylu, güçlü nişanlısının da hastanede yatıyor olması ne fenaydı. Neredeyse şaka gibiydi. "Buna inanamıyorum."

"Gerçekten tatlım, özür dilerim. Cihat'ın cenazesine gelmek için komutana bile baş kaldırmıştım. Öyle üzülüyorum ki..."

"Şey, neyse... O önemli değil. Bizimkilere neden gelemediğini söylerim. Ama çok üzülecekler. Sen gerçekten iyi misin?"

"Konuşuyorum ya?" dedi adam tatlı bir sesle. "Demek ki iyiyim. Akşama çıkartırlar beni herhalde. Sen dönünce görüşürüz. Samim babaya ve Ferdane anneye taziyelerimi ilet. Benim de kalbim ve aklım sizinle olacak. Buradan dua edeceğim. Hep seni düşündüğümü unutma."

Konuşmanın ardından yerine dönen genç kız, annesine sarıldı. Annesi de aynı kendisi gibi beyazımsı sarı saçlıydı. Ailesi uzun yıllar önce Bulgaristan'dan Türkiye'ye gelen göçmenlerdendi. Bir şekilde Kayseri'ye gelmiş ve buraya yerleşmişlerdi. Şu anda ölmüş olan iki erkek kardeşi de dahil hepsi burada doğmuştu. Babası daha kumral olmasına rağmen genç kız cam mavisi gözlerini babasından almıştı, uzun boyunu ve ince fiziğini de annesinden.

"Anne, Vedat yola çıkarken arabasıyla bir kaza geçirmiş. Ciddi bir şey değil ama gelemiyormuş," dedi yavaşça. Annesinin güzel mavi gözleri ıslak ıslak baktı ona. Sonra anladığını belli edercesine önüne döndü. Son oğlunu da kaybetmiş olan kadın, elindeki mendili sıkmaktan paçavraya çevirmişti. Genç kız elindeki ıslak mendili alıp ona yeni bir tane verdi. Kendisinin bu ölüme hazırlanmak ve ağlamak için bolca vakti olmuştu. Şimdi daha sakindi. Ancak annesinin hiçbir zaman iyi olamayacağını hissediyordu.

Cenaze töreni oldukça sakin geçti. Kalabalık grubun dışında bekleyen kadınlar, nemli gözlerle erkekleri izliyorlardı. Mezarın içine kefeniyle konan genç Cihat, beş dakika sonra ebedi yolculuğuna uğurlanmıştı bile. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki. Herkes küreği alıyor ve üzerine birkaç kere toprak atıyordu. Sonra bir başkası küreği devralıp hızla toprak atma işine devam ediyordu. İki dakika içinde mezar dolmuş, düzeltilerek çevresi geçici taşlarla çevrilmişti. Bir kenarda durumu izleyen cami hocası da, herkesin duyabileceği sakin bir sesle Kuran okuyordu. En son dualar da okunup haklar helal edildikten sonra kalabalık yavaşça dağıldı. Cenazeye katılmış olan her birey, sessizce kendi arabasına yöneldi. Arabası olmayanlar da belediyenin tahsis etmiş olduğu otobüse yürüyorlardı.

Omuzları çökmüş bir halde yürümeye çalışan babası, sağında solunda kendisine başsağlığı dileyenleri yaşlı gözlerle dinliyordu. Taziyeleri kabul ediyordu. Samim Bey orta boylu bir adamdı. Saçları hâlâ sıktı. Aslında daha çok gençti. Kırk beş yaşındaydı. Fakat beyaz tenli yüzünü saran acı, onun olduğundan daha yaşlı gözükmesine sebep oluyordu. Karısının ve kızının beklediği arabaya olan gelişi, bu taziye duraklamaları yüzünden epey bir vakit aldı. Güney ve annesi, kendi eski arabalarının içinde birbirlerine sarılmış bir halde oturuyorlardı. Artık ikisinde de gözyaşı kalmamıştı.

Genç kız onlara kardeşlerinin ölümünü telefonda açıklamak zorunda kalmıştı. Fakat nasıl öldüğünü anlatırken gerçeği gizlemişti. Komiser Harun'un dediği gibi yapmak daha mantıklı gelmişti. Ölümünü açıklayacak bahaneyi bulmak için çok düşünmüştü. Sonunda komiserin de yardımıyla trafik kazası olarak açıklamaya karar vermişti. Komiser ona bu yönde bir rapor bile hazırlatmıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir anda her şeyi düzenlenmiş bulmuştu. Cenaze arabası da hazırdı. Para bile almamışlardı. Derin devlet bu olsa gerekti. Hastaneden çıkarken gerçekten de çevresindeki herkes

kardeşinin kazada öldüğünü sanıyordu. Bir örgüt üyesini bir anda saygıdeğer bir vatandaşa çevirmişlerdi.

Neden acaba?

Bunu sık sık düşünüyordu. İsteseler hiçbir şey yapmazlar, kardeşini dünyaya olduğu gibi yansıtırlardı. Genç kız, kardeşinin bir terörist olmadığından emindi ama ortada da açık bir gerçek vardı. Cihat o evde ne arıyordu? Gerçekten de o Maho denen adamı tanıyor muydu?

Ardından geçen günler bir hayal gibiydi. Üç gün süren taziye evi ziyareti, acılarını biraz olsun azaltmıştı. Arkadaşlar, gelenler gidenler, çok düşünüp acı çekmelerini engellemişti hep. Ama üç günün sonunda gelişler azalıp da sadece yakın arkadaşlar uğramaya başlayınca, gerçek herkesin kafasına dank etmişti. Cihat artık aralarında yoktu.

Güney mecburen sonraki hafta okula döndü. Acısını yavaşça içine gömmüştü. Fakat bir elinde veya pantolonunun cebinde sürekli taşıdığı bir şey vardı: o metal künye. Bu künye o nefret ettiği adamı unutmasını engelliyordu. O şişmiş ve morarmış suratını tam hatırlamasa bile ismini hiç unutmayacaktı. Ankara'da otobüsten iner inmez önce yurda gidip eşyalarını bıraktı. Hava kararmak üzereydi. Üstüne başına bir çekidüzen verip bir dolmuşa atladığı gibi nişanlısının evine yöneldi. Batıkent tarafında, küçük bir bekâr eviydi. Onun hâlâ raporlu olduğunu ve evinden çıkmadan dinlendiğini biliyordu. Hemen hemen her gün telefonla konuşmuşlardı.

Büyük apartmanın dış kapısı açıktı. Asansörle altıncı kata çıktı. Kapının üstünde yazan pirinç isme baktı.

Vedat KARAMAHMUT.

Kapının zilini çalıp bekledi. Daha evvel buraya bir iki defa gelmişti. Vedat ile tanışalı bir sene kadar olmuştu. Birkaç hafta önce de nişanlanmışlardı. Pek kimsesi yoktu. Bir tek annesi… Kadıncağız bir tatilde Kayseri'ye kadar gelmiş ve Güney'i ailesinden istemişti. Genç adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Üstelik de gelecek vaat eden bir teğmendi. Kendi ailesi bu beraberliğe karşı çıkmamış, hatta adamın efendiliği karşısında çok da memnun olmuşlardı. Tüm yakışıklılığına ve karizmasına rağmen genç kız Vedat hakkındaki düşüncelerinden emin değildi. Ona güveniyor, yanında kendisini rahat hissediyor, fakat kitaplarda okuduğu, bir çift arasında olması gereken o elektriği yakalayamıyordu. Halbuki her yönden gösterişli bir

erkekti. Esmer ve yeşil gözlüydü. Kendi sarışınlığına onun esmerliği yakışıyordu. Girdikleri her ortamda ilgi çekiyorlardı. Vedat bundan hoşlanıyordu. Güney de ilgi gördüklerini biliyordu. Onunla olmak, gezmek, sinemaya gitmek keyifliydi. Fakat hepsi buydu. Cinsel anlamda hiçbir kıpırtı hissetmiyordu. Bunu fazla da takmıyordu aslında. Yaşı bu işler için küçük sayılırdı. Belki büyüdükçe daha farklı hisler yaşardı. Belki hormonları geç kaynayan tiplerdendi. Belki evlendikleri zaman seks yapmayı öğrenirdi. Vedat'ın kendisine nazikçe öğreteceğine emindi.

Kapı açılınca düşüncelerinden sıyrıldı. Meraklı gözlerle nişanlısına baktı. Sonra gördüğü manzara karşısında gözleri kocaman açıldı.

"Vedat! Aman Allah'ım…" diye fısıldadı.

Genç adam neşeli bir tavırla güldü. Yeşil gözleri ışıldamıştı. "Evet. Korkunç gözüktüğümü biliyorum. Gel hadi."

İçeriye giren genç kız kabanını çıkarıp çantasıyla birlikte bir kenara koydu. Oturma odası olarak kullanılan yer doğal olarak biraz dağınıktı. Genç adam iyiyken bile derli toplu sayılmazdı. Şimdi tüm gün evde olduğu için etraf daha da dağılmıştı. Genç adam onun arkasından topallayarak içeriye girdi. Üç kişilik koltuğun üzerini toparlarken Güney de onu süzüyordu.

Üzerinde bir kot ve kalın bir boğazlı kazak vardı. Uzun bacaklarından birisini yere sürüyerek yürümesi, kaza anında ayağını da zedelediğini gösteriyordu. Herhalde kırık olamazdı. Yoksa ne böyle üzerine basabilir, ne de alçısız gezebilirdi. Burnu da sarılı değildi ama iyi bir pansuman yapılmıştı. Boksörlerinki gibi bir görünüşü vardı. Gözlerinin altı mor olmakla kalmamış, gözlerinin akları bile kan çanağına dönmüştü. Üstelik kaşının kıyısında bir iki dikiş bile vardı.

"Gören de seni Mike Tyson ile dövüşmüşsün sanır," dedi yavaşça. "Bu nasıl araba kazası?"

Genç adam bir kahkaha attı. Sonra onun oturması için koltuğu işaret etti ve kendisi de yanına oturdu. "Öyle sayılır. Çarpan arabanın sahibini görecektin. Dev gibi bir adamdı. Allah'tan, anlayışlı birisiydi. Arabamı da tamir ettirecek. Sorun yok yani."

"İyi. Kardeşim için üzülürken bir de senin kaza yapman…" Sustu. Devam edemedi. Aklına kardeşi gelince yeniden içlenmişti. Genç adam ona sarılınca sesini çıkarmadı. Çocuksu bir arayışla o da sokuldu ona. Başını geniş omzuna yaslayıp gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Adamın sevecen parmakları uzun saçlarını okşuyordu.

"Kardeşin için üzgünüm. Onu severdim. O da beni severdi bilirsin," dedi genç adam anlayışlı bir tonla.

"Evet..." İç çekti. Fakat gözyaşlarının bir iki tanesi izinsizce yanaklarından süzüldü. Vedat'ın başparmağı o berrak cildindeki damlaları yumuşakça sildi. Güney acısından doğan bir minnetle gözlerini yumdu. Onun kendisine daha da sarılmasına izin verdi. O anda şefkate o kadar ihtiyacı vardı ki.

"Kaza nerede olmuş?" diye sordu Vedat. "Cihat nerede öldü?"

Genç kız iç çekti. Küçük eli adamın geniş göğsündeydi. "Hastaneye vardığımda durumu iyi değildi. Ona da sana olduğu gibi bir araba çarpmış galiba. Eve doğru yürüyormuş."

"İlginç," diye mırıldandı Vedat. "Yani ikimizin de aynı sırada kaza geçirmemiz. Sen hastaneye gittiğinde Cihat sağ mıydı?"

"Evet."

"Sana bir şey söyledi mi? Şey... Çarpan arabayı falan tarif etti mi?"

Güney dudaklarını büzdü. Zavallı kardeşi bir şey söyleyecek kadar yaşamamıştı ki. Yediği kurşunlarla çoktan ölüm yolculuğuna çıkmıştı. "Hayır, hiçbir şey söylemedi. Durumu çok ağırdı."

Genç adam sakin bir sesle mırıldandı. "Ne acı! İyi şoför kalmadı artık." Birkaç saniye sonra yeni bir soru sordu. "Peki, birileri gelip kaza hakkında seni sorgulamadı mı?"

Güney başını kaldırdı hayretle. "Hayır. Niye sorgulasın ki?"

Adam omuz silkti. "Bazen şoförü değil de yayayı suçlu çıkarmaya çalışırlar. Benim kazamda da neredeyse ben suçlu olacaktım. Zengin insanlar raporu istediği gibi düzenleyebiliyor." Kızın saçlarını öptü. Nazikçe okşamasına da devam ediyordu. "Demek kimse sana karışmadı? Dikkatini çeken bir şey olmadı?"

Güney sesini çıkarmadı. Aslında dikkatini çeken o kadar çok şey olmuştu ki. Hemen her an, yatakta yatan o başı sargılı adamı düşünüyordu. Bazen diğer yeşil gözlü dev de aklına geliyordu. Bu özel timin devlet içinde çok özel bir pozisyonu olmalıydı. Savcının ve komiserin o yakışıklı ama tehlikeli görünüşlü iri adama olan saygılı tavrını unutamıyordu. Koskoca bir savcıyla bile senli benli konuştuğuna göre ya onlar iyi arkadaşlardı ya da rütbesi ondan büyüktü.

Bir süre öylece koltukta oturdular. Sesi kısılmış televizyona boş gözlerle bakan Güney, garip bir dürtüyle irkildi. Usul usul yanağını, saçlarını okşayan el, yavaşça aşağıya kaymıştı. Kararlı parmakların ne istediğini önce anlamadı. Fakat parmak uçları gömleğinin

kıyısından göğsünün üzerine doğru kayınca dehşetle ürperdi. Vedat ne yapıyordu böyle? Yanlış anladığını umarak sesini çıkarmadı. Fakat iri avucu gömleğinin üzerinden bir göğsünü kavrayınca aceleyle kendisini geri çekti.

"Vedat?"

"Tatlım... Ne oldu?" diye sordu adam biraz garip bir sesle. Kollarının arasındaki sıcak beden genç adamın duygularını ateşlemişti. Kanlı yeşil gözleri ışıldıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Genç adam gülümsedi. Biraz geriye çekilmiş olan kıza doğru uzattı elini. Parmak uçları bu sefer gömleğinin üst düğmesine erişmişti. "Hiç," dedi yavaşça. "İkimiz de çok gerginiz. Biraz rahatlamanı istemiştim."

"Rahatlamak mı?" diye sordu Güney üzüntüyle. Kardeşini daha bir hafta önce kaybeden bir kız nasıl rahatlardı ki? Fakat gömleğinin üst düğmesi adamın parmaklarıyla kolayca açılınca onun aklındaki rahatlama şeklini anladı. "Vedat, lütfen!" dedi şaşkınca. Ona sert ve kaba davranmak da istemiyordu. Adamı kırmak istemiyordu. Hatta şaka yaptığını bile düşündü. Eğer bu bir şakaysa hem eşek şakasıydı hem de boş yere genç adamı terslemiş olacaktı.

"Güney..." diye fısıldadı genç adam. Parmak uçları bu sefer iki göğsünün oluğu altındaki düğmedeydi. Genç kızın diri ve dolgun göğüsleri gömleğin kumaşını inatla itiyordu. Hafif bir dokunuşla o düğme de açıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın." Bakışları iki yana açılan kumaştan kısmen gözüken kıvrımlara kaydı. Bembeyaz cildi neredeyse beyaz gömleğiyle aynı renkti. İçine giymiş olduğu dantel sutyen ise fazlasıyla dikkat çekiciydi.

"Vedat, lütfen durur musun?" Elini kaldırıp düğmelerini iliklemek istedi ama genç adam buna izin vermedi. Bir eli açık yakasından arsızca içeriye girdi ve oradan da sutyeninin içine yol bulmaya çalıştı. Onun ne kadar güçlü olduğunu fark eden Güney, tüm gücünü kullanarak onu itti ve aceleyle koltuktan kalktı. "Sen delirdin mi?"

Genç adam iç çekti. Gözleri hâlâ genç kızın açık kalan gömleğinin üzerindeydi. Güney başını eğince itişme esnasında bir düğmesinin daha ipliklerinden sökülüp koptuğunu ve ön tarafının neredeyse tamamen açıkta kaldığını fark etti. O telaşla önünü kapatırken Vedat da ayağa kalktı. Uzun boyuyla genç kıza tepeden bakıyordu.

"Kardeşin için üzgünüm. Onu severdim. O da beni severdi bilirsin," dedi genç adam anlayışlı bir tonla.

"Evet..." İç çekti. Fakat gözyaşlarının bir iki tanesi izinsizce yanaklarından süzüldü. Vedat'ın başparmağı o berrak cildindeki damlaları yumuşakça sildi. Güney acısından doğan bir minnetle gözlerini yumdu. Onun kendisine daha da sarılmasına izin verdi. O anda şefkate o kadar ihtiyacı vardı ki.

"Kaza nerede olmuş?" diye sordu Vedat. "Cihat nerede öldü?"

Genç kız iç çekti. Küçük eli adamın geniş göğsündeydi. "Hastaneye vardığımda durumu iyi değildi. Ona da sana olduğu gibi bir araba çarpmış galiba. Eve doğru yürüyormuş."

"İlginç," diye mırıldandı Vedat. "Yani ikimizin de aynı sırada kaza geçirmemiz. Sen hastaneye gittiğinde Cihat sağ mıydı?"

"Evet."

"Sana bir şey söyledi mi? Şey... Çarpan arabayı falan tarif etti mi?"

Güney dudaklarını büzdü. Zavallı kardeşi bir şey söyleyecek kadar yaşamamıştı ki. Yediği kurşunlarla çoktan ölüm yolculuğuna çıkmıştı. "Hayır, hiçbir şey söylemedi. Durumu çok ağırdı."

Genç adam sakin bir sesle mırıldandı. "Ne acı! İyi şoför kalmadı artık." Birkaç saniye sonra yeni bir soru sordu. "Peki, birileri gelip kaza hakkında seni sorgulamadı mı?"

Güney başını kaldırdı hayretle. "Hayır. Niye sorgulasın ki?"

Adam omuz silkti. "Bazen şoförü değil de yayayı suçlu çıkarmaya çalışırlar. Benim kazamda da neredeyse ben suçlu olacaktım. Zengin insanlar raporu istediği gibi düzenleyebiliyor." Kızın saçlarını öptü. Nazikçe okşamasına da devam ediyordu. "Demek kimse sana karışmadı? Dikkatini çeken bir şey olmadı?"

Güney sesini çıkarmadı. Aslında dikkatini çeken o kadar çok şey olmuştu ki. Hemen her an, yatakta yatan o başı sargılı adamı düşünüyordu. Bazen diğer yeşil gözlü dev de aklına geliyordu. Bu özel timin devlet içinde çok özel bir pozisyonu olmalıydı. Savcının ve komiserin o yakışıklı ama tehlikeli görünüşlü iri adama olan saygılı tavrını unutamıyordu. Koskoca bir savcıyla bile senli benli konuştuğuna göre ya onlar iyi arkadaşlardı ya da rütbesi ondan büyüktü.

Bir süre öylece koltukta oturdular. Sesi kısılmış televizyona boş gözlerle bakan Güney, garip bir dürtüyle irkildi. Usul usul yanağını, saçlarını okşayan el, yavaşça aşağıya kaymıştı. Kararlı parmakların ne istediğini önce anlamadı. Fakat parmak uçları gömleğinin

kıyısından göğsünün üzerine doğru kayınca dehşetle ürperdi. Vedat ne yapıyordu böyle? Yanlış anladığını umarak sesini çıkarmadı. Fakat iri avucu gömleğinin üzerinden bir göğsünü kavrayınca aceleyle kendisini geri çekti.

"Vedat?"

"Tatlım... Ne oldu?" diye sordu adam biraz garip bir sesle. Kollarının arasındaki sıcak beden genç adamın duygularını ateşlemişti. Kanlı yeşil gözleri ışıldıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Genç adam gülümsedi. Biraz geriye çekilmiş olan kıza doğru uzattı elini. Parmak uçları bu sefer gömleğinin üst düğmesine erişmişti. "Hiç," dedi yavaşça. "İkimiz de çok gerginiz. Biraz rahatlamanı istemiştim."

"Rahatlamak mı?" diye sordu Güney üzüntüyle. Kardeşini daha bir hafta önce kaybeden bir kız nasıl rahatlardı ki? Fakat gömleğinin üst düğmesi adamın parmaklarıyla kolayca açılınca onun aklındaki rahatlama şeklini anladı. "Vedat, lütfen!" dedi şaşkınca. Ona sert ve kaba davranmak da istemiyordu. Adamı kırmak istemiyordu. Hatta şaka yaptığını bile düşündü. Eğer bu bir şakaysa hem eşek şakasıydı hem de boş yere genç adamı terslemiş olacaktı.

"Güney..." diye fısıldadı genç adam. Parmak uçları bu sefer iki göğsünün oluğu altındaki düğmedeydi. Genç kızın diri ve dolgun göğüsleri gömleğin kumaşını inatla itiyordu. Hafif bir dokunuşla o düğme de açıldı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın." Bakışları iki yana açılan kumaştan kısmen gözüken kıvrımlara kaydı. Bembeyaz cildi neredeyse beyaz gömleğiyle aynı renkti. İçine giymiş olduğu dantel sutyen ise fazlasıyla dikkat çekiciydi.

"Vedat, lütfen durur musun?" Elini kaldırıp düğmelerini iliklemek istedi ama genç adam buna izin vermedi. Bir eli açık yakasından arsızca içeriye girdi ve oradan da sutyeninin içine yol bulmaya çalıştı. Onun ne kadar güçlü olduğunu fark eden Güney, tüm gücünü kullanarak onu itti ve aceleyle koltuktan kalktı. "Sen delirdin mi?"

Genç adam iç çekti. Gözleri hâlâ genç kızın açık kalan gömleğinin üzerindeydi. Güney başını eğince itişme esnasında bir düğmesinin daha ipliklerinden sökülüp koptuğunu ve ön tarafının neredeyse tamamen açıkta kaldığını fark etti. O telaşla önünü kapatırken Vedat da ayağa kalktı. Uzun boyuyla genç kıza tepeden bakıyordu.

"Hadi Güney! Aylardır tanışıyoruz. İki aydır nişanlıyız. Birkaç ay sonra da evleneceğiz."

"Bu... Bu neyi değiştirir ki?" diye sordu genç kız korku ve hayretle.

"Günümüzde artık kim bekliyor ki? Reşit bir kızsın. Neden birbirimizin tadına bakarak beraberliğimizi daha iyi bir hale çevirmiyoruz?"

Nedense Güney'in midesi bulanmıştı birden. Tadına bakmak mı? Sulanan gözlerle nişanlısına baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum! Bu çok iğrenç!"

"Yalan mı peki? Bir iki küçük öpücükle idare etmek zorunda değiliz. Nasılsa evlenmeyecek miyiz?"

"Evet ama..." Güney gözünden akan yaşı sildi. "Öyle bile olsa, benim kardeşim daha yeni öldü. Ben senin ilgine muhtaçken sen zevk peşindesin. Bu doğru mu?"

"Ah tatlım!" dedi adam. Sesi çok yumuşak, kandırıcıydı. "Özür dilerim. Ama sana öyle özlem duyuyorum ki. Sana o kadar muhtacım ki. Kaç gündür bu evde hapis kaldım. Tek başına olmak gerçekten zor. Ve hep seni düşündüm. O güzel saçlarını, güzel gözlerini... Şu güzel vücudunu. Bir an bile aklımdan çıkmadın."

"Vedat!" dedi genç kız yine hayret ve biraz öfkeyle. "Lütfen... Lütfen ya! Bu... Bu dediklerine inanamıyorum."

"Neden?"

"Ne demek neden?" dedi genç kız biraz öfkeyle. "Ben kardeşim için acı içindeyken senin..."

"Kahretsin!" diye neredeyse bağırarak onun sözünü kesti adam. Yüzü hayret verici bir hızda değişmişti. Bir saman topu gibi aniden alevlenmişti. "Acılar geçer. Acın olduğunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum ama benim de ihtiyaçlarım var. Erkekçe ihtiyaçlar. Evet, Cihat öldü ve hayat devam ediyor. Her an biz de ölebiliriz. Her an hayattan kopabiliriz. Ve ben böyle bir şey olacaksa sana sahip olarak ayrılmak istiyorum. O da kendini hayattan koparmanı istemezdi. O her zamanki gibi yaşamanı isterdi." Onun asabi yüzüyle karşılaşan Güney ürkmüştü. Yüzündeki morluklarla bir anda korkutucu bir ifade kazanmıştı.

"Belki o hayattan kopmamı istemezdi ama ölümünden bir hafta sonra da bunu beklemezdi eminim," diye isyanla karşı koydu Güney. İri gözleri hayret, üzüntü ve kızgınlıkla doluydu. "Bu söylediklerin gerçek olamaz. Seni yanlış tanıdığımı düşünmek bile istemiyorum.

Sen ne biçim bir insansın? Allah'ım! Allah'ım! Sana inanamıyorum. Benden istediğin şeye inanamıyorum. Sence ben buraya seninle sevişmek için mi geldim?"

Bir süre kızın öfkeli ve dehşet dolu yüzünü süzen Vedat birden gülümsedi. En iyisi geri adım atmaktı. Güney'in ne kadar inatçı, kararlı bir kız olduğunu birlikte oldukları süre içinde fark etmişti zaten. Zamanlama hakikaten yanlıştı ama Güney kollarında o kadar sıcacık ve kadınsıydı ki, kendisine engel olamamıştı.

"Bak, özür dilerim. Haklısın. Dediğim gibi, ben de burada yalnızlıktan kafayı yedim sanırım," dedi sevimlice. "Hadi, gel otur. Barışalım."

Genç kız çenesini kaldırdı gururla. "Hayır. Seni affederim ama şimdi burada kalmak istemiyorum. Sanırım gitsem iyi olacak."

"Saçmalama! Bir hata yaptığımı kabul ediyorum işte."

"Gitmek istiyorum."

"Güney... Lütfen! Affet hadi!"

"Affettim. Gerçekten affettim. Sıkıntılı olduğun belli. Belki de kaza seni çok etkiledi. Ama şimdi gitmek istiyorum." Aceleyle onun yanından geçmek ve bir kenara koyduğu kabanını almak istedi. Şu anda yalnız kalmaktan başka istediği bir şey yoktu. İncinmişti. Sevmeye başlayacağı bir erkeğin bu kaba tavrı onu kırmıştı. Geleceğini birlikte geçirmeyi düşündüğü erkeğin bu davranışı zamanlama olarak hiç uygun değildi. Ve evlenmeden onunla olmayacağını da birkaç defa kesin bir dille belirttiğini çok iyi hatırlıyordu. O evlenmeden bir erkeğin koynuna girecek kadınlardan değildi.

Genç adam birden onu kollarından tuttu ve kendisine çekti. "Tanrım! Bu yaptığın nazlardan bıktım artık. Bana biraz daha iyi davranabilirsin!" diye homurdandı.

Güney çırpınmaya başlamıştı ama çelik gibi parmaklar kollarına batıyordu. Nasıl olduysa adamın vücuduna zorla çekildi ve dudakları Vedat'ın dudaklarıyla örtülmeye çalışıldı. Onun nefesindeki alkolü Güney ilk kez fark ediyordu. Alkolle arası yoktu ama bira kokusunu tanırdı. İğrenerek dudaklarını kaçırdı. Boynuna kapanan dudaklardan kurtulmaya çalışırken yapacağı fazla bir şey yoktu. Genç adam gerçekten de çok güçlüydü. Gömleğinin yırtıldığını hissettiğinde neredeyse bayılacaktı. Aman Allah'ım! Ne oluyordu böyle? Bu bir rüya olmalıydı. Az sonra uyanacaktı ve her zaman efendi ve anlayışlı olan nişanlısını karşısında gülümseyerek bulacaktı.

Az önce kalktığı koltuğa sertçe yatırılınca, istemsizce bir çığlık attı. Adamın ağırlığıyla canı acımıştı. "Uslu dur!" diye homurdandı Vedat yine. "İnan bana çok güzel olacak. Hep bakire kalacak değilsin ya."

"Vedat!" diye inledi Güney. Nefes almakta zorlanıyordu. Arzulu dudaklar önü açılmış gömleğinin meydanda bıraktığı göğsünün oluğuna kapandı. Oradan zorlayarak sutyeninin sakladığı kıvrımlara erişmeye çalıştı. Güney çaresizdi. Ne yapacağını bilemeden iki elini birden adamın kafasına attı. Onu göğsünden çekmeye, artık iğrenç gelen soluğundan uzaklaşmaya çalıştı. Hatta bunda başarılı olunca, iki elinin avucuyla birden yüzüne bastırıp tüm gücüyle ittirdi.

Vedat acı dolu bir inleme sesi çıkardı. Kırık burnu korkunç derecede acımıştı. Öyle ki gözlerinden yaşlar çıktı. Öfkeyle doğrulurken "Seni kaltak!" diye bağırdı. Güney ne olduğunu anlamadan yüzüne yediği bir tokatla başının savrulduğunu hissetti. Gözleri kararmıştı. Sol yanağı alevler içinde yanıyordu. Bulanık gözlerle nişanlısının öfkeden kararmış yüzünü seçmeye çalıştı. "Sen de kardeşin gibi korkaksın," dedi adam hınçla.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu tüm acısına rağmen.

"O tam bir aptaldı. Memleketi için konuşan ama hiçbir şey yapmayan aptallardandı. Sözle her şey oluyor sanki." Bir yandan da göğüslerini örtmeye çalışan kızın ellerini tutmaya çalışıyordu.

"Vedat! Lütfen yapma! Bırak gideyim!" diye hıçkırdı Güney. İki eli incecik bileklerinden yakalanmış, başının üstünde kavuşturulmuştu. Adamın arzulu gözleri iç çamaşırı altında gizlenen şahane yuvarlaklıklarda gezindi yine. Az önceki can acısından gözlerinin içi hâlâ ıslaktı. Kızgındı ve fazlasıyla kontrolünü kaybetmişti.

"Bırakacağım ama ikimiz de güzel bir gece geçirdikten sonra. Bundan böyle her gece bunu yapmak isteyeceksin."

Güney'in gerçekten de midesi bulanıyordu. Son bir çabayla çırpındı. Sonra hayret verici bir şekilde bir bileğini kurtardı. Küçücük elini yumruk yaptı. Geri kalan bütün gücüyle adamın bantlı burnuna bir daha vurdu. Hazırlıksız yakalanan Vedat neredeyse böğürdü. Kendisini geri atarken iki eliyle birlikte burnunu tutuyordu. Bant bir anda kıpkırmızı olmuştu.

"Lanet olsun! Burnumu kırdın yine," diye bağırdı. O anda öfkeyle elini yumruk yapıp hızla kaldırdı. Genç kız onun kendisine vuracağını anladı. Gelen yumruğu savuşturması imkânsızdı. Adamın ağır

gövdesi hâlâ kendi üzerine baskı yapıyordu. Elini kaldırıp kendisini korumaya çalıştı. İlk yumruk şakağına geldi. Neredeyse o anda bayılacaktı. Allah'tan elleri bu darbeyi biraz kesmişti. İkinci yumruğu engellemek isterken sağ elinin parmağında korkunç bir acı hissetti. Hangisi olduğunu algılayamıyordu ama acıyordu işte. Büyük ihtimalle parmağı kırılmıştı ya da ona benzer bir şey olmuştu.

Acısının etkisiyle çırpınıp sağlam elini onun yüzüne daldırdı. Tırnaklarını yüzüne takarken, kaşındaki yarasına ve burnundaki kan damlayan pamuğu da zarar vermişti. Kontrolünü kaybeden adamın yakışıklı yüzü şimdi iyice kan içinde kalmıştı. Acı içinde inleyen Vedat kendisini korumak için bedenini geri atarken "Ahh! Allah belanı versin!" diye bağırdı. Bu sefer gözlerinden kesinlikle yaş geliyordu.

"Sana az bile!" diye bağırdı Güney de. Dehşet içindeydi. Buna rağmen güçlü ve mücadeleciydi. Hemen ayağa fırlamıştı. Koltukta hâlâ keskin acısıyla kıvranan nişanlısına baktı. Tabii, artık eski nişanlısıydı. Bir daha asla bu adama güvenemezdi. Üstelik de onun okşayışlarından tam anlamıyla tiksinmişti. Ömrünü böyle bencil, iğrenç bir herifle geçiremezdi. Hayatı boyunca doğru adamı hiç bulamasa bile umurunda değildi. Öfkeyle parmağındaki yüzüğü çıkarmaya uğraştı. Hasarlı olmayan parmaklarıyla yüzüğü zorlukla çıkarıp adamın yüzüne fırlattı. "Her şey bitti pislik! Seni nasıl da yanlış tanımışım. Benden en kötü günümde bile faydalanmaya kalktın."

"Güney!"

Genç kız hıncını alamamıştı. Gözleri koltuktan sarkan uzun bacaklarına kaydı. Onun engel olmasına fırsat vermeden sakat olduğunu tahmin ettiği bacağına, ayağının tabanıyla tüm gücüyle vurdu. Doğru yeri bulduğunu anlaması fazla vaktini almadı. Vedat bu sefer gerçekten büyük bir bağırmayla yere yıkılmıştı. İki eliyle sakat bacağını tutuyordu.

Güney ona zerre kadar acımadı. Sadece kendisine kızıyordu. Kabanıyla çantasını aldı ve fırtına gibi kapıya koştu. Ayakkabısını bile tam giymeden, asansörü beklemeden, merdivenlere yöneldi. Garip. Üzgün değildi. Nişanı bozduğu için ağlamıyordu. Sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Koşarak indi merdivenleri. Sadece apartmandan dışarıya çıkıp temiz havayı ciğerlerine çektiği an biraz durakladı. Aklına eli geldi. Kaldırıp sokak lambasının ışığında baktı. Sağ elini orta parmağı hiç iyi gözükmüyordu. Hafif morarmış ve şişmişti. Eli tümüyle titriyordu. Aslında bedeninin tamamı titriyordu.

Sökülmüş düğmelerinin ve tek elinin izin verdiği kadarıyla gömleğinin önünü ilikledi. Kabanını giyerek geri kalan kısmı gizledi. Sonra onun belki de arkasından gelebileceği korkusuyla kaldırıma attı kendisini. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. İleriden gelen ilk sarı taksiye el kaldırdı. Araba önünde durunca da fazla beklemeden içine girdi.

Buz gibiydi. Ağlamaması garip değil miydi? Son derece sakindi. Ama zavallı kardeşi için o kadar ağlamıştı ki, şimdi bu iğrenç ayrılık ve yaşadığı hayal kırıklığı için hiç gözyaşı kalmamıştı. Taksiciye donuk bir sesle mırıldandı.

"En yakın hastaneye lütfen."

O gece çok uzundu. Acile gittiği hastanede bir de trafik kazası vardı. Gözleri yaralı olan hastalarda gezinirken birisinin gelip kendi parmaklarıyla ilgilenmesini bekliyordu. Korkunun arttırdığı adrenalin salgısının etkisi de geçmeye başlamıştı ve parmağı artık çok acıyordu. Bekleme aşamasında sadece elinde tuttuğu bir şey ona güç veriyordu. Çok şaşırtıcı bir şeydi ama o metal künyeyi avucunda bir kurtarıcı gibi sıkıp duruyordu. O künyeyi o kadar incelemişti ki, onun üzerindeki her noktayı, her çiziği biliyordu. Sol elindeki bu metal şimdi ona arkadaş olmuştu. Günlerce avucunda tuttuğu ve onu farkında olmadan ovuşturduğu için eskisinden bile parlak olmuştu sanki.

Genç bir kadın doktor yanına yanaşınca ona çevirdi gözlerini. Kadının ciddi yüzüne rağmen kendisinden en fazla sekiz on yaş büyük olduğu belliydi. "Sorununuz ne?" dedi genç doktor aynı ciddi bir tavırla.

Genç kız ona parmağını gösterdi. "Parmaklarım… Merdivenlerde takılıp düştüm de. Çok acıyor."

"Bakalım hemen." Kadın çok nazikçe onun elini tuttu. Tecrübeli bakışları ile kızarmış ve hatta hafif morluğa sahip parmakları inceledi. Genç kız onun alnındaki kızarıklığı görmemesini umuyordu. İlk yumruğun verdiği acıyı hâlâ şakağının kıyısında hissediyordu.

İlk işlem olan röntgenden sonra sağ elinin orta parmağının çatladığı ve yanındaki yüzük parmağının da incinme sonucu şiştiği anlaşıldı. Hemen alçıya alındı. Öncesinde vurulan ağrı kesici etkisini gösterince acısı da biraz azalmıştı. Genç doktora teşekkür ederken aklına yatakta yatan o uzun adam gelmişti. Kendi parmağı bile bu kadar çok acı veriyorken, onun kim bilir ne kadar da çok acısı olmuştu? Başının sargılarının hiç iyi gözükmediğini hatırlamıştı. Tüm göğsü de sarılıydı. Ve bacağı… Kahretsin! O katil belki de sandığından fazla acı çekmişti. O çektiği acılarla kardeşinin diyetini ödemiş olur muydu? Ona orada her ne olduysa, yaşamayı yine başarmıştı. O kadar acıya karşılık Güney ondan nefret etmekten vazgeçebilir miydi?

Yurda gittiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Kapıdaki görevli onun yaralanmış eline üzgünce bakarken geçmiş olsun dedi. Normalde yurda giriş o saatte yasaktı. Odasına çıktığında, aynı odayı paylaştığı arkadaşlarının çoktan uyumuş olduğunu gördü. Sessizce soyunup yatağına girdi. Örtüyü üzerine çekmeden önce, elindeki künyeyi başucundaki sehpaya bıraktı. Hayır! Onu affedemezdi. Kalbi hâlâ sızlıyordu. Şimdi değil. Belki yıllar sonra. Ama şimdi değil.

"Tahir…" diye karanlıkta adını fısıldadı.

O kadar çok bu ismi fısıldıyordu ki, o da hayatının bir parçası olmuştu. Acaba öldürdüğü sarışın çocuğu hiç düşünüyor muydu? Onun ince bedenine kurşunlarını yerleştirdiğinde bundan haz almış mıydı? Aklına hiç daha önce öldürdüğü diğer insanlar geliyor muydu? Yoksa anında unutuyor muydu? Büyük ihtimalle unutuyordu. Ne yapıyordu acaba şimdi? Artık kısmen iyileşmiş olmalıydı. Hayatına geri dönmüştü büyük ihtimalle.

Tahir! Senin nasıl bulacağım? diye düşündü içinden.

Peki, bulsa nasıl intikam alacaktı ki? Bu da önünde duran ayrı bir sorundu.

6. BÖLÜM

Öylesine yağmur yağıyordu ki, adeta bardaktan boşanıyordu. Ankara'nın bu yağmurları da meşhurdu. Her zaman yağmazdı. Ama yağınca da tüm öfkesini boşaltırdı aşağıya. Aslında yılın son günü böyle delice yağması da çok ilginçti. Bu yağmurlar bahar mevsiminde olsa normal karşılanabilirdi. Yılbaşı akşamı ise genellikle kar beklenirdi. Oysa şimdi buz gibi yağmur yağıyordu. Üstelik damlalar iri ve acımasızdı. Taksinin tepesine vuranlar, ciddi anlamda korkutucu sesler çıkarıyorlardı.

Güney, camdan dışarıya bakıyordu sıkıntıyla. Taksiden indiği zaman, aşması gereken üç dört metrelik mesafede bile çok ıslanacağını tahmin edebiliyordu. Keşke bu yılbaşı partisine gelmeseydi. Arkadaşı Sevim'in zoruyla kabullenmişti. Günlerdir insan içine çıkmadığı ve aslında gülmeyi unuttuğu için, tüm arkadaşlarının gözü kendi üstündeydi. Onların da etkilendiğini kabul ediyordu ama artık keyifli olmak hiç içinden gelmiyordu.

Taksici verilen adresin önünde yavaşça durdu. Aynadan genç kızın beyaz yüzüne baktı. Güney gerçekten de solgun görünüyordu. Çok iştahlı olduğu söylenemezdi. Kardeşi öleli bir aydan biraz fazla olmuştu. Ancak bunu hâlâ kabullenemiyordu. Güzel yüzündeki canlı tek şey o parlak mavi gözleriydi. Başında bu sefer eski beresi yoktu. Uzun saçlarını yeşil bir kasketin içine gizlemişti. Bereyi zaten o gece hastanede kaybetmişti.

"Ne kadar?" diye sordu.

"Sekiz yeterli," dedi adam kısaca.

Genç kız önceden hazırlamış olduğu parayı ona doğru uzattı. On liraydı. Üstünü beklemeden kapıyı açtı. Elinden geldiğince çabuk olmalıydı. Üzerindeki kabanı çok kaliteli sayılmazdı. Yeni de değildi. Yağmur suyunu sünger gibi emecekti. Kapıyı kapattı ve koşarak kaldırımı geçti.

Geldiği yer Kızılay'da, Kocatepe Camii'ne çıkan yokuşun iki sokak kadar altındaydı. Sınıf arkadaşları yılbaşı için bir eğlence düzenlemişlerdi. Bir gece kulübünde buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Güney aslında anne ve babasının yanına gitmeye niyetliydi. Fakat yılın ilk günü bir iş görüşmesi vardı. Çalışmaya karar vermişti. Bunun iki sebebi vardı: Hem aklını bir şeyle meşgul etmek istiyordu hem de gerçekten paraya ihtiyacı vardı. Bu büyük şehirde okumak cidden zordu. Çalışmayı düşündüğü yer bir pizzacıydı ve işe kabul edilirse sadece akşamları çalışacaktı. O yüzden Kayseri'ye ailesinin yanına gitmemişti.

Koşarak sığındığı saçak, onu şimdilik koruyordu. Yanında yaşlı bir çift daha vardı. Araçların akıp geçtiği yolun sağı dolu olduğu için, taksi şoförü onu bir bina geride indirmişti. Keşke şemsiye alsaydı yanına. Ama yurttan çıktığında bu kadar yağmur yağmıyordu ki. Zaten şemsiyesi de birkaç gün önce ortadan kaybolmuştu. Büyük ihtimal yurtta beraber kaldığı dört kızdan birisi alıp götürmüştü.

Bazı kişisel eşyaları ortak kullanıyor olmaları böyle durumlarda hiç iyi olmuyordu.

Yeniden hızlı adımlarla gece kulübünün olduğu binaya geldi. Neyse ki saçları ıslanmıyordu. Ama eteği ile bu yağmurda koşturmak cidden zordu. Üstelik ayakkabıları da ıslanmıştı. Onları hemen silse iyi olurdu. Yoksa biçimini ve rengini kaybedecekti. Binadan içeriye girince, kendisi gibi birkaç kişinin daha önceden girmiş olduğunu gördü. Yeni yılın mutluluğu ile gülüşerek konuşuyorlardı. Asansörle yedi kat yukarıya, yani en üst kata çıkacaktı. Daha evvel de gelmişti buraya. Zaten bekleyenlerle birlikte asansöre sığamayacaklarına göre, önce ayakkabılarını silse iyi olurdu.

Islak ayakkabılarına üzgünce baktı. Sonra çantasından temiz bir peçete çıkardı. Binanın iç merdivenlerinden birisine ayağını dayadı ve eteğinin müsaade ettiği kadar eğildi. Asansör de o sırada gelmişti. Bekleyen grup neşeli konuşmalar arasında ve kendisini süzerek asansöre binerken, genç kız hiç acele etmedi. Diğer ayakkabısını da sildi. Sonra doğruldu. Elindeki peçeteyi asansörün yanındaki, tahtadan yapılmış çöp kovasına attı. Asansör yukarıya doğru hareketlenmişti bile. Elini uzatıp asansörün bekleme düğmesine bastı.

Arkasında bir hareket hissedince hafifçe döndü. Bir erkekti. İçeriye yeni girmişti. Çok sessiz bir yürüyüşü vardı. Uzun adımlarla hemen yanına yanaşmıştı bile. Tabii ki adamın yüzüne bakmadı. Zaten bir adım geriye çekilip başını iyice kaldırmasa, yüzünü görmesi mümkün de değildi. Siyah bir boğazlı kazak ve ıslanmış deri bir ceket görebilmişti sadece. Bu ne uzun adamdı böyle? Kendisi de bir kız için oldukça uzundu. Hatta çoğu erkekten uzundu. Ama adamın çenesine bile zor yetişiyordu.

Asansörün gelmesini beklerken, ilgileneceği başka bir şey yoktu. Gözleri kat rakamlarının yazdığı minik ekrandaydı. Ama hemen yanındaki iriyarı adamın sessizce beklediğini de fark edebiliyordu. Garip bir ürpertiyle dolmuştu vücudu. Kendilerinden başka kimse yoktu asansörün önünde. Ya bu adam bir katilse? Ya bir sapıksa? Fazla iriydi. Onunla asla baş edemezdi. Çığlık atabilirdi, yüzünü falan tırmalardı. Sonra güleceği geldi. Hay Allah! Saçmalıyordu iyice. Adam sessizce bekliyordu. Onun kendisini süzdüğünü hissetti. Tabii ki süzecekti. Bakacak başka bir şey yoktu ki! Kendisi de onun gibi uzun olsaydı ve önünde de bir başkası olsaydı, o da öyle rahatça bakardı belki. Peki ama içindeki bu ürperti de neydi? Tehlike

mi hissediyordu? Gözü, adamın ıslanmış kaliteli ayakkabılarına takıldı. İçindeki garip ürpermenin tamamı korku değildi galiba.

Asansör hâlâ en üst kattaydı. Sıkıntıyla dudağını büzdü. Ya bu adamla asansöre tek başına binmek zorunda kalırsa? Belki de hırsızdı? Hırsız olabilir miydi? Ama hayır. Pahalı ayakkabısı gibi, gözünün ucuyla gördüğü kalın siyah pantolonu ve deri ceketi de çok kaliteliydi. Zengin birisi olmalıydı. İçinde aniden bir istek doğmuştu. Öylesine saçmaydı ki. Galiba adamın yüzünü merak ediyordu. Atletik birisiydi. Kazağının durumuna bakılırsa zerre kadar yağ yoktu vücudunda. Genç birisi miydi acaba? Yüzüne bakmadan anlayamazdı ama yaşlı bir adamın böylesine dik durabileceğini zannetmiyordu. Vücudunun çok esnek olduğu belliydi.

Yavaş yavaş başını çevirdi. Hafifçe de kaldırıyordu. İçindeki meraka daha fazla direnemeyecekti. Sanki normal bir şey yapıyormuş gibi adamın yüzüne bir an baksa olurdu. Biraz daha kaldırdı gözlerini. Tam göğüs kısmını ve geniş göğsünün üzerindeki çenesini görecekti ki, o sırada binadan içeriye neredeyse koşarak iki genç kız daha girdi. Arkalarından da ince uzun bir erkek. Uzun ve iri adam biraz yana kayarak bu yeni gelenlere yer açtı. Güney'in arkasına geçmişti. Ellerindeki şemsiyeyi sallayarak giren kızlar neşe içinde kıkırdıyorlardı.

Güney kendi sınıf arkadaşlarını tanımıştı. Esmer ve zayıf olanının adı Tansu'ydu. Uzun ve iri olanının adı da Senem'di. O erkek de Tansu'nun erkek arkadaşı Halil'di. Kendilerinden sadece iki yaş büyük, Edebiyat Bölümü'nde okuyan esmer bir çocuktu. Kızların uzun kabanlarının altına giydikleri şık giysileri kısmen gözüküyordu. Yılbaşı için özenle hazırlandıkları belliydi. Ellerinde de yılbaşı için alışılmış renkli konik şapkalardan vardı. Onların gelmesi bir yandan içini de rahatlatmıştı. En azından arkasındaki adamla aynı asansörde tek başına kalmayacaktı. Hâlâ garip bir enerjiyle onun arkasında durduğunu hissediyordu.

Arkadaşları gülüşerek yanlarına yanaştılar. Şemsiyeleri kapatıp sularını yere silkelemişlerdi.

"Güney?" dedi Tansu ona doğru gülümseyerek. "Demek sonunda gelmeye karar verdin? Gelmeyeceksin demişti Sevim."

Genç kız başını salladı. "Yurtta yalnız kalmak istemedim."

"Ailenin yanına, Kayseri'ye gitmeyecek miydin?"

"Hayır," dedi genç kız. "Yarın için bir iş görüşmem var. İşe gireceğim sanırım."

"Hımm. Şu pizzacı mı? Okulun oradaki?" Bunu sorarken Tansu'nun gözleri onun arkasındaki uzun adama kaymıştı. Genç kız, arkadaşının gözlerinin bir an için parladığını gördü. Ne aptalcaydı. Adamı merak eden kendisiydi. Ama önce gören onlar olmuştu.

"Evet,"dedi yavaşça.

"Akşamları mı?"

"Evet,"

"Öff! Zor olacak senin için. Okuldan çık, oraya git."

Güney cevap vermedi. Hem arkasındaki adamın dinlediğini bilerek bunları konuşmak da istemiyordu. Onun duyduğuna emindi. Yabancıların kendi özel hayatına dair bazı şeyleri öğrenmesi hoşuna gitmiyordu.

Asansör alt kata yeniden indiğini, kapılarını açarken hoş bir ding sesi ile duyurdu onlara. İki yana açılan kapıdan önce arkadaşları girdi. Senem asansörün son düğmesine bastı. Onlar asansörün içinde dibe doğru ilerlerken, arkalarından Güney attı adımını. Daha kendisi yüzünü dönmeden kendi arkasındaki adam da içeriye girmişti. Asansör yedi kişilik diye yazıyordu ama bu adam içeriye girince neredeyse başka yer kalmamıştı.

Uzun adam bir düğmeye basmamıştı. Demek ki o da en üst kata çıkıyordu. O katta sadece gece kulübü olduğunu biliyordu. Belli ki adam da orada birileriyle buluşacak ve yılbaşını onlarla birlikte geçirecekti. Arkadaşları ya da sevgilisi olmalıydı. Belki de karısı ve çocukları, kayınpederi falan da olabilirdi. Onun genç birisi olduğuna karar vermişti. Öyle olmasaydı, Tansu ve Senem, adama öyle ilgiyle bakmazlardı. Ve öyleyse aynı zamanda çekici birisi de olmalıydı.

Kolları birbirine değmesin diye iyice duvara yanaştı. Gözünün ucuyla adama baktı bu sefer. Tam baktığı anda adam elini başına attı. Yağmurdan korunmak için yine deri ceketine uygun bir kasket takmıştı. Gençlerin kullandığı gibi bir şey olan kasketi eline aldı. Güney o kısa anda yine onun yüzünü görememişti. Ancak elinin iri, parmaklarının uzun, tırnaklarının bakımlı olduğunu görebiliyordu. Garip ki ondan yayılan hafif bir koku da algılıyordu. Erkeksi, değişik bir parfümdü. Kendisinin ve arkadaşlarının parfümlerinin içinde sadece onunkini algılayan burnuna hayret etti. Ama daha doğal ne olabilirdi ki? Onunla yan yanaydı.

Kendisi için güzel tanımı kullanılmasına rağmen, erkeklerle hiç işi olmazdı. Tüm amacı okuyup hayatını kurtarmaktı. O yüzden kendisine yapılan neredeyse bir düzine arkadaşlık teklifini kabul etmemişti. Bu yüzden de okuldaki lakabı 'Buz Prenses' olmuştu. Hele kardeşi öldükten sonra, sadece erkeklerle değil, birçok kız arkadaşıyla da ilişkisini azaltmıştı. Sinemalara gitmiyor, tiyatro için onlara katılmıyordu. Canı istemiyordu. Cihat'ın ölümü onu neredeyse hayattan koparmıştı.

Fakat bu son bir ayı göz önüne almasa bile, daha önceden de hiçbir erkeği merak ettiğini hatırlamıyordu. Ne olmuştu ki? Ne olmuştu da bu uzun adamı çok merak etmişti? Bu çok garipti. İçindeki dayanılmaz bir dürtü, adamın yüzüne bakması için kendisini zorluyordu. Asansörün kapısı metalikti ama çok parlak değildi. O yüzden karşıdan da onun yüzünü göremiyordu. Bu merak ne feci bir şeydi?

Asansör yedinci kata hızla varmıştı. Tam kapısı açılmak üzereydi ki yanındaki adamın telefonu çaldı. Kapılar açılırken adam öne doğru birkaç adım atmış ve telefonunu cebinden çıkarmıştı. Sırtını onlara dönerek alçak sesle konuşmaya başlayınca, Güney yine elinde olmadan bir hayal kırıklığı duydu. Onlar da adamın arkasından dışarıya çıkmışlardı ve kulübün sesten izole edilmiş kalın kapısına doğru yönelmişlerdi. İri adam ise onların yolunu kapamamak için aksi taraftaki daha loş bir bölgeye yürümüştü.

Ağır kapıyı Tansu'nun erkek arkadaşı Halil açtı. Kızların girmesini bir centilmen edasıyla bekledi. Önlerinde bir kapı daha vardı. Bu iki kapı sayesinde zaman zaman rahatsız edebilecek ses sistemi dışarıya sızamıyordu. İkinci kapının önüne gelen Güney yanındaki Senem'in fısıldaması ile başını çevirdi.

"Kızım! Gördün mü adamı?"

"Efendim?"

"Adamı diyorum. Senin yanındaki adam. Görmüşsündür tabii." İç çekti. O biraz küçükçe yeşil gözlerindeki beğeni, karşılarında aniden beliren bol ışıklı kulüp manzarası için olamazdı. "Yıllar var böyle yakışıklı adam görmedim. O ne gözlerdi öyle? Gece kadar karanlık… Simsiyah… Dehşetli bakıyordu."

Güney iyice sinir oldu. Durup arkadaşına baktı biraz öfkeyle. İçerideki yüksek volümlü müziğe rağmen Senem'in sözlerini gayet iyi duymuştu.

"Görmedim," dedi ona. Kahretsin! Niye Senem'e kızıyordu ki? Keşke utanmayıp başını kaldırsa ve merakını biraz olsun tatmin etseydi. Tabii, sebebini hâlâ anlayamıyordu. Daha önce hiçbir erkeğe ilgi duymamıştı. Zaten yüzünü bile görmediği bir erkeğe nasıl ilgi duyabilirdi ki? "İlgilenmiyorum zaten."

Arkadaşı garip bir şekilde onu süzdü. "Ne kadar da garipsin!" dedi hatta. O sırada bir garson yanlarına gelmişti. Onlara yerlerini gösterdi. Genç kızın diğer arkadaşları da oradaydı. Çok uzun bir masa düzeni vardı. Yan yana dizilmiş masalarda karşılıklı oturup birbirleriyle muhabbet edebilirken, geniş sahneyi de görebiliyorlardı. Sahnede en az on kişilik bir orkestra, canlı Türkçe müziği çalıp söylüyordu. Kulübün her yeri güzelce süslenmişti. Ne çok ciddiydi ne de çok rahat. Kendisi için ayrılan sandalyenin bulunduğu yere giden Güney, herkese merhaba demekle yetindi. Sekreterlikte okuduğu için çoğu arkadaşı kızdı. Sınıfta sadece dört erkek vardı. Gelenlerin tamamına yakını ise yanlarında kız veya erkek arkadaşları ile gelmişti.

İki uzun sıra kendilerine aitti ama bu gözde gece kulübünde onlardan başka bir sürü de aile ve başka gruplar vardı. Hepsi de yılbaşını dışarıda eğlenceli bir şekilde geçirmek için önceden yer ayırtıp gelmişlerdi. Zaten bu gece kulübünde yer ayırtmadan bir masa bulmak her zaman zor olurdu. Sınıfın hamarat kızı Figen, bu yerleri iki ay önceden ayırtmasaydı, büyük ihtimalle kendileri de zor bulurlardı. Kendisi gibi kararsızlar için bile birkaç boş yer ayırtmıştı. Aslında gürültülü ve canlı ortam, bir an için Güney'i etkilemişti. Gerçekten de yurtta ruh gibi cansız ve yalnız bir gece geçirmektense, burada olmak daha iyi olacaktı galiba. Kendisine elli liraya patlamıştı ama olsun. Yalnızlıktan iyiydi.

Islanmış eski kabanını çıkarıp yanlarında bekleyen garsona verdi. Başındaki kepi çıkardığında ise, içine zorlukla sıkıştırılmış gür saçları bir şelale gibi omuzlarına saçıldı. Beresini de garsona verirken, çevresindeki neredeyse her erkeğin kendisine baktığını fark etmedi. Hatta sınıfındaki çoğu kız arkadaşının ve diğer kadınların da kıskançlıkla baktığını. Beyazımsı sarı saçları, ona çok yakışan kırmızı parlak bluzunun üzerinde ışıltılar saçıyordu. Oldukça uzun boylu olmasına rağmen bir erkeğin iki eliyle tutabileceği incecik bir beli vardı. Göğüsleri ise dikkati çekecek kadar dolgundu. Aslında beline kadar inen saçların rengi de pek alışılmış değildi. Genç kız her

zaman bu renk saçları ile dikkat çektiğinin farkındaydı. Hatta küçükken kendisine albino diyerek kızdırmaya çalışanlar bile olurdu. Albino değildi elbette. Mesela kaşları çok tatlı bir kahverengiydi. Kirpikleri de öyle. Ve vücudundaki tüylerin renginin açık olması her zaman avantajdı. Bunu da kabul ediyordu.

Siyah eteği de, yuvarlacık ve gençliğini gösteren dar kalçalarını bir pantolondan çok daha seksi bir şekilde meydana çıkarmıştı. En iyi kıyafeti bunlardı. Ayakkabısı çok yeni değildi ama bu kalabalıkta kim ayakkabısına bakardı ki? Zaten gelen geleneydi. Henüz kulüp tamamen dolmamıştı. Elleriyle saçlarını öylesine özenmeden düzeltti. Kalın telli parlak saçları zaten birbirine karışmazdı hiç. Birkaç saniyede yeniden taranmış gibi oluvermişti.

Sağında, yurtta ortak odada kaldığı üç kişiden birisi olan Sevim isimli arkadaşı vardı. O da kendi erkek arkadaşı ile gelmişti. İsmini hatırlamıyordu bile. Sadece uzattığı eli mesafeli bir şekilde sıktı. Solunda ise kendi sınıfından, fazla samimi olmadığı, Pembe isimli esmer bir kız vardı. Onu da yeniden hafifçe selamladı. Bakışları farkında olmadan kapı tarafına yöneldi. Uzun birisini göremeyince, yanındaki Sevim'in sözlerine dikkatini verdi.

"İyi ki geldin! Ne yapacaktın yurtta tek başına?" diyordu kız ona anlayışla.

"Evet. Sen ısrar etmeseydin gelmeyecektim. Teşekkürler."

"Bu gece çok güzelsin."

Güney gülümsemeye çalıştı. Gülümsemeyi bile unutmuştu. Güzel mavi gözleri kumral kız arkadaşına döndü. Doğrusu Sevim de o gece çok güzeldi. Biraz fazla makyaj yapmıştı ama ona yakışmıştı. Kısa kahverengi saçları düz bir şekilde ense hizasında kesilmişti. İnce boynu meydandaydı. Orta boylu ve alımlı bir kızdı. O yüzden, ikinci erkek arkadaşından sadece bir hafta önce ayrılmasına rağmen, yeni bir tane bulmakta zorlanmamıştı. Halbuki iki genç kız da daha yirmi bile olmamışlardı. Sevim kendisine göre çok daha tecrübeliydi erkekler konusunda.

Önlerine konan mezeler son derece lezzetli ve içecekler de çeşitliydi. Ne içeceklerini soran garsona o da diğerleri gibi şarap söyledi. Alkol kullanmayı sevmezdi ama bu gece bir istisna yapabilirdi. Belki alkol azıcık neşelenmesini sağlardı.

Canlı müzik iyice ortamı sarmaya başlamıştı. Sahneye de genç bir kız çıkmış, güzel sesiyle dinleyenleri gerçekten alıp götürüyordu.

Yılbaşı eğlencesi artık başlamıştı. Hatta hemen ortaya fırlayıp dans edenler bile vardı. Sarmaş dolaş çiftler romantik müziğin etkisinde pisti doldururken, yerlerinde oturan müşterilere de nefis çorbalar sunuluyordu. İki seçenek içinde domates çorbasını tercih eden Güney, gözlerini dans edenlerden ayırıp yine etrafında gezdirdi. Ancak ne deri ceketli, ne de ceketini çıkarmış bir halde siyah boğazlı kazaklı birisini göremedi. Belki de arkasındaydı? Dönüp bakamazdı ya.

Adamı niye bu kadar merak ettiğini ve neden hâlâ onu düşündüğünü anlayamıyordu. Ancak yüzünü bile görmediği bir erkeğin, içinde garip bir heyecan uyandırdığını biliyordu. Önce korku zannetmişti ama korku değildi. Adamdan yayılan saf erkeksiliği her kadın gibi algılamıştı. Çirkin birisiydi belki. Ancak içgüdüleri bu erkeği onlarcasının ve hatta yüzlercesinin içinde farklı bir şekilde ayırt edebilmişti. Üstelik çirkin olmadığını, hatta yakışıklı olduğunu da öğrenmişti. Demek gözleri siyahtı. Aslında siyah göz olmazdı. Çok koyu kahverengi olmalıydı, egzotik, koyu gözler.

Zaman hızla ilerliyordu. Her nasılsa adamı unutmuştu. Hatta Sevim'in ve Tansu'nun erkek arkadaşları ile bile dans etmişti. Eğlendiği söylenemezdi. Kendisi böyle şatafatlı bir yerde keyif çıkarırken kardeşinin buz gibi toprağın altında yattığını düşünmek tüm keyfini kaçırıyordu. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Gelmişti bir kere.

Bir ara lavaboya gidip makyajını tazeledi. İçerisi kalabalıktı. Gürültülü konuşup makyaj tazeleyen kadınların arasında işini bitirirdi. Fazla bir işi de yoktu zaten. Sadece hava almak için gelmişti. Sonra geri döndü. Yolu üzerinde, yazları açık tutulan bir teras vardı. Oradan baktığında yağmurun dinmiş olduğunu fark etmişti. Terasın üstü de ahşap bir çatıyla kaplı olduğu için zemin oldukça kuruydu. Gece yarısına az kalmasına rağmen bir iki kişi sigara içmek için oraya çıkmıştı. Genç kız durakladı. İçindeki hüznü bir türlü atamıyordu. Bir anda o da elini sürgülü kapıya attı. Zaten temiz hava gelsin diye yarı aralıktı. Soğuk havaya rağmen, terasa adım attığında üşümedi. İçindeki sıkıntı o kadar yoğundu ki üşümesi mümkün değildi. Kapıyı eskisi gibi kapattı.

Sigara için çiftlere aldırmadan yavaşça terasın diğer ucuna doğru gitti. Arkasından gelen müzik o uzaklaştıkça azalmıştı. Aşağıda harika bir manzara vardı. Yağmurun ıslattığı şehir, ışıl ışıldı. Teras oldukça karanlık olduğu için ışıkların cazibesi daha da göz alıcıydı. Yeni yıl şerefine şehirdeki herkes uyanıktı. Sokaklar bile az önceki

şiddetli yağmura rağmen hareketliydi. Büyük ihtimalle birkaç dakika sonra havai fişeklerin eşliğinde Kızılay Meydanı'nda coşkulu bir kutlama olacaktı. Çünkü insanların çoğu hızlı hızlı oraya gidiyordu.

Hüzünle iç çekti. Kardeşi Cihat'sız geçirmiş olduğu ilk yılbaşı olacaktı. O şimdi sağ olsaydı, ya Kayseri'ye eve giderlerdi ya da birlikte güzel bir gece geçirirlerdi. Oysa onun ince bedeni çoktan toprağa karışmış olmalıydı. Hem de buz gibi soğuk ve ıslak toprağa.

Gözünden bir damla yaş kayınca başını eğdi. Ağlamamalıydı. Ağladığı belli olurdu. İçeriye şiş ve kızarık gözlerle girmesi iyi olmazdı. Elini küçük çantasına attı. Orada kâğıt mendil olacaktı. Mendili ararken, eline değen bir metalin soğukluğunu da hissetti. Farkında olmadan onu avucuna aldı. Bu o adamın künyesiydi.

Tahir A.

Kim bilir ne yapıyordu o iğrenç herif? Neredeydi acaba? Şu anda büyük ihtimalle karısının ve çocuklarının yanında olmalıydı. Aradan geçen zamanda onu araştıracak fazla vakti olmamıştı. Kim olduğunu hiç bilmiyordu. Ona nasıl erişebileceğini hiç bilmiyordu. İntikamını nasıl alacağını da hiç bilmiyordu. Künyeyi avucunda sımsıkı tutarken, içindeki nefret ve öfke ile bir damla daha gözyaşı aktı. Elini yanağına götürdü önce. Parmak uçlarına bulaşmış ıslaklığa baktı. Sonra yeniden çantasına soktu küçük elini. Aradığı mendili bulamadığı gibi, gözyaşları da hızını arttırmıştı. Kahretsin! Neredeydi bu lanet mendil?

"Böyle bir günde ağlamamalısın," dedi arkasından kalın bir ses. Pürüzsüz ve etkileyiciydi.

İrkilerek başını çevirdi.

Bu oydu. Bundan emindi. Dağ gibi duruyordu karşısında. Üzerinde siyah boğazlı kazağı ile karanlıklar içinde çok daha iri duruyordu. Kesinlikle ama kesinlikle şişman değildi. Garip ki yüzü yine karanlıklar içindeydi. Çok uzun boylu olduğu için etraftaki zayıf ışıklar yüzüne erişemiyordu. Kendisine doğru uzatmış olduğu sağ elinde ise temiz bir kâğıt mendil vardı.

Onu tersleyebilirdi.

Hatta terslese iyi olurdu. Kendisiyle hem sizli bizli konuşmamıştı hem de yanına izinsiz yanaşmıştı.

Elini uzatıp kâğıt mendili aldı yavaşça. Islak mavi gözleri adamın yüzüne çevrildi. Kendi gözleri ve güzel sivri yüzü olduğu gibi

meydandayken adamın sadece yanak profilini ve köşeli çenesini görebilmesi ilginçti.

Adam sessizce onu süzüyordu. O ıslak bakışlarla ve sevilmeye muhtaç haliyle, Güney o anda ne kadar güzel olduğunu asla bilemezdi. Mavi gözleri ışıl ışıldı. Adeta çevresinin ışığını sömürüyordu. Gözyaşı damlaları çizgi filmlerdeki gibi göz pınarlarında dans edip duruyordu. Uzun kahverengi kirpikleri ıslanınca, daha da koyu ve güzel görünür olmuştu.

"Neden?" dedi onun sözlerine karşı biraz çocukça. Sesi titriyordu.

"Umutlarla dolu yeni bir yıl başlıyor," dedi adam kısaca. Tok sesi ile otoriter birisi gibi duruyordu. Sesinde zerre kadar gülümseme belirtisi yoktu. Ciddi bir insan olmalıydı ya da Güney'in durumunu yumuşatmak için bile olsa gülümsemeyi gereksiz gören birisi.

Güney gözyaşlarını sildi. Bakışlarını kaçırdı önce. Sonra merakına yenildi yine. Sesi bu kadar güzel bir adamın görüntüsü nasıl olabilirdi ki? Bakışlarını onun gözlerinin olduğunu tahmin ettiği yere dikti. "Benim için değil," dedi yavaşça.

"Neden?"

Genç kız narin omuzlarını silkti. Soğuk hava yavaşça bedenini sarıyordu. "Öyle işte..."

"Acı bir olay mı yaşadın?" diye sordu adam. Güney cevap vermedi. Sessizce duruyordu. Üzgün olmasının sebebini bir yabancıyla konuşabileceğini pek zannetmiyordu. Adam biraz kıpırdayınca keskin hatlı dudakları hafifçe meydana çıktı. "O elindeki ne?"

Genç kız avucunda tuttuğu askeri künyeye baktı bir an. Zayıf ışıkta künyenin metali parlamıştı. Gözyaşları hâlâ pınarlarından usul usul akıp duruyordu. Üstelik çok sıcak olmasa da bir yabancının bu ilgisi onu daha da içlendirmişti. Uzun adam ondan izin bile almadan avucunun içindeki künyeyi yavaşça aldı. Parmakları bir an için tenine değmişti. Ancak onun iri parmak uçlarının yumuşakça künyeyi almasına engel olamadı.

Adam bir an künyenin üzerindeki isme baktı.

"Kim bu Tahir? Sevgilin mi?"

Güney gözlerini kırpıştırdı. Sevgili mi? Ne diyordu bu adam? Hem ona neydi ki? Nasıl böyle bir soru sorabilirdi? Gözyaşlarından iki tanesi daha öfkeyle yanaklarından aşağıya kaydı. Uzanıp adamın elinden künyeyi biraz sertçe geriye aldı. "Hayır. Değil. Hem... Hem sizi ilgilendirmez."

"Bu güzel gözleri ıslatacak kadar önemli birisi olduğu belli."

Genç kız ona sırtını döndü. Bakışları yeniden aşağıdaki hareketliliğe çevrilmişti. "Hayır. Belki... Evet. Olabilir."

"Hayır mı? Evet mi?"

"Lütfen! Konuşmak istemiyorum. Hem sizi gerçekten ilgilendirmez."

Elindeki mendili ile daha da hızla akmaya başlayan gözyaşlarını sildi. Diğer avucundaki künyeyi de sımsıkı tutuyordu. Arkasından adamın ona sokulduğunu hissedebiliyordu. O kadar üşümeye başlamıştı ki, uzun kollu bluzu artık kollarını koruyamaz olmuştu. Onun vücudunun ısısını ise neredeyse sırtında hissedebiliyordu. O kocaman bedeni anormal bir enerji yayıyordu çevresine. Kendisine çok yakın olmalıydı.

"Ağlama küçük kız. Her şey düzelir," dedi adam yavaşça.

Güney burnunu hafifçe çekerek itiraz etti. "Artık hiçbir şey düzelmez."

"Bu kadar karamsar olamayacak kadar gençsin," diye mırıldandı adam da hemen saçlarının üstünden.

"Sevdiklerimi birer birer kaybediyorum," derken minik bir hıçkırık çıktı Güney'in dudaklarından. İki ağabeyi... Şimdi de babasının hasta olduğunu öğrenmişti. "Ve hiçbir şey yapamıyorum," derken inledi.

"Anlatsana."

Genç kız başını hafifçe ona çevirdi. Bu yakınlıktan bile yine yüzünü göremiyordu. Sadece geniş omuzlarını ve kendisine aşırı yakın bedenini. Başka zaman olsa bir erkeğin kendisine bu kadar yakın olmasına katlanamazdı. Oysa şimdi hiç tanımadığı bu yabancının önünde ağlamak ve ona çok yakın olmak kendisini rahatsız etmiyordu. Galiba bir çeşit sevgiye ihtiyacı vardı ve bunu Güney'in onu hiç tanımayan bir insanda bulması çok da garip değildi. Çünkü bu adamdan kendisine bir kötülük gelmeyeceğini hissetmişti adeta. Sesindeki sakin, kendinden emin tınıdan algılamıştı bunu. Yalancı yere acır gibi gözükememiş, akılcı tavrını korumuştu.

"Anlatamam," dedi önüne bakarak. Gözyaşlarını son bir kez sildi. Yine hafifçe hıçkırmıştı. Kollarını kavuşturdu. Üşümesi belki de üzüntüsündendi.

Adam ona biraz daha sokuldu. Neredeyse birbirlerine değiyorlardı. Genç kızın başının üzerinden aşağıdaki ıslak caddelerdeki

hareketliliği görebiliyordu. Sonra... Sonra adam garip bir şey yaptı. Yavaşça iki omzunu tuttu. İri elleri de sıcacıktı. Genç kız önce irkildi. Ama... Ama o ellerden kurtulmak için bir çaba harcamadı. Bunu yapmak hiç içinden gelmemişti. O iri ellerin verdiği, sıcaklıktan öte bir şeydi. Tamamen cinsel temastan uzak olduğunu hissedebiliyordu. Tamamen arkadaşça bir dokunuştu. Üstelik adamın elleri yavaşça omuzlarından kollarına doğru kaymıştı. Verdiği ısı ile hafifçe büzüştü genç kız. Saçlarının tellerinde bile onu hissedebiliyordu.

"Anlat bana ufaklık," diye mırıldandı yine adam. Sıcak nefesi saç tellerinde gezindi. "Ben yarın bir daha göremeyeceğin birisiyim. Anlattıkların benimle birlikte yok olacak. Ama belki sen rahatlamış olursun?"

Güney kollarındaki parmakların gücünü hissedebiliyordu. Kendisine ufaklık demesine rağmen, sesinden ve gücünden onun kendisinden çok yaşlı olmadığını anlamıştı. Otuz? Kırk? Emin değildi. Erkekler hakkında fazla bilgisi yoktu. Çok erkek çevresinde geziniyordu ama hiçbirisi şimdiye kadar ilgisini çekmemişti. Vedat bile kendisine bu adam kadar yakın gelmemişti.

"Hayır." diye fısıldadı. "Anlatamam. Ben... Benim şimdi gitmem lazım. Arkadaşlarım merak eder."

"Birkaç dakika daha bekleyebilirler," diyen erkeksi ses gerçekten de otoriterdi.

"Üşüyorum," dedi Güney yavaşça. Aklına başka mazeret gelmemişti. İşin aslı üşümesi biraz azalmıştı. "Gerçekten gitmeliyim."

Sonra beklemediği bir şey daha oldu.

Adamın iri elleri önüne kaydı. Bir eli göğüslerinin altından dolanırken, diğer eli de göğüslerinin üzerinden yumuşakça sarmıştı onu. Genç kız inanılmaz bir şekilde sırtında ve kalçalarında ateş gibi bir bedenin rahatlığını hissetti. Tıpkı bir koza gibi sarılmıştı. O kadar doğal, o kadar cinsellikten uzak bir sarılıştı ki... Ve öylesine sıcaktı ki...

"Lütfen..." diyebildi sadece. Sesi şaşkındı. "Ne... Ne yapıyorsunuz?"

"Şişşt! Bana güven. Benden sana asla zarar gelmez küçük kız," diye mırıldandı adam. "Gerçekten de çok üşümüşsün." Sıcak nefesi saçlarının hemen üzerindeydi. Güney'in gözleri bilinçsizce aşağıdaki insanlarda gezinirken aniden vücudunu saran ısının rahatlığına alışmıştı bile. Göğüslerinin üzerindeki kalın kolun ağırlığını da

hissediyordu elbette. Onun da göğüslerinin diri sertliğini hissettiğine emindi. O gece yumuşacık bir sutyen takmıştı. Neredeyse teni kadar inceydi. Ancak adamın avucu göğüslerinden oldukça uzaktı. Amacının onlara dokunmak olmadığı belliydi.

Nasıl olup da böyle bir yakınlığa izin verdiğini bilmiyordu. Tüm bildiği bundan rahatsız olmadığıydı. Kalçaları ona yumuşakça değiyordu ve bu bile güzel bir duygu gibi gelmişti. İçini saran ısı çok hoştu. Dev gibi bir adamın kollarında neredeyse kaybolmuştu. Kendisini daha önce hiçbir erkeğin yanında böylesine narin, böylesine kollanmış hissetmemişti. Vedat da uzundu ama bu kadar güçlü ve... Kahretsin! Bu duyguyu anlatamıyordu. Başını hafifçe geriye attı. Başının arkası adamın göğsüne biraz yaslandı. Biraz daha ona çekildi. Biraz daha hissetti ısısını... Güvenini... Göğsündeki kolun baskısını... Kalçalarında bir erkeğin temasının erotizmini...

"Bu çok saçma." diyebildi minik bir itirazla. "Beni bırakmalısınız... Ben... Gitmem... lazım." Saçmaladığının farkındaydı ama bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu.

"Isınınca..."dedi adam sakince. "Isınınca bırakırım. Söz." Sesi gerçekten de güven vericiydi. "Anlat şimdi bana. Neden böyle özel bir günde üzgünsün? Bu güzel gözlerin neden acı dolu?"

"Birçok..." Burnunu çekti hafifçe. Ağlaması durmuştu. "Bunun birçok sebebi var."

"Bir tanesinden başla," diye nazikçe emretti adam.

"Babam... Babam çok hasta." Adam sessizce bekliyordu. Ancak devam etmesini ister gibi kollarının baskısını biraz daha arttırdı. Sevgilisine sarılan bir erkek kadar müşfikti. Güney yavaşça devam etti. "Tedavi oluyor ama bilemiyorum. Onun için çok korkuyorum. Hayatımdaki erkekler teker teker ölüyor."

"Başka kim? Sevgilin mi?"

"Hayır. Ondan ayrıldım." Derin bir nefes aldı. "Önce ağabeyim öldü. Bir motoru vardı. Geçen sene kaza yaptı. Bir ay kadar önce de diğer ağabeyim öldü."

"Çok üzücü," diye mırıldandı adam.

"O öldürüldü," dedi Güney nefretle. Gözleri hâlâ dolu doluydu ama bir anda nefretle ışıldamıştı. Adam cevap vermeden duruyordu. "O yaptı," dedi Güney yavaşça.

"Kim? Künyedeki adam mı?"

Arkasındaki güçlü erkeğin aynı zamanda zeki olduğu da belliydi. "Evet," diye fısıldadı. Onun bu ilişkiyi hemen kurması ilginçti.

"Emin misin?" diyen kalın ses son derece sakindi.

"Elbette. Onun kurşunu ile vuruldu ve aynı gece öldü. Kardeşim için terörist dediler. Onun terörist olmadığına yemin edebilirim. Bunun için her şeyimi ortaya koyarım. O terörist değildi. O bir karıncayı bile incitmezdi." Sustu. Bunları niye anlattığını bilmiyordu. Ama birisine açılmak o kadar iyi gelmişti ki. Haftalardır bu sırrı kimseyle paylaşmamıştı. Bunun yükü omuzlarında büyük bir ağırlık bırakıyordu. Peki, adamın sessizliği ne demekti? Kendisine inanıyor muydu acaba? Başını hafifçe çevirdi ama onun gözlerini görmesi imkânsızdı. "Ondan nefret ediyorum. Kardeşimi öldürdü. Zavallı, suçsuz bir çocuktu o. Benden sadece bir yaş büyüktü."

Sanki adam onun bu cevabı beklediğini biliyormuş gibi "Sana inanıyorum güzel gözlü kız," diye fısıldadı. "Ama her şeye rağmen hayat devam ediyor. Seveceğin bir erkek bulacaksın bir gün. Bir yuvan, mavi gözlü güzel çocukların olacak. Acıların tamamen kaybolmayacak belki ama mutlu olacağın başka şeyler olacak."

"O kadar ümitsizim ki," diye itiraf etti Güney.

"Sen daha çocuksun. Henüz çok gençsin. Önünde kocaman bir gelecek var."

"Ben çocuk değilim," diye itiraz etmeye çalıştı Güney. Adamın özellikle göğüslerinin üzerindeki kalın kolundan bunu hissetmesi lazımdı. Sonra bu yakınlığı fazlasıyla doğal bulmasına rağmen, yanlış yaptığını düşündü. Daha adamın yüzünü bile görmemişti. Kıpırdandı hafifçe. O anda içeride birtakım sesler yükselmeye başlamıştı. Yeni yıla girmek üzerelerdi. Herkes bir ağızdan geriye doğru sayıyordu.

"Yedi... Altı... Beş..."

Güney yeni yıla bir erkeğin, hem de hiç tanımadığı bir erkeğin kollarında girdiğine inanamıyordu.

"İki... Bir..."

"Ben ısındım artık," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Adam onu usulca serbest bıraktı. İçeriden alkışlar yükseliyordu. Sevinç çığlıkları ve ıslıklar birbirine karışmıştı. Ve bir anda gökyüzünü havai fişekler sardı. Kızılay Meydanı'nda, Ankara Belediyesi tarafından atılıyor olmalıydı. Ayrıca birkaç değişik yerden de havai fişekler yükselmeye başlamıştı. Gökyüzü artık ışıl ışıldı. Bir anda

teras bu manzarayı izlemek isteyen insanlarla doldu. Herkes soğuğa aldırmadan dışarıya çıkmış, hayranlık dolu nidalarla gökyüzündeki renk şelalelerini izliyordu. Güney'in sağı solu insanlarla dolmuştu. Genç kız da bir süre fişekleri seyretti. Sonra arkasındaki adamın yüzünü görmek için uygun bir fırsat olduğu aklına geldi. Bu ışıklar terasın karanlığını gündüze çevirmişti.

Yavaşça başını çevirdi.

Bir havai fişek daha patladı. İnanılmaz yükseğe çıkmıştı ve ardından başka renkli serpintiler bırakarak cızırtılı seslerle yere inmeye başlamıştı. Etrafa da belirgin bir aydınlık vermişti. Gözleri uzun adamın gözlerine yönelme isteğiyle bakındı. Ama... Ama... Arkasında tanımadığı orta yaşlı bir çiftten başka kimse yoktu. Gözleri usulca onların sağına soluna gitti. Hayır. Burada değildi. Bedeni gerildi. Bu nasıl olurdu?

Uzun adam gitmişti. Oralarda bir yerde olsaydı onu görmemesi mümkün değildi. Ama nasıl? Ne çabuk? Neden?

Hissettiği hayal kırıklığını kendisi bile anlayamadı.

Başını yeniden gökyüzüne çevirdi. Gizemli adam birkaç dakikada onun hakkında pek çok şeyi öğrenmiş, dediği gibi hiçbir zarar vermeden durmuştu yanında. Ama genç kız onun hakkında tek bir şey bile bilmiyordu. Ortaya çıktığı gibi kaybolmuştu. Acaba kendi sıkıntıları adamı rahatsız mı etmişti?

Kalabalığın dağılması, havai fişek gösterisinin sonra ermesi ile birlikte gerçekleşti. Güney döndü. Yeniden etrafına bakındı. Birkaç kişi kalmıştı sadece. Onlar da yine sigara içip konuşuyorlardı. Açık kapıya doğru yürüdü. İçeriye girince, biraz havasız ama sıcak bir ortam karşıladı onu. Utandığı için etrafına bakınmadı. Doğruca oturduğu yere gitti. Arkadaşları heyecanla konuşuyor ve birbirlerini kutluyorlardı.

"Yeni yıla nasıl girersen öyle gidermiş," dedi arkadaşı Sevim ona. Neşeli bir hali vardı. "Gülümse hadi. Bu gece çok güzel bir gece."

İki genç kız yanaklardan öpüşürlerken, Güney elinden geldiği kadar gülümsemeye çalışıyordu. Yeni yıla neredeyse bir adamın kollarında girmişti. Bu cidden trajikomikti. Demek ki yakında güçlü bir erkeğin kollarında yıllarını geçirmeye başlayacaktı? Fena da olmazdı hani. Nedense eski nişanlısı Vedat'ı bu role hiç uygun bulmayan beyni, yüzünü görmese de o adamın çok uygun olduğunu

düşünüp duruyordu. Nişanlısının aylar içinde alamadığını adam bir iki dakikada alıvermişti.

Sonra diğer yakın arkadaşlarıyla da öpüşüp yeni yıllarını kutladı. Yerine oturdu. Bir türlü bitiremediği şarap kadehini aldı. İstemsizce dudaklarına götürdü. Şimdi piste bir sürü insan çıkmış, hep birlikte Samanyolu şarkısını söylüyorlardı.

"Havai fişek gösterisi çok güzeldi değil mi?" diye sordu Senem ona karşıdan. "Seyrettin mi?"

"Evet," dedi Güney. Hem de en önden seyretmişti. Sıcacık bir pozisyonda.

"Makyajını tazelemekten dönmeyince anlamıştım zaten," dedi Senem. Bakışları etrafta geziniyordu. Sonra hafifçe irkildi. "Şişşt!" diye fısıldadı. "Gidiyor."

Güney onun ne dediğini anlamamıştı. "Kim gidiyor?" derken o da onun baktığı yöne bakmaya çalıştı.

"Asansördeki adam. Tüm gece onu aradım ama göremedim. Şimdi de kapıya doğru gidiyor."

Güney gözlerini kapıya çevirdi. Kapıyı açmıştı bile adam. Arkadan geniş omuzlarını saran deri ceketini ve siyah saçlarını görebiliyordu. Bir anda gözden kayboldu.

Genç kız ömür boyu bu adamı unutamayacağını anlamıştı. Göğüslerinde hâlâ onun sıcak dokunuşunu hissediyordu. Rahatsızlık verici olmaktan öte, değişik bir hoşluk da vermişti kendisine. Vedat göğüslerini ellemeye çalıştığında böyle bir şey hissetmemişti. Bu adam, kendisine ait düşünceleri tamamen parçalamıştı. Tanımadığı bir erkeğe böyle yakınlaşacağını hiçbir zaman düşünmemişti. Yüzünü bile görmediği bir erkekle aklının meşgul olacağı, onun bedenine yaslanmaktan haz alacağı aklına bile gelmezdi.

Peki, neden kendisini şimdi hafif bir kız gibi hissetmiyordu?

Sebebi adamın ağabeyce yaklaşımı mıydı? Cinsellikten uzak şefkati miydi? Kalçaları ona değerken ve nefesini saçlarında hissederken Güney'in tecrübesiz bedenini etkileyen şey neydi peki? Cinsellik değil miydi?

"Nasıl birisiydi?" diye sordu farkında olmadan.

"İnanmıyorum sana! Allah bilir yanı başındaki adama başını kaldırıp bakmadın?" dedi Senem şaşkınca. "Asansörde de yanındaydı."

"Dikkat etmedim. Genç miydi?" dedi ilgisiz olmasına çalıştığı bir sesle.

Senem başını salladı. Gözleri, adamın görüntüsünü hayalinde yeniden canlandırdığını belli ediyordu. "Otuz civarı sanırım. Bizden büyüktü ama çok, çoook yakışıklıydı. Fakat garip," kaşları çatılmıştı, "yaşına göre şakakları ilginç bir şekilde beyazdı."

7. BÖLÜM

"Ama dün bana elemana ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz?" dedi Güney biraz sıkıntıyla. "Şimdi de yok mu diyorsunuz?"

"Üzgünüm," dedi karşısındaki adam da aynı sıkıntıyla. "İnanın ben de bir eleman daha almak istiyordum ama patrondan izin çıkmadı. Gerçekten üzgünüm. Ben burarın sadece müdürüyüm."

Güney üzgünce iç çekti. Farkında olmadan elinde tuttuğu kepi fazlaca sıkmıştı. Dünkü yağmur şimdi kara dönmüştü. Yerler ince bir tabaka halinde karla kaplanmıştı. Yeni yılın ilk günü olmasına rağmen pizza dükkânı kalabalık sayılırdı. Kar da yağmaya başlayınca insanların çoğu sokağa dökülmüştü. Bu harika doğa olayını açık alanlarda karşılamayı tercih etmişlerdi.

Müdür ile birlikte pizzacının arkalarında ayakta duruyorlardı. İçerisi kalabalık olmasına rağmen bulundukları yer oldukça sakindi. Diğer müşteriler aydınlık diye ön taraflardaki masalarda oturmayı tercih etmiş görünüyorlardı. Hem de nazlı nazlı yağan kar taneciklerini seyrediyorlardı. Garson olarak çalışan iki kız ise neredeyse masalar arasında koşturarak servislere bakıyorlardı. Müdür Sezgin Bey'in yaşı kırk kadar vardı. İyi giyimine ve bakımlı görünmesine bağlı olarak daha genç duruyordu. Onun kendisine yardım edemeyeceğini anladığı için Güney'in canı sıkılmıştı. Demek asıl patron yeni bir eleman alımına izin vermemişti? Uzatacak bir şey yoktu. Gitse iyi olurdu. Keşke Ankara'da kalacağına ailesinin yanına gitseydi. Keşke yeni yılda onlarla birlikte olsaydı. Ama bu işin olmayacağını nereden bilebilirdi ki?

"Peki, size iyi günler," dedi adama. Canı sıkkındı. Bu işe ve paraya ihtiyacı vardı. Döndü. Tam öne doğru bir adım atmıştı ki yanlarındaki masadan orta yaşlı bir adam ayağa kalktı. Tek başına oturuyordu. Düzgünce geriye taranmış beyaz saçlarına, yine beyaz sivri

bir sakal eşlik ediyordu. Kalın çerçeveli gözlüklerinin altından bakan kahverengi gözleri oldukça babacandı.

"Affedersin kızım," dedi ona yavaşça. Tok sesi de babacandı. "Durur musun bir saniye?"

Güney'in önü kesilince genç kız biraz şaşırmıştı. Kendisine hitap edilince daha da şaşırmıştı. Merakla adama baktı. "Efendim?" dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

Kır saçlı adam eliyle masasını gösterdi. "Burada yemek yiyordum da, istemeden konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Terbiyesizlik olarak algılamazsan eğer, konuşmalarınızın hepsini duyduğumu da söyleyeceğim. Meslek gereği kulaklarım keskindir." Gülümsedi. "Ben avukatım."

Güney hâlâ bir şey demeden adama bakıyordu ama meraklanmıştı. Onun ne demek istediğini anlayamıyordu. Bir avukatın kendisiyle ne işi olurdu? Demek konuşmalarını duymuştu. Zaten kendilerine fazla uzakta değildi. Ayrıca o bölgedeki tek dolu masa da bu kır saçlı avukatın masasıydı.

"İş mi arıyordunuz?" diye sordu adam ona rahatça.

"Evet... Öyle ama..." diye isteksizce mırıldandı Güney. Yaşlı bile olsa erkeklere pek güvenilmezdi. Şu sarılıp kendisini ısıtan gizemli erkek hariç.

"Adım Ahmet Sarnıç. Çekinmemeniz için söylüyorum, Sezgin beni iyi tanır. Burada sıkça yerim. Yani bana güvenebilirsiniz. Sizinle birlikte iki dakika konuşabilir miyiz? Belki size önerebileceğim bir şeyler vardır?"

Güney iyice huzursuz oldu. Her ne kadar adam babacan gözüküyorsa da önereceği şeyin para karşılığı yapılan adi bir iş olması ihtimali hemen aklını doldurmuştu.

Yanlarında duran müdür de ciddi bir şekilde başını salladı. "Ahmet Bey'e güvenebilirsiniz Güney Hanım. Çok tanınmış bir avukattır kendisi."

Genç kız gözlerini kendisine güven vermeye çalışan işletme müdüründen ayırıp yeniden avukata çevirdi. Kır saçlı adamın ılık kahverengi gözleri gülümseyerek bakıyordu.

"İş mi önereceksiniz?" diye sordu ona. "Sekreterlikse yapabilirim. Sekreterlikte okuyorum zaten."

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Tam olarak iş değil. Ama para kazanabileceğiniz bir şey. Birer çay içerken konuşabilir miyiz?"

Güney hâlâ kararsızdı. Ama ne kaybederdi ki? Bir sorun olursa bile çığlık atar, iki saniyede tüm müşterileri başlarına toplardı. Olumlu anlamda başını salladı. Adamın nazikçe çektiği sandalyeye otururken küçük çantasını da yandaki sandalyenin üzerine bıraktı. Müdür Sezgin de hemen onlara bir garson çağırmış, sonra da yanlarından uzaklaşmıştı.

Güney yanlarına gelen genç garson kıza açık ve şekersiz bir çay söylerken huzursuz görünmemeye çalışıyordu. Bakışları önce pizzacının içinde gezindi. Sonra da adamın yüzüne döndü. Konuşmayı onun başlatmasını bekliyordu.

"Demek sekreterlikte okuyorsunuz?" diye sordu adam.

"Evet. Tam adı Büro Yönetimi ve Sekreterlik "

"Kaçıncı sınıf?"

"İkinci sınıf."

"Başarılı bir öğrenci misiniz Güney Hanım?"

Genç kız başını salladı yavaşça. "Notlarım çok iyi. Sınıf birinciyim. Hatta bu sene İşletme Bilgi Yönetimi bölümüne dikey geçiş yapmayı düşünüyorum."

"Bu yeni bölümden mezun olunca ne oluyor acaba?" diye sordu adam kibarca.

"Bilişim teknolojileri ve bilgi yönetimi konularında donanımlı yönetici adayları olarak mezun olunuyor. Malum, çağ teknoloji ve iletişim çağı."

"Teknolojiyi sever misiniz?"

"Uzak kalınamayacağının bilincindeyim diyelim," dedi genç kız güzel bir tonla. "Ama işin aslı severim ve aram iyidir."

"Güzel. İnşallah bu okuldan başarıyla mezun olursunuz ve iletişim ve yönetim bilgilerinizi kariyerinizde başarıyla kullanabileceğiniz iyi bir iş bulursunuz."

"İnşallah."

"Peki, şu anda nerede okuyorsunuz? Sanırım bu bölümden Ankara'da birkaç üniversitede var? Benim bir sekreterim Başkent Üniversitesi mezunuydu. Birisi de Elmadağ..."

"Bizim okul Hacettepe Üniversitesi'ne bağlı. Gençlik parkının oralarda..."

"Hah, tamam. Şehir merkezi yani?"

"Öyle."

Adam garson kızın geri gelmesi ile sessizce başını salladı. Masanın üzeri de hızla temizlenmişti. Yine yalnız kaldıklarında konuya girmek için önce çayından bir yudum almayı bekledi. Bardağını çay tabağının içine geri koyarak konuşmaya başladı.

"Aslında çok şanslı olduğunuzu söylemeliyim küçük hanım. Adınız Güney'di değil mi? Değişik bir isminiz var. Güney... Güzel... Neyse, Sezgin ile konuşmanızı duyunca birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüm. Ben size para kazandırabilirim. Hem tamamen yasal yollarla hem de hiç çalışmadan."

Genç kız cevap vermeden adamı süzüyordu. Dediklerini anlamıştı ama yine de anladığını anlamakta zorlanıyordu. Sonra hafifçe iç çekti. Gülmeyi unutmuş yüzüyle sordu. "Nasıl olacak bu?"

"Çok basit. Benim bir vakfın yönetim kurulunda üyeliğim var. Aynı zamanda avukatlık işlerini yürütüyorum. Bu vakıf her sene elli genci üniversitede okutuyor. Her türlü masraflarını karşılıyor. Ama her üniversiteliyi değil tabii. Sadece kişilikleri iyi olan, iyi bir gelecek için çabalayan ve derslerinde başarılı olan gençleri destekliyoruz. Mezun olduklarında da başarılı olanların iyi yerlere yerleşmelerine yardımcı oluyoruz. "

"Özür dilerim ama benimle ilgisi ne anlayamadım?" diye mırıldandı Güney. Güzel mavi gözleri dupduru bir şekilde bakıyordu. Zeki bir kız olmasına rağmen anlamakta zorlanıyordu.

"Açıklayayım," diye onayladı adam. "Geçen hafta burs verdiğimiz öğrencilerden ikisi feci bir trafik kazasında öldü. Okulca bir geziye çıkmışlardı. Gazetelerde de haber olarak yer aldı. Belki hatırlarsınız? Karda kayan otobüs uçurumdan yuvarlanmıştı."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Güney. Bir öğrenci olarak, o kazada ölen altı genç öğrenci için çok üzülmüştü. Demek ikisi bu kişinin temsil ettiği yerden burs alıyordu? "Kötü bir olaydı."

"Öyle. Gerçekten elim bir olaydı. O gençler rahmetli olunca, bizim de öğrenci kontenjanımızda istemediğimiz bir açık oluştu. Patronumuz bu açığın hemen kapatılmasını istiyor. Eğitim döneminin yarısına geldiğimizi söylememize rağmen, rahmetlilerin yerine iki yeni öğrenci bulmamız konusunda ısrarcı." Güney bir tepki vermeyince devam etti. "Siz içeriye girdiğiniz zaman bu konuyu düşünüyordum. Konuşmalardan da paraya ihtiyacınız olduğunu anladım. Doğrusu gerek konuşma tarzınız, gerekse tavrınız bu bursu alabileceğiniz konusunda umutlanmamı sağladı."

"Benim mi?" diye sordu Güney biraz hayretle.

"Elbette. Kabul ederseniz eğer, size de bu burslardan birisini vermekten mutluluk duyarız. Çalışmak zorunda kalmazsınız. Alacağınız para çok iyi bir rakam olacak. Belki biraz biriktirebilirsiniz bile."

"Siz ciddi misiniz?"

"Hem de nasıl," derken hoş bir şekilde gülümsüyordu adam. "Eğitiminiz süresince bizim kanatlarımız altında olacaksınız. Ama kesinlikle baskı değil. Sadece eğitiminizden başka bir şey düşünmemeniz için biz elimizden geleni yapacağız. Belki okul bitince de size yardımımız olabilir. Sizden istediğimiz hiçbir şey yok. Okumanız dışında tabii."

Bu çok cazip bir teklifti. Etrafa bir baksa mıydı acaba? Bir kamera şakası olabilir miydi? Bir televizyon kanalı kendisiyle dalga geçiyor olabilir miydi? O kadar gerçek dışı gözüküyordu ki.

"Teklifim size garip mi geldi?" diye sordu adam gülümseyerek.

"Şey, garip değil de, inanılmaz."

Adam tatlı bir şekilde güldü. "Gerçekten de öyle. Değil mi? Ne ilginçtir ki, burada yemek yerken ve son kontenjan için uygun bir öğrenciyi nereden bulacağımı düşünürken karşıma siz çıktınız. Biraz inanılmaz gözüktüğünü kabul etmeliyim."

"Herhangi bir okulun öğrenci işlerine haber bıraksanız hemen yüzlerce kişi başvururdu," dedi Güney biraz şüpheyle.

"Biz böyle çalışmıyoruz. Öğrencilerimizi genellikle tavsiye üzerine seçeriz," diye açıkladı adam. "Çünkü onlara ciddi anlamda yatırım yapıyoruz. Sadece burs değil. Size uygun yerlerde staj yapma imkânı veriyoruz. Ayrıca önemli bir konu daha var. Sizin ve yakın akrabalarınızın tüm sağlık masraflarını karşılıyoruz. Ne olursa olsun. Her türlü masrafları karşılıksız olarak bize ait oluyor. Muayene, hastane, barınma ve ilaçlar dahil."

Genç kız artık inanmazca adama bakıyordu. Hatta adamın şaka yapıp yapmadığını bile yeniden sorguladı kendince. Bu kesin bir kamera şakası olmalıydı. Cam mavisi iri gözleri hiç kırpılmadan adamın kahverengi gözlerine dikilmişti.

"Tabii, ailenizin sosyal güvencesi varsa ona bir şey diyemem," diye mırıldandı adam. Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Genç kız kararsızlıkla onayladı. "Evet, babam memur emeklisi ama..." Sustu. Olanlara inanamıyordu.

"Ama?" diye sordu adam. Saçlarına rağmen siyah kalmış kaşları biraz daha havaya kalkmıştı. Zeki gözleri dosdoğru genç kızın gözlerindeydi. "Sanırım bir sorun var? Var mı?" diye sordu açıkça.

"Şey, babamın ciddi bir rahatsızlığı var. Beyninde bir çeşit tümör oluşmuş. Ameliyat olması riskli görülüyor. Tümörün kanser olup olmadığı belli değil. Yayılma ihtimali varmış. Fakat daha şimdiden göz sinirlerine baskı yapıyor. Biraz daha büyürse öncelikle kör kalabilirmiş. Sonra... Sonra ne olabileceği belli değil."

Adam sessizce durdu bir an. Gözleri hâlâ genç kızın gözleri üzerindeydi. Ciddi ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Sonra başını salladı yavaşça. "Vakıf hastanemiz bununla ilgilenir. Bizim için sorun değil. Gereken her şey yapılır. Tedavisi veya ameliyatı burada yapılamıyorsa, derhal yurt dışına götürülür. Bu konuda tam yetkiliyiz."

Güney'in gözleri ışıldadı o anda. "Ciddi misiniz siz?" diye sordu inanmazca. Adamın ciddi yüz hatları yeniden yumuşadı. Kızın sesindeki umut titreşimlerini hissetmişti. Gülümsedi ona.

"Elbette. Tek yapacağınız şey bize kimlik bilgilerinizi vermek. Size hemen bir hesap numarası açılacak." Gözleri pizzacının içinde gezindi. "Tahminen burada kazanacağınız maaşın iki mislini alacağınızı söyleyebilirim. Okulunuzu başarıyla bitirmeniz yeterli. Ayrıca dikey geçiş yapıp iki sene daha okumanız bize etki etmez. Bu konuda da sorun yok. Okuduğunuz sürece bursunuzu alacaksınız."

Güney talihine inanamıyordu. Her şeyin bir rüya olmasından korkuyordu. Ne olmuştu ki böyle birden? Ne olmuştu da hayatı böyle keskin bir şekilde değişmişti? Yine de tam olarak inanamıyordu olanlara. Hâlâ bu kır saçlı avukatın birazdan *"Şaka!"* diye bağırarak ayağa fırlayacağından korkuyordu.

Adam hafifçe ve sorarcasına başını eğdi. "Evet? Ne diyorsunuz?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Güney. "O kadar inanılmaz bir teklif ki," diye itiraf etti. "Kabullenmekte zorlanıyorum."

"Ama gerçek. Aslında kabul ederek bana da bir iyilikte bulunmuş olacaksınız. Patronumuz biraz serttir. İstedikleri hemen olsun ister."

"Bu vakıf kime ait acaba?"

"Özür dilerim. Onu söyleyemem. Kurucusu saygın bir işadamıdır. Bunu bilseniz yeter. Aynı zamanda benim aile dostumdur. Şimdi oğlu işletiyor." Elini ceketinin cebine attı. "Bu adrese yarın gelin. Kızılay'da bürom var. Öğleden sonra müsaidim. Bir iki saatte

işlemlerinizi yaparız. Öğrenci belgesi ve nüfus cüzdanı fotokopisi yeterli olur. Öğleye kadar temin edebilir misiniz?"

Genç kız kartı istemsizce aldı. Görmeyen gözlerle üzerindeki isme ve numaraya baktı. "Evet, tabii..."

Avukat Ahmet Bey gülümseyerek çayına uzandı. Son bir yudumla hepsini bitirdi. Zaten konuşma esnasında çay iyice ılıklaşmıştı. Güney de kendi çayından ilk kez bir yudum aldı.

"Artık gitmeliyim," dedi adam. Gözünün ucuyla masanın bir kenarına bırakılmış kutudaki hesap fişine baktı. Cebinden çıkardığı bir miktar parayı kutunun içine bıraktı. Ayağa kalkıp bir sandalyenin üzerine attığı pardösüsünü aldı. Ayakta durup genç kızı süzdü bir an. Renkli kepinin içinden kurtulmuş birkaç tel beyaz-sarı saçını, beyaz yüzünü ve cam mavisi gözleriyle çok iyi duran kırmızı dudaklarını süzdü. Bu genç kızın ne kadar güzel olduğunu düşündü o anda. Eski kabanı içinde bile güzeldi. İyi bir iş yapmış gibi içi rahatlamıştı. Güney hem güzel hem de iyi bir kızdı. Teklifine arsızca atlamamıştı. Onun dürüstlüğünü ve iyiliğini tecrübeleriyle hissedebiliyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı. O doğru seçimdi. Çekinik gözlerine rağmen zeki bir kız olduğu da açıkça hissediliyordu. "Yarın görüşürüz," dedi kıza.

Genç kız da ayağa kalktı. Adamın kendisine uzattığı ele kendi küçük elini bıraktı.

"Evet, görüşürüz," dedi hafif gülümseyerek. Gülümsediği zaman daha da güzelleşmişti. Mahzun bakan mesafeli gözleri ısınmıştı biraz.

Genç kız oturduğu yerden adamın gidişini izliyordu. Bu olayı arkadaşlarına anlatsa mıydı? Hiçbirisi kendisine inanmayacaktı. İş için gittiği yerde iş bulamadığını ama bedavadan para kazandığını nasıl söyleyecekti? Hem de her ay düzenli olarak ödenecek bir paraydı bu. Ve belki babası için de bir umut doğmuştu. Yok. En iyisi hemen söylememekti. Bir de olmazdı falan. Şimdi bu adam yolda fikrini değiştirse ne yapabilirdi ki? Sonra milletin maskarası olurdu.

Ertesi gün heyecanla elindeki kartın bulunduğu adrese gitti. Ahmet Bey'in bürosu Kızılay'daki büyük binalardan birisinin beşinci katındaydı. İçerisi bir ev gibiydi. Kocaman salonu çok moderndi. Bir led televizyon bile vardı. Salona bakan üç odanın ikisi büro olarak kullanılıyor gözüküyordu. Onunkiyse oldukça aydınlık bir odaydı. İyi giyimli sekreter kız, kendisinden sadece üç beş yaş

büyük duruyordu ve onu görünce hiç şaşırmamıştı. Beklendiği belliydi. Hemen yerinden kalkıp genç kızı Ahmet Bey'in odasına kadar geçirmişti. Kır saçlı avukat onu görünce ayağa kalkmış ve genç kızı gülümseyerek karşılamıştı. Güney de biraz güvensizliğini yenerek ona gülümsemişti. Neticede şu ana kadar adamın hiçbir yamuğunu görmemişti. Üstelik son derece sıcak ve babacan bakıyordu.

"Hoş geldin kızım," bile demişti ona. Bu sefer sizli bizli değil, daha samimi konuşmuştu.

"Hoş bulduk," dedi Güney onun gösterdiği yere otururken.

"Sıcak bir şey içer misin? Dışarısı çok soğuk galiba?"

"Evet, karlar dondu. Rüzgâr da insanın yüzünü kesiyor."

"Ne alırsın peki?"

"Çay ya da neskafe olur."

Adam sekreterine döndü ve biri şekersiz, bir de açık olmak üzere iki çay istedi. Genç kızın bir gün önce nasıl çay içtiğini hatırlamıştı. Sekreter genç kız da gülümseyerek çıkmıştı odadan.

Avukat Ahmet Bey hemen önündeki mavi bir dosyayı hafifçe iteledi. "İşlemlerin çoğunu hazırlattım. İmza atacaksın sadece. Sana içini rahatlatmak için yeniden söyleyeyim. Bu dosyanın içindeki anlaşmayı imzaladıktan sonra, okuduğun sürece bizden burs alacaksın. Teorite karşılıksız. Ancak eğer başarılı bir öğrenci olduğunu bize gösterebilirsen, emin ol önünde iş imkânları hızla açılacaktır. Vakfımızın büyük bir holdinge bağlı olduğunu söylemiştim. Holdingin bünyesindeki büyük şirketlerden birisinde hemen çalışmaya başlarsın. Şanslı ve çalışkan isen hızla iyi ücretli bir pozisyona geçebilirsin."

"Şans için," diye tereddütle mırıldandı Güney. "Şans için kadın yanımı kullanmam gerekmeyecek, değil mi?"

Yüzü hafif kızarmıştı. Ahmet Bey rahat bir kahkaha attı. "Ne demek o? Böyle bir şeyi sadece ben değil, patron bile hissetse, emin ol bizzat gelir ve eliyle o terbiyesiz adamın gırtlağını sıkar. Patronun öfkeli birisi olduğunu söylemeliyim. Cömert olmasına cömerttir ama bu tip şeyleri kesinlikle sevmez. Yanında çalışanlar onun bu huyunu bilir."

"Korkutucu birine benziyor," diye mırıldandı Güney. Patronla çalışmak istememişti birden. "Benim onunla çalışma ihtimalim yok, değil mi?"

Adamın gülümsemesi devam ediyordu. "Hiç sanmam. O zaten çok tecrübeli elemanlara sahip. Seni başka yerlerde değerlendiririz.

Sende zaten belirgin bir ışık var. Eminim iş hayatında da başarılı olacaksın."

"İnşallah," dedi Güney yavaşça.

"Merak etme. Öyle olacağına eminim. Şimdi söylediğim belgeleri getirdiysen, imzalarımızı atıp bu işi bitirelim. Ardından da ailene haber ver. En kısa sürede baban buraya gelsin. Doktorlara hemen göstersek iyi olur değil mi? Geç kalmak istemeyiz."

Güney garip bir şekilde huzursuzdu. Görünüşte bunun için bir sebep yok gibiydi. Her şey mükemmel gözüküyordu. Babası tedavi olacak, kendisi çalışmasına gerek olmadan para kazanacaktı. Üstelik çaylarını içerken alacağı bursun miktarını öğrenmişti ve gözleri kocaman olmuştu. Bu parayla değil bir öğrenci, bir aile bile rahatlıkla geçinirdi. Her şeyin bu kadar mükemmel olması, içindeki huzursuzluğu arttırıyordu. Sanki elleri kolları bağlanıyordu. İmzaladığı kâğıda göz atmıştı elbette. Orada ciddi anlamda hiçbir yaptırım yoktu. Okul bitince holdingde çalışmaları için kendisine bir öneri getirilebileceği ama kabul edip etmemekte serbest olduğu da yazıyordu. Yani hiçbir şekilde bu holdinge veya vakfa bağlı değildi. Ahmet Bey de zaten bunu yeniden açıklamıştı.

Peki neden huzursuzdu?

Sanki hayatının bir daha eskisi gibi olamayacağını hissediyordu. İyi mi kötü mü olacaktı bilemiyordu ama her şey değişmişti. Bu kesindi. Sanki bilmediği kararlı bir el ona doğru uzanmış, hayatına müdahale etmiş ve geleceğinin yönünü çevirmişti.

8. BÖLÜM

Gerçekten de bir şeyler değişmişse bile ilk aylarda bunun kötü bir yanını görmedi. Aksine her şey sihirli bir çubuk değmiş gibi iyi yönde değişmişti. Babası hemen tedavi için çağrılmış ve Ankara'nın büyük bir hastanesinde kontrol altına alınmıştı. İlk tetkiklerden sonra da ameliyat için annesi ile birlikte Almanya'ya yollanmıştı. Güney hiçbir şeye karışmamıştı. Her şey mükemmel planlanan bir organizasyon içinde gerçekleşiyordu. Ahmet Bey'i de arada sırada görüyordu. Adam her şeyle bizzat ilgileniyor gibi gözüküyordu. Genelde güler yüzlü ve ilgiliydi. Gelişmeler hakkında

üşenmeden onu bilgilendiriyordu. Yüz yüze görüşemedikleri durumlarda onu telefonla bilgilendiriyordu.

Babasının göz sinirlerine baskı yapan ur, Almanya'ya gidişinin ikinci günü, çok başarılı bir ameliyat ile alınmıştı. Genç kızın tam sınav dönemlerine denk geldiği için, Güney gidememişti. Ama günde birkaç kere onlarla konuşmuştu. Beyninde gelişen urun verdiği zarar mümkün olduğunca azaltılmıştı. İyi huylu olması da ayrı bir mutluluktu. Ameliyattan beş saat sonra konuştuğu babasının keyfi ise yerinde gözüküyordu. Yorgun sesine rağmen esprili tavrı, gelişmelerden memnun olduğunu gösteriyordu.

O sıralarda bankadaki hesabına bakan Güney ise gerçekten şaşkındı. O rakamı biliyordu elbette. Ama kâğıt üzerinde okumak başkaydı, elinde para olarak tutmak başka. Bu para ona rahatça yeterdi. İnanmazca baktığı para tomarını alıp bankamatiğin önünden ayrıldı. Bu parayla ne yapacağını bile bilmiyordu. Ama kendisine bir ödül olarak önce sinemaya, sonra da yemeğe gitti. Birkaç parça da eşya aldı. Kabanı eskimişti. Onu değiştirdi. Ve kışlık sağlam bir çizme de iyi gelmişti doğrusu. Kendi kendisine ısmarladığı bu lüks günden sonra yurtta kalan arkadaşlarına da minik birer hediye aldı. Kızlar hediyelerine bayılmışlardı ve Güney'i tebrik ederken omuzlarına koruyucu bir meleğin konduğunu söyleyip onunla dalga geçmişlerdi.

Güney'in de bu melek konusunda ciddi merakı vardı. Kendisine burs veren vakfın adını öğrenmişti. İnternette yaptığı araştırmaya göre her sene gerçekten de belli sayıda öğrenciye burs veriyordu. Bunların bazıları şehit asker çocuklarıydı. Vakfın ayrıca asker gazileri ve yetim çocuklar için çalışmalar yürüten bir yan kuruluşu daha vardı. Ama ne yaptıysa vakfın hangi holdinge ait olduğunu öğrenememişti.

Temmuz ayında staj ayarlanmıştı ona. Bu işle de Ahmet Bey ilgilenmişti. Ahmet Bey ona neredeyse bir baba gibi davranıyordu artık. Sık sık arıyor, bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Kır saçlı babacan avukat ona staj için iki seçenek sunmadan birkaç saat önce, bir yere telefon açmıştı.

"Alo?" demişti karşısındaki kalın ve genizden gelen gizemli ses.

"Tahir, sana bir şey danışmam lazım," dedi avukat karşısındaki adama. Gözlüğünü gözünden çıkarıp bir elinin parmaklarıyla göz çukurunu ovuştururken devam etti. "Güney hakkında,"

"Kim?"

"Güney, hani bana özellikle ilgilenmemi söylediğin..."

"Biliyorum Ahmet abi," dedi Tahir onun sözünü keserek. "Sadece burada çok gürültü var, duyamadım. New York'ta genç işadamları toplantısındayım. Kahve arası verildiği için herkes bir ağızdan konuşuyor. Bekle, sakin bir yere geçeyim."

Onun daha sessiz bir yere geçmesini bekleyen avukat, çayına doğru uzandı. Ankara geceleri serin olmasına rağmen gündüzleri oldukça sıcaktı. Bu sıcak havada avukatın hararetini söndüren tek şey ise bu çaydı. Aklına Güney ile birlikte ilk çay içtikleri soğuk gün geldi. Yeni yılın ilk gününde, o pizzacıda genç kızı önce iyice bir incelemişti. Askerlik arkadaşının karizmatik oğlu kendisini aradığında ve durumu anlattığında, bunun bir gönül ilişkisi olduğunu zannetmişti. Tahir kendisine fazla bir açıklama yapmamıştı. Sadece pizzacıya gitmesini, genç kızın orada iş bulmasına engel olmasını, gerçekten de öğrencilere verdikleri burslardan birisini ona tahsis etmesini söylemişti. Ayrıca Güney'in babasının rahatsız olduğunu ve en kısa sürede adamın tedavisi ile ilgilenmesini istemişti.

Ahmet Bey kendi evladı gibi sevdiği Tahir'in bunları nereden bildiğini sormamıştı bile. Onun bazı gizli işleri olduğunu ve zaman zaman devlet için çalıştığını elbette biliyordu. Yakışıklı görünümü arkasında tehlikeli bir askerin olduğunu çok önceden öğrenmişti. Zaten en yakın sırdaşı olması haricinde, onun ve ailesinin yıllardır avukatlığını yapıyordu. Tahir kesinlikle gizemli, çılgın, olağanüstü bir insandı. Üstelik tıpkı kendisi gibi birkaç da çılgın arkadaşı vardı.

Ve onun bu isteklerine hiç de şaşırmamıştı. Soru sormamayı öğrenmişti artık. Tahir bir şey istiyorsa zaten olmaması mümkün değildi. Genç adam kararlarında her zaman inatçıydı. Fakat ilk kez bir kadın için kendisinden bir şey istiyordu.

O pizzacıda Güney'i ilk kez görünce şaşırmıştı doğrusu. O hiç de beklediği gibi birisi değildi. Tahir'in sevgilisi olup olmadığını sorgulamıştı bir süre. İnsanı sersemletecek kadar güzel yüz hatları vardı. Ve o beyazımsı sarı saçları ile insanın içine işleyen mavi gözleri inanılmazdı.

Aslında bir an Tahir için umutlanmamış da değildi. Müzmin bekâr olarak kalmayı tercih eden bu yakışıklı gencin otuzlarına yaklaştığını biliyordu. Bir aile kurma vakti gelmiş de geçiyordu bile. Ve bu kızın onun çıktığı diğer kadınlar gibi güzel olmaktan çok öte, çok farklı bir elektriği vardı. Ona baktıkça insanın içi ısınıyordu. Üstelik

de hiçbir çaba sarf etmiyordu. Evet, bu kız gerçekten de Tahir'e çok uygundu. Ne yazık ki işin rengini hemen anlamıştı. Olayın bir gönül ilişkisiyle hiç ilgisi bulunmuyordu. Kızın Tahir'den haberi bile yoktu. Zaten Tahir de özellikle adını söylemekten kaçınmasını istemişti. Genç kızın kendisi hakkında hiçbir şey bilmesini istemediğini açıkça söylemişti.

Birkaç kere Tahir'i aramış ve Güney hakkında ona kısa raporlar vermişti. İlk gün pizzacının müdürüne yaptığı yüklü ödeme, adamın Güney'i işe almaktan vazgeçmesine yetmişti. Güney oradaki olayın önceden tasarlanmış olduğunu bilemezdi. Genç kızın çekincelerini yenmek daha zor olmuştu. Ama sonunda Güney kendisine güvenmeyi kabullenmişti. Ahmet Bey ise artık Tahir'in isteğinin dışında genç kızla ilgilenir olmuştu. Onu ciddi olarak koruma ve kollama ihtiyacının sebebini bilemiyordu. Ona karşı gerçekten de bir evlat sevgisi duyuyordu. Kendi kızları büyüyüp evleneli çok olmuştu. Torunları bile neredeyse Güney yaşındaydı ama kendisini çok sık aradıkları söylenemezdi. Özellikle telefonlarda artık kendisiyle daha içten konuşan Güney'in ses tonu, yorgun ruh hali üzerinde çok iyi bir etki yapıyordu.

"Tamam Ahmet abi, şimdi konuşabiliriz," diyen Tahir'in sesini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Güney'in stajı başlayacak. Onu soracaktım. Bizim şirketlerden birisinde mi yapsın, başka bir yer mi ayarlayalım?"

Karşı taraftan Tahir bir an için düşündü. "Daha evvel de söylediğim gibi, bizimkilerden birisi olmasın," dedi sonra. "Senin tanıdığın iyi bir yer varsa oraya yerleştir."

"Neden bizimkilerden birisi olmasın? Onun geleceği ve yükselmesi için daha uygun olmaz mı? Hem ben ona bursu önerirken iş garantili bir burs olduğunu söylemiştim."

"Şu an için benimle bağ kurabileceği bir şey olsun istemiyorum," dedi genç adam. Sesi sakin ama kararlıydı. "Onunla ilgimiz sadece eğitimi kısmıyla sınırlı kalsın. Okulu bitince de kendi yoluna gitmesini istiyorum. Öyle olması gerek. Belki mezun olunca başka şehirdeki şirketlerimizden birisinde görevlendirebiliriz. Şimdilik erken."

"Diğer burs verdiğimiz öğrencilerden ne farkı var onun? Birçok öğrenciyi kendi bünyemizde işe alıyoruz. Stajlarını da bizde yapıyorlar. Güney için neden özellikle böyle istiyorsun?"

"Sebeplerim var. Beni tanımaktan çok memnun olacağını sanmıyorum. Bir gün anlatırım belki. Şimdi senden ricam staj için onun iyi bir yere yerleşmesini sağla. Doğan'ın buradaki şirketi falan da olmasın. Bizimle ilgi kurabileceği bir yer olmamalı. Sen uygun bir yer bulursun."

"İyi, peki, tamam. Bakarız. Zaten dikey geçiş sınavını kazandı. İki sene daha okuyacak sanırım."

"Güzel. Akıllı kız. Ne eksiği varsa sen tamamlarsın."

"Doğru, gerçekten akıllı. Keşke bizim şirketlerden birisine yerleştirseydik. Çok zeki bir kız. Sınıfını birincilikle bitirdi." Ahmet Bey son bir kez daha denemek istemişti.

"Mümkün değil," diye mırıldandı Tahir. "Acılarını unutmak için benden uzak olmalı. Kötü anılara sahip ve bir kısmında da ben varım. Belki biraz büyüyünce onunla konuşabilirim. Şimdi çok küçük. Bunu anlayabilecek yaşta değil."

"Katılmıyorum. O çocuk değil, yirmi yaşında." Derin bir nefes aldı adam. "Onunla aranızda ne geçti Tahir?"

"Aslında hiçbir şey. Kendisini sadece bir kez gördüm. Daha çok gözlerini hatırlıyorum. Güzel, mavi gözler…"

"Evet, çok güzel, çok anlamlı gözleri var. Peki, sen onu tanımıyorsan, o seni tanımıyorsa, sorun ne o zaman? Seninle ilgili nasıl kötü anıları olabilir? Bunu anlayamıyorum?"

"Dedim ya, şimdi değil ama belki bir gün anlatırım sana." Genç adam kısa bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça sordu. "Bir erkek arkadaşı var mı?"

"Erkek arkadaş mı?" Avukat Ahmet Bey bir an için düşündü. Güney'in bir erkek arkadaşı olsaydı haberi olur muydu acaba? Genç kızın bunu ona söyleyip söylemeyeceğini bilemezdi. Olsaydı belki söylerdi. Herhalde söylerdi. Tahir bunu niye merak etmişti ki?

"Bilmiyorum," dedi umursamadan. Birazcık onun üstüne gitmekten zarar gelmezdi. Sorduğuna göre Tahir bu kızla ilgili bir şeyleri merak ediyordu. "Genç kız tabii. Çok da güzel. Belki vardır. Bana söylemedi. Ona sorayım mı?"

"Hayır. Gerek yok. Öylesine sordum." Güzel ve kalın sesi ifadesizdi. "Toplantı yeniden başladı. Görüşüz."

Ahmet Bey telefonunu kapadığında, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Çayından bir yudum daha alıp rahat deri koltuğunda arkaya doğru yaslandı. Gözlerini tavana dikti. Aklı Güney ve Tahir

ile meşguldü. Genç adamın kıza olan ilgisini bir türlü çözemese de neticede onunla ilgileniyor olması önemliydi. Daha önce hiçbir öğrenciyle böyle doğrudan ilgilenmemişti. Üstelik gelişmeleri ona zaman zaman bildirdiğinde, genellikle ses çıkarmadan dinlerken, bugünkü konuşmada Güney'le ilgili soru da sormuştu.

Peki, şimdi bu kıza staj için nerede yer bulacaktı? Normalde kimsenin staj yerine karışmazlardı. Ancak Tahir özellikle bunu da kontrol etmesini ve iyi bir yere, güvenilir bir işyerine yerleştirilmesini istemişti. Kendi yanında staj yapması da olmazdı. Kendi avukatlık bürosunda ona bir yer ayarlayabilirdi elbette. Ama Güney'e fazla yakın olursa Tahir ile ilgili birtakım şeyler su yüzüne çıkardı. Buna engel olamazdı çünkü Tahir ile cidden yakınlardı. Babası ile çok eski dosttu. Ailecek görüşüyorlardı. En azından sık sık telefonlaşıyorlardı ve bir gün Güney bunu fark edip merak edecekti. O iri adamın bundan hoşlanacağını zannetmiyordu. Tahir kesinlikle bir hayalet olmaya kararlıydı. Kimliği ile ilgili ufacık bir bilgiyi bile Güney'in öğrenmesini istemiyordu. Sebebini henüz bilmese de onun istediği gibi davranacaktı.

Şimdilik…

Güney, iki erkeğin konuşmalarının ardından ona gelen telefon ile Ahmet Bey'i ziyarete gitti. Bir işi olmadığı için geciktirmemişti. Babacan avukat kendisine iki seçenek sunmuştu. Genç kız için önerdiği ilk işyeri ise karşı komşusu Ömer Bey'in sigorta şirketiydi. Büyük bir şirketti ve oldukça geniş bir çalışma alanı vardı. İkisi bayan üç çalışanı ile oldukça sakindi de. Güney aslında bu işe sıcak bakmıştı. Hem Ahmet Bey'e yakın olacaktı hem de işyerini beğenmişti. Adam üşenmemiş, onu götürüp Ömer Seçkin ile tanıştırmıştı. Ömer Bey'in önceden bu staj işinden haberi olduğu belliydi. Otuzlarında gözüken, orta boylu ve yakışıklı bir adamdı. Evli olduğu, parmağındaki kalın alyanstan anlaşılıyordu.

Genç kızın stajını o büroda yapmasının bir mahzuru olmadığını söylemesi, Güney'i rahatlatmış ve ikinci seçeneği öğrenmeye gerek bile duymamıştı. Hatta ilk anda sigorta şirketinin de vakfa ait olabileceğini düşünmüştü.

Stajı sorunsuz geçmişti. Zaten bir ay kadardı. Orada çalışan iki evli kadın ve orta yaşlı erkek ile de iyi anlaşmıştı. Bir işyerinin ortamını koklamak gerçekten farklıydı. Hemen hemen her gün zaman Ahmet Bey'i de görüyordu. Ahmet Bey ona vakfın bağlı olduğu

holdinglerden birisinde staj yapmama konusunu da mantıklı bir şekilde açıklamıştı. Öncelikle diğer şirketlerin işleyişlerini görmesini ve tecrübe kazanmasını istemişti. Ayrıca büyük bir şirkette bir aylık bir stajın onu yoracağını da eklemişti. Gerçekten de Güney bu küçük işyerinde hiç de yorulmuyordu. İşlem hacmi fazla olmasına rağmen her şey bilgisayarla yapıldığı için yorucu değildi. İlk haftadan sonra bilgisayara girişleri de iyice öğrenmişti ve başarıyla çalışmaya başlamıştı. Zaten zeki bir kız olduğu için her şeyi çabucak kavrıyordu.

Stajının çabucak bitmesi onu mutlu etmişti. Galiba başarısından patronu da etkilenmişti ki, yaz mevsiminin geri kalan günlerinde de ücretli çalışması konusunda kendisine bir teklif yapmıştı. Güney'in ise aslında paraya ihtiyacı yoktu. Aldığı burstan rahatlıkla para bile arttırabiliyordu. Bu yüzden zor zamanlar için tasarruf yapıyordu. Babasının durumu da çok iyiydi. Ameliyattan sonra hiçbir sorunu kalmamıştı. Parasını harcayabileceği pek bir şey yoktu. Yine de bu iş teklifini kabul etti. Kalan sıcak günlerde Kayseri'ye gitse bile orada sıkılacağını biliyordu. Her ne kadar anne ve babasını çok sevse de geriye kalan bir aydan fazla süreyi orada geçirmek hiç de cazip değildi. Ankara'nın havasına suyuna iyice alışmıştı. Ayrıca boş oturmayı değil, çalışmayı seviyordu.

Bu sevgi ve işindeki başarısı ona bir teklif gelmesini sağladı. Yaz bitip de yeni okuluna üçüncü sınıftan başlayacağı sırada, patronu Ömer Bey onu odasına çağırmıştı.

Genç adamın koyu kahverengi gözleri bir an için Güney'in üzerinde gezindi. Arkasında tek parça atkuyruğu yaptığı saçları, ışıl ışıl parlıyordu.

"Okul zamanında da bizimle çalışmak ister misin?" diye sordu ona. Büyük odada sadece ikisi vardı. Mesai saati dolmuş ve ikisi hariç herkes evine gitmişti. Güney'in de oradaki son günüydü.

Genç kızın parlak mavi gözleri hafifçe irileşti. "Çalışmak mı?" diye sordu hafif şaşkınca. "Nasıl olacak bu? Okula devam edeceğimi biliyorsunuz Ömer Bey?"

Adam ona doğru yavaşça yürüdü ve tam karşısındaki koltuğa oturdu. Hafif öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayamıştı. Elleri Güney'in eteğinin serbest bıraktığı dizlerine çok yakındı. Genç kız kendisini hafif geri çekmeye çalıştı belli etmeden. Ama dizlerini geri kaçıracağı bir mesafe yoktu. Koltuğun kenarı alttan bacaklarına dayanıyordu.

Adamın kırışmış alnı onun bir şeyler düşündüğünü ve sıkıntıda olduğunu gösteriyordu. Gözleri yerdeki halıdan genç kızın incecik ayak bileklerine kaydı. İnanılmaz biçimli bilekler, sade bir ayakkabı ve ten rengi çoraplar ile daha da gösterişli duruyordu. Tek bir pürüzün olmadığı baldırlarını takip ederek yuvarlacık ve narin diz kapaklarına tırmandı. Güney, Ömer Bey'in zaman zaman kendisini böyle süzdüğünü fark etmişti elbette. Hangi kadın fark etmezdi ki? Özellikle son haftalarda adamın kendisine bakışı sanki hafifçe değişmişti. Yanlış düşündüğünü umarak bunu görmezden gelmişti Güney. En azından şu ana kadar genç adamın kendisine belirgin hiçbir askıntılığı olmamıştı.

Yine de iri ellerinin dizlerine çok yakın olması huzurunu kaçırıyordu. Koca büroda kendilerinden başka kimsenin olmaması da çok kötüydü.

"Dersten artakalan boş zamanlarında çalışabilirsin," dedi genç adam. "Yarım gün gelirsin? Cumartesi de tam gün olur. Sana maaş ödemeye devam ederim."

Genç kız başını salladı olumsuzca. "Bu mümkün değil." Adamı reddetmiş gibi olmak da istemiyordu. Neticede iyi niyetle yapılmış bir teklife benziyordu. Sesini elinden geldiğince yumuşak tutmaya çalıştı. "Teklifiniz için teşekkür ederim Ömer Bey. Ama Ahmet Bey ile yaptığımız anlaşma kesindi. Onlardan burs aldığım sürece sadece derslerimle ilgilenecektim. Çalışmam istenmiyor. Burada şu son çalıştığım ay için bile izin vermek istemediler. Siz rica etmeseydiniz zaten izin..."

"Ben onlarla yine konuşurum," diyerek genç kızın sözünü kesti adam. Hafif öne doğru eğilince elleri biraz daha dizine yaklaşmıştı. Açık kahverengi saçları alnına dökülmüştü. "Sanırım ikna edebilirim."

Güney artık adamın sesindeki ve bakışlarındaki bir şeyden iyice rahatsızdı. Patronu daha önce birkaç kere daha böyle sokulmuştu ve kazara minik dokunuşları olmuştu ama o aldırmamıştı. Bilerek yapılan şeyler olmadığından emindi. En azından şu ana kadar. İçindeki bir şey ona tehlike sinyalleri veriyordu.

"Teşekkürler ama ben gerçekten de derslerime ağırlık vermek istiyorum," dedi mesafeli olmasına çalıştığı bir sesle.

"Çok yorulacağın bir şey olmaz. Boş vakitlerinde burada da ders çalışabilirsin." Adamın bir avucu uzandı. Yavaşça genç kızın

dizlerinden birinin üzerine koydu. "Bana güven. Burada rahat etmeni sağlarım."

Okşamayan, sade bir dokunuştu ama Güney'in gözleri irileşti. Midesini aniden bir bulantı sardı. Nişanlısının ona olan son davranışından beri erkeklerin dokunuşlarından hoşlanmıyordu. Hoşlanmadığı gibi midesinin bulandığını da hissetmeye başlamıştı. Bedeninde başka bir erkeğin dokunuşlarını hissetmeye hazır değildi. O hariç... O uzun adam hariç... O kendisine dokunduğunda şu an duyduğu bulantıyı hissetmemişti. Göğüslerini çevreleyen ve sadece ısıtmaya çalışan müşfik kollar kendisini rahatsız etmemişti. Kalçalarını ve sırtını ona yasladığında hissettiği şey de mide bulantısı değildi.

Elini uzatıp adamın elini ittirdi ve ayağa kalktı. Yüzü biraz gerilmişti. "Teşekkür ederim ama dediğim gibi derslerimle ilgilenmek istiyorum Ömer Bey. Ben şimdi gitmeliyim. Geç oldu. Arkadaşlarımla buluşacağım."

O ayağa kalkınca, Ömer de ayağa kalkmıştı. Boyları arasında çok az bir fark vardı. Genç kız hemen cam sehpanın üzerinden çantasını alıp döndü. Işıltılı saçları savrulmuştu. Kapıya vardığında genç adamın da kendisiyle geldiğini fark etti. Uzanıp kapı kolunu tuttu ve açtı. Bir an durakladı ve bakışlarını genç adamın kızarmış yüzüne çevirdi. Onun da yaptığı şeyden utandığını anlayınca, hafifçe yumuşadı. Derin bir nefes aldı. Küçük, biçimli elini adama uzattı.

"Yardımlarınız ve teklifiniz için teşekkür ederim. Burada çok şey öğrendim. Kendinize iyi bakın."

Adam onun elini tuttu ama hemen bırakmadı. "Güney..." dedi sadece.

"Ömer Bey, lütfen!"

"Gitme Güney," diye mırıldandı adam. Elini biraz daha sıkı tuttu. Gözleri neredeyse yalvararak bakıyordu. "Lütfen..."

Genç kız şaşkınlıkla elini çekmeye çalıştı. Olanlara inanamıyordu. "Ömer Bey, siz evlisiniz. İki çocuğunuz var," dedi hayretle.

"Senden hoşlanmama engel değil ki. Eşim ile aramız zaten çok iyi değil. Bir sürü sorunumuz var. Ne olacağımız belli bile değil. Ben sana çok iyi bir hayat sağlayabilirim."

Genç kız birden elini sertçe çekti. Gözleri öfkeyle ışıldıyordu şimdi. Kaderine inanamıyordu. Bu erkeklerden çektiği de neydi böyle? Neden dürüst erkeklere denk gelmiyordu? "Üzgünüm ama

ben böyle bir hayat istemiyorum," dedi sertçe. "Bu dediklerinizi duymadığımı varsayıyorum. İyi akşamlar."

Adamın odasından hızlı adımlarla çıktı. Saat oldukça geç olmuştu. Hava kararmak üzereydi. Büronun içindeki lambaların çoğu sönük olduğu için kendisini karşılayan alan oldukça loştu. Sadece mutfak kısmında ve büronun girişinde birer lamba yanıyordu. Büronun çıkış kapısına doğru giderken ince kolu aniden yakalandı. Ömer onu tutmuş ve odanın ortasında durdurarak gitmesini engellemişti. Alçak bir sesle ama ısrarcı bir bakışla fısıldadı.

"Güney! Günlerdir cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Geldiğinden beri senden başkasını düşünemiyorum. Lütfen gitmek için acele etme. Bana bir şans tanı."

Genç kız dişlerini sıktı biraz. Derin bir nefes aldı bu sırada. Gülkurusu bluzunun altındaki diri göğüsleri cezp edici bir şekilde belirginleşti. Bu hareket adamı daha da etkilemişti ama farkında değildi.

"Ne şansı Ömer Bey?" dedi biraz kızgınca. Ancak bu kadar sakin olabiliyordu. Elinden ancak bu kadarı geliyordu. Kolunu tutan ele baktı tersçe ama adam onu yine bırakmadı. Hatta kaçıp gitmesini engellemeyi garanti altına almak istermiş gibi parmakları biraz daha sıkıldı. "Siz evli olmasanız bile size bir şans veremezdim. Size karşı bir şey hissetmiyorum. Lütfen kolumu bırakır mısınız?"

"Zamanla..." diye başladı adam.

"Zamanla olacak iş değil. Şimdi kolumu..."

Ama genç adam ısrarcıydı ve Güney'i sertçe kendisine çekti. Artık iki eli de pençe gibi genç kızın kolunu tutuyordu. Bu ani hareketin verdiği şaşkınlığından yararlanmaya çalışarak, kırmızı dolgun dudaklarına uzandı. İlk andaki şaşkınlığına yenilen Güney, bedeninin ona yaslanmasına engel olamamıştı. Ancak hemen sonra küçük bir çığlık atarak kollarında çırpınmaya başladı. Başını çevirerek adamın dudaklarından kurtulsa da yanağı bu istekli saldırıya karşı koyamamıştı.

"Bırak beni!" diye bağıran Güney başını geriye atmaya çalışırken nasıl kurtulacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Adam cidden güçlüydü ve kollarından sımsıkı tutmuştu. Onun nefesinin boynuna kaymaya çalıştığını anladığı anda iyice panikledi. Artık deli gibi çırpınıyordu. "Beni bırakmazsan çığlık atacağım!" diye tehdit etti onu. "Yemin ederim herkesi başımıza toplarım!"

"Güney! Yalvarırım böyle yapma!" dedi Ömer dudaklarını onun boynuna bastırmaya çalışarak.

Nefes nefese kalan genç kız artık iyice kapana kızılmış kısılmış hissediyordu kendisini. "Ne yapmayayım? Bırakır mısınız beni? Çıldırdınız mı siz?"

O sırada ikisinin de fark etmediği birisi, kapının ağzında durmuş, bu mücadeleyi izliyordu. Geleli çok olmamıştı. Ancak genç kızın kurtulmak için çırpındığını ve adamın da onu kollarından sımsıkı tutarak öpmeye uğraştığını görebilmişti.

"Bırak onu dostum," dedi sakin ama tehlike sinyalleri dolu bir sesle.

Arkasından gelen bu kalın ses ile Güney'in canı iyice sıkılmıştı. Birisinin bu iğrenç sahneyi görmüş olmasına dayanamazdı. Ama bu konuda şanslı olmadığını ve dayanmak zorunda olduğunu biliyordu. Görünüş oydu ki, birisi bu itişmeyi izlemişti. Ömer ise sesin sahibini görmek için genç kızın boynundan dudaklarını çekti ve narin omzu üzerinden geriye baktı. Arkadaki adamı gördüğü gibi de Güney'in kollarını bırakması bir olmuştu.

Güney iki üç adım geri geri gitti. Hâlâ inanmazca ve öfkeyle Ömer'e bakıyordu. Bir eli, farkında olmadan, fazlasıyla acıyan kolunu gitmişti. Sonra o da başını çevirdi. Arkasındaki adamı görmeye çalıştı. İlk gördüğüyse, uzun boylu bir adam ve onun yanında üzgün bir şekilde duran Ahmet Bey'di. Onun da odada olduğuna inanamıyordu. Her ne kadar suç kendisinde olmasa da, böyle bir durumda görüldüğü için utanıyordu. Ama doğrusu tam vaktinde gelmişlerdi. İş biraz daha uzasaydı ne olabileceğini tahmin etmek bile istemiyordu. Sulanmış gözlerini bir an için uzun adama doğru çevirdiyse de ona fazla dikkat etmeden hemen avukata doğru yaklaşmıştı. Dolmuş iri gözlerle adamın sıkıntılı yüzüne baktı. Gerçekten de üzgün olan avukat ona bir baba şefkatiyle uzandı ve tombul kollarıyla sardı.

Ahmet Bey'in bakışları genç kızın olağanüstü saçlarının üzerinden Ömer'e döndü. Genç adam ne yapacağını bilemez bir halde duruyordu. Alnı kırışmıştı. Gözleri belirsiz bir korkuyla doluydu ve neredeyse nefes almıyor gibiydi.

"Bu yaptığını seninle sonra konuşacağız," dedi Ahmet Bey ona. "Ama yaptığın çok iğrenç bir şey. Güney'in çığlığını duymasaydık geçip gidecektik. Yaptığından utanmıyor musun?"

"Ahmet abi... İnan ki yanlış anladınız. Benim niyetim ciddi," dedi adam kendisini savunmaya çalışarak. "Yemin ederim ki kötü bir niyetim yoktu."

"Olmadığı gözükiyordu," diye homurdandı uzun adam. Bir iki adım öne çıkmıştı. Ömer'den en az bir karış daha uzundu ve tam önüne gelip gergin bir şekilde durmuştu. Güney yüzünü avukatın omzundan çekip onun geniş sırtına baktı. Adam o kadar iriydi ki, onun gövdesi yüzünden önde duran Ömer'i göremiyordu bile. Adamın sıcak havaya rağmen giymiş olduğu takım elbise, büronun loş ışığında bile kalitesini gösteriyordu. Başını biraz daha kaldırıp merakla onun sırtını, gömleğinin yakasına taşan siyah saçlarını süzdü. Kimdi bu adam? Sanki... Sanki bir an tanıdık gelmişti.

Yüzünü göremediği adam, Ömer'in çekindiği birisi olmalıydı. Öyle değilse bile çekinse iyi olurdu. O takım elbisenin altında kof birisi olmadığını bulunduğu yerden bile hissedebiliyordu. O sadece uzun, iri bir adam değildi. Onda çok daha başka şeyler de vardı.

Ahmet Bey genç kızı kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi kızım, biz gidelim."

Güney onun hafif zorlaması ile yarı açık büro kapısına yöneldi. Bu kapı gün boyu açık olurdu. Tıpkı Ahmet Bey'in avukatlık bürosu gibi. İsteyen müşteriler hiçbir zorlukla karşılaşmadan içeri girebilirler ve isteklerini söylerlerdi. İyi ki kapı hep açıktı. Öyle olmasa ne Ahmet Bey ne de bu iri adam sesini duyabilirdi. Rezil olmasına olmuştu ama daha ciddi bir hasar almadan da kurtulmuştu en azından.

Tamam da, bu adam kendisine nereden bu kadar tanıdık geliyordu?

Hayatında bu adama benzer sadece üç kişi görmüştü. Birisi eski nişanlısı Vedat'tı. O da uzun, iri ve güçlü yapılı bir adamdı. Ama o, hastanede gördüğü Dodo isimli adam kadar uzun değildi. Dodo denen yeşil gözlü dev, gerçekten de korkutucu birisiydi. Yüzünü unutmuştu zaman geçtikçe. Yeniden görse belki hatırlardı. Ama o tozla kaplanmış yüzünün, yakışıklı olduğu kadar tehlikeli göründüğünü de unutmamıştı. Bu adamın o olması elbette imkânsızdı. Olabilir miydi acaba? Ama o bir askerdi. Böyle takım elbisenin içinde ne işi olurdu? Yüzünü görmediği için emin olamıyordu.

Asansöre binmeden önce garip bir ses duydu. Ömer Bey'in bürosundan gelmişti. Gözleri irileşti. Bu ses ona, birisinin yere düşme sesi gibi geldi. Ve minik bir inleme duyduğuna da emindi. Bakışlarını

hemen avukata çevirdi ama o ifadesiz bir bakışla asansöre girmesi için eliyle ona işaret etti. Genç kız çaresiz içeriye girdi. Bakışları adamın kahverengi gözlerine dikilmişti.

"O... O uzun adam..." diye başladı yavaşça. Kendisini biraz toparlamasına rağmen sesi hâlâ titriyordu. Avukatın sadece kaşları birazcık havalanmıştı. "Yüzünü göremedim ama... Adı... Adı Dodo mu?"

"Dodo da kim?" dedi avukat sakince. "Öyle birisini tanımıyorum. Hayır, onun adı Dodo değil. Sen iyi misin? Sana başka bir şey yaptı mı o şerefsiz?"

Güney iç çekti. Yapmadığı için şanslıydı. En basitinden, neredeyse öpülecekti. Bu ona göre çok korkunçtu. "Hayır. Tam vaktinde geldiniz. Gerçi ben kendimi kurtarabilirdim ama gelmeniz iyi oldu. O adam, yanınızdaki, ona bir şey yapar mı?"

Avukat da iç çekti hafifçe. Eliyle asansörün düğmesine dokundu. "İsterse yapar sanırım. Öfkeli birisidir."

"Sizin müşteriniz mi?"

Avukat başını salladı garip bir ifadeyle. Asansör aşağıya doğru inmeye başlamıştı. "Evet, müşterim."

"Ama onu yukarıda bıraktınız?"

"Bir şey olmaz. Aşağıda ayrılacaktık zaten. Seni yurda bırakayım mı? İstersen önce bize gidelim? Fatoş seni görmekten hoşlanacak. Yemeği birlikte yeriz. Sen de biraz stres atarsın?"

"Teşekkür ederim ama yurda gitsem iyi olacak. Şimdi bu ruh halimle eşinizin de canını sıkarım."

"Emin misin?"

"Evet. Gerçekten eminim. Teşekkürler." Bir an sustu. Gözleri asansörün kırmızı ışıklı kat numaralarındaydı. Hafif bir sarsıntıyla asansör durdu. Kapı yavaşça açıldı. Binanın en altındaki garaja inmişlerdi. Genç kız arabaya bindiklerinde merakına daha fazla dayanamadı. "Özür dilerim. Meraklı gözükmek istemiyorum ama yanınızdaki o adamın ismini sorsam ayıp olur mu? Onu sanki daha önce bir yerde gördüm gibi geliyor."

"Öyle olsaydı eminim sana bir merhaba derdi," dedi adam aldırmazca. "Belki büroma geldiği bir gün onu görmüşsündür? Sık olmasa da uğrar. En son iki ay önce gelmişti."

"Yok. Değil o zaman. Büronuzda görmediğime eminim. Garip işte. Bana tanıdık geldi. Yüzünü göremesem de duruşu fazla tanıdıktı."

"Keşke Ömer'in yanında çalışmana izin vermeseydim," dedi avukat onu duymamış gibi. "Stajdan sonra devam etmen için izin vermeseydim bunlar olmazdı. Sana ilgi duyduğunu hissedemedim. Aptallık bende. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Hafif gülümseyerek genç kızın moralini yerine getirmeye uğraşıyordu.

"Sizin ne suçunuz var ki?" dedi Güney de itiraz ederek. O da gülümsemeye çalışmıştı. "Aslında bugüne kadar ben de hiçbir ters davranışını görmedim Ömer Bey'in. Neden böyle davrandı bilmiyorum."

"Sanırım artık ayrılıyorsun diye telaşa kapıldı. Yoksa gerçekten de böyle bir şey yapacak adam değildir. En azından onu böyle tanımıyordum."

"Ben de öyle. Üstelik de evli ve çocukları var."

"Evli olmak erkekler için bir engel değildir Güney. Özellikle karşılarında senin kadar güzel bir kız varsa."

"Ben güzel değilim," dedi Güney sıkıntıyla. Eli saçlarına gitti. Gevşek atkuyruğunu tutup bir omzundan öne doğru çekti. Parmak uçları kalın telleri çekiştirdi bir an. "Sadece saç rengim yüzünden fazla dikkat çekiyorum."

"Sadece saç rengin değil. Sen, asil ve erişilmez bir güzelliğe sahipsin. Bu da genç erkekler için dayanılmaz bir meydan okuyuş demek. Senin kadar güzelini çevrede görmek çok zor. Ama evet, haklısın. Saçların da sana ayrı bir hava katıyor doğrusu."

Genç kız saçlarını kararsızca süzdü. "Sanırım onları boyatacağım. Gerçekten de çok dikkat çekici."

Adam pahalı arabayı şimdi garajdan çıkarmıştı. Yan gözle ona baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Yapma, yazık olur bu güzelim saçlara."

"Ne yapayım? Başka çarem yok. Fazla dikkat çekiyorum. Şöyle sade bir renge, mesela kahverengiye boyatabilirim."

Avukat onaylamazca başını salladı. "Başkaları sarışın olmaya uğraşırken, sen de tam tersini mi yapacaksın? Seni anlamıyorum. Güzel olmaktan, dikkat çekici bir genç kız olmaktan rahatsız mısın?"

"Genellikle rahatsızım," dedi Güney yavaşça. "Bunun son örneğini az önce siz de gördünüz. Hiçbir şey yapmadığım halde evli bir adamı bile yoldan çıkarabiliyorum. Bana inanıyorsunuz değil mi? Ömer Bey'e kesinlikle ümit vermedim."

Avukat bu sefer olumlu anlamda başını salladı. Değişik defalar Güney'i izleme şansı olmuştu. Büroları karşılıklı olunca bu hiç zor olmuyordu. Oturuşunu, kalkışını, hanımefendiliğini, konuşmasını, gelen müşterilere karşı mesafeli ama sevimli tavrını hep görmüştü. Daha bir erkeğe göz süzdüğünü bile görmemişti. Duru mavi gözleri insanların gözlerinin içine dosdoğru bakardı ama asla cilve yapmazdı. Üstelik o gözler insanın içine öylesine işlerdi ki, bunun Ömer'i bile yoldan çıkarmasına hiç şaşırmamak lazımdı.

"Ümit vermediğini biliyorum kızım," dedi ona. "Ama başına zaman zaman dertler açsa da, bu güzellik sana Allah'ın bir hediyesi. Bunu sana vermesinin bir sebebi olmalı. Sadece gönlünü güzel yapmakla yetinebilirdi ama seni olağanüstü bir erkeğe layık olacak şekilde yüzünü de güzel yaratmış. Bundan eminim. Sen de mutlaka bir gün sevebileceğin ve seni seven bir erkek bulacaksın. Ve seni her şeyinle kendisine hediye gibi görecek bir erkek bulduğunda, kendi güzelliğinden mutlu olacaksın. Kalbinin güzelliğini yüzünün güzelliğiyle ona açtığında, birisine ait olmanın mutluluğunu yaşayacaksın."

"Çok romantikmişsiniz siz Ahmet Bey," dedi Güney biraz hayretle. Güzel gözleri biraz şaşkınlıkla irileşmişti. Adamın konuşma tarzı, yalın kişiliğiyle hiç uyuşmamıştı o anda. Bir avukattan ziyade bir şair gibi konuşmuştu. "Ama nerede öyle erkekler? Ne kadar erkek tanıdıysam güzelliğimin sadece fiziki yanını, yani açıkçası cinsel kısmını gördüler. Halbuki bana, zekâma, kişiliğime değer verecek bir erkek bulmak isterdim."

Adam gülümsedi. "Peki, sen çirkin, pis kokan, şişman bir erkeği sever miydin?"

Genç kız dudaklarını sıktı. "Şey, pek sanmam."

"Dürüstsün. Aferin sana. Herkesin hayali güzel ve çekici eşler bulmak yönündedir. İleride ne olur bilinmez. Belki öyle bir erkeği de sevebilirsin? Belki de görünümünden çok, iyi huyuna, insanlığına âşık olursun? Ancak ilk tepkilerimiz insanların görünümü üzerinedir. Yani sen de insanları önce görünümünle etkileyeceksin elbette. Bundan daha doğalı olamaz. Bulunduğun yerde kadınlar seni kıskanacak. Kıskanmak ne kelime, adeta nefret edercesine güzelliğinden çekinecekler. Erkekler ise seni, elde edecekleri güzel bir ödül olarak görecekler. Fakat geri kalan kısım senin elinde olacak.

Zekânı ve bilgini birleştirip görünümünün önüne geçirebilirsin. İnsanları gizli kalmış yönlerinle etkileyebilirsin."

"Bilmiyorum. Bu çok zor," diye mırıldandı Güney.

"İnan bana değil. Sadece bekle. Sevmek için acele etme. Doğru erkeği bekle. Seni şu mahzun görünümlü, insanı etkileyen bakışların için bile, yalnız gözlerin için bile sevecek bir erkek bulabilirsin."

"Bakışlarım öyle mi? Yani mahzun mu? Hiç farkında değildim."

"Evet. Yaşına göre üzgün bakıyorlar."

Genç kız iç çekti. Tahir'i düşündü. Yatakta yatan yaralı adamın yüzünü hatırlamaya çalıştı. Keskin hatlı çenesi, biçimli dudaklarını gözünün önüne getirmek gittikçe zorlaşıyordu. Alnına kadar sarılı bandajı ve odanın karanlığı onu beyninde de gizemli bir adam haline çeviriyordu. O bandajın altında belki de saçları yoktu, belki de keldi; bunu bilemezdi ama burnu bile ne kadar kendini beğenmiş olduğunun belirtilerini taşıyordu. Ve o kendini beğenmiş adam kardeşini öldürdüğü günden beri genç kız gülmeyi cidden unutmuştu. Bakışlarındaki mahzunlukta bunun etkisi çoktu. Ayrıca kendisini hayal kırıklığına uğratan sabık nişanlısı Vedat... O da bir başka hayal kırıklığıydı. Bu sene peşine takılan ve kendisiyle arkadaşlık kurmaya çalışan yarım düzine erkeği saymıyordu bile. Kimisi zengin ve yakışıklı, hatta iyi aile çocuklarıydı ama bir şey onların Güney'e itici gelmesine sebep oluyordu. Kendisini o erkeklerin hiçbirisinin kollarında hayal edemiyordu. Belki de cinsel yönden soğuk bir kadındı.

Ve neden hâlâ o gizemli adamı düşünüyordu? Yüzünü bile görmediği o adamı? Neden onun kollarında hiç huzursuz olmamıştı? O yılbaşı gecesi üzgündü diye mi? Birazcık sevgiye muhtaçtı diye mi? Neden kendisini o güçlü kolların arasında yuvasında gibi hissetmişti. Adamın çelik gibi kaslı kolları ona neden sıcacık ve müşfik gelmişti? Ve o gizemli kalın sesi...

Birden irkildi.

Gözleri yeniden, yeni bir şaşkınlıkla irileşti.

Başını şüpheyle Ahmet Bey'e çevirdi. Adam da kırmızı ışıkta durmuş, dikkatini yoldan geçenlere vermişti. Bir yandan da yeşil ışığın yanışını kaçırmamak için trafik lambalarına bakıyordu.

Bu olabilir miydi?

Araba yeniden yumuşakça hareket etti. Genç kız ise aklındaki sorunun cevabını bulma umuduyla yanındaki adama sordu. "O bürodaki iriyarı adam? O kimdi?"

Avukat yan gözle ve umursamazca ona baktı. "Dedim ya. Bir müşterim sadece."

"Biliyorum ama onu tanıdığıma eminim," diye mırıldandı genç kız. "Belki de yanılıyorum ama onu bir yılbaşı gecesi gördüğüme eminim. Daha önce onun fiziğinde çok az insan gördüm. Sesi de ona benziyor."

"Benziyor da ne demek?" dedi adam gülümseyerek. "Madem onu daha önce gördün, tanıman gerekmez mi?" Aslında o gece ile ilgili hikâyenin bir kısmını Tahir kendisine anlatmıştı. Zaten o sayede Güney ile ilgili bazı bilgilere doğrudan eriştiğini biliyordu. Ama Tahir ona göz göze hiç bakışmadıklarını ve Güney'in kendisini yolda görse bile tanımayacağını söylemişti. Oysaki eşine ender rastlanan atletik fiziği ve kendisine has o görkemli duruşu, her yerde görülebilecek bir şey değildi. Bunu unutmuştu. Güney ise hiç de aptal bir kız değildi. Tahir'i bir kere daha görmesi, benzerliklerini hatırlaması için yeterli gelmişti demek.

"Onu tam olarak gördüm diyemem," diye itiraf etti Güney. "Yılbaşı gecesiydi ve biz balkondaydık. Kızılay'da bir gece kulübünün balkonu. Doğrusu çok karanlıktı. Sadece birkaç kelime konuştuk. Aslında daha çok ben konuştum. Yine de sesini hayal meyal hatırlıyorum. Bu akşam sizin yanınızdaki adamın sesine benziyordu."

"Belki de karıştırıyorsun?" dedi Ahmet Bey rahatça. "Uzun boylu adamların sesleri birbirine benzer. Vücut yapılarından sanırım."

"Hiç böyle bir şey duymadım," dedi Güney de. Bakışlarındaki şüphe hâlâ geçmemişti. "O beyefendinin adı ne acaba?"

"Üzgünüm Güney. Müşterilerim hakkında bilgi vermem doğru olmaz."

"Anlıyorum." Bakışlarını etrafında gezdirdi bir süre. Hava artık iyice kararmış, cadde ve sokaklar ışıl ışıl olmuştu. "Zaten o olsaydı beni tanır ve benimle konuşurdu sanırım," diye mırıldandı. Sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı. Yavaşça gözlerini çevirdi ve yeniden avukata baktı. "Size son bir şey sorabilir miyim?"

Avukat başını eğdi hafifçe. "Elbette. Cevap verebilirsem ne mutlu bana."

"Siz o gün, yılbaşından sonraki ilk gün, hani pizzacıda tanıştığımız o ilk gün..."

"Evet?"

"O gün tesadüf eseri oradaydınız, değil mi?"

9. BÖLÜM

Telefonu çaldığında, genç kız eve yeni girmişti. Çantasını bir kenara atıp kabanının cebinden telefonunu çıkardı. Arayan kişinin ismini görünce gülümsedi. "Alo, Ahmet Bey!" dedi tatlı bir sesle.

"Merhaba Güney. Nasılsın? Rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır. Elbette hayır. Ben de eve yeni girmiştim."

"İş görüşmesinden mi?"

Güney iç çekti. Okulu bitmişti artık. Son iki senenin nasıl hızla geçtiğini anlayamıyordu. Ama iki sene daha okumuş ve sonunda sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. Yine de iş bulmakta zorlanıyordu. Piyasa gerçekten daralma politikası uyguluyordu. Çoğu işyeri ekonomik krizden dolayı personel çıkartması bile yapıyordu. Bir haftadır kendisine uygun iş arıyordu ve ne yazık ki henüz istediği gibi bir iş bulamamıştı. "Evet, iş görüşmesinden," dedi adama.

"Sorun ne? Sen mi kabul etmedin, onlar mı?"

Güney bu sefer tatlı bir şekilde güldü. "Ben etmedim. Bu patronların hepsinin aklı başka şeylerde. Yönetici olarak bir kadını düşünemiyorlar. Bugün az kalsın adama kül tablasını fırlatıyordum. Üstelik tipim bile değildi."

Karşıdan gelen gülme sesi, adamın da bunu komik bulduğunu gösteriyordu. "Benim yanımda çalışman konusunda ısrar ediyorum hâlâ," dedi adam sonra. "Ben yaşlıyım ve ne yazık ki eşim Fatoş'u hâlâ çok seviyorum. Yani senin için hiç ümit yok. Yanımda gayet güvende olursun. Gerçekten de iyi bir yardımcıya ihtiyacım var."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsunuz Ahmet Bey. Bir avukat için kötü bir huy. Bu konuda bol idman yapmanız lazım. Hem yardımcınız Ayşen Hanım işinde çok başarılı ve işleri de çok iyi götürüyor. Ayrıca eski patronumla karşı karşıya olan bir büroda çalışmak hiç de cazip değil."

Karşısındaki adam derin bir nefes aldı.

"Peki Bak, dinle o zaman. İyi haberlerim var sana: Sanırım niteliklerine uygun bir iş buldum. Tam olarak yöneticilik değil. Belki de daha iyi bir şey. Bu akşam görüşmeye gidebilir misin?"

"Bu kadar çabuk mu?"

"Görüşeceğin kişinin fazla vakti yok. Ben de onu ikna etmişken hemen olsun istedim. Bilirsin, geciktirmekten hoşlanmam."

Güney aslında bu habere sevinmişti. Gözleri parlarken dudakları kıvrıldı. "Bilirim. Görüşmeye hemen giderim tabii. Nasıl bir iş? Sorsam ayıp olur mu?"

"Olmaz, niye olsun? Yine de sana orada açıklansa daha iyi olur. Ben belki tam ifade edemem. İş biraz yorucu olabilir. Ama yorgunluğunun yanında, zevk alacağın bir iş olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar kısa zamanda senin için yapabileceğim bu oldu. Aslında mezun olunca senin hemen bir iş arayacağını düşünemedim. Azıcık dinlenirsin sanıyordum. Sana yazın sonuna kadar para vereceğimizi belirtmiştim."

"Boş kalmayı sevmiyorum. Bir an önce hayata atılmak istedim. Hep size güvenemem değil mi?" dedi Güney yine tatlı bir sesle.

"Neyse, bu iş önemli. Almanı isterim. Ama olmazsa da üzülme. O zaman sana holdinge bağlı şirketlerden birisinde iyi bir pozisyon bulmaya çalışırım. Patronla zaten bu konuyu önceden konuşmuştum."

"Patron beni tanıyor mu?" diye mırıldandı Güney hayretle.

"Patron herkesi tanır. Her öğrenciyi bilir. Çok zekidir."

Genç kız dudaklarını büzdü. Hiç tanımadığı bu adamı düşündü bir an. Onu aslında çok merak ediyordu. Ahmet Bey zaman zaman ağzından onunla ilgili bir iki şey kaçırıyordu ama asla kimliği hakkında ciddi bir bilgi vermemişti. Sadece iş konusunda çok faal ve hatta özel hayatında da maceraperest birisi olduğunu biliyordu. "Öyle olmalı. Yoksa koca holdingi nasıl yönetsin değil mi?" diye mırıldandı.

"Öyle. Tabii, başka bir sürü meşguliyeti de var adamın. Nasıl dayanıyor bilmiyorum. Ona geçen hafta yine senden bahsettim ve seni bizim şirketlerden birine yerleştirmek istediğimi söyledim. Olumlu karşıladı. Zaten çok başarılı öğrencilere böyle bir şans tanıyoruz. Sana özel değil. Yine de kabul etmeliyim ki sen benim için özelsin. Kalp ameliyatı olduğumda başımda beklemeni unutamıyorum."

"Önemli değildi. Memnuniyetle geldim. Fatoş abla ile beklemek bile bir zevkti."

"Ya yaş günlerimizde aldığın hediyeler?"

"Siz de bana çok para kazandırdınız. Önemsiz şeyler..."

"Evlilik yıldönümümüzü hatırlayıp o lüks lokantada önceden yer ayırtman harika bir şeydi."

Güney güldü. Gülmesi çok güzeldi. Berrak sesi ile oldukça etkileyiciydi. Bir süredir yeniden gülmeyi öğrenmişti. Acıları yavaş yavaş tozlar altında unutulur olmuştu. O Tahir denen adamı da unutmuştu ve artık intikam almanın peşinde değildi. Zaten onu hiçbir yerde bulamamıştı. "Aklımda kalmış sadece. Kadınların bu konulara çok önem verdiğini kendimden biliyorum," diye mırıldandı.

"Hayatımı kurtardın. Harikasın. Ben de bu işin tam senlik olduğuna eminim."

"Teşekkürler." Adamın sesindeki gizemli ve eğlenen ton yüzünden meraklanmıştı doğrusu. "E, biraz bile olsa bir açıklama yapamaz mısınız?"

"Sürpriz olsun istiyorum. Özetle, üst düzey bir yöneticinin yanında çalışacaksın. Benim yardımcım Ayşen Hanım gibi, sen de onun sağ kolu olacaksın. Tabii onun beklentileri daha fazla olacaktır. Seni önceden uyarmalıyım. Patronun olacak kişi çok genç ve çok dinamik bir adamdır. Yorulma nedir pek bilmez. Kendisine yoğun programında yardımcı olacak birisini aramaya başlamıştı bugünlerde. İşe alınırsan eğer, onun bu temposunun seni biraz yoracağına eminim."

"Erkek yani?" diye sordu Güney hafif bir hayal kırıklığıyla. Tek dikkat ettiği ayrıntı buydu. Erkekler konusunda gerçekten de çok şanslı değildi.

"Evet, erkek. Ama ben ona kefilim. Bana güveniyor musun?"

Güney bir an durup düşündü. Kardeşinin ölümü ve nişanlısından ayrılması üzerinden tam otuz ay geçmişti. Koskocaman iki buçuk yıl. Bu sürede yurdu bırakmış, tek başına küçük bir daireye geçmiş, okulundan mezun olmuş, iş aramaya başlamıştı. Ankara'da yaşamaya devam etmişti ve hâlâ da devam etmek istiyordu. Bu küçücük evi tek başına tutarak, güvenmediği erkeklere karşı kendisine bir sığınak geliştirmişti. Erkeklere hâlâ güvenmiyordu. Çünkü şu ana kadar üç işyerinde staj yapmıştı. Her seferinde de patronlarının cinsel baskısından nasibini aldığı anlar olmuştu. Ömer gibi insanlar çevresinde çoktu. Kendisine bedeni ve güzelliği için değil de zekâsı ve yetenekleri için değer verecek bir patronu nasıl bulacaktı? Dahası öyle bir erkeği nasıl bulacaktı? Belki de öyle birisi hiç yoktu?

Diğer yandan bu yaşlı ve sempatik adama karşı ise her zaman bir güven duymuştu. Onun iyi niyetini defalarca görmüştü. "Size güveniyorum tabii," dedi bu ufak duraklamanın ardından. "Sorun bu değil."

"Bak, seni anlıyorum. Ama sana söz veriyorum, aklındaki gibi bir şey olmayacak. Güzelliğinin onu çok etkilemeyeceğini tahmin ediyorum. Hatta onu tanıyınca çok şaşıracaksın."

"Niye? Adam gay mi yoksa?" diye hafif bir espri yaptı. Fakat aslında gerçekten de bunu merak etmişti. Hatta bu, işine bile gelirdi.

Yaşlı avukat bir kahkaha attı. Güney'in kavisli kaşları havaya kalktı. Demek yanlış tahminde bulunmuştu. "Sanmam. Sık görmüyorum ama öyle olmadığına eminim. Aslında o kadar çok yakı..." Bir an sustu. Sonra sözünü yarım bırakıp başka bir şekilde devam etti. "Neyse, yoğun birisi olduğu için pek sık görüşemiyoruz."

"Arkadaşınız mı? Ben onu sizin büroda hiç gördüm mü?"

"Arkadaşım değil. Çok sevdiğim bir arkadaşımın oğludur. Bir kere de görmüştün sanırım. Ama büroya fazla sık gelmez. Görüşmek istediğinde evimize gelir. Tüm ciddi haline rağmen Fatoş onu pek sever."

"İçim rahatladı doğrusu. Fatoş abla sevdiyse ben de severim sanırım."

"Seversin, eminim. Biraz sert görünümlü olsa da iyi birisidir. Bu aralar eskisi kadar görüşemiyoruz. Çok meşgul. Şaka değil. Bir sürü şeyle uğraşıyor. Ayrıca çok fazla iş seyahatine çıkıyor ve gerçekten de çok yoğun. Bu yüzden sen ona lazımsın. Yükünü hafifleteceksin. Ne dersin? Bugün akşam beş gibi orada bekleniyorsun. Ben sana randevu aldım. Önceden arayıp onunla konuştum."

"Doğrusu merakımı uyandırdınız. Eh... Madem öyle, siz istediniz, giderim tabii. Size nasıl hayır derim? Ve kefil de oluyorsanız hiç hayır diyemem. Adresi verin." Sesi son derece itaatkârdı. Gider bakar, beğenmezse hayır derdi ve her şey biterdi. Nasılsa bir gün kendisine uygun bir iş bulurdu. Şimdiye kadar biriktirdikleri birkaç ay onu iare ederdi zaten. Daha vakti vardı. Acele etmesine gerek yoktu.

"Adrese gerek yok. Kızılay Meydanı'nın ortasında, holdingin merkez binası var. Bakanlıklara giden yol üzerinde. Beş katlı bir şey. Metrodan inince sadece birkaç dakika sürer. Üstünde de holdingin adı yazıyor. Atılım Holding."

"Anladım. Demek bana burs veren vakfınız, Atılım Holding'e bağlı, öyle mi? İsmini duymuştum. Kolayca bulurum sanırım."

"Kime sorsan gösterir," diye onayladı adam.

"Teşekkür ederim Ahmet Bey. Orada kimi göreceğim?"

"Girişteki görevliler seni doğrudan iş görüşmesi yapacağın yere götürecek. Artık ondan sonra bu işe girip girmemek sana kalmış. Ne yazık ki iş garanti değil. İkiniz arasındaki görüşmeye bağlı. Bak, uyarmadan edemeyeceğim. Eğer işe girersen kendine dikkat et. O tanıdığın diğer insanlara benzemez."

"Nasıl yani?"

"Önce iyi haberi söyleyeyim o zaman. Korktuğunun aksine, senin sersemletici güzelliğin onu hiç etkilemez. Çalışanlarıyla gayet mesafelidir. Kötü haber ise, daha önce de söylediğim gibi, biraz serttir. Hatta azıcık aksi, nemruttur. Asık suratlı tiplerden yani. Lafını sakınmaz. Seni korkutmasına sakın izin verme. Hadi görüşürüz. Ben nasılsa sonucu öğrenirim." Sesinde keyifli bir ton vardı. Güney telefon kapanmadan önce atıldı.

"Bir dakika. Bu adamın bir adı falan..."

Fakat geç kalmıştı. Bir an elindeki telefona baktı. Sonra gülerek başını salladı. Görüşeceği adamın ismini bile bilmeden bir iş görüşmesine gidiyordu. Sonra aklına gelen bir fikirle bilgisayarına gitti. Düğmesine basıp açtı. O açılıncaya kadar mutfağa gidip bir bardak su aldı. Mayıs ayına göre hava sıcaktı. İçi yanmıştı. Gökyüzünde birkaç bulut hariç tüm gün güneşli geçmişti. Saatine baktı. Hemen çıkmazsa bu yeni görüşmeye yetişemeyecekti. Ama önce internetten şu şirketi bir kere araştırmalıydı.

Klavyeden holdingin adını yazdı. Otellerden madenciliğe ve otomotivden inşaat sektörüne kadar birçok işle uğraşıyorlardı. Bir sürü şey öğrendi ama ne holdingin sahipleri ne de kendisiyle görüşecek olan kişiyi tahmin edebileceği bir şey bulabildi.

Çıkmadan önce aynadan kendisini süzdü. Saçları artık sarı değildi. Onları açık kahverengiye boyatıyordu. Birkaç aydır böyleydi. Sonunda gördüğü ilgiden bıkmış ve boyatmıştı. Ne yazık ki çok kısa bir süre içinde saçları hemen açılıveriyor, eski rengine dönüyordu. Boya tutmuyordu bir türlü. Ama verdiği etkiden memnundu. Eskisi kadar insanların dikkatini çekmiyordu. Sıkıca topuz yaparak tepesinde toplamış, kendisine biraz daha ciddi bir hava vermişti.

Yüzünde de ayrıca ince çerçeveli bir gözlük vardı. Bu gözlüğü birkaç aydır takıyordu. Sadece dinlendirici olarak kullanıyordu. Bu gözlük aynı zamanda kendisi için iyi bir kamuflajdı. En azından biraz daha ciddi ve yaşlı gözükmesini sağlıyordu. Süpermen'in kadın versiyonu gibiydi. Diğer yandan kitap okumayı çok sevdiği için

bir işe de yarıyordu. Bazen geç saatlere kadar bir şeyler okuyordu. Yalnız yaşayan birisi için yapacak daha iyi bir işi yoktu. Televizyon seyretmeyi de pek sevmiyordu. Sessiz bir ortamda kitap okumanın tadı bir başkaydı.

Gülümsedi. Hazır görünüyordu. Üzerinde ciddi görünümlü siyah renkli bir etek-ceket takımı vardı. İçine de beyaz bir boğazlı kazak giymişti. Göğüslerinin dolgun diriliği ceket yüzünden pek seçilmiyordu. Erkeklerin konuşurken kendisine değil de, göğüslerine bakmasından hoşlanmıyordu. Zaman zaman onların daha küçük ve sarkık olmasını dilediği de oluyordu doğrusu. Neyse, şimdi gayet ciddi ve ağırbaşlı bir genç kadın gibi olmuştu. Yaşı da bir iki yaş büyük duruyordu. Görünüşünde bir erkeği iştahlandıracak hiçbir sorun göremeyince kendisinden emin bir şekilde evden çıktı ve kapısını kapadı.

Gerçekten de holdingin ana binasını çok kolay bulmuştu. Metrodan indikten sonra biraz yürümüştü. Sormasına bile gerek kalmamıştı. O bölgedeki en modern ve en göz alıcı binaydı. Yağmur bulutlarıyla dolmaya başlayan gökyüzüne doğru haşmetli bir şekilde yükseliyordu. Binanın girişi bile çok lükstü. Otomatik açılan kapıdan içeriye girdiğinde, gerçek çiçeklerle dolu geniş bir alan karşılamıştı onu. Çok parlak ve granit etkisi veren zemin tertemizdi. İçeriye girer girmez onu çok nazik iki güvenlik görevlisi karşılamıştı. Genç kız adını onlara söylediğinde de hemen bir yeri aramışlar, iki dakika oturması için deri bir koltuğu göstermişlerdi. Bir iki dakika sonra da genç bir erkek gelip onu özel bir asansörle en üst kata kadar çıkarmıştı.

Çok büyük bir bekleme salonuna alındığında, birçok işyeri için mesai saatinin sonu gelmişti. Esmer güzeli bir sekreter, onu gülümseyerek karşılamıştı ama kadının o kadar çok işi var gibi gözüküyordu ki, kendisiyle ilgilenecek pek vakit bulamamıştı. Sadece samimice bir hoş geldin demiş ve bir şey içip içmeyeceğini sormuştu. Sonra da bir yere telefon açmış ve genç kızın isteği doğrultusunda içecek bir şeyler istetmişti. Güney'in önüne açık ve şekersiz çayı geldiğinde ise genç kız hâlâ gizli bir hayranlıkla etrafını seyrediyordu.

Hayatında hiç bu kadar lüks ve göz alıcı bir büro görmemişti. Kocamandı. Ferahtı. Ve tabii ki zenginlik akıyordu. Acaba bu görüşeceği kişi bu büyük holdingin hangi pozisyonundaydı? Üst düzey yöneticilerden birisi olduğu kesindi. Ahmet Bey onun genç olduğunu

da söylemişti. Böylesine üst düzey bir yöneticilikte yaş kaç olabilirdi ki? Sınırlı tecrübelerine bakarak tahmin etmeye çalıştı. Kırk? Elli? İnşallah daha yaşlı olmazdı. Çünkü belli bir yaştan sonra patronların huysuz olabileceğini biliyordu.

Beklerken zaman yavaşça geçip gitti. Artık ikinci çayını da içmişti. Oturduğu rahat koltukta bazen gazeteyi okumaya çalışırken, bazen de sesi zor duyulan televizyonu izlerken, dışarıda çakan şimşek seslerini de içi ürpererek dinliyordu. Hava birden bozmuştu. Binanın dışında korkunç bir hava olmalıydı. Bir saatten fazladır burada bekliyordu ve ilk geldiğinde havanın bozmaya başladığını hissetmişti. Gündüz çok güzel bir hava olmasına rağmen akşama doğru bulutlar gökyüzünü kaplamıştı.

Aksi gibi üzerine ne bir pardösü ne de bir şemsiye almıştı. Ankara'nın puslu havasının birden bu kadar yoğun bir yağmura dönüşeceğini tahmin etmek zordu. Gerçi metro ile eve dönecekti ama bu iş görüşmesinden çıktıktan sonra, metro durağına kadar olan kısa mesafede bile epey ıslanacağını tahmin ediyordu. Bu ani bahar yağmuru da nereden çıkmıştı şimdi böyle?

Gözlüğünü istemsizce düzeltti. Niye hâlâ bekliyordu? Sıkılmaya başlamıştı artık.

Gözü yine duvardaki saate gitti. Akşam paydos saatini çoktan geçmişti. Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Elindeki gazeteyi bırakıp sıkıntıyla gözlerini etrafında gezdirdi. Oturmaktan da yorulmuştu artık. Koltuklar ne kadar rahat ve beklediği süre içinde içtiği iki çay ne kadar güzel olsa da, sonuçta bekliyordu işte. Başka zaman olsa çoktan kızıp burayı terk etmiş olurdu ama bu sefer yapamadı. Bunun iki sebebi vardı.

Öncelikle bu işyerinin lüksünden etkilenmişti. Bu işi alırsa iyi bir maaş alacağı da kesindi. Bugüne kadar görüştüğü iş yerleri, burasının tırnağı bile olamazdı. Her taraf zenginlik kokuyordu. Şu güzel sekreter bile çok şık giyimliydi. Bir işe ihtiyacı vardı. Acele etmiyordu ama bu nitelikte bir işin bu kadar kısa sürede oluşması bile kendisi için aslında bir şanstı.

İkinci olarak da, ona bu lüks holdingde iş bulan, kendisini bu insanlara öneren Ahmet Bey'e ayıp olacağını düşünüyordu. Adamın bu görüşme için özel olarak uğraştığını hissetmişti nedense. İki senedir kendisine kol kanat geren, bu iş görüşmesi için de genç kıza randevu alan adama haksızlık yapamazdı. Şimdi çekip gitmek, onun

yaptığı nezakete karşı hoş bir teşekkür sayılmazdı. Ama bu şekilde bekletilmek de hiç hoş değildi. En azından gecikme yüzünden nazik bir özür dilenebilirdi.

Sıkıntıdan doğan bir merakla sekreter kadını inceledi. Kırk yaşlarında güzel bir kadındı. İyi giyimine bakılırsa onun da maaşı iyi olmalıydı. Ve bu saate kadar çalıştığına göre, onun işini sevdiğini düşündü. Gerçi çalışacağı kişinin biraz asık suratlı olduğunu Ahmet Bey ağzından kaçırmıştı ama önemli değildi. Hatta daha bile iyiydi. Cıvık erkeklerden hoşlanmıyordu. Kendisi de şu mükemmel görünüşlü sekreter gibi görevini doğru yaptıktan sonra, gerisi önemsizdi. Adam haksız yere de kendisini azarlayacak değildi ya.

Esmer sekreter, önündeki beyaz telefon çalınca, uzanıp hemen kaldırdı. Sıcak sesiyle, "Evet efendim. Başka randevunuz yok. Bugünlük işimiz bitti," dedi. Gözü kendisine kaydı. "Sadece bir iş görüşmesi vardı. Ahmet Bey'in tavsiye ettiği kişi burada. Onunla görüşecektiniz." Başını salladı. "Evet, geç oldu ama kendisi bir buçuk saattir bekliyor."

Karşıdan fazla konuşulmamış olmalıydı. Çünkü ardından telefonu kapatıp genç kıza döndü. Bakışları ciddi görünümlü gözlüğünde, topuz yapılmış saçlarında hızla gezindi. "Seni şimdi içeriye alacak," dedi gülümseyerek. Sonra gözü büyük kapıya kaydı. Hafifçe fısıldadı. "Bugün biraz sinirli ama korkma. Daha kimseyi yediğini görmedim. Konuşurken gözlerinin içine bak ve dürüst ol. Kendini fazla abartma. Bu işi almanı isterim." Gülümsemesi devam ediyordu. "Eğer işe girersen çoğu zaman beraber çalışacağız demektir."

Kapı açılınca sustu.

Güney'in gözleri yavaşça kapıya kaydı. Koca ahşap kapı, içeriye doğru kolayca açılmıştı. Kapının ağzında elli yaşlarında, şişman ve saçları iyice dökülmüş bir adam belirdi. Üzerindeki takım elbiseye rağmen sarkan göbeği rahatça gözüküyordu. Adamın inceleyen kara gözleri bir an genç kıza takıldı.

Görüşme yapacağı kişi bu muydu? Pek de hayal ettiği gibi değildi. Onun çok gezen ve sürekli faal biri olduğunu az önce Ahmet Bey söylememiş miydi? En azından daha zayıf bekliyordu.

Adam bir iki adım öne doğru çıktı. Gözleri hâlâ kendi üzerindeydi. Bu bakışlar tanıdıktı ve genç kızın hiç hoşuna gitmemişti. Erkeklerin kendisine böyle bakmasından nefret ediyordu. Dikkatleri çekmemek için daha ne yapabilirdi bilmiyordu. Hele ki böyle

bakan adam patronu olacaksa, başı iyice dertte demekti. Sıkıntıyla güzel dudaklarını büzdü. Kendisine yol görünmüştü anlaşılan. Ne zaman doğru patronu bulacaktı?

Hayatını bu tip erkeklerden uzak durmaya çalışarak geçirmek cidden çok zordu. Çok genç bir kızken bile erkeklerin ilgisini çekmekten, böyle kadın düşkünü adamlarla mücadele etmekten bıkmıştı. Artık biraz rahat etmek istiyordu. Bu memlekette artık hiç mi dürüst adam kalmamıştı? Kadın olduğu için değil de becerikli olduğu için kendisine değer verecek birisiyle hiç mi karşılaşmayacaktı?

Şişman adam öne çıkınca istemese de oturduğu yerde dikleşti. Sonra hayal kırıklığı ile dolu gözleri, şişman adamın arkasındaki bir başka hareketliliğe yöneldi. Kendisini o kısacık anda bile yiyecekmiş gibi süzen adamın arkasında, başka birisi daha belirdi.

Daha uzun, daha farklı birisi.

İki erkek resmi bir şekilde vedalaşırken el sıkıştılar. Genç kız ise gözlerini arkadaki adamdan alamıyordu.

İlk olarak, beklediği hiç de böyle birisi değildi. Yutkundu. Bu adam çalışacağı kişi olamazdı. Olmamalıydı. Ancak başka da bir ihtimal yok gibiydi. Çünkü odadan bir üçüncü kişi çıkmadığı gibi, halinden tavrından konuşacağı kişinin o olduğunu hemen anlamıştı.

Evet, bu adam kesinlikle o olmalıydı.

Ve ikinci olarak da uzun adam kendisine o kadar tanıdık gelmişti ki. "Güle güle! Yarın avukatlar anlaşmayı hazırlar," dedi kalın sesiyle uzun olanı. Sesinde bile sanki tanıdık, hoş bir ton vardı.

"Evet, olur. Hadi iyi akşamlar!"

Şişman adam çıkarken yine gözünün ucuyla Güney'e bakmayı ihmal etmemişti. Her şeye rağmen görüşeceği kişinin o olmadığını anlayan genç kız da rahatlamıştı doğrusu. Böylesine itici bir adamla çalışmak istemezdi. İstemezdi ama…

Ama şimdi daha büyük bir sorunu vardı. Hem de çok daha büyük. Uzun ve geniş omuzlu, fazlasıyla gösterişli…

Ah! Şimdi kesinleşmişti işte. Bu gösterişli adam görüşeceği kişiydi. Yani anlaşırlarsa eğer, patronu olacak kişi. Hoş olmayan bir şaka gibiydi. Bir film artisti kadar yakışıklı ve onlardan çok daha karizmatik duruyordu. Hiç olmadığı kadar bir korku sardı içini. Neden korktuğunu bile bilmiyordu. Sadece adama bakıyor, korktuğunu hissediyordu. Onun kadar yakışıklı ve bu fiziğe sahip birini hayatı boyunca sadece bir kere görmüştü. Kardeşinin öldüğü gece

hastanede gördüğü o yeşil gözlü dev. O tozun pasın içindeyken bile o rezil devlet ajanının yakışıklılığını seçebilmişti. Bu heybetli adamın dimdik duruşu, sert bakışlı siyah gözleri de onu andırıyordu.

İçinde adlandıramadığı korkusu ile siyah gözlerin içine baktı. Bu siyah gözler, az önceki şişman adamın gözleri gibi çipil çipil değildi. Uzun kirpiklerle süslenmiş ve dehşet verici derecede keskindi. Şişman adam gidince, o da dönüp kendisine bakmıştı. Ama şişman adamın aksine ilgiyle değil, basit ve inceleyen bir bakışla. Sanki orada ne aradığını çözmeye çalışıyordu.

Aralarındaki on metrelik mesafeye rağmen, genç kız elinde olmadan onu iyice inceledi. Bu yakışıklı ama ciddi bakışlı adam, nedense Güney'e çok tanıdık gelmişti. Siyah saçlarının şakakları beyazlamıştı. Fakat o kadar hoş duruyordu ki, elinde olmadan ona yakıştığını kabullendi. Yanık cildi ile harika bir tezat oluşturuyordu. Kırlaşmış şakaklarına rağmen otuzunu yeni geçmiş gibiydi. Evet, uzun bir adamdı ama kesinlikle zayıf değildi. Üzerindeki uzun kollu pembe gömleğinden bile hissedilen kaslı kolları ve geniş göğsü, vakit buldukça spor yaptığını düşündürüyordu.

Kahretsin! Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi. Korkusunun sebebini keşfetmişti. Yakışıklı adamlardan hiç iyi patron olmuyordu. Yakışıklılığını ve zenginliğini kullanarak istediği kadını elde edebileceğini düşünen birkaç patron tanımıştı. Özellikle yanlarında çalışan kadınları çantada keklik saymalarından hoşlanmıyordu. Ya bu adam da öyleyse?

Ve ayrıca, onu nereden tanıyordu?

Kır şakaklı adam, birkaç adımda ona doğru yanaştı. Tam karşısında durdu. Gözlerinde gerçekten de garip bir ifade vardı. Genç kız elinde olmadan bu sessiz bakışlardan rahatsız oldu. Oturduğu yerde öylece kalakalmıştı. Ayağa bile kalkamadı. Sandığının aksine, o siyah bakışlar hiç de ilgi dolu değildi.

Bakışları karşılaştı. Delici siyah gözler, gözlük camının arkasındaki mavi gözleri süzdü bir an. Sonra üzerindeki ciddi kıyafetinde ve topuz yapılmış kahverengi saçlarında gezindi. "Ahmet abinin iş için yolladığı kişi sen misin?" diye sordu aniden. Kalın sesi etkileyiciydi. Biraz da şaşkın. Genç kız, adamın sesindeki bu hafif şaşkınlığı sezmişti. Öyle ki genç adam sizli bizli konuşmaya bile gerek görmemişti. Onun neden şaşırdığını anlayamadı. Başını eğdi hafifçe.

"Evet efendim," diye yavaşça onayladı.

"İnanmıyorum!" diye homurdandı adam da. Dudakları gerilmişti. "Buna inanmıyorum!"

"Efendim?" dedi Güney onun ne demek istediğini anlamayarak. Gerçekten de hiçbir şey anlamamıştı.

"Bana adının Güney olmadığını söyle," diye homurdandı adam. Yanak kasları oynamıştı. Siyah gözleri sanki daha da koyu olmuştu. Genç kızın irileşmiş mavi gözlerine dikmişti yanan bakışlarını.

"Evet, adım Güney. Ahmet Bey size söylemiş olmalı sanırım?" dedi genç kız biraz çekinerek. Adının Güney olmasında ne mahzur vardı ki? Adam neden böyle öfkeli bakıyordu? Adamın şaşkınlığının üzerine öfkesinin yerleşmesi çok hızlı olmuştu doğrusu.

"Söylemedi," dedi adam yine hafif bir öfkeyle. Gözleri de kısılmıştı şimdi. "Bu saçlarının hali ne?" dedi ansızın.

Genç kız hiçbir şey anlamadan genç adama bakıyordu. Artık şaşırma sırası kendisine gelmişti. Neden bahsediyordu bu adam? Saçlarında ne vardı ki? "Özür dilerim. Anlayamıyorum gerçekten?" diye mırıldandı. Bir elinin saçlarına doğru gitmesine zor engel olmuştu. Saçları dağılmış mıydı yoksa? Topuzu açılmış mıydı?

Genç adam öylece duruyordu. Arkadaki sekreter kadın da şaşkınca onları izliyordu. Güney hâlâ oturuyordu. Elleri kucağındaki çantasını sıkıp duruyordu. Ne olduğunu anlamamıştı. Adamın baskın tavrı karşısında ayağa bile kalkamamıştı. Böyle bir şey hiç beklemiyordu. Daha görüşme bile yapmadan işi kaybetmiş gibi hissetti. Bu garip tepkinin sebebini anlayamıyordu. Onun bir şeyler homurdandığını duydu ama ne dediğini de anlayamadı. Genç adam iri ellerini beline dayamış, dakikalar gibi gelen iki saniyede genç kızı baştan ayağa yeniden incelemişti. Sonra sıkıntılı bir el hareketiyle odasını işaret etti. "Gel hadi. Görüşelim." Sonra başını çevirip kendilerini açıkça izleyen sekreterine baktı. "Sen de eve gidebilirsin Gülşah. İşimiz bitti," diyerek gitmesi için izin verdi.

Genç adam onu beklemeden dönüp hızlıca bürosuna girdi. Genç kız da ayağa kalkıp arkasından yürüdü. O içeriye girerken, güzel sekreter kendisine hafifçe göz kırptı. "Rahat ol. Garip davrandığının farkındayım ama nasılsa birazdan sana açıklar. İyi şanslar."

Adam çoktan masasının arkasına geçmiş, büyük pencere camından dışarıya bakmaya başlamıştı. Geniş sırtı, ince beli, uzun bacakları ile çok erkeksi bir fiziği vardı. İyi kesimli pantolonu dar kalçalarına iyice yapışmıştı. Çok iyi aydınlatılmış bir odada bunları

görmemek mümkün değildi. Genç adam dikkatini camın ardındaki hareketliliğe vermiş gibiydi. Hava yeni kararmasına rağmen her taraf ışıl ışıldı. Sokak lambaları yanıyordu. Dükkânların rengârenk ışıkları etrafı hoş bir şekilde aydınlatıyordu. Akan trafik ve eve gitmek için koşuşturan insanlar ise sıcacık bir hareketlilik yaratıyorlardı.

Çakan şimşeklere ve dışarının yoğun gürültüsüne rağmen, yalıtkanlığı yüksek pencerelerden içeriye minicik bir ses bile girmiyordu. Onun arkasında öylece bekleyen genç kız, ne yapacağını bilemeden adamın geniş sırtını süzdü. Birkaç saniye sonra gözünü dışarıda şimşeklerin aydınlattığı manzaradan ayıran genç adam, yavaşça kıza döndü. Koyu gözleri hızla üzerinde gezindi. Ciddi görünümlü etek-ceket takımını, topuz yapılmış açık kahverengi saçlarını ve gözlüklü sade yüzünü açıkça, utanmaksızın inceledi.

"Lütfen otur," dedi emreden bir sakinlikle. Kalın sesi gerçekten de pürüzsüz ve kendine güvenliydi. Ve o sesi yeniden tanıdık hissetmişti.

Genç kız kendisini bu lüks odada fazlasıyla eğreti hissederek bir adım attı. Büyük masanın hemen önündeki bir koltuğun ucuna çekinikçe yerleşti. Dimdik tuttuğu sırtını arkaya yaslamaya korkmuştu. Adamın bakışlarındaki bir şey de onu sürekli tetikte olmaya zorluyordu. Elindeki çantasının sapını sımsıkı tutarak heyecanını yenmeye çalıştı. Yoksa az sonra koşarak bu odadan kaçıp gidecekti.

Adam konuşmadan duruyordu.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu sonra genç adam ansızın. Bakışları genç kızın içindeki karmaşayı belli etmeyen sakin yüzündeydi.

"Ben..." Onu tanımak mı? Ne biçim bir soruydu bu? İsim olarak mı soruyordu acaba? Daha onun ismini bile bilmiyordu. Ya da sima olarak mı soruyordu? Durup düşündü. Onu bir şekilde tanıdık hissetmesine rağmen, bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Adamın yüzü kolay unutulacak bir yüz değildi. Hayır. Bu yüzü hiç görmemişti. En azından yakın zamanda. "Özür dilerim," diye mırıldandı hafif bir utançla. "İsminizi bile bilmiyorum. Ahmet Bey isminizi özellikle gizledi sanırım. Sürpriz olsun demişti."

"Oldu!" diye homurdandı adam. "En azından benim için."

Genç kızın biçimli dudakları sıkıntıyla kıpırdadı. "Affedersiniz! Sizi tanımam mı lazım?" diye nazikçe sordu. Adam cevap vermeden onu süzdü yine. Genç kızın da gözleri onun gözlerindeydi. Bu adamı ilk kez gördüğüne emindi. Beyninden geriye doğru tüm

anılarını tarattı. Onunla hiç karşılaşmamasına rağmen adamda tanıdık gelen bir şeyler olduğunun o da farkındaydı ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Hayır. Tanıman gerekmiyor elbette. Belki Ahmet abi bilgi vermiştir diye düşündüm," dedi adam sonra. Sesinde hâlâ değişik bir ton vardı.

"Maalesef vermedi. Her şey çok hızlı oldu. Daha iki saat öncesine kadar buraya geleceğimden bile haberim yoktu. Ahmet Bey beni aradı ve beşte burada olmamı istedi. Sizi önceden bana tanıtmadı. Niye sürpriz olsun dediğini de anlamadım aslında... "

Sustu. Kocaman mavi gözleri inanılmaz bir durgunlukla adamın gözlerindeydi. Ancak yine de gözlerini ilk kaçıran kendisi oldu. Bu adamın ne biçim bakışları vardı böyle? Bir an için tüyleri diken diken olmuştu. Artık korku değildi. Başka bir şeydi bu.

Koca büroda bu adamla yalnız kaldığını hissetti o anda. Bu olay, yıllar önce Ömer Bey ile yalnız kaldığı akşamı hatırlatmıştı. O akşam adamın elini dizine koymasını ve sonra da öpmeye çalışmasını hatırlayınca, midesi yeniden bulanır gibi olmuştu. İyi ki o anda Ahmet Bey gelmişti. Ve o adam... Yanındaki o uzun adam...

Sonra birden gözleri irileşti.

"Siz..." dedi yavaşça. Kahretsin! Tabii ya! Nasıl da dikkat etmemişti? Ama aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki? "Evet. Sizi şimdi hatırladım," dedi yavaşça.

Karşısındaki genç adam hafifçe gerilmiş gibiydi. Yüzü kadar ifadesiz bir sesle mırıldandı. "Öyle mi? Demek hatırladın?"

"Evet. Hatırladım," diye onayladı Güney. "Sesinizin nereden tanıdık olduğunu çıkardım şimdi. Ağladığım için yüzünüzü tam görememiştim." Adam sessizce durmaya devam edince sözlerini bitirdi. "Ömer Bey'in bana saldırdığı gece, siz de Ahmet Bey'in yanındaydınız değil mi? Sizi sadece arkanızdan gördüm ama şimdi sizin de orada olduğunuzdan eminim. O sizdiniz."

Genç adam kendi koltuğuna oturmak yerine, gelip kızın karşısındaki deri koltuğa oturdu. Uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı. Sırtını rahatça koltuğuna yasladı. Düşünceli bir tavırla kendisini süzüyordu. Parmakları da düşünceli olduğunu gösterecek şekilde koltuğun kıyılarına vuruyordu. Genç kızın sözlerine itiraz etmemişti. Böylece itiraf etmese bile Güney o akşam Ahmet Bey ile birlikte olan uzun adamın, şimdi karşısındaki kişi olduğunu anlamıştı.

"Demek hepsi bu? Beni o akşam orada gördüğünü hatırladın?"

"Siz olduğunuza şimdi eminim," diye mırıldandı Güney. "Biz çıktıktan sonra ona ne yaptınız?"

"Ne gibi?"

"Biz bürodan çıktık ama siz orada kaldınız ve ben bir ses duydum. Siz umarım ona vurmadınız?" Güzel sesi biraz tereddütlüydü. Zaman zaman bunu düşünmüştü. Hiç tanımadığı bir adamın sırf etik olmayan bir davranış yüzünden kendisini rahatsız eden patronuna yumruk atmış olması mantıklı gelmese de öyle olduğunu hissediyordu.

"Patronların, yanlarında çalışan personeli taciz etmelerinden hoşlanmam," diye mırıldandı adam. Sorusuna tam olarak cevap vermemişti.

"Baş edebilirdim sanırım. Yine de teşekkür ederim. Bu yüzden mi saçlarımı görünce şaşırdınız?" Adamın gözleri açık kahverengi saçlarına gidince de bu sefer elinin kalkıp topuzuna dokunmasına engel olamadı. "O zamanlar saçlarım açık renkti."

"Neden boyattın?" diye sordu adam rahatça, hatta biraz kızgınca.

Güney cevap veremedi bir an. Ne diyecekti ki ona? Sonra sorunun çevresinden dolanmaya karar verdi. "Her kadın gibi..." dedi yavaşça. "Değişiklik olsun diye."

"Sadece bunun için mi?"

"Evet."

Delici bakışları Güney'in pürüzsüz cildini, bir tane bile kırışığın gözükmediği göz kenarlarını süzdü. "Gözlük neden?"

Güney hafifçe yutkundu. Adamın gülümsemeyen sert yüzü ve baskı yapmasa bile baskıcı duran soruları, huzursuzluk duymasına sebep oluyordu. Adamın kaşları bile hafifçe çatılıydı. Siyah gözleri insanın içine işliyordu. Üstelik genç adam sorusunun cevabını bile beklemeden, birden oturduğu yerden doğrulup gözlüğüne doğru uzanmıştı.

"Şu gözlüğü bir çıkaralım bakalım," demesiyle uzanıp kızın yüzünden gözlüğü çekip alması bir olmuştu. Genç kız karşı bile koyamadı. İri mavi gözleri hafif bir hayretle açılmıştı. Adamın yüzü kendi yüzüne iyice yanaşmıştı. Kaliteli parfümü genç kızın genzinden içeri süzüldü. Güney bu değişik kokulu parfümü algıladığında, aklı yeniden karıştı. Bu kokuyu da bir yerden hatırlıyordu. Hatırlıyordu ama o gece Ömer Bey'in bürosunda adamın kokusunu

algılayacak kadar ona yaklaşmamıştı ki. Aslında onun yüzünü bile tam görememişti.

Genç adam gözlüğü kaldırıp arkasından baktı. Ona hiç aldırmıyor gibiydi. Sonra umursamazca sehpanın üzerine fırlattı. "Ne bu? Dinlendirici mi? Bence numarası bile yok. Niye takıyorsun? Daha yaşlı ve olgun gözükmek için mi?" Bakışları, donup kalan kızın üzerindeydi. Eliyle işaret ederken sert bir sesle emretti. "Şu topuzunu da açar mısın?"

"E-efendim?" Şaşkınlıkla kekelemişti.

"Topuzunu aç lütfen," diye mırıldandı genç adam. Lütfen demişti ama yine de emretmişti işte.

Güney, çantasını isteksizce kıyıya koydu. Ceketinin izin verdiği kadarıyla kollarını kaldırdı. Parmak uçları saçlarını tutan tokalara uzandı. Sonra yavaş yavaş tokalarını sökmeye başladı. Fazla tokası yoktu. Her bir tokanın çıkışında, bir tutam saç da mutlu bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Kalın ve iri dalgalı saçları, özgürlüğüne kavuştukça, omuzlarında büyük bir yığın oluşturuyordu. Sonunda işi bitince, utangaç bir bakışla adama baktı.

"Evet. Şimdi yaşın kadar görünüyorsun," diye homurdandı adam. "Neden yirmi iki yaşında değil de kırk gibi görünmeye çalışıyorsun?" Gözleri, pelerin gibi omuzlarına dökülen ve neredeyse beline kadar inen saçlarındaydı. Çok ender olarak bir kadında bu kadar sık ve gür saçlar olurdu. Bu kız bir şampuan reklamında rahatlıkla oynayabilirdi.

Genç kız hafifçe yutkunarak soruya soruyla cevap verdi. "Siz yaşımı nereden biliyorsunuz?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum küçük hanım," dedi adam sert ses tonunu hiç değiştirmeden. Yeniden arkasına yaslanmıştı. "Sadece Ahmet abinin iş görüşmesine seni göndereceğini bilmiyordum."

Güney anlamaya çalışıyordu. Güzel mavi gözlerinin bir erkeğin içini titretecek kadar derin baktığını bilemezdi. Uzun kirpikleri arasında mücevher gibi ışıldayan gözlere bakan genç adam ise, bu güzellikten pek etkilenmemiş gibiydi. Gülmeyi unutmuş gibi duran yakışıklı yüzü düşünceliydi.

"İş görüşmesine benim gelmiş olmamın sizce bir mahzuru var mı?" dedi cesur olmaya çalışarak. O yüzden güzel sesi fazlasıyla sakin çıkmıştı. Fazlasıyla berrak ve etkileyici.

"Birçok," dedi adam azıcık kabaca. "Üzgünüm ama sen bu işe uygun değilsin."

Güney'in dudakları hafifçe büzüştü. "Bir tanesi yaşımsa eğer, çok da genç değilim," diye itiraz etti elinde olmadan.

"Ne demezsin! Yirmi iki. Ben o yılları unutalı çok oldu." Adamın parmakları yeniden koltuğun kıyısına tempo tutmaya başlamıştı. Canı sıkkın gibiydi. "Çok gençsin," diye mırıldandı yine. "Şu üzerindeki berbat kıyafetle bile genç duruyorsun. Daha kendin bile henüz bir çocukken benim gibi bir adamı nasıl idare edeceksin? Üstelik kadınsın."

Genç kız bir an duraladı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"İşin niteliğini öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu sonra. Cesareti yavaşça geri geliyordu. "Ben yardımcı arıyorsunuz gibi anlamıştım?"

"Ve erkek olsun istiyordum. Ahmet abi bunu biliyordu."

"Ben... Çok çalışabilirim," diyerek kendisini savundu Güney. "Emin olun, bir erkek kadar iyi çalışabilirim."

Genç adam ne düşündüğünü belli etmeyen bakışlarla iç çekti. "Öyle olduğunu biliyorum. Yani çalışkan olduğunu. Sınıfını birinci bitirdiğini, inatçı olduğunu, hiçbir şeyin seni yıldırmayacağını..."

Güney yutkundu. Gözleri iyice irileşmişti. Bu nasıl olurdu? Bu adam kendisi hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebilirdi?

"Bu... Bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?" dedi hayretle. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Nasıl dersin acaba?" dedi adam yerinden kalkarak. Birkaç uzun adımda pencerenin kıyısına gitti ama hiçbir açıklama yapmaya gerek görmedi. Camdan dışarıya bakarak durdu bir süre. Güney de onun arkasından bakıyordu. Bu akşam kafası o kadar karışmıştı ki.

Gözleri büyük odada gezindi. Gördüğü en büyük çalışma odasıydı. Hayran olunacak kadar zevkli, pahalı ve konforlu gözüküyordu. Bu odaya sahip olduğuna göre, adamın üst düzey bir yönetici olduğu belliydi. O kadar üst düzey olmalıydı ki... Belki de... Belki de... Olabilir miydi? Aklına gelen şey gerçek olabilir miydi? Ya bu adam? Komikti ama kendisini bir oyuna gelmiş gibi hissetti. Bu adam büyük patron olabilir miydi? Çok genç gözüküyordu belki ama imkânsız da değildi. Ahmet Bey'in sürprizi bu muydu? Kendisine holdingin en tepesindeki adamla iş görüşmesi mi ayarlamıştı? Eğer öyleyse neden bunu kendisine söylememişti? Heyecanlanmaması için mi?

Saliseler içinde, gerçeği kabullendi. Evet, burası tam da büyük bir imparatorluğun merkezi gibiydi. Bu dağ gibi adam kesinlikle büyük patrondu. O hep varlığından bahsedilen, kimliği gizli kalan... Böylece kendisi hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiği de meydana çıkmıştı. Burs verdiği öğrencileri çok iyi tanıdığını söylememiş miydi Ahmet Bey? Onun çok zeki olduğunu özellikle belirtmişti. Demek adam saçının rengine kadar öğrencileri tanıyordu. Yok! Hayır! O kadar da olamazdı. Büyük ihtimalle iki buçuk sene önce Ömer Bey ile o olay olduğunda, beyazımsı saçlarını görmüştü. Sonra da belki merak etmiş ve Ahmet Bey'e gerçek rengi olup olmadığını sormuştu.

"Siz..." diye ağzından bir fısıltı çıktı. Sonra devam edemeden sustu. Adam ise başını hafifçe yan çevirip onun şaşkın yüzüne bakmıştı. Sonra döndü ve yeniden yanına geldi. Keskin kulakları olmalıydı. Onun fısıldamasını duymuştu. Yine onun karşısındaki koltuğa oturdu. Geriye rahatça yaslandı.

"Ne olmuş bana?"

"Ahmet Bey bana sadece bir yönetici ile görüşme yapacağımı söylemişti," dedi Güney o dinlendirici ses tonuyla. Mavi bakışları adamın gözlerine yöneldi. "Ama siz sadece basit bir yönetici değilsiniz, değil mi? Siz o kişisiniz? Tüm bunların..." Eliyle konforlu ve geniş çalışma odasını gösterdi. "Tüm bunların sahibi."

"Yani?"

"Siz büyük patronsunuz?"

"Bu bir şey değiştirir mi?" dedi genç adam.

"Benim açımdan mı?"

"Evet."

"Azıcık korkutucu olduğu doğru," diye itiraf etti Güney. Bunu hiç beklemiyordu. Sonra sözlerini toparlamaya çalıştı. "Yapamayacağımdan değil," diye atıldı. "Sadece sizin..."

Genç adamın hiç gülümsemeyen ciddi yüzü ve delici siyah bakışları devam etmesini engelledi. O susunca genç adamın bir kaşı hafifçe yerinden oynadı.

"Benim hakkımda ne dediler sana?

"Hakkınızda çok şey bilmiyorum. Ne biliyorsam Ahmet Bey'in söyledikleri. Çok çalıştığınızı ve sert olduğunuzu..." dedi Güney dürüstçe. Hemen ekledi. "Ve çok zeki olduğunuzu söyledi. Benim

gibi onlarca kişiye burs verdiğinize göre de iyi biri olmalısınız. Fırsatını yakalamışken, cömert bursunuz için size teşekkür etmeliyim."

"Benim elimde olan bir şey değil," dedi adam kalın sesiyle. İlgisiz bir hali vardı. "Bursları başlatan babamdı. Yılların alışkanlığıyla devam ediyor. Sertlik kısmını bilmem. Bunu benimle çalışan insanlara sorman lazım. Ama çok çalıştığım ve yoğun bir programım olduğu doğru." Susup kızın ciddi kıyafeti içindeki narin bedenini, omuzlarına dökülen açık kahverengi gür saçlarını, kendisine bakmakta zorlanan mavi gözlerini süzdü. "Bu yüzden benim yardımcım olmak biraz zor olacaktır," diye mırıldandı sonra. "Aklımdaki iş bir kadına göre değil. Gece ve gündüz diye bir şey olmayacaktır. Yardımcım olan kimsenin, onu aradığım her an yanımda olması gerekir. Çok yüksek tempo ve enerji gerektirir. Bunu erkek bile zor yapabilecekken, sen..." Başını iki yana salladı. "Buna dayanabileceğini sanmam. Üstelik ben de yanımda her zaman ağlayan, sızlanan bir yardımcı istemem."

Güney'in gözleri ışıldadı bir an. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Kadın olduğum için beni aşağılamanız hiç hoş değil," dedi yavaşça. "Ben çok dayanıklıyımdır. Sık ağlamam. Hayatımda sadece birkaç kere ağladım. Sizin bunlardan sadece birisinde beni görmüş olmanız hep öyle olacağımı size kanıtlamaz."

Adam başını eğdi hafifçe. Sesini çıkarmadı. *Sadece bir kere görmedim küçük Güney,* diye geçirmişti içinden. Gözleri genç kızın kucağında kavuşturmuş olduğu beyaz ve küçük ellerine kaydı. Sonra orada, sol parmağındaki tek taş pırlanta yüzüğü görünce, gözleri kısıldı. "Sen evlendin mi?" diye sordu ansızın. Sesi neredeyse homurdanırcasına çıkmıştı.

Genç kız istem dışı bir hareketle parmaklarını yüzüğüne götürdü. Bu sorgucu adama karşı dürüst olması gerektiğini anlamıştı. Yoksa az sonra bir lokmada yenilip yutuluverecekti. Zaten her şey kendisine karşıydı. Neden bilmiyordu ama bu iş için mücadele etmek istiyordu. İçinde bir dürtü, bu işe girmesi için onu zorluyordu. "Evli değilim," diye mırıldandı. Onun bakışlarındaki ifade yüzünden daha da açıklamak zorunda kaldı. "Bu yüzüğü kendim aldım. Bu sadece basit bir yüzük. Özel bir şey değil."

"Neden sol elinin nikâh parmağına takıyorsun peki? Bir amacın olmalı? Başka parmağına da takabilirdin?"

"Bazen kötü niyetli erkekleri biraz uzak tutmakta çok işe yarıyor," diye itiraf etti Güney yavaşça.

"Ömer gibi mi?"

Güney dudaklarını mutsuzca sıkarken başını salladı. "O akşam için beni suçlamıyorsunuz umarım? Ona kesinlikle ümit vermedim."

"Bunu ona sordum zaten," dedi adam donuk bir sesle. Güney hafifçe ürperdi. Nasıl sorduğunu tahmin bile edemiyordu. Şimdi işin rengi değişmişti. Bu adam o gece kendi burs verdiği bir öğrenciye sarkıntılık edildiği için öfkelenmiş olmalıydı. Hem de fazlasıyla.

"Umarım doğruyu söylemiştir?" diye sordu yavaşça.

"Sanırım. Peki ya evli ve çocuklu olmasaydı onunla ilgilenir miydin? Ömer çok yakışıklı bir adam. Uzun süre onun yanında çalıştın... Evli olmasaydı eğer onunla birlikte olur muydun?"

"Elbette hayır," dedi Güney hemen. Hem kızarmıştı hem de azıcık öfkelenmişti. Aslında adamın kendisini böyle sorgulaması hiç hoş değildi. Üstelik bir erkeğin iğrenç yaklaşımında bile kadının azıcık da olsa suçlu olduğunu düşünür gibi bir hali vardı. "Elbette hayır! Evli olsun veya olmasın ben patronunu ayartan çalışanlardan değilim," dedi parlayan gözlerle. Sonra sustu. Sakin olmalıydı. Diğer yandan onun kendisini yanlış anlamasını istemiyordu. Ne onun bir beklenti içinde olmasını arzuluyordu, ne de kendisini baştan çıkartılacak bir hedef olarak görmesini istiyordu. Belki de bu gecenin sonunda yeni patronu o olacaktı çünkü.

"Yani yanımda işe girersen beni ayartmaya çalışmayacaksın. Öyle mi?" diye mırıldandı genç adam. Sesinde hafif bir alay vardı sanki. Ama bakışları ciddiydi. Güney başını gururla kaldırıp adamın etkileyici gözlerine baktı. Onun inanılmaz yakışıklılığı göz önündeydi. Bu adam uzun zamandır gördüğü en yakışıklı ve en kendinden emin adamdı. O kır şakakları onu yaşlı göstereceğine daha genç ve sevimli gösteriyordu. Hayır. Onun kendisi gibi basit bir kızla ne işi olurdu?

"Elbette hayır. Ben işyerinde kurulan ilişkilere karşıyım. İyi sonuçları olmayacağını biliyorum. Emin olun ben de zaten kesinlikle bir gönül macerası aramıyorum."

Genç adam başını salladı onaylarcasına.

"İyi. Bu tip ilişkilere ben de karşıyım," dedi donuk bir sesle. "Yanımda çalışanlarla ilişki kurmam. Yani cinsel anlamda. İkimizin de aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ben özellikle bu yüzden

bir erkek yardımcı istiyordum. Benim korkum bu işi sana verirsem sürekli beraber olacak olmamız ve bunu yanlış anlama ihtimalindi. Olmayacak fikirlere kapılmanı istemiyorum."

Sesindeki uyarıyı anlamıştı Güney.

Patrona âşık olmak yoktu.

"Kapılmam efendim. Merak etmeyin."

Genç adam başını salladı onaylarcasına. Parmakları yeniden koltuğun kıyısında tıngırdamaya başlamıştı. Düşündüğü belliydi. Sonra parmak hareketleri kesildi.

"Sanırım bu sorunu hallettik. Ben evli değilim. Bir süre için daha evlenmeyi düşünmüyorum. Senin için elbette bu da önemli bir sorun olacaktır. Kişisel anlamda değil tabii. Ama anlaşırsak eğer, bekâr bir erkek ve bekâr bir kadın olarak aramızda bazı yakıştırmaların olması kaçınılmaz. Hoşuma gitmese de ben bu yakıştırmalara çok aldırmam. Dedikoduları engelleyemezsin. Bu yüzden dedikodulara kulak asıp suratımı dağıtmaya gelecek bir sevgiliyi de arzulamam. Çünkü gerçekten de birbirimize yakın olacağız. Uzun süreli yolculuklar ve otellerde geçen geceler olacak. Aynı kapalı ortamda sadece ikimizin çalışacağı saatler de cabası."

"Anladım. Sorun değil," diye yavaşça onayladı Güney. "Zaten bir sevgilim de yok."

"Güzel. Tam olarak neler istediğimi açıklayayım o zaman. Anladığın üzere, ben senden sekreterlik falan istemiyorum. O işimi Gülşah hallediyor zaten. Benim istediğim daha özel bir şey. Benim ajandam gibi olacaksın. Yürüyen sağduyum. Benden önce bazı şeyleri düşünen ilkyardım meleğim. Söylemeye utanıyorum ama çoğu zaman yemek yemeyi bile unutuyorum. Sevdiğim arkadaşlarımın yaş günlerini, evlenecekleri günleri bile."

"Anlıyorum. Çok yoğun olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

Genç adam onayladı. "Öyle," dedi yavaşça. "Başka şeyler de var. Çoğu zaman özel hayatımla da ilgilenmek zorunda kalacaksın. Erkek olsaydın bu sorun olmazdı. Zaman zaman bir bayan arkadaşım olabilir. Bu durumda onunla olan randevularımı ayarlaman gerekebilir. Tabii onlara almam gereken hediyeleri, çiçekleri çoğu zaman sen seçeceksin. Benim bunlara ayıracak hiç vaktim olmayacak. Zaten uğraşamam da. Açık olmam gerekirse..."

Hafif duraladı. Derin bakışlı gözleri doğrudan genç kızın gözlerinin içine bakıyordu. Ya dediklerini anlaması için bekliyordu ya da söyleyeceği şeyin genç kızı şok etmemesini için biraz zaman tanıyordu.

"Evet, açık olmam gerekirse, yardımcılığımı yaparken benim özel hayatımı hiç sorgulamayacaksın," diye devam etti genç adam. Sesinde uyaran bir ton vardı. Güney'in yine yanakları kızarmıştı biraz. "Anlatabiliyor muyum? Ne bana ne de başkasına, çıktığım bayanlarla ilgili yorum yapmayacaksın. Zamanla beni ve benim hayatım hakkındaki her şeyi herkesten daha iyi biliyor olacaksın, bu kesin. Ama asla kimseyle paylaşmayacaksın. Hakkımda bir kişiyle bile dedikodu ettiğini duyarsam seni hiç düşünmeden işten atarım." Anlamasını ister gibi bir saniye sustu. "Ve başına türlü dertler açarım. Kaba olmak istemiyorum ama baştan doğru konuşursak sonra olabilecek bir yanlış anlamayı engellemiş oluruz. Değil mi? Biz sadece iş arkadaşı olmayacağız. İş arkadaşlığımızın dışında, benim en önemli sırdaşım olacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Güney usulca başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki? Bu adamın özel hayatını bilmek bir risk ve yük olsa bile bu işe ihtiyacı vardı. Hayatını kazanmak zorundaydı. "Evet efendim."

"Acil bir durum olduğunda," diye devam etti adam, "mesai saatleri dışında bile seni arayabilirim. Yani gece soyunup dökünüp, ayaklarını uzatıp televizyon seyrettiğin bir anda bile gelip seni evden bir toplantı için alabilirim. Bana her an eşlik etmeni isteyebilirim. Birlikte birçok sıkıcı dernek davetine, vakıf toplantısına gitmemiz gerekebilir. Fakat asıl söylemek istediğim bu değil. Bunların hepsi iş. Ben sadece iş için değil, yalnız başıma yemek yemeyi istemediğimde bile seni rahatsız edebilirim. Çok eğlenceli bir adam olmadığımı kabul ediyorum. Çoğu zaman senin yaşındaki bir çocuk için sıkıcı bile olabilirim. Ama bunların karşılığında, sana iyi maaş veririm. Birçok ihtiyacını zaten ben karşılarım. En lüks otellerde kalırsın. Konforlu seyahatler edersin. En iyi yiyecekleri yersin. Ve ben de bu iş koşulları içinde senin her şeyinden faydalanmak isterim." Kaşlarını biraz çattı. "Tabii, seks hariç."

Güney yutkundu. Seks hariç. İşte. Herhalde en iyi haber buydu. Erkeklere güvenini zamanla yitirmişti. Ona güvenebilir miydi peki? Gözleri adamın gözleriyle kesişti. Evet. Öyle gözüküyordu. Onun söylediklerinde ne kadar dürüst ve açık olduğunu gözlerinde görebiliyordu.

"Bu teklifimin arkasında senden cinsel olarak bir beklentim yok," diye devam etti genç adam. "Anlaşırsak eğer, ben sana patron değil arkadaş olacağım. Samimiyetine güveneceğim. Zaman içinde benim en yakın sırdaşım ve yardımcım olacaksın. Bazı hoşuna gitmeyen dostlarım bile olabilir. Bende görmekten hoşlanmayacağın davranışlarım. Hoşuna gitmeyen sırlarım." Bir an sustu. Garip bir sesle mırıldandı. "Evet, bazı sırlar hiç hoşuna gitmeyecek. Ne diyorsun? Ben nasıl biri olursam olayım sadece benim tarafımda olabilecek misin? Bazen yirmi dört saat olabilecek bir bakıcılığa hazır mısın? Sürekli benimle yaşamaya razı mısın?"

Genç kız sanki bir anda işin ağırlığı altında ezilmişti. Zor olacağa benziyordu. Zor olacaktı. İşin kendisinden korkmuyordu. Korktuğu aslında bu adamdı. Böylesine çekici bir erkekle tüm gün beraber olmak bir kadın için mantıklı mıydı? Kahretsin! Öylesine yakışıklıydı ki. Ve şu kır saçları. İnsanın adama baktıkça bakası geliyordu. Bu adamla sürekli beraber olmak riskliydi. Kendisi gibi, erkeklerden neredeyse nefret etmeye başlamış bir kadın için bile riskliydi. Genç adamın neden arkadaşlık meselesinin üzerine basarak konuştuğu belliydi. Kadınlardan çok çekiyor olmalıydı. Erkek yardımcı aramasının sebebi açıktı. Onunla yan yanayken rahat olabilecek bir kadının kalbi küf tutmuş olmalıydı. Tıpkı kendi kalbi gibi.

Peki ya sırları? Ne gibi bir sırrı vardı ki üzerine basarak vurgulamıştı?

Adam hâlâ kısılmış gözlerle Güney'i süzüyordu. Karşısında duran genç kızın kararsız kaldığını görebiliyordu. Fazla gençti. Giydiği ciddi elbiseye rağmen omuzlarına dökülen gür saçları, gençliğini daha da vurguluyordu. Gerçekten de bir erkek yardımcı düşünmüştü. Bu iş için bir kadını aklına bile getirmemişti. Hele ki küçük, acılı Güney'i hiç düşünmemişti. Aralarındaki sır açığa çıktığında ne olacağını bilmiyordu. Onu işe almak mantıklı değildi. Özel hayatı dahil her şeyini paylaşacağı bu kadın, rastgele bir kadın değildi. Aralarında onun bile henüz bilmediği çok özel bir bağ, sır vardı. Onu işe almamak en doğrusuydu. Fakat nedense genç kızın bakışlarındaki bir şey kararını etkiliyordu. Gençliğine rağmen, bakışları olgundu. Zayıf bedeni, ince yüzü ile her gün karşılaşılabilecek basit bir kıza benzese bile, gözlerinde fark ettiği bir ışık, onun iş başvurusunu reddetmesini engellemişti. Şu karşısındaki sıradan görünüşlü

kız, bu işi becerebilecek kapasiteye sahipti. Bundan emindi ama ya diğer konu? Başına iş aldığı kesindi.

"Yapabilirim sanırım," diye onayladı Güney sonunda. Bu işi almak istiyordu. Hem de parasını bile öğrenmeden almak istiyordu. Belki de adamın bahsettiği şeyler cazip gelmişti ona. Dünyayı gezmek, en iyi otellerde kalmak, en iyi yiyecekleri yemek ve daha kim bilir neler... Ondan öğrenecekleri de cabasıydı. "Sizinle çalışmayı çok isterim," dedi güzel sesiyle.

"Tüm zorluğuna rağmen mi?"

"Şimdilik zor bir yan göremedim. Hatta çok cazip gibi görünüyor efendim."

"Sanırım derdimi iyi anlatamadım," dedi genç adam ifadesiz bir tonla. "Bazen birbirimize temas etmemiz kaçınılmaz. Uçakta yan yana oturabiliriz, otelde birlikte kahvaltı edebiliriz. İş gezilerinde hep toplantılar olmaz. Her zaman çalışmayacağız. Zaman zaman eğleneceğiz de. Çoğu zaman yanımızda başkaları da olacak. Bu yüzden sana her dokunuşumda sıçramanı istemiyorum. Dışarıdan hoş görünmeyebilir. Her olağan temasımızı cinsel istismar olarak algılamazsan sevinirim."

Güney yine kızardı. Bu adam da kendisini iyice erkek düşmanı yapmıştı. O kadar da değildi. "Evet, tabii," diye savundu kendisini. "Ne demek istediğinizi anlamıştım zaten. Aradaki farkı anlayabilirim sanırım."

"Emin misin?"

"Evet," diyerek elinden geldiğince sakin bir şekilde onun sorusunu onaylamaya çalıştı Güney. Adamın haklı olduğunu kabul ediyordu. Benzer bir şeyi kendisi de yaşamıştı. Ömer Bey'e iş ilişkisi içinde gösterdiği minik yakınlıkları adamın yanlış anladığını biliyordu artık. Şimdi de bu adamın aynı sıkıntıyı yaşamamak için kendisinden güvence istediğini anlayabiliyordu. "Tabii sadece patronum olarak kalacaksanız sorun olmaz sanırım. Çocuk değilim."

Genç adam koltuğuna biraz daha rahat yaslanarak yine onu süzdü. Şimdiki görünümüyle genç kızda öyle özel bir kadınsılık yoktu. Saçlarını boyatması işe yaramıştı. Şu çirkin kıyafetinin altında ince fiziğinin hatları belli bile olmuyordu. Yine de iri mavi gözleriyle ve kırmızı dolgun dudaklarıyla güzel bir genç kız olduğunu kabul ediyordu. Onu iki buçuk yıl önce gördüğünde de güzel olduğunu fark etmişti. Hüzünlü, küçük, sarışın bir genç kızdı.

Klasik güzelliğin dışında bir güzelliği vardı. Birçok erkeğin de bu güzelliğe kapıldığını tahmin etmek zor değildi. Ancak genç adam Güney'i iki buçuk yıldır takip ediyordu ve ona karşı inanılmaz bir koruma içgüdüsü duyuyordu. Kendisinden çok küçük olduğu için de ona hiç başka bir gözle bakmamıştı. Bakabileceğini de sanmıyordu. Ağabeyce bir ilginin dışında şu anda kendisine hiç elektrik vermiyordu. Ama belli ki başkaları için durum aynı değildi.

"Sadece patronun olarak kalacağım," diye onayladı onu. Umursamaz sesi bu konuda kararlı ve samimi olduğunu gösteriyordu. "Dediğim gibi, bazen de senin dostun olacağım. Sen de benim."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra genç kız huzursuzca kıpırdandı. "İşe alındım mı yani?"

Adam başını eğdi hafifçe. Ciddi bakışlı gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Ama anlaşılan düşünceleri olumlu yöndeydi. "Ahmet abi senden her zaman övgüyle bahseder. Sanırım seni kızı gibi görüyor. Çok zeki ve çok çalışkan olduğunu biliyorum. Güzel bir okul bitirdin. Bu durumda, bir süre deneyelim bakalım. Erkek yardımcı düşünmeme rağmen bazı durumlarda bayan yardımcının daha iyi olacağını da kabul ediyorum. Şu hediye seçme meselesi gibi. Ben hediye seçmekten nefret ederim." Sıkıntıyla dudağının kıyısını kıvırdı.

"Bense çok severim," dedi Güney tatlı bir şekilde gülümseyerek.

"Harika," dedi genç adam rahatça. Genç kızın gülümsemesine rağmen bile ciddiyetini bozmamıştı. "O halde anlaştık. Yarın işe kabulün için ne evrak gerekiyorsa, personel müdürü Sait Bey ile konuşur tamamlarsın. Maaşına gelince. Hizmetinin karşılığı olarak sana iyi bir ücret vereceğim," dedi adam sakince. "On bin yeterli mi?"

Genç kızın beyni önce bu rakamı algılamadı. Sonra gözleri hafif bir şaşkınlıkla irileşti. Kekelercesine onun söylediği rakamı tekrarladı. "O-on bin mi?"

"Evet."

Güney'in nefesi kesilmişti. "Ama bu çok! Şaka yapmıyorsunuz değil mi?" Aksine, genç adam son derece ciddi gözüküyordu. Biçimli erkeksi kaşları hafifçe havaya kalkmıştı. Güney onu sorguladığı için utandı.

Genç adam ise onun kızaran beyaz yanakların bakıyordu. İri masum gözleri samimiydi. Başkası olsa bu rakamın üzerine atlardı. Hele yeni işe girecek birisi için çok iyi bir rakam olduğunu biliyordu.

Bu rakamı yanında çalışan çoğu müdür alamıyordu. Ancak genç kızın işinin onların çoğundan da ağır olacağını tahmin ediyordu. Siyah gözleri, şaşkınlık pırıltılarıyla dolu mavilikleri inceledi. Onun bu doğal şaşkınlığı hoşuna gitti. Açgözlü, çıkarcı kadınlardan nefret ederdi. Yanında açgözlü bir kadınla dolaşmak istemezdi. Ve bu yaşına kadar öyle olan çok kadın tanımıştı. Güney'i iki buçuk seneden beri takip etmesine rağmen, ilgisi sadece yüzeysel olmuştu. Kişiliği hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Bildiklerini de Ahmet Bey söylemişti. Ve o kurt avukatın söyledikleri arasında, genç kızın açgözlü olmadığı, aksine cömert olduğu da vardı. Özellikle yaş günlerinde onları hiç unutmadığını söylemişti. Onun bu doğal tepkisi yüzünden içinde genç kıza karşı aniden oluşan ısıyı görmezden geldi.

"Çok olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi düz bir sesle. "Merak etme. Yapacağın iş için çok değil. Yorucu bir işin olacak. Sürekli göz önünde olacaksın. Trilyoner insanlarla muhatap olman gerekecek. Birçok yayın kuruluşu ile görüşeceksin. Benimle görüşme yapmak isteyen gazeteler, televizyonlar, röportaj yapmak isteyen dergiler falan. Ben bu tip görüşmeleri pek sık yapmam. Hepsi senin vazifen olacak. İyi giyinip iyi görünmelisin. Maaşının bir kısmıyla iyi giyinmeni bekliyorum. Ben yanımda kesinlikle pejmürde bir kadın istemem."

Ücretinin yüksekliği ile zaten donan Güney, sessizce onu dinliyordu. Bu rakama hâlâ inanamıyordu. Ülkede bu maaşa en az on kişi rahatça çalıştırılabilirdi.

"Gerçekten çok cömertsiniz efendim," dedi Güney. Tutulan dili sonunda çözülmüştü. Heyecandan terleyen ellerini sıkıca birbirine kenetlediğini fark edince, parmaklarını zorlukla ayırdı. "Elimden geleni yapacağım. Umarım istediğiniz gibi biri olabilirim."

Genç adam karşısındaki kızı bir an süzdükten sonra, garip bir şekilde kaşlarını çattı. Aklındaki düşünce komik gelmiş olmalı ki belli belirsiz gülümsedi. Sadece kısa bir an. Ardından yine ciddileşti. Fakat düşüncesini kızla paylaşmaktan çekinmedi.

"Aslında, düşündüm de..." diye mırıldandı. "Bir nevi karım gibi olacaksın galiba? Bu ilginç. Daha evvel erkek yardımcı düşündüğüm için aklıma bile gelmemişti. Çoğu zaman birlikte olacağız. Sadece, birlikte aynı yatakta yatmayacağız. Evet, gerçekten istediğim şey bu. Ben senin gerçek eşim gibi her gün iyi giyimli ve bakımlı olmanı istiyorum. Sen beni temsil ettiğin için, her şeyin en iyisini almalı ve kullanmalısın. Başlangıçta bunların bir kısmını sana

ben alacağım. Mesela iyi bir telefonun olmalı. Yarın hallederiz. İnternet ve diğer işlemlerini onun üzerinden rahatlıkla yapabilmelisin. Ayrıca iyi de bir laptop alacağız tabii. Belki başka şeyler de çıkar? Hepsini sonra konuşuruz. Senden bir şey daha istiyorum. Bana *efendim* demeyi bırak."

Güney dudaklarını sıktı.

"Ne demeliyim? Özür dilerim ama isminizi bile bilmiyorum. Ahmet Bey bana burada kiminle görüşeceğimi özellikle söylemedi."

Adam oturduğu yerde iyice arkasına yaslanırken gözleri hafifçe kısıldı. "Bilmediğini biliyorum," dedi sakin bir tonla. Bir saniye bekledikten sonra düz bir sesle ekledi. "Benim adım Tahir."

Güney'in cam mavisi gözlerinin içindeki ışık bir an için titreşti. Sadece bir an. Sonra bakışları yine eski duru haline döndü.

"Peki Tahir Bey," dedi yavaşça.

10. BÖLÜM

Güney neredeyse bayılacaktı. Gözleri bir an için kararmıştı. Adamın adını yanlış duyduğunu sanmıştı önce. Ama bunun öyle olduğunu düşündürecek bir durum yoktu. Karşısındaki ciddi bakışlı adamın telaffuzu da çok güzeldi. Üstelik ağzından çıkan kelimeleri tane tane söylemişti. Hatta sanki söylediklerini iyi anlamasını ister gibiydi. Eli farkında olmadan boynuna asmış olduğu ve beyaz boğazlı kazağının altında kalan künyeye gitti. Künye iki göğsünün oluğunda olduğu için belli bile olmuyordu. Ne demişti? Tahir mi?

Yok artık!

Bu kadar ender rastlanan bir ismi duyunca, hemen iki buçuk yıl önceki anıları canlanmıştı. Kardeşi Cihat ve onu öldüren adam. Yani Tahir A.

Künyenin üzerinde kazılı olan ismi unutması mümkün değildi.

"Ne oldu?" diye sordu adam meraklı bakışlarla.

"Hiç... Hiçbir şey," dedi genç kız sakin olmasına çalıştığı bir sesle. Adamın bir kaşı hafifçe oynadı.

"Sanki biraz beyazladın?" diye mırıldandı adam. "Çok beyaz bir cildin var zaten. Ama şimdi ölü gibi beyazsın."

"Özür dilerim," dedi genç kız. Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Adınızın bende pek de iyi olmayan bir anısı var da," dedi dürüstçe.

"Öyle mi? Nedir?" diye sordu adam da rahat bir tavırla.

"Geçmişte kalan bir konu efendim. Konuşmak beni pek mutlu etmiyor."

Genç adam hafif bir nefes aldı. Kısılmış gözleri genç kızın beyaz yüzünden ayrılıp duvardaki saate kaydı. Sanki ona kendisini toplaması için zaman tanıyordu. Sonra yeniden ve bir şey belli etmeyen bakışlarla Güney'in yüzüne baktı.

"Üzgünüm. Adımı değiştiremem. Soy ismim de Sertan. Sen de benimle çalıştığın sürece Tahir Sertan adını çok duyacaksın. Çünkü sen bu ismin görünen markası olacaksın. Herkesle benim adıma görüşeceksin. Umarım adımın senin üzerinde bıraktığı kötü etki zaman içinde yok olur. Çalışmana bir engel teşkil etmez."

"Kesinlikle etmez efendim." Aslında adamın soyadını duyunca rahatlamıştı. Bir an genç adamın soyadı, A harfi ile başlayacak diye ödü kopmuştu. O gece hastanede yatan adamın yüzünü gözünü çok iyi hatırlayamıyordu artık. Zaman geçtikçe görüntüsü bulanıklaşmaya başlamıştı. Zaten o gece katilin çok fazla bir yerini de görememişti. Yüzünün çoğu fazlasıyla şiş ve mordu. Bunu hatırlıyordu. O da iri birisiydi ama bu adam kadar uzun olduğunu sanmıyordu. Bu adam neredeyse bir devdi. Zaten o iğrenç herif bir asker değil miydi? Onu böylesine şık bir işadamı ile karşılaştırması saçma olurdu.

"Güzel," dedi adam gizemli bir sesle. "Belki bir gün sebebini de anlatırsın bana. Bu durumda yardımcım olarak işe başlıyorsun." Bir an duralayıp biçimli kaşlarını hafifçe kaldırdı. Siyah kaşları bir erkek için çok gösterişli, tatlı bir kavise sahipti. "Başlıyorsun değil mi? Adıma ve kötü ünüme rağmen bana bakıcılık yapmaya hazır mısın?"

Genç kız başını salladı yavaşça. Böyle bir işi, eğitiminin hiçbir aşamasında düşünmemişti. Bu dev gibi adama göz kulak olacaktı ha! Komikti aslında. Onun sağ kolu olacaktı. İhtiyaçlarını ondan önce düşünecekti. Kim bilir daha ne ek istekleri olacaktı? Gerçekten de yoğun ve sorumluluğu ağır ama ilginç bir işe benziyordu. Onun her şeyiyle ilgilenmeye hazır hissetti kendisini. Nasıl olmuştu da bu adam kendisini anaç bir tavuk gibi hissetmesini sağlamıştı? İri gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi. Dolgun dudakları kıvrıldı. Gür saçlarının arasından gözüken beyaz sivri yüzü şimdi çok sevimli oluvermişti.

"Evet, Tahir Bey. Ben sizinle çalışmaya hazırım," dedi kararlı ama tatlı bir sesle. "Sanırım bu işten hoşlanacağım."

Adam başını salladı. Ciddiyeti hafif bir gülümsemeyle bozuldu. "Güzel!" dedi ayağa kalkarken. Bir anda uzun boyuyla tepesinde dikilmişti. "Madem anlaştık, hemen işe başlayabilirsin," dedi ona doğru. Yüzündeki küçük gülümseme silinmişti.

Güney şaşırmıştı. Bu kadar da erken olmasını ummuyordu. "Ne yapacağım?" diye sordu biraz merakla. Yeni işine en azından yarın başlamayı ümit etmişti. Saat çok geç olmuştu. Üstelik daha yemek bile yememişti. Gözleri, masasına doğru giden genç adamın geniş sırtındaydı. Tahir duvarın dibindeki askıdan ceketini aldı. Üzerine geçirirken yan gözle ona baktı.

"Bugün benim için iyi bir gün değildi. Yorucu ve sıkıcı. Öğle yemeğimi de kaçırdım. Şimdi gidip bir yerde yemek yiyeceğim. Senin şu anda bir işin var mı?"

"Hayır, yok ama..." diye başladı genç kız.

"Gelmeden önce yemek yedin mi peki?" diyerek onun sözünü kesti Tahir. Bakışları ne kadar da ciddiydi bu adamın. Çok biçimli dudakları gülümsememeye yemin etmiş gibiydi.

"Hayır," dedi Güney gayriihtiyari.

Genç adam laptopunun kapağını kapatıp son bir kez masasını kontrol etti. Gözleri yeniden kıza kaydığında korkunç bir şimşek ve ardından da gök gürültüsü patladı. Güney hafifçe sıçramıştı. Adamın güç fışkıran bedeninin çevresi olağanüstü bir şekilde aydınlandı. Doğaüstü kahramanlar gibi olmuştu o anda. Ceketini giyince, özel dikimin onu daha da iri gösterdiğini fark etmişti. Şimdi ince beli ve dar kalçaları gizlenmişti.

"Karnın açtır umarım?" diye emredercesine mırıldandı adam. Sanki aç olmasını garantilemeye çalışıyordu.

"Evet ama..."

Genç adam uzun adımlarla önüne gelmişti. Elini kaldırıp onun konuşmasını engelledi. Son derece mesafeli bir şekilde genç kıza baktı. "Güzel!" dedi kesin bir sesle. "Ben de açım. Şimdi seninle bir yere gidip güzel bir yemek yiyelim. Bu saatten sonra yalnız kalmak istemiyorum. Yorgunum ve başım ağrıyor. Ve bu korkunç hava, daha da canımı sıkıyor."

"Sizi rahatsız etmeyeyim?"

"Saçma!" diye homurdandı adam. "Ayrıca seni biraz tanıma fırsatını da bulmuş olurum. Yemekten sonra da seni doğruca evine bırakırım. Sen de bu kıyafetinle ıslanmaktan kurtulmuş olursun."

Genç kız kararsızca yutkundu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ayrıca ayağa kalkmaya da korkuyordu. Hiç de kısa bir kadın değildi. Ama onun yanında çok narin kalacaktı. Bu iri adamın çenesine bile zor gelecekti.

İlgisiz siyah gözler kısıldı. "Daha şimdiden benden çekinmeye mi başladın?" diye sertçe sordu adam. Ondaki duraklamayı rahatlıkla fark etmişti. "Alt tarafı bir lokantaya gidip yemek yiyeceğiz."

"Çekinme değil de..." diye cansız bir şekilde mırıldandı Güney.

"Nedir peki?"

Genç kız sesini çıkaramadı. Daha tanışalı on dakika bile olmamıştı. Yeni tanıştığı bir insanla yemek yemeye gitmek kendisine garip geliyordu. Her ne kadar işe alınmış ve bu adam artık patronu olsa da henüz ona güvenip güvenemeyeceğini de bilemiyordu. Bunu ona nasıl söylerdi? Sonra çocukça bulmaz mıydı?

Genç adam ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Belki de on yıl birlikte çalışacağız Güney Hanım," dedi kuru bir sesle. "Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. İtiraz istemiyorum. Hadi, gidelim." Kızın bakışlarındaki çekinceyi dikkate bile almamıştı. "Korkma, sadece yemek yiyeceğiz," diye ekledi yine de.

Genç kız ister istemez uydu bu emre. Yavaşça ayağa kalktı. Çantasını sıkıca tutuyordu. Ona yaklaşmadan yürümeye çalışıyordu. Beraber odadan çıkarken, etrafta kendilerinden başka kimsenin kalmadığını fark etti. Asansörde de adamdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştı. Başı öndeydi. Gözlerine bakmamaya çalışıyordu ama adam da zaten kendisiyle pek ilgilenmiyordu. Asansörden garaj katında çıktıklarında, hangi arabaya bineceklerini bilmediği için, adamı takip etmekle yetindi. Büyük bir cip onları bekliyordu. Genç adam çantasını arka koltuğa atmadan önce, Güney için ön kapıyı nazikçe açıp onun içeriye girmesini beklemişti.

Bu hoştu işte. Genç adamın hem mesafeli hem de nazik olması Güney'i etkiledi. İstese nazik davranmayabilirdi. Kapısını kendisinin açmasını bekleyebilirdi. Ayrıca kabul etmeliydi ki ne tavrı ne de bakışları çapkınca değildi. Neredeyse Ahmet Bey gibi davranıyordu. O tatlı ihtiyar kadar sıcak olmasa da onun kadar mesafeliydi kadınsı yanına. Bu iyiydi. İnsan olarak nasıl biriydi bilemiyordu ama ondan

patron olarak hoşlanacaktı herhalde. Tabii emin olmak için daha erkendi. Onun da birkaç gün sonra diğerleri gibi kendisine kur yapmaya başlaması mümkündü.

Yerine oturduktan sonra gözünün ucuyla adama baktı. Motoru çalıştıran adamın aklı başka yerde gibiydi. Kemerli düz burnu ve keskin yüz hatları ile Tahir, gördüğü en yakışıklı erkekti. O gece hastanede gördüğü yeşil gözlü adamı hatırladı yine. İkisinin yakışıklılıklarını kıyaslamak kesinlikle mümkün değildi. Öbür adam gece kadar gizemli ve tehlikeli gelmişti ona. Bu asık suratlı az konuşan adam ise derin suların dehşet verici sakinliğini çağrıştırıyordu. Ve Güney geceden hiç korkmazdı. Ama derin denizlerden ve altında barındırdığı akılalmaz hacimden ürkerdi.

Yandan ayrılmış gür saçları ile sinirini bastıran bir insan tipi vardı. Özellikle keskin bir iki perçem alnının köşesinden aşağıya kaydığı için bu etki daha belirgindi. Konuşmadığı zamanlar gerçekten de sert durduğunu düşündü. Çatılı kaşları geri adım atmayı sevmediğini gösteriyordu. Köşeli çenesi ve keskin kenarlı dudakları ona o anda o kadar tanıdık geldi ki kaşlarını çattı. Hay Allah!

Ürperdi. Bu adamı başka bir yerde daha görmüştü. Bundan emindi. Nerede olduğunu çıkaramıyordu. Belki de aklı ona oyun oynuyordu? Çünkü bu bakışları daha evvel görmüş olsaydı asla unutmazdı. Tahir'in kolay unutulacak bir erkek olmadığı açıktı.

Tam hareket etmişlerdi ki, genç adamın telefonu çaldı. Binanın kapalı otoparkından çıkarken, genç adam da telefonunu cebinden çıkardı. Sakin, acele etmeyen bir hali vardı. Güney ona bakmıyordu ama gözünün ucuyla yaptıklarını görebiliyordu. Tahir ekranda gözüken numaraya bir an bakıp konuşmak üzere düğmesine bastı.

"Efendim Nida?"

Gözü dışarıda yağmur yüzünden koşuşturan insanlardaydı. Çoğu Kızılay'ın sıkışık trafiğinde kendilerini arabaların önüne atıyordu. Onlardan birisine çarpmamak için elinden gelen dikkati gösterirken telefonla konuşmak zordu. Genç adam telefonunun sesli konuşma kısmına basıp, telefonu da arabanın göğsünde bir yere bıraktı. Artık arabayı iki eliyle daha emniyetli kullanabiliyordu. Bu arada pahalı telefondan karşıdaki kadının sesi çok net geliyordu.

"İşin bitti mi aşkım?" diye sordu kadın. Buğulu, güzel bir sesi vardı. Güney hafifçe yutkundu. Onun adamın sevgilisi olduğunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. Bu konuşmayı duymak

istemiyordu ama yapabileceği bir şey de yoktu. Gözünün ucuyla yeni patronuna baktı. O da bakışlarını kendisine çevirmiş, hiç gülümsemeden onun huzursuz yüzünü izliyordu. Belli ki genç kızın tepkisini merak ediyordu. Güney utanarak başını dışarıdaki koşuşturmaya çevirdi.

"Biraz daha işim var," dedi genç adam sakin bir sesle. Önünde akan trafiğe dikkatini vermişti yine. Ne işi olduğunu söylemeye niyetli değil gibiydi. Ciddi yüzü, düşüncelerini başarıyla gizliyordu.

"Yemeğe gel istersen?" dedi kadın birden. Yaşının da hayli genç olduğu sesinin tonundan belliydi. Güney'in yaşlarında olmalıydı. Güney, Tahir'in yaşını ise tam çıkaramıyordu. Şakaklarında kır olmasına rağmen geri kalan yerler simsiyahtı. Göründüğünden genç olduğu belliydi. Bedeninden enerji akıyordu. O sırada dikkatle yolu izleyen Tahir, telefondaki soru üzerine gözlerini yine genç kıza çevirdi. Güney de aynı soru üzerine gözlerini dışarıdaki manzaradan ayırmış, adama bakmıştı. Bakışları karşılaştı. Sesini iyice kısarak ve sadece adamın duyacağı bir şekilde fısıldadı.

"Siz beni burada bırakın, ben kendim giderim."

Genç adam onu duymamış gibiydi. Susması için hafif kaşlarını çattı. Güney de mecburen sustu. "Üzgünüm. Yemeğe gelemem," diyerek kadını ustaca reddetti Tahir. Gerçekte, pek de üzgün gözükmüyordu. "Bir randevum daha var," diye mırıldandı. Bu yalan sayılmazdı elbette.

"O halde yemekten sonra gel?" diye ısrar etti kadın. Sesinde hafif yalvaran bir ton vardı. "Ne olur? Seni özledim. Seni çok özledim. Hem gece de burada kalırsın? Ne olur gel. Sana yapacaklarım var."

Güney'in kızardığı rahatça gözüküyordu. Genç adam buna aldırmadı. Kırmızı ışıkta durduğunda, oldukça rahat bir tavırla sordu. "Ne yapacaksın bakalım?" Yüzünde tembel, kendisinden emin bir ifade vardı.

Güney daha fazla dayanamadı. Utançla başını dışarı çevirdi. Nasıl bir konuşmaya şahit oluyordu böyle? Çantasını sımsıkı tuttu. Bu tip şeyleri duymaya alışık değildi. Anlaşılan alışsa iyi olurdu. Genç adamın bunu özellikle yaptığını da anlamıştı.

"Geçen gece yaptıklarımın biraz daha fazlasını düşün," diye fısıldadı telefondaki kadın arzulu bir sesle. "Aşkım? Senin yüzünden garip bir kadın oldum. Aklım hep sende. Önce göğsündeki seksi yarayı öpeceğim. Sonra o karnının kıyısındakini, sonra da daha aşağıda..."

Tabii daha fazla devam etmesi sakıncalıydı. Tahir birbirlerini çok yakından tanıyan bir çiftin arasında gayet normal sayılabilecek bu konuşmanın, Güney için utandırıcı olabileceğini düşündü. Nida'nın konuşmasını kısa kesse iyi olacaktı. "Peki, tamam," dedi biraz aceleyle. Daha ilk saatte bu çocuğu utandırmayı, daha da kötüsü korkutup kaçırmayı istemezdi. "Fazla anlatmasan iyi edersin. Sürpriz olsun. Ama önce eve gidip üstümü değiştirmeliyim. En kısa zamanda orada olacağım," dedi telefondaki sevgilisine.

"Bekliyorum. Çabuk gel!" Nida'nın sesi gerçekten de ona yapacaklarının heyecanıyla dolmuştu. Güney hayatı boyunca böyle utanç verici bir konuşma duymamıştı. Alışmadığı derecede erotikti. Kendisi Vedat'la nişanlıyken böyle şeyler konuşmazlardı. Güney o zamanlar Vedat'ın yakınlığından, uzun boyundan ve güçlü duruşundan hoşlanırdı ama cinsellik pek aklına gelen bir şey değildi. Buna bu derece tutkun olan kadınları da anlamakta zorlanıyordu doğrusu. Öpüşmek bile o kadar da zevkli sayılmazdı. Çok gençken hep filmlerdeki kadın kahramanları izler, onlar gibi hissedip hissetmeyeceğini merak ederdi. Ama onların rol yaptığını kısa sürede anlamıştı. Bir tek öpücükle bir kadının kendisinden geçmesi çok saçma bir şeydi. Tamamen uydurma bir histi. En azından kendisi böylesine bir his duymamıştı.

Telefonu kapatan adam, yeşil ışık yanınca arabayı hareket ettirdi yine. Birkaç saniye bir şey söylemedi. Sonra onun huzursuzluğunun bilincinde olduğunu belli edecek şekilde sordu. "Utandın mı?"

"Evet... Biraz," diye itiraf etti Güney. Nida denen kadının sözleri aklında uçuşup duruyordu. Bir erkeğin dudaklarını öpmeyi belki ama o erkeğin göğsünü, karnının herhangi bir yerini, hele ki daha aşağıda bir bölgeyi öpebileceğini hiç sanmıyordu. Neredeyse midesi bulanmak üzereydi. Tahir Bey pek belli etmese de telefondaki güzel sesli kadının onunla seks yapmaktan hoşlandığı açıktı. Kendisini hiç ilgilendirmediği halde yeni patronunun yataktaki maharetlerinde yeterince iyi olduğunu düşündü.

"Utanma," diyerek umursamazca önüne bakmayı sürdürdü Tahir. "Nida ile iki haftadır çıkıyoruz. Her zaman olmasa da bu tip konuşmalara şahit olabilirsin. Seks, hayatın bir gerçeği? Öyle değil mi?"

"E-evet. Tabii."

Adam kuşkuyla kıza baktı. "Senin bu konudaki tecrüben ne kadar bilemem. Yine de duyduklarından için üzgünüm. Sana sırlarım

derken bunları da kastetmiştim. İş ortaklığımız içinde her davranışımı onaylamanı beklemiyorum elbette. Fakat böyle şeyler görüp duyman kaçınılmaz. Sen sağ kolumdan da öte birisi olarak çok daha özel şeylerimi bileceksin."

"Evet," diye mırıldandı Güney. "Tabii. Anlıyorum."

"Güzel. Hakkımda bilmen gereken çok şey var. Mesela bulgura alerjim vardır. Doğrudan yersem beni rahatsız eder. Ama bulgurun ana maddesi olan buğdaydan yapılan bozaya bayılırım. Uyumadan önce genellikle kitap okur veya biraz belgesel seyrederim. Ayrıca sadece tek bir kadınla çıkarım. Asla iki kadını idare etmem. Evli kadınlarla ise kesinlikle çıkmam."

Güney önce konuşmadı. Sadece hızla çalışan sileceğin zorlukla temizleyebildiği camdan dışarıya bakıyordu. Adamın kendince bir ahlak duygusuna sahibi olması iyiydi. Prensipleri olan insanları severdi.

Konunun değişmesi amacıyla mırıldandı. "Yemeğinizi Nida Hanım ile yemeniz daha doğru olmaz mı? Beni herhangi bir yerde bırakabilirseniz eğer..."

Adam ciddi bir tavırla omuz silkti. "Nida'nın yemeklerinin çok güzel olduğunu söyleyemem. Bu yüzden bu gece tercihimi başka şekilde kullanmak istiyorum. Sen yemek yapmayı biliyor musun?"

"Elbette," dedi Güney gayriihtiyari.

"Güzel! Üstümü değiştirmek için eve gitmem lazım. Yemeğimizi benim evde yiyelim. Ne dersin?"

"Ama..."

"Sen de evimi öğrenmiş olursun. Sık sık gelmen gerekebilir. Anladığın üzere evim de senin görev alanına giriyor. Temizlikçinin gelip gitmesi falan, elbiselerim ve diğer şeyler. Sana karım gibi olacağını söylerken şaka yapmamıştım. Rahat hissedeceksen eğer, annem gibi olduğunu düşün istersen. Kısaca benden sen sorumlusun. Neredeyse yirmi dört saat. Bence maaşının bir süre sonra az olduğunu düşünmeye başlayacaksın."

Güney cevap vermedi. İtiraz etmek istemesine rağmen bunu yapmadı. Başka şansı yok gibi gözüküyordu. Onaylarcasına hafifçe başını eğmişti. İşin zorluğunu anlayabiliyordu ama denemek zorundaydı. Para kazanması gerekiyordu. Bu iyi bir işti ve ücreti de mükemmeldi. Tahir Sertan'dan, zaman içinde patron olarak hoşlanmasa bile bir süre dişini sıkabilirdi. Pek çok kişi nefret ettikleri patronları

ile çalışmak zorunda kalmıyor muydu sanki? Üstelik adamın şimdiye kadar antipatik hiçbir davranışı olmamıştı.

Daha evvel bekâr bir erkeğin evine ise sadece nişanlısı Vedat varken gitmişti. Başka hiçbir erkeğin evine tek başına gitmemişti. Şimdi bu prensibini mecburen bozacaktı. Yolda buna aldırmamaya çalıştı. Huzursuz olmasını gerektirecek bir şey var mıydı? Sanmıyordu. Nasılsa adam ile sık sık yalnız kalmayacak mıydı? Genç adam zaten az önce bürosunda bunu açıkça ifade etmemiş miydi? Birçok kereler yalnız kalacakları açık değil miydi? İşi kabul ederken bunun böyle olacağını biliyordu ve Tahir de olabilecek en dürüst haliyle kendisine bunu açıklamaya çalışmıştı.

Neyse ki Tahir daha sonra o Nida denen genç kadınla buluşacaktı. Genç adamın davranışlarının ve sözlerinin samimi gözüktüğünü kabul ediyordu. Belki de adam şimdi böyle davranarak kendisini deniyordu: Korkup korkmayacağını anlamaya çalışıyordu. En sonunda çocuklar gibi çekimser olmamaya karar verdi. Böylesine yüksek bir maaş için birazcık tacize bile sessiz kalması en doğrusu olmaz mıydı? Neticede kocaman bir kızdı. Bir erkekle yalnız kalmayı da becerebilmeliydi. Bu kadar yakışıklı ve çekici olsa da.

Tahir yoğun yağmurda, sıkışmış trafik boyunca bir daha konuşmamıştı. Evi Maltepe tarafında, üç katlı bir apartmandaydı. Orta katında tadilat var gibi gözüküyordu. Birinci katı da zeminden oldukça yüksekti. Evin dışı pek bakımlı gibi değildi. Onun nasıl olup da böyle eski gibi duran bir evde oturduğunu merak etti. Belki de evin içi güzeldi. Önünde çok geniş bir park vardı. Manzarası gerçekten güzeldi. Bu durumda evin önü daima açık ve ferah kalacaktı. İyi seçimdi doğrusu.

Evin bahçesinde daire sahipleri için özel bir park yeri vardı. Dört beş araba sığardı. Oldukça genişti. Ama yan tarafındaki bir girişten de, altındaki garaja gidilebiliyordu. Böyle az katlı bir evde bile yeraltı garajı olduğuna göre inşaatı tasarlayan kişi bunu ya kendisi için yapmış, ya da gerçekten çok zenginlere satmayı planlamıştı. Üstelik içeride asansör bile vardı. Bu Tahir zengin olmanın avantajını iyi kullanıyordu doğrusu.

Tahir arabayı garaja sokarken, çelik bir kapı otomatik olarak açılmıştı. Tepede bir de kamera vardı. Anlaşılan kamera arabanın plakasını veya yaydığı başka bir sinyali okuyup kapıyı otomatik açıyordu. Böylece davetsiz misafirlere izin vermiyordu. Üstelik de

hızla kalkıp yukarıdaki bir boşluğa gizlenmişti. İçeriye giren genç adam, otomatik yanan lambaların altında kendisi için ayrılmış olan yere park etti. Buraya en az on araba sığardı. Bir iki lüks araba daha vardı. En az birisinin Tahir'e ait olduğunu tahmin etti. Belki de kızları tavlamak için güzel havalarda şu üstü açılabilen kırmızı arabayı kullanıyordu. Yerler gıcır gıcır temizlenmişti. Binanın dışı eski gibi gözükse de en azından garaj kısmı çok bakımlıydı.

Tahir motoru kapattı. Kendi kapısını açıp indi. Genç kız da çekindiğini gizlemeye çalışarak arabadan onunla birlikte indi. Bir an duraklayıp onu bekleyen genç adam, asansöre doğru yöneldi. Güney de sessizce adamı takip etti.

Asansörün içinde Tahir gözlerini kızın yüzünden hiç ayırmamıştı. Genç kız ne kadar gizlese de kendisiyle yalnız olmaktan çekindiği belliydi. Onun bu hali adamı eğlendiriyordu. Sanki biraz sonra kendisinin koynuna girecekmiş gibi ürkekti. Bu ürkekliğini atması elbette zaman alacaktı. Çokbilmiş bir kadındansa böyle birisini tercih ederdi. Görünüşe göre erkeklere karşı güvenini de kısmen kaybetmişti. Kendisine güvenmesinin zor olacağını tahmin edebiliyordu.

Eve girdiklerinde, genç adam lambayı yaktı. Genç kızın merakla etrafı seyretmesine aldırmadan, ceketini çıkarıp koltuğa attı ve doğruca mutfağa gitti. Buzdolabını açıp içine baktı. Güney de sessizce kapıyı arkasından kapatıp etrafını seyretmeye devam etti. Genç adam kendisine ne bir hoş geldin demişti, ne de özel bir ilgi göstermişti. Sanki eve her gün gelen bir arkadaşıymış gibi, Güney'i kapıda bir başına bırakmıştı.

Genç kız, bu tavrın kaba olup olmadığına karar veremedi. Belki de kendisinin sadece rahatlaması için öyle davranmıştı. Fena da olmamıştı hani. Etrafını seyretmekten kendisini alamıyordu. Evin güzelliği karşısında o kadar şok olmuştu ki, adamın ilgisiz misafirperverliği üzerinde fazla durmadı. Ev çok büyüktü, çok çok büyük. Bütün eşyalar pahalı ve zevkliydi. Duvarlarda resimler, sağda solda canlı çiçekler vardı. Anlaşılan patronu çiçek seviyordu:. Etrafını seyrederek ve acele etmeden onun peşinden mutfağa gitti. Genç adamın sırtı kendisine dönüktü. Gömleğinin sardığı geniş, atletik sırtına baktı.

Belli etmeden derin bir nefes çekti ciğerlerine. O anda ciddi bir karar almıştı. Şu dakikadan itibaren, bu adamın çekici ve muhtemelen çapkın bir erkek olduğunu unutacaktı. İçindeki korkuyu sustu-racaktı. Korkmasını gerektirecek bir şey yoktu ki. Adamın yakışıklı

olması ne onun ne de kendisinin suçuydu. Adam kendisine gayet dürüst ve samimi davranıyordu. O da yapabilirdi bunu. Ona da herkese davrandığı gibi davranacaktı. Sıcak, sevecen, ilgili, belki yakışıklılığından dolayı birazcık mesafeli.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu yanına gidip. Ne yapacaklarını, ne yiyeceklerini bilmiyordu. En azından patronunun kendisini yönlendirmesini bekliyordu.

Genç adam dolaptan çıkardıklarını mutfağın ortasındaki sabit tezgâha koydu. Yan gözle genç kıza baktı. Sonra onayladı. "Evet. Mesela üzerindeki şu çirkin şeyi çıkarabilirsin," dedi pervasız bir sesle.

"Ce-ceketimi mi?" diye sordu genç kız şaşkınca.

"Ceketini. Berbat bir şey. Ceket giyeceksen daha genç işi bir ceket almalısın. Bu sana yakışmamış. Beğenmedim."

Güney yeniden kızardı. Beğenilmemek daha evvel başına gelen bir şey değildi. Tamam, farklı ve silik olmak için uğraşmıştı ama yine de çirkin değildi. Kararsızca durakladı. Yeniden önüne dönen adamın geniş sırtına baktı minik bir öfkeyle. Sonra isteksizce elini ceketinin düğmelerine attı. Yavaşça ceketini çıkardı. Şimdi üzerinde sadece beyaz bir boğazlı kazak vardı.

Tahir ellerini lavaboda yıkıyordu. Bir havlu alıp ellerini kurularken gözü yine genç kıza takıldı. Güney dizinin biraz üstündeki eteği ve beyaz kazağı ile mutfağın ortasında öylece duruyordu. Eteğinin altından görünen bacakları biçimli, ayak bilekleri incecikti. Bir kadında en çok beğendiği yerlerden birisiydi bilekler.

"Oldu mu acaba?" diye mırıldandı genç kız biraz iğnelercesine.

Tahir havluyu bir kenara bırakıp ellerini beline dayadı. Hiç utanmadan, gayet açık bir dikkatle onu süzdü. Gözleri ister istemez yukarıya kaydı. Yuvarlak kalçalarından, incecik beline ve kazağının altından fırlayacakmış gibi duran diri göğüslerine yöneldi. Bu dik çıkıntılar kesinlikle kaliteli bir sutyenin marifeti olmalıydı. Çok gösterişli duruyordu. Doğal olamazdı. Gerçekten de daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde, açıkça Güney'i süzüyordu. Sonra inceleyen bakışları genç kızın narin omuzlarından hafifçe kızarmış yüzüne yükseldi. Siyah gözler geçtiği yeri yakıyordu. İşin garip yanı, seksi bir kadına bakarmış gibi değil de, beğendiği bir eşyaya bakarmış gibiydi bakışları. Kalın kaşları hafif çatık, gözleri arzudan çok uzaktı.

Tahir karşısındaki çocuğun, onu ilk gördüğü günden beri iyice büyümüş olduğunu fark etti. Aradan bayağı uzun zaman geçmişti

elbette. Gözleri elinde olmadan incecik bedenini süsleyen göğüslerine kaydı yeniden. Sonra bakışlarını oradan hızla uzaklaştırdı.

"Bundan sonra böyle rahibe gibi giyinmeni istemiyorum. Sapık değilim ama yine de gözüme hoş görünmeni isterim. Güzel bir fiziğin var. Çok açık ve çok kapalı olmadığı sürece istediğin gibi giyinebilirsin. Yarın öğleden sonraki randevularıma bak. Gülşah sana bildirir. Boş bir vakit varsa, sana kıyafet almaya çıkalım. İlk kıyafetlerin şirketten olsun. Önümüzdeki hafta sonu birlikte Kıbrıs'a gideceğiz. İyi giysilerin olmalı."

Güney ses çıkarmadı.

Adamın dediklerini duyuyordu ama dikkatini veremiyordu. Aklı başka bir şeydeydi. Bütün bedeni alev almış gibiydi. Kafası da karışmıştı. Bir başkası göğüslerine onun yaptığı gibi öyle doğrudan baksa kesinlikle hiç hoşuna gitmezdi. Ama bu adamın bakışları? Bu sakin bakışlar kendisini nedense rahatsız etmemişti. Bu nasıl olabilirdi? Huzursuz olmamıştı işte. Acaba buraya gelirken böyle bir tacize kendisini hazırladığı için olabilir miydi? Herhalde ondan olmalıydı. Sonunda aklına gelen bu açıklamayla rahatlamıştı. Maaşı çok iyi olan bu işe gerçekten ihtiyacı vardı. Böyle ufak tefek bakışların bir erkek ile bir kadın arasında olmasından daha doğalı ne olabilirdi ki? Elbette o da bir patron olarak çalıştığı kızın nasıl bir şey olduğuna dikkat edecekti. Kendisi de bir ara adamın atletik bedenini süzmemiş miydi?

İçi rahatlamış bir halde, mutfak tezgâhına dönen adamın yanına gitti. Solunda durup ne yaptığına baktı. Tezgâhın üzerinde birkaç soğan, birkaç biber ve temizlenmiş tavuk incikleri vardı. O yanında durunca, Tahir de yan gözle genç kıza baktı.

"İşe girmen şerefine bugün yemekler benden. Sana sebzeli tavuk yapıyorum. Yarım saatte pişer. Benim özel yemeğimdir," dedi ciddi bir sesle. Fakat gözleri bir an için keyifle ışıldamıştı. Kalın sesi, insanın içini ürpertecek kadar ahenkliydi.

Güney onun yemek yapabileceğine inanamıyordu. Kendi ailesinden biliyordu ki, çoğu erkek sadece yemeyi severdi. Oysa adamın hareketleri pek maharetliydi. Usta bir tavırla işini görüyordu. Çalışırken yine suratı ciddileşmişti. Kalın kaşları ne kadar da biçimliydi. Gözleri farkında olmadan iyi kesimli kır şakaklı saçlarına gitti. İyi bir berberi olmalıydı. Dikkatle bakınca alnının bir iki yerinde ve yüzünde küçük çizikler gözüküyordu. Teniyle o kadar uyuşmuştu

ki, ancak yakından bakınca fark ediliyordu. Bu adamın vücudunda da çizikler olduğuna göre, acaba ciddi bir kaza mı geçirmişti? Nida isimli sevgilisinin o yaraları çok seksi bulduğunu biliyordu. Ne biçim bir yara seksi olabilirdi ki?

Onun yüzünden gözlerini kaçırdı. Sanki ilk kez bir erkek görmüş gibi bakması doğru değildi. Değişik bir adamdı. Bu kesindi. Evet, genç yaşına rağmen biraz fazla ciddi gözüküyordu ama cıvık bir erkek olmasındansa böyle olması daha iyiydi. O anda Ahmet Bey'in kendisini oyuna getirdiği gibi bir hisle doldu. Adam Tahir'in özelliklerini bilerek üstünkörü anlatıp geçmişti. Akıllı bir avukattı. Yakışıklılığı ödül alacak bir patrona sahip olacağını söyleseydi, genç kız büyük ihtimalle daha baştan bu işten vazgeçerdi. Tabii artık yapacak bir şey yoktu. Anlaşma olmuştu ve resmen adamın yanında işe başlamıştı. İlk işi de canı sıkkın adama akşam yemeğinde eşlik etmekti. Biraz garipti doğrusu.

"Ben de biberleri doğrayayım mı?" diye sordu genç adama. Bir şeylerle uğraşmalıydı, yoksa sonunda adamı süzerken yakalanacaktı.

"İyi olur. Çekirdeklerini çıkarıp küçük parçalar halinde kes. Soğanı ben keserim," dedi Tahir de. Gözlerini işinden ayırmamıştı. Emretmemişti. Sadece bir işi ortak yapacak olmanın verdiği samimiyetle konuşmuştu.

Genç kız onun istediği gibi, biberlerle uğraşırken, istemese de adamın pratik haline hayran kaldı. Soğanı kesip doğraması fazla vaktini almamıştı. Hemen bir miktar yağın içinde kavurmaya başlarken, diğer taraftan da tavukları yıkamıştı. Genç kızın kestiği biberleri de soğanın üzerine atıp karıştırmaya başladı. Güney ilgiyle adamı izliyordu. Birkaç dakika sonra da dolaptan çıkardığı domates püresini üzerlerine ekledi. Bir miktar tuz serpip karışım fokurdarken sürekli karıştırdı. En son tavuk parçalarını da içine koyup karıştırmaya devam etti. Tavuklar sosa bulanırken de üzerine yarım bardak su döküp kapağını kapattı. Ateşi de kısığa aldı.

"Evet, oldu." dedi genç kıza. "Hepsi bu. En sevdiğim yemektir, çünkü hızlı yapılır ve hızlı pişer. Yarım saat sonra yeriz. Ben gidip bir duş alacağım. Üzerimi değiştirinceye kadar sen de evde istediğin gibi gezinebilirsin. Kaybolma sakın. Ev üç yüz yirmi metrekare. Beş yatak odası var. Her birinin kendi tuvaleti ve banyosu var. Bir tuvalet de koridorun ucunda. Benim yatak odam şu tarafta. Salon arkada, görmüşsündür. Bunları bil diye söylüyorum. Sık gelip

gideceksin. Kendi evin gibi davran. Bana soracaklarını şimdilik yemeğe sakla. Öğreneceğin çok şey var."

Güney ses çıkarmadı. Gözleri adamın esmer yüzündeydi. Genç adam ile bir an bakıştılar. Tahir'in ciddi yüzünde, gülümsemeyen kıvrımlı dudaklarında, meydan okuyucu bir baştan çıkarış vardı. Ama bunu bilerek yapmadığı ve farkında olmadığı o kadar belliydi ki. Güney daha evvel bir kadını böylesine berbat hissettiren bir erkek görmemişti. Delici bakışları insanın içini okur gibiydi. Ve genelde içinin okunmasından hoşlanmazdı. Savunmasının delinmesini ise hiç sevmezdi.

Genç adam gerçekten de hiç alışık olunmayacak bir şekilde kızı süzmeye devam ediyordu. Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu biraz alaycı bir sesle.

"Ben... Bilmiyorum," dedi Güney yavaşça. "Özür dilerim. Kötü mü?"

Adam onun dupduru mavi gözlerini süzdü bir an. O gözlerde, çok gerilerde, bariz bir hüzün vardı. Güney'in acısı hâlâ geçmemiş gibi gözüküyordu. "Hayır, bence iyi bir şey," diye mırıldandı. "Çok konuşan kadınlardan hoşlanmam. Seninle iyi anlaşacağız gibi hissediyorum. Ben şimdi üstümü değiştirmeye gidiyorum. Arada sırada yemeği kontrol edip karıştırırsan sevinirim. Evde de nasıl rahat ediyorsan öyle davran."

Tahir uzun adımlarla çıkıp gidince, genç kız hiç acele etmeden ultramodern mutfağı inceledi. Dolaplardan beyaz eşyalara kadar hepsi son model ve pahalı şeylerdi. Genç patronunun masraflardan korkmadığı belliydi. İç çekerek tam da hayalindeki mutfak olduğunu kabul etti. Kendi evindeki küçücük mutfakla kıyaslanamazdı bile. Kirlenmiş malzemeleri kadınsı bir içgüdüyle yıkayıp temizledi. Sularının süzülmesi için çeşmenin yanındaki bulaşık selesine bıraktı. Ellerini kuruladıktan sonra yemeğe göz attı. Güzel görünüyordu. Tahta kaşık ile bir iki karıştırıp yeniden kapağını kapattı.

Mutfak masası da lükstü ama fazla büyük değildi. Büyük bir aile planı olmayan bir adam için biçilmiş kaftandı. Çok çok altı kişi sığardı. Onun üzerine, yan yana iki servis açtı. Adamın samimiyetine güvenerek, aralarına mesafe koymamıştı. Şu ana kadar ondan itici bir davranış görmemişti. Bu rahatlatıcıydı.

Biraz arayınca, bir çekmecede pilavlık pirinç buldu. Annesinden öğrendiği yöntemle, hızlıca pirinç pilavı yapmaya girişti. Tavuğun yanında iyi giderdi. O pişerken de dolapta bulduğu malzemelerden salata yaptı. Bu kadarı yeterli olurdu herhalde.

Bir süre sonra yemeğin piştiğine kanaat getirdi. Dışarıda gök gürültüleri de dinmişti. Tam yemeğin altını kapatmıştı ki, genç adam içeriye girdi. Üzerinde siyah kadife bir pantolon ve yine siyah bir gömlek vardı. Şakaklarındaki kırlar da olmasa, tamamen siyahlar içinde olacaktı. Tıpkı bir korsan gibiydi. Açık göğüs yakasından gözüken erkeksi tüylerden gözlerini kaçırdı. Genç adamın ıslak gür saçları geriye doğru taranmıştı. Bu kadar yakışıklı bir patrona sahip olmak hiç aklında yoktu. Kaç yaşında olduğunu yine merak etti.

"Hımm... Mis gibi kokuyor. Aferin sana. Pilav da mı yaptın? Epeydir ev yapımı pilav yememiştim." Adamın duştan sonra dinlendiği ve keyfinin yerine geldiği belliydi. Pilav tenceresinin yanına gidip baktı. Pirinçler tane tane gözüküyordu.

Masadaki tabaklardan birisinin önündeki sandalyeye yerleşmeden önce, bir kenarda duran küçük bir kumandayı aldı. Bir düğmeye bastığında, içeriyi güzel bir müzik sardı. Güney nereden geldiğini anlamadığı Türkçe müziğin ritmini yakalamak için bir an durdu. Allah'tan düşündüğü gibi romantik bir müzik değildi. Bu da ortada bir tuzak olmadığının deliliydi. Tahir ise sandalyesinde rahatça oturup uzun bacaklarını ileriye uzatmıştı. Sessizce servisi süzdü. Genç kızın yaptığı kadınsı hazırlık hoşuna gitmişti. Bu çocukta iş vardı. Az sonra tabağına konan yiyecekleri yerken, gerçekten de memnundu. Az konuşan kızın da karnı acıkmış olmalıydı. Zarifçe ve sofra kurallarına uygun yerken, kendisine hiç bakmıyordu.

"Tavuğu beğendin mi?" diye sordu.

Güney hafifçe gülümsedi. Biçimli kırmızı dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. "Evet, harika!" dedi hoş bir şekilde. Mavi renkli gözleri göz alıcı bir şekilde parlıyordu. "İlk kez böyle pratik ama harika bir tavuk yemeği yiyorum. Elinize sağlık."

Genç adam ciddiyetini değiştirmeden ama memnun bir şekilde başını salladı. Bu ılık gülümsemeden hoşlanmıştı. "Teşekkürler. Senin de pilavın harika olmuş. Annem iyi pilav yapan kadının harika bir eş olacağını söyler hep. Ayrıca salata da harika. Ama nar ekşim olduğundan hiç haberim yoktu."

Güney'in sevimli gülümsemesi hâlâ devam ediyordu. "Alttaki dolapta buldum. Şimdiden evinizdeki her şeyin yerini öğrendim sayılır." Bunun üzerine Tahir de hafifçe gülümsedi. O gece ilk ciddi gülümsemesiydi. Genç kız içini saran garip bir elektrikle ürperdi. Bu minik gülümseme bile, genç adamın yüzünü yumuşatmıştı. Güney çaresizce gözlerini kaçırdı. Kesin olan bir şey vardı ki, gülümsemek bu adama yakışıyordu. O yüzden sık gülümsememesi çok iyiydi. Diğer yandan yaşına göre bu ciddiyeti garipti.

Neden bir erkek kendisine bu kadar yakışıyorken gülümsemekten bile kaçınırdı? O da kendisi gibi kötü şeyler yaşamış olabilir miydi? Yoksa böyle asık suratlı olmanın kendisini karizmatik gösterdiğini mi düşünüyordu? Yok, hayır. Bu doğru olamazdı. O gerçekten de gülümsemeyi beceremeyen insanlardandı. O tanıdığı çoğu kişiden çok daha ciddiydi. Bu ciddiliğinde hiçbir zorlama yoktu. Her ne yaşamışsa, ona gülmeyi unutturan şeyler olmalıydı. Belki de geçmişinde gerçekten feci şeyler yaşamıştı.

Yemeğin sonunda genç adam Güney'in masayı hamarat bir şekilde toplamasını izledi. Arkasına yaslanmıştı. Karnı doyunca rahatlamıştı. O anda tok bir kaplan gibi gözüküyordu. Huzurlu ve değişik bir yemek olmuştu. Yatmayacağı bir kadınla uzun zamandır ilk defa birlikte yemek yemişti. Birbirlerinden bir şey beklemeden, tatlı bir sakinlikle yemişlerdi yemeklerini. Genç kız hiç teklifsiz, kirli tabakları da iki dakikada yıkayıp kurulamıştı. O ileride uğraşırken, Tahir'in gözleri kızın uzun saçlarının örttüğü narin sırtında, ince belinde ve eteğinin gizleyemediği alımlı kalçalarında, biçimli düz bacaklarında gezindi.

Onu daha önce de böyle arkasından izlemişti.

Biraz büyümüştü tabii ama kendisine göre yine de çocuk sayılırdı. O zamanlar yüzüne çok dikkat etmemişti. En dikkat ettiği kısmı, beyazımsı sarı saçlarıydı. Kollarına aldığında, üzüntüden titreyen narin vücudunun sıcaklığını algılamıştı. Ve o dayanılmaz mavi gözleri... Metrelerce uzaktan bile onun mavi gözlerini fark etmişti. Hüzünlü, kocaman, anlam dolu gözlerdi onlar. Onunla geçirdiği birkaç dakika içinde ondan hoşlanmış, koruma hissi duymaya başlamıştı. Şimdi ise hislerinde yanılmadığını anlamıştı. Bu kızdan hoşlanmıştı. Onunla çalışmak hiç aklında bile yokken, Ahmet Bey'in garip bir oyunuyla bu gerçekleşmişti. İçgüdüleri onu güçlü bir şekilde uyarıyordu ama yine de genç kızı işe almıştı. İleride can sıkıcı

şeyler olacağı kesindi. Bunu da hissediyordu. Güney'in acısının hâlâ taze olmadığını umdu. Böylece vakti gelince kendisini dinler, söylediklerine inanırdı belki. O iyi bir kızdı. Kendisi gibi suratsız değildi. Becerikliydi. Gözlerinin duru maviliğinde insanı çeken bir şeyler vardı. O gözler hem çok yumuşak, hem de inanılmaz gizemliydi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sadece zekâsını gösteren ışıltılar çok belirgindi. Eğer iş yeteneği de iyi ise, onunla çalışmak keyifli olacaktı. Birazcık eğitimle o iyi bir yardımcı olabilirdi.

Geçmişin tozlu sayfaları önlerine dökülmeden önce onu iyice tanıyacak vakti olacaktı büyük ihtimalle.

Masa toparlanınca eliyle yanına gelmesini işaret etti. "Hadi, gel otur. Biraz konuşalım."

"Kahve ister misiniz?" diye soran Güney'in sesi çok doğaldı.

Tahir, onun eskisi kadar huzursuz olmadığını anladı. Buna memnun oldu. "Yerini bilseydim evet derdim ama bu gecelik kalsın," diye mırıldandı. "Birkaç gün içinde benim için alışverişe çıkarsın. Kendine alıyormuşsun gibi ne lazımsa almanı istiyorum."

Güney sesini çıkarmadan masadaki yerine oturdu ve duru mavi gözleriyle adamın gözlerine baktı.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedi adam samimice. "Sayende bu sıkıcı gün biraz renklendi. Belki arada sırada gelip bu keyifli yemeği tekrarlamamızı da sağlarsın."

"Nida Hanım ile de aynı şey olabilirdi," diye biraz açık bir dürüstlükle cevap verdi Güney.

"Belki. Ama şu an seninleyim ve bundan memnunum. Sen hoş bir kızsın. Sanırım iyi anlaşacağız. Bana dayanmak biraz zordur. Çoğu zaman aksi olurum. Özür dilemeyi de pek bilmem. Ama elimden geldiği kadar iyi olmaya çalışacağım. Tabii, otuz iki yaşındayım. Bu yaştan sonra ne kadar iyi olabilirim bilemem. Sen işini iyi yaptığın sürece sorun olacağını sanmıyorum. Senin bütün işin benimle ilgilenmek olacak. Başka kimseye karşı sorumlu değilsin. Hatta şirketteki çoğu müdür benim adıma senden emir alacaklar. Seni yarın hepsiyle tanıştıracağım."

Güney hafif irkilmişti. Bu büyük bir yetki gibi gözüküyordu.

Onun iri gözlerine bakan genç adam ne düşündüğünü anlamış gibiydi. "Bu yaşta büyük sorumluluk alıyorsun. Eğer birbirimize güvenirsek altından kalkabiliriz. Öğrenmen gereken şeyler olacaktır tabii. Ama zamanla öğrenirsin, sorun değil. Benim acelem yok. Ahmet abi senin çok zeki olduğunu söylemişti, sanırım bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Öyle olduğunu hissediyorum. Yine de sen yapamayacak gibi hissedersen şimdi vazgeçmekte özgürsün."

Genç kız onun sesindeki son uyarıyı hissetmişti. Adam elinden geldiği kadar dürüst olmaya çalışmış ve kendisi ile ilgili önemli açıklamalar yapmıştı. Fakat anlaşılan o ki, Güney'in devam etmesini istiyordu. Demek ki Tahir, bu kısa sürede kendisini yeterli olarak görmüştü. Kendisinden emin bir şekilde başını salladı.

"Denemek istiyorum Tahir Bey."

"Peki. Şimdilik anlaştık o zaman. Umarım ikimiz de pişman olmayız. Şimdi ben seni evine bırakayım. Yarın sabah sekizde görüşeceğiz. Sabah doğrudan benim odama gel."

"Peki, olur."

Tahir yerinden kalkınca, genç kız da yerinden kalktı. Ceketini yeniden giyip ince vücudunu biraz gizledi. Genç adam da montunu giymişti. Birlikte evden çıktılar. Çıkarken genç adam ona üzerine bir şeyler karaladığı bir kâğıt verdi. Dairesinin giriş şifresi olduğunu söyledi. Alttaki de kendi özel telefon numarasıydı. Gerekirse acil durumlarda arayabileceğini söyledi.

Güney'in evi Bahçelievler semtindeydi. Mesafe uzundu ama içi ışıl ışıl düğmelerle dolu olan lüks cip, kısa sürede oraya vardı. Genç adam onu on iki katlı apartmanın önüne getirdiğinde, yağmur tüm hızıyla yeniden başlamıştı.

"Kaçıncı kat?" diye sordu genç adam doğal bir sesle. Güney ile geçmiş iki yıl içinde özel olarak ilgilendiği doğruydu ama onun özel hayatının ayrıntılarını bilmekten özellikle kaçınmıştı.

"Sekiz. Asansörün karşısındaki daire," diye açıkladı Güney. Sonra kendisine kızdı. Bunu niye söylemişti ki? Sanki adam evine gelmeye tenezzül eder miydi? Onun bir çalışanının evine geleceğini düşünmüyordu elbette. Zaten gelmese daha iyiydi. Laf olsun diye sorulmuş bir soru olmalıydı.

"Nasıl, memnun musun evinden?" diye minik sorgulamasına devam etti Tahir.

Güney gülümsedi. "Bana yetiyor. Seksen metrekare. Zaten tek başıma yaşıyorum."

"Annen ve baban gelmiyor mu yanına?"

Onun anne ve babası hakkında neler bildiğini merak etti genç kız. "Geliyorlar ama sık değil. Onlar Kayseri'de yaşıyorlar. Geldiklerinde

de salondaki kanepeyi açıyorum. Babam iki sene önce demiryollarından emekli oldu. Başka da akrabam yok." Tahir sessizce durunca, Güney elinde olmadan açıkladı. "Önceden iki ağabeyim vardı," diye mırıldandı. "İkisi de ayrı ayrı zamanlarda trafik kazasında öldüler."

Tahir'in gözleri bir an için, çok belirsizce kısıldı. Bakışları dışarıda koşuşturan kalabalıktaydı. Genç kızı avutacak süslü sözler, acıklı kelimeler çıkmadı ağzından. Güney onun bu tavrı karşısında memnun kalmıştı. Şimdilik bir yabancının avutucu sözlerine hazır değildi.

"Üzüldüm," dedi genç adam sadece. Ama fazla üstelemedi. "Neyse." Gözlerini yine apartmana çevirdi. "Aslında yukarı gelip nerede yaşadığını görmek isterdim ama geç oldu. Nida'yı fazla bekletmeyeyim. Sabaha görüşürüz."

Konu hızla kapanmıştı. Genç kız kapının koluna asıldı. "İyi geceler," dedi hafifçe gülümseyerek. Kapıyı açtığında uzun saçları, esen sert rüzgârla yüzüne savruldu. Rüzgâra karışmış iri damlalar da acıtırcasına çarptı yüzüne. Bir an göz göze bakıştılar.

Genç adam onun gülümsemesine karşılık, ciddi yüzüyle başını salladı. "İyi geceler Güney. İyi dinlen. Artık zorlu bir işin var. Ama seversen, sık sık eğleneceğine de söz veriyorum."

Genç kız, "Eminim," dedi ılık bir sesle. Sonra ıslanmamak için koşarak apartmanın girişine gitti. Kapıyı açıncaya kadar genç adam arabayı hareket ettirmemişti. Apartmandan içeriye girince dönüp bakmak istedi ama yapmadı. Hızlı adımlarla asansöre gitti. Yağmur seslerine ve dışarıdaki gürültüye karışan hafif motor sesinden patronunun gittiğini anlamıştı. Garipti. Erkeklerden ve onların tacizlerinden her zaman rahatsız olan birisi olarak Tahir Sertan'ı hiç de kötü bulmamıştı. Sadece anlayamadığı garip bir hisle doluydu tüm gece. Ne olduğunu bilmiyordu. Bu adam fazla esrarengizdi.

Omuz silkti. Nasılsa yakında onun hakkında çok şey öğrenir, tüm gizemlerini bir bir açığa çıkarırdı.

11. BÖLÜM

Asansörle kendi katına çıkarken aklı, onun yukarıya çıkmakla ilgili sözlerindeydi. Gerçekten mi söylemişti acaba yoksa sırf laf olsun diye mi? Gerçi bu adam sırf laf olsun diye konuşacak

birisine benzemiyordu. Onun düşünmediği şeyi yapmayacağına emindi. Küçücük evine onun gelebileceğine pek inanmak istemese de bu mümkün gözüküyordu.

Çantasını sıkmaktan neredeyse parmakları içeriye geçecekti. Kalbi deli gibi atıyordu. Kaderin kendisine verdiği şansa inanamıyordu. Dairesinin kapısını anahtarıyla açıp içeriye girdiğinde, heyecanını ve sevincini artık daha fazla gizleyemedi. Sırtındaki ceketini çıkarıp sevinçle havaya fırlattı. Ceket havada fazla kalamadan yere düştü. Ama genç kız yaptığı bu çocukluğa aldırmadı. Mutluluktan gözleri parlıyordu. Bu ne harika bir gündü. Harika bir iş bulmuştu. Hem de hiç aklında yokken. Hem parası çok iyiydi hem de olanakları.

Tabii öncelikle işine iyice konsantre olacaktı. İşi biraz zor gözüküyordu. Olsun, çok çalışır, çabucak uyum sağlardı. Biliyordu ki Tahir Sertan gibi bir adamın gözüne girmek zordu. Bugünden sonra kocaman bir adamın ve işlerinin sorumluluğunu alacak olması büyük bir yüktü elbette. Fakat başaracaktı. Başarmalıydı. Bu kadar yüksek bir maaşı hiçbir işte bulamazdı. Adam cömertti doğrusu. Hem de çok cömert. Çoğu kişinin uzun aylarda kazandığı parayı kendisi bir ayda kazanacaktı. İnanamıyordu. O şeker Ahmet Bey'in yardımlarını da unutmamak lazımdı. Ona bir teşekkür hediyesi almalıydı.

Heyecanı yüzünden gece uyuması oldukça zor oldu. Geceliğini giyip yatağına uzandığında, elinde olmadan adamı düşündü. Şu anda Nida isimli genç sevgilisiyle birlikte olmalıydı. Herhalde kendisi gibi yatakta öylece yatmıyor, büyük ihtimalle sevişiyorlardı. İyi sevişiyor olmalıydı adam. Kadının davetkâr sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Kendi düşüncelerinden ürktüğü için yatağında kıpırdandı. Yan döndü. Adamın cinsel hayatı kendisini ilgilendirmezdi. Tüm dikkatini işine vermeliydi. Bu hissettiği heyecanı da hemen yenmeliydi. Böyle giderse uyuyamayacak ve sabah geç kalacaktı. İlk günden işe geç kalmamak için, telefonuna üç tane alarm eklemişti ama yine de vaktinde uyanabileceğine güvenemiyordu.

Uyumadan önce, yine adamın sevgilisinin telefonda söyledikleri aklına geldi. Demek adamın vücudunda bariz yaralar vardı. Birden fazla olduğunu anlamıştı. Ne yarasıydı acaba? Normal bir işadamının o yaralara sahip olması normal miydi? Belki de maceracı bir adamdı. Zengin adamların sırf eğlence olsun diye ekstrem sporlar yaptıklarını biliyordu. Atletik görünümlü vücudu da bunun en

iyi deliliydi. Belki de çok popüler olan araba yarışlarına katılıyordu. Belki de bu yarışlardan birisinde ciddi bir kaza geçirmişti.

Şakakları ne kadar da seksiydi.

Daha evvel kır şakaklı bir erkeği sek si bulacağını söyleseler gülüp geçerdi. Çok da gençti. Genetik olmalıydı. Öfkeyle iç çekti. Uyumalıydı. Uyumalıydı artık. Gözlerini sımsıkı yumdu. Hemen uyusa iyi olurdu. Aklına yorgunluğunun ve heyecanın etkisiyle bir sürü saçma sapan şey geliyordu. Şimdi düşündüğü son şey ise, o kadının, söylediği gibi genç adamın vücudunu öpüp öpmediğiydi. Göğsü belki. Ama bir erkeğin göğsünden daha aşağıda neresi öpülebilirdi ki? Karnının kıyısı mı demişti? Aklına gelen başka bir yer ile gözleri açıldı. Yok artık! Daha neler. Bu… Bu çok iğrençti.

Ertesi sabah alarmları beklemeden uyandı. Çok şükür geç kalmamıştı. Hemen yatağından fırlayıp camdan dışarıya baktı. Hava dün gece bıraktığına göre çok güzeldi. Uyumak üzereyken bile yağmur yağmaya devam etmişti. Yine sabah için hafif serin, öğleden sonra ise ılık olmaya aday güneşli bir güne benziyordu. Gölgede kalan yerler insanı üşütmesine rağmen, güneşli yerler insanın içi ısıtıyordu. Artık mayıs ayının normal deli havası etrafta hüküm sürüyordu. Hava bir iki gün iyi giderken, birden dünkü gibi çıldırabiliyordu. Ama bugün hava güzel olacaktı. Bu belliydi. Tıpkı kendi hayatı gibi. Kendi hayatı da bundan sonra güzel olacaktı. Bunu hissediyordu.

Evden çıkarken işteki bu ilk gününün güzel olmasını umdu. İlk iş gününde bir aksilik olmaması için dua etti. Bunu gerçekten yaptı. Evinin kapısının önünde bir an durdu ve duasını okudu. Etrafına üfledikten sonra içi rahat bir şekilde asansörün kapısını açtı. Asansörün aynasında kıyafetini bir kez daha kontrol etti. Saçlarını ensesinde gevşekçe atkuyruğu olarak tutturmuştu. Beyaz gömleği, siyah uzun eteği ile hoş görünüyordu. Üzerindeki ince uzun siyah kabanı iki sene önce almıştı. Çok yeni değildi ama ona yakışıyordu.

Metro ile Kızılay'a vardığında saat henüz çok erkendi. Şirketin bürosuna vardığında bir an başını kaldırıp baktı. Bu dört katlı büyük binanın şirketin kendi malı olduğunu biliyordu. Binadan içeri girdiğinde ise kalbi yine hızla atmaya başlamıştı. İnşallah bir aksilikle karşılaşmazdı. Yol boyu bildiği bütün duaları yeniden okumuştu. Bundan sonrası Allah'ın takdirine kalmıştı. Gözleri heyecanını gizledi ve kendisine güven dolu olarak yürüdü. Özel güvenlik görevlileri onu ayakta karşıladı. Aslında dün akşam da geldiği için

adamların gözlerindeki bakıştan kendisini tanıdıklarını anlamıştı genç kız. Yine de işe yeni başladığını onlara söylemek istedi.

"Günaydın, ben…" diye başladı.

"Evet, Güney Hanım, biliyoruz," diye atıldı hemen birisi. "Buyurun lütfen. Tahir Bey geleceğinizi bize haber vermişti. Hayırlı olsun, işe başlamışsınız."

Güney şaşırmışsa da şaşkınlığını çabucak üzerinden attı. Genç güvenlik görevlisine nazikçe gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. Durgun mavi renkli gözleri insanın içine işliyordu.

Koruma farkında olmadan yutkundu. "Asansörde en üst düğmeye basacaksınız."

"Evet, biliyorum." Genç kız yine küçük bir tebessümden sonra asansöre doğru yürüdü. Demek patronu kendisinin geleceğini haber vermişti. Tedbirli adamdı. İşine dikkatli olduğu da belliydi. En üst kata çıktığında, saat daha sekize on vardı. Camlı bölmeden, patronun bulunduğu kısma geçti. Henüz sekreteri Gülşah gelmemişti. Kararsız bir halde etrafına bakındı. Ne yapacağını, nerede oturacağını bile bilmiyordu. Pencereye doğru gidip aşağıdaki trafiğe baktı. Sokaklar yavaş yavaş hareketleniyordu. Saat neredeyse sekiz olacaktı ama şirkette kimsenin olmaması garipti.

Birden arkasındaki büyük kapı açıldı. Hafif bir korkuyla döndü.

Öncelikle şaşırdı. Tahir'in burada olduğunu bilmiyordu. Erkenden gelmiş olmalıydı. Genç adam ise onu görünce pek şaşırmamıştı. Belli ki geldiğinden haberi vardı.

"Günaydın," dedi dün geceki ciddi tavrıyla.

"Günaydın efendim."

Genç adam bir an onu süzdükten sonra eliyle kendisine işaret etti. "Gel benimle…"

Patronunun üzerinde siyah bir pantolon vardı. Üstünde ise kolsuz beyaz bir atletten başka bir şey yoktu. Fakat bu şekilde yarı gıyınık olmaktan pek rahatsız olmadığı belliydi. Genç adam odasına geri dönünce, Güney de yavaşça onun peşinden odaya girdi. Gözleri geniş sırtındaydı. Zengin ve büro kurdu bir erkek için fazla kaslı değil miydi bu adam? Tıpkı filmlerdeki artistler gibi gösterişliydi.

Tahir dönüp başıyla ona kalacağı yeri işaret etti.

"Senin çalışma odan şurası. Yeni düzenlendiği için eksikleri olabilir. Aradaki camdan birbirimizi görebileceğiz. Ayrıca odanda Gülşah'ın yanına açılan bir başka kapı daha var." O anlatırken genç

kız da gözleriyle takip etmeye çalışıyordu. Odanın bir kısmında duvara ustaca gizlenmiş bir kapı daha vardı. Tahir orayı da işaret etmişti. "Şu oda da benim özel odam. Dinlenmek veya biraz yalnız kalmak istediğimde orasını kullanıyorum. İçeride her şey var. Gel göstereyim."

Genç kız adamın arkasından o odaya geçti. İçerisi bir evin gösterişli oturma odası gibiydi. Bir kenarda üzerinde biraz kestirilebilecek büyükçe bir kanepe vardı. Oldukça rahat görünüyordu. Ayrıca etrafa birkaç tane de koltuk serpiştirilmişti. Yemek yenebilecek bir masa ve hatta küçük bir mutfak bile vardı. Bir duvar boydan boya kitaplıktı. Kitapların eski oluşundan, adamın vakit buldukça kitap okuduğu anlaşılıyordu. Yine bir duvar, boydan boya giysi dolabıydı.

"Dün gece eve gidemedim," diye mırıldandı adam. "Burada da birkaç giysim var. Bazen burada tıraş olup giyinmem gerekebiliyor. Şurası banyo. Bu odayı sen de istediğin gibi kullanabilirsin. Dinlenmek ve diğer ihtiyaçların için. Tabii burasının düzeni de sana ait. Temizlik için zaten başka görevliler var. Sen sadece kontrol edeceksin. Her konuda tepedeki kişi sensin. Sen sadece yapmalarını isteyeceksin. Ayrıca sabahları evde tek başıma kahvaltı etmeyi sevmiyorum. Gelirken yiyecek bir şeyler alırsan ve de arzu edersen beraber kahvaltı yapabiliriz?"

Genç kız gözlerini adamın atletik bedeninden kaçırmak için etrafını izliyormuş gibi yapıyordu. "Peki," diye mırıldanırken gözlerini duvardaki deniz manzaralı yağlıboya tablodan ayırıp adama gülümsedi.

Bu gülümseme Tahir'i garip bir şekilde etkilemişti. Gözlerinin genç kızın mavi gözlerinde takılı kaldığını fark edince şaşırdı. Sonra kaşlarını çatıp kendisini topladı. O ilk etkiyi hızla geçiştirdikten sonra sakince devam etti.

"Çalışanlar mesaiye saat sekiz buçukta başlıyorlar. Burası Ankara. Ben genelde sekizde gelirim. Sen de sekizde gel. Mesai başlamadan konuşacaklarımız olabilir. Olmasa bile kahvaltı ederiz. Bugün için poğaçaları ben almıştım. Telefonla yirmi altıyı ara, bize çay getirsinler. Çaycılar da şirkete erken geliyorlar. Benimki büyük bardak olsun. Onlar zaten bilir. Ben de bu arada tıraş olayım. Olur mu?"

"Evet efendim."

Tahir bu kızın az konuşmasından hoşlanmıştı. Gözleriyle istediğini anlatabilen ender insanlardandı. Döndü ve uzun adımlarla özel

odasındaki banyosuna gitti. Güney'in ise, adamın hızından dolayı başı dönmüştü. O gözden kaybolunca, etrafına bakındı. Bir kenarda telsiz telefon vardı. Onu eline aldı ve Tahir'in dediği gibi çay ocağını aradı. Kendisini tanıttıktan sonra da patronun odasına iki çay söyledi. Büyük ihtimalle çaycılar da kendisinin işe başladığını duymuş olmalıydılar. Hiç ikiletmeden, hemen getireceklerini söylediler.

Tahir az sonra tıraş olup yüzünü yıkamıştı. Bir havluyla kurulandıktan sonra banyodan çıktı. Giysi dolabına giderken gözü masanın üzerine takıldı. Güney poğaçaları güzelce servis yapmış, yanına çayları koymuştu. Bardaklardan dumanlar çıkıyordu. Genç kızın bu düzeni hoşuna gitti. Dün gece evinde de oldukça hamarattı. Hemencecik her şeyi toplamıştı.

Masanın başında bir sandalyede oturan genç kız, hafif gülümseyen gözlerle kendisini izliyordu. Kendisine bir gömlek almak için dolabı açacakken, dolabın dışına askısı ile asılmış beyaz bir gömlek gördü. Gömleğini Güney çıkarmış olmalıydı. Garip bir şekilde bu da hoşuna gitti ama belli etmedi. Ciddi bir tavırla gömleği aldı ve sırtına geçirdi. Düğmelerini iliklerken, o sırada da kızı inceledi.

"Bugün yaşına daha uygun giyinmişsin," diye mırıldandı. "Etek giymek zorunda değilsin. Pantolona karşı değilim. Gözlüklerini de çıkarman iyi olmuş. Beğendim."

Genç kız karşılık olarak hafifçe gülümsemiş ve kısaca "Teşekkür ederim," demişti.

Genç adam kıyafetine uygun kravatın da bağlanıp askıya asıldığını fark edince kaşlarını hafif bir merakla kaldırdı. Uzanıp aldı. "Bunu da mı sen bağladın?" dedi kravatını yakasına geçirirken.

"Evet. Babamın memur olduğunu söylemiştim size. Genelde de geç kalırdı. Kıyafetlerini de ya annem ya da ben hazırlardık."

"Güzel. Sağ ol," dedi adam ciddi bir sesle. "Sanırım bu yardımcı işinden hoşlanacağım." Yakışıklılığından ya çok emindi ya da bunu hiç umursamıyordu. Kravatını düzelttikten sonra aynaya bile bakmamıştı çünkü. Masaya gelerek sandalyeyi çekip oturdu. "Bu fikri bana Ahmet Bey verdi. Galiba bu fikri bana aşılarken aklında sen varmışsın. Seni bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Ben de onu seviyorum. O iyi birisi. Eşi Fatoş abla da öyle."

Genç adam başını salladı. "Öyledirler." Gözleri genç kızın saçlarında gezindi. "Saçlarının rengini değiştirmen hoşuma gitmedi. Buna bir çare bulmalıyız."

"Anlamadım efendim?"

"Ender bulunan bir renkti. Çoğu erkek sarışınlara bayılır. Neden boyatıyorsun ki?"

Genç kız hafifçe iç çekti. "O yüzden işte," dedi onun siyah gözlerini içine bakarak.

Genç adam kısılmış gözlerle bakışına birkaç saniye devam etti. Sonra birden belirsiz bir şekilde gülümsedi. Az konuşuyordu ama esprili ve gerçekten de sevimli bir kızdı. Demek başı gerçekten erkeklerle dertteydi. Saçlarını boyatarak çirkinleşmek isteyecek kadar hem de. "Demek erkekler yüzünden? Yalnız yaşamak zor olmalı." dedi.

"Kadın iseniz zor..."

"İnşallah gözlerinin rengi kendi rengidir. Çok güzel çünkü." Sesinde şimdi eğlendiğini gösteren bir tat vardı. Güney de ister istemez gülümsedi.

"Evet, onlar gerçek efendim."

"Güzel! Gözlerinin rengi hoşuma gidiyor. Maviyi severim. Bir arkadaşım var. Adı Akın. Onun da gözleri mavidir. Seninkilerden daha koyu ama ona yakışıyor. Tanışırsınız belki yakında. Hadi şimdi kahvaltını yap. Bugün öğleden sonra birlikte çıkıp sana kıyafet alacağız. Biraz alışveriş yapalım. Ayrıca bakalım saçlarını kendi rengine çevirtebilecek miyiz? Doğal haline dönmeni tercih ederim."

"Bu... bu zorunlu mu?" Adamın otoritesi genç kızı şaşırtıyordu. Öylesine kararlı ve doğaldı ki, kolay kolay kimse onun isteklerine karşı koyamazdı. Fakat işin aslı Güney saçlarının şu anki renginden memnundu. Böylece erkeklerin daha az ilgisini çekiyordu. Metroda ya da başka bir yerde sürekli izlenmek ve hatta açıkça taciz edilmek çok kötüydü.

"Kendin olmaktan korkuyor musun?" diye üsteledi genç adam. Bakışları dikkatle genç kızı süzüyordu.

"Siz de... rahatsız olacaksınız." diye açıkladı Güney.

"Ben mi? Niye?"

"Lütfen bana güvenin!.. Ben... fazla... dikkat çekici oluyorum. Yanınızda dikkat çekici birisini istemezsiniz sanırım?"

"İlginç?.." Genç adam gözlerini uzun ve gür saçlarda gezdirdi. Güney'i her zaman o ilginç sarı saçlarıyla düşünmüştü. Bu genç kız uzun zamandır aklının bir köşesindeydi. Onu görmediği zaman içinde onun güzel yüzünün ayrıntılarını unutmaya başlamıştı ama saçlarını ve gözlerini unutması mümkün değildi. "Yine de karar

benim. Saçlarının rengini sevmedim. Seni soluk gösteriyor. Ayrıca dikkat çekici olman, hoşuma bile gidebilir. Öğleden sonra hazır ol."

Bu ne küstah, ne kendisinden emin adamdı böyle? Eğer hep böyle olacaksa işi işti. Ona uymak zorunda olduğunu hissediyordu. Despot erkeklerden nefret ederken bir tane de burnunun dibine mi düşmüştü ne?

"O halde... O halde alışverişe ben... kendim, tek başıma gitsem?" diye son bir gayret gösterdi. "Size rahatsızlık vermeyeyim?"

"Olmaz! Beraber gideceğiz. Sen şimdi gidip kendine yaşlı işi bir şeyler alırsın. Sana, nasıl giyinmeni istediğimi göstereceğim. Zaten ben de kendime bir iki şey almak istiyorum. Zaman zaman sen de bana kıyafet almak zorunda kalabilirsin. Giyinme tarzımı öğrenirsen iyi olur. Bu yüzden bugün zamanımı alacağın için korkma... Öğleden sonra biraz tatil yapsak, holding de batmaz sanırım." Ciddi bakışları kızın üzerindeydi.

Genç kız sesini çıkarmadı. Tartışma bitmiş gözüküyordu.

Kahvaltısını hızla yapan genç adam, bir daha Güney'le ilgilenmeden gazetesine gömüldü. Ciddi yüz hatları ile dikkatini tamamen okuduklarına vermişti. Bir elinde de çay bardağı, mesaisine başlamadan önceki son dakikalarının keyfini çıkarıyordu.

Çayından son yudumunu alan genç kız, onu rahatsız etmeden yerinden kalktı. Sessizce masayı topladı. O sırada aklı öğleden sonrasındaydı. Bugün öğleden sonra adamla ne yapacağını bilmiyordu ve de gerçekten çekiniyordu. Daha hayatında hiçbir erkekle alışverişe çıkmamıştı. Şimdi yeni tanıdığı bu adam kendisine kıyafet mi alacaktı? Her şeyden öte, bir erkek? Yanında olacak ve üzerine giydiği şeylere olur veya olmaz mı diyecekti? Korkunç utanç verici gözüküyordu. Altından nasıl kalkacaktı? Hastalık bahanesi bile uyduramazdı.

Bir süre sonra Tahir gazetesinin son sayfasını kapattı ve katlayıp masaya bıraktı. Kolundaki pahalı ama gösterişsiz saatine baktı. Sonra ayağa kalktı. Saat sekiz buçuğu biraz geçiyordu. Sekreteri Gülşah da gelmiş olmalıydı. Güney odadan bir süre önce sessizce çıkmıştı. Genç adam onun gittiğini fark etmişti ama aldırmayıp gazetesini okumaya devam etmişti. Bakışlarını özel odasında gezdirdi. Her taraf derli topluydu. Onun etrafı topladığını bile fark etmemişti. Nereye gitmişti acaba? Belki de kendi odasına geçmişti.

Genç kızın, takım elbisesinin ceketini de sandalyesinin kıyısına astığını fark etti. Tertemiz ve ütülü ceketini giyip odasına gitti. Aradaki camdan Güney'in odası gözüküyordu. Güney oradaydı. Ne yaptığına baktı. Genç kız masasının başına geçmiş, etrafına alışmaya çalışıyordu.

Telefonu kaldırıp sekreterinin düğmesine bastı.

"Günaydın efendim... Buyurun!" dedi Gülşah.

"Gülşah... Saat onda tüm müdürleri ve şefleri toplantı odasında beklediğimi söyle. Ayrıca öğleden sonraki randevularıma bir bak... Acil olanlar varsa öne al... Saat üçten sonraki randevularımı boşalt."

"Peki efendim..."

"Tamam. Güney'i dün akşam görmüştün. Kendisi bugün bizde işe başladı. Sana da sormak istediği bazı şeyler olabilir. Ona yardımcı olmanı istiyorum."

"Tabii, Tahir Bey."

"Güzel... Şimdi şu Erzincan'daki madenle ilgili dosyamızı getirebilir misin? Ali Bey'i de yanıma yolla. Madendeki gecikmenin sebebi neymiş, öğrenelim bakalım..."

Başını çevirip camdan yine Güney'e baktı. Genç kız da o anda gözlerini çevirdi ve adama baktı. Bakışları karşılaştı. Tahir hiç gülümsemeden süzdü onu. Kırmızı dudaklarındaki hüzünlü ama tatlı kıvrımı, can alıcı mavi gözlerinin mesafeli ama samimi ifadesini inceledi. Tüm duyuları hâlâ onu işe almakla hata yaptığını söylüyordu. Dün akşam onu ilk gördüğünde ciddi bir şok yaşamıştı. Ve ardından, niyeti hiç de onu işe almak değilken, birden fikir değiştirmişti. Sebebini ise hiç bilmiyordu. Kesin olan bir şey varsa ateşle oynuyordu...

Yanına gelmesi için ona eliyle işaret etti. Güney ara kapıdan içeriye girince de açıkladı.

"Saat onda müdürleri toplantıya çağırdım. Seni tanıştıracağım. Sen de şimdilik serbestsin. Senden bir şey istemediğim sürece istediğin gibi davranabilirsin. Sen bu şirketin bir elemanı değil benim yardımcımsın. Acil bir şey olursa telefonundan sana erişirim zaten. Fazla uzaklaşma yeter. İstersen şimdi Gülşah'ın yanına gidip, şirket hakkında bilgi edin. Sana yardımcı olacak. Sanırım siz ikiniz iyi anlaşacaksınız. Benden istediğin herhangi bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim, şimdilik yok..." Genç kız gayet ılık gözlerle bakmasına rağmen mesafeli konuşmuştu.

"Güzel!" Genç adam kızla bir daha ilgilenmeden masasına gitti ve sandalyesine oturdu. Uzanıp bir dosyayı aldı. Güney de yapacak bir iş bulduğuna sevinip oda kapısına yöneldi. Dün akşam gördüğü hoş sekreter ile gerçekten de konuşmak istiyordu.

Güney, Gülşah'ın yanına geçtiğinde, orta yaşlı alımlı kadın da gülümseyerek ayağa kalktı ve onun elinden tuttu. Bir an gözlerine baktıktan sonra, Güney'in beklemediği bir şey yaptı. Uzanıp yanaklarından öptü. Oldukça sıcak bir kadındı.

"Tebrikler, işi almışsın hayatım? İnan çok sevindim."

Güney de gülümsedi. Onun sıcaklığı bir anda içine yayılmıştı ve kendisini rahatlatmıştı. "Sağ ol! Ben de sevindim doğrusu... Dün akşam şüphelerim vardı. Şimdi de biraz ürküyorum. Tahir Bey çok farklı bir patron... İnşallah becerebilirim..."

"Korkma! Tahir Bey biraz serttir ama iyi birisidir. Görevini doğru yapan hiç kimseye karışmaz. Sana aklı yatmasaydı işe almazdı inan ki. Demek ki başarabileceğine inandı. Bu arada dün akşama göre çok farklı gözüküyorsun... Ne oldu sana? Dün sanki daha..."

Güney gülümsedi. "Biliyorum. Haklısın. Daha büyük ve ciddi görünmeye çalışıyordum. Sebepleri vardı. Ama Tahir Bey gerçekten de senin dediğin gibi... insan sarrafı olmuş. Gözlüğümün numarasız olduğunu anladı. Saçlarıma ve kıyafetime de karıştı..."

Gülşah başını salladı gülerek. "Bilirim, karışır... Bana da az çektirmedi. Ama böyle daha güzel olmuşsun. Tek sorun, şimdi çok genç gözüküyorsun. Kaç yaşındasın?"

Soru bir...

"Yirmi iki... İki ay önce girdim." Sorgu başlamıştı anlaşılan. Güney bu tatlı kadının kendisi hakkında meraklanmasını yine de doğal buldu.

"Evli misin?"

Soru iki... Zor değil.

"Hayır."

"Sevgili?" Bu da idare ederdi.

"Hayır."

"Hayret? Senin kadar güzel bir kızı nasıl boş bırakmışlar?" Gülşah şaşırmıştı hakikaten. Kavisli kaşları yukarıya kalkmıştı. Kızın güzelliği meydandaydı. Gestapo sorularını sormayı unuttu. "Neyse... Burada bir sürü yakışıklı adam var. Yakında hepsi peşine düşerler. Doğrusu hepsinin de maaşları çok iyidir. Tahir Bey iyi maaş verir.

Tek yapacağın seçmek. Ben ise evliyim. Senin yaşındayken iki yaşında bir kızım vardı. Şimdi üniversiteye hazırlanıyor. Bir de sekiz yaşında bir oğlum var."

"Ne güzel. Sana samimi olarak bir şey söyleyebilir miyim? Hiç de üniversite çağında kızı olan bir anne gibi gözükmüyorsun. Ne kadar da gençsin..."

"Sağ ol hayatım." Sevindiği belliydi. Gülümsemesi yüzüne yayılmıştı iyice. Gözü bir an patronun kapısına kaydı. "Tahir Bey sana yardımcı olmamı söyledi. Acil soracağın bir şey var mı?"

"İnan ki, daha ne yapacağımı bile tam bilmiyorum. Bu olay çok değişik... Sanırım gölgesi gibi onun yanında olmamı istiyor. Bu biraz korkutucu..."

"Korkma... Başlangıçta biraz zor olacaktır elbette. Ama zamanla alışırsın. Tahir Bey gerçekten çok yoğun... Bir sürü işi var. Kötü yanı, çalışmayı seven birisidir. Sen de onun gibi yorulacaksın. Ama sanırım o, işindeki kargaşadan çok, işi ile özel hayatı arasında bir denge kurmanı bekliyor senden. Yemeğini hatırlatmak gibi... İlaçlarını almasını unutmaması gibi..."

Güney'in gözleri büyüdü.

"Tahir Bey ilaç mı kullanıyor? Ne hastalığı var?"

Gülşah neşeyle kıkırdadı. "Yok canım! Örnek olsun diye söyledim. Çok sağlıklıdır kendisi... Ama ona kalsa aspirin ile doğum kontrol hapını bile ayıramaz. Bayağı da kalabalık bir çevresi vardır. Onlarla ilgili yetişemediği veya unuttuğu açıklarını kapatmanı isteyecektir. Çıktığı iş gezilerinde de yardımcı olmanı istediğini sanıyorum. Organizasyon hatalarından nefret eder."

"Evet, öyle bir şeylerden bahsetti..."

"Bir çeşit menajerlik yapacaksın. Kendisinden çekinme. Onu tanıdıkça sert ama hoş bir insan olduğunu anlayacaksın. İstersen onun hakkında sana biraz bilgi vereyim: Annesi ve babası sağ. Başka kardeşi yok. Fakat kardeşi gibi sevdiği birkaç arkadaşı var. Otuz iki yaşında. Vakit buldukça spor yapıyor. Hem de her türlüsü... Kayak, yelken, yamaç paraşütü... Gençliğinde profesyonel spor yapmış. Kavga etmeyi de çok sever. Takım elbiseli diye öyle entel dantel playboylardan zannetme... Numara değil. Ben iki kere şahit oldum. Sıkı yumrukları var. Buna rağmen elle çizilmiş gibi de bir burnu var. Dikkat etmişsindir belki. Hiç kırılmadığını anlamak zor değil. Onun burnuna bayılıyorum."

Gülşah kısa bir an nefes aldı. Güney de hakikaten adamın düz ve erkeksi burnu için aynı şeyleri düşünüyordu. Karşısındaki alımlı kadın patronunu övmekten memnun bir şekilde anlatmasına devam etti.

"Yakışıklı olduğunu da elbette fark etmişsindir? Kadınları sever ama öyle aşırı çapkın değildir. Gerek de yok zaten. Nasıl oluyorsa kadınları çekiyor. İyi ki yaşım ondan büyük ve evliyim. Ben on yıldır buradayım, çıktığı kadınların sayısını bile hatırlamıyorum. Hiçbir ilişkisinin de iki üç aydan fazla sürdüğünü görmedim. Her türlü güzele karşı doğuştan bağışıklığı var. Hiç âşık olduğunu da görmedim. Sadece cinsel yakınlık... Daha evvel evlenmediğini biliyorum ama sanırım annesi baskı yapıyor. Telefonda tartıştıklarına birkaç defa şahit oldum."

"Bu yaşa kadar evlenmemesi ilginç." diye mırıldandı Güney.

"Evet. Hem de böyle yakışıklıyken."

"Ya çalışanlarla arası?"

"Ne görüyorsan o. Genelde herkese karşı biraz mesafelidir. Bazen de sert. Benimle öyle değil tabii. Kimse yokken bana ablası gibi davranır. Onun çok gençliğini biliyorum. Kocam denizci subayı olduğu için bazen göreve uzağa gidiyor. Çocuklar hastalandığında eşim olmayınca, gelip bizi hastaneye götürdüğü çok olmuştur. Hem de benimle sabaha kadar çocukların başında bekler. Tabii, pek çok kimse onun hakkında dış görünüşüyle karar verir. O da onları yanıltmak için fazla uğraşmaz. İnan bana kimseye haksızlık etmez. Önce dinlemeyi sevenlerdendir."

Bir nefes alıp başıyla çevresini işaret etti. "Burası şirketin merkezidir. Birçok dalda iş yapıyoruz. Her alanda ilgili müdür ve onların da yardımcıları var. Ağırlıklı işimiz inşaat ve turizm. Genelde holding olarak bağırsız işler yaparız. Ama Tahir Bey'in başka işlerde ortaklık yaptığı arkadaşları da var. Onlarla çok iyi dosttur. Bahsetmiştim. Resim gibi adamlar. Tabii o tip tehlikeli ve yakışıklı erkekleri seviyorsan. Zaman zaman macera ve adrenalin peşinde koşan tipler. Bazı otellere ortaklar ve ihalelere de zaman zaman birlikte giriyorlar. O arkadaşları buraya sık sık gelirler. Tanımakta hiç zorlanmazsın. Çok farklılar..."

"Nasıl farklılar?" diye sordu.

"Farklılar işte. Mesela Tamer diye bir arkadaşı var. Dağ gibi birisi... Çok hoş bir adam... Gözünün kıyısında acayip seksi bir yarası

var. Gülüşü de çok güzel. Ah! Hele o seksi kahverengi gözleri... Bir kadın o gözlere bakarak kendisinden geçebilir. Bir ara Akın diye hep gülümseyen birisi daha vardı. Uzun dalgalı saçlı... Gece mavisi gözlü... Kızımın onunla evleneceğini hayal ederdim."

"Ne oldu ona?"

"Hapse girmiş sanırım. Adam kurmay subaydı. Doğu'da öfkeyle iki sivili öldürmüş. Hâlbuki öyle güzel gülümseyen pozitif birisinin hiç öfkelenmeyeceğini düşünürsün. Bir de Doğan Bey var. Tam bir şeytan. Yakışıklı, alaycı, insanı ürperten..."

"Tahir Bey'in bu tekin olmadığını söylediğin insanlarla ne işi olabilir ki? Umarım yasadışı işlerle uğraşmıyordur." Şakayla söylediği sözlerin ardından gülümsemişti.

"Yok canım! Tehlikeli dediysem, arada sırada macera için tehlikeli şeyler yaptıkları için. Tahir bir ara sık sık araba yarışına katılırdı. Duyduğuma göre de birkaç kere Güney Afrika'da köpek balıklarıyla dalmış. Çok iyi yüzer kendisi. Balık gibidir. Hepsi aynı... Bunlar ciddi zengin adamlar. Öyle yasadışı şeylere ihtiyaçları yok. Tabii ben onları görünce etkileniyorum diye senin de etkileneceğini söyleyemem. Belki bana öyle geliyordur. Bu büroda hep göbekli ve kel adamları görmeye alıştığım için olsa gerek. Yakında sen de bana düşüncelerini söylersin."

"Onlar hakkında mı? Hemen görecek miyim?"

"Evet... Bu hafta sonu Kıbrıs'ta bizim otellerimizden birisine gideceksiniz. Tahir Bey sana da yer ayırtmamı söyledi. Orada bayilerle iki günlük bir toplantı var. Sanırım oradaki toplantıda Tahir Bey'in bazı arkadaşları da olacak. Ha, bu arada, bildiğim kadarıyla öğleden sonraları boş olursun. Mayonu yanına almayı unutma... Şimdi orada deniz bir harikadır. Sıcacıktır. Bir kere ben de gitmiştim."

"Ben yüzme bilmem..."diye isteksizce mırıldandı Güney. Biraz utanıyordu bu beceriksizliğinden. Ama yapacak bir şey yoktu. Öğrenme şansı olmamıştı ki.

"Gerçekten mi?" Kadın şaşırmıştı. "Neden?"

"Korkuyorum sanırım. Bir de hayatım çalışmayla geçti. Denize pek gidemedim. Tatillerimi ailemin yanında geçirmeyi tercih ettim."

"Neyse... Sen yine de al. Belli olmaz. Hiçbir şey yapmasan bile, bu seksi vücudunla plajda uzanıp erkekleri çıldırtmayı denersin."

Kendisi kıkırdarken, Güney de hafif bir utançla gülümsedi. Sonra gözü saate kayınca şaşırdı. Zaman ne hızlı geçmişti? "Ben

gideyim..." diye mırıldandı. "Müdürler birazdan gelirler. İlgine teşekkürler. Her şeyi zamanla öğrenirim herhalde."

Odasına geçen Güney, yapacak bir şey bulamayınca, patronu ile arasındaki kapıyı çaldı ve onun gelmesi için işaret etmesi üzerine içeriye girdi. Adam başını önündeki dosyadan kaldırmış, kendisini süzüyordu. Çatılı kaşlarına rağmen kıza bakan gözleri sert değildi.

"Bir daha kapımı çalma... Burada olman gerekiyorsa, doğrudan içeriye gir. Söylemek istediğin bir şey varsa, rahatça söyle. Aramızdaki mesafeyi yok edemezsek, istediğim şekilde çalışma yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi Güney'e doğrudan.

"Teşekkür ederim... Yine de... sizi rahatsız etmek istemem. Sadece, toplantı birazdan başlayacak... onu haber vereyim istedim."

Genç adam saatine baktı. Vakit gelmişti. Kalemini masaya bırakıp dosyayı kapattı. Ayağa kalkıp ceketini giydi. "Evet... Hadi gidelim" dedi kıza. "Seni diğerleriyle tanıştırayım."

Toplantı salonu çok büyük ve moderndi. En az otuz koltuk vardı ama çevresinde sadece on beş kişi kadar oturuyordu. Genç adam hızlıca odaya girdi ve herkesi selamladı. Yerine oturmadan önce yanındaki genç kızı onlara tanıttı.

"Arkadaşlar..." diye başladı. "Size Güney Hanım'ı tanıştırmak amacıyla bu toplantıyı düzenledim. Güney Hanım bugün itibariyle aramızda göreve başladı. Kendisi artık benim yardımcılığımı yapacak. Sağ kolum olacak. Gülşah Hanım'dan farklı olarak, birçok konuyu benim adıma sizinle o görüşecek. Onun vasıtasıyla ilettiğim her şeyin, ben söylemişim gibi yapılmasını sizden istiyorum. Bana iletmekte zorlandığınız veya benimle görüşemediğimiz durumlarda, her türlü aciliyeti olan konuyu kendisine söylersiniz ve o bana sonra aktarır. Kendisinin telefon numarasını da size vereceğim ama acil durumlar dışında ve mesai harici aramayın. Kimseyi mesai saatleri dışında sıkboğaz etmek istemeyiz. Öyle değil mi?"

Kimseden ses çıkmayınca, dediklerinin anlaşıldığını kabul etti ve tek tek adamlarla kızı tanıştırdı. Müdürlerin her biri farklı bir bölüme bakıyordu. Birkaçı elli yaşına yaklaşmıştı ama diğerleri oldukça gençti. Beş tane de kadın şef vardı. Erkeklerin bakışları, her genç erkek gibi inceleyici ve genelde beğeni doluydu. Kadınlarınki ise tartar gibiydi. Yine de Güney hepsiyle nazikçe el sıkışırken, bu bakışları heyecandan fark edemedi. Tabii ki heyecanını kimseye belli

etmedi. Kendi içinde yaşıyordu. Dıştan bakıldığında gülümsemesi güzeldi ve kendisinden emin olduğunu gösteriyordu.

Tahir de kızın rahatlığı ve kendisine olan güvenini beğenmişti. Herkesle el sıkışırken, sevimliliği ve cana yakınlığı ile bu insanların gönlünü kazandığını fark etti. Bu iyi bir şeydi. Yaydığı elektrik sayesinde ileride fazla sıkıntı çekmeyecekti. Ahmet Bey'in Güney'i sevdiğini biliyordu. Ama bu sevgisine rağmen onda ciddi anlamda bir cevher görmemiş olsa, kızı tavsiye etmeyeceğini de biliyordu. Güney ile arasına bir mesafe koymak istediğini ona defalarca söylemişti. Buna rağmen adam bu iş görüşmesini bilerek ayarlamıştı. Belli ki Güney'i işe alacağından ve kızmayacağından emindi.

Tanıştırma işleminden sonra yeniden odalarına geri döndüler. Güney masasının üzerinde önceden olmayan bir Laptop bilgisayar gördü. Toplantı sırasında getirmişlerdi herhalde… Patronunun bahsettiği bilgisayar olmalıydı bu… Nereye koyacağına karar verdikten sonra kablolarını kontrol edip bilgisayarı açtı. Bilgisayardan iyi anlardı. İçini inceledikten sonra hakikaten iyi bir cihaz alındığına kanaat getirdi. Başını çevirip camdan genç adama baktı. O da bu hareketi fark etmiş ve bir an için kendisine bakmıştı. Adama gülümsedi. Patronu gerçekten sözlerini tutuyordu. Adamın kararlılığı ve hızlı çalışma mantığı hoşuna gitmişti. Anlamıştı ki, Tahir Bey dediğini yapan bir adamdı. Çoğu işyerlerinde ender görülen bir durumdu bu. Diğer patronları gibi yapmaya niyet ettikten sonra aylarca süründüren birisi değildi.

Kalkıp genç adamın özel odasına gitti. Gözüne bir yerlerde sallama çay paketleri ilişmişti. Hemen su ısıtıp bir fincana koydu. Kendisi içmeyecekti ama ona çay hazırlayıp odasına götürdü. Bir dosyayı inceleyen adam, masasının üzerine fincanı koyuncaya kadar kendisiyle ilgilenmedi. Fincanı fark edince, arkasına yaslanıp, memnuniyetle çayına şeker attı. Kız onun tek şekerle yetindiğini hafızasına kaydetti hemen. Fazla koyu içmediğini de sabahtan fark etmişti.

"Laptop için teşekkürler…" dedi gülümseyerek

Çayından bir yudum alan genç adam, sessiz kaldı. Gözleri kızın sevimli yüzündeydi. Sonra birden uzanıp çekmecesinden kalın bir zarf çıkardı ve yavaşça genç kıza doğru iteledi.

"Bu da senin." Genç kızın zarfa bakışlarından dolayı açıklama gereği duydu. "İlk maaşın yarısı… Belki ihtiyacın vardır."

"Ama daha çalışmadım ki... Ya beceremedin deyip beni kovarsanız?" Sesi şaşkın ve samimiydi. Tahir onun samimiyetini hissediyordu ama doğallığını kavramakta zorluk çekiyordu. Güney gibi insanlara alışık değildi. Özellikle verileni almamak için itiraz eden kadınlara…

"Ne yapalım. O durumda zarar kabul ederiz… Çek verecektim ama uğraşmanı istemedim. Belki nakit lazım olur diye…" Kız başını eğdi. Utangaç, mutlu ve kararsız bir hali vardı. Genç adam sesini biraz sertleştirdi. "Al hadi!"

"Siz… iyi bir patronsunuz" dedi Güney yavaşça. "Teşekkür ederim… Ben de sizin için elimden geleni yapacağım." Uzanıp zarfı isteksizce aldı. Şimdi işler daha da zora girmişti. Artık daha fazla çaba sarf etmesi gerekecekti. Bu parayı aldığı andan itibaren geriye dönüş yoktu.

"İyi olur." dedi genç adam umursamazca. Çayından bir yudum daha alıp sakince devam etti. "Her zaman iyi değilimdir. Çoğu kişi benden çekinir. Ama sen benden çekinmiyorsun. Bence bu iyi…"

"Sizden çekinmemi gerektirecek bir şey yapmadınız ki... Hangi patron sekreterine yemek pişirirdi?" diye küçük bir espriyle adamı savundu Güney.

"Yine de kimseye söyleme!.." Genç adamın gülümsemeye niyeti yok gibiydi. Dudaklarını kararsızca büzdü. "Nedense sende… Sende tanımlayamadığım bir şeyler var. Bende değişik bir etki yaratıyorsun. Ne olduğunu tam bilmiyorum ama sana baktığımda… kendimi çok sakin hissediyorum."

Genç kız tatlı bir bakışla gülümsedi. Duru mavi renkli gözleri yüzüne göre çok iri ve biçimliydi. Uzun siyah kirpikleri, onları biraz gizemli kılıyordu. Ama gülümsediği zaman etrafına yaydığı ısı inanılmazdı.

"Babam da öyle derdi…" dedi utangaçça.

"Öyle mi?" diye sordu adam merakla.

"Evet. Benim insanlarda iki his uyandırdığımı söylerdi. Eğer psikolog olsaymışım, insanları bu sakinleştirme yeteneğimle çok iyi tedavi edermişim. Tabii ben böyle bir etkim olduğunu hiç bilmiyorum. Sizi de şimdiye kadar daha hiç kızgın görmedim…"

"Dün akşam geldiğinde… aslında oldukça sinirliydim. Kötü ve yorucu bir gün geçirmiştim."

"Üzgünüm... Sinirli gibi durduğunuzu fark etmiştim ama... Bir de ben karşınıza çıkınca tabii. Kadın beklemiyordunuz."

Adam omuz silkti. "Doğru, bir kadın beklemiyordum. Aslında seni işe almamayı düşünüyordum. Çok gençsin ve gençliğin konusunda hâlâ şüphelerim var. Bu iş sana gerçekten ağır gelebilir. Diğer yandan... sakinliğin ve az konuşman... beni rahatlatıyor. Daha tanışalı yirmi dört saat bile olmadı ama kendimi... senin yanında rahat hissediyorum." Yaptığı itiraf yüzünden huzursuz olmuş gibi kaşlarını yine çattı.

Güney ise utanarak gülümsedi. Adamın samimi itirafı onu utandırmıştı. Ama böyle şeylerden haz alıp havalara girecek bir kız değildi o. "Çok naziksiniz... İnşallah sizi utandırmam."

Adam başını salladı. Kızın hemen erimemesi ve laubali olmaması hoşuna gitmişti. Sonra aklına gelen bir şeyle duraladı. Merakla sordu.

"Peki, ikinci neymiş?"

"Efendim?"

"Babanın söylediği şey. İnsanlar üzerinde bıraktığın ikinci etki? O neymiş?"

Güney'in yüzündeki gülümseme hafif silindi. Konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Babamın kendi garip fikri işte. Önemli bir şey değil."

Adam onun duru yüzünü inceledi. İkinci özelliğinin kızın pek hoşuna gitmediği belliydi ama merak etmişti bir kere. Sabırsızca ısrar etti. "Duymak için can atıyorum. Seni iyi tanımalıyım, öyle değil mi? Hadi, bana şu ikinci etkinden bahset. Neymiş, söyle?" Açıkça emrediyordu.

"Tahir Bey... İnanın çok önemli değil."

"Söyle dedim?" diye ısrar etti adam.

Güney sonunda isteksizce başını eğdi. Ona karşı koyamayacaktı. "Erkekleri..." diye mırıldandı hafifçe. Bu utanç vericiydi. Yanaklarının kızarmadığını umdu. "Erkekleri çektiğimi... Onlar için tehlikeli olduğumu... söylerdi."

Adam bardağını masaya bırakıp yeniden arkaya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Genç kızın kızaran yüzüne baktı. İri mavi gözleri, saklamaya çalışsa da utançla bakıyordu. Birkaç saniye dikkatle süzdü onu.

"Neye dayanarak bunu söylüyordu?" diye sordu. "Erkeklerle benim bildiğimin de haricinde sorunların oldu mu?"

Güney gülümsedi. "Babamın hafiften abartması işte... Ben... gidebilir miyim? Laptopumu biraz incelesem iyi olur." Gülümseyince hakikaten çok güzel oluyordu. Parlayan gözlerine bakan genç adam yavaşça başını salladı. Kızın bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığı belliydi. Şimdilik fazla zorlamak istemedi. Nasılsa hakkında bilmediği pek çok şeyi yakında öğrenirdi.

"Peki... Git. Bugün fazla işin yok. Bilgisayarını istediğin gibi kurcala. Sen Word ve Excel biliyor musun?"

"Evet..."

"İyi misin bari?"

"Evet efendim... Çok kullanırım."

"Güzel! İleride bize lazım olacak. Sana yemeği de hatırlatayım. Öğle yemeği, en alt kattaki yemekhanede yeniyor. Gülşah ile birlikte gidebilirsin. İlk günlerde seni yalnız bırakmasın. Diğer çalışanlarla da yavaş yavaş tanıştırır seni. Bu arada saat üçten sonra da çıkacağız, haberin olsun."

"Tahir Bey... Şu giysi konusu... İnanın çok utanıyorum. Bunu erteleyemez miyiz? Ya da ben kendim... tek başıma çıksam alışverişe?"

Adam yeniden dosyasına eğilirken, kısaca bir "Hayır." demekle yetindi. Güney sessizce onu süzdü. Bu ne despot bir adamdı böyle? Neden kendisinin bu tip şeylerden rahatsız olacağını önemsemiyordu? İç çekti. Bu adamla işi vardı... Bu kesindi. Baskın kişilikli erkeklerden hoşlanmazdı ama bir tanesine denk gelmişti işte. Çaresizce başını salladı. Onun görmediğini bile bile. Adam bütün dikkatini yeniden önündeki kalın dosyasına vermişti. Kalemini eline almış, önündeki yazıları okumaya çalışıyordu. Güney'le veya onun düşüncesiyle artık ilgilenmiyordu bile...

Güney de çaresiz bir şekilde odasına gidip, biraz laptopunu inceledi. Yapacak bir işi olmadığı için, bir süre sonra ondan da sıkılıp odasından çıktı ve Gülşah'ın yanına gitti. Öğle yemeğine az kalmıştı zaten. Yemeğe birlikte gidip gidemeyeceklerini sordu. Kadın memnuniyetle kabul etmişti. Yemeğe indiklerinde, birkaç sekreterin bulunduğu masaya götürdü onu. Tek tek hepsiyle tanıştırdı. Büyük patronun yardımcısıyla tanıştırılan bazı sekreterler hafif bir kıskançlıkla bakarken, bazıları da samimiyetle onu tebrik ettiler. Yemekten sonra, dinlenme salonunda çay içerlerken Güney hafifçe Gülşah'a fısıldadı.

"Bazıları benden hoşlanmadı..."

"Evet... Normal... Kıskandılar. Eğitimin veya pozisyonun onları çok ilgilendirmiyor. Sanırım seni Tahir Bey'in sevgilisi sanıyorlar..."

"Sevgilisi mi? Çok saçma!" dedi Güney hayretle.

Gülşah kıkırdadı. "Niye saçma olsun? Senin kadar güzel bir kız... Onun kadar yakışıklı bir adam... Eninde sonunda yolunuz bir yerde kesişir. Yoksa onu kendine göre yaşlı mı buluyorsun? Kır saçları genetik... Babasının da öyle... Kendisini tanırım. Çok hoş, yaşına göre hâlâ çok yakışıklı bir adamdır."

Güney dürüstçe reddetti. "Elbette yaşlı değil... Tahir Bey gerçekten de çok yakışıklı bir adam ve kır saçları ona çok yakışmış. Ama ben patronlarla ilişkiye karşıyım. Zaten o da bunu bana açıkça belirtti. Sadece iş ilişkisi istiyor. Sağ kolu olacağım ve belki de zaman içinde dost olacağız. Aynen böyle düşünüyor ve ben de öyle tabii. Bu kadar yüksek maaşlı işimi kaybetmek istemem doğrusu..."

"Umarım dediğin gibi olur. Sen diğerlerine aldırma. Biraz kıskanıp sonra vazgeçerler. Hadi gidelim. Benim öğle molam yarım saat. Gelen giden çok oluyor. Patron için çoğu zaman o mola bile yok. Zavallı adam. Herkes onu çok rahat sanıyor ama öğle yemeğini kaçırdığını çok gördüm."

Yukarı çıkarlarken ıvır zıvırdan konuştular. Güney kendi odasına geçtiğinde, cam bölmeden genç adamın iki müdürle konuştuğunu gördü. Onların dikkatini dağıtmadan yerine oturdu ama bir ses duyunca başını kaldırdı. Tahir cama vurarak kızı içeriye çağırıyordu.

Hemen yanlarına gitti.

"Güney... Kadir Bey ile gidip şu rakamları birlikte bir daha kontrol edin," dedi genç adam ona. "Bunlarda yanlışlık olduğunu düşünüyorum. İyi kontrol et; çünkü hafta sonu toplantıda bu rakamlarla ilgili konuşma yapacağım. Sonra bana geri getir. Bir daha bakayım."

"Peki, efendim."

Genç müdürlerden Kadir, durumdan oldukça memnun gözüküyordu. Gözleri kızın üzerindeydi. Bu sıkıcı işi bu güzel kızla birlikte kontrol edecek olmak, içindeki isteksizliği bayağı hafifletecekti. Bu kadar güzel ve bekâr bir kızın işe başlamış olması da ayrıca hoştu. Patronun sevgilisi olup olmadığı konusunda şüpheleri vardı ama yakında nasılsa her şey ortaya çıkardı.

Sonraki iki saat boyunca, Güney ile Kadir ciddi bir biçimde, geçen senenin rakamlarını, dosyaları tek tek inceleyerek çıkardılar. Kadir konuşkan, zeki ve yakışıklı birisiydi. Saçları üstten hafif

seyrelmişti ama şimdilik çekiciliğini etkilemiyordu. İşini severek yaptığı da belliydi. Genç kıza yardım ederken hiç sorun çıkarmadı. Genç kız elde ettiği rakamların hepsini oradaki bir bilgisayara girmişti. Sonra bunları çantasındaki flash diske kaydedip, ayrıca bir tane de çıktı aldı. Bilgiyi bilgisayar ağından alması şimdilik zordu. Henüz laptopunu ağa bağlamamışlardı. Bilgisayardan anlıyordu ama ağa bağlanmak için şifre gerektiğini bildiği için, şirketin bilgisayarcısının bağlantıyı yapmasını bekliyordu. Karşısındaki adamın, profesyonelliği yüzünden kendisine hayran hayran bakmasına aldırmadan teşekkür edip yukarı çıktı.

Bilgileri patronunun masasına koyduğunda, genç adam dikkatlice kâğıtları inceledi. Sonra başını salladı. "Aferin sana... Şimdi olmuş işte. Yarın bana bir de konuşma hazırlamanı istiyorum. Sana nelerden bahsedeceğimi bugün yemekte söylerim. Öbür gün Kıbrıs'a gideceğimizi biliyorsun değil mi?"

"Evet... Biliyorum." dedi Güney uysalca.

"Güzel. Hadi hazırlan. Sıkıldım artık. Çıkıp biraz hava alalım."

Onunla birlikte gitmeyi hiç istemeyen genç kız, isteksizce çantasını ve siyah ceketini aldı. Kendisini bekleyen genç adamın yanına gitti. O da hazırdı. Adamın uzun boyu yüzünden başını iyice geriye atması gerekiyordu. Kocaman gözleri, patronunun ciddi gözleriyle kesişti.

"Neden huzursuzsun?" diye sordu Tahir kısılmış gözlerle. Sesi biraz sertleşmişti sanki.

"Değilim..." dedi Güney gözlerini kaçırmamaya çalışarak.

"Öylesin. Sanırım bizi sevgili sanmalarından korkuyorsun. Öyle değil mi?"

Adamın zekâsına şapka çıkarmak lazımdı. Böyle birisinin boş yere lider olamayacağını biliyordu. Gerçekten de zeki ve çevresine hâkimdi.

"Evet... O da var." diye mırıldandı.

Genç adam belirsiz bir nefes aldı. Sonra hafif alaycı bir şekilde dudağını kıvırdı. "Korkma! Bırak ne sanırlarsa sansınlar. Benim için fark etmez. Ben bundan rahatsız olmam. Dedikoduları sevmem ama çok da aldırmam. Herkes istediğini düşünebilir. Sen kendini iş performansınla kabul ettirdikten sonra geri kalanı onların sorunu... Sen de aldırma bunlara. Her işyerinde böyle ufak tefek dedikodular olur. Sonra unutulur. Peki diğeri ne?"

"Ha... hangi diğeri?" diye kekeledi genç kız farkında olmadan.

"Hadi Güney? O da var, dedin bana. Peki, benimle çıkmak istememenin başka ne nedeni var: Benden mi çekiniyorsun? Sana güven vermiyor muyum?"

"Hayır... Aksine..." Evet, gerçekten de genç adam onunla konuşurken çok doğal olmasına rağmen biraz mesafeliydi. Bu doğaldı elbette. Bir patron olarak herkese birazcık mesafe koyması gerekirdi.

"Sorun ne?" diye üsteledi genç adam.

"Ben... Ben bir erkekle daha önce... hiç alışverişe çıkmadım." diye açıklamak zorunda kaldı sonunda genç kız.

"Eee?" diye mırıldandı Tahir hafif bir kaş kaldırmayla.

"Lütfen! Size komik gelebilir ama... siz benim hiçbir şeyim... değilsiniz? Birlikte... elbise almaya gidiyoruz. Bu garip değil mi?"

"Kimin için?"

"Tahir Bey... Gittiğimiz yerlerde... bir tanıdığınız çıkarsa... nasıl açıklarsınız?"

"Ya da sen?" Gözlerini iyice kısıp ellerini cebine soktu. Dudaklarının kıyısı sanki alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Ya da sen nasıl açıklarsın, öyle mi?" diye sordu merakla.

"Özür dilerim... Sizi kızdırmak istemem."

"Kızdırma o zaman. Kimse için yaşama Güney. Benim senin için ne ifade ettiğim kimseyi ilgilendirmez. Ya da senin benim için ne ifade ettiğin. Zaten kimse bana bunu soramaz. Sen de sormalarına müsaade etme... İkimizin gerçeği biliyor olması yetmez mi?"

"Yeter... sarırım."

"İyi... Yakında evime gelip gideceksin. Bu da muhtemelen bir dedikodu çıkaracaktır... Fakat eminim ki, insanlar seni tanıdıkça bu desteksiz düşüncelerinden vazgeçecektir. Takılma bu kadar."

O tabii, bir erkekti. Onun için kolaydı. Güney çaresizce içini çekti. Bu işin maaşı iyiydi ama doğrusu riskleri pilotlarınkinden fazlaydı. Gözlerini genç adamın yakışıklı suratından kaçırdı. Ah, bu normal olmayan yakışıklılık da çok kötüydü. Tahir kapıya doğru yönelmişti bile. İstemeden onun arkasından baktı. Geniş omuzlarını, yere sağlam basan yürüyüşünü süzdü. Başka zaman olsa böyle bir adamdan köşe bucak kaçardı. Oysa şimdi neredeyse onunla burun buruna yaşamak zorundaydı.

Gülşah'ın yanından geçerken, "Acil bir şey olmadan beni arama." diye uyaran genç adam, ofisten çıkıncaya kadar da bir daha

konuşmadı. Uzun bacaklarıyla attığı adımlarını, Güney tüm çabasına rağmen geride kalınca genç kızın adımlarına göre ayarlamıştı. Arabaya bindiklerinde, uzanıp radyoyu açtı. Ankara'nın çok dinlenen ve Türkçe yayın yapan radyolarının birisinden yayılan hafif müzik, hemen arabanın içini doldurdu.

"Evet. Şimdi gidebiliriz. Önce gidip kendimize giyecek bir şeyler alalım. Ben de deniz kıyısı için yeni bir şeyler almak istiyorum. Ben sana, sen de bana yardım edersin. Kadın giyiminden anladığımı söyleyebilirim. Ama kendim konusunda biraz beceriksizim." Ciddi dudakları bir an için... sadece kısa bir an için kıvrıldı. "Anlaştık mı?"

Güney içinin ısındığını fark etti. Adamın onca kalabalığa ve zenginliğine rağmen yalnız olduğu gibi bir hisse kapılmıştı. Onun dürüst siyah gözlerine bakarken, birden bütün endişeleri yok oldu. O haklıydı. Şu ana kadar bu heybetli adamın açık bir tacizine denk gelmemişti. Ya da kendisini rahatsız edeceğine dair minicik bir belirtiye... Sadece bir an... göğüslerine bakması hariç... Zaten genç kız ona da bir bahane bulmuştu. Bu bahanesine güveniyordu. Üstelik daha evvel başkalarının bakışlarından hissettiği kadar onun bakışlarından rahatsız olmamıştı. Bir türlü anlayamadığı şey de işte buydu.

İçinden gelerek o da patronuna gülümsedi. "Anlaştık. Ama ben erkek kıyafeti seçiminde hiç tecrübeli değilim..."

"Neden? Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?" Arabayı hareket ettirmişti. Parlak zeminde giden aracın tekerleklerinden minik gıcırtılar geliyordu. "Nişanlın vardı."

"Çok kısa bir süre nişanlı kaldım..." Biraz utanarak omuz silkti. "Doğrusu erkek arkadaşa ayıracak zamanım olmadı pek."

"Seninle konuşuncaya kadar önceden nişanlanmış olduğunu bilmiyordum... Dosyanda yoktu." diye mırıldandı adam. Arabayı şimdi gayet kontrollü bir şekilde şehir trafiğine sokmuştu.

"Dediğim gibi... Çok kısa sürdü zaten. Peki, siz benim hakkımda dosya mı tuttunuz?"

"Tüm burs verdiklerimiz hakkında tutarız," dedi genç adam soğukça. "Standart bir işlemdir."

"Ayrıntılı mı?" diye sordu yine Güney.

Tahir bir an durakladı. "Demek ki değilmiş... Söylediğim gibi, nişanlı olduğunu bilmiyordum. Ayrıca bir ağabeyinin iki sene kadar önce... trafik kazasında öldüğünü biliyordum ama diğer ağabeyinin de aynı şekilde ölmüş olduğunu bilmiyordum."

"Büyük ağabeyim motosikletlere bayılırdı. Bir virajda... karşıdan gelip hatalı sollayan bir araba çarptı ona..."

Genç adam sadece kendisinin bildiği bir yere doğru arabayı sürerken, kısa bir an sessiz kaldı. Sonra doğrudan sordu. "Ya nişanlın?"

"Neyi soruyorsunuz?"

"Neden ayrıldınız?"

"Anlaşamadık..." dedi Güney umursamazca. O geceyi hatırladıkça hâlâ içi ürperiyordu.

"Adı neydi?"

"Vedat... Teğmendi."

"Asker ha?"

"Evet... Havacıydı."

"Onu seviyor muydun?"

Bu sorgulama genç kızı azıcık huzursuz etmişti. Özellikle son sorunun cevabının adamı ilgilendirmediğini düşünüyordu ama yine de cevap verdi. "Bilmiyorum... Sanırım... En azından öyle sanıyordum. Sevebileceğim, yakışıklı, nazik bir erkekti."

"Başka da erkek olmadı öyle mi?"

"Olmadı..."

"Hiç mi?" Kaşlarını çattı. "Güzel bir kızsın... İnanması çok zor."

"Bir iki kişiyle yemeğe çıktım ama... pek hoşuma gitmedi. Ayrıca alışverişe gidecek kadar da onlarla samimi olmadım. Bir erkeğe kıyafet seçmek gibi bir yeteneğim olup olmadığını bilmiyorum."

Genç adam başını salladı. "Peki, yine de senin zevkine güveniyorum."

Güney tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ama bende zevkime güvenmiyormuşsunuz gibi bir his uyandırdınız?"

"Doğru... Dün giydiklerin berbattı. Fakat bugün için aynı şeyleri söyleyemem... Güzel bir kızsın. Fiziğin de güzel bence. Bu doğal güzelliğini gizlemen hoş değil. Bana alacaklarımız için de eminim daha özenli olursun. Pembe pantolon aldırmadığın sürece sorun yok."

Güney elinde olmadan güldü. Onun yanında neden bu kadar sık gülüyordu ki? Adam espri yaparken bile genelde ciddiydi. Fakat sözlerindeki minnacık bir vurgu, bakışlarındaki ılık bir tebessüm, genç kızın dudaklarının kıvrılmasına yetiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, bu adama pembe pantolon bile yakışırdı.

Alışveriş yapacakları büyük mağazanın önüne gelince, genç adam arabasını müşteriler için ayrılmış bir yere park etti. Güney'in inmesini bekledi ve kumandayla arabasını kilitledi. İçgüdü sahibi bir

erkeğin korumacı tavrı ile genç kıza yanaştı. Onunla birlikte mağazadan içeriye girdi. Güney hemen sol kolunun dibindeki geniş bedenin ısısını neredeyse hissediyordu. Genç adam kendisine dokunmuyordu ama dokunacak kadar yakındı.

Ve garip, bu tip yakınlıklara alışık olmayan genç kız, ona karşı hiçbir şekilde huzursuzluk duymuyordu.

Ağır cam kapının üzerinde bütün ünlü markaların amblemleri duruyordu. Tahir'in burayı iyi bildiği ve sık geldiği belliydi. İlk girdikleri anda, birkaç satıcı saygıyla yanlarında belirmişti. Bir dakika içinde de otuz yaşlarında iyi giyimli genç bir adam gelip onları karşıladı. Güney ikisini seyrediyordu. Kızılımsı saçları olan bu adam ile patronunun dost olduklarını tahmin etti. İkisi el sıkıştıktan sonra birkaç kelimeyle kısaca muhabbet ettiler. Tahir yanındaki kızı onunla tanıştırırken fazla ayrıntıya girmedi.

"Ekrem... Bu, benim yardımcım Güney. Kendimize birkaç kıyafet almaya geldik. Faturayı bizim şirkete yollayacaksın. En iyi kıyafetlerinizi göstersin çocuklar. Ama onun yaşına uygun, canlı renkler olsun. Tamam mı? Günlük şık kıyafetler istiyorum. Ayrıca deniz kıyısında giyilebilecek şeyler de olsun..."

"Tabii..." Ekrem dediği adam o sırada dönmüş ve Güney'in elini tutmuştu. El sıkışırlarken bakışları ışıldamıştı adeta. Gizli bir beğeniyle dolu gözleri genç kızın üzerindeydi. "Memnun oldum..." dedi sıcak bir sesle. Güney ise sadece gülümseyip başını hafifçe eğdi. Ekrem bakışlarını kocaman mavi gözlerden alamıyordu. Upuzun kirpiklerin süslediği gözler yüzünden, genç kızın elini bırakmayı unutmuştu. Sonra isteksizce elini geri çekip biraz ilerideki genç bir tezgâhtara işaret etti. Koşar adım gelen tezgâhtar kıza, Tahir'in dediklerini aynen tekrar etti. İki kız mağazanın içinde kaybolunca da arkadaşına döndü.

"Eee? İşler nasıl?"

"İyidir... Sen ne yapıyorsun?" Tahir de kızların arkasından bakıyordu. "Mağazan bugün yine kalabalık... İşlerin iyi o halde?"

"Fena değil" dedi adam keyifle. "O sporcu kızı bıraktın mı?"

"Neden soruyorsun?"

"Neden mi soruyorum? Sanırım yeni sevgilin bu. Harika bir şey bulmuşsun... Güney gerçekten çok daha tatlı!.. Daha güzel! Bu kadar güzel bir kızı nereden buldun sen bakayım?"

"Yanlış anlamışsın!" diye homurdandı Tahir. "O benim yeni yardımcım... Yeni sevgilim değil."

"Gerçek miydi yani?" derken kaşlarını kaldırmıştı Ekrem. Başını çevirip kızların arkalarından baktı. Güney, yanındaki satıcı kızla birlikte giysileri inceliyordu. "Yardımcın olduğu gerçek mi? Bu harika!" diye mırıldandı. "Peki, şimdilik sevgilin olmayabilir... Olması gibi bir niyetin var mı?"

Genç adam sakince cevapladı. "Yok... O, sadece yardımcılığını yapacak..."

Ekrem memnuniyetle gülümsedi. Yeşil gözleri arkadaşına döndü. Tahir'in sert siyah gözleri ile kesişti. "Sevindim... İlk kez bir kıza karşı böyle ani ilgi duyuyorum. Onunla çıkmak istesem karışmazsın yani?"

Tahir bir an durakladı. Sonra yavaşça başını salladı. "Becerebilirsen... buna karışmam Ekrem. Karışamam... Ama şunu bil ki onun kalbini bilerek kıracak bir şey yaparsan beni karşında bulursun..."

Ekrem'in gözleri kısıldı. Zeki bakışları ile Tahir'in iç dünyasına erişmeye çalıştı ama bunu başarmak çok zordu. O siyah gözler derin bir kuyu gibiydi ve içindeki bütün gizemi başarıyla saklıyordu. "Neden?" diye sordu yavaşça. "Madem onunla sevgili olarak ilgilenmiyorsun... başka özel bir nedeni mi var bu uyarının?"

"Hiçbir özel nedeni yok..." dedi Tahir ilgisiz bir sesle. "Fakat o iyi bir kız. Senden ve benden daha iyilerini hak ediyor. Eğer onunla ilgilenmek istiyorsan sen bilirsin. Keyfine bak." Gözlerini uzaktaki kıza çevirdi. Eline mavi bir kıyafet almış inceliyordu. "Yine de... dikkatli olmanı tavsiye ederim..."

"Bazen beni korkutuyorsun." dedi Ekrem gülümsemeye çalışarak. Tahir'in yüzünde de hafif bir gülümseme belirince rahatladı. Arkadaşının tüm modern erkek görünümüne rağmen tehlikeli birisi olduğunu biliyordu. Hiç belirti göstermeden öfkelenebildiğini ve asla bir şeyden korkmadığını bilecek kadar onu yakından tanıyordu. Aynı mahallede geçmişti çocuklukları...

Tahir gülümsemesine rağmen, arkadaşının genç kıza olan ani ilgisinden memnun olmamıştı. Güney'i kırabilirdi. Genç kız, Ekrem gibi gerçek çapkınlara alışık olmayabilirdi. Yardımcısının bir süre sonra kalbi kırık, karnında bir bebek ile ortada kalmasını istemezdi.

"Zaten onu fazla sık görebileceğini sanmam..." dedi. "Neredeyse tüm gün benim işlerimle uğraşacak. Zor bir işi var. Gecesi gündüzü olmayacak."

"Saçma... Hiç mi yemek yemeyecek? Hiç mi uyumayacak? Ben bir yolunu bulurum..."

"İyi... Şansını dene bakalım. Ben de gidip şuna bir bakayım. Yine yaşlı kıyafetleri almasın..."

Genç adam yanına yanaşınca, Güney onların konuşmalarından habersiz, elindeki kıyafeti gösterdi. Bu sefer elindeki harika, kırmızı bir elbisesiydi. Çok yönlü kullanılabilirdi. Bir gece daveti için bile giyilebilecekken, deniz kıyısı için de mükemmeldi. Sıcak yaz gecelerinde giyilmek için tasarlanmıştı. İncecik askıları, hafif derin bir göğüs oluğu ve yarı açık bir sırtı vardı.

"Bu nasıl?"

"Güzel... Giy de görelim," dedi Tahir kuru bir sesle.

"Şimdi... mi?" diye sordu Güney utangaçça... Göğüs oluğunu düşünüyordu o anda.

"Giy hadi... Nasılsa Kıbrıs'ta giyineceksin ve ben seni içinde göreceğim?"

Güney çaresizce soyunma odasına girip üzerindekileri çıkardı. Dantel sutyeninin çirkin durduğunu fark edip, onu da çıkarmıştı. Giyindikten sonra aynada kendisini süzerken... gerçekten de bu kıyafetin kendisine yakıştığını fark etti. İncecik kumaşın zarif kesimi göğüslerini olduğu gibi meydana çıkarmıştı. İncecik belini ve yuvarlak kalçalarını sarıyordu.

"Nasıl oldu?" diye perdenin arkasından gelen sesle irkildi.

"Güzel sanırım..." diye mırıldandı genç kız çekingen bir sesle. Aslında fazlasıyla utanmasına rağmen kendisini çok seksi hissediyordu.

"Bakabilir miyim?"

Utancını gizlemeye çalışarak döndü. Perde biraz aralanmıştı. Adam sanki karısını seyredecekmiş gibi, aralanan kısımdan bedenini yarım sokup genç kızın vücuduna baktı.

Güney bir eliyle göğsünün oluğunu kapatmıştı. İnce askılardan gözüken bembeyaz omuzları, narin ve pürüzsüzdü. Elbise göğsünü sıkıca sarmıştı. Bir erkeğin iki eliyle kavrayabileceği ince beli ve biçimli kalçaları adamın bakışlarından nasibini aldı. Dizlerinin epeyce üzerindeki kısa etek kısmı, uzun ve pürüzsüz bacaklarını gizleyeceğine, karşısındaki erkeği, eteği zorla yukarı sıyırmaya

çağırıyordu sanki. Genç adam onun vücudunun güzel olduğunu kabul etti. Hiç değilse gezilerinde hımbıl, tombul bir kadın kendisine eşlik etmeyecekti.

"Güzel ama… " diye mırıldandı. Gözleri şimdi elinin altına gizlemeye çalıştığı dik göğüslerindeydi. "Bunun altına sutyen giymen yanlış olur."

Güney adama baktı bir an… Mavi gözleri kararsızlıkla titredi. Sonra yavaşça elini çekti. "Ama ben… sutyen giymiyorum ki…" diye fısıldadı çocukça.

Tahir inanmazca elinin serbest bıraktığı göğüslerini süzüyordu. Elini çekince, incecik kumaşı iten dolgun göğüslerinin gerçekten çıplak olduğunu fark etmişti. Dimdikti ve inatla kumaşı iten uçları hafifçe belliydi şimdi. Adam ilk kez bu manzara karşısında sarsıldı. Güney'in göğüsleri sanki oraya tutturulmuş gibiydi. Göğüsleri dolgun olmasına rağmen altında minicik bir kıvrım bile yoktu.

"Affedersin…" dedi yavaşça. "Beni sürekli şaşırtıyorsun." Gözlerini kaçırdı. Bu aptal kız, bu kadar güzel bir vücudu varken neden saklama gereğini duyuyordu ki? "Bunu alalım. Yakıştı…" diye mırıldandı.

Gözlerini zorlukla ayırıp dışarıya çıktı. Satıcı kıza aynı kıyafete benzeyen değişik modeller istediğini söyledi. Her seferinde de kızı inceledi. Beğendiği kıyafetleri onaylarken, beğenmediklerini geri çevirdi. Çoğu canlı renklerden oluşan ince, gündelik kıyafetler de aldı. Ciddi olabilecek pantolonlar ve yazlık bluzlar da alınca, artık yardımcısının kıyafetlerinin yeterli olacağına kanaat getirdi.

"Bundan sonra, böyle giyinmeni istiyorum. En azından benim yanımda… Pejmürde olmanı veya ihtiyarlar gibi giyinmeni istemiyorum…" diye emretti. "Şimdi birkaç tane de çanta seçelim."

Mağazaya geleli üç saat olmuştu neredeyse ve adam hiçbir sıkıntı belirtisi göstermiyordu. Çantaları da seçerken genç kıza yardım etti. Hatta çok güzel birkaç tane de ayakkabı aldı.

"Daha evvel bir kadınla bu kadar uzun alışveriş yapmamıştım…" diye itiraf etti. Yüzü her zamanki gibi sertti ama sesi yumuşaktı. "Hiçbir çalışanımla da böyle ilgilendiğimi hatırlamıyorum. Bunu nasıl başarıyorsun?"

Güney çekinikçe baktı. "Ne… neyi?"

Adam kızın sevimli yüzündeki şaşkınlığı ve ürkmeyi gördü.

"Neyse… boş ver. Şimdi sıra bende. Üst katta erkek kıyafetleri var. Oraya çıkıp birkaç şey alalım."

Genç kız kısa sürede adamın bedenini ve giyim zevkini öğrendi. Zaten en büyük beden giyiyordu ve çoğu da iri vücuduna zor oluyordu. Güzel gömlekler ve tişörtler aldılar. Birkaç pantolon ve ayakkabı da alınca işleri bitti. Genç kız bu alışverişle geçen saatlerden hoşlanmıştı. İlk kez bir erkeğe bir şeyler almasına rağmen, önerileriyle ve beğenisiyle geç adamı yönlendirmek hoşuna gitmişti. Bu çok zevkliydi. Hatta kendisine elbise almaktan bile zevkliydi. Beğendikleri konusunda Tahir çok itiraz etmiyor, onun zevkine güveniyordu. Adamın o kadar atletik bir vücudu vardı ki, iriyarı olmasına rağmen giydiği şeyler çok yakışıyordu. Gerçekten de ne giyse yakışacak birisiydi. Pembe pantolon bile…

Çıkışta Ekrem hemen yanlarına geldi. Kapının ağzında şimdi bir sürü büyük poşet duruyordu. Çalışanlar onları arabaya götürürken, Ekrem de Tahir'in elini sıktı ve sonra genç kıza döndü. Gözleri beğeni ile parlıyordu.

"Tanıştığıma çok memnun oldum…" dedi beğenisini gizlemeye çalışarak. "Bundan sonra sık sık görüşeceğiz demektir. Tahir benim en iyi müşterimdir. Artık sizi de mağazamıza bekliyoruz. Her ihtiyacınızda emrinizdeyim…"

Güney utanarak gülümsedi. "Teşekkürler. Gelirim… sanırım. Çok büyük ve güzel bir mağazanız var…"

"Evet… Ankara'nın en büyüğü… Diğer katlarda başka ürünlerimiz de var. Bir gün gelin. Ben sizi gezdiririm."

Adamın nezaketine genç kız cevap vermeden hafifçe gülümsedi. Gözleri patronuna kaydı. Tahir'in yüzü biraz asıktı. Neden asık olduğunu anlamadı ama onun kolundan hafifçe tutmasına izin verdi.

"Hadi… gidelim." dedi genç adam. "Yapacak başka işlerimiz var. Görüşürüz Ekrem…"

"Güle güle…"

Arabaya bindiklerinde, Güney bir süre konuşmadı. Genç adamın da sessiz kaldığını fark etmişti. Sonra dayanamadı. Kadınsı merakı önde geliyordu. İri gözlerini adama çevirdi.

"Teşekkür ederim… Neredeyse bir maaş kadar da masraf yaptınız. Çok güzel şeyler aldınız."

"Önemli değil." Adam kıza bakmadan kısaca cevaplamıştı. Güney usulca sordu.

"Yanlış... bir şey mi yaptım?"

Tahir başını bir an kıza çevirdi. Onu Ekrem için uyarıp uyarmama konusunda kararsızdı. Güney'in bir suçu olmamasına rağmen, eski arkadaşının onu bu kadar beğenmiş olması ve belli etmesi canını sıkmıştı. Sonra umursamazca omzunu silkti. "Hayır." dedi yarı sert bir sesle. "Yapmadın... Ama yapabilirsin..."

"Nasıl?"

"Önemli değil. Sadece Ekrem'e biraz dikkat etmeni istiyorum. Fazla çapkındır."

"Kendimi koruyabilirim..." dedi Güney yavaşça. Adamın kendisini beğendiğini o da hissetmişti. "Ben böyle şeylere alışkınım. Uyardığınız için teşekkür ederim

"Peki. Şimdi ne yapıyoruz? Hava kararmak üzere... Saçlarını eski haline mi getireceğiz? Kuaföre mi gidiyoruz?"

Genç kız kararsızca durakladı. "Bundan emin misiniz? Saçlarımın rengini açarsak... korkarım daha dikkat çekici olacağım."

"Olsun. Seni eskisi gibi görmek istiyorum. Bu konuda ne yapabiliriz bir bakalım. Tanıdığım bir kuaför var..."

"Bunu ben halletsem olmaz mı?"

"Nasıl yapacaksın?"

"Kendi kuaförüm var... O saçlarımı boyattığım için çok üzülmüştü. Ender bulunan bir renk olduğunu, ama istersem boya silici bir maddesi olduğunu ve eski haline yeniden döndürebileceğimi söylemişti. Zaten boyalar da zor tutuyor saçıma. Yarın bir ara gidip hallederim... Hemen oluyor mu onu da bilmiyorum gerçi..."

Tahir başını salladı kesin bir şekilde. "Şimdi gidiyoruz... Ben de geliyorum." dedi inatla genç adam. Genç kız onun bu doğal inadına hayran kalmamak için elinden geleni yaptı. Kesinlikle şımarıkça değildi. Sadece ne istediğini bilen bir yetişkinin kesin tavrı vardı. Motoru çalıştırıp kestirmeden sordu. "Ne yanda?"

Güney çaresizce kuaförünü tarif etti. Bahçelievler semtinde büyükçe bir kuaförü. Oraya vardıklarında genç adam onunla birlikte aşağıya indi. Kapıya kadar geldi.

"Sor bakalım... Ne kadar sürermiş?"

Güney içeriye girdi. Kuaförü Meltem onu görünce sevinmişti. Cana yakın, hoş bir kadındı. Biraz tombul olmasına rağmen vücuduyla barışıktı. Hep kocasının kendisini böyle sevdiğini söylerdi.

Saçlarının rengini eski haline getirmek istediğini söyleyince, gözleri kapının önünde sabırsızca bekleyen adama kaymıştı.

"Ne hoş adam..." dedi kıza. "Aferin, sonunda bir sevgili bulmuşsun. O mu istedi saçlarının eski rengine dönmesini?"

"Evet... Ne kadar süreceğini soruyor?"

"Biraz sürer. Neyse, onu da al içeriye. Bekleme salonunda beklesin. Gördüğün gibi herkes gitti. Kimse kalmadı. Ben de tam kapatacaktım..."

"İşin varsa... yarın gelirim?" dedi Güney hemen. Bu iyi bir bahaneydi. Böylece Tahir ile daha fazla birlikte olmasına gerek kalmazdı.

"Yok, şimdi yapabiliriz. O güzelim saçlarını eski haline getirmek benim için zevk olacak. Asıl rengine dönmesi tabii biraz zaman alabilir. Hadi git, onu içeriye çağır..."

Güney kapıda bekleyen patronunun yanına gitti. Adam meraklı gözlerle kendisine dönünce de hafifçe gülümsedi.

"Şimdi yapabileceğini söylüyor ama... biraz vakit alırmış. İçeriye gelip bekleyebileceğinizi söyledi. Bence bundan sonrasını ben hallederim. Sizin beni boşu boşuna bekleyip vakit kaybetmeniz gerekmiyor. Eminim başka işleriniz de vardır."

Adam umursamazca mırıldandı. "Olsa senin haberin olurdu. Şu anda bir işim yok. Ayrıca karnım da acıktı. Dün arkadaşlığından çok hoşlandım. Belki bugün de, sen bana yemek yaparsın?"

"Benim evimde mi?" diye şaşkınca sordu.

"Evet? Olmaz mı? Yoksa eve erkek almayacak kadar tutucu bir kız mısın?"

"Değilim ama..." İtirazını yine adamın çok takmayacağını düşündü.

"Öyleyse? Zaten yaşadığın yeri de merak ediyorum. Poşetlerini de birisinin taşıması gerekiyor."

"Peki... Olur." Gülen berrak gözleri, adamın inadını kıramayacağını kabullendiğini gösteriyordu. "Size yemek yaparım. Ama buradaki işimizin ne kadar süreceğini bilmiyorum?"

"Beklerim..." dedi adam. Kızın duru mavi gözlerine inatla bakıyordu.

İçeriye girdiklerinde, Meltem ile patronunu tanıştırdı. Onun patronu olduğunu özellikle vurgulamıştı ama kadın hiç umursamadı. Adamın yakışıklılığına ve fiziğinin güzelliğine takıldığı belliydi. Genç adamı bekleme salonuna aldı. Eline birkaç gazete tutuşturdu.

Sonra Güney'in yanına gelip saçlarıyla tek başına ilgilenmeye başladı. Diğer kalfaları ortalığı temizleyip toparlamışlardı ve gitmeye hazırlanıyorlardı. Hepsi gittikten sonra da iki kadın baş başa kaldılar.

"Bu özel bir tonik... Boya değil. Belçika'dan geldi. Saçına sürüp biraz bekleyeceğiz, sonra da yıkayacağız. Saçtaki boyayı alıyor. Allah'tan bal rengi ile saçının kendi rengi arasında fazla bir fark yok. Çok zorlanmayız sanırım. Daha kötülerini de açtım."

"İyi... Uzun sürmese bari. Patronum sıkılmasa..."

"Hadi hadi!.." dedi Meltem tam bir gülümseyişle. "Ne patronu? Adamın sana bakışlarını gördüm. Sevgilim demiyorsun da... Vallahi çok yakışıklı! İnsanın mıncıklayası geliyor. Yattınız mı hiç?"

"Meltem abla." diye fısıldadı Güney. Kızarmıştı. "Lütfen böyle konuşma..."

"Ne var kızım? Artık evliliği bekleyen mi kaldı? Bence siz de beklememişsinizdir. Bu dev adam öyle platonik arkadaşlıklarla yetinecek birisine benzemiyor. Hem hangi patron çalışanını kolundan tutar da, kendisi kuaföre getirir?"

"Bana güvenmiyor da ondan. Saçım eski rengine yaklaşsın yeter. Hadi bir an önce başlayalım. Adamcağız sabahtan beri bir şey yemiyor."

Tahir de eline gazeteleri almış, acele etmeden okuyordu. Arada sırada içeriye göz atıyordu. Bulunduğu yerden iki kadının konuştuğunu da görebiliyordu ama ne dediklerini tabii ki anlamıyordu. Bir süre sonra telefonu çalınca gazetesini bırakıp, arayan kişiye göz attı.

"Efendim Nida?" dedi sakince.

"Tahir, bu akşam yemeğe çıkalım mı? Çalışmamız iptal oldu. Hocanın annesi ölmüş. Memleketine gitti. Ben de şimdi boşum... Aslında bütün hafta boşum..."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi haber..." dedi gülümseyerek. "Hocan için kötü tabii. Fakat bu akşam gelemem. Bir işim var. Geç saate kadar sürer sanırım." Hafifçe gülümseyerek küçük bir ayrıntıyı vurguladı. "Zaten dün gece sayende uyuyamadım. Sen de dinlen bence. Sporcuların hayatlarına dikkat etmesi gerekir. Ama yarın seni alırım, yemeğe çıkarız, söz."

"Ya!.." Hayal kırıklığıyla dolu sesi telefonda yankılandı. "Gerçekten gelemez misin?" Sesi çocuksuydu.

"Hayır..."

"Ama ben seni çok özledim."

"Yalan söyleme! Daha sabah ayrıldık. Yarın seni ararım, tamam mı?"

"Peki, olur ama cezalısın. Yarın ne istersem yapacaksın?"

Adam yine gülümsedi. Voleybol ile profesyonel olarak uğraşan bu kadın, yirmi üç yaşında, gerçekten de ateşli bir kadındı. Güzel olmasının yanında muhteşem de bir fiziği vardı. Onunla beraber olmaktan hoşlanıyordu. Ama bu akşam biraz kafa dinlemek istiyordu. Şu anda burada oturmuş gazete okurken ve Güney'i beklerken bile dinlendiğini hissediyordu. Kafası herhangi bir şeyle meşgul değildi.

"Anlaştık. Ne istersen..." diye söz verdi.

Telefonu kapatıp gazetesine geri döndü. Bir süre sonra Meltem isimli kuaför kadın elinde bir fincan kahve ile göründü. Adama nazikçe uzatıp gülümsedi.

"Fazla işimiz kalmadı. Azıcık bekleyip yıkayacağız. Eski rengi çok güzeldi ama ısrarla boyatmak istemişti. Nasıl vazgeçirdiniz?"

"Zor olmadı. Patronu olunca sesini çıkaramadı..." O da kadına hafifçe gülümsemişti. "Kendisini gizlemek gibi bir takıntısı var."

"Öyle güzel ki! Nedense engelleyemedim. Ben öyle güzel olsaydım, kendimi herkese gösterirdim. Gerçekten çok şanslısınız."

"Öyle mi?"

"Evet. Bugüne kadar kimseyle çıktığını görmemiştim. Çıktığı ilk erkek sizsiniz sanırım... Özellikle patronlarından uzak durur. Sizi çok beğeniyor olmalı..."

Tahir cevap vermedi. Sadece gülümsemekle yetindi. Fincanı eline alıp bir yudum aldığında, kuaför kadın işine geri dönmüştü. Bir süre sonra, Güney'in uzun saçlarının yıkandığını fark etti. Meraklanmıştı doğrusu. Bakışlarını kendi kendisine çalışan televizyona çevirdi. Sesini açıp azıcık seyretti. Ama arada sırada ne kadar kaldığını görmek için gözlerini içeriye kaydırıyordu. Sonunda saç kurutma makinesinin sesini duydu. Artık saçlarını kurutuyor olmalılardı.

"Artık gelebilirsiniz..." diye içeriden kuaförün sesini duyunca, merakla kalktı. Acele etmeden içeriye geçti. İki kadın henüz bir şeylerle uğraşıyordu. Kuaförün tombul vücudundan genç kız tam gözükmüyordu. Meltem henüz fırçayla Güney'in saçlarını tarama işlemini sürdürüyordu. Tahir arkasına gelince durdu ve tarağı kızın saçından çekti. "İşte bitti..."

Geri kaçılırken, genç kızın koltuğunu da çevirmeyi ihmal etmedi.

Güney dönüp de genç adamın bakış açısına girdiğinde, ister istemez nefesini tuttu. İlk kez bir erkeğin kendisini beğenip beğenmeyeceği ile ilgileniyordu. İri dalgalı saçları neredeyse kendi rengine gelmişti. Çok açık sarı saçları, yüzünün kıyısından dalgalar halinde dökülürken, utangaç bir gülümsemeyle ona baktı.

Genç adam ise aynı gün ikinci kez sarsıldı.

"Nasıl?" Soruyu kuaför kadın sormuştu. Kendisinden ve eserinden memnun bir hali vardı. "Harika değil mi?"

Genç adam gözlerini kızın parlak, sarı saçlarından ayıramıyordu. Neredeyse onu ilk gördüğü günkü rengine bürünmüştü. Güney'in yüzünde doğru düzgün makyaj bile yoktu. Ama şimdi çok daha güzel gözüküyordu. Kocaman mavi gözleri daha da belirgin olmuştu. Küçük burnu ve sivri çenesi ile hakikaten güzel bir kız ortaya çıkmıştı. Yavaşça başını salladı. "Evet... Harika!" diye mırıldandı.

"Aslında rengi daha da açıktı ama şimdilik bu kadar... Yakmayalım saçlarını. Bir haftaya kadar kendi rengine gelir. Zamanla açılır yani. Güneşte kalırsa daha hızlı açılır."

Adam sesini çıkarmadı. Sessizce başını salladı.

Kuaförden ayrıldıklarında, genç patron, iyi bir iş çıkaran kadına fazladan epeyce para verdi. Arabayla Güney'in evinin önüne gelinceye kadar da konuşmadı. Evin önünde boş bir yer bulup park etti. İnmeden önce kıza döndü. "Alınacak bir şey var mı? Evde malzemen yoksa hazır yemek alıp gelebilirim?"

Güney başını salladı. "Her şeyim var. Ekmeği de kapıcı alıp kapımdaki kutuya bırakıyor. Eksik bir şey yok ama biraz bekleyeceksiniz. Pirzola almıştım. Onları pişirmem biraz vaktimizi alır."

"Olsun, pirzola severim. Sana yardım da ederim. Mangalda daha güzel olur gerçi ama... ne yapalım. Tavada da olur."

Yukarı çıkarken elleri kolları poşetlerle doluydu. Çoğunu genç adam almıştı. Daracık asansör gidecekleri yere gelince, önden Güney çıktı. Kapısını anahtarla açınca, içerisinin fazla dağınık olmaması için dua etti. Gerçi derli toplu bir kadındı, yine de emin olamıyordu.

İçeri giren genç adam, lambanın yanmasının ardından poşetleri kıyıya bıraktı ve etrafını süzdü. Güney duru bir sesle tarif etti. "Şurası oturma odam. Yatak odam ve salon bu tarafta... Mutfak koridorun sonunda... Küçük ama bana yetiyor. Sizin eviniz kadar büyük ve lüks değil tabii."

Evin içinde gezinen adam başını salladı. "Biraz küçük ama güzel, sıcak. Aynı senin gibi. Beğendim..." Ceketini ve kravatını çıkarıp, kapının önündeki dolaba astı. Dönüp kızın yanına geldi. Evde ilk kez bir erkekle yalnız kalan Güney, içinde garip bir heyecan duyuyordu. Hafif erotik bir histi bu. Adamın kara gözlerinin delici bakışları bir an için zırhını delip içine girmişti.

Adam uzanıp kızın yanaklarının kıyısından sarkan saçlarına dokundu. İpek gibi ve gürdü. Eline alıp rengini inceledi. Sonra mavi gözlerine bakarak sordu.

"Nasıl olur da bu kadar güzel bir saçı gizlemeye uğraşabilirsin, hiç anlamıyorum?" Güney huzursuzca kıpırdanınca kaşlarını çattı. "Sana dokunuyorum diye de bu kadar huzursuz olma... Sana her dokunuşumda ürkmemen gerektiğini söylemiştim."

"Ama?..."

"Şişşt! Sadece saçının ne kadar güzel olduğunu söylemek istedim. Gerçekten ender bulunan bir renk. İleride yaşlandığında, saçlarının beyazladığını kimse anlayamayacak."

Adam aniden gülümseyip elini çekince, Güney de gülümsedi. "Evet... Haklısınız sanırım..."

Tahir başını salladı. "Hadi yemeği hazırlayalım artık. Çok acıktım."

Yemeği beraber sessizce hazırladılar. Etin pişirilmesini genç adam üstlendi. Nazik et hemen pişiyordu. O etlerle uğraşırken genç kız da geri kalan işleri yaptı. Çok lezzetli görünen bir salata tabağı hazırlayıp masaya koydu. On beş dakika içinde masa olağanüstü zengin oluvermişti. Önceki günden hazırladığı barbunya pilaki ve domates soslu biber kızartması da çok güzel gözüküyordu.

Etler pişmişti artık. Havalandırmaya rağmen mutfağı nefis kekikli et kokusu sarmıştı. Yemeklerini yerken, adam ona ailesi ile ilgili bir sürü soru sordu. Kendisi ile ilgili fazla konuşmuyordu ama genç kız bir şey sorarsa da cevap vermemezlik etmiyordu. Güzel, arkadaşça bir yemekti. Genç kız onun kişiliğinin baskınlığı karşısında biraz huzursuzdu. Öyle ya, kaç kişi patronuyla böyle özel bir ortamda yemek yerdi? Buna rağmen adam aralarındaki mesafeyi hiç bozmadan yemeğini yedi. Ciddi bakışları kızı taciz edecek hiçbir şekle bürünmemişti.

Yemekten sonra Güney ayağa kalktı.

"Kahve hazırlayayım. Çay da... içer misiniz?" Patronuyla senli benli konuşmak garibine gidiyordu.

"Rahatsız etmezsem eğer?.." diye sordu adam. Canının hemen gitmek istemediği belliydi.

"Hayır... Hemen hazırlarım. İçeriye geçip... televizyon seyredebilirsiniz..."

Kahveleri hazırlayıp içeriye götürdüğünde, onun haberleri izlediğini gördü. Üç kişilik geniş koltuğa oturmuş, rahat bir tavırla ayaklarını uzatmıştı. Genç kız içeriye girince biraz toparlandı. Sessizce onun önündeki sehpaya kahvesini koyup, kendisi de adamın yandaki tek kişilik koltuğa geçti. Patronuyla yakınlaşmama prensibini bugün defalarca ihlal etmişti. Ama işi gereği olduğunu düşündü. Adama yakın olmasının gerektiği bir işe girmişti. Başka çaresi yoktu. Onun fazla mızmızlanmadan böyle basit bir yerde, sade bir yemekle bile mutlu olması ise ayrıca hoşuna gitmişti.

Genç adam kahvesini içerken, gözleri eski model tüplü televizyondaydı. Kıza bir daha alıcı gözle bakmamıştı. Fincanın dibine varınca da nazikçe "Eline sağlık, çok güzeldi..." dedi. Yine mesafeli tavrına geçmişti. Güney bundan memnun oldu. Adamın diğer erkekler gibi kendisine kur yapmaya başlaması hoşuna gitmeyecekti. Diğer yandan, onun dokunuşları da diğer patronlarınki gibi kendisini rahatsız etmiyordu. Az önce saçını tutarken oluşan yakınlaşma hissi, başka birisi olsa kendisini rahatsız ederdi. Bu da iyi bir şeydi. Üstelik ona burada, kendi evinde, kendi sevgilisi gibi hizmet etmek de gücüne gitmiyordu. Bu adamın kendisine olan iyi yaklaşımı karşısında, o da ona iyi yaklaşmak zorunda hissediyordu.

Fincanları alıp mutfağa döndü. Bulaşıklar henüz ortadaydı. Onları hemen bulaşık makinesine doldurdu. Etrafı toparlayıp çaya baktı. Demlenmişti bile. Birer fincana doldurup, şekerlerini de attı. Genç adamın artık nasıl içtiğini biliyordu.

Odaya geri döndüğünde ise, hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı.

Patronu oturduğu yerde uyuyup kalmıştı.

Kararsızca ayakta kalakaldı. Sonra yavaşça kendi koltuğuna oturdu. Çayını eline alıp şekerini biraz seslice karıştırdı. Genç adam karıştırma sesini duymamıştı bile. Huzursuzca, başı hafif öne düşen adama baktı. Siyah saçları alnına doğru inmişti. Sevgilisi dün gece yatakta onu epeyce yormuş olmalıydı. Şimdi ne olacaktı? Ne yapabileceğini düşündü. Oldukça yorgun gözüküyordu. Genç adam bugün Güney için de fazlasıyla yorulmuştu zaten. İhtimal ki her erkek

mağazada öyle saatlerce sızlanmadan duramazdı. Kuaförde beklediği de sayılırsa, onun için gerçekten yorucu ve sıkıcı bir gün olmuş olmalıydı.

Bir iki dakika çayını yudumladı ve televizyon izledi. Sonra çayı daha yarımken, onun bu haline dayanamadı. Bardağını sehpaya bırakıp, çaresizce ayağa kalktı. Gidip yatak odasındaki dolaptan temiz bir yastık aldı. Geri gelip kanepenin kıyısına koydu. Genç adamın yakışıklı başını hafifçe tuttu. Sıcacık ve pürüzsüz bir teni vardı. Hafif uzamış sakallarına rağmen, parmak uçlarında teninin güzelliğini hissetti. Genç adam kendiliğinden başını yastığa bırakmıştı. Ayaklarını tutup kaldırmaya çalıştı ama çok zordu. O kadar yapılı bir adamdı ki... Tahir ise onun çabası ile biraz kendisine gelip hafifçe kımıldamıştı. Ayaklarını kendiliğinden koltuğun üzerine çekti ve yeniden uykuya daldı. Ev sıcak olmasına rağmen, üzerine de ince bir pike örttü. Bu onu şimdilik sıcak tutardı.

Bir süre sessizce televizyon seyretti. Onun uyanmasını ve evine gitmesini bekliyordu. Arada sırada yakışıklı yüzünü kontrol ediyordu ama patronunun uyanacakmış gibi bir hali yoktu. İkinci bardağını da içtikten sonra duvardaki saate baktı. Şaşkınlıkla gece yarısına geldiğini fark etti. Ne kadar da geç olmuştu. Ne olacaktı şimdi? Onu uyandırıp da git diyemezdi ya.

Kalkıp eski çocuksu geceliğini giydi. Dişlerini fırçaladı. Aynada saçlarının yeni haline baktı. Eskisine göre hâlâ koyuydu. Yine de eski Güney'e oldukça yaklaşmıştı. Bir adam istedi diye yeniden güzelleşmeye uğraştığına inanamıyordu. İşin garibi bunu çok da garipsemiyordu. Bu adam gerçekten de kendisiyle sanki karısıymış gibi ilgilenmişti bugün. Hem de hiç mızıldanmadan...

Yeniden oturma odasına gitti. Ona baktı. Pikesi üzerinden kaymıştı. Sert hatlı yüzünü süzdü. Bir an için kaşlarını çattı... Hay Allah! Sanki... Sanki... Bu yüz?.. Neden bu adam kendisine çok tanıdık, çok yakın geliyordu? Onu hiç görmediğine emin olduğu halde neden daha evvel çok yakından görmüş gibi hissediyordu? Ömer Bey'in bürosunda yüzünü görebilecek kadar iyi bakamamıştı yüzüne. Yoksa bazen duyduğu gibi, önceki bir başka hayatında onunla karşılaşmış olabilir miydi?

Bu saçma düşüncesi yüzünden kendisine kızıp iç çekti. Gözleri hâlâ onun biçimli suratındaydı. Biçimli burnu ve çıkık kemiksi yapısıyla güzel bir yüzü vardı. Gerçekten de erkeksi ve çekiciydi.

Kalın telli gür saçları yüzünü çok iyi sarmıştı. Hiç dökülmediğine göre, yoğun iş temposu onda strese sebep olmuyordu. Aşırı çalışmanın iri vücudunu da hiç yıpratmadığı belliydi. En azından bolca spor yaptığı anlaşılıyordu. Sağ kaşının üzerindeki ince çizgi herhalde boks yaptığı günlerden kalmıştı. Dikkat edilmezse belli bile değildi.

Sonra uzanıp üzerinden kaymış olan pikeyi düzeltmek istedi. Üzerine doğru eğildi. Pikenin ucunu tuttu. Hafifçe çekiştirirken, birden Tahir gözlerini açtı.

Genç adam uyku sersemi bir halde, şaşkınca kızın yüzüne baktı. Kaşlarını çatmıştı ve ne olduğunu hatırlamaya çalıştığı belliydi. Genç kızın temiz yüzü ve iri gözleri çok yakınındaydı. Elinde olmadan gözleri aşağıya kaydı. Güney öne doğru eğildiği için bol geceliğinin önü sarkmıştı. Açık yakasından dolgun çıplak göğüslerini neredeyse tamamen görünce hemen bakışlarını kaçırdı. Huzursuzca doğrulmaya çalıştı. Mermer rengi memelerini örten başka bir şey yoktu içinde... Ve minik pembe uçlarını bile görmüştü.

"Uyumuş muyum?.." dedi kendi kendisine. "Ben gideyim..."

"Hayır!" diye itiraz etti genç kız. "Yatın artık... Çok geç oldu." Onun ne gördüğünden habersiz, tatlı bir şekilde bakıyordu. Minik beyaz elini geniş omzuna bastırarak kalkmasına engel olmuştu. Ve bir anne gibi, hafif emreden bir tonla konuşmuştu.

"Bir şey olmaz... Ben şimdi giderim." dedi Tahir.

"Böyle uykulu olmaz." Gözleri kararlıydı. "Bu saatte araba sürerek geri dönmenize izin veremem... Rahat ederseniz eğer... burada yatabilirsiniz? Bence sakıncası yok."

Tahir kendisini yeniden geriye bıraktı ama gözleri seksi geceliği ile hazırlıksız yakalanan kızın üzerindeydi. "Peki, sabah ikimizi birlikte buradan çıkarken görürlerse... ne yapacaksın?" diye sordu yavaşça.

Genç kız, cam gibi duru mavi gözlerini adamın yüzünden kaçırdı. Bu önemli bir sorundu. Ne olacağını bilmiyordu. Umursamazca omuz silkti.

"Önemli değil... Bu apartmanda kimse kimsenin işine karışmaz." Utangaçça gülümsedi. "Zaten bizi gören herkes sevgili sanıyor. Farkındaysanız Meltem abla da öyle zannetti. Yapacak bir şey yok..."

"Emin misin?" diye mırıldandı genç adam. "Senin sevgilin pozisyonunda olmak beni rahatsız etmez ama... sen rahatsız olacaksan eğer?.."

"Yirmi iki yaşındayım. Kimseye açıklama yapmak zorunda değilim. Ben er ya da geç böyle olacağını biliyordum zaten. Evinize girip çıkmamı istiyorsunuz. Sürekli yanınızda olmamı istiyorsunuz. Birlikte gezilere gideceğimizi söylüyorsunuz. Giyinmeme bile karışıyorsunuz. Bu durumda, öyle sanmaları da normal. Ama biz öyle olmadığını bildikten sonra... dediğiniz gibi o kadar da önemli değil. Öyle değil mi?"

Adam yavaşça başını salladı. "Öyle... Benden sana zarar gelmez... Bundan emin ol."

Güney gülümsedi. "Eminim... Nasıl emin olduğumu bilmiyorum ama eminim işte... Yoksa evimde kalmanızı kabul etmezdim. Size güveniyorum."

"Bu durumda... burada kalmam seni rahatsız etmeyecek yani?"

"Kesinlikle... " dedi genç kız. "Burada kalabilirsiniz. Şansımız varsa sabah da bizi çıkarken kimse görmez. Tek endişem rahat etmeyeceğiniz konusunda... Kanepeye göre fazla uzunsunuz. Sabah her yeriniz ağrıyacaktır..."

"Daha kötü yerlerde de yattım." dedi Tahir gözlerini kanepede gezdirerek. Sesi biraz gizemliydi.

"Peki... Maalesef size göre erkek pijamam da yok. Ama isterseniz üstünüzü çıkarıp yatabilirsiniz. Ben odaya bir daha girmem."

Genç adam başını salladı. "Fark etmez... Teşekkürler..."

Güney onu orada yalnız bırakıp odasına döndüğünde, kapısını sıkıca kapadı. Bir an durdu... Eli kapının üzerindeki kilide gitti. Önce kilitleyecek gibi oldu. Sonra... Sonra vazgeçti. Bunun adama hakaret olacağını düşündü. Ona gerçekten güveniyordu. O istediği kadını elde edecek kadar yakışıklı ve karizmatik bir adamdı. Kendisi gibi basit bir sekreterle ilişkiye girmek isteyebileceğini bile düşünmüyordu. Bütün gün boyunca kendisine dönen bakışlarındaki ifade, dostça bir yaklaşımdan öteye hiç geçmemişti.

Yine de yatağına yattığında, uzunca bir süre uyuyamadı. Gözleri arada sırada kapıya gidiyordu. Bir erkekle aynı evde, ona neredeyse birkaç adımlık mesafede yattığına inanamıyordu. Ya gece kalkar gelirse? Ya birden üzerine abanıp tecavüz ederse? Ona engel olamazdı... O kadar güçlü gözüküyordu ki...

Ama adam onu utandırmadı. Bir süre sonra uyuduğunda, saat sabahın ikisi olmuştu. Sabaha kadar da bir bebek gibi huzurla uyudu. Kimse odasına gelmedi... Kimse onu rahatsız etmedi.

12. BÖLÜM

Yeniden gözlerini açtığında, çoktan gün ağarmıştı. Yatakta mutlu bir şekilde gerindi. Kendisini dinlenmiş hissediyordu. Sonra birden kendisine geldi. Gözleri irileşti. Telaşla duvardaki saate baktı. Olamazdı... Bir daha baktı. Hayır, doğruydu... Saat on olmuştu bile... Saat sabahın onuydu ve hâlâ yatakta yatıyordu. Gözlerine inanamıyordu. Telaşla yataktan fırladı. Terliklerini giyip hızla dışarıya çıktı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Oturma odasına doğru yavaşça yürüdü. İçeriye baktığında, kanepede yatan kimseyi görmedi. Adam üzerine örttüğü pikeyi de güzelce katlamış ve kıyıya koymuştu.

Mutfaktan sesler duyunca, o tarafa yöneldi. Onun önce gittiğini zannetmişti. Ancak sesler aksini söylüyordu. Üzgünce ve biraz da telaşlı bir şekilde içeriye girdi. Bir eli dağınık sarı saçlarındaydı. Mutfağa girdiğinde, onun ekmek kesmekle uğraştığını gördü. Tahir de dönüp genç kıza bakmıştı. Saçları nemliydi ve güzelce taranmıştı. Hayret! Tıraş bile olmuştu. Ama nasıl?

Genç adamın karanlık gözleri Güney'in dağılmış saçlarında gezindi. Bu renk gerçekten de güzeldi. Çıplak boynunun kıyısından göğsüne doğru dökülüyordu. Geceliğinin üstten bir düğmesi daha açılmıştı ve Güney telaştan bunun farkında değildi. Onun iri mavi gözlerindeki endişeyi gördü.

"Günaydın!" dedi genç kıza sakin bir sesle.

"Günaydın..." Güney'in sesi şimdi üzgündü. "Ben saati duymadım. Uyumuş kalmışım... Çok üzgünüm. Geç kaldım."

Genç adam ekmeği bırakıp onun önüne geldi. Sabah mahmurluğu ile bakan gözleri ve dağınık saçları ile inanılmaz güzeldi. Uyandığı zaman, çirkin olan kadınlardan hoşlanmazdı. Güzelliğini makyaja bağlayan kadınlar çok görmüştü. Ama bu küçük kızın zaten makyaja ihtiyacı yoktu. Kırmızı dudakları endişeli olduğunu göstermesine rağmen, dolgun ve canlıydı. Uzun kirpiklerini süzdü bir an. Sonra alaycı bir dudak kıvırmayla sordu.

"Eee? Patron mu kızacak yoksa?"

"Yine de üzgünüm." Gülümsemeye çalıştı. "Patronum çok sinirli..."

"Üzülme..." Bir an durdu. Uzun boyu yüzünden onun parlak ciltli gerdanını görmemesi mümkün değildi. Yavaşça uzandı. Biçimli erkeksi parmakları izinsiz bir şekilde onun açık yakasına gitti. Güney'in diri göğüslerinin iki yana açtığı ve kendisine göz ziyafeti vaat eden geceliğinin düğmesini tuttu. Bir ağabey edasıyla onu ilikledi ve hiçbir erkeğin görmezden gelemeyeceği kıvrımları gizledi. "Ben de yeni uyandım. Biraz sırtım ağrıyor ama çok dinlendim. Gülşah'ı da arayıp gecikeceğimizi söyledim. Hiçbir sorun yok yani..."

"Bana kızmadınız mı?" Güney onun düğmesini iliklemesi ile kızarmıştı. Geceliğinin yakasının açıldığının farkında değildi.

"Saçmalama... Niye kızayım? Benim yüzünden sen de geç yattın. Ayrıca birlikteyiz, sorun değil. Uzun zamandır böyle geç kalkmamıştım. İyice dinlendim. Kalktığımda kapıda tıkırtı duyunca kapıcı olduğunu anladım. Ona ekmek, sucuk ve tıraş bıçağı aldırdım. Adam şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı."

"Ge... gerçekten mi?.." diye kekeledi Güney. İşte bu iyi değildi. Kapıcı oldukça dedikoducu birisiydi. Gün bitmeden herkes ne olduğunu öğrenecekti.

"Evet... Sorun olur mu?" Olsa bile onun hiç umurunda olmayacağı belliydi. Üstte kalan diğer düğmeyi de yavaşça iliklediği. Şimdi kızın çekici gerdanı biraz gizlenmişti.

Güney cevap vermedi. Adam düğmesini iliklerken vücuduna bir an için değen parmakları hiç hesaplamadığı bir şekilde içini ürpertmişti. Bu duyguya alışık değildi. Vedat yıllar önce göğüslerini ellemeye çalışırken, hiç böyle ürperdiğini hatırlamıyordu. Kafası karışık bir halde konuşmaya çalıştı. "Evet... Yani hayır. Ama görmese iyiydi... Neyse. Ben de gidip hazırlanayım... Vaktim var mı? Bir duş alabilir miyim?"

"Evet... Kusura bakmazsan ben de senden izinsiz duş alıp tıraş oldum. Senin şampuanını kullanmak zorunda kaldım ve..." Hafifçe gülümsedi. "Havlunu da tabii... Başka büyük havlu göremedim de..."

"Önemi yok. Temizdi zaten. Ben dolaptan yeni alırım."

Genç kız acele ile banyosunu yaptı ve hızlı hızlı saçlarını kuruttu. Şimdi saçları iyice kabarmıştı ve küçük yüzünü şahane bir şekilde sarmıştı. Genç adama görünmemek için, havlusuna sarındığında, koşarak odasına geçti. Üzerine yeni aldığı ve sadece bir kez giydiği, tek parça elbisesini geçirdi. Kahverengimsi tonu, açık renk saçlarıyla çok iyi uyuşmuştu. Beline oturan kemerli kısmı ise ince

vücudunu daha da açığa çıkarmıştı. Adam buna da laf edemezdi herhalde. Güzel olmuştu işte.

Mutfaktan artık güzel kokular geliyordu. Hafifçe makyajını yapıp parfümünü de sıktıktan sonra onun yanına gitti. Mutfaktan içeri girdiğinde, Tahir tabaklara sucuklu yumurtaları koyuyordu. O kadar rahattı ki, Güney ister istemez ona hayran kaldı. Kendi evi gibi rahat davranması, kişiliğinin ne kadar oturduğunu da gösteriyordu. O her ortamda rahat olan tiplerdendi. Bir hanım evladı olmadığı açıktı.

O içeriye girince, adam bu sefer daha göz alıcı bir şekilde süzdü onu. Sonra başını memnuniyetle salladı. "Nihayet yaşına uygun giyinmeye başladın. Çok güzel olmuşsun. Aferin sana..." Neredeyse bir ağabey kadar doğaldı.

"Teşekkürler."

"Gel, sana harika bir sucuklu yumurta yaptım."

"Ben yapardım. Çok yeteneklisiniz doğrusu. Elinizden her şey geliyor..."

"Yemek yapmayı severim. Dinlendiriyor beni..."

Güney gülümsedi. "Yine de çok hoş bir meziyet. Babam yumurta bile kıramaz. Ben ise patronumun bana yemek pişirdiğine inanamıyorum. Kendimi bir garip hissediyorum. Yanlış anlamayın ama... patronumla bu kadar yakınlaşacağımı hiç düşünmezdim."

"Ben de..." Genç adam sandalyesine otururken gayet sakin gözüküyordu. "Çok sık yemek pişirmem. Herkese de pişirdiğimi sanma." dedi biraz kuru bir sesle. "Sanırım seninle iyi arkadaş olacağız. Bunu hissediyorum. Yanında kendimi rahat hissediyorum."

Çayları bardaklara koyan Güney, genç adamın önüne büyük bardağı bıraktı. Kendisi de karşısına geçti. Kahvaltı boyunca bir daha konuşmadılar. Sessizce biten kahvaltıdan sonra Güney hızlıca ortalığı topladı. Patronu oturma odasına geçmişti. Ellerini kurulayan genç kız da onun peşinden içeriye gitti. Televizyona bakan genç adama sordu. "Gömleğinizi ütüleyebilirim isterseniz? Fazla uzun sürmez..."

"Gerek yok. Ceketin altında belli olmaz. İşyerinde değiştiririm. Sen hazır mısın?"

"Evet."

"Hadi o zaman. Bu kadar tembellik bana yeter." Yerinden çevik bir hareketle kalkıp ceketine uzandı. Pahalı kravatı gevşekçe boğazında duruyordu. Evden önce genç adam çıktı. Onun arkasından çıkan Güney, anahtarıyla kapısını kilitledi. Tahir de asansörün

çağırma düğmesine basmıştı. Asansör zaten birkaç kat altta, hareket halindeydi. Asansör yavaşça yukarı çıkarken Güney'in gözü genç adama kaydı. Cildi pırıl pırıldı ve çok yakışıklı görünüyordu. Ama kravatı tam yakasına oturmamıştı, halen gevşekti.

İçinden gelen bir dürtüyle uzandı. Kravatını tuttu ve düzeltmeye çalıştı. Garip bir şekilde onun iri bedeni yanında kendisini daha kadınsı hissediyordu. Adam da onun bu yakınlığına sesini çıkarmadı. Bakışları bir an için ona kaymıştı. Narin parmaklar kravatı ile uğraşırken asansör bulundukları kata geldi ve kapı yavaşça açıldı.

İkisi de otomatik olarak açılan kapıdan bakan kadınları fark etmemişti. Kapının açılması ile içerideki üç kadının gördüğü ise, hoş bir sarışının uzun bir erkeğe yanaşmış olduğu ve kravatını sevgiyle düzeltmeye çalıştığıydı. Güney fısıltıları fark ettiğinde donup kaldı. Usulca geri çekilip kadınlara baktı. Ne yazık ki hepsini de tanıyordu. Apartmanda oturan kadınlardı. Bu iyi olmamıştı. Gitgide dibe batıyordu. Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak gülümsedi onlara.

"Merhabalar..." dedi sakin bir sesle. "Hayırdır? Hep beraber nereye böyle?"

"Hatice Hanım'ın kızı doğum yaptı ya. Ona bebek görmesine gidiyoruz. Az önce hastaneden geldiler." Bunu söyleyen üç kat alttaki komşusuydu. "Ama siz asansöre basınca, yanlış kata çıktık herhalde. Numarayı fark etmedik. Neyse, siz gidin, biz üst kata merdivenlerden gideriz."

Kadınların her biri hem kızı hem de adamı tek tek süzdüler. Güney gözünün ucuyla patronuna baktı ama o hiç rahatsız olmamıştı. Hatta kadınlara başıyla hafifçe selam bile vermişti. Bir eli cebinde, rahatça hepsine tepeden bakıyordu. Pahalı ve iyi giyimiyle, kendisinden emin ve doğaldı. Güney kadınlara sabahın bu saatinde, yakışıklı bir adamla evden çıkış sebebini açıklayamayacağını biliyordu. Yapacak fazla bir şey yoktu. Belki sonra açıklayabilirdi...

"Benim için de tebrik edin. Ben akşam gelir görürüm artık." dedi doğal olmasına çalıştığı bir sesle.

"Tamam..." dedi kadınlar neredeyse bir ağızdan.

Komşular merdivenlere yönelirken, onlar da asansöre girdiler. Güney adamın kara gözlerindeki minik eğlencenin farkındaydı. Bir iki saniye susan genç adam, ona çevirdi bakışlarını. "Sanırım artık hemen evlenmemiz gerekiyor..." dedi ciddi bir yüzle.

Bakışları karşılaştı. Sonra Güney daha fazla dayanamadı. Elinde olmadan kıkırdadı. Onun bu ciddi muzipliği hoşuna gitmişti.

"Önemli değil... Dediğim gibi, ben kocaman bir kızım. Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Siz haklısınız. Eninde sonunda ikimiz arasında bir dedikodu olacaktı. Sadece biraz erken oldu," dedi onu avutmak ister gibi.

Genç adam dostça bir hareketle başını salladı. "Evet, şirkette de ufak tefek dedikodular çıkabilir. Güzel bir kızsın. Bu gayet normal... Sen aldırma."

"Aldırmam..."

Arabaya bindiklerinde, fazla konuşmadan işe döndüler. Trafik sakindi artık. Binadan içeriye girdiklerinde, herkesin merak ve kuşkuyla kendilerini süzdüğünün farkındaydı. Aslında o da biraz utanıyordu. Sanki adamla seks yapmıştı ve herkes bunu biliyor gibi geliyordu. Oysa sadece masum bir gece geçirmişlerdi. Bunda büyütecek bir şey yoktu ki.

Tahir'in bürosuna girdiklerinde, Gülşah karşıladı onları. Adama yapması gereken acil görüşmelerden bahsetti. Genç adam bir kısmını Güney'in üzerine attı. "Sen ilgilen." dedi ciddi bir sesle. Yine eski ciddi patron olmuştu ama bu durum onu rahatsız etmedi. O da böyle olması gerektiğini biliyordu. Ama gelecek olan adamlarla ne konuşacağını bile bilmiyordu. "Dertleri neymiş, öğren. İllaki benim halledeceğim bir işse, bana havale et. Yoksa not al, sonra seninle görüşürüz," dedi Tahir.

Güney, odasına geçmeden önce, Gülşah'ın yanına gitti. Sevimlice gülümsedi ona. "Artık sorumluluk başladı..." dedi. "Tahir Bey listedeki işaretli kişilerle benim görüşmemi istiyor. Onların telefon numaralarını alabilir miyim?"

"Tabii, vereyim..." dedi Gülşah hayranlıkla. Gözleri genç kızın ışıldayan beyazımsı saçlarındaydı. "Saçların... Aman Allah'ım! Saçların ne güzel olmuş böyle?"

"Sağ ol... Zorunlu bir değişiklik..." dedi Güney biraz utanarak. Başlamıştı işte. Artık herkes gözlerini saçlarına dikecekti.

"Boya mı?"

"Kendi rengi... Eski rengi boyaydı. Patronun zoruyla böyle oldu..." Gülümsedi. Kadının bakışlarını görünce de ne düşündüğünü anladı. "Seni temin ederim, aramızda bir şey yok! Sadece çok inatçı..."

"Daha evvel böyle bir renk görmedim. Çok güzel olmuşsun..." dedi Gülşah hayranlıkla. "Buradaki erkekler yandı."

"Yanacak bir şey yok... Yine benim..."

"Saçmalama! Çok güzelsin. Fazla güzelsin... Kıyafetin, yüzün... şu harika vücudun. Buradaki hiçbir erkek sana dayanamaz. Kocamın seninle çalışmasını istemezdim. Merak ettiğim şey..." Sustu bir an. Neşe ve muziplikle fısıldadı. "Tahir Bey sana ne kadar dayanabilecek?"

"Ne gibi?.."

"Kör değilse eğer... yakında seni aldığı gibi yatağa atacaktır."

Onun kıkırdaması ile Güney huzursuzlandı. "Bu hiç olmayacak. Emin ol. Şimdi numaraları alabilir miyim?" Patronu ile kendisini yatakta düşününce, içi bir garip olmuştu. Bu hayali aklından hızlıca çıkardı. O sadece patronuydu. Evet, çok yakışıklı, çok çekici, çok... seksiydi ama... patronuydu işte.

Kadının yardımıyla tüm dahili numaraları aldı. Odasına geçip ilk numarayı çevirdi. Karşısındaki, personelden Sait Bey'di.

"Merhabalar Sait Bey! Ben Tahir Bey'in yardımcısı Güney... Önceki gün tanışmıştık. Nasılsınız?... Teşekkürler, ben de iyiyim. Tahir Bey sizinle görüşmemi istedi. Sanırım ondan bir görüşme istemişsiniz ama fazla vakti yok... İşleriniz aksamasın diye ben sizinle görüşüp konu hakkında bilgi alacağım ve kendisine ileteceğim... Buraya kadar gelebilir misiniz, rica etsem? Teşekkür ederim... Bekliyorum..."

O gelinceye kadar kalkıp patronunun özel odasına gitti. Su ısıtma cihazını ve çay servisi için ne gerekiyorsa hepsini aldı ve bir tepsiye koyup odasına getirdi. Onu masasının yanındaki sehpaya koydu. Gözükmediği için gözü de rahatsız etmiyordu. Isıtıcının fişini de bilgisayar kablosunun takılı olduğu grup prize taktı. Evet... Her şey hazırdı. Ayağa kalktı. Başını çevirip patronunun odasına baktı. Yanında kendisi gibi ciddi giyimli birisiyle konuşuyordu. Önemli bir konu olmalıydı. Tahir Bey gelir gelmez üstüne yeni takım elbise ve gömlek geçirmişti. Bu gri tonlar da adamın esmerliğine yakışmıştı doğrusu...

Kapısı çalınınca dönüp, gelen kişiye "Buyurun..." dedi nazikçe. Kapı açıldı ve ellili yaşlardaki Sait Bey içeriye girdi. Adamın gözlüklü yüzü biraz asıktı. Güney sebebini biliyordu. Durumu kendisi aracılığıyla patrona anlatmak, adamın gücüne gidiyordu. Öncelikle

onların gönüllerini kazanması gerektiğini biliyordu. Aptal bir kadın değildi.

"Sait Bey... Oturun lütfen..." Adamı ayakta karşılaması, gülen yüzü ve elini uzatıp adamın elini sıkması, Sait Bey'i biraz şaşırttı. Adam hafif yumuşamış olarak kızın masasının karşısındaki koltuğa oturdu. Güney'deki değişikliği de fark etmiş ve iyice şaşırmıştı. Genç kız kurnaz bir tavırla, kadınlığını kullanmaya karar verdi.

"Saçlarım sizi şaşırttı galiba? Nasıl, beğendiniz mi?" dedi hafifçe kur yaparak.

"Evet!.." dedi adam şaşkınlığını atmaya çalışarak. "Size de çok yakışmış..."

"Sandığınız gibi değil. Asıl rengi bu ama beyaza çok yakın diye boyatıyordum. Tahir Bey'in ısrarıyla eski rengine çevirttim. Sizce beni ihtiyar gibi göstermiyor mu?"

Adam yutkundu. Daha evvel böyle saçlar görmemişti. Üstelik kendi rengi olduğunu öğrenmesi, hayretini daha da arttırmıştı. Samimiyetle reddetti. "Asla! İnanılmaz güzel olmuşsunuz... Yani saçlarınız çok güzel olmuş..." Toparlamaya çalıştı ama sözlerinde ciddiydi.

"Teşekkürler. İçimi rahatlattınız. Sizin gibi bir insan sarrafının sözleri benim için çok önemli. Tahir Bey sizinle yoğun programı sebebiyle hemen görüşemeyeceği için çok üzüldü ve bana, *'Mutlaka Sait Bey ile görüş ve sorunu öğren...'* dedi. Size çok değer verdiğini düşünüyorum..."

Adam bir an öyle kalakaldı. Dili tutulmuştu. Gözleri kızın içten görünen yüzündeydi.

"E...evet..." diye ilk defa kekeledi. "Sağ olsun, her zaman bana destek vermiştir. Aslında pek bir sorun yok..." deyip sustu.

"Çay içer misiniz?" Genç kız bilerek onun sözünün devamının gelmesini engellemişti. "Önce çay içelim, sonra sizin işinizi halletmeye çalışalım."

Adamın önüne çayını özellikle kendisi hazırlayıp, fincanda demlenmiş bir halde koydu. Aslında sallama çay sevmezdi ama şu anda yapacak bir şey yoktu. Kristal kâse ile şeker de uzatıp, adamın almasını bekledi. Sait Bey kendisine gösterilen misafirperverlikten çok etkilenmişti.

Birkaç dakika içinde iyice yumuşadı. Üstelik kız samimice onun karşısındaki koltuğa oturmuştu. Bir iki havadan mevzu üzerine konuştuktan sonra, genç kız adama ne istediğini sordu.

"İki aydır fotokopi çekebilen yeni yazıcı ve bir tane de bilgisayar ihtiyacımız var ve bunu satın almaya bildirdiğimiz halde, hiçbir şey değişmedi. Şu anki bilgisayarda sorunlar var ve ikide bir sistem çöküyor. Satın alma departmanı, Tahir Bey'in henüz onaylamadığını söylüyor... Ben de doğrudan kendisiyle görüşeyim istedim..."

"Hepsi bu mu?"

Adam kızın gülümseyen yüzüne baktı. "Evet, bu..."

Güney başını salladı. "Söz veriyorum, bu cihazları alacaksınız. Tahir Bey ile konuşup onu ikna edeceğim. Sizin için elimden geleni yapacağım. Başka bir arzunuz var mı?"

Sait Bey rahatlamıştı.

"Aslında var. Bizim bölümde bir personelimiz bu ay emekli olacak... Yerine yeni birisini alacak mıyız, diye soracaktım."

"Bunun sorumluluğu sizde değil mi?"

"Tahir Bey onaylarsa ancak..."

"Anladım. Bunları derhal kendisine ileteceğim. Akşama size bilgi veririm. Bu arada ben size ne gibi belge vereceğim? Ben de işe yeni başladığıma göre?.."

"Evet... Sigorta bilgileriniz falan gerekiyor ama onları eski işyerinizden biz getirtiriz. Sadece fotoğraf lazım. Pasaport için de lazım olacak. Tahir Bey çok yurtdışı gezisi yapıyor. Sanırım siz de çoğu yere onunla gideceksiniz. Başka bir şey gerekli olursa sizi ararım, Güney Hanım."

"Çok naziksiniz... Bir çay daha alır mısınız?"

Sait Bey gittikten sonra satın alma müdürüne telefon açtı. Aynı nezaketle ve kadınsılıkla, otuz beş yaşlarındaki müdürü ağırladı. O da depo olarak kullandıkları alanın yetersizliğinden ve yine eleman azlığından şikâyet ediyordu. Yeni bir araç alımı için de onay isteyeceklerdi.

"Peki İsmail Bey, bunları Tahir Bey'e söyleyeceğim. Sizi bilgilendiririm. Bu arada az önce Sait Bey'le görüştüm. İki aydır talep ettikleri bilgisayarın ve yazıcının kendilerine gönderilmediğini söyledi. Siz Tahir Bey'e durumu ilettiniz mi?"

Adam hafif bozuldu.

"Bazı durumlarda Tahir Bey bize yetki verdi. Personel bölümünün ihtiyacı için çok acele etmedik. Şimdilik idare ediyor diye, biraz beklemeye aldık."

"Yani Tahir Bey'in haberi olması gerekmiyor?.."

"Kısmen?"

"Nasıl kısmen?"

"Tabii, imza atması gerekiyor."

"Ama siz toptan alıp, dağıtılacak yerleri belirliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet..."

"Peki, gerekli olmadığına nasıl karar verdiniz? Bu konuda uzman mısınız?"

"Eee... Değilim ama her isteyenin her istediğini alsaydık... yanlış olmaz mıydı?"

Güney gülümseyerek başını salladı. "Evet, yanlış olurdu. Peki siz Sait Bey'le konuştunuz mu hiç?"

Adam hafif sıkıntıyla başını salladı. "Bir kere görüştüm. İki hafta önceydi sanırım."

"Bu malzeme, depomuzda var mı acaba?"

"Evet... Önceden almıştık."

Güney hafif bir tehditle sordu. Teorikte sıcak bir şekilde gülümsüyordu. "Ben bilgisayardan iyi anlarım İsmail Bey. Peki, bu malzemenin teknolojisi, siz personel bölümüne lazım olduğuna karar verinceye kadar geçerse ve teknik anlamda eski teknoloji olursa... Sait Bey de bu ürünlerin eskidiğine dair Tahir Bey'e bir şey söylerse... Siz durumu nasıl açıklayacaksınız? Var olan bir malzemeyi dağıtmayıp eskittiğinizi ve belki de garanti süresinden yediğinizi nasıl anlatacaksınız?" Bilinçli olarak gözlerini adamın şaşıran yüzünden ayırıp yandaki cam odaya baktı. Gerçi imkânsızdı ama sanki patronu onları duyuyormuş gibi sesini alçalttı.

"Tahir Bey'i yeni tanıdım ama bu kısa sürede edindiğim izlenim bile... böyle bir şeyi affetmeyeceği yönünde. Tabii mecburen bu akşam ben de -size ifade ettiğim gibi- durumu ona izah etmeliyim. Elinizdeki ürünleri beklettiğinizi söylemek zorundayım. Bu ürünler, fotokopi kâğıdı gibi depoda kaldıkça sorun yaratmayacak ürünler değil. Hemen eskiyen elektronik cihazlar... öyle değil mi?"

"Evet... öyle." Adam yutkundu. Gözleri onun da camlı bölmeden yan odaya kaymıştı. "Böyle düşünmemiştim hiç. Çok haklısınız. Ben derhal... hemen bu öğlen ürünleri yollayacağım. Birkaç bölümde daha benzer sorunlar vardı. O zaman onları da mı yollayayım?"

Güney sevimlice gülümseyip, bacak bacak üstüne attı. Adam gözlerini kızın dizlerine kadar sıyrılan eteğinden görünen beyaz bacaklarından kaçırmaya uğraştı ama iyice şok içine girmişti.

"Ne akıllısınız İsmail Bey!" diyerek adamı pohpohladı. Gerçekten iyi düşünce. Hem herkes size minnet duyacaktır."

Adam bu ifade ile mutlu oldu. Kararı sanki kendi kendisine almış gibi kıza gülümsedi. Güney de başını salladı.

"Ben de sizin sorunlarınızla uğraşacağıma söz veriyorum. Sanırım yaptığınız iyilik karşılığında Sait Bey de sizden yana tavır alacaktır. Personel konusunda yani... Büyük ihtimalle gerçekleştirebiliriz. Ama araba konusunu konuşmam lazım."

"Tahir Bey artık alınacak malzemelerin onayını önce size sunmamızı istedi. Genellikle haftalık olarak bir liste tutuyoruz... Artık sizin de imzanız gerekiyor." Sehpanın üzerindeki dosyayı alıp uzattı.

Genç kız listeyi aldı. İki sayfalık bir listeydi. Ama son derece basit bir listeydi. Hızlıca bir göz attı. Sonra başını salladı. "Daha önce böyle mi yapıyordunuz?"

"Evet... Bir sorun mu var?"

Güney listeyi yeniden hızla baktı ama cevabını bilerek geciktirdi. Sonra dosyanın içindekileri okudu.

"İki adet giysi dolabı, üç adet büro koltuğu, iki adet masa, lamba, lastik ve diğerleri... Tamam... alınacaklar belli ama kime alınacağı belli değil. Yarın öğlen uğrarsanız, size işinize çok yarayacak bir program göstereceğim. Bendeki demo ama işimize yararsa satın alınız. Herkes kendisine lazım olan malzemeyi ağdan listeye ekliyor. Siz de fazla yorulmadan toptan olarak alınacakları görüyorsunuz. Hangi kısmın ne istediği belli oluyor. Çıktısı da çok ayrıntılı. Sizin de kafanız rahat oluyor."

"Gerçekten mi? Güzel bir şeye benziyor..."

"Evet, kimseyle muhatap olmuyorsunuz. Şirketimizde ağ kurulu, değil mi?"

"Elbette..."

"Üzgünüm, ben bağlanamıyorum da... Bilgisayarcılar daha gelip ağ ayarlarını yapmadılar. Şifreyi bilsem kendim de yaparım."

Adam hemen kızı koruma içgüdüsüne büründü.

"Olur mu öyle şey! Ben hemen bilgisayarcılara söylerim. Birazdan gelir yaparlar. Size aldığımız bilgisayarı beğendiniz mi? Piyasadaki en iyisini istedi Tahir Bey."

"Mükemmel iş yapmışsınız. Bir de yazıcı lazım tabii. Şimdilik acelesi yok ama onu da önümüzdeki haftanın listesine ekleyelim. Yakında çıktılar almamız gerekebilir. Bir çay daha alır mısınız?"

"Yok... Teşekkürler. Zaten öğle yemeği vakti geliyor. İlginize teşekkürler. Liste kalsın mı?"

"Evet... Tahir Bey'e imzalatıp size yollarım. Siz de alımını yaparsınız."

"Peki, size iyi çalışmalar." Adam ayağa kalkıp kızın elini sıktı. Görüşmeden memnun bir hali vardı. O gittikten sonra Güney kirli çay bardaklarını toplayıp kaldırdı. Yıkayıp odasına geri geldi. Tahir'i içeride görünce şaşırdı. Genç adam elleri cebinde kendisini bekliyordu. Ciddi bir yüz ifadesiyle sordu.

"Nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

"Sorun var mı?"

"Hiçbir sorun yok. Sait Bey emekli olacak bir personel için yerine eleman alıp almayacaklarını sordu. Ben de sizin karşı çıkmayacağınızı söyledim. İhtiyaçsa, bundan kaçınamayız, değil mi? Kendisine ne cevap vereyim?"

"Sen de uygun görüyorsan bence mahzuru yok. Başka?"

"İsmail Bey haftalık satın alma listesini getirmiş. Buna bakacak mısınız?"

"Sen bak. Artık son imza sende olsun. Bana imzalatmana gerek yok. Çok büyük alımlarda hatırlatırsın sadece."

"Zaten bir araca ve personele ihtiyacı olduklarını söylüyordu. Yarın yine gelecek. Daha ayrıntılı öğrenip size de bildiririm."

"Güzel! Sayende bir saat vakit kazandım. Onlarla konuşsaydım diğer işlerim aksayacaktı."

"Zaten benim yüzümden geç kaldınız..." diye mırıldandı Güney.

"Merak etme, istemediğim hiçbir şey olmadı. Ben halimden memnunum. Bugün iyi günümdeyim. Çünkü çok hoş bir sarışının evinde dinlenmiş olarak uyandım. Keyfim yerinde... Sen yemeğe gitmeyecek misin?"

"Karnım tok..." Güney yine her zamanki sevimli gülümsemelerinden biriyle patronuna baktı. "Çünkü çok hoş bir beyefendi de bana harika bir sucuklu yumurta yaptı... Ve de çok yediğim için iyice şişmiş durumdayım."

Genç adam gülümsedi. Gözleri kızın ince vücudunda gezindi bir an. Bir gram fazlası yoktu. "Ben de tokum. Hadi bir çay yap da içelim o halde. Ben odama gidiyorum, sen de oraya gel. Bir de senden bir şey isteyeceğim. Bu gece Nida ile görüşeceğime söz verdim. Şu benim sık gittiğim bir lokanta var. Yemekten sonra Gülşah'tan numarasını al da, akşam için iki kişilik yer ayırt. Adımı söylersen, onlar hangi masayı ayıracaklarını bilirler. Sen de akşam doğrudan eve gidebilirsin."

Güney rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Evet... ayırtırım. Saati belli mi?"

"Yedi iyidir."

Genç adam odasına gidip koltuğuna oturdu. Masanın üzerindeki dosyaları incelemek için elini attı ama sonra vazgeçti. Gözünü sessizce çalışan televizyona çevirdi. Biraz dinlenebilirdi. Haber kanalının sesini kumanda ile biraz açıp haberlere baktı. Her zamanki sıkıcı haberler vardı. Özel bir şey göremeyince bakışlarını televizyondan ayırıp, geniş camdan gözüken gökyüzüne dikti. Yakında yağmur yağacağa benziyordu.

Birkaç dakika sonra, Güney içeri girince, gözlerini onun duru yüzüne çevirdi. Elinde fincanlar ile hem kadınsıydı, hem de iyi bir elemandı. Onun varlığı hoşuna gidiyordu. Bu koca büroda, yalnızlığından kurtulmuştu. Saçları da kendi rengine yaklaşınca, değişik bir genç kız çıkmıştı karşısına. Onu ilk gördüğü andaki gibiydi artık. Gerçekten de güzel, ilginç saçları vardı.

Fincanını genç adamın önüne bırakan Güney, usulca, karşısındaki koltuğa oturdu. İlk gün oturduğu koltuktu. Yine ilk gün gibi arkasına yaslanmadan, dik bir şekilde oturuyordu.

"Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordu Tahir ona.

Güney başını salladı. "Evet... Bir yazıcıya ihtiyacım var. Ayrıca... bu sallama çaylar da bana pek tatsız geliyor. Odanıza çay seti alabilir miyim? Arada ben taze taze demlerim. Acil durumlarda yine poşet çay ile idare ederiz."

"Ne lazımsa al. Satın almaya haber vermek zorunda değilsin. Alıp faturayı bana getir. Ben hallederim. İsmail Bey'e istediğin her şeyi aldırma talimatı vermiştim zaten. Ondan istesen de olur. Başka bir şey?" Güney genç adamın bardağına şekerini atıp önceden karıştırmıştı bile. Bu durum adamın hoşuna gitti. Biraz şımartıldığını

hissetti. Doğrusu böyle ilgi görüp şımartılmak da hoş oluyordu. Çayından bir yudum alıp yeniden kızın yüzünü süzdü.

Güney devam etti. "Evinizin temizliği için tanıdığım bir kadın var. Dürüst ve çalışkan bir kadındır. Aynı apartmandayız. Kocası askerdi, Güneydoğu'da şehit oldu. Zavallıcık, şimdi çalışmak zorunda kalıyor. Ondan faydalanabilir miyim?"

"Harika olur. Ne istiyorsan yap... İyi bir fiyat belirle... Madem kocası şehit ve ihtiyacı var, para için pazarlık yapma."

"O halde ben arada evinize uğrar, temizlik zamanını kendim ayarlarım. Tabii, hafta sonu olmamasına çalışırım. Dinlenirsiniz... Öyle değil mi? Zaten ufak tefek şeyleri ben de yaparım. İnşallah evde süpürge falan vardır?"

Adam sıkıntılı bir şekilde düşündü... "Sanırım vardır. Bilmiyorum. Arada bir temizlik şirketi gelip temizlik yapıp gidiyordu. Sen yine de eve ne gerekiyorsa al. Kendi evin gibi düşün... Ama senin yapmanı kesinlikle istemiyorum. Sen hizmetçi değilsin."

Güney gülümsedi. Adamın her şeyiyle kendisini ona teslim etmiş olması hoşuna gitmişti. O kendisine gerçekten güveniyordu ve bunu açıkça da gösteriyordu. Hem de daha tanışalı bir iki gün olmuşken...

"Olur, öyle yaparım. Siz bu akşam yemekteyken ben gidip bir kontrol edeyim. Eve erken gelmezsiniz herhalde? Ben de işimin fazla süreceğini sanmıyorum. Hemen çıkarım."

"Büyük ihtimalle hiç gelmeyiz..." diye utanmazca mırıldandı adam. Nida ile geceyi nasıl sonlandıracakları belliydi.

"Evet... Şey... Şimdi..." Güney biraz utanmıştı. Kekelemesini bastırmaya çalıştı. "...madem yemek yemiyoruz. Kıbrıs konuşmasının hazırlığını yapalım mı? Bana ana hatlarını verecektiniz?"

"Olur..."

Öğle molası boyunca, konuşmanın hazırlığı ile uğraştılar. Genç adam ona fazla uzun bir konuşma olmamasını söyledi. Neticede gelen bayilerin çoğu, dinlenmeye ve denizde yüzmeye geliyorlardı. Güney, toplantının, araç lastiği bayileri arasında olduğunu da öğrenmiş oldu. Çok bilinen bir markanın Türkiye pazarına sahip olan Tahir, başarılı bayilere ödül verecekti.

Öğleden sonra, ilk işi Gülşah'tan, patronunun her zaman gittiği lokantanın telefonunu almak ve yer ayırtmak oldu. Yer ayırttıktan sonra odasına birkaç kişiyi daha çağırdı. Saat üçe doğru hepsini memnun bir halde geri yollamıştı. Görüşeceği kimse kalmamıştı.

Ardından, Kıbrıs konuşmasının metnini bilgisayara giriyordu ki Sait Bey aradı. Adam şok içindeydi. Talep ettiği bilgisayarın ve yazıcının, yemekten hemen sonra sürpriz bir şekilde geldiğini söyleyip, yardımları için genç kıza teşekkür etti. İsteklerinin bu kadar hızla karşılanması onu şaşırtmıştı. Güney de ona yeni personel için onay aldığını söyleyip, memnuniyetini daha da arttırdı. Telefon konuşmasından sonra yeniden önüne döndü ve çalıştığı metni incelemeye başladı.

Akşam olmak üzereydi. Kapısı çalınınca, başını kaldırdı. Buzlu camın ardında iki erkek silüeti gözüküyordu. Onları içeriye çağırdı. Bilgisayarcılar gelmişti. Binbir özür dileyip, satın alma dâhil birkaç bölüme yeni bilgisayar ve yazıcıları kurduklarını ve bunun biraz vakit aldığını söylediler. Sonra hızlı bir şekilde genç kızın ağ ayarlarını yaptılar. Birkaç testten sonra da gittiler. Güney yeniden işine döndü. Son olarak saate bakınca, altıya geldiğini gördü. Ne kadar da hızla vakit geçmişti? Yazmaya uğraştığı metin de bitmişti. Bir çıktı alıp adama verseydi iyiydi ama yazıcısı olmadığı için yapacağı bir şey yoktu. Yarın alırdı artık.

Toparlandı. Ayağa kalktı. Gözü patronunun masasına kaydı. Adam halen çalışıyordu. Ceketini çıkarmıştı.

"Ben gidebilir miyim?" diye sordu kapı arasından.

Genç adam hayretle başını kaldırdı. Bir an için gözü duvardaki saate kaymıştı. "Sen daha burada mısın ki? Gidebilirsin tabii. Saat beş buçuk olunca normal mesain bitiyor. Herkes gibi eve gidebilirsin. Özel bir durum olunca seni bilgilendiririm zaten. Ben de birazdan çıkacağım. Nida'yı bekliyorum."

"Peki, o zaman iyi akşamlar. Yarın görüşürüz."

Genç adam başını salladı. "Görüşürüz..." Başını yeniden dosyasına eğmişti. Güney gitmeden önce adamın özel odasına gidip kirli sepetine bıraktığı giysilerini bir poşete doldurdu. Fazla bir şey yoktu. Binadan çıkıp bir taksiye atladı. Nasılsa artık fazla fazla parası vardı. Doğrudan patronunun evine gitti. Adamın kendisine verdiği şifreyle içeriye girdi. İçerisi bekâr bir erkek için gayet düzenliydi. Aceleyle, evdeki kirli çamaşırları da bulup, hepsini renklerine göre ayırdı. Daha evli bile olmadığı bir adamın iç çamaşırlarına el sürdüğüne inanamıyordu. Önce beyazları çamaşır makinesine attı. Deterjanları bulması zor olmamıştı. Makinenin üzerindeki zamanlayıcıya baktı. Pahalı makine çamaşırları inanılmaz hızlı yıkayacaktı.

Kendi makinesi aynı programda bunun kadar hızlı yıkamıyordu. Adamın evinde kurutma makinesi bile vardı.

Çamaşırlar yıkanırken eve bir göz attı. Temizdi. Toz bile yoktu. Yeni temizlenmiş olmalıydı. Bulaşık makinesinde biriken bulaşıkları da yıkatıp hepsini güzelce raflara koydu. Biraz çamaşırların yıkanmasını bekledi. Sonra onları alıp kurutma makinesine attı. Fazla zor değildi. Ne yapılacağı üzerinde yazıyordu zaten. Ama ne kadar zamanda biteceğini bilemiyordu. Kurutma makinesi çalışırken bu sefer de renklileri çamaşır makinesine attı. Beyazlar kururken, renkliler de yıkanmaya başlamıştı.

Bir süre televizyon seyretti. Vakit ilerlemişti. Kurutma işlemi ile yıkama işlemi hemen hemen aynı anda bitti. Renklileri de kurutmaya atıp, beyazlara baktı. Hepsi de ütülenmiş gibi kırışıksızdı. Teknolojiye hayran kaldı. Her nasılsa ütüyü buldu ve ütü isteyen birkaç parçayı ütüledi. Renkliler de makineden çıktığında saat on bire geliyordu. Acele etmeliydi. Belki adamla sevgilisi birazdan gelirdi. Onlar geldiğinde burada olmak istemiyordu.

İşini bitirip aceleyle evden çıktığında daha kimse gelmemişti. Yanına adamın bürosuna götüreceği yedek kıyafetlerini de almıştı. Aydınlık caddeye çıktı. Hava çok güzeldi. Etrafına bakındı. Biraz ileride taksi durağı vardı. Hızlıca karşıya geçip en öndeki taksiye bindi. On beş dakika sonra da evdeydi.

Çok oyalanmadan kendisini yorgunca yatağına attı. Bugün ilk günü olarak oldukça hızlı ve yorucu geçmişti. Her günü inşallah böyle olmazdı. Ama bir gerçek vardı ki, memnundu. Gerçekten işini sevmişti. Adamın kendisine olan uyumlu yaklaşımı da hoştu. İnşallah bundan sonra da böyle giderdi.

Ertesi gün, işyerine giderken, Kızılay'dan poğaça ile krem peynir aldı. Saat tam sekize beş kala, bürosunda oturmuş ve evden getirdiği çaydanlıkta taze çay demlemiş olarak Tahir'i bekliyordu. Genç adamın içeriye girdiğini fark etmedi. Gelirken almış olduğu gazeteye bakıyordu. Onun yapısındaki bir adama göre oldukça sessizdi.

"Günaydın!" dedi genç adam asık bir yüzle. Sesi de canının sıkkın olduğunu gösteriyordu.

"Günaydın..."

Genç kızın yüzüne yine de güzel bir gülümseme yayılmıştı. Tahir çantasını bir sandalyenin üzerine bırakıp, kızın yanındaki

koltuğa oturdu rahatça. Üzerinde temiz, açık mavi bir takım elbise vardı. Eve gidip üzerini değiştirdiği belliydi.

"Akşam eşyalarımı yıkamışsın?.." dedi yine sıkkın bir sesle.

"Zor bir iş değildi. Hepsini makineler yaptı. Fazla ütü yapmama bile gerek kalmadı. Kurutma makineniz çok harika."

Genç adam, gözleri onun yüzünde, öylece duruyordu. Asık suratı bu işten hiç de hoşlanmadığını gösteriyordu. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Senden böyle bir talebim yoktu. İstemem de zaten. Kuru temizlemeci diye bir şey var..."

Güney onun suratsızlığını umursamadı. "Dediğim gibi... Zor bir iş değildi Tahir Bey... Rahat olun..."

"Eve nasıl gittin peki? Gecenin o saati, senin yaşında biri için tehlikeli olur."

"Ne var ki yaşımda? Çocuk değilim. Taksiye bindim. Çok geç değildi zaten." Adam hâlâ suratsız bir şekilde kendisine bakıyordu. Güney onun endişesi karşısında güldü. "Lütfen! Gerçekten sorun değildi. Sokakta her yer kalabalıktı. Hava güzel diye herkes sokağa dökülmüştü. Bir şey olmadı, buradayım işte... Sapasağlamım... Yorgun da değilim." Oturduğu koltuktan ayağa kalktı. "Hadi gelin... Size sıcak poğaça aldım. Çay da demledim. Karnınızı doyurun..."

Tahir kahvaltı boyunca sessizdi. Bir yandan gazetesini de okuyordu. Konuşmadan oturuyorlardı. Sert yüz hatları biraz yumuşamıştı. Güney de yediği bir poğaçadan sonra karnını doyurmuş bir halde keyif çayını içiyordu. Başka bir işi de olmadığı için önündeki bulmacayı çözüyordu. Bir eli farkında olmadan uzun, gür sarı saçlarının uçlarını çekiştiriyordu. Kırmızı mevsimlik gömleği ve koyu yeşil kadife pantolonu ile çok canlı ve hoş gözüküyordu. Gömleğine uygun renkte, çok da hafif bir makyaj yapmıştı. Parmakları tam yeniden kendi saçlarına dalmıştı ki, bilinçsizce başını kaldırdı. Patronuna baktı. Onun gazetesini biraz indirmiş olduğunu ve kendisini süzdüğünü fark edince şaşırdı.

"Bir şey mi istiyorsunuz?" dedi safça. "Çay koyayım mı?"

"İstemem..." dedi adam kısılmış gözlerle. "Yeterince içtim. Kıbrıs konuşmasını bitirdin mi?"

"Evet, birazdan odanıza getiririm. Yazıcım olmadığı için çıktı alamadım ama siz kendi laptopunuzda inceler, eksik ve hataları kontrol edersiniz." Patronunun hâlâ sabit gözlerle kendisine bakması

üzerine huzursuz oldu. Elini saçlarından çekip hafif doğruldu. Gözleri biraz çekinikti. "Beğenmediniz mi yoksa?" diye fısıldadı yavaşça.

"Neyi?"

"Bana bakıyordunuz da… Yine kötü mü giyinmişim? Beni beğenmediniz mi?"

Adam sinirli bir sesle homurdandı. "Ne ilgisi var? Bilakis çok güzel olmuşsun. Sana çok yakışmış. Beğendim…"

Güney gülümsedi. İçini küçük bir mutluluk sardı. "İyi… Siz beğenmeyeceksiniz diye ödüm kopuyor…" dedi saf bir samimiyetle. "Yine yaşlılar gibi giyindiğimden şikâyet edeceksiniz diye korkuyorum. Âşık kadınlar sevdiği adamlar için nasıl hazırlanabiliyor, anlamıyorum. Bir erkek için giyinmek çok zor…"

"Sen benim için mi giyiniyorsun?" dedi adam.

Güney hafif kızardı. "Siz öyle istediğiniz için… Giyimim konusunda bir daha uyarılmak istemem. Bir kadının kendisini size beğendirmesinin çok zor olduğunu hissediyorum."

"Senin için zor olamaz…" diye kestirip attı Tahir. Gazeteyi masaya bırakıp yerinden kalktı. "Neyse… Birazdan konuşma metnini getir de kimse gelmeden bir inceleyeyim. Kahvaltı ve çay için de sağ ol… Harikaydı."

O çıkınca Güney ortalığı toparlayıp onun odasına gitti. Taşınabilir Usb kartındaki bilgiyi onun laptopuna aktardı. Word programından açıp adama gösterdi. İkisi de daha net görmek için ekrana doğru eğilmişlerdi. Güney saçlarının adamın omzuna ve yüzüne değdiğini hissedince, kendisini hemen geri çekti. Gerçi Tahir bu temasa sesini çıkarmamıştı ama genç kız onu rahatsız etmek istemiyordu. Saçlarını düzeltip yeniden eğildi.

Birkaç dakikalık bir çalışmadan sonra genç adam metnin son halini beğendi. Fazla bir düzeltme yapmamıştı. Sonrasında Güney kendi odasına geçip saatine baktı. Gülşah gelmiş olmalıydı. Kendi tarafındaki kapıdan çıkıp onun yanına gitti. Birbirlerine günaydın deyip karşılıklı birkaç kelime konuştular. Genç kız randevu listesine baktı. Kendisini ilgilendirecek kimse yoktu. Hepsi dışarıdan gelen ve patronu ile görüşme yapacak kişilerdi.

"Zaten şirket içi görüşmeleri sana yönlendirecekmişim," dedi Gülşah. "Dışarıdan gelip de görüşmek istemediği kişileri de sen görecekmişsin. İşin zor vallahi! Yakında bu narin omuzların çöker."

"Ne yapalım, mecburen çalışacağız…" dedi Güney inançlı bir metanetle. İri gözlerini şakacı bir tavırla kırpmıştı. "Ben de gidip şu satın almadan İsmail Bey'le görüşeyim. Tahir Bey sorarsa haberi olsun, oradayım. Yarım saate kadar gelirim."

"Tamam…"

Genç kız İsmail Bey'in yanına gidip ona öncelikle teşekkür etti. Adamı yönlendirmiş olmasına rağmen, kendi isteğiyle yapmış pozisyonuna getirmişti. Yaptığı işten memnun olan adam, genç kıza çay ikram ederken, bir süre bilgisayar üzerinden, getirdiği talep programını inceledi. Sonra memnun bir şekilde başını salladı. Kendi isteklerini de daha açık bir halde Güney'e anlattı. Yazıcıyı da öğleden önce yollayacağına söz verdi.

Güney bir saat sonra odasına dönmüştü. İşi biraz uzun sürmüştü. Patronu yerinden kalkmış, pencereden dışarıya bakıyordu. Genç kız koltuğuna oturup İsmail Bey'in talep kâğıdını inceledi. Ona bundan sonra sadece kendi imzasının yeterli olacağını söylemişti. O da kendisine bilgisayardan yeni bir çıktı vermişti. İstenen şeylerde bir anormallik göremeyince kendi adının bulunduğu kısmı imzaladı. Yine de ilk sefer olarak patronuna göstermeliydi.

Genç adam onun odaya girmesi ile döndü ve kendisine uzattığı listeye şöyle bir göz attı. Sonra geri verdi. "Sorumluluk sende… Söylemiştim." dedi normal bir sesle. Sabahki siniri geçmiş gözüküyordu.

"Evet, söylemiştiniz…" Parlayan gözleri, gülümsemesi ile daha da ışıldadı. Adamın ciddi siyah gözlerine bakıyordu. "Şimdi nasılsınız? Siniriniz geçti mi?"

Genç adam kısılmış gözlerle bir an kendisini süzdü. Sonra o da hafifçe gülümsedi. Kızın sevimliliği onu yumuşatmıştı. "Sinirli miydim ki?"

"Tabii… Sabah sinirliydiniz. Tek sorun ben miydim? İnşallah Nida Hanım'la da bir sorununuz olmamıştır…"

Tahir omuz silkti. "Hiçbir sorun yok… Sana öyle gelmiş. Daha beni tanımıyorsun?"

"Bana kızmanızı istemem… Sizi tanımak için tabii biraz zamana ihtiyacım var. Ama eğer ben yanlış yaparsam söyleyin lütfen…"

Adam yeniden ciddi bir şekilde onayladı. "Söylerim, merak etme…"

Güney konuyu değiştirmek için ona İsmail Bey'in sorunlarından bahsetti. Koltuğuna rahatça oturmuş olan genç adam başını sallayıp kızın isteklerini onayladı.

Öğleden önce Güney hem ayaklarını açmak, hem de vesikalık fotoğraflarını vermek için personel müdürü Sait Bey'in yanına gitti. İstemediği halde bir çay içti. Yemek vakti yaklaşmıştı ve aç karnına da çay içilmiyordu. Yine de adamı kırmadı. Adam yeni malzemeleri yüzünden de çok memnundu ve kıza tekrar tekrar teşekkür etti.

Güney Gülşah'ın yanına döndüğünde yemeğe birkaç dakika kalmıştı. Yemeğe onunla inmek istiyordu. Kadının yanında ayakta durup işini bitirmesini bekledi. Bir yandan da kızı hakkında anlattığı bir şeyi dinliyordu. O sırada kapı açıldı ve içeriye birisi girdi.

Başını çeviren Güney gelen kişinin genç bir kadın olduğunu gördü. Hemen hemen kendi boyunda ve yaşındaydı. Kısa siyah saçları, sevimlice boynuna dökülmüştü. İri kahverengi gözleri çok hoştu doğrusu. Dar bir kot pantolon ile rahat bir bluz giymişti. İnce uzun fiziğine çok yakışan bu spor kıyafetler ile gerçekten de güzel bir kadındı. Gülen gözleri ile kendilerine yanaştı.

"Merhabalar..." dedi ikisine de. Sesi gayet dostçaydı. "Tahir burada mı?" diye sordu. Sorusu yine de Gülşah'aydı.

Güney bu çekici kadının kim olduğunu hemen anladı.

"Hoş geldiniz Nida Hanım..." dedi Gülşah. "Bir saat kadar önce çıktı ama geleceğini söyledi... Birazdan gelir."

"Tüh... Sürpriz yapacaktım."

Güney gülümseyerek atıldı hemen. "Yine yaparsınız. Ben Tahir Bey'in yardımcısıyım. Adım Güney... Gelin sizi odama alayım. Hem beklerken sıkılmamış olursunuz. Size arkadaşlık ederim."

Nida da onun elini sıktı gülümseyerek. "Ne güzel isim. Ama Tahir bana sizden hiç bahsetmedi. Geçen gün geldiğimde de sizi görmedim. Yeni mi işe başladınız?"

"Evet, yeni başladım... Buyurun, böyle gelin."

Odaya geçtiklerinde, genç kız onu bir koltuğa yerleştirip içecek bir şey alıp almayacağını sordu.

"Yok, istemem. Tahir ile yemeğe gideriz belki diye düşünmüştüm."

"İsterseniz telefonla arayayım. Sürpriz yapmak istediniz diye bir şey demedim."

"Aramayalım. Nasılsa gelir, değil mi?"

"Mutlaka... Çok gecikirse yine de ararız." Kendisi de koltuğuna oturup gülen gözlerle alımlı kadına baktı. Her ikisi de birbirlerini süzdüler bir an.

"Tahir Bey çok şanslı." dedi Güney içtenlikle. "Çok güzelsiniz..."

"Sağ ol... Tabii bir de ona sormak lazım. İltifat etmeyi pek sevmiyor. İki haftadır görüşüyoruz ama daha ne düşündüğünü anlamayı beceremiyorum. Fazla konuşmaz. Mesela senden bana hiç bahsetmedi. Belki de kıskanacağımı düşünmüştür."

"Niye ki?" Sesi şaşkındı.

"Sen de çok güzelsin. Gerçek sarışınsın değil mi?"

"Evet..."

"Saçlarının rengi çok güzel... Değişik..."

"Annemle babam Bulgar göçmeni. Aslen Türk'üz tabii. Annem de sarışın. Ben doğmadan önce Türkiye'ye yerleşmişler."

"Saçların çok uzun... Bakımı zor olmuyor mu?"

Kızlar aralarında oluşan sıcak muhabbetle devam ederken, o sırada Tahir de Ahmet Bey'in yanında kahve içiyordu. Biraz vakit bulup işyerinden çıkmış ve orta yaşlı adamın bürosuna gitmişti. Hava güzeldi. Yaya olarak gelmişti. Zaten kendi bürosuna yürüyerek beş dakikalık bir mesafedeydi.

"Nasıl, Güney'den memnun musun?" dedi adam Tahir'e. Ellerinde birer fincan çay ile karşılıklı oturmuşlardı. Sessiz büroda sadece saatin tıkırtıları işitiliyordu.

Tahir avukatın kibirli yüzüne biraz tersçe baktı. Onun yaptığı şeyden hiç pişman olmadığı belliydi. "Beni oyuna getirdin." dedi kızgınlığını fazla göstermeyen bir tonla.

"Öyle mi?" dedi karşısındaki adam anlamazcasına.

"Onu hayatımda istemediğimi sana söylemiştim... Sen de gelip burnumun dibine soktun." diye homurdandı Tahir.

Avukat umursamazca omuz silkti. "İşe almayabilirdin... Seni zorlamadım. Sadece görüşmen için yolladım..."

Tahir aynı ters tavrıyla gözlerini kıstı. "O kocaman mavi gözleriyle... bana öylece bakınca... onu reddedemeyeceğimi biliyordun. Önceden uyarabilirdin. Bana bir şans bile vermedin."

"Fakat ona bir şans verdim... Aslında aranızdaki sorun her ne ise, onu halletmeniz için ikinize de bir şans verdim... Ayrıca onunla özel olarak ilgilendiğini biliyordum. Gözünün önünde olursa hiç değilse kolayca takip edersin dedim."

"Bilmiyorum..." dedi Tahir sıkıntıyla. "Bilmiyorum... Açık olmak gerekirse huzursuzum. Bu işin sonu iyi bitmeyecek gibi hissediyorum..."

Avukat da kısılmış gözlerle onu izliyordu. Fincanını masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. Bakışları karşısındaki yakışıklı genç adamdaydı. Onun sıkıntılı anlarını pek bilmezdi doğrusu. O her zaman hızla karar veren, yaptıklarından pişman olmayan, iradeli birisiydi. Şimdi ise onun bu huzursuz hali kendisine tuhaf gelmişti. Yeniden ikisi arasındaki meseleyi merak etti. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturup meraklı ve teşvik edici bir sesle sordu.

"İkiniz arasında ne oldu?" Genç adam sessiz kalınca, inatla üsteledi. "Çünkü ne olmuşsa… belli ki Güney'in bundan hiç haberi yok? Bana telefon açıp iş için teşekkür etti. Harika bir işi olduğundan, tam da hayalindeki gibi bir patrona sahip olduğundan bahsetti. Patronunun kendisini taciz etmeyen ama her şeyiyle güvenen birisi olduğunu söyledi."

Tahir hâlâ sessizce duruyordu. Düşünceli bakışları elinde tuttuğu fincanın üzerindeydi. Sonra derin bir nefes alıp bakışlarını avukatın yüzüne çevirdi. Güney'in kendisi hakkında söyledikleri onu çok mutlu etmemiş gözüküyordu.

"Benden nefret ediyor…" dedi kısaca.

Avukatın kaşları alayla kalkmıştı. "Senden nasıl nefret edebilir ki?" dedi alaycı bir reddedişle. "Senden bahsederken ne kadar mutlu olduğu sesinin tonundan rahatlıkla anlaşılıyordu."

"Şimdilik…" dedi Tahir kuru bir sesle.

"Nasıl şimdilik?"

"Gerçekleri yakında kavrayacaktır… O gördüğüm en zeki kadınlardan birisi… Bunu hemen kanıtladı. Farkında olmadığımı sanıyor ama satın alma ile personel bölümündeki karşılıklı çekişmeyi bir saatte bitirdi. İki bölümün arasında bir sorun olduğunu ben zaten biliyordum. Bugün iki bölümün müdürü de Güney'i işe aldığım için bana bir saat teşekkür etti. Onu öve öve bitiremediler. Sorunu bana hissettirmeden halletmesi de daha çok hoşuma gitti. Gelip bana hava atmadı. Sözünü bile etmedi…"

"Bu çok iyi… Onun başarılı olacağını biliyordum zaten. Sırf güzel diye senin yanına verdiğimi sanmıyorsun umarım." Avukat Ahmet Bey'in sesi alaycıydı. Ancak Tahir buna aldırmadı.

"Evet, o iyi bir yardımcı… Bunu ben de hissediyorum ama… ama aramızda çirkin bir problem var."

Avukat iç çekti. "Anlatsana şunu."

"Şimdilik anlatamam…" dedi Tahir. "Benim bildiğim onun bilmediği şeyler var… Sana anlatırsam sen de dilini tutamazsın. Aramızı yapmaya çalışırsın. Meraklanma… Yakında nasılsa gerçekler açığa çıkar. Sana söyleyebileceğim tek şey…" Bir an durup adamın yüzünü tarttı. "…başına gelen kötü bir olaydan benim sorumlu olduğumu sanıyor. Ama o kişinin ben olduğumu da bilmiyor."

"Bilmece gibi oldu. Peki, sen misin?" diye tane tane sordu avukat. "Yani onun başına gelen olaydan sen mi sorumlusun?"

Tahir yavaşça onayladı. "Kısmen…" Çayından bir yudum alırken gözlerini kaçırdı. "Elimde olmayan şeylerden nefret ediyorum…"

"O halde ona anlat. Gerçekleri bir kere de senden duysun. Senin bilerek kimseye zarar vereceğini zannetmem."

"Elbette bilerek değildi. Ben de onunla konuşup her şeyi açıklamak istiyorum ama henüz erken… Madem yanımda işe başladı… aramızda biraz daha güven ve dostluğun oluşmasını istiyorum. Belki ondan sonra bana kolayca inanır."

Avukat merakla Tahir'in biçimli yüzünü süzüyordu. Konuyu anlamaya çalışıyordu ama bunu tahmin etmek çok zordu. Oldukça ciddi bir mesele olmalıydı. Tahir bu genç kız ile ilgili nasıl bir soruna sebep olmuşsa, ona kolayca açıklayamayacağı bir şey olduğunu da anlamıştı. Yoksa Tahir öyle çekimser kalacak bir adam hiç değildi.

"Sana inanacağına eminim…" dedi ona güven verircesine. "Seni tanımaya başladıkça… aklındaki her türlü şüphe uçup gidecektir eminim. Bu konuda benim de yapabileceğim bir şey varsa, severek yardım edebilirim."

"Hayır…" dedi genç adam. "Şimdilik yapabileceğin bir şey yok. Ben uygun bir zamanını kollayıp ona her şeyi açıklayacağım. Sonra da neler olacağını göreceğiz…"

"Keşke onunla sadece bu mesele yüzünden ilgilenmeseydin…" dedi avukat aniden. Düşüncesinde samimiydi. Ancak ne demek istediğini Tahir anlamamıştı.

"Efendim?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Keşke… onunla… güzel bir genç hanım olarak da ilgilenseydin. O çok güzel. Çevrendeki diğer kadınlar gibi değil. Ondan… Ondan sana harika bir eş olurdu."

13. BÖLÜM

"Ç ş mi?" Tahir şaşkınlıkla kaşlarına daha da çattı. "Güney ve ben mi?" Sesinde bariz bir hayret vardı.

"Elbette."

Adamın kaşları düzeldi ve biçimli dudağının ucu hafifçe kıvrıldı. "O daha çocuk." dedi karşısındaki adama samimice. "Aramızda bir sürü yaş farkı var."

"Saçma! Senin yanında çalışacak kadar yetişkin. O çocuk değil. Üniversiteyi bitirdi. Yaşı da yirmi iki. Sen geçmişte takılıp kalmışsın. Senin şu anki sevgilinden sadece bir iki yaş küçük."

Tahir'in gülümsemesi silindi. "Aynı şey değil." diye homurdandı. "O benim sorumluluğumda… Tüm istediğim onun için iyi bir gelecek oluşturmak… Benimle veya bensiz… Ben her zaman onun yanında olacağım. Beni affetmese bile…"

"O senin kardeşin değil…" dedi avukat. "Önerimi dikkate al.. Onu sen keşfetmezsen başkası keşfedecek. Emin ol, çok da uzak bir zamanda olmayacak bu… Ömer'i düşün…"

Aslında o sırada Tahir'in aklına Ömer değil de, bir başkası gelmişti. Ona savurduğu tehditten sonra, Ömer'in kendi ayaklarının kırılmasını göze alabileceğini sanmıyordu. Bir daha Güney'in karşısına çıkmaması bunu kanıtlıyordu. Ama arkadaşı Ekrem'in de onu çok beğendiğini hatırlamıştı. Onun kadar tecrübeli bir çapkının küçük Güney ile ilgilenmeye niyetlenmesi hoşuna gitmiyordu. Güney bunun altından kalkamayabilirdi. Zarar görmüş masum kalbi daha da zarar görebilirdi.

Ne yapsa, o yılbaşı gecesi çocuksu bir şekilde ağlayan genç kızı aklından çıkaramıyordu. Güney aradan geçen zamanda biraz büyümüş olabilirdi belki. Ancak Tahir için o hâlâ çok genç bir kızdı. O daha çocuktu. Evet, azıcık büyümüştü, olgunlaşmıştı, çok daha güzelleşmişti ama… çocuktu işte. Korunmaya muhtaç, sevilmeye aç, yalnız, üzgün ve kardeşinin ölümünden dolayı öfke dolu bir genç kızdı.

O yılbaşı gecesi onu özellikle takip etmişti. Güney'i çok önceden bulmuştu. İyileşir iyileşmez ilk yaptığı şey, o sarışın delikanlının kardeşini araştırmak olmuştu. İçinde Cihat isimli gence karşı bir sorumluluk hissediyordu. Onun öldüğünü öğrendiğinde de gerçekten

çok üzülmüştü. Öleceğini tecrübelerine dayanarak zaten biliyordu ama yine de üzülmüştü işte… İçinde minicik bir umut vardı. Zavallı delikanlı, hayatının baharında dünyaya gözlerini yummuştu. Ancak onun kız kardeşi ile ilgili sözlerini unutmamıştı. Kardeşinin kendisini kötü sanmamasını istemişti. Ölümün eşiğindeyken bile kardeşini düşünmüştü… Annesini değil… Babasını değil… Kardeşi Güney'i düşünmüştü. Bu da Tahir'in iyice meraklanmasına sebep olmuştu. Bu kadar sevilen bir kız kardeş nasıl birisi olabilirdi ki?

Güney'i ilk gördüğünde, onun okuldan çıkışını bekliyordu. Sert bir rüzgâr vardı Ankara'da… Arabada oturmuş, yaklaşık bir saat genç kızın çıkışını beklemişti. Elinde ona ait bir resim vardı. Çok net değildi… Hastanenin güvenlik kamerasından elde edilmiş bir resimdi. Siyah-beyaz resimde görünen saçları çok açık renkti. Elindeki resimde yüzünü net göremese de Doğan'ın anlattığına göre güzel bir kızdı. O yüzden onu uzakta görür görmez tanımıştı. Başkası olamazdı. Atkuyruğu yaptığı saçları rüzgârda özgürce uçuşuyordu. Gerçekten güzel bir yüzü vardı… Güzel ama üzgün… Başı hafif öne eğik olmasına rağmen kesinlikle ezik bir tavrı yoktu. Sadece düşünceli ve dünyaya karşı ilgisiz gibiydi. Yanındaki arkadaşlarının konuşmalarını da duymuyor gibi gözüküyordu. Elindeki resmi bir kenara fırlatmıştı.

O olduğundan emindi. Onlarca kız çıkmıştı okulun kapısından ama o olduğundan emindi işte… Bir süre birinci viteste onu takip etmişti. Sonra onun otobüs durağına yürüdüğünü anlayınca arabasını bir kenara çekip hemen aşağıya inmişti.

Aşağı yukarı yüz metre onun arkasından yürümüştü. Trafik polisinin kendisine düdük çalışını, el işareti edişini bile umursamamıştı. Çekileceğini bile bile, arabasını, park ettiği yerde bırakıp Güney'in peşine düşmüştü.

Otobüse binmek sorun olmamıştı. Otobüs şoförüne kimliğini gösterirken, bakışları genç kızın saçlarındaydı. Bu kalabalık otobüste onu kaybetmek mümkün değildi zaten. Kalın uzun telli saçları eşsiz bir renkteydi. Henüz yüzünü yakından görmemişti o sırada… Sadece arkadan genç ve ince fiziğini keşfetmişti. Arkadaşları gibi o da koridor boyunca ayakta duruyordu. Yanına çok yanaşmamıştı. Kendisini görmesini istemiyordu.

Yol boyunca arkadaşları konuşmuştu. O suskun kalmıştı. Sadece zorunlu cevapları için dudaklarını kıpırdatmıştı. Genç adamın

keskin kulakları işte o zaman, yılbaşı gecesi için Güney'in de arkadaşlarına katılacağını söylediğini duymuştu. Üstelik şans eseri genç kızın hangi gece kulübüne gideceğini de öğrenmişti. O yılbaşı gecesi kendisinin de o kulüpte yer ayırtması ve Güney ile karşılaşması elbette rastlantı değildi. Onu o otobüste yeterince tanıması mümkün olmadığına göre başka imkânlar da araştırması çok doğaldı.

"Bir akşam ikiniz bize gelin..." diyen avukatın sözlerini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. "Yemek yer, biraz muhabbet ederiz."

Tahir soğumuş çayından son bir yudum alıp önündeki sehpaya bıraktı. Sonra ayağa kalkıp uzun boyuyla odada dikeldi. "Şimdi değil... Belki ileride..." dedi yavaşça.

"Sözlerimi düşün o halde..." dedi avukat. O da ayağa kalkmıştı. "İkinizin birbirinize çok yakışacağınızdan eminim."

"Ben değilim... İyi niyetli olduğunu biliyorum ama çöpçatanlık yapmana gerek yok. O benim tipim değil. O benim korumam altındaki bir genç kız... Öylê de kalacak. Zaten benim de ciddi bir ilişkiye girmeye hiç niyetim yok... Berbat denecek kadar düzensiz bir hayatım var. Bu hayatta ne Güney ile ne de bir başka kadınla ciddi bir ilişki doğru olmaz... Çok sevdiğim bir arkadaşım, Yunanlı bir güzel yüzünden hayatının en kötü günlerini yaşıyor. Aynı şeyler benim başıma gelsin istemem..."

"Ama arkadaşın Tamer hiç değilse âşık olmanın farklılığını tattı. Sonu acı olsa da bazı şeyleri hiç tatmamak daha acıdır..."

"Üzgünüm... Zaten Güney'in de bu konuda bir fikri olduğunu söylemeliyim. Ömer olayından sonra patronlara biraz önyargılı baktığı anlaşılıyor. Onun benim yanımda tehlikede değil, güvende olmasını istiyorum. Kaybettiği kardeşlerinin yerine geçemesem de onlar kadar bana güvenmesini istiyorum."

Avukat onun sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. Ancak Tahir ne kadar yakışıklı bir adam olduğunun ve kadınlar üzerindeki etkisinin farkında değil gibiydi. Kendi kadın sekreterleri bile o gelince heyecanlanıyorlar, saçlarını başlarını düzeltmeye başlıyorlardı. Üstelik ikisi de evliydi. Güney kadar tecrübesiz bir kızın Tahir'den etkilenmemesi mümkün müydü? Belki. Belki başta... Belki farkında olamayacaktı önceleri... Ama sonra... Burnunun dibindeki adamı kesinlikle fark edecekti... Bu doğanın kanunuydu. Ya Tahir? Ya o Güney'in ne kadar harika birisi olduğunu anlayabilecek miydi? Mükemmel yardımcılık yetenekleri ile karıştıracak mıydı onun üstün

özelliklerini? Artık çoğu kadında gözükmeyen parlak ışığını görebilecek miydi?

Tahir elini uzattı ona... "Görüşürüz." dedi kısaca. "Fatoş ablama selam söyle..."

Genç adam Ahmet Bey'in yanından ayrılıp, bürosuna doğru kalabalıkta yürürken, Güney'i düşünüyordu. Aklına onun mahzun ama güzel gülümsemesi gelince, elinde olmadan kendisi de gülümsedi. Evet... Onun gülümsemesi cidden güzeldi. Güney kendisini dinlendiren bir dinginliğe sahipti. Bunu o yılbaşı gecesi de hissetmişti. Ona arkadan sarıldığında, hayret verici bir şekilde çok ürkmemişti genç kız. Daha da hayret verici bir şekilde bu dostça, kardeşçe sarılmaya sesini çıkarmamıştı. O anda Tahir gerçekten huzur duymuştu. Kollarının arasında minicik bir genç kız vardı ve iki yabancı olmalarına rağmen ondan gelen enerji tüm yüreğini doldurmuştu. İşte o anda artık Güney'i sahiplenmeye, onun hayatına kendi iyiliği için müdahale etmeye, geleceğinin güzel olması için çaba sarf etmeye karar vermişti. Bunu Cihat için yapacaktı... Kendisi için yapacaktı... Ve bu mahzun genç kız için yapacaktı...

Bürosuna girdiğinde, yemek vakti olduğu için Güney'in odasında olabileceğini düşünmemişti. Ceketini çıkarıp, koltuğunun arkasına astı. Tam mini buzluktan bir şişe su alacaktı ki, arkasında bir hareket duydu. Dönüp baktı.

"Merhaba hayatım!"

Nida'nın gülen gözleri, sürpriz yapmanın mutluluğuyla parlıyordu. Onun hemen arkasında, yine gülümseyen gözlerle Güney duruyordu. Genç adam sevgilisini karşısında görünce, gerçekten şaşırmıştı. Onu burada görmeyi hiç beklemiyordu.

Nida neşeyle yanına gelmişti. Parmak uçlarında yükselip onun sert kıvrımlı dudaklarına minicik bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, genç adam merakla sordu. "Hayırdır? Hani İstanbul'a annenin yanına gidiyordun?".

"Sen yarın Kıbrıs'a gideceksin. Bir gün daha seninle kalabilirim diye düşündüm. Biletimi ertelettim. Hoşuna gitti mi? Sana sürpriz yapmak istedim. Sağ olsun, Güney sen gelinceye kadar benimle ilgilendi. Harika bir yardımcı bulmuşsun."

Tahir kapının kıyısında çekinikçe duran Güney'e bir göz attı ama bir şey demedi. Sevgilileri yalnız bırakmak isteyen Güney de usulca geri kaçtı. Onlar konuşurken geri döndü ve kendi odasının

bulunduğu kapıdan Gülşah'ın kısmına çıktı. Gülşah yemeğe inmişti zaten. O da yemek salonuna inip, yemeğini aldı ve kadının yanına gitti.

"Tahir Bey geldi mi?" diye sordu Gülşah.

"Evet." dedi Güney gülümseyerek. "Nida çok güzel, değil mi? Birbirlerine çok da yakışıyorlar."

"Fazla sürmez..." diye mırıldandı Gülşah. Yanlarında kimse olmadığı için rahattı. Yemeğinin de sonlarına gelmişti. "Bizim patron uzun süreli ilişkileri sevmez."

"Ama bu kadın çok tatlı?.. Niye olmasın ki? İnşallah devam ederler. Nida'nın onu sevdiği belli. Tahir Bey'den bahsederken gözleri parlıyor."

Gülşah çatalını tabağının içine bırakıp, suyuna uzandı. Bir yudum alıp, karşısında oturan kızı süzdü. Bu güzel kızın samimi dileği hoşuna gitmişti. O da bir süre için patronu ile Güney arasında özel bir şey olduğunu düşünmüştü ama sandığı gibi değildi galiba...

"Sen boş ver onları. Kıbrıs için hazır mısın? Yarın yedi gibi uçağınız kalkacak. Özel uçak ile gideceksiniz. Mayo falan aldın mı? Eminim bu fizikle bütün erkekler senin için çıldıracak. Bikini giy. Herkesin gözleri pırtlamazsa bir şey bilmiyorum. Bir de saçlarını şöyle havalı havalı savurursun." Bir yandan da eliyle tarif ediyordu. Gözleri muzipçe parlıyordu. "Pat, hepsi oldukları yerde kalp krizi geçirir."

Güney kadınla birlikte güldü. "Daha neler! Bakalım patronum beni boş bırakacak mı? Yoğun olacağa benziyor. Denize ayaklarımı soksam bile iyi... O da gece olur belki?"

"Gece de oralar çok romantik olur. Ah, ılık ve rüzgârlı bir gece... Düşünsene: Deniz kokusu, yanında da yakışıklı bir erkek olsa... Senin elinden tutkuyla tutsa... Yalınayak sularda yürüseniz... Seni sevgiyle öpse... Sonra seni gözlerinin içine bakarak otele götürse... Yatağa atsa..."

"Gülşah abla ya!" Güney utanarak kadının sözünü kesti. "Ne diyorsun? Ben asla öyle bir şey yapmam!.."

"Neden? Yapan yapıyor. Bak Nida güzeline... Seninle neredeyse aynı yaşta ama patronunun koynuna giriyor. Evlenmeden seks yapmaya karşı mısın?"

"Bilmiyorum. Hiç yapmadım. Yapmayı istediğim bir erkek de olmadı. Sarılırım karşıyım. Bu öyle basit bir konu değil. Özellikle bir

hafta sonu kaçamağında hiç tanımadığım bir erkeğe bekâretimi verebileceğimi sanmıyorum."

"Demek zor elde edilen tiplerdensin?"

"Hem de en zoru..."

Kadın kıkırdayıp göz kırptı. "Bazı erkekler zoru severler. Zorlu kadınlar cazip gelir onlara... Fakat namuslu olman hoşuma gitti. Bakire olduğunu tahmin etmiştim. Hemen kızarıyorsun. Ben seni deniyordum zaten."

Bu konuşmadan sonra, Güney odasına döndü ve günlük işlerine başladı. O gün kendisiyle görüşmek isteyen iki bölüm şefi ile konuşup dertlerini halletmeye çalıştı. İlk bir saat patronu yoktu. Herhalde o ve Nida birlikte yemeğe çıkmışlardı. Bölüm şefleri ile konuşurken, aklına o güzel kadının onu dudaklarından öpüşü geliverdi. Anlayamadığı bir huzursuzlukla kıpırdandı. Bu çok doğaldı elbette ama... ama...

İç çekip o görüntüyü kafasından attı. İşine konsantre olmalıydı. Bir süre sonra gelen genç adam, akşama kadar Güney ile ilgilenmeden odasında çalıştı. Genç kız ona çay götürdüğünde de kısaca teşekkür etmekle yetindi. Bakışları önündeki dosyasındaydı.

Genç kız akşam saat altıya doğru, laptopunu kapattı. Yazıcısı da artık hazırdı. Gelmiş ve sürücüleri bilgisayarına yüklenmişti. Onun da düğmesini kapatıp, etrafına baktı. Unuttuğu bir şey var mı diye göz gezdirdikten sonra, çantasına uzandı. Odasından çıkarken, patronunun olduğu kısma baktı. Genç adam odasında yoktu. Ona iyi akşamlar demeye gerek kalmamıştı.

Tam asansöre binecekti ki, asansörün açılan kapısının ardından Tahir çıktı. Güney'i karşısında görünce duraladı. "Gidiyor musun?" diye öylesine sordu.

"Evet. İyi akşamlar diyecektim ama yoktunuz. İşim varsa kalayım?"

"Hayır, yok. Gidebilirsin. İstersen beş dakika daha bekle, seni ben bırakayım?"

Genç kız nazikçe reddetti. "Yok... Gerek yok. Ben kendim giderim. Hem şu komşunun bebeğine de çeyrek altın alayım diyorum. Bu akşam da gidemezsem, iki üç gün daha göremeyeceğim."

"Peki, sen bilirsin. Yarın öğleden sonra, sana izin veriyorum. İhtiyaçlarını karşılarsın, belki eşyalarını hazırlarsın. Akşam saat beşte, gelip seni evinden alırım. Havaalanına bizi şirketin şoförü götürecek."

Güney gülümseyerek başını salladı. Kendileriyle birlikte üç yöneticinin daha geleceğini biliyordu. İkisi evliydi ve eşleri ile birlikte gelecekti. Diğeri de Kadir isimli o hoş genç adamdı. "Tamam, sabaha görüşürüz o zaman. İyi akşamlar size!" dedi patronuna. Adam başını eğip onu selamladı ve hızla oradan uzaklaştı.

Genç kız eve vardığında hava kararmıştı. Önce komşuya çıkıp bebeğe aldığı altını çocuğun kundağına taktı. Bebek minicikti ve henüz bir şeye benzemiyordu. Gözleri bile henüz yumuktu. Çocuğu hayretle seven Güney genç anneyi de tebrik etti. Onların Tahir hakkında soru sormalarına fırsat vermeden evine döndü. Herkesin adamdan haberi olduğu bakışlarından belliydi. Fakat şimdi kimseye bir şey açıklayabilecek durumda değildi.

Sabah işe gittiğinde, henüz kimsecikler yoktu. Patronu da yoktu. Tahir bir süre sonra onu arayıp, gecikeceğini, öğleden sonra geleceğini söyledi. Zaten adamın o sabah için randevusu da yoktu. Öğlen olduğunda, genç kız, Gülşah'a veda edip işyerinden ayrıldı. Ne de olsa patronu ona izin vermişti. Çarşıya çıkıp Kızılay'da biraz gezindi. Alacağı bir şey yoktu ama hava almak iyi gelmişti. Güneşli havada yürürken, saçları pırıl pırıl ışıldıyordu ve gerçekten çok dikkat çekiciydi. Bir fastfood dükkâna girip tek başına çeyrek döner ekmek yedi. Oradan çıkıp bir sinemaya gitti. Akşama kadar yapacak bir işi yoktu. Film güzeldi. Saatine baktığında vaktin yaklaştığını gördü. Metroya binerek evine gitti. Valizini son kez kontrol edip, patronunun gelmesini beklemeye başladı. Aslında çok heyecanlıydı. İlk kez uçağa binecekti. İlk kez Kıbrıs'a gidecekti. Birçok şeyi ilk kez yaşayacaktı. Beş yıldızlı bir otelde de ilk kez kalacaktı. Daha önceden parası böyle şeylere yetmezdi.

Telefonu çalınca, uzandı, arayan kişiye baktı. Hayır, arayan Tahir değildi. Bu numarayı bilmiyordu. Tanımadığı numaralar, kendisini genellikle ürkütürdü. Hep kötü bir haber alacakmış gibi hissederdi.

Tedirgin bir sesle konuştu. "Alo?"

"Alo! Güney Hanım, merhaba, ben Tahir'in arkadaşı Ekrem. Geçen gün gelip mağazamdan elbise almıştınız."

"Merhaba Ekrem Bey! Nasılsınız?" dedi genç kız biraz mesafeli bir sesle.

"Teşekkürler. İyiyim. Aslında bugün büronuza uğramıştım. Tahir'i görmek istemiştim."

"Gördünüz mü bari?"

"Evet, kendisini çıkarken yakaladım. Kız arkadaşını İstanbul'a yolcu edecekmiş. Size baktım ama siz de çıkmıştınız."

"Evet, birazdan Kıbrıs'a gideceğiz de… Bana öğleden sonra izin vermişti."

"Biliyorum. Eee… Aslında yalan söylemek istemiyorum. Telefonunuzu da zorla Tahir'den aldım. Ben onu değil de sizi görmek için büroya gelmiştim."

Güney biraz şaşırdı. "Beni mi?" diye hayretle sordu. "Niye?"

"Evet… O günden beri sizi düşünüyorum. Belki mesaiden sonra bir yerde oturup bir şeyler içerdik diye düşünmüştüm."

Genç kız bir an için sustu. Patronunun arkadaşı olduğu için adamı hemen terslemek doğru olmazdı. Bu adam zaten kesinlikle kendi tipi değildi. Kendi tipinin nasıl bir şey olduğunu tam bilmiyordu ama Ekrem hiç ilgisini çekmemişti. Sesini sakin tutmaya gayret ederek karşı tarafa konuştu. "Ekrem Bey, çok naziksiniz ama…"

"Hayır, dur." Adam onun sözünü kesti. "Hemen hayır deme. Zaten telefonunu alacağım diye canım çıktı. Bu patronun seni ne kadar da koruyor böyle?.. Kıbrıs dönüşü bir ara görüşelim. Söz veriyorum çok akıllı olacağım. Gerçekten seni rahatsız edecek herhangi bir şey yapmayacağım. Ne dersin?"

"Ekrem Bey…" Sesini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sanmıyorum… İlginize teşekkür ederim ama şimdilik böyle bir teklife açık değilim."

"Peki sonra?"

Adamın inadı takdir edilecek gibiydi. Güney dudaklarını sıktı. "Sanmam…"

"Peki neden?"

"Lütfen… Teşekkür ederim ama gerçekten de bu aralar böyle bir arkadaşlığa niyetim yok. Size şimdi iyi akşamlar diliyorum. Acil bir telefon bekliyorum da... Hoşça kalın."

Onun konuşmasına fırsat tanımadan telefonu kapatan Güney, sinirle başını salladı. Adam doğrusu yakışıklı ve hoştu ama kendisini çekmiyordu. Tüm istediği bir süre daha çapkın erkeklerden uzak kalmaktı. Neden bunu başaramıyordu? Babası haklıydı galiba…

Birkaç dakika sonra kapısı çalınca, heyecanını yenmeye çalışarak gidip açtı. Karşısında Tahir, spor kıyafetlerle duruyordu. Belli ki dışarıda hafif bir rüzgâr vardı. Gür siyah saçları alnına dökülmüştü. Bu haliyle ve onu her zaman görmeye alıştığı takım elbisesi

olmayınca, olduğundan çok daha genç duruyordu. Ve… çok yakışıklı… Elinde olmadan Tahir'e samimice gülümsedi. Bu adam tüm asık suratına rağmen kendisinde gülümseme hissi ve sevecenlik duyguları uyandırıyordu. Sebebini bilmiyordu.

"Hoş geldiniz!" dedi ona ılık bir bakışla.

Genç adamın fazla tadı yok gibiydi. Gözleri bir an genç kızın gülen gözlerine takılıp kaldıysa da sonra ciddi bir şekilde başını salladı. "Hazır mısın?"

"Evet, sizi bekliyordum. Arasaydınız eğer, ben aşağıya inerdim. Buraya kadar yorulmazdınız."

"Önemli değil. Kendi arabamla geldim zaten. Nida'yı yolcu ettiğim için geciktim. O yüzden şirketin arabasını çağırmadım. Valizlerin nerede?"

Genç kız yanında duran küçük siyah valizi gösterdi. "İşte."

Adamın kalın kaşları minik bir hayretle kalktı. "Hepsi bu mu?"

Güney omuz silkti. "Sadece iki gece… Değil mi?"

"Evet, öyle ama…" Yine de şaşırmış gözüküyordu. "Kadınların iki saat için bile daha fazla giysi aldığını gördüm."

"Değişik kadınlar tanımış olmalısınız." dedi Güney gülümsemesine devam ederek. Bir yandan da adamın canını neyin sıkmış olabileceğini düşünüyordu.

Tahir uzanıp genç kızın valizini alacakken o erken davranıp adamdan önce eline aldı. "Ben taşırım…" dedi gülen gözlerle. "Patronuma valizimi taşıttığımı görselerdi… çok komik olurdu."

"Şu patron olayını bırak…" Adamın belli ki canı gerçekten de sıkkındı. Gülmeye hiç niyeti yok gibiydi. Hem de Güney'in tüm sevimliliğine rağmen. "Ver ben taşıyayım. Zaten miniciksin."

Bunu bir yetmiş sekiz boyunda bir kıza söylemesi Güney'e komik gelmişti ama sesini çıkarmadı. Belki azıcık zayıf oluşuna gönderme yapıyor olabilirdi. Tahir ise ona aldırmadan uzandı ve zorla kızın elinden valizini aldı. Arabaya kadar da konuşmadı. Valizi arabanın arkasına koyup, şoför koltuğuna geçtiğinde, Güney de usulca yanına yerleşmişti.

Havaalanına giden yolda, dayanamayıp patronuna baktı. Kendisine çok tanıdık gelen erkeksi profilini, uzun kirpiklerini süzdü. "Nida Hanım'dan ayrıldığınız için mi böyle canınız sıkkın?" diye sordu. Sesi anlayışlıydı. Adam yan gözle ona baktı ama cevap vermedi.

"Nasılsa iki gün sonra geri döneceğiz. Bu arada o da sizi özlemiş olur. Bence o sizi gerçekten seviyor."

"Öyle mi?" Sesi donuktu.

"Evet. Bilmiyor musunuz ki? Size bakışlarından bile belli."

"Sevgi hakkında çok şey mi biliyorsun?" diye minik bir homurdanma ile konuştu Tahir.

"Hayır ama… ben de kadınım. Anlarım…"

"Peki, ben onu seviyor muyum?"

Güney adamın sert profiline iyice baktı. Gözlerini tam göremiyordu. Genç adam başını çevirdi ve merakla kızın yüzüne baktı. Şimdi gözlerini de görmüştü. Genç kız o kara gözlerde bir şey yakalayamadı. Bomboş değildi. Anlamsız değildi. Sadece… içindeki hisleri belli etmeyecek kadar gizemliydi. Ah… Bu adamın gözleri ne kadar da esrarengizdi… Sanki içindeki bilmeceyi çözmesi için genç kızı çağırıyordu. Sanki sadece Güney'in bilebileceği bir gerçeği barındırıyordu…

"Sizi çözemem…" diye samimice itiraf etti. "Benim için çok karışıksınız. Ama bence siz de onu sevmelisiniz. O çok tatlı bir kız. Onu kaçırmamalısınız. Sevilmeyi hak ediyor."

Genç adam sıkıntıyla gaza basıp öndeki arabayı solladı. Sonra yeniden kıza baktı. "Demek onu kaçırmamalıyım? Peki, sence onunla evlenmeli miyim?"

Güney güzel kaşlarını hafifçe kaldırdı. Gözleri biraz irileşmişti. "Bunun için mi canınız sıkkın? Onunla evlenmeye karar veremiyor musunuz?"

"Yok öyle bir şey…" diye homurdandı adam. "Daha kimseyle evlenmeye niyetim yok. Sadece sordum. Senin ne düşündüğünü öğrenmek istedim. Bizim onunla aramızdaki ilişki, şimdilik senin sandığın gibi değil. Nida gerçekten de hoş ve sıcak bir kadın… Ondan hoşlanıyorum ama hepsi bu… Başka bir şey yok. Her yattığım kadınla evlenseydim… işim işti."

Güney üzüntüyle kaşlarını çattı. "Çok acımasızsınız... O gördüğüm en güzel kadınlardan birisi." dedi yumuşak bir sesle. Nida için gerçekten üzülmüştü.

Adam cevap vermedi. Bakışları yoldaydı.

Güney bir iki dakika sonra onun sorusuyla başını yoldan çevirip, genç adama baktı. "Ekrem seni aradı mı?" diye soruyordu.

"Evet…" dedi genç kız umursamazca.

"Ne dedi?"

"Bir şeyler içmeye davet etti."

Tahir sinirli bir sesle homurdandı. "O uslanmaz bir çapkındır Güney... Ona karşı dikkatli olmalısın."

"Başımın çaresine bakabilirim efendim. Siz merak etmeyin." dedi genç kız onun bu sözlerini önemsemeden. Üstelik bunu ona daha evvel de söylemişti. Neden yine uyarıyordu ki?

"Sadece söyleyeyim dedim. Ekrem iyi bir insandır ama senin için fazla tecrübeli... O kadınlar için tehlikeli birisidir."

"Sizin gibi mi?" Bu soru farkında olmadan dudaklarından dökülmüştü.

Adam bir an durakladı. Sonra donuk bir sesle reddetti. "Ben senin için tehlikeli değilim..." Sesi kesin, bakışları dürüsttü.

"Ama başka kadınlar için kesinlikle tehlikelisiniz değil mi?" Aklına yine Nida ile ikisinin öpüşmesi gelince midesinde minik bir burulma olmuştu. Bu sert bakışlı çekici adam, kim bilir kaç tane kadının kalbini kırmıştı... Ve söylediği son cümlede başka bir mana daha vardı. Güney için tehlikeli olmadığını söylemişti. Yani onu pek de beğenmediğini... Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğuna bir karar veremeyince, sonra çözümlemek üzere aklının bir kenarına bıraktı.

"Bir erkek olarak kadınlara kısmen ihtiyaç duyduğumu gizleyemem," diye mırıldandı Tahir. "Bunu inkâr etmek saçma olur zaten. Başka kadınlar için ne ifade ettiğimi de pek düşünmedim. Ancak kadınların kalplerini kırmak gibi bir zevkim hiç olmadı. En azından Ekrem kadar çapkın değilim."

"O halde niye telefonumu ona verdiniz? Vermeden önce bana sorabilirdiniz." dedi Güney yumuşakça.

Genç adam duraladı. Sonra isteksizce başını salladı. "Sorabilirdim... Ama... senin tavrını merak ettim. Üstelik seninle ikimiz arasında bir şeyler olduğu konusunda ısrar edince mecbur kaldım. Ona ne cevap verdin?"

"Bence siz beni deniyorsunuz. Zengin bir adam karşıma çıkınca ne yapacağımı merak ediyorsunuz. Eski patronum Ömer Bey ile ilgili belki aklınızda bir soru işareti vardır. Belki sizi de ayartacağımı düşünüyorsunuz." Sesi biraz üzgündü şimdi.

"İlgisi bile yok!" diye kestirip attı genç adam. "Ömer konusunda sana güveniyorum. Sadece çok iyi niyetli olman seni zora sokabilir."

"İyi niyetliyim ama aptal değilim..." dedi Güney minik bir inatla. "Kendimi koruyabilirim."

Tahir onu duymamış gibi "Peki sen Ekrem'e ne cevap verdin?" diye ısrar etti. Şimdi sesi emreder bir tondaydı. Güney derin bir nefes aldı. Adamın inatçı, biraz da huysuz olduğunu keşfetmişti zaten. Huysuz adam. Neden kendisiyle bu kadar ilgileniyordu? Güzel bir kadın olduğu için ilgi göstermediği açıktı. Güzel olduğunu biliyordu ama anlaşılan patronu için alışılmış bir şeydi kadınlarda bu güzellik.

"Hayır dedim..." diye fısıldadı. "Ona hayır dedim."

Tahir sesini çıkarmadı. Ancak bundan hoşlanmıştı. Ekrem'e onun numarasını gerçekten de istemeyerek vermişti. Adam hâlâ Güney ile aralarında bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Güney'in onun yakışıklılığına ve belki de zenginliğine ilgi duyabileceği, istemese de aklından geçmişti. Kendisini pek yakışıklı bulmazdı Tahir... Kır saçlarının onu ne kadar çekici yaptığını hiçbir zaman keşfedememişti. Hayatına giren kadınlar o saçları sevgiyle okşarlarken bile bunu fark edememişti. Parasının her zaman daha çekici olduğunu düşünüyordu. Kadınların çoğu parayı, zenginliği seviyorlardı. Aldıkları hediyeler ve lüks içinde geçen günler onlara yetiyordu. Kendisine fazlaca bağlı olan Nida bile ona hediye alınınca daha mutlu oluyordu. Kadınların doğasında vardı güzel hediyelerle şımartılmak.

Yan gözle Güney'e baktı. Onu birazcık da olsa kırmış olabileceğini düşündü. Genç kızın sesinde anlayamadığı bir ton vardı. Sonra içinden gelen bir dürtüyle uzanıp onun küçük elini tuttu. Genç kızın eli yumuşacık ve ılıktı. Minik eli avucunun içinde kaybolmuştu. "Üzgünüm..." dedi ona. Elini dostça sıktı. "Gerçekten de üzgünüm. Ekrem ile görüşmene karışamam... İstiyorsan elbette görüşebilirsin. Fakat o sana göre değil. Sen... Sen çok farklısın. Ben sana zarar gelmesini ve özellikle benim çevrem tarafından gelmesini istemem..."

Sonra elini çabucak geriye çekti. Güney elini tutan adamın konuşundaki basitliğe rağmen, engelleyemediği bir ısının usul usul bedenine yayılması karşısında şaşırmıştı. Bunun ne olduğunu düşündü... Güven mi? Dostluk mu? Yoksa içindeki kadın onun ne kadar çekici bir erkek olduğunu mu hissediyordu? Hayır! Hayır, bu olamazdı. O sadece patronuydu ve öyle kalacaktı.

Gözleri kendi tarafındaki cama kaydı. "Emin olun Ekrem Bey ilgimi çekmiyor..." diye mırıldandı. Akan trafikteki koşuşturmacayı süzdü bir an. Sonra yeniden adamın ciddi yüzüne baktı. "Benim

için endişelenmenize de gerek yok. Ben başımın çaresine bakabilirim. O gece Ömer Bey'den beni kurtardıktan sonra, sanırım bir çeşit sorumluluk hissediyorsunuz. Ama inanın buna hiç gerek yok. Zaten siz beni kurtarmasaydınız da ben ondan kurtulabilirdim."

Gözlerini yoldan ayıran Tahir de ona baktı. Gerçeği ona nasıl söyleyebileceğini düşündü bir an. Ona duyduğu koruma içgüdüsünün kaynağını nasıl söyleyebilirdi? Ona kardeşi ile ilgili hikâyeyi şimdi anlatsa mıydı? O künyenin sahibinin kendisi olduğunu öğrendiğinde ne olurdu acaba? O yılbaşı gecesi elinde kayıp künyesini tutarken, kardeşini o künyenin sahibinin öldürdüğünü söylemişti... Bir şekilde bir şeyleri yanlış biliyordu. Ancak bu mesele hakkında o kadar inançlıydı ki, gerçeği söylese de inanmayacağını hissediyordu.

Havaalanına kadar sessiz kaldılar. Genç adam konuyu daha uygun bir zamanda açıklamaya karar vermişti. Arabayı park yerine bırakıp kapısını kilitledi. Onun da valizi fazla büyük değildi. İkisini birden bir el arabasına attı ve birlikte içeriye girdiler. Havaalanı oldukça kalabalıktı. Kontrolden kolayca geçip ilerlediler. Özel uçağın bulunduğu peron çok uzakta değildi. Zaten bir şirket çalışanı onları kapıda karşılamıştı. Bavulları alıp önden ilerlemeye başlamıştı.

Özel uçağa bindiklerinde, diğerlerinin çoktan gelmiş olduğunu gördüler. Güney önce Kadir'i selamladı. Grup içinde kendilerinden başka tek bekâr oydu. Diğer iki yöneticiyle de daha önce tanışmıştı. Akif Bey'in eşi Sezen ve Servet Bey'in eşi Hatice ile kısa bir tanışmadan sonra Tahir'in gösterdiği cam kenarına oturdu. Çok heyecanlıydı. Hayatında ilk kez ve üstelik özel bir uçağa biniyordu. Gözleri etrafında gezindi. Uçağın içi o kadar lükstü ki… Aynı zamanda adeta bir ev gibi döşenmişti. Bakışları arka çapraz koltukta oturan Kadir isimli genç yöneticiye kaydı. Adam kendisine gülümseyince, o da ona gülümsedi. Diğer yolcular da hemen yan ve arka sıradaydı.

Pilotlarla konuşan Tahir, birkaç dakika sonra Güney'in yanına döndü. Her şey yolunda gidiyordu. Genç kızın yanına oturdu. Geniş omuzları ona dokunup rahatsız etmesin diye biraz kaykılmıştı. Güney ise bunun farkında değildi. Çok heyecanlıydı. Uçak kalkmak üzere piste yavaşça çıktığında, Güney artık iyice gerilmişti. İlk uçuşu olacağı için doğal olarak korkuyordu. İçinden ettiği dualar yüzünden dudakları hızla kıpırdamaya başlamıştı. Onun gerildiğini her nasılsa hisseden Tahir, başını ona çevirdi. Diğerlerine belli etmeden sordu.

"Korkuyor musun yoksa?"

Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. Güney hiç inkâra kalkışmadı. Ürkekçe gülümsedi. "Biraz…" dedi fısıldayarak. Gözleri insanın içini titretecek kadar güzeldi. Ürkek ve parlak… Genç adam hayranlıkla o gözleri süzdü. Hayatında bu kadar güzel gözler görmediğini düşündü yine… Artık ne zaman mavi renkli bir şey görse, aklına genç kızın can yakıcı gözleri geliyordu.

Kendisinden beklenmeyecek bir şekilde, güven verircesine gülümsedi. Sonra usulca fısıldadı. "Korkma. Her şey yolunda gidecek."

"Biliyorum…" dedi Güney inançlı olmaya çalışarak. Ancak küçük elleri kucağında kenetlenmişti. Huzursuzluğu ellerinden bile belliydi. Eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Tahir ona doğru elini uzattı.

"İstersen elimi tutabilirsin?" dedi dostça.

Güney onun güçlü eline baktı bir an… Adamın elinin üzerinde bile bir iki çizik vardı. Bu kadar güzel ellerde bu çiziklerin ne iş olduğunu düşündü korkusunun arasında. O sırada güçlü bir ses duydu. Uçak motorlarına kalkışta hızlanmak üzere güç veriliyordu. Koca uçak, fırlamak için hazırdı ve yerinde titriyordu. Kalp atışları iyice hızlandı. Fazla düşünmedi. Biraz adama doğru kaykılırken, onun iri elini yakaladı. Çocuksu bir saflıkla kendi kucağına çekip sıktı. Karnının üstündeki el, biraz sıkıntısını aldı. Pilot uçağı aniden serbest bırakıp, hızını arttırdığında erkeksi parmakları daha da sıktı. Ani hızlanma yüzünden sırtı koltuğa yapışmıştı. Camdan dışarıya bakmaya adeta korkuyordu.

Havalandıklarında, eli hâlâ adamın elini tutuyordu. Sımsıkı tutmuş, göğüslerinin hemen altında bedenine yaslamıştı. Üstelik Tahir'e iyice sokulmuştu. Omzunda onun ısısını hissedebiliyordu. Diğer koltukta oturan yol arkadaşlarının kendilerini izlediklerinin farkında bile değildi. Gelenlerden birisinin karısı, kocasına onları işaret etmişti. Bu el ele tutuşmanın anlamı, onlar için oldukça açıktı.

"Bir de sevgili değiller diyordun. Baksana, gizleme gereğini bile duymuyorlar..." diye kocasına fısıldadı kadın.

"Saçmalama!" dedi Servet Bey karısına. "Kızcağız sadece korkuyor. İlk uçtuğunda sen de öyleydin."

"Yine de birbirlerine çok yakışıyorlar. Sen nereden bileceksin ki, sevgililer mi değiller mi?"

"Yahu adamın zaten bir sevgilisi var. Kız da şirkette kimseye bakmıyor. Kes artık."

"Vallahi ben patronumun elini, sırf korktum diye tutmazdım. Bak, hâlâ tutuyor. Yoksa senin sekreterin de senin elini tutuyor mu böyle?" Bakışları merakla bir iğnelemeyle kocasının yüzüne kilitlenmişti.

"Saçmalıyorsun yine Hatice! Daha tatilin başında ağzımızın tadını bozma. Sevgiliyseler bile bizi ilgilendirmez. Seni ise hiç ilgilendirmez. Hadi önüne dön..."

Güney uçak en tepeye varıp da gövdesini düzeltinceye kadar patronunun elini tuttu. Emniyet kemeri lambası sönerken güzel bir ses çıkardı. O da utangaçça adamın elini bıraktı. Gözlerinin ucuyla ona bakıyordu. Genç adam elini geri çekti. Ama omuzları daha birbirine değiyordu.

"Affedersiniz!" dedi sevimli bir gülümsemeyle. Gözlerinde hâlâ hafif bir korku vardı. "İlk uçuşum... Kendimi engelleyemedim."

"Zararı yok." Genç adam ilgisizce başını sallayıp önündeki dergilerden birisine uzandı. "Ama sanırım diğerleri bizi yine sevgili sandılar. Fısıldanıp duruyorlar."

Güney üzgünce gözlerini açtı. "Gerçekten mi? Ben... üzgünüm."

"Üzülme... Benim için fark etmeyeceğini daha evvel de söylemiştim."

"Yine de üzgünüm. Sizi zan altına sokmak istemem. Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum."

Adam yan gözle ona baktı. Ama sesini çıkarmadı. Uçak inerken de heyecanlandı Güney. Gelinceye kadar camdan dışarıyı seyretmişti. Kıyı şeridi ve deniz harika gözüküyordu. Ama uçak alçalmaya başlayınca hafif ürkmüştü. Yere değinceye kadar bir şey yoktu ama tekerleklerin yere değdiği anda verdiği sarsıntı hafif bile olsa ürkütücüydü. Koltuğunun kenarını sımsıkı tutmuştu. Yeniden adamın elini tutmamak için özel çaba harcıyordu.

Nihayet ayakları yere değdiğinde, mutlu oldu. Aslında korkulacak kadar olmadığını düşündü. Az önce binlerce metre yükseklerde olsa bile şimdi yerdeydi işte.

Onları siyah bir minibüs karşıladı. Kalacakları otelin minibüsüydü ve içi çok lüksdü. Lefkoşa Havaalanı'ndan ayrıldıklarında hava kararmak üzereydi. Bundan sonrası ise hayal gibiydi. Yarım saatlik güzel bir yolculuktan sonra, devasa otele vardılar. Genç kız yolda arka sıra kadınlarla konuştu ama daha çok etrafını seyretmeyi tercih etmişti. Otel olağanüstü güzeldi. Işıl ışıldı. Denize sıfırdı ve

iki ayrı bloktan oluşuyordu. Otel müdürü onları kapıda karşıladı. Saçları kazındığı için başı pırıl pırıl parlayan, orta yaşlı bir adamdı. Herşeyle tek tek ilgilendi. Tabii daha çok Tahir'e ilgi göstermişti.

Asansörle en üst kattaki odalarına çıkarken, Güney bu sefer yanlışlıklarından dolayı heyecanlıydı. Böyle lüks bir otelde hiç kalmamıştı. Odası ise harikaydı. O kattaki tüm odaların süit olduğunu düşündü. Kendi odası da kocaman bir süitti. Tahir'in odası ise hemen yandaki odaydı. Onun kendisininkinden bile büyük bir oda olduğunu tahmin ediyordu. Belki de kral dairesiydi. Genç adam da kendi odasına geçmişti. Valizini odanın ortasına bırakan komi, büyük bir saygıyla ve bahşiş beklemeyi akıl bile etmeden oradan uzaklaştı. Yalnız kalan Güney önce elini yüzünü yıkadı. Sonra balkondan dışarıya baktı. Deniz hemen ayaklarının altındaydı. Çok güzeldi. Işını artık çok seviyordu. Kim böyle gezebilirdi ki? Adam ona dünyanın birçok yerine gideceklerini söylemişti. Hiçbir yerde uzun kalmasalar bile, şu seyrettiği manzara gibi, gördükleri de ona yeterdi.

Bir süre sonra kapısı çalınca gidip açtı. Karşısındaki patronu, elleri cebinde kendisini süzüyordu. Geri çekilip onu içeriye aldı. Adam tembelce gözlerini etrafında gezdirdi.

"Nasıl, odanı beğendin mi?"

"Harika!" dedi genç kız mutlulukla. "Teşekkür ederim. Burası çok güzel bir yer."

"İyi... Beğendiğine sevindim. Karnın acıktı mı? Benimki acıktı da..."

Güney gülümseyerek başını salladı. "Evet... Acıktım sanırım."

"Burada otelde mi yiyelim, yoksa Lefkoşa'ya gidip orada mı bir şeyler bulalım?"

Güney kararsız kaldı. Sonra başını salladı. "Burada yiyelim. Şu an şehre gitmek için geç oldu sanırım. Yarın da erken kalkacağız. Biraz dinlenmelisiniz..."

"Ben yorgun değilim..." diye mırıldandı adam. Yine ciddi bir yüz ifadesi vardı ama Ankara'daki siniri tamamen yok olmuş gibiydi. "O halde burada yiyelim. Otel müdürü bize bir şeyler hazırlatacaktı."

Aşağıya indiklerinde, genç adam onu bahçeden geçirip, denize sürü bir alana götürdü. Üstü kapalı, yanları açık, teras gibi bir yerdi. Havuzun hemen ilerisinde, loş bir ortamdı. Bir sürü masa vardı. Bazı masalarda insanlar biralarını içip çerezlerini yerken sohbet ediyorlardı. Onları karşılayan kişi, otelin sorumlularından birisi olmalıydı.

Çünkü giyimi garsona benzemiyordu. Tahir ona bir şeyler söyleyip yeniden Güney'e döndü. Herkesten uzaktaki bir masaya gittiler. Hafif ışık masayı aydınlatırken, gözlerden de uzak kalmalarını sağlıyordu. Masayı aydınlatan ay ışığı, hafif dalgalı deniz üzerinde de harikalar yaratıyordu.

Tahir genç kızın güzel yüzünü süzdü. Gerçekten de mutlu görünüyordu. Beyaz bir bluz ile kalçalarının güzelliğini gözler önüne seren beyaz bir kumaş pantolon giymişti. Bu renk beyazımsı sarı saçları ile çok iyi uyuşmuştu. Nispeten koyu kaşları, uzun siyah kirpikleri ve kırmızı dudakları ile çok güzel olduğunu düşündü. İnsanın bakmaya doyamayacağı bir yüzü vardı. Daha önce Güney'i bu kadar ayrıntılı incelememişti. Ona karşı duyduğu koruma içgüdüsü, genç kızı çekici bir kadın olarak görmesini engelliyordu. Ama şimdi bu ay ışığı altında, her bir organının ne kadar özenli ve biçimli yaratılmış olduğunu görebiliyordu. İncecik parmakları, inanılmayacak derecede zarifti. Tırnakları çok hafif uzun ve biçimlendirilmişti. Genç kızda sırıtan en ufak bir detay yoktu.

"Nasıl bu kadar sarışın olabilirsin?" diye merakla sordu. "Daha evvel senin gibisini görmemiştim."

"Ailem aslen Bulgar Türk'ü..." diye cevapladı Güney gülümseyerek. "Ben doğmadan çok önce Bulgaristan'dan Türkiye'ye göçmüşler. Babam kumraldır ama annem de aynı ben gibidir. Kardeşlerimle ben ona çekmişiz."

Genç adam sarışın genci gayet iyi hatırlıyordu. O sırada yanlarında bir garson belirince, gözlerinin önünden o delikanlının kan bulaşmış sarı saçlarını uzaklaştırdı. Garsonun yanındaki bir başka garson, elinde koca bir tepsi tutuyordu. Boştaki garson önce servisi hazırladı. Ardından, tepsinin üzerinde ne varsa hepsini masaya sessizce indirdi. Bir şey söylemeden ikisi de yanlarından ayrıldı. Masanın üzerine donattıkları şeylerin hepsi de soğuk mezeydi. Güney, bunların nasıl yeneceğini düşünürken, bir başka garson daha gelip, içinde çeşit çeşit ızgaranın bulunduğu kocaman bir tabağı ortaya yerleştirdi.

Garson gitmeden önce ne içeceklerini sordu. Siparişlerini alınca da diğerleri gibi sessizce uzaklaştı. O da gidince Güney hayretle güldü.

"Bunların hepsini biz mi yiyeceğiz? Bizimle gelen diğerleri yemiyor mu?"

"Onlar gelmeden önce yemişler..." diye mırıldandı adam.

"Bunlar onlara bile fazla... Böyle giderse sayenizde kilo alacağım." Sesi şakacıydı. Adam bir an için onun ince bedeninde, narin omuzlarında gezdirdi gözlerini.

"Birkaç kilo alsan iyi olur..." dedi ifadesiz bir sesle. "Şimdi şikâyet etmeden ye bakalım. Buraya mümkünse dinlenmeye geldik..."

"Evet ama... Ben sizin yardımcınız olarak daha ne yapacağımı bile bilmiyorum. Buradaki görevimin ne olduğunu bile kestiremiyorum."

"Alışırsın. Bu durum benim için de yeni. Ama gerçek şu ki burada olmandan memnunum. Her zaman tek başıma yemek yer ve dolaşırdım. Yalnızlığı severim ama bazen sıkıcıdır. Yanımda olman bile yeterli şu anda..."

Yemeklerini yemeye başlamışlardı. Hepsi de birbirinden güzel ve tazeydi. İçecekleri de gelmişti. Güney bir parça tavuğu ısırırken içinin neden huzurla ve yaşama sevinciyle dolduğunu düşündü. Kardeşlerinin ölümünden sonra kendisini böyle keyifli hissetmemişti. Ve şu karşısındaki sert görünümlü adamın ciddi tavrı onu hiç rahatsız etmiyordu. Onun yanında kendisini garip derecede huzurlu hissediyordu. Bir an onu süzdükten sonra "Hiç evlenmediniz mi bugüne kadar?" diye sordu çekinikçe.

Genç adam gizemli bakışlarını kaldırıp Güney'e baktı. Bu soru özeldi ama nasılsa özel yardımcısı olarak onun da bu tip şeyleri bilmesi gerekiyordu. "Hayır..." dedi kısaca.

"Neden?" Fazla meraklı gözükmek istememesine rağmen cidden merak ediyordu. "Bir kadın olarak... çok yakışıklı olduğunuzu söyleyebilirim. Bir sürü kadın tanımış olmalısınız. Hiç mi evlenmeyi düşünmediniz?"

Adam omuz silkti. "Düşünmedim... Düşüneceğim bir kadınla karşılaşmadım hiç... Ya da benim hayatımı kaldırabilecek bir kadınla..."

"Hayatınızın nesi var ki? Bence gayet düzgün bir hayatınız var. Her kadın akşam eve dönen zengin ve yakışıklı bir kocayı hayal eder..."

Tahir'in yanak kasları oynadı bir an. "Hayatım sandığın kadar basit değil... Yakında çok şey öğreneceksin ve sanırım çoğundan da hoşlanmayacaksın."

Güney meraklanmıştı. Ne demek istemişti şimdi bu adam? "Eğer çalışma temponuzu söylüyorsanız, bu altından kalkılabilecek bir şey.

Evlendiğinizde sanırım kendiliğinden ailenize daha çok vakit ayırmak isteyeceksiniz. İş saatlerinizi kolayca ayarlayabilirsiniz. Sizi seven bir kadın da zaten oldukça toleranslı olacaktır."

Tahir önce cevap vermedi. Önündeki içeceğinden bir yudum aldı. Sarı-yeşil karışımı bir kokteyl içiyordu. Sandalyesinde geriye yaslanmıştı. "Ben aşka pek inanmam," diye mırıldandı. "Bir kadının beni sevebileceğini de hiç zannetmem. Ama paramın pek çok kadın için cazip olduğunu ve bunun için bile bana razı olabileceğini tahmin ediyorum."

"Bu düşünceniz çok kötü." dedi Güney çocuksu bir dudak bükmeyle. Adamın sözlerini içtenlikle reddetmişti. "Kendinizden sanki korkulacak bir katilmişsiniz gibi bahsediyorsunuz?"

Adamın gözleri ışıldadı bir an. Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bir katil olduğumu düşünseydin... ve yine de beni sevseydin... benimle evlenir miydin?" Bakışları dikkatle Güney'in yüzüne kilitlenmişti. Genç kız gülümsedi.

"Bu adil bir soru değil. Farazi şeyler üzerinden bahsetmemizin hiç gereği yok. Fakat eğer siz dediğiniz gibi birisi olsaydınız ve ben sizi sevseydim... bir şekilde bu sevgimi korumak için her şeyi yapardım. Paranız hiç umurumda olmazdı. Tek istediğim sevginiz olurdu. Sizi doğru yola getirmek için de elimden geleni yapardım."

"Öyle mi?" Adamın sesi alaycıydı. Karanlık bakışlı gözlerindeki ışık söndü. "Bu sözlerini ispatlayabileceğin bir durum olmayacağına göre, gerçekten de farazi şeylerden bahsetmemeliyiz. Yemeğini ye hadi... Soğursa bir şeye benzemez."

Güney konuşmanın bittiğini anladı. Tahir'in bir şeyler anlatmak istediğini ama anlatamadığını düşündü bir an. Sonra bunun ne olabileceği aklını doldurdu. Hiçbir tahminde bulunamıyordu. Fakat nasılsa yakında öğrenirdi. Onun en yakın yardımcısı olduğuna göre, öğrenmesinden daha doğal ne olabilirdi?

Güney biraz daha ortadaki büyük tabaktan yedikten sonra, artık kendisini zorlayamayacağını fark etti. Çatalını bıraktı. Kendi egzotik içeceğini de bitirip bardağını masaya geri bıraktı. Islak bir mendille temizlenirken, hafif tereddütle patronuna sordu.

"Bunda alkol var mıydı?"

Genç adam başını salladı. Yüzünde keyifli bir tebessüm vardı. "Evet, biraz olması lazım..."

"Tadı güzeldi ama ben... meyve suyu karışımı zannettim. Hayatımda ilk kez alkollü bir şey içtim."

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır... Ama biraz garibim doğrusu..." Gülümsedi. "Sarhoş olmam değil mi?"

"Sanmam..." Genç kızın gözleri ışıldıyordu. Bu doğal parlaklığı mıydı yoksa alkolün etkisi miydi tam karar veremedi. "Ama gözlerindeki ışığa bakılırsa... biraz etkilenmiş gibisin." diye küçük bir tespit yaptı. O da bir mendille temizlenip ayağa kalktı. Uzun boyuyla yıkılmaz bir kule gibi dikelmişti şimdi. "Hadi gel küçük hanım, biraz yürüyelim de kendine gel. Hava çok güzel..."

Güney yavaşça yerinden kalktı. Tahir kibar bir beyefendi gibi sandalyesini çekip kalkmasına yardım etmişti. Yavaş bir yürümeyle, bulundukları yerden çıkıp plaja indiler. Genç adam kumlara indi. Sonra eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Çıkardığı yerde bırakıp kendisini izleyen kıza döndü.

"Hadi sen de çıkar..." diye hafifçe emretti.

"Olmaz..." dedi Güney sevimli bir inatla. "Çok uzunsunuz... Ben... yanınızda küçücük kalıyorum..."

"Çıkar hadi. Bu halde kumda yürüyemezsin."

Güney isteksizce topuklu ayakkabılarını çıkardı. Uysalca adama yaklaştı. Başını alabildiğince geriye attı. "Gördünüz mü?" dedi boy farkına işaret ederek.

Adamın ona aldırmadan genç kızın koluna girdi. Nazikçe denize doğru yönlendirdi. Kumlar serinlemişti. Ayakları kumlara batarken hoş bir etki bırakıyordu. Güney kolundan tutan parmakların güçlü olduğu kadar müşfik olmasını hayretle karşılamıştı. Onun ne kadar kuvvetli olduğunu anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Fakat dokunuşu da beklenmeyecek derecede yumuşaktı. Bu şekilde koluna girilmesinden normalde hoşlanmazdı. Acaba adama sırf patronu olduğu için mi bu kadar tolerans gösteriyordu? Kendisindeki bu rahatlığın sebebini bir türlü anlayamıyordu. Belki de içtiği içkinin etkisindendi. Çünkü yürürken, biraz zorluk çekince o da onun bedenine sokulmuştu hafifçe... Gözünün ucuyla patronuna baktı. Adamın bu yakınlıktan hiçbir sonuç çıkarmadığını anlayınca da rahatladı.

Temiz hava, esen hafif rüzgâr ve dalgaların sesi harikaydı. Sudan kıyısına doğru yürürken iki âşık gibi göründüklerini düşündü.

Kolunu tutan adama "Nida bizi böyle görse… hiç mutlu olmazdı…" dedi usulca.

"Sanırım…" dedi Tahir de pek umursamazca.

"O çok tatlı…" Sanki Nida'ya ihanet ediyormuş gibi hissetmekten geri kalamıyordu. Oysa sadece hafifçe adama yaslanmıştı. İpek gibi kumlar ayağının altından kayarken yürümek gerçekten zordu. Tahir ise iri bedenine rağmen yere oldukça sağlam basıyordu. Güney kendisini zorlayarak adamdan ayrıldı. Suyun kenarına yanaşmışlardı. Burası daha önceden ıslandığı için nispeten daha sertti. Koşarak ayaklarını suya soktu. Dalgalar biraz iri gelince bu sefer gülerek geri kaçtı. Neredeyse beline kadar gelen gür saçları zaten hafif rüzgârla uçuşurken, sudan kaçmak için zıpladıkça da etrafa savruluyordu.

Beyaz pantolonu dizlerine kadar ıslanınca dönüp patronuna baktı. O da elleri ceplerinde kendisini seyrediyordu. Kızmış ya da rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. Durulup yanına gitti.

"Özür dilerim… Uzun zamandır ilk kez denize ayaklarımı soktum. Ben… yüzme bilmem. O yüzden de denize pek sık gitmem. Özlemişim…"

Adamın bir kaşı hafifçe kalktı. "Neden bu kadar beyaz tenli olduğun anlaşılıyor şimdi…" dedi sakin bir sesle. Gözünün önünde genç kızın bembeyaz göğüslerinin ve pembe uçlarının canlanmasına engel olamamıştı. O geceliğin içinden gördüklerine bakarak güneşe pek çıkmadığını anlamıştı zaten. Yüzme bilmemesini de yadırgamadı bu yüzden. Genç kızın sıkıntılı ve yoğun bir hayatı olduğunu biliyordu. Hayatını kurtarmak için çalışırken kendisine pek vakit ayıramaması çok normaldi. "Vakit bulursak ben sana öğretirim," dedi.

Güney gülen gözlerini adamın gözlerine dikmişti. "Sahi mi? Bu yaştan sonra öğrenebilir miyim acaba?"

Adam elinde olmadan gülümsedi. "Sadece yirmi iki yaşındasın. Yaşlı bir nineymişsin gibi konuşma. Üstelik yaşından çok daha genç duruyorsun."

"Benim için ümit var yani?"

"Kolayca öğrenirsin." Onun iri güzel gözlerine bakan adam, telefonunun çalması ile elini cebine attı. Acele etmeden ekranındaki isme baktı. Sonra açma düğmesine basıp kulağına götürdü. "Efendim Doğan?"

Güney ister istemez onun konuşmalarına kulak misafiri oluyordu. Islak ayaklarını nemli kumlara sürterken, denize dikti gözlerini. Bu Doğan isimli adam, Gülşah'ın bahsettiği kişi olmalıydı. Yani patronunun samimi arkadaşı…

"Tamam, yarın havaalanından aldırırım sizi…" diye devam etti Tahir. Gözleri, sırtı kendisine dönük olan kızın ince beline, yuvarlak kalçalarına kaymıştı. Fazlasıyla kadınsı kalçası, beyaz kumaşın etkisiyle loş ay ışığında çok cazip duruyordu. Her erkek gibi biçimli kadın kalçalarından hoşlanırdı ama Güney'inkilerden değil. Hoşlanmamalıydı. Gözlerini hemen kaçırdı. Telefonunu kapattı. Genç kızın yanına gitti. Bir süre o da onun gibi denizi seyretti. Deniz dalgaları bazen hızla geliyordu. O zaman ayakları ıslanıyordu ikisinin de.

Genç kız onun bir şey söyleyeceğini anlamıştı. Başını adama çevirdi. Ayın ışığı genç adamın esmer cildinde parıldıyordu.

"Yarın buraya iki samimi arkadaşım geliyor," dedi Tahir yavaşça. Aklı Güney'in Doğan ile karşılaşacağı ilk andaydı. "Aynı zamanda bazı alanlarda iş ortağım olurlar. Tamer'in uçağıyla beşte gelecekleriymiş. Sabah otel müdürüyle konuşup onlar için bir araç ayarlamasını iste… Belki ben unuturum."

"Peki… İsterseniz ben gidip karşılayayım?" diye önerdi Güney. Gerçi adamları tanımıyordu ama havaalanına gelecek kaç tane özel uçak olabilirdi ki?

"Gerek yok… Buraya ilk kez gelmiyorlar." diyerek reddetti Tahir. Serin su genç kızı biraz ürpertince, Güney kollarını hafifçe büzüştürmüştü. Genç adam "Hadi biraz yürüyelim…" dedi ona. "Üşüyeceksin."

Güney sessizce uydu bu isteğe. Kıyı boyunca konuşmadan yürümeye başladılar. Kendileri gibi bazı çiftler kıyıda oturmuş, denizi seyrediyorlar veya öpüşüyorlardı. Birkaçı da el ele yürüyorlardı. Öpüşen bir çiftin yanından geçerken, Güney utanarak başını çevirdi. Hava gerçekten de âşık olmak için mükemmeldi. Aklına Gülşah'ın kendisine söyledikleri gelmişti. Farkında olmadan gülümsedi.

Dikkatli patronu bunu hemen fark etmişti. "Ne oldu?" diye sordu hafif bir merakla.

"Hiç… Aklıma bir şey geldi…" diye cevapladı Güney.

"Ne geldi?"

"Söyleyemem…" dedi utançla.

"Söyle hadi... Merak ettirme beni. Birbirimize karşı açık olmazsak nasıl uyum içinde çalışacağız?"

"Dalga geçmeyeceksiniz ama?"

"Söz..."

"Gelmeden önce Gülşah abla bana bir şey demişti de, aklıma o geldi..."

"Anladım da... ne olduğunu söylersen eğer?" Sesi biraz sabırsızdı. Güney ayağıyla kumları sürte sürte gidiyordu. Sonra başını kaldırıp yüzünü saran saçlarının arasından hem utangaçça hem de muzipçe patronuna baktı.

"Bana dedi ki... *'Kumsalda ay ışığında yürüsen... Yalınayak sulara girsen... Yakışıklı bir erkek de elinden tutsa... Seni öpse... Sonra otele götürse... Sonra da...*" Devam edemedi. Yatağa atmayla ilgili kısmını atlasa iyi olurdu. Utangaç gülüşü, bembeyaz dişlerini meydana çıkarmıştı. "Böyle bir şeylerdi sanırım."

"Sonra da ne?.."

Güney dönüp geri geri yürümeye başladı. Böylece onun yakışıklı çehresini ve etkileyici fiziğini seyredebiliyordu. "Hepsi bu. Öylesine söylenmiş şeylerdi."

"Belki de öyle birisini bulursun..." dedi Tahir. "Burada pek çok yakışıklı genç erkek var." Kendisini kastetmediği o kadar açıktı ki, Güney hayal kırıklığı mı duysun, sevinsin mi anlamadı. Otelden epeyce uzaklaşmışlardı. Tahir durdu. Sonra rahatça kumların üzerine yerleşti. Eliyle işaret etti. "Gel yanıma otur..." Güney yavaşça ona doğru yürüyüp yanına oturdu. Genç adam ona bakmıyor, denizi seyrediyordu. Sonra bakışları genç kıza döndü. "Nişanlın nasıl birisiydi?"

Güney gözlerini kırpıştırdı bir an... "Vedat mı?" diye sordu şaşkınca.

"Evet..."

Güney'in kaşları çatıldı hafifçe. Vedat'ı ciddi anlamda düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... "Şey... Fizik olarak soruyorsanız eğer?.. Sizin gibi uzun... Yapılı... Esmer..."

"Yakışıklı mıydı?" diye onun sözünü kesti genç adam.

"Evet..." diye itiraf etti Güney.

"Demek yakışıklıydı? Peki, kişilik olarak nasıldı? Ayrılmanıza sebep olacak ne yaptı?"

Güney kararsızca durakladı. "Aslında... çok iyi birisiydi. Bana karşı her zaman nazik ve sabırlıydı."

"Cinsel anlamda mı?"

Genç kız hafifçe kızardı ama kızardığı belli olmayacağı için içi rahattı. "Her anlamda... Beni hiçbir konuda zorlamadı." Son geceye kadar zorlamamıştı tabii. Aslında zaman zaman o gece fazla mı tepki verdiğini düşündüğü çok olmuştu. Omuz silkti hafifçe. "Anlaşamadık işte."

Tahir onların birlikte seks yapıp yapmadıklarını düşündü ister istemez. Bu zamanda genç kızların çoğu evlenmeyi pek beklemiyordu. Üstelik de nişanlı olduklarına göre Güney de beklememiş olabilirdi. Demek Vedat denen bu eski nişanlı yakışıklı ve iyi birisiydi. Nazik ve sabırlı mı demişti? Demek erkeklerden uzak durmaya çalışan bu kızın kalbini bu yöntemle çalmıştı?

"Onu seviyor muydun?" diye sordu.

Bu özel bir soru olmasına rağmen Güney kısa bir duraklamadan sonra cevap verdi. "Bilmiyorum... Her genç kızın rüyası olabilecek bir erkekti. Ondan etkilenmiştim. Sevebilirdim sanıyorum... Daha önce dediğim gibi, çok uzun süre nişanlı kalmadık."

Adam başını salladı. "Anladım... Peki karşına bir erkek çıkarsa?.. Yani sevebileceğin birisi veya evlenebileceğini düşüneceğin birisi?.." Bir an duraklayınca, Güney onun ne demek istediğini geçirdi aklından. Zaten Tahir devam edip onun aklındaki soru işaretlerini silmişti. "Umarım işten ayrılmak istemezsin?.. Seninle uzun süre birlikte çalışmayı umuyorum."

Güney gülümsedi. "Meraklanmayın... Bir süre için benim de gündemimde evlilik yok. Önce hayatımı kurtarıp bağımsızlığımı kazanmak istiyorum. Bir erkeğe bağlı kalmak istemiyorum. Hem de uzunca bir süre. Daha çok gencim..."

Adam onun kararlı tutumundan hoşlanmıştı. Bu yaştaki genç kızlar çabucak birilerine tutuluveriyorlar ve hemencecik evlilik hayalleri kuruyorlardı. Tam işi öğrenmeye başladıktan sonra çekip gitmesi işine gelmezdi. Erkek arkadaşlarına karışamazdı ama evlilik başka bir şeydi.

"Güzel..." dedi sadece.

"Benden memnun kalırsanız, daha yıllarca sizin yanınızda çalışmak isterim..." dedi Güney açık yüreklilikle. "İşin doğrusu... ben de hep erkek bir patrondan çekineceğimi düşünürdüm. Ve şimdi

patronumla yan yana kumlarda oturmuş olduğuma ve onunla arkadaşça sohbet ettiğime inanamıyorum."

"Şimdilik memnunsun yani?"

"Şimdilik evet..."

"İşlerin artınca da öyle olmasını umarım... Ve beni daha iyi tanımaya başlayınca."

Konuşmadan bir süre öylece kaldılar. Güney'in gür saçları rüzgârda uçuşuyor ve yüzünün bir kısmını gizliyordu. O da adam gibi denizi, beyaz köpükleri seyrediyordu. Tahir'in bu sakin ortamı sevdiğini ve huzur bulduğunu hissetmişti. Genç adam geriye doğru yaslanmış, uzun bacaklarını ileriye uzatmıştı. Güney ise yüzünü dizlerine yaslamış, kollarını da bacaklarının çevresine sarmıştı. Gözünün ucuyla Tahir'i görebiliyordu. Onun da saçları rüzgârda alnına dökülmüştü. Şakakları gümüş ışıltılar saçıyordu. Esmer yüzü duygularını belli etmeyecek bir şekilde biçimlenmişti. Kısılmış gözlerle denizi izlerken, nefes aldığı belli bile olmuyordu.

Garipti ama Güney ona bakmaktan hoşlanıyordu. Adamın kendisine has bir duruşu vardı. Kendisinden emin, yapacaklarının bilincinde olan, tehlikeli bir kaplan duruşu vardı onda... İçi ürperdi. Bu adam tehlikeli birisiydi... Bundan emindi. O bakışlar normal değildi. Erkek olsaydı eğer, onunla herhangi bir alanda boy ölçüşmek istemezdi. O kalın kollar, geniş göğüs ve geniş omuzlar, hımbıl bir erkeğe ait değildi.

Ve yine garipti ki bir kadın olarak onun ilgisini çekmiyordu. Ahmet abi uyarmıştı onu zaten. Güzelliğinin onu çok etkilemeyeceğini söylemişti. Güney de bu çekici adamı -aptalca bir şekilde- "gay" sanmıştı. Ne kadar büyük bir yanılgıydı. Erkeksiliği adeta üzerinden akarken onu beğenmeyecek bir kadın olamazdı. Avukat tabii ki haklı çıkmıştı. Tahir'in kendisine gösterdiği yakınlık sadece ya işyerinde tamamen patron olarak ya da özel durumlarda arkadaşça idi... Şimdi yanında güzel bir kadın olduğunun farkında bile değil gibi gözüküyordu.

Genç adam toparlandı. "Artık gidelim mi?" diye sordu ona. "Üşüyeceksin." Gündüzler Kıbrıs'ta sıcak olsa da geceleri henüz serindi. Güney çok üşümese de rüzgâr hızını arttırmaya başlamıştı. Üstelik pantolonunun paçaları hâlâ ıslaktı. Başını salladı. Genç adam çoktan ayağa kalkmıştı. Elini uzattı nazikçe. Genç kızın elini tutup

onun da kalkmasına yardım etti. Güçlü avucu ile hiç zorlanmadan onu ayağa kaldırıvermişti.

Her ikisi de üzerlerindeki kumları öylesine temizlediler. Sonra yavaş adımlarla geldikleri gibi otele geri döndüler. Bedenleri arada birbirlerine değecek kadar yakın yürüyorlardı. Hiç konuşmadılar. Ayakkabıları onları bıraktıkları yerde duruyordu. Aydınlık bahçeye girdiklerinde Güney biraz uzaklaştı ondan. Kolundaki saate baktı. Vakit oldukça geç olmuştu. Doğruca odalarının bulunduğu kata çıktılar. Adam onu odasının kapısını kadar takip etti ve açıncaya kadar bekledi.

"İyi geceler..." dedi genç kız gülümseyerek. Kapının eşiğinde dönüp ona bakmıştı. Acaba bir şeyler içmek için onu içeriye davet etmeli miydi?

"İyi geceler." diye karşılık verdi adam her zamanki ciddi tavrıyla. Gözleri bir an kırmızı dudaklarında gezindi. O anda nedense Güney'i bir ürperti almıştı. Belki de üzerindeki, paçaları ıslak olan pantolonu yüzündendi. Genç adam başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaştı. Kapıyı yavaşça kapatan Güney, sırtı kapıya yaslanmış bir halde bir süre öylece durdu. Sonra derin bir nefes alıp, giysilerinin bulunduğu dolaba yürüdü. Yatsa iyi olurdu.

Soyunurken, adam ile geçirdiği huzur dolu akşamı düşünüyordu. Dudaklarında bir gülümseme vardı... Büyük, aynalı dolabına gitti. Yerleştirmiş olduğu eşyalarına baktı... Evdeki yünlü ve çocuksu geceliğini getirmemişti. Muzip bir içgüdü ile saten geceliğini almıştı yanına... Bu geceliği de Tahir'le birlikte aynı gün Ekrem'in mağazasından almışlardı. Alırken dikkat etmemişti ama kısacık eteği, dizlerinin çok çok üstündeydi. Giyinince fark etmişti. Yazlık olarak tasarlandığı için bu da normaldi ama insan bu gecelikle kendisini çok seksi hissediyordu. Biraz eğilse, altından kalçaları rahatlıkla gözükebilirdi. Satenin serinletici ve keyifli dokunuşunu daha iyi hissetmek için sutyenini de çıkardı. Tenine dokunuşu olağanüstü güzeldi. Askıları incecikti ve beyaz omuzları meydana çıkmıştı. Bir süredir kendisini bu kadar kadınsı hissetmesi garipti.

Islanmış beyaz pantolonunu eline alıp kuruması için balkona astı. Kimseye görünmemeye çalışıyordu. Zaten balkonlarda oturan kimse yoktu. Sonra kapısını kapatıp banyoya geçti. Elini yüzünü güzelce yıkayıp dişlerini fırçaladı. Artık yatmak üzere hazırdı.

Yatağında sadece birkaç dakika uyanık kalabildi. Yorulmuştu... Heyecan da yormuştu onu... Bu geçirdiği son günler adeta bir maceraydı. Ve bu maceranın erkek kahramanı hiç de fena değildi doğrusu. Gülümsedi... Adamı her hatırlayışında neden gülümsüyordu? Ama adam hakikaten de bir kahramana benzemiyor muydu ya? Ve bu kahramanda esrarengiz bir şeyler olduğuna emindi. Bir o kadar da çekici...

14. BÖLÜM

Sabah oldukça erken kalkıp güzelce bir duş aldı. Hemen uyumasına rağmen gece pek rahat uyuyamamıştı. Dönüp durmuştu. Belki de yatağı değiştiği içindi. İçinde Tahir'in de olduğu bir rüya görmüştü ama ne olduğunu tam hatırlayamıyordu. Sanki onu bir yatakta gözleri kapalı yatarken görmüştü...

Duştan sonra hafifçe bir makyaj yapıp, saçlarını ensesinden bir kurdele ile gevşekçe bağladı. Uzun saçları oradan da aşağıya pelerin gibi dökülmüştü. Bazı hoş lüleler yüzünün iki yanından kıvrılıyordu. Bu şekliyle saçlar ona doğal ve çok seksi bir hava vermişti.

Aynanın önünde dönüp kendisini inceledi. Çirkin olmak istemiyordu. Adamın onu bakımlı ve güzel görmek istediğinin bilincindeydi. Evet, fena olmamıştı. Beğenirdi herhalde... Üzerine giydiği kıyafet, patronunun ona Ankara'da almış olduğu kırmızı kıyafetti. Kan kırmızısı elbise sarı saçları ile mükemmel uyuşmuştu. Öndeki oluğunun açıkta bıraktığı manzarayı azaltmak için güzel bir broşla üstten tutturdu. Bu broşu bulmak için Ankara'da az gezmemişti doğrusu ama sonuçta güzel olmuştu. Göğüslerinin fazla dikkat çekici olmasını istemiyordu. Gerçekten de genç adamın dediği gibi içine bir sutyen giyememişti çünkü. Giyse çirkin gözükecekti. Bu haliyle erkekler için hafif göz okşayıcı olmasına rağmen, hiç değilse göğüs kısmındaki astar küçük göğüs uçlarını başarıyla gizliyordu.

Toplantı salonuna indiğinde, onu gören her erkek ikinci kere bakmaktan kendisini alamamıştı. Otelde bir sürü sarışın yabancı turist vardı ama Güney'in oluşturduğu çekicilik daha farklıydı. Toplantıyı hazırlayan ekibe gidip kendisini tanıttı. Belli ki onlar zaten kim olduğunu biliyorlardı. Bir sorun olup olmadığını sordu. Her şey

normal gözüküyordu. Başarılı bayilere verilecek hediyelere kadar her şey hazırdı. Tahir adına son kontrolleri yapan Güney, çalışanların gönlünü birkaç dakikada kazanıvermişti. Bir iki sıcak gülümseme ve sıcak bir teşekkür yetmişti. Doğal çekiciliği ile zaten göz alıcıydı. Her ne kadar bu tip organizasyonlarda acemi olsa da, ilk tecrübesinde bunu hiç belli etmedi. Samet isimli otel müdürü de yanlarına gelmişti. Orta yaşlı müdür memnun bir tavırla hazırlıkları izledi.

"Tahir Bey akşam beş için size bir hatırlatma yapmamı istedi." dedi Güney adama. Saçları tamamen kazıtılmış olan müdür hemen dikkatini Güney'e çevirmişti. "Doğan Bey ve Tamer Bey geliyorlarmış..." Dün gece patronunun Doğan isimli birisiyle konuştuğunu ve Tamer'in uçağıyla geleceklerini söylediğini çok iyi hatırlıyordu. "Onları havaalanından saat beşte aldırmanızı istedi."

Otel müdürü Samet hemen onaylamıştı. "Evet, Güney Hanım. Haberim var. Doğan Bey beni de aradı. Bütün patronları burada görmek çok heyecanlı olacak."

Güney kavisli kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Patronları mı?"

Adam gülümsedi. "Evet, tabii. Bu otelin dört sahibi vardır. Siz Doğan Bey'i hiç görmemişsinizdir sanırım. İşe yeni girdiğinizi söylemiştiniz. Doğan Bey bu otelin ve kumarhanenin büyük ortağıdır. Tahir Bey ve Tamer Bey'in ise eşit bir miktar payları var."

"Öyle mi? Gerçekten haberim yoktu." Demek bu lüks otelde Tahir'in de payı vardı. Sıcak ama mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Yavaş yavaş öğreneceğim sanırım. Kendilerini hiç görmedim. Peki ya dördüncü ortak kim?"

"Onu ben de hiç görmedim..." diye açıkladı Samet Bey. "Akın Kozak diye, çok ortada gözükmeyen gizemli bir adam. Sadece ortak olduklarını biliyorum."

Güney bu ismi hatırlamıştı. Gülşah'ın sözünü ettiği kişi olmalıydı. Şu anda hapiste olduğuna göre onun bu akşam gelmesi mümkün değildi tabii. Otel müdürüne dördüncü ortağın hapiste olduğunu söylemedi.

"Bana ihtiyacınız var mı acaba Güney Hanım?" diye sordu müdür. Sesi gayet saygılıydı. "İlgilenmem gereken başka işler var da..."

Genç kız gülümsedi. Tahir'in yardımcılığına ve bunun kendisine getirdiği ayrıcalığa kolayca alışacaktı. "Teşekkür ederim Samet Bey... Her şey mükemmel gözüküyor."

Adam da gülümseyerek yanından ayrılınca Güney eline pahalı telefonunu aldı. Her türlü özelliği olan harika telefonundan patronun numarasını çevirdi. Onu telefonuna atadığı kısa yoldan aramıştı. Fakat cep numarasını hafızasında tutmak için arada sırada tuşlardan tek tek çevirmeyi tercih ediyordu. Tahir uyanmıştı. Sesinin dinçliğine bakılırsa uyanalı çok olmuştu. Uyku mahmurluğu yoktu sesinde.

"Efendim Güney?.."

"Her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim, Tahir Bey," dedi ona. Sesi ılık ve pürüzsüzdü. "Toplantı salonunda yapacak bir şey yok. Çok güzel bir hazırlık yapılmış. Benden istediğiniz bir şey var mı acaba?"

"Hayır..." dedi adam sakince. Sonra ekledi. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Şimdi gidecektim..."

"Tamam, birlikte yapalım. Sen git... Birkaç dakikaya kadar ben de gelirim."

Genç kız kahvaltı salonuna geçti. İçerisi oldukça kalabalıktı. Üzerinde bir sürü tabağın bulunduğu servis masasından kendisine küçük bir tabak aldı. Açık büfeye gitti. O kadar çok çeşit vardı ki, kararsız kaldı. Eğer bu geziler sık olursa çekeceği vardı. Yakında şişmanlaması işten bile değildi. Sonra kendisine hafif bir şeyler alıp etrafına bakındı. Her nasılsa, uzaktaki bir masada, beraber geldikleri yönetici eşlerinden birisinin kendisine el salladığını gördü. Yanlarında kocaları da vardı tabii. Gülümseyerek onların yanlarına gitti ve tatlı bir tebessümle hepsine "Günaydın!" dedi.

Kadir de oradaydı. Genç adam hemen ayağa fırladı. "Kendime çay alacağım Güney Hanım. Size de alayım mı?" diye sordu parlak gözlerle. Kırmızılar içindeki genç kızın güzelliği karşısında başı dönmüştü.

"Zahmet olmazsa..." diye onayladı Güney.

"Ne zahmeti... Hemen..."

"Açık olsun lütfen..." diye ekledi Güney onun için ayrılan yere otururken. Gözleri kadınlara kaydı. Farkında değildi ama o kadar göz alıcıydı ki, kadınlar bile ona hayranlıkla bakıyorlardı.

"Bu kadarcık bir şey mi yiyeceksin?" dedi Akif Bey'in eşi... Kadın bir kendi önlerindeki çeşit çeşit yiyecek dolu tabaklara, bir de onun önündeki sade tabağa bakmıştı.

"Fazla bile Sezen Hanım..." dedi Güney. "Böyle giderse kilo alacağım."

Kadın bir an onun incecik fiziğine, o fiziğe çok yakışan diri göğüslerine, göz alıcı narin omuzlarına baktı. "E biraz kilo alsan fena olmaz..." diye mırıldandı. "Biraz zayıfsın sanki..."

Kadınların hafif kıskançlığına rağmen, erkekler onlarla aynı fikirde değildi. Aklı olan ve gözleri sağlam her erkek, genç kızın uzun boylu etkileyici fiziğini kusursuz diye tanımlardı. Güney tabii ki gülümsedi. Fazla aldırmadı bu söze... Şişmanlama konusunda hiç endişesi olmamıştı bugüne kadar. Yurtta yediği makarnalar bile bunu başaramamıştı. Fakat artık yaşlanıyordu. Yaşı yirmi iki idi... Annesi bu yaşta iki oğlunu doğurmuştu. Artık kontrollü olmak gerekiyordu. Özellikle böyle bir işte...

O sırada Kadir elinde çaylarla geldi. Hemen Güney'in yanındaki yerine oturmuştu. Bir süre hep birlikte ıvır zıvırdan konuşup kahvaltılarını ettiler. Kahvaltı salonu bir yandan boşalıyor bir yandan doluyordu. Kahvaltısını bitiren misafirlerin çoğunluğu kendilerini havuza veya denize atmak için salondan ayrılıyorlardı.

Biraz sonra masadaki adamların aniden ayağa kalkmasıyla Tahir'in geldiğini anladı. Erkekler saygıyla ayağa kalkarken, kadınlar da nazikçe gülümsemişlerdi ona. Tahir o sabah cidden yakışıklı ve bakımlıydı. Nemli gür saçlarını geriye doğru taramıştı. Fakat her an geniş alnına dökülecek gibi asice bekliyordu siyah kıvrımlar. Üzerinde ise sade bir kot ile kısa kollu bir gömlek vardı. Gömlek iri bedenine şevkle yapışmıştı. Atletik yapısı şimdi daha çok meydana çıkmıştı. Sanki birazdan kalabalık bir gruba konuşma yapacak olan o değildi.

Genç adam yanındaki otel müdürüne "Bu masada oturacağım.." dedi tembelce. "Sizinle toplantıda görüşürüz." Sonra doğrudan genç kızın karşısındaki sandalyeye oturdu. Müdür Samet yanlarından ayrılınca, öncelikle diğerlerine "Günaydın!" dedi. Sonra da Güney'e... Genç kıza bakan gözlerinde ise öyle bir anormallik yoktu.

"Size kahvaltı tabağı hazırlayayım mı, Tahir Bey?" diye gülümseyen gözlerle sordu genç kız. Tahir ise hafif kısılmış bakışlarla salondaki kalabalığa baktı.

"Aslında karnım aç değil..." diye mırıldandı. Eliyle ileride bekleyen garson gence işaret etti. "Ama bir çay alayım bari..."

Güney hemen doğruldu. Garsonu engelledi. "Ben getiririm. Onlar beceremez. Kendime de alacağım zaten."

Genç kız masadan ayrıldıktan sonra, bir tabağa onun için yine de hafif bir şeyler doldurdu. O iri bedenin aç kalması doğru değildi. Şekeri atılmış çayı ile beraber adamın önüne tabağını koyarken, genç adam da soran bakışlarını kendisine kaldırdı.

"Bir şeyler yemeniz lazım... Bu sabah yorucu geçecek..." dedi kadınsı bir otoriteyle. "Fazla bir şey almadım zaten."

Onun ilgisi diğer kadınları bıyık altından güldürürken, adamlar patronlarının uysalca kızın isteğini kabullenmesinin hayretini yaşıyorlardı. Tahir hiç ses çıkarmamıştı. İtiraz etmemişti. Sadece kararsızca önündeki tabağa bakmıştı.

Kahvaltısını önceden bitirmiş olan Güney, toplantının içeriğini aşama aşama anlatırken, bir yandan da genç adam için bir dilim taze ekmeğe tereyağı sürüyordu. Bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Toplantı bildiğiniz gibi onda başlayacak. Önce Akif Bey çıkıp konuşacak." Akif Bey hemen başıyla onaylamıştı. "On dakika sürecek. Sizin konuşmanızın ardından Kadir Bey yeni hedefleri anlatan bir sunum yapacak. Bayilerden ikisi de kısa bir konuşma yapıp bugünkü toplantı bitirilecek. Sanırım hepsi iki saat sürecek..." Tereyağı sürülmüş ekmeği onun tabağına bıraktı.

Tahir'in gözleri bir an için Güney'in yanındaki Kadir'e kaydı. Bir eli de tabağının üzerindeki ekmek dilimine uzanmıştı. "Güney ile hazırladığınız notları projeksiyonda gözükmesi için bilgisayarcılara verdin mi?" diye sordu ona. Ekmeğini keyifle ısırırken, ciddi bakışları adamın üzerindeydi.

"Evet, verdim..." dedi Kadir. Patronu kendisiyle muhatap olunca hemen duruşunu değiştirmişti. Büyük patronun ilgisini çekmek gözeldi. "Siz konuşurken slayt olarak gözükecek."

"Güzel..."

"İzninizle biz kalkalım artık..." dedi o sırada Akif Bey. Yavaşça ayağa kalkmıştı. "Toplantıya hazırlanalım. Size afiyet olsun efendim..."

Kadir dâhil, herkes kahvaltısını bitirmişti. Tahir başıyla onaylayınca, hepsi az sonra başlayacak toplantı için yerlerinden kalkıp oradan uzaklaştılar. Onlar gidince iki genç baş başa kalmışlardı. Tahir

hiç saklamaya gerek görmeden çatık kaşlı gözlerini Güney'in göğüslerine çevirdi. Kırmızı kumaş onları gizleyeceğine sanki daha da açığa çıkarmıştı. Dik göğüsleri fazlasıyla dikkat çekiciydi. Güney biraz daha kilolu olsaydı bu kadar görünür olmazdı belki. Gözleri onun göğüs oluğunu gizlemek için kullandığı broşa kaydı. "Çok zekice..." dedi ciddi bir sesle. "Yine de çok seksi... Bir düzine erkeğin şu anda seni seyrettiğinin farkında mısın?"

Genç kız elini göğsüne götürmemek için kendisini zorladı. Adamın bakışları ateş gibi bir etki uyandırmıştı teninde... "Çok mu açık?" diye mırıldandı. Çocuksu bir saflıkla sormuştu.

"Doğrusu..." Genç adama kararsızca durakladı. Ona bu kırmızı elbiseyi almakla hata ettiklerinin farkındaydı. Turistik bir yer için asla açık değildi. Hatta belli ki Güney o broş ile kendisini daha az dikkat çekici yapmaya çalışmıştı. Oysa başaramamıştı. Kırmızı elbise ve beyaz saçlarla genç kız ışıl ışıl parlıyordu. İnce kumaşın sardığı yuvarlak kısımlar ise fazla baştan çıkarıcıydı. "...göğüslerin çok dikkat çekici." dedi sonra. Hiç utanmadan, açık bir dille konuşmuştu. "Onlara dokunmamak için kendimi zor tutuyorum..." Kuru bir sesle söylemesine rağmen, bu inanılmaz bir itiraftı.

Güney hayretten kıpkırmızı olmuştu. "Tahir Bey..." diye şaşkınlıkla fısıldadı. Elinde yine tereyağı sürdüğü ekmek dilimiyle öylece kalakalmıştı. Gözleri irileşmiş, adama inanmazca bakıyordu.

Genç adam homurdandı. "Yalan mı söyleyeyim? Bu giysiyi alırken bu kadar seksi olacağını düşünmemiştim."

Güney gözünün ucuyla etrafına bakındı. Bir iki erkek turistin kendisine bakışını yakalamıştı. Gözü yan masada oturan, üstü bikinili turist kızlara kaydı.

"Ama burada bikinili kızlar bile var." diye safça itiraz etti. "Benden çok daha açık giyinmişler." Hafif suçlarcasına ekledi. "Hem onlar da gözlerini sizden ayıramıyor?"

Adam onlara bakmadı bile. Uzandı. Donup kalan Güney'in elindeki ekmek dilimini aldı. Tereyağı sürülmüş yeni ekmeğini ısırırken gözleri sadece kıza kilitlenmişti. "Olabilir... Ama ben şu an sadece sana bakabiliyorum... Yalnızca saçların değil, vücudunun her yeri dikkat çekici..." Utanmayan dürüst gözleri yeniden göğüslerine indi.

Güney başını eğdi bir an. Saçları yüzünü örttü. "Bakmayın artık..." diye fısıldadı. İri güzel gözleri üzgünce adama çevrildi sonra. Sabahtan beri içini saran keyif yok olmuştu. "Utanıyorum... İsterseniz

gidip değişeyim?.." diye mırıldandı yavaşça. "Siz beğendiniz diye giymiştim bunu..."

"Dürüst olmam gerekirse öyle... Kıyafetini çok beğendim. Bugün gerçekten çok güzelsin. Özellikle kırmızı renk tenine ve saçlarına çok yakışıyor. Çok çekici ve... seksi olmuşsun." Hafifçe burun kıvırdı. Kendi düşüncelerinden hoşlanmıyormuş gibiydi. Aslında gerçekten de hoşlanmıyordu. Güney onun içinde kopan fırtınayı bilemezdi. Genç adam onu güzel bir kadın olarak görmeye pek hevesli değildi. O kendisi için her zaman korunacak, ihtimam gösterilecek genç bir kızdı. "Bana kalsa kıyafetini değiştir derim..." dedi ağır ağır. Başkalarının genç kızın diri göğüslerine bakması hoşuna gitmeyecekti. Fakat buna hakkı olup olmadığı konusunda şüpheliydi.

"O halde... gidip üstümü değişeyim?.."

"Hayır..." diye reddetti adam. "Değiştirmene gerek yok... Şimdi değişirsen herkes buna benim sebep olduğumu anlayacak ve başka dedikodulara sebep olacağız. Kıskandığımı düşünebilirler. Gereksiz yakıştırmalar olsun istemem."

Gözleri karşılaştı. Adamın kara gözlerindeki minik bir kıvılcım, mavi gözlerin içindeki hayret kıpırtılarını yaktı geçti. Güney çaresizce elini ensesine götürdü. Yavaşça saçlarını tutan şık tokayı söktü. Sonra gür saçlarının bir kısmını ensesinden iki yana ayırıp, göğüslerinin üzerine döktü. Şelale gibi saçları şimdi kırmızı elbisenin seksi kıvrımlarını biraz gizlemişti.

Sadece bir erkeğe ait olan güzel bir kadın gibi, uysallıkla sordu. "Şimdi nasıl?"

Genç adam onun uysallığından, bakışlarındaki itaatten hoşlanmıştı. Erkeğine değer veren bir kadın gibiydi. Onun erkeği olmadığı, patronu olduğunu unuttu. Yavaşça başını salladı. Biraz rahatlamış bir hali vardı. "Evet... Bu daha iyi... Tüm dikkatimizi toplantıya vermemiz gerekiyor." Gözleri artık gizlenmiş göğüslere kaydı. "Onlara değil..."

"Tahir Bey!.." Güney yine istemsizce onun adını fısıldayarak adamı uyarmıştı. Sesi yalvarır gibiydi. Göğüslerinin bu kadar açıkça süzülmesi kendisini neden hiç ürkütmüyordu? Aslında bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu açık sözlü adamın bakışlarında hiç çapkınlık olmaması da ayrı bir meseleydi. Sesi istemeden kızgınca çıktı. "Bırakın artık onları... Gizledim işte. Lütfen bakmayın artık siz de! Çay getireyim mi? İster misiniz?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. Ender gülümsediği zamanlardan birisiydi. Kızın hafif kızgınlığı ona çok yakışmıştı. "Hayır, istemem." dedi. "Doydum zaten. Teşekkür ederim. Sen de hazırsan gidelim." Genç adam elinde tuttuğu son parça ekmek dilimini ağzına atıverdi. Çayına uzanıp son yudumu da içti.

"Evet, hazırım." diyen Güney bir dakika sonra onunla konferans salonuna gidiyordu. Yanlarında yine bir sürü kişi belirmişti ama genç adam kimseyi dinleyemiyordu. Aklında kızın güzelliği vardı. Bu kıyafet ile salondaki kimsenin iki saat boyunca rahat oturacağını sanmıyordu. Bu deli kız ne kadar güzel olduğunun farkında değil miydi?

Gerçekten de toplantı boyunca, çoğu gözler Güney'in üzerindeydi. Genç adam konuşmasının ardından ödülleri verirken, bir kenarda oturan Güney dikkatle toplantıyı izliyordu. Güzelliğinin yanında mükemmel bir yardımcı olması da dikkat çekiciydi. Toplantının sonuna doğru diğerlerine de belge verme işlemi başladı. Tahir tek tek herkesin elini sıkarak belgelerini verdi. Sözlü olarak da tebrik ediyordu.

Sonunda herkes dağıldı. Tahir birkaç kişiyle konuşup, sert mizacıyla bazı direktifler verdi. Yanındaki Güney onun temposuna hayran kalmıştı. İşini bitiren adam dönüp genç kızın yanına geldi.

"Evet, sonunda bitti." dedi. Şimdi daha normal gözüküyordu. İki saat önce neredeyse kıskanmış gibi davranan erkek o değildi sanki. "Benim bir iki işim daha var. Otel müdürüyle görüşeceğim. Sen serbestsin. Ne istersen yapabilirsin. Havuzda veya denizde yüzüp biraz güneşlenebilirsin."

"Yüzme bilmediğimi söylemiştim..."

"Sana öğreteceğim... Vakit bulursam seni bulurum..."

Güney gülümsedi. Morali yeniden yerine gelmişti. "Siz benim için vaktinizi harcamayın... Ben başımın çaresine bakarım."

"Evet, eminim. İnşallah plajda giyeceğin iyi bir şeyin vardır. Mayon nasıl bir şey?.. Yaşlı işi olmasın?"

"Beş sene önce aldığım bir mayom var..."

"Beş sene mi?" Adamın sesi hayret doluydu. "Sen ne garip bir kızsın!.. Beş sene önce sopa gibi bir vücudun olduğuna eminim." Gözleri yine göğüslerine kaydı. "Herhalde bu harika şeyleri o antika mayonun örtebileceğini düşünmüyorsun. Gel önce sana güzel bir şeyler alalım. Bikiniye ne dersin?"

"Ben bikini giyemem... Utanırım..." Adam alaycı gözlerle onu süzdü. Sonra duymamış gibi kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdi. "Tahir Bey!.. Herkes bize bakıyor..." diye fısıldadı Güney. "Yine yanlış anlayacaklar..."

"Önemli değil. Otelin mağazasında sana göre bikini vardır. Oradan alabiliriz."

Mağazada bikini seçme işlemi fazla uzun sürmedi. Tahir de ona rastgele bikiniler seçip uzatmıştı. Kabinin dışında bekleyen adama kendisini göstermeye utanan Güney, içlerinden üç tane bikini seçti. İlk bikinide başını perdeden uzatarak utangaçça adama seslendi.

"Tahir Bey?.. Bakacak mısınız? Sonra beğenmedim demeyin..."

"Gerek yok... Nasılsa daha sonra üzerinde göreceğim. Şimdi bakıp aklımın sende kalmasını istemiyorum." dedi adam alayla. "Fazla da küçük ve seksi şeyler olmasın... Yardımcımı erkeklerden korumak için başına birisini dikmeyeyim."

Bikinilerin seçim işlemi bitince, Güney soyunma odasından çıktı. Tahir cüzdanından banka kartını çıkarıp parasını bizzat kendisi ödedi. Güney'in itirazını duymamıştı bile. Genç kızı asansöre kadar götürdü ama kendisi içeri girmedi. "Havuza mı denize mi gideceksin?"

"Denize sanırım... Dün gece su çok güzeldi."

"Peki... Ama çok uzaklaşma." diye farkında olmadan emretti. "Hemen denize ineceksen de sadece gölgede güneşlen. Şu an güneş yakıcı olabilir. Ayrıca tanımadığın erkeklerle de konuşma... Buraya gelen her erkeğin ilk amacı güzel bir kadınla hoşça vakit geçirmektir. Yatakta tabii..."

"Ben kendime bakabilirim. Eskiden sizin gibi beni kollayan bir patronum yoktu hatırlarsanız."

"Sen yine de dikkatli ol." diye hafif ters bir sesle inat etti genç adam. Sonra dönüp hızla uzaklaştı.

Odasına giden Güney fazla acele etmedi. Önce aynaya gidip yeniden kendisini süzdü. Saçlarını geriye çekip kırmızı elbiseye baktı. Göğsü çok açık değildi. Bu adam neden huzursuz olmuştu ki? Bu elbiseyi bir düğünde bile giyebilirdi. Eteğinin altına iyi bir çorap ve uzun topuklu ayakkabılarla harika olurdu. Anlaşılan Tahir Sertan ile bazı sorunları olacaktı.

Dönüp bikinilerin bulunduğu poşete uzandı. Soyunup yeni bikinilerinden birisini giydi. Çiçekli, bol renkli bir modeldi. Buna da

adamın itiraz edeceğini düşünüp nedense kadınsı bir zevk aldı. Kendisini çok garip hissediyordu. Adamın bedeni ile ilgili neredeyse kıskanç ve huysuz tavrı, kendisine garip bir keyif vermişti. Aynadaki görüntüsünün çok seksi olduğunu kabul ediyordu. Bikinisinin altı yuvarlak kalçalarını sıkıca sarmıştı. Güneş yüzü görmemiş bedeni ile çiçek desenleri çok uyumlu olmuştu. Aynada dönüp bir daha kalçalarını kontrol etti. Arkasından poposunu örten kumaş küçük müydü acaba?

Neyse... Almışlardı bir kere. Giyecekti. Az önce otelin lobisinde iki genç kız görmüştü. Onların popolarında kumaş bile yoktu. İncecik bir ip, biçimli kalçalarının arasına karışıp kaybolmuştu. Sanki bir şey giymemiş gibi duruyorlardı arkadan bakınca. Ama Tahir dönüp bir kere bile bakmamıştı o güzellere...

Üzerine vücudunu gizleyen uzun ve ince bir plaj giysisi giydi. Başına da saçlarını örten erkeksi bir kasket takmıştı. Gözlerini korumak için de yeni aldığı Swarovski taşlarla süslü gözlüğünü taktı. Çantasının içindekileri kontrol edip odasından çıktı. Plaja indiğinde öğle yemeği vaktiydi. Herhalde bu yüzden oldukça sakindi. Sıcak kumlarda terliğiyle yürüyerek kendisine bir yer aradı. Şu anda Türkiye'deki plajlar daha serin olmalıydı. Masmavi bir deniz ve gayet sıcak bir hava, onda cennetteymiş gibi bir his uyandırmıştı. Gözlerden uzak olmak istediği için, en uzak köşeye doğru yürüdü. Genç bir görevli hemen ona yanaştı. Güneş gözlüğüne ve başındaki şapkasına rağmen belli ki kendisini tanımıştı. Tahir'in yardımcısı olmak bayağı forslu bir işti. Bu ilgi hoşuna gidiyordu.

"Sizi şöyle alayım Güney Hanım..." diyerek onu uygun bir kısma yönlendirdi genç görevli nazikçe. Güneşte cildi iyice esmerleşmişti. Plaj şemsiyesini çekiştirip, genç kızın havlusunu serdiği şezlonga gölge yapacak şekilde ayarladı. "Tahir Bey de gelecek mi?" diye sordu. "Yoksa kendisi gelinceye kadar size hemen bir içecek yollayayım mı?"

Genç kız adamın nazikliği karşısında hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler... Tahir Bey'in biraz işi var. Sonra gelecek. Ama o gelinceye kadar ben bir meyve suyu alabilirim."

"Eğer yemek yemediyseniz size yiyecek bir şeyler de hazırlatabilirim?"

Güney yavaşça üstündeki ince giysiyi çıkarmıştı. Bakışları kıyıyı döven uzun dalgalardaydı. Dün gece bu kıyılarda yürümüşlerdi ve

şimdi daha da güzel gözüküyordu. Yavaşça şapkasını da çıkarınca saçları inanılmaz ışık oyunları ile beline döküldü. Genç adamın sorusu üzerine dönüp baktığında, onun garip bir şekilde donup kaldığını fark etmedi. Görevli adam neredeyse nefesini tutmuştu. Yıllar içinde çeşitli kadınlar görmeye alışık olan genç görevli, karşısındaki kadının olağanüstü saçları ve mükemmel fiziği ile yerine çakılıp kalmıştı. Üstelik de Güney'in hoşuna gitmeyecek bir şey daha düşünmüştü. Farkında olmadan yutkunurken, otelin ortaklarından Tahir Bey'in böyle bir sevgilisi olduğu için adama imrenmişti.

"Karnım aç değil. Meyve suyu yeterli olur. Şeftali olsun lütfen." dedi Güney nazikçe.

"Evet… Tabii."

Güney gölgeden çıkmadan bir süre denizi seyretti. Oturduğu kısım her yere hâkimdi. Yüzen ve çığlık çığlığa bağrışan insanlar, sessizliği biraz bozuyordu ama denizin de özelliği buydu işte: Özgür olmak ve kimseye aldırmamak. Hatta biraz ilerisinde iki genç kadın kimseye aldırmadan üstsüz olarak güneşleniyordu. Kendisi asla onlar gibi cesur olamazdı. Eğer Tahir Bey göğüslerini örten kumaşın küçüklüğünden de şikâyet ederse, ona o kadınları gösterebilirdi hiç değilse. Gülümsedi hafifçe… Adamın bazı tavırları nedense hoşuna gidiyordu. Onun biraz koruyucu bir tavır içinde olduğunun farkındaydı. O asık suratının ardında iyi birisi olduğunu düşündü. Ve farkındaydı ki, göğüslerinden rahatça bahsetmesine rağmen, kendisine kötü gözle bakmıyor, kur yapmıyordu. Ağabeyce bir korumacılık yapması normal miydi peki? Ve bunu neden yapıyordu?

Meyve suyunu içerken, yanında getirdiği cinayet romanını okumaya başladı. Sürükleyici bir romandı. Böyle tembel tembel oturup okumak da çok güzeldi. Tüm dikkatini okuduğu romana verdi. Konuya iyice kendisini kaptırmıştı.

Bir süre sonra yanında bir hareket hissetti. Meraklanarak başını çevirdi. Hayır, gelen çok uzun birisi değildi. Gülümseyen yüzüyle Kadir hemen yanı başında duruyordu. Altında mavi şortu, üstünde renkli gömleğiyle tatil havasına çoktan girmişti. O da genç kıza bakarken, nefesini tutanlardandı.

"Merhaba!" dedi adam garip bir sesle. Gözlerinin genç kızın vücuduna kaymaması için tüm çabasını harcıyordu.

"Merhaba Kadir Bey!" Güney biraz daha resmi olmayı tercih ederek adama baktı. "Bir şey mi oldu? Bir şey mi diyecektiniz?"

"Yok…" Adam başını iki yana sallayarak kendisine geldi. "İşle ilgili bir şey yok. Yüzmeye çıkmıştım. Sizi görünce merhaba diyeyim dedim."

Güney gülümsedi. "Ben de Tahir Bey çağırıyor zannettim."

"Yok… Hiçbir sorun yok. Siz yüzmeyecek misiniz?"

"Şimdilik hayır. Açık tenli olduğum için, denize akşamüstü girmeyi düşünüyorum."

Adam bir denize baktı, bir de karşısındaki nefes kesici genç kıza. Aslında Kadir de açık tenliydi. O da bu sezon ilk kez denize giriyordu. Herkes patronları gibi şanslı değildi. Tahir Sertan yazkış bronz bir tene sahipti. Adamın dünyada gitmediği yer olmadığını herkes bilirdi. Bu arada da kaldığı otellerde deniz ve havuzun tadını çıkardığı açıktı. Sonra hafif bir tereddütle sordu. "Yanınıza oturabilir miyim? Ben de biraz sonra denize girsem daha iyi olur."

Güney adamı reddetmenin ayıp olacağını biliyordu. Biraz toparlanıp oturuşunu düzeltti. Uzun beyaz bacakları göz alıcı bir şekilde duruyordu. Elbisesi ile bacaklarını örttü ama belden üstü için yapacak bir şeyi yoktu.

Karşısındaki şezlonga oturan adam, aslında konuşkan ve eğlenceli bir tipti. Neredeyse iki saat boyunca Güney'i sıkmadan sohbet etti. Kitabı bırakan genç kız, adamın arkadaşlığından memnun kalmıştı. Arada güldürmüştü bile Kadir onu. Bu arada şirket hakkında da birinci ağızdan bir sürü şey öğrenmişti. Herkesin patronlarından ne kadar çekindiklerini, ama aynı zamanda sevip saygı duyduklarını da fark etmişti.

"Akşam bir işiniz var mı?" diye sordu genç müdür. "Sizi Lefkoşa'ya götürüp gezdirebilirim. Daha evvel de bir kez gelmiştim…" Gözleri çok tatlı bakıyordu. Güney, şehri görmeyi çok isterdi. Bu adama güvenebileceğini de hissediyordu ama sonradan sorun çıkmasından korkuyordu. Hayatına bu şekilde giren erkeklerin çoğunluğu sonradan başına dert olmuştu.

"Çok isterim…" diye mırıldandı. "Ama önce Tahir Bey'e sormam lazım. Bana sadece öğleden sonrası için izin verdi. Akşama bir şey çıkar mı, bilemiyorum…"

"O zaman sizi arar, haber alırım. Nasılsa telefonunuz bende var. Şimdi yüzmeye gidelim mi?" Bir ümidin var olması adamı mutlu etmişti.

Yüzme bilmeyen Güney durakladı. Sonra kibarca reddetti. "Siz gidin… Ben güneşin iyice hafiflemesini bekleyeceğim. Bu arada kitabımı da okurum."

Hafif hayal kırıklığına uğrayan genç adam oradan uzaklaşırken, Güney yeniden ayaklarını uzatıp kitabına döndü. Güneş gözlüklerini takmış, etrafıyla ilgilenmiyordu. Yarım saat kadar sonra güneşin ışığının azalmasıyla başını kaldırdı. Kocaman bir bulut kümesi, güneşi örtmüştü. Belli ki hava bozacaktı. Sıcaklık azalmamıştı ama yağmur yağacağa benziyordu. Havanın kapanmasına sevindi. Oturduğu yer bile artık sıcak gelmeye başlamıştı çünkü. Şimdi hiç değilse, güneşin yakıcı ışınları kumlardan yansıyıp hararet yapmıyordu.

Kitabını kucağına bırakıp denize baktı. Hava kapayınca, deniz bozar korkusuyla bazıları sudan çıkmıştı. Biraz uzakta Kadir de üzerinden sular süzülerek denizden çıkmış, otele doğru gidiyordu. O gerçekten hoş bir adamdı. Oldukça esprili ve güzel konuşan birisiydi. Onun kendisinden hoşlandığını hissetmişti ve bunun başına dert olmamasını umuyordu. Şimdilik onun için bir şey hissetmiyordu. Yeniden denize baktı. Hava kapanmasına rağmen su daha da durulmuş gibi geldi. Tam da girilecek zamandı. Güneşten dolayı beyaz vücudu da yanmazdı hiç değilse… Ama nasıl olacaktı bu? Yüzme bilmediği için biraz çekiniyordu. Su derin mi bilmiyordu.

Yanı başında duyduğu kalın bir erkek sesiyle hafif irkildi.

"Hazır mısın?" diye soruyordu patronu…

Sırtında ince beyaz gömleği, ayağında beyaz mayo şortu, her zamanki gibi kısılmış gözlerle kendisine bakıyordu. Güney onun yakışıklı çehresini görünce, nedense mutlu oldu. Bu adamın yanında kendisini çok rahat ve güvende hissediyordu. Çok uzun süren yalnızlığından kurtulmuştu sanki…

"Neye hazır mıyım?" diye bilmiyormuş gibi sordu. Ve şu anda canı o serin sulara girmeyi o kadar çok istiyordu ki… Vücudu iyice ısınmıştı artık. Adam da bir sihirbaz gibi yanında bitivermişti.

"Yüzmeye tabii?.." diye mırıldandı Tahir.

"Öğretecek misiniz?"

"Evet…" Bakışları kapalı gökyüzüne kaydı. "Hava da mükemmel oldu… Tam yüzme zamanı…" Gülümsemiyordu ama onun gözlerindeki yumuşaklığı görebiliyordu. Usulca yerinden kalktı. Bacaklarına dolanan elbisesini oturduğu yere bıraktı. Hiç kıpırdamadan adamın karşısında dikilip onun kendisini seyretmesine müsaade etti.

Alevli gözlerin bikinisinin üstünde ve alt tarafında gezinmesine engel olamazdı. Ve o gün ikinci kere göğüs uçlarında bir kıpırtı oldu. Bu adamın bakışları bütün bedenini değişik bir şekilde etkiliyordu.

"Beğendiniz mi?" diye sordu elinden geldiğince masumca. Yeni bikinisinin ne kadar seksi olduğunu bilmez gibi duruyordu.

"Bu soruyu patronuna mı soruyorsun, yoksa basit bir erkeğe mi?" dedi genç adam hafif bir alayla. Gözleri genç kızın kusursuz bedeninden uzaklaştı. Parlak mavi gözlerine kaydı. Vücudundaki hiçbir güzel organ, o cam mavisi gözler kadar güzel olamazdı…

"Siz basit bir erkek olamazsınız."

"Öyle mi?"

"Evet… Daha evvel hiçbir erkeğe size olduğu kadar güvendiğimi hatırlamıyorum."

Onun bu itirafı Tahir'i kısmen memnun etmişti. Ama bu güveninin yakında sarsılacağını çok iyi biliyordu. "O halde patron olarak soruyorsun." diye mırıldandı. Bakışları yeniden onun ince omuz kemiklerinden narin göğüs kafesine ve dik göğüslerine kaydı. Genç kızın hiç zorlanmaksızın duran dimdik göğüsleri, kumaşın altından bile çok çekici duruyordu. "Pek çok erkeğin aklını başından alacağını söyleyebilirim…" diye mırıldandı. "Seni yanımdan fazla ayırmasam iyi olur."

"Size başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim…" dedi Güney.

"Ben de zaten senin için değil diğer erkekler için endişeleniyorum." dedi genç adam. Gülümşedi. "Yüzelim hadi… Biraz serinlemek ikimize de iyi gelecek."

O gömleğini çıkarırken, genç kız gözlerini onun iri bedeninden kaçırdı. Onun atletik çıplak bedenine bakmaya henüz hazır değildi. Bu adam kendi vücuduna rahatça bakmasına rağmen kendisi bunu yapamazdı. Henüz değil… Bakışlarını denize çevirdi.

Sonra suyun kenarına kadar yan yana yürüdüler. Tahir biraz öne geçip dizlerine kadar doğrudan suyun içine girdi. Bileklerine kadar suyun içine girmiş olan Güney ise ilk ürperme ile olduğu yerde kalakalmıştı. Dün gece ayaklarını suya soktuğunda bu kadar üşümemişti. Suya girmeyeceğini bilmenin rahatlığı vardı herhalde. Üstelik dün gece giysileri de vardı üstünde. Şimdi ise iki minik kumaş, ürperen bedenini hiç ısıtmıyordu.

Tahir başını çevirip ona baktı. Genç kız incecik bedeniyle oracıkta kalmış, üşüyen bakışlarla kendisini süzüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir mucize olmasını bekler gibi bir hali vardı.

"Hadi gel..." dedi genç kıza.

"Üşüyorum..." diye yavaşça mırıldandı Güney. Gözleri genç adamın geniş göğsünde takılı kalmıştı. Garip bir şekilde boğazında yutkunma hissi oluşmuştu. Daha önce... onun... bu kadar harika... bir vücudu olduğunu fark etmemişti. Giysilerinin altında kısmen belli oluyordu ama... böyle çıplakken... bu adam resmen... herkülü bile kıskandıracak bir fiziğe sahipti. Vücudu da yüzü gibi yanıktı. Daha evvelden birçok kere denizde yüzdüğü ve güneşlendiği belliydi. Belki de düşündüğü kadar çok çalışmıyordu. Belki de teninin kendi rengi böyle güzeldi. Ama ne olursa olsun, bu uzun bedenin çok hoş gözüktüğünü kabul etti.

"Isınırsın..." dedi adam doğal bir tavırla. Elini suya sokup kendi kollarını ve omuzlarını ıslattı öylesine. Sonra dönüp kendisini serin sulara bıraktı. Ne kadar da olsa, mevsim henüz erken olduğu için deniz suyu çok sıcak değildi. Onu imrenerek izleyen Güney birkaç adım daha attı. Küçük elinin parmak uçları suyun üzerindeydi. Dizlerine kadar sorun yoktu. Ancak su bacaklarının üzerine yükselmeye başlayınca yine durakladı. Kollarını yeniden kavuşturdu. Mayosunun altı da suya değmeye başlayınca üşümesi artmıştı. Bakışları hâlâ patronunun üzerindeydi. Birkaç kulaç atan adam çok uzaklaşmadan geri dönmüştü.

"Hemen dalmazsan üşürsün." dedi genç patronu ona. Üzerinden damlalar süzülerek sudan çıktı. Islak gür saçları alnına dökülmüştü. Ciddi yüzüyle yanına yanaşıp elini tuttu. "Hadi kendini bana bırak... Ben seni tutarım."

"Korkuyorum..." dedi Güney çocukça.

"Korkma, ben yanındayım."

"Elimi bırakmazsınız değil mi?"

"Bırakmam..." Genç kız yine de sıkıca adamın iri elini tutuyordu. Ürktüğü iri gözlerinden belli oluyordu. Tahir birkaç adım geri çekildi ama onun elini bırakmadı. Güven vermek için küçücük elini hafifçe sıktı. "Üşümek istemiyorsan dal çık hadi..."

Güney elini tutan adama güvenerek kendisini ona doğru bıraktı. Önce vücudunu soktu suya... Sonra kafası girip çıktı. Beyazımsı saçları ıslanınca biraz koyulaşmıştı. İlk anda hissettiği korkuyla,

kendisini genç adamın güçlü vücuduna doğru itelemişti. Ayakları yer ile temasını kaybetmişti çünkü. Bir anda diğer elini de uzatıp adamın kolunu yakaladı. Avucu sanki adamın kolunu değil de kalın bir çeliği tutuyormuş gibi hissetti. O çelikten yapılmış gibi duran kasları sıkıca tuttu. Hatta bununla kalmayıp kendisini ona doğru çekti. Ürkmenin etkisiyle ince kolları Tahir'in omzuna dolanmış, bedeni onunkine yapışmıştı.

"Ama burası derin..." dedi yine korkuyla. Nefesi hızlandı birden.

"Benim ayaklarım yere değiyor. Sakin ol... Bırak hadi beni... Rahat olmazsan yüzme öğrenemezsin." dedi genç adam onu teskin etmeye çalışarak.

"Hayır, korkuyorum dedim ya." diye fısıldadı. O anda onun patronu olması önemini yitirmişti. Denize düşen yılana sarılır misali bedenini onunkine yapıştırmıştı. Yüzleri birbirine çok yakındı.

"Aslında ben şikâyetçi değilim ama?.."

Genç adam göğsünde kızın diri göğüslerinin sıcaklığını rahatlıkla hissedebiliyordu. Garip bir şekilde bundan huzursuz oldu. Fakat genç kızı belinden tutup kendisinden uzaklaştırmaya çalışsa da Güney ona daha da sokulmuştu. Göğüslerinin ona yapışması başka zaman olsa genç kızın utanmasına sebep olurdu. Ama yüzme bilmediği gerçeği de içinde kesif bir korku olarak bedenini sarmıştı. Korkusu gözlerinden de hafifçe belli oluyordu. Onu kendisinden uzaklaştıramayan Tahir, gülümseyerek ellerini kızın incecik belinden çekti.

"Rahatla..." diyen genç adam bu sefer boynundaki ince kollara uzandı. Yumuşakça tutup boynundan çözdü. "Seni tutacağım. Korkmana gerek yok. Şimdilik suyun üstünde kalmayı öğren. Çırp ayaklarını yavaşça..."

Güney mecburen bedenini ondan ayırmıştı. Adamın vücudu ne kadar da sıcaktı?.. Ayrılınca hissetmişti bunu.

"Evet... İşte böyle... Acele etme... Su seni kaldırır zaten."

"Ayak... Ayaklarınız yere basıyor değil mi?" dedi Güney biraz endişeyle. Kendi ayakları kesinlikle deniz tabanına değmiyordu. Ayaklarını hareket ettirmesine rağmen elleri adamın ellerini sıkıca tutmuştu.

Tahir onun dayanılmaz güzel gözlerine bakıyordu. Nasıl bu kadar güzel bakabilirdi ki bir kadın? Islanmış kirpikleri ile çok çocuksu

duruyordu üstelik... Onun gelişmiş bedenine aldanmamalıydı. O daha çocuktu. İki erkek kardeşini art arda kaybetmiş acılı bir çocuk...

Genç adam çok sabırlıydı. Güney'e sabırla nasıl suyun üzerinde kalacağını tarif etti. Ellerini ve ayaklarını nasıl kullanacağını anlattı. Bir kere bile elleriyle onu taciz edecek şekilde dokunmamıştı. Sanki kız kardeşine ders veriyor gibi samimi ama mesafeliydi. Bir süre sonra genç kız suyun üzerinde kalmayı başarmıştı. Neşeyle bir çığlık attı.

"Yapabiliyorum... Başardım!"

Onu ilk kez böyle gören Tahir de elinde olmadan gülümsedi. "Aferin... İşte böyle! Kolay değil mi?" Biraz geriye doğru çekilip onu iki metre ötesinde serbestçe bırakmıştı.

Güney heyecan ve korkuyla başını sallamaya çalıştı. "Evet... Evet kolay ama ne olur uzaklaşmayın!"

"Tamam, yanındayım..."

Yağmur damlaları yavaş yavaş suya düşmeye başlayınca, ikisi de havaya baktılar. Temiz su damlacıkları yüzlerine vurmaya başlayınca da birbirlerine bakıp gülümsediler. Güney de onun gülümsemesinden hoşlanmıştı. Adam ıslak saçlarıyla zaten çok genç duruyordu. Gülümsemek ise onu daha da sıcak ve genç yapmıştı. Onun neden hep surat astığını anlayamıyordu.

Ayaklarını çırpmayı iyice öğrenen Güney, kendisini biraz ileriye doğru iteledi. Adama yanaştı yavaşça. Sarı saçları suda geniş bir alana yayılmıştı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Yağmur biraz daha hızını arttırınca mutlulukla ona baktı.

"Bu çok harika!" dedi neşeyle. "Hem yağmur hem de deniz... Ne kadar güzel değil mi?"

"Şimşek çarpmazsa öyle." dedi adam da gülerek. "İleride şimşekler görüyorum."

"Gerçekten mi?" Genç kız o tarafa baktı. Denizin çok ilerisinde kara bulutların içinde, görmezden gelinemeyecek şimşekler çakmaya başlamıştı. "Dönelim mi?"

"İyi olur. Yarın yine denersin. Eğer yanında ben olmazsam, fazla açılmamaya çalış. İleride yine başka gezilerimiz olacak. O zaman daha iyi öğrenirsin."

Kıyıya döndüklerinde, yağmur hızını iyice arttırmıştı. Etrafta fazla kimse yoktu. Serin damlacıklar üzerlerindeki tuzlu suyu akıtıp götürüyordu. Şezlongun başına gittiklerinde, gök de gürlemeye başlamıştı. İkisi de havlularıyla kurulandıktan sonra, bir süre

şemsiyenin altında, yan yana oturdular. Yağan yağmurun sesi, çok hoş bir müzik gibiydi. Günlerce güneş altında kalıp kurumuş olan sahil kumu, yağan damlaları hemen içine çekiyordu.

Sarı ıslak saçlarıyla oynayan Güney, biraz çekinerek genç adama aklındaki soruyu sordu.

"Şey... Bu akşam bir işim var mı?"

"Niye sordun?"

"Hiç. Kadir Bey beni... akşam gezmeye davet etti de... Lefkoşa'ya..."

"Öyle mi?" Genç adam hafif çatılı kaşlarla onun yüzünü süzdü. Aklında bir an Kadir'i tarttı. Ondan bu kıza zarar gelip gelmeyeceğini hemen hesapladı. Kadir sevdiği bir müdürüydü. Genç olmasına rağmen kafası iyi çalışan, becerikli bir personeldi. Bugüne kadar da onunla ilgili kötü bir şey duymamıştı. Özellikle şirketteki kadınlara asılma gibi bir huyu olmadığını çok iyi biliyordu. Olsa kesinlikle duyardı. Bu konuda sekreteri Gülşah ağzında hiç bakla tutamazdı. Yavaşça onayladı. "Serbestsin, gidebilirsin tabii..."

"İşim varsa eğer?.." diye mırıldanacak oldu Güney.

"Şimdilik yok... Olursa da ben idare ederim," dedi genç adam rahatça. Bakışlarını yine önünde yağan yağmura çevirmişti.

Bir süre yağan yağmur altında oturdular. Yanlamasına oturan Güney gözünün ucuyla, onun vücudunda yeni gördüğü detayları inceledi. Kalın kollarında birkaç iyileşmiş yara izi vardı. Çoğu çizik şeklindeydi. Yakından bakılmazsa esmer vücudunda fark edilmiyordu bile. Yan yana oturuncaya kadar genç kız da görmemişti. Elinde olmadan karnının kenarındaki yaraya kaydı gözleri. Nida öyle bir yaradan bahsediyordu. Gerçekten de derince gözüken bir yara şortunun bir santim üstünden başlayıp altında kayboluyordu. Nida dudaklarını adamın burasında mı gezdiriyordu? Ve... Ve belki de... Orasında. Bir erkeğin cinsel organının neye benzediğini az çok biliyordu. Aklındaki görüntüyü uzaklaştırıp gözlerini kırpıştırdı. Ona neydi ki.

Peki ama?.. Nasıl bu kadar yarası olabilirdi?

"Bunlar... ne?" diye sordu üzgün bir sesle. Şimdi de sırtının kenarında bir başka yarayı keşfetmişti. Onu da görünce sormasına engel olamamıştı. Genç adam başını çevirdi. Onun nereye baktığını görünce umursamazca yine önüne döndü.

"Önemsiz şeyler..." Gözleri yağmur damlalarının sevincini yaşayan ilerideki birkaç kuştaydı.

"Ciddi bir kaza mı… geçirdiniz?" diye onun rahat umursamazlığına karşılık cesaretle, yine bir soruyla üsteledi Güney. Kaşları endişeyle büzüşmüştü. Dikkatle bakınca daha da fazla yara keşfediyordu.

"Evet… Sayılır." diye mırıldandı adam.

"Feci olmalı."

Genç adam yine ona baktı. Sonra gülümsedi yavaşça. "Çirkin mi geldi gözüne?"

"Hayır." dedi genç kız üzüntüsünü belli ederek. Başını çevirdi. Onun bronz vücuduna böyle dik dik bakması ayıptı. "Özür dilerim. Meraklı mıyım sizce?"

Adam cevap vermedi. Vücudundaki yaraların sayısını bile bilmiyordu. Yaşadığı berbat hayatın izleriydi. Ne zaman hangi yarasının vücuduna damgalandığını bile unutmuştu. O yaralardan daha da berbatları yüreğinin içinde gizliydi. O kadar çok kötü olay, o kadar çok mide bulandırıcı şey görmüştü ki. Şimdilik bunların hiçbirisini, bu, hayata karşı tecrübesiz kızla paylaşamazdı. Ama zamanla gerçek hayatını öğreneceği kesindi…

Genç adam gömleğini alıp üzerine geçirdi. Yağmur hızını azaltmıştı. "Ben gidip bir duş alayım. Akşama yönetim kurulu ile bir toplantım var. Arkadaşım Tamer ve Doğan da katılacak. Seni onlarla tanıştırmak istiyordum ama madem bu akşam gezmeye çıkıyorsun, yarına kalsın. Ortağım oldukları için onlarla sık sık görüşmen gerekecek." Güney'i süzdü bir an. "Toplantımız yemekli ve alkollü olacak sanırım… Geç biter. Seni arayıp rahatsız etmeyeyim. Bu yüzden otele döndüğünüzde sen beni mutlaka ara. Geç de olsa ara... Sağ salim geldiğinizden emin olayım. Anladın mı?"

Güney başını salladı. "Peki… Yani evet, ararım." O da kendi giysisine uzanmıştı. "Ben de şimdi sizinle geleyim… Bu kadar deniz sefası bana da yeter."

Konuşmadan otele yürüdüler. Yağmur başladığı hızla bitmişti. Gök gürültüleri devam etmesine rağmen, sesleri gittikçe uzaklaşıyor ve seyrekleşiyordu. Otele girip asansörle odalarına çıktıklarında, genç adam onu bir centilmen gibi odasının kapısına kadar götürdü. Kapıyı açmasını bekledikten sonra da kısa bir selam verip kendi odasına yöneldi. Güney de onun nezaketi karşısında elinde olmadan arkasından baktı.

Genç kız odasına girdikten sonra, yüzmeyi biraz öğrendiği için mutlu bir şekilde soyunup duşunu aldı. Aynada kendisini süzdü.

Neyse, göğüslerinin beyazlığı ile güneş alan yerleri arasında belirgin bir fark yoktu. Çok yanmamıştı hiç değilse. Gölgede oturması iyi olmuştu.

Hazırlanmadan önce yatağına uzanıp biraz dinlenmek istedi. Serin odada çarşafı üzerine çekti. Gözlerini yumdu. Dışarıdan artık gök gürültüleri gelmiyordu. Bu serin hava ne güzel olmuştu. Denizde yüzerken de çok eğlenmişti. Yüzmeyi öğretirken belinden tutan müşfik eller hiçbir terbiyesizlik yapmamıştı. Ah! Bu adama bayılmıştı. O sert görünümüne rağmen ne kadar da sabırlı, ilgiliydi. Sanki… Sanki ağabeyi gibi müşfikti. Uyumadan önce iç çekti. Tamam da… neden? Neden kendisini çekici bir kadın olarak görmüyordu?.. Neden başka erkekleri etkileyen o baş belası tılsımı bu adama zerre kadar dokunmuyordu ki? İlk kez… bundan hem memnun... hem de değildi.

Gözleri yavaşça kapandı.

15. BÖLÜM

Gözlerini açtığında, telefonu deli gibi çalıyordu. Bir an nerede olduğunu şaşırmıştı. Zorlukla başucundaki telefona uzandı. Düşürmeden almaya gayret sarf ederken, uykusundan da sıyrılmaya çalışıyordu.

"Alo?" dedi yavaşça. Sesindeki hafif çatlamaya rağmen iyi konuşmuştu.

"Güney Hanım? Ben Kadir… Akşam için sizinle konuşmuştuk hatırlarsanız?.. Tahir Bey'e sorayım demiştiniz?"

"E… ben…" Gözü saati arıyordu. Duvardaki saate baktı. Yediyi geçiyordu. Ne? Yediyi geçiyor muydu? Otelde yemek servisi başlamış olmalıydı. "Kusura bakmayın Kadir Bey…" diye mırıldandı. "Temiz hava çarptı herhalde. Uyumuş kalmışım… Hayır, işim yokmuş. Tahir Bey izin verdi. Serbestim ama…"

"Evet… Evet biliyorum. Tahir Bey size izin verdiğini az önce bana da söyledi."

"Öyle mi?" Şaşırmıştı.

"Evet… Akşam yöneticiler için bir yemek varmış. Benim öğlen bundan haberim yoktu. Ben de davetliymişim ama Tahir Bey size

söz verdiğim için katılmayabileceğimi söyledi. Gitmemize engel bir şey yok değil mi?" Güney o kısa sürede cevap veremedi. "İyi o halde. Hazırsanız çıkalım mı diyecektim. Yemeği dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Tabii sizce de bir mahzuru yoksa?"

"Tabii. Fakat hazırlanmam lazım… Dedim ya, uyumuşum. Bana biraz izin verir misiniz? Yarım saat sonra aşağıda lobide olurum."

"Tabii… Elbette… Aşağıda bekleyeceğim. Acele etmenize gerek yok."

Yine de genç kız acele ile yataktan fırladı. Elinden geldiğince hızlı hazırlandı. Genç adamı aşağıda bekletmek istemiyordu. Gerçekten de yarım saat sonra aşağıya inmişti. Asansörden çıktığında, tam karşısındaki koltukta gördü onu. Kadir eline bir gazete almış okuyordu. Başını kaldırdı. Asansörün kapısının açılırken çıkardığı zil sesini duymuştu.

Gözleri siyah gece kıyafeti içindeki kızı görünce, neredeyse yerinden fırlayacaktı. Hayatında bu kadar çekici, bu kadar alımlı bir kadın görmemişti. Onun güzelliği diğer kadınlarınkinden çok farklıydı. İnsanı sersemleten bir yanı vardı. İncecik beli ve yuvarlak kalçaları, giysi ile daha da meydana çıkmıştı. Dizinin birkaç parmak üstündeki eteği ve hafif dekoltesi ile giydiği kıyafet onu gerçekten çok seksi yapmıştı. İncecik vücuduna inat dolgun göğüsleri göz kamaştırıyordu. Uzun, beyazımsı sarı saçları, o kadar gürdü ki, kalçalarına kadar lüle lüle iniyordu. Bu sabah toplantıda da kırmızı kıyafeti ile nefesini kesmişti. Allah'tan o garip saçlar biraz göğüs kısmını örtmüştü de toplantıya dikkatini verebilmişti. Diğer erkekler gibi kendisi de biraz rahat nefes alabilmişti.

Ayağa kalkıp hemen genç kızı karşıladı. Nazikçe elini sıkmıştı. Onunla otelden dışarıya çıktıklarında, park halindeki beyaz bir BMW arabaya doğru gittiler.

"Tahir Bey ayarladı," diye gülümseyerek konuştu Kadir. "Otelin malı… Özel müşteriler için… İlk kez, direksiyonu sağda olan bir araba süreceğim." Hava yeniden ısınmıştı. Gökyüzü açıktı. Bahar yağmuru gelip geçmişti. Arabaya bindiklerinde Kadir açıklamasına devam etti. "Aslında bu akşamki yemekli toplantıya ben de davetliymişim. Sizin yanınızdayken belli olmuş. Haberim yoktu. Siz de Tahir Bey'e benim davet ettiğimi söylemişsiniz. Beni arayıp akşamki toplantıya katılmayabileceğimi söyledi. Arabayı da o ayarladı. Sizi iyi eğlendirmemi tembih etti. Bütün masrafları da şirketin

ödeyeceğini ekledi. Yani en pahalı ve iyi yerlere götürmem için beni kibarca uyardı. Size çok düşkün…"

Güney gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. Ama sesini çıkarmadı.

"Evet… Son olarak sizi üzmemem için de hafifçe beni tehdit etti. Kendimi kız kardeşiyle çıkmak için abisinden izin isteyen bir delikanlı gibi hissettim."

Güney sesli bir şekilde güldü bu sefer. Bu adama inanamıyordu. Onun kendisine bu kadar müşfikçe sahiplenmesi çok tatlıydı. "Biraz garip biliyorum ama… Tahir Bey hakikaten de beni kardeşi gibi görüyor sanırım…"

"Aranızda… bir şey yok yani?" diye sordu adam biraz çekinikçe.

"Elbette yok. O benim patronum…" Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. İtirazı üzerine genç adamın yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

"Uçakta el ele tutuşunca… ben de şey zannetmiştim…"

"Korktuğum içindi… İlk kez bindim. O da nazikçe sesini çıkarmadı."

"Anlıyorum. Gerçi aranızda bir şey olsaydı… birlikte çıkmamıza izin vermezdi herhalde, değil mi? Çok kıskanç ve öfkeli olduğunu herkes biliyor."

"İşimin gereği… ona biraz yakın olmak zorundayım tabii. Ama o benim patronum… Bunu unutmuyorum… O da unutmamı istemez sanırım."

"Özel hayatını da sizin düzene koyduğunuzu söylüyorlar… Kişisel işleriyle de siz mi ilgileniyorsunuz?"

"Bazılarıyla… Onun demesine göre yirmi dört saatlik bir işim var. Gerçi şu ana kadar beni fazla yormadı. Sanırım alışmamı bekliyor."

Araba Lefkoşa'ya doğru giderken hava da kararmaya başlamıştı. Kadir dikkatini yola vermişti. Lüks araba yolda kayıp gidiyordu. Genç kız ile patronu arasındaki ilişki hâlâ biraz kafasını kurcalıyordu ama şu anda bu bir sorun değildi. Patronu kadar yakışıklı ve zengin olmamasına rağmen, bu harika yaratık Tahir Bey'le değil, kendisiyle birlikteydi. Şanslı olan kesinlikle kendisiydi. Öyleyse şu anın tadını çıkarmalıydı.

Güney de ışıl ışıl şehre girdiklerinde, kafasındaki birçok şeyi silip atmıştı. Önce şehirde arabayla bir tur attılar. Sonra genç müdür onu çok lüks gözüken bir lokantaya soktu. Gerçekten de pahalı ama bir o kadar da kaliteliydi.

"Nasılsa parası şirketten..." diye fısıldadı adam. "Listedeki en pahalı ve garip adlı yiyeceği seçelim." dediği zaman Güney gülmekten kendisini alamadı. Aslında oldukça eğlenceli biriydi bu adam. Gerçekten de adını bilmediği bir yemek siparişi verdikten sonra, yemek boyunca kısa kısa konuştu. Az konuşan Güney'e göre, oldukça hoş sohbetti. Çoğu zaman kızın gülümsemesini ve bazen de kendisini tutamayıp küçük kahkahalar atmasını sağladı.

Lokantadaki birçok kişi bu hoş çifti izliyordu. Özellikle uzun sarı saçlı kadın o kadar dikkat çekiciydi ki, bakmamak mümkün değildi. Kadir ise bu bakışların farkındaydı ve böyle bir kadın ile yemek yediği için kendisinden çok memnundu.

Yemekten sonra kalabalık caddelerde de bir süre dolaştılar. Dükkânlara girip çıkan Güney, kendisine bir iki hediye aldı. Annesi ve babasını da unutmadı. Bir pastanede oturup dondurmalı tatlılarını yerken saate baktılar. Vakit gece yarısına gelmişti. Genç kız hayretle vaktin ne çabuk geçtiğini düşündü. Doğrusu iyi ve eğlenceli bir arkadaşı vardı. Ama geri dönme vakti gelmişti.

"Geç olmuş." dedi gülümseyerek. Gülümsemesinin insanları ne kadar etkilediğinin farkında değildi. "Dönelim mi artık?"

"Dönelim..." diye üzgünce mırıldandı Kadir. Kızdan ayrılmak istemiyordu aslında. Sabaha kadar onunla konuşabilirdi, gezebilirdi. "Tabii önce arabanın yerini bulmamız lazım..." diye eklediğinde, Güney yine gülümsedi. Bu kıza gülmek gerçekten de çok yakışıyordu. Bembeyaz dişleri, sivri çenesiyle çok tatlı oluyordu.

Otele döndüklerinde saat biri geçmişti.

Genç kız adama teşekkür etti. Tahir kadar uzun olmadığı için, onun yanında kendisini pek güçsüz hissetmiyordu. Kendisinden sadece üç beş santim uzundu. Asansörden içeriye girdi ve adamı dışarıda bıraktı. Onun odası binanın başka bir bölümündeydi. Sadece elini uzatıp onun yanağını öpmesine izin vermekle yetinmişti.

Odasına girdiğinde, mutluydu. Yeni yerler görmüş ve eğlenmişti. Yavaşça soyunup üzerine beyaz saten geceliğini geçirdi. Banyoya girip elini yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçalayıp saçlarını gevşekçe tepesinde topladı. Yatarken böyle rahat olacaktı. Hava yeniden çok sıcak olmuştu. Yatak odasına geri dönüp klimayı biraz açtı. İçerisi hafif serinlese iyi olurdu. Yıllardır Ankara'da kalan birisi olarak soğuğa alışık bedeni bu sıcaklıktan memnun değildi.

Yatağına doğru giderken, patronunun geldiği zaman kendisini araması ile ilgili verdiği direktifi hatırladı. Olduğu yerde kalakaldı. Hay Allah! Unutmuştu. Saatine baktı. Çok geç olmuştu. Erken kalkan birisi olarak herhalde bu saatte çoktan uyumuş olmalıydı. Şimdi araması doğru olur muydu acaba? Yok, aramak için gerçekten çok geçti.

Ama ya aramadı diye kızarsa? Nasıl da unutmuştu! Ne yapacağını bilemiyordu.

O anda kapısı biraz sertçe vurulunca ürktü.

Bu da kimdi?

Huzursuzca kapıya doğru gidip kulağını tahtasına yaklaştırdı. Aslında kim olduğunu adı gibi biliyordu. Sadece kendisini kandırıyordu. "Kim o?" diye sordu hafifçe.

"Benim, Tahir!" diye bir ses geldi arka taraftan. Tam da tahmin ettiği kişiydi. Yutkundu... Sonra derin bir nefes aldı. İşte şimdi başına geleceklerden emin değildi. Çaresizce kapıya araladı. Sadece yüzü gözükecek şekilde, gövdesini saklayarak adamın yüzüne baktı. Evet, oydu ve sinirliydi.

"Hani gelince beni arayacaktın?" diye sordu adam sertçe. Kısılmış gözleri genç kızın iri mavi gözlerindeydi.

"Evet ama..."

"Evet ne?"

"Geç olmuştu... Ben de..."

Genç adam kapıyı hafif bir güçle itekleyip içeriye girdi. Ona engel olamayan Güney utançla kapıyı ardından kapatıp kendisini nasıl gizleyeceğini düşündü. Üzerindeki gecelik bir erkekle bir odada yalnız kalmak için hiç de güvenli değildi. Saklayacağından çok şeyi meydana çıkarıyordu.

Odanın ortasına ilerleyen adam, dönüp genç kıza sinirli bir bakış attı. Üzerinde uzun bacaklarına sıkıca yapışan siyah bir kot ve gece mavisi tonunda bir gömlek vardı. Odanın köşelerinden gelen zayıf aydınlatmada fazla atletik ve ürkütücü duruyordu. "Geç de olsa aramanı söylemiştim. Seni merak etmekten daha başka işlerim de var benim..."

"Üzgünüm..." Onun kendisine kızması üzerine gerçekten üzülmüştü. "Gerçekten... Vakit çok hızlı geçti ve... ve..." Konuşamadı. Saten kumaşın gizleyemediği dolgun göğüslerinde ve beyaz bacaklarında rastgele gezinen bakışlar Güney'in içini titretti. Geceliğinin açık yakası yüzünden iki göğsü de neredeyse yarılarına kadar

gözüküyordu. Askılarının kumaşla birleştiği yer dik göğüs uçlarının hemen yukarısındaydı. Daha sarkık göğüsleri olsaydı bu derece belirgin olmazdı. Farkında olmadan eliyle örtmeyi denedi.

"Özür dilerim… Kıyafetim… müsait değil." diye kesik kesik konuştu. Bütün tüyleri ürpermişti adeta. Kahretsin! Keşke saçlarını toplamamış olsaydı. Toplamasaydı belki onları serbestçe göğsüne çekip kendisini biraz olsun gizleyebilirdi. Şimdi topuzunu çözüp örtünmek saçma olacaktı. Ama odasına onun böyle öfkeyle dalacağını bilemezdi ki.

Tahir onun üzerindeki kıyafetin açık saçıklığını ilk anda algılamamıştı. Kızdan bir haber alamadığı için gerçekten merak etmiş ve öfkelenmişti. Onu sorumsuzluğu için iyice bir azarlamaya niyetliyken, dönüp bakmış ve baştan çıkarıcı genç vücudunu görmüştü. Genç bir kızın odasına ansızın daldığını fak etti ve bu yüzden canı sıkıldı. Güney'in huzursuzluğu güzel gözlerinden belli oluyordu.

"Görüyorum…" diye homurdandı. Gözleri karşılaştı. Genç kızın dayanılmaz gözleri, içindeki öfkeyi inanılmaz bir şekilde baskılıyordu. Bakışlarını kaçırdı. Sonra uzanıp yatağın ayakucundaki ince pikeyi aldı ve Güney'in ne vücuduna ne de gözlerine bakmadan uzattı. Bakışları odanın başka bir noktasındaydı. "Örtün."

Güney hemen örtüyü onun elinden alıp bir şal gibi sarınmıştı. Yine de vücudundaki garip ürpertilere engel olamıyordu. Klima içeriyi fazla mı soğutmuştu acaba? Ya da adamın kısa süren bakışları mı bu etkiyi uyandırmıştı?

Tahir hâlâ ona bakmıyordu. Gözlerini odada gezdirdi. Elleri sıkıntılı bir şekilde belindeydi. Sonra neredeyse homurdandı. "Eğlendin mi bari?" Bakışlarını genç kızın duru yüzüne çevirdi. Onun utancından kaynaklanan kızarıklığı biraz geçmişti.

"Evet… Teşekkürler." dedi Güney. Kabul etmeliydi ki adam çok düşünceliydi. Arsız bir erkek gibi davranabilir, örtüyü vermeye gerek duymadan kendisini seyredebilirdi. "Siz de… eğlendiniz mi?" diye sordu usulca.

Genç adam garip bakışlarla onu süzdü. Siniri henüz devam ediyordu ama genç kızın duru bakışları karşısında iyice yumuşamaya başlamıştı. Aklına kendisiyle yatmaya hevesli gözüken esmer güzeli kadın geldi. Bütün gece gözlerinin içine bakmıştı. Şimdi bu odada olacağına onun koynunda olması gerektiğini biliyordu. Ama hem canı istememişti hem de Nida yüzünden kadını odasına götürmemişti.

Aynı anda iki kadını idare eden erkeklerden değildi. Gecelik ilişki bile olsa böyle şeyleri sevmezdi.

"Sayılır…" dedi daha az bir sinirle.

"Arkadaşlarınız geldi mi?" Güney onun sakinleşmeye başladığını anlamıştı. Bunun rahatlığı ile güzel dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Adam başını salladı. "Evet, geldiler," diye kısaca kestirip attı.

Güney yavaşça onun önüne gidip gözlerinin içine baktı. Başını alabildiğine geriye atmıştı. Ayağındaki düz terliklerle ona karşı boy avantajını iyice kaybetmişti. Onun kendisi için endişelendiğini anlayabiliyordu. Neden endişelendiğini hiç anlamasa da, bu hoşuna gidiyordu. Tahir hiçbir zaman kendisine karşı patron gibi davranmamıştı. Onu tanıdığı bu birkaç günlük sürede, sürekli samimi ilgisini görmüştü. Bu asık suratlı ve ciddi genç adam, gerçekten de bir ağabey gibi ona kol kanat germeye çalışıyordu. Davranışları, yanında çalışan bir personele olabilecek davranışlardan farklıydı…

"Söyleyin bana…" diye fısıldadı ansızın…

Adamın kaşları çatıldı. O kendisine yanaşınca, genç kızdan güzel bir parfüm yayılmış ve burun deliklerinden içeriye girmişti. Bunu da beraber aldıklarını hatırladı… Hissettiklerinden hoşlanmadı. "Anlamadım?" dedi durgun bir sesle.

"Neden?" dedi Güney. Kırmızı dudakları ıslak ıslak parlıyordu ve iri mavi gözleriyle o anda inanılmaz çekiciydi. Kapalı bir odada bir erkeğe karşı neredeyse çıplak olduğunun bilincindeydi ama aklındaki sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu. "Neden bana karşı böyle… böyle…" Aklına istediği kelime gelmedi. Adamın çatılı kaşlarını eliyle düzeltme isteği ise içinde dolup taşmıştı. Sonra bulabildiği en uygun kelimeyle devam etti. "…korumacısınız? Bana karşı çok iyi ve cömert olmanızı anlıyorum ama sanki… başka bir sebepten dolayı… benim için sürekli endişeleniyor gibisiniz?"

Adam bir adım geri gitti. "Saçma!" dedi ona kısaca. "Yanımda çalışıyorsun ve burada senden ben sorumluyum. O aptal Kadir'e güvenmemeliydim. Senin yanında aklının karışacağını bilmeliydim… Beni aramalıydın… Ya bir şey olsaydı? Burası Kıbrıs. Bin türlü insan var bu mevsimde. Başına her şey gelebilirdi."

"Özür dilerim… Özür dilerim…" diye içten bir şekilde ona doğru fısıldadı. Farkında olmadan bir adım attı. Elini uzattı ve adamın bir kolunu tuttu. Gözlerinin karanlığında kaybolacak kadar derinlerine

baktı. "Özür dilerim... Aklıma geldiğinde geç olmuştu ve... uyumuşsunuzdur diye düşündüm."

Genç adam bir an onu süzdü. Bakışları ne düşündüğünü belli etmiyordu ama içindeki kızgınlık tamamen yok olmuş gibiydi. Sonra yavaşça başını salladı. "Peki..." Kolunu çekti belli etmeden. "Yalnız bir daha olmasın. Burada bana emanetsin. Unutma. Başına her şey gelebilirdi." Gözleri yeniden sertleşti. "Ara diyorsam... arayacaksın." diye minik bir tehditle yeniden emretti. "Saat kaç olursa olsun... Yoksa hep benimle gezmek zorunda kalırsın."

Güney ürkekçe başını salladı. "Ta... tamam." derken kekelemişti biraz. Aslında bu da güzel bir fikirdi.

"Güzel... Anlaştığımıza sevindim. Şimdi ben gideyim. Sen de dinlen." Dönüp kapıya gitti. Hiç duraksamadan açtı. Ancak çıkmadan önce, odanın ortasında duran genç kıza şöyle bir baktı. Üzerindeki o ince örtüye rağmen bile çok güzel gözüküyordu. "İyi geceler!"

"Size de..." diye mırıldandı Güney.

Genç adam dışarıya adım attı ve kapıyı ardından çekip kapattı.

Güney sabaha kadar zor uyudu. Genç adamın kızgınlığının sabaha geçeceğini umuyordu. Garip ki onun endişesi kendisini mutlu etmişti. Bu kadar kısa bir sürede değer verildiğini hissetmek güzeldi. Demek genç adam kendisini ondan sorumlu hissediyordu. Ona emanet olduğunu söylemişti. Ne güzel... Peki ama?.. Peki ama kim tarafından emanet edilmişti ki? Büyük ihtimalle avukat Ahmet Bey tarafından... Başka kim olabilirdi ki? Yoksa lafın gelişi mi öyle söylemişti?

Uyandığında güneş yeni doğmuştu. Az uyumuş olmasına rağmen hiç uykusu yoktu. Dünkü ödül töreninden sonra bayiler için sıra eğlencedeydi. Bu gece için bir parti tertiplenmişti. Gündüz de otobüslerle Kıbrıs turu vardı. Bütün bayiler oteli pazartesi günü terk edeceklerdi ve onlar gidinceye kadar eğlenmeleri amaçlanıyordu. Tahir'in yardımcısı olarak bunlardan haberi vardı. Organizasyonu ise bu tip şeylere alışkın olan otel müdürü yaptırtmıştı. Acemi bir yardımcı olarak bazı şeyleri yeni öğreniyordu. Allah'tan Tahir kendisini hiç aceleye getirtmiyordu.

Bir gece daha burada onunla kalacaktı... Patronuyla gece oluşan elektriğin tekrar oluşmamasını ümit ederek yatağından kalktı. Duşunu alıp uzun saçlarını kuruttu. Üzerine giydiği krem şort ve yeşil bluz ile artık hazırdı. Kendisine baktı. Bu kıyafet yeterince kapalıydı.

Tahir herhalde bir şey diyemezdi. Hatta göğüslerini daha dolgun göstermesine rağmen uçları belli olmasın diye içine sutyen bile giymişti. Onlar için yapacak fazla bir şey yoktu. Dolgun göğüslü olması kendi suçu değildi. Gerekirse yine saçları ile örterdi.

Çok erken olduğu için biraz plajda yürüdü. Daha şimdiden plajda yer tutanlar vardı. Hava güzel olacağa benziyordu. Kendisi de bir işi yoksa yeniden plaja inmeyi planlıyordu. Otobüs gezisine Tahir'in gitmeyeceğini biliyordu. O gitmiyorsa doğal olarak kendisi de gitmiyor demekti.

Suya baktı dalgın dalgın. Dün ne güzel yüzmüştü bu derin sularda... Şimdi tek başına cesaret edemezdi ama Tahir yine yanına gelirse eğer... onunla birlikte yüzmeyi zevkle isterdi. Adamın varlığı kendisine güven veriyordu. O tam bir balık gibi yüzüyordu. Şaşırmamıştı tabii... İri vücuduna rağmen inanılmaz esnek ve hızlıydı. Saçları ne kadar da gürdü! O şakaklarındaki beyazlara ise bayılıyordu...

Bayılıyor muydu?

İç çekti. Tabii ki tarafsız bir gözle baktığında bayılıyordu. Başka ne olabilirdi ki? Onu sıkça düşünmesinin sebebi de elbette sürekli beraber olmalarıydı. Başka hiçbir sebebi yoktu. Belki de akşamki huzursuzluk yüzünden beyni şu anda onunla meşguldü. Hem yardımcısı değil miydi? Elbette sürekli onu düşünecek, istediklerini yapmaya çalışacaktı. Bunun için para alıyordu.

Tam geri dönecekti ki, plaj boyunca koşarak gelen birisini fark etti. Gözlerini kıstı. Yok, onu düşündüğü için aklı onunla oyun oynamıyordu. Bu kesinlikle oydu.

Genç adamı artık hemen tanıyordu. Uzun boyunu ve azametli cüssesini seçememek çok zordu. Patronu sabah erkenden koşuya kalkmış olmalıydı. Ellerini şortunun cebine sokarak gelmesini bekledi. İçinden gelen bir dürtüyle gülümsemişti. Genç adamı düşündüğü bir anda ve bu kadar erken saatte onu görmek hoşuna gitmişti.

"Günaydın!" dedi yanına gelen adama. Tahir onu görünce koşmayı bırakmış ve genç kıza yaklaşmıştı. "Erken kalkmışsınız?" dedi masmavi gözlerinde tatlı bir ışıkla.

Tahir'in giydiği siyah spor atlet terden biraz ıslanmıştı. Fakat açıkta bıraktığı kasları, ışıl ışıl parlıyordu. Saçları da iyice ıslaktı. Uzun süredir koştuğu belliydi. Buna rağmen nefesi gayet düzenliydi.

"Günaydın!" dedi adam da ona. Genç kızın sıcak gülümsemesine karşılık o da hafif bir gülümsemeyle cevap vermişti. Uzamış

sakalına rağmen oldukça hoş duruyordu. "Sen de erken kalkmışsın? Bugün tatil günü... Biraz daha uyuyabilirdin?" Boynuna doladığı havlusuyla terli alnını ve yüzünü siliyordu.

Güney başını salladı. "Uyuyamadım... Sizin yüzünüzden uykum kaçtı zaten."

Adamın bir kaşı hafifçe yukarıya kalktı. "Benim yüzümden mi?"

"Dün gece olanlar için... Sizi kızdırmak istemezdim... Bize hem araba ayarladınız, hem de masrafları karşıladınız. Kadir Bey'e de izin verdiniz. İyi niyetinize karşılık yaptığım hiç hoş değildi."

"O olay dün gecede kaldı." diye mırıldandı adam. "Unut artık."

"Bana kızgın değil misiniz?"

"Şimdi hayır. Bir daha olmazsa tabii..."

Güney mutlulukla gülümsedi. Gözleri ışıldamıştı. "Olmayacak... Söz."

"Güzel... Neyse, madem erken kalkmışsın, kahvaltıyı beraber yapalım mı? Tabii biraz beklemen gerekecek. Duş alıp tıraş olmalıyım..."

Güney keyifle kabul etti. Adamın kininin olmaması hoşuna gitmişti. Kindar insanlardan nefret ederdi. Üstelik kendisi de biraz kinciydi galiba. Yıllar geçmesine rağmen kardeşini öldüren o adamdan nefret etmekten geri kalamıyordu. Yüzünü bile unutmuştu hâlbuki... Sadece sargılı başının ve şişip morarmış suratının karanlıktaki hayali kalmıştı aklında... Karşısındaki adamla aynı isme sahip olması, onu iyice unutmasını engelliyordu. Hayat ne garipti? Bir tane berbat, bir tane de harika bir Tahir tanıyordu...

Birlikte otele döndüler. Tahir odasına hazırlanmak için çıktığında, o da kahvaltı salonuna girdi. Fazla kalabalık değildi. İki tabak hazırlayıp, cam kıyısında boş bir masaya yerleşti. Çaylarını patronu gelince alırdı. Beklerken etrafını süzdü. Kendisine bakan erkeklerin çapkın bakışlarını fark edince, umursamazca gözlerini camdan dışarıya, denize çevirdi. Ve kendisine çapkınca bakmayan tek adamı beklemeye devam etti.

Çok kısa bir süre sonra Tahir yanına geldiğinde, elinde olmadan gizlice onu süzdü. Kendisine hep tanıdık gelen o yakışıklı suratı pırıl pırıldı. Gerçekten de onun çok yakışıklı olduğunu düşündü. Bir erkeğin bu kadar çekici olması sık görülen bir şey değildi. Allah'ın onu özenle yarattığını düşündü. O geniş bir kadın yelpazesi için gerçek bir tehlikeydi. Adamın bunca senedir evlenmemesine şaşırmamak

lazımdı. Böyle yakışıklı ve zengin olup da tek bir kadına bağlanmak elbette saçma olmalıydı. Evlenmeden de istediği kadına sahip olabilirken, neden tek bir kadına bağlı olsundu ki? Fiziği bile çok güzeldi. Bir gram bile yağı olmayan kaslı bedeni, şu üzerindeki bol gömlekten bile belli oluyordu. Gözlerini gömleğin kumaşını zorlayan kollarından kaçırmaya çalışırken, gelişini gülümseyerek karşıladı. Kaslı erkeklerden hoşlanmaya mı başlamıştı ne?

"Çok beklettim mi?" diye sordu genç adam. Uzaktan Güney'in bir masada tek başına oturduğunu ve kendisini beklediğini görmüştü. Gelirken de iki fincan çay alıvermişti. Bu sefer son hizmeti o yapmıştı.

"Patronumu beklemek benim görevim..." dedi genç kız sevimlice. Gözleri birden ışıl ışıl olmuştu ama bunun hiç farkında değildi. "Öyle değil mi?"

"Belki öyle..." dedi adam masaya yerleşirken. Fincanlardan birisini Güney'in önüne koyup gözlerini ona çevirdi. "Ama şu anda burada patron olarak bulunmuyorum. Sen de iyi bir arkadaşın ile kahvaltı ettiğini düşün... Ben de buranın en güzel kızı ile kahvaltı etmenin keyfini çıkarayım."

Sesi gayet doğal, tavrı yılışıklıktan çok uzaktı. Genç kız yine de onun ciddi bir tavırla söylediği bu sözlerden hoşlanmıştı. "Çok naziksiniz." dedi. Sonra muzipçe gülümsedi. "Kızları böyle mi tavlıyorsunuz?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. Asık yüzünde artık sık sık gülme belirtileri gözüküyordu. "Genellikle." dedi.

Gülümsemek bile bir insanı bu kadar mı tatlı yapardı? Güney gerçekten de böyle hoş bir patronu olduğu için seviniyordu. Şu anda yanında itici, çirkin, göbekli bir patron olabilirdi. Ve Güney de onun sıkıcı laflarını dinliyormuş gibi kendisini zorluyor olabilirdi. Çok şükür Ahmet abi haklı çıkmıştı. Bu adam hakikaten özel birisiydi.

"Bugün bütün gün boşsun." dedi genç adam ona. "Benim biraz işim var. Arkadaşlarımla çalışacağız. Küçük bir toplantımız var. O yüzden sana ihtiyacım olmayacak. İzinlisin. Kadir de toplantıya katılacak ama erken çıkar. Belki de Kadir ile bir planınız vardır?"

Güney onun sesindeki ince tonu fark etti.

"Hiçbir planımız yok... Dün gece sadece nezaket göstererek bana Lefkoşa'yı gezdirdi. Ayrıca hiçbir terbiyesizlik yapmadı..."

"Yapacak biri olsaydı... ben çıkmanıza izin vermezdim zaten." dedi Tahir aldırmaz bir tonla. Önündeki ekmeği almış, üzerine tereyağı sürmeye başlamıştı. Uzun ve güçlü parmakları bıçağı kullanırken çok maharetli gözüküyordu. "Kadir iyi birisidir. Zeki ve çalışkandır. Onu severim. Eminim esprili yanını senin yanında ortaya çıkarabilmiştir. Eğlenebildin mi bari?"

"Evet..." diye samimice cevapladı Güney. "İsteyince gerçekten komik oluyor. Beni sık sık güldürdü. Size de yeniden teşekkür ederim. Araba için ve onu toplantıya çağırmayıp beni gezdirmesine izin verdiğiniz için..."

"Önemli değil. Senin biraz eğlenmeni istedim. Peki, madem Kadir ile bir planın yok, bugün ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum..." Genç kızın önünde bir tabak taze pişmiş peynirli sigara böreği vardı. O da önündeki sigara böreklerinden bir tane almış ve üzerine bolca reçel sürdükten sonra bir parça ısırmıştı. Kararsızca duraladı. "Plajda güneşlenmeyi düşünüyorum. Eğer... siz de gelirseniz... belki yüzerim de."

"Demek artık sudan korkmuyorsun?" Bakışları onun dudaklarındaydı.

"Aslında korkuyorum..." Adamın kendisine baktığını fark edince kaşlarını kaldırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Peynirli börek ile reçeli nasıl yiyebiliyorsun? İğrenç olmalı." dedi Tahir merakla.

Genç kız kıkırdadı. "Tadı harika oluyor. Denemek ister misiniz?"

"Hayır." dedi adam açıkça. Ama Güney, elindeki ısırılmış böreği bir kenara bırakmış, yeni bir tanesine uzanmıştı bile.

"Deneyin lütfen... Gerçekten tadı çok güzel..."

"Eminim öyledir ama canım istemiyor şimdi." diye aldırmaz göründü Tahir. Onun uzattığı sigara böreğini görmezden geldi.

"Hadi ama... Gerçekten çok lezzetli oluyor. Hem siz de tereyağının üzerine bal sürüyorsunuz, aynı şey değil mi?"

"Değil..." Genç adam yan masalardan izlendiklerini fark edince, çok itiraz etmedi. Herkesin içinde bu çekici kızı reddetmek doğru olmayacaktı. Güney'in saçtığı ışık yüzünden insanların onu izlemesine alışmalıydı artık. Üstelik Güney bu konuda kendisini uyarmıştı. Çok göz önünde olduğunu ve saçları bu renkteyken herkesin dikkatini çekeceklerini söylemişti. Haklı çıkmıştı. Aslında rahatsız değildi

ama erkeklerin ona böyle bakması hoşuna gitmiyordu. Acaba... Acaba saçlarını yeniden mi boyatsalardı?

Onun parmaklarına dokunmadan uzatmış olduğu peynirli böreği aldı. Portakal reçeli sürülmüş kısmını ısırdı. Kendisine göre küçük bir börekti zaten. Yarısından çoğu ağzında kayboldu. Bir süre ağzında yavaş yavaş çevirdi. Güney merakla kendisine bakıyordu.

"Nasıl?" diye sordu sonra merakla. Işıl ışıl gözleri her an gülecekmiş gibi adamın yüzüne kilitlenmişti.

"Hımm..." Ağzını yalancıktan şapırdattı. "Hakikaten fena değilmiş."

Genç kız keyifle güldü. "Söylemiştim... Yardımcınıza güvenecekseniz efendim. Ben size çok iyi bakacağım. Bu kasların arasında boşluklar olduğunu görmedim zannetmeyin. Birkaç kilo size çok iyi gelecek."

"O yüzden mi tabağıma sürekli bir sürü şey dolduruyorsun?" dedi adam hafif bir alayla. "Beni beğenmiyor musun?"

"Ne münasebet... Ama sahte karınız olarak bir iki kilo almanıza hayır demezdim. İki metrelik bir adam için bu kadar kas çok fazla... Sadece koşarak formunuzu koruduğunuza inanmıyorum. Evde spor yapmak için bir odanız da yok..."

"Öyle mi? İyi bir gözlemcisin sanırım. Aslında vakit buldukça spor salonuna gidiyorum."

"Buna da inanmadım... Eski nişanlım da vücut geliştirme yapardı. Haftada dört gün giderdi. Fakat onun kasları sizinkiler kadar doğal değildi. Bilmesem... Bilmesem sizin... ağır işlerde çalışan bir işçi olduğunuzu bile düşünebilirim. Ya da eski zamanlardaki gibi vahşi bir savaşçı."

Tahir onu süzüyordu sessizce. Sonra yavaşça sordu. "Nişanlın ile yattınız mı hiç?" Genç kızın gözleri irileşti. Genç adam umursamaz gibi omuz silkmişti. "Onun vücudunu bildiğin için sordum... Başka bir sebebi yok."

Güney "Şimdi sizinkini de biliyorum ama..." dedi yavaşça.

"Soruma cevap değil bu." diye hafifçe homurdandı adam.

"Tahir Bey..." diye minik bir iç çekti Güney. Bu soruya hiç hazırlıklı değildi. Gizleyeceği bir şey yoktu ama ona cevaplamak?..

O sırada yanlarında bir hareket olunca ikisi de başlarını kaldırdı. "Merhabalar... Günaydın!" diyordu birisi. Genç kız bakışlarını yanlarında durup selam veren adama çevirdi. Şaşkınlıktan nefesini

tuttu o anda. Uzun… Upuzun bir başka adam daha duruyordu yanlarında. Tahir kadar uzundu… Tahir kadar atletikti. O da bol bir gömlek giymişti. Buna rağmen beyaz gömleğin her yerinden adeta kas ve enerji fışkırıyordu. Bu vücut ona o kadar tanıdık gelmişti ki. Bakışları usulca adamın yüzüne kaydı.

Tahir yerinde hafifçe kaykılmıştı sadece…

"Günaydın!" dedi o da uzun adama. "Gel otur. Seni Güney ile tanıştırayım."

Genç kız gözlerini adama dikmesinin ayıp olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Gür saçları geriye doğru taranmış, geniş alnı meydana çıkmıştı. Tek bir beyaz tel bile yoktu. Kemikli, çok biçimli bir yüzü vardı. Fakat o yakışıklı yüzde en çok dikkati çeken şey, gözünün kıyısındaki ince ve seksi yara değil, kahverengi gözleriydi. Tahir'in yırtıcı ve sert bakışlarından çok daha farklı, dehşet güzel gözlerdi. Koyu kahverengi ve özelliksiz gibi durmasına rağmen, daha önce bir erkekte bu kadar güzel gözler görmemişti. Uzun kirpiklerinin altından hafifçe gülümseyerek bakıyordu.

"Güney, sana arkadaşım Tamer'i tanıştırayım…" dedi Tahir sakince.

Tamer elindeki kahvaltı tabağını masaya bırakır bırakmaz elini genç kıza uzatmıştı. İri elinde onun küçücük eli kayboldu. "Memnun oldum Güney!" dedi kendisinden emin bir sesle. "Tahir senden pek az bahsedince merak etmiştik doğrusu. Şimdi seni neden sır gibi sakladığı meydana çıktı."

Genç kız şaşkındı. Bu otelde toplasan, bu kadar yakışıklı iki erkek daha olamazdı. Olan iki erkek de zaten kendi masasındaydı. Çevredeki kadınların şimdi kendisini kıskançlıkla izlediğine emindi ama Tamer isimli adamın yüzüne bakmaktan buna dikkat bile edemiyordu.

"Ben de…" dedi gülümsemeye çalışarak. "Ben de memnun oldum."

"Kimseyi sır gibi saklamıyorum." dedi o sırada Tahir biraz homurdanarak. Bakışları salonda gezindi. "Doğan yok mu?"

Tamer genç kızın elini bıraktı ve Tahir'in yanında bir sandalye çekti. İki geniş omuzlu erkek için dört kişilik masa çok rahat sayılmazdı. Yine de biraz kenara kayarak arkadaşının yanına oturdu.

"Gelir birazdan…" dedi Tamer. Sesi pürüzsüz ve en az gözleri kadar güzeldi. "Belki de gelmez…" diye ekledi usulca. Bakışları

Tahir'in anlayacağı bir ifade ile doluydu. Tahir onun ne demek istediğini anladı. Dün akşam otel müdürünün düzenlediği özel yemekte Doğan'ın yanına oturan kumral güzelini hatırlamıştı. Kadının Doğan'a bayıldığı o kadar belliydi ki… Bir esmer güzeli de Tamer'e kur yapmıştı tabii. Ama Tamer eskisi gibi değildi. Natalia'dan ayrıldıktan sonra sanki hiçbir kadını beğenmez olmuştu. O da kendisi gibi gece yarısı o istekli güzel kadını ekmiş, odasına tek başına çıkmış olmalıydı. Demek ki aralarında önceki gecenin keyfini çıkaran bir tek Doğan olmuştu. Onun şu anda kumral kadının kollarında uyuyor olduğunu düşündü.

Güney ise onların bakışmalarını fark etmedi. Tamer'in gözleri yeniden kendisine dönmüştü. "Nasıl? İşinden memnun musun Güney?" diye sordu rahat bir tonla. Sizli bizli olmadan oldukça sıcak konuşmuştu. Güney bundan hiç rahatsız olmadı. Sonra genç adam hafifçe gülümsedi. "Belki de Tahir'in yanında sormamalıyım. Onun ne kadar zor bir adam olduğunu emin ol biz de biliyoruz."

Tahir ters bir bakışla uzanıp genç kızın tabağından peynirli bir börek aldı. "Aferin… İyi ki arkadaşımsın." diye homurdandı. Sonra kocaman bir parça reçeli Tamer'in iğrenen bakışları altında sigara böreğinin üzerine sürdü. "Korkutma kızı."

Tamer arkadaşının reçelli kısmı ısırmasını memnuniyetsiz bir tavırla izledikten bir an sonra yeniden Güney'e döndü. Genç kız onun bakışlarının Tahir gibi keskin olmaması yüzünden hafifçe gülümsedi. O kahverengi güzel gözler de bu gülümsemeye cevap verdi. Güney onun bakışlarından da rahatsız olmamıştı. İncelendiğinin ve tartıldığının farkındaydı aslında. Her ne kadar Tahir'i kötülüyor gibi duruyorsa da, sanki arkadaşının iyiliği için Güney'i çözümlemeye çalışıyormuş gibi gözüküyordu. Ve onun bakışlarında kesinlikle bir çapkınlık gözükmüyordu. Bu içini rahatlattı. Tahir'in bir arkadaşının daha kendisine asılmasını istemezdi. Ekrem yeniden aklına gelince keyfi kaçmasın diye hemen onu aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ben patronumdan gerçekten memnunum Tamer Bey…" dedi adama. "Hangi patron kendi personeliyle böyle karşılıklı kahvaltı eder?"

Tamer başını salladı. "Sanılanın aksine Tahir çok alçakgönüllüdür. Hakkında söylenilenlerin çoğu uydurmadır."

"Ben zaten onun hakkında kötü bir şey duymadım. Duysam da önemli değil. İnsanlar hakkındaki fikrimi kendim edinmeyi severim. Başkalarının düşünceleri benim için önemli değil..."

"Doğru... Birimiz için iyi olan bir diğerimiz için kötü olabilir."

"Başka konudan konuşur musunuz?" diye yine homurdandı Tahir. "Ya da en iyisi kahvaltınızı yapmaya devam edin."

Tamer belirsizce gülümsedi. "Hayırdır? İyi uyuyamadın mı?"

"Aksine... İyi uyudum. Erken kalkıp koşuya bile gittim."

Tamer "Ben de iyi uyudum doğrusu..." dedi. "Dün yorucuydu. Bir ara davette sıkıntıdan patladım." Bir telefon sesi duyulunca, genç adam konuşmasını kesti. Masanın kenarına bırakmış olduğu siyah telefonu aldı. Dokunmatik telefonun ekranında görünen isme şöyle bir baktı. Yüzündeki gülümseme silinmişti. Sonra sakince açma düğmesine bastı.

"Kýrie Kristos?"

Güney ister istemez bakışlarını Tamer'e çevirdi. Türkçe konuşmuyordu. Konuştuğu dili tam anlamamıştı. Genç adam sakin ama dile hâkim bir tavırla konuşuyordu. Tahir de bir an için arkadaşına bakmıştı ama sonra ilgilenmeden kahvaltısına devam etmişti. Genç kız ayıp olacağı için yeniden kahvaltısına döndü. Doymuştu bile zaten. Ancak kulağı hâlâ konuşulanlardaydı. Bu hangi dildi ki? Yunanca mı?

Tamer telefonunu kapatıp yine masanın kıyısına koydu. Tahir ilgilenmiyormuş gibi gözükmüşse bile ilgilendiği belliydi ki hemen başını çevirip sordu.

"Ne oldu? Natalia'ya bir şey mi olmuş?"

Tamer'in yüzü biraz ifadesizleşmişti. Arkadaşına hafif çatık kaşlarla baktı. "Bilmiyorum... Sormadım." diye kestirip attı.

"Yunanistan'a gideli iki sene oldu neredeyse..." diye mırıldandı Tahir. "Hiç mi merak etmiyorsun?"

"Etmiyorum." dedi Tamer yerinden kalkarken. Sesi soğumuştu sanki. Güney'in dikkatini hemen çekmişti bu soğukluk. "Gidip biraz sıcak süt alacağım kendime... İsteyen var mı?"

Tahir cevap vermeye bile gerek görmeden hayır manasında başını salladı. Güney ise hafifçe gülümsemişti. "Teşekkür ederim. İstemem."

O gidince genç kız bakışlarını patronuna çevirdi. Tahir ise onunla ilgilenmeden kahvaltısını yapıyordu. Güney çok merak

etmesine rağmen bir şey sormadı. Soramadı... Bu konunun özel olduğu belliydi. Tamer'in yakışıklı yüzü, konuşmada o isim geçince düşmüştü... Ne demişti? Natalia mı? Bu bir kadın adı değil miydi? Yabancı bir isimdi. Eğer o konuşma Yunanca ise kadın da Yunanlı olmalıydı. Fakat patronu ile henüz arkadaşlarının ilişkilerini konuşabilecek kadar yakın değildi. Eğer Tahir anlatmak isterse nasılsa bir gün anlatırdı.

Az sonra Tamer geri geldi. Elinde tuttuğu fincandaki sütün dumanı tütüyordu. Genç kız dağ gibi adamın süt içmesini de ilginç bulmuştu. Tamer'in boyu Tahir kadar vardı. Kasları ile bir süper kahramanı andıran bu adamın süt içmesi hoşuna gitti istemeden. Ancak adamın yüzünün birkaç dakika öncesine göre neşeli olmadığı gözüküyordu. O telefonda yabancı dil ile ne konuşmuşsa, canı sıkılmıştı.

"Ben izin istesem?" dedi patronuna. Aslında ikisini yalnız bırakmak istemişti. Belki konuşacakları şeyler olurdu. Tahir yakıcı siyah gözlerini genç kıza kaldırdı. "Plajda yer kapmak istiyorum da... Madem izinliyim?"

"Tamam..." dedi Tahir de. "Dikkatli ol ve çok açılma... İşimiz erken biterse biz de geliriz. Gelemezsem akşam partide görüşürüz."

Güney başını salladı. Aslında içinde garip bir hayal kırıklığı duymuştu. Sanki tüm gün adamı göremeyecek olmak, içinde bir boşluğa sebep olmuştu. Bu garipti. Bu kadar kısa sürede ona alışmaya mı başlamıştı? Yoksa hissettiği şey sadece denize tek başına girecek olmanın verdiği bir korku muydu?

"İyi günler Tamer Bey!" dedi Güney diğer adama da. Onun hafif gülümsemesini de aldıktan sonra döndü ve uzun alımlı vücuduyla oradan uzaklaştı.

İki erkek de birkaç saniye onun arkasından baktılar.

"Sevgilin mi?" diye sordu Tamer arkadaşına.

"Saçmalama... Görmüyor musun o daha çocuk." diye sıkıntılı bir şekilde homurdandı Tahir.

"Buradan bakılınca öyle gözükmüyor." dedi Tamer de dürüstçe. "O çok güzel, genç bir hanım."

"Ve benim yardımcım... Başka bir şey değil."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Güzel ve çekici olduğunu kabul ediyorum. Ama o benim korumam altında. Sana tavsiyem yakışıklılığını onun üzerinde

kullanmaman... En azından Natalia ile aranızda olan sorunları halletmeden."

Tamer'in bakışları umursamaz olmuştu. "Natalia ile aramda hiç bir şey kalmadı dostum."

"Öyle mi? Bundan emin misin?"

"Alay etme Tahir. Sana hiç yakışmıyor." Bu sefer Tamer de biraz homurdanmıştı. "Natalia ile iki sene önce ayrıldık biz. Hem de kesin bir şekilde. Beni istemiyordu ve ülkesine döndü. Artık başka bir hayatı var. Şirketinin başına geçmiş."

"O hayatta sen de olmalıydın."

Tamer alaycı bir tavırla dudak büktü. "Bunu denedim... Onun hayatında olmayı denedim. Artık önemli değil... Onu unuttum."

Tahir çay bardağından son bir yudum alıp kısılmış gözlerle arkadaşına baktı. "Madem unuttun, neden dün geceki kadını reddettin? Eskiden olsa affetmezdin?"

"Sen neden o şahane esmerle olmadıysan, ben de ondan olmadım... Kadın sana bakarken adeta erimişti. Hem yorgundum dedim ya. Bir kadını memnun edecek ruh halim hiç yoktu."

Tahir sesini çıkarmadı. Arkadaşının Natalia ile ayrıldıktan sonraki geçen iki yılda başka bir kadına doğru düzgün baktığını bile görmemişti. Bu aşk denen şey sıkıntı verici bir histi. Onun bir zamanlar Natalia'yı sevmiş olduğunu biliyordu. Şu andaki hislerini çok iyi gizlese de Tamer'in hâlâ acı çektiğini hissedebiliyordu. Aşk berbat bir şeydi... Çok şükür kendisi de Doğan gibi bu illetin pençesine düşmemişti. O yüzden iki üç aylık beraberlikler en iyisiydi.

Doğan'ı düşündüğü anda genç adamın masaya gelmesi ilginçti.

Tamer'e tıpatıp benzeyen fiziği ile önlerinde belirdi birden. Bir garson Güney'in boş bıraktığı yeri konuşmaları esnasında temizlemişti. Doğan da oraya oturdu. Elinde sadece bir bardak meyve suyu vardı. "Günaydın!" dedi karşısındaki iki asık suratlı arkadaşına gülümseyerek. Vahşi dalgalı saçları alnına dökülmüştü. Esmer tenindeki yemyeşil parlayan koyu gözleri ile o sabah gerçekten çok yakışıklı duruyordu. "Ne bu suratlar?" diye sordu keyifli bir tonla.

Tamer omuz silkti. Tahir de ciddi bir bakışla selamladı onu. "Günaydın... Tamer'i Yunanistan'daki avukatı Kristos aradı da..."

Bu kısa açıklama her şeye yeterliydi. Doğan kısılmış gözlerle arkadaşına baktı. Onun da gülümsemesi silinmişti. "Bir sorun mu var?"

"Kim için?" dedi Tamer.

"Natalia için tabii... İyi miymiş?"

"Evet... Meraklanma... Gayet iyi..." dedi Tamer yine soğuk bir sesle. "Kristos başka bir şey için aramış. Ama her nedense cümlelerinin içine onun iyi olduğunu da sıkıştırıp duruyor."

"Dua et, o avukat senden akıllı." dedi Tahir de... "Natalia seninleyken daha çocuktu... Yaptığı her şey mazur görülebilir. Onu bu kadar başıboş bırakman doğru değil."

Tamer derin bir nefes aldı. Sıkkın bir tavırla süt bardağını sımsıkı tutmuştu. "Bu konudan konuşmayalım artık... Bebek konusunu unutamıyorum... O yapacağını yaptı. Söyleyeceğini söyledi. Hayatımın çok güzel bir bölümünü kaplayan kötü bir anı sadece..."

"Sen eskiden bu kadar acımasız değildin." dedi Doğan ona. "O kızcağız uçakta giderken nasıl içli içli ağlıyordu, ben gördüm... Gidip onu geri getirmediğin için sana hâlâ kızgınım."

Tamer sertçe yerinden kalktı. Güzel gözleri artık düşmanlarının korktuğu kadar keskin olmuştu. Ancak sesi oldukça sakindi. "Ben gidiyorum... Toplantıda görüşürüz..."

"Tamer... Yapma şunu! Bu konuyu konuşmak bile istememen, o kıza haksızlık!"

Genç adam sesini çıkarmadan uzaklaştı. Arkadaşını kırmamak için uzaklaştığını hepsi biliyordu. Dostlukları o kadar güçlüydü ki, birbirlerini kırmamak için azami çaba sarf ederlerdi. Yutkunmak... Geri adım atmak... Duymazdan gelmek... Ve yumruklarını sıkarak uzaklaşmak da bunlardan birisiydi. Ve de bir kadın, arkadaşlıkları bozabilecek önemli sorunlardan birisi olabilirdi.

Doğan'ın yeşil gözleri arkadaşına döndü. Tahir ile bir an bakıştılar. "Onu çok mu zorluyoruz?"

Tahir omuz silkti. "Bence az bile zorluyoruz. Aşk gibi çok zor bulunan değerli bir şeye sahipken, bunu görmezden gelmesi çok acı... İki sene içinde ikisi de yeterince büyümüş ve acı çekmiş oldular. Bu iş böyle gitmez. Birbirlerini son kez görüp son kozlarını oynamaları gerek. Son olarak hislerini tartmalılar."

Doğan'ın bir kaşı kalktı hafifçe. "Ne yapacağız? Ben Natalia'nın Tamer'i sevdiğine eminim. Geçen ay Yunanistan'a gittim. Sırf onu görmek için... Bir yerde buluşup çay içtik. Ve ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Bana beş soru sorduysa, üçü Tamer hakkındaydı..." Tahir sessizce kendisini süzünce de devam etti. "Rastgele sorulmuş sorular

gibiydi. Buna rağmen o kocaman siyah gözleri doldu hemen... Belli etmemeye çalıştı ama ben kör değilim. Onu uzun süredir tanıyorum."

"Ya bebek?"

Doğan üzüntüyle iç çekti. "Bilmiyorum... Onu aldırmış sanırım. Kristos bebeğin alınacağını Tamer'e önceden haber vermişti. Telefon geldiğinde ben de yanındaydım. Tamer buz gibi bir sesle bu konunun kendisini artık ilgilendirmediğini söyledi. Ama hissettiği acıyı yüzünde gördüm. Allah kimseye evlat acısı vermesin. Çok kötü... Doğmamış bir bebek bile insanı ne kadar kötü etkiliyor."

"Evet..." diye mırıldanarak onayladı Tahir. "Ve sonunda Natalia intikamını almış oldu öyle mi?"

"Eğer intikam denebilirse... Onunla buluştuğumuzda çok kötüydü. Ben onu kıracak bir iki şey söylemeye niyetliydim aslında... Tamer'i o hale getirdiği için kızgındım. Fakat iki yılın sonunda bile Natalia öylesine yalnız ve üzgündü ki hiçbir şey diyemedim. Aldırdığı bebek hakkında bile azarlamadım onu. Bence Natalia kendisine daha çok zarar verdi. Hiçbir kadın onun Tamer'e baktığı gibi aşkla bakamaz. O bizim serseme her zaman sırılsıklam âşıktı. Nefret ettiğini söylediği zamanlarda bile gözlerini ondan ayıramıyordu."

Tahir başını salladı yavaşça. Konuyu Doğan kadar iyi bilmiyordu elbette. O ikisi, İzmir'de yan yana olan evlerde yaşadığı için, daha sık görüşüp daha sık birbirlerinden haberleri oluyordu. Doğan'ın gözlemlerinin doğru olduğuna emindi.

"Bu konuda bir şeyler yapmanın vakti geldi. İki senedir biz de görmezden geldik. Fakat şu adamın haline bir baksana... Sürekli iş leyen bir yara gibi onun canını acıtıyor bu konu. Ona yardım etmeliyiz. Bir şekilde onun Yunanistan'a gitmesini sağlamalıyız. Onların görüşebileceği bir ortam olmalı mutlaka..."

"Doğru... İyi olurdu," diye onayladı Doğan. "Ama bilirsin Tamer çok inatçıdır. Asla kendi kendine gitmez. Önemli bir şey olmazsa onu ikna edemez hiç kimse."

Tahir elini uzattı. "Telefonunu versene... Sende Kristos'un numarası vardı değil mi?"

"Evet... Var tabii. Natalia ile ilgili bir sorun olursa beni aramasını sıkı sıkıya tembih etmiştim." Doğan ona telefonunu uzattı ama arkadaşının Kristos ile ne konuşacağını da merak etmişti. Tahir maharetli parmaklarıyla telefonun rehberine girdi. Aradığı numarayı bulması zor olmamıştı. Dokunmatik ekrandaki yeşil telefon simgesine

bastı ve beklemeye başladı. "Kristos da aynı patronu gibi ketum." diye homurdandı Doğan. "Ne konuşacaksın onunla?"

Tahir tam cevap verecekti ki karşı taraftan telefon açıldı.

Her iki erkek de ana dili gibi İngilizce biliyordu... Ve birkaç dil daha... Ne yazık ki Yunancaları biraz zayıftı. O yüzden avukat Kristos telefonu açtıktan sonra İngilizce konuşmak gerekmişti. Avukat da iyi derecede İngilizce bildiği için hiç sorun olmamıştı.

"Alo? Merhaba, Doğan Bey?" diyordu avukat. Arayanın Doğan olduğunu sanmıştı.

"Benim Kristos... Tahir!" dedi genç adam. Salonun gürültüsünde daha iyi duymak için telefonu iyice kulağına yanaştırmıştı. "Doğan'ın telefonundan arıyorum sizi."

Tahir ile Kristos birkaç kere karşılaşmışlardı ama hiç telefonla konuşmak nasip olmamıştı. "Tanıdım Tahir Bey, nasılsınız?" dedi adam nazikçe.

"Teşekkürler, iyiyim. Siz de iyisinizdir umarım?"

"Yaşlılık belirtilerini saymazsak, çok iyiyim..." dedi avukat Kristos yumuşak bir sesle. "Buyurun... Sizin için ne yapabilirim?"

"Natalia'yı merak etmiştim..." diye sakince konuştu genç adam. "Doğan ile karşılıklı konuşuyorduk da... Kendisi nasıl acaba?"

Karşı taraftan kısa bir sessizlik oldu. "Gayet iyi efendim. Şirketin başına geçtiğinden beri daha iyi hatta."

"Güzel... Hayatında birisi var mı şu anda acaba?"

"Erkek olarak mı?" diye mırıldandı avukat karşı taraftan.

"Evet..."

"Bilmiyorum efendim..."

"Kristos... Lütfen! Bana Tamer'in avukatı gibi konuşma. Onun arkadaşı gibi konuş. Burada arkadaşımızın eriyişine ve mutsuzluğuna şahit oluyoruz. Senden öğrenmeyi istediğim tek şey, Natalia için de durum aynı mı? Tamer'e karşı birazcık sevgi var mı içinde?.."

Karşı taraftan yine kısa bir sessizliğin ardından, yavaşça ve gizemli bir sesle onayladı Kristos. "Daha da fazlası var Tahir Bey..."

Tahir'in erkeksi ve gülmeyi sevmeyen dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözleri de ışıldamıştı. Demek hâlâ o sersem çift için bir umut vardı. Doğan ile karşılaşan gözlerinden birisini keyifle kırptı.

"Buna sevindim... Hem de çok. Bence Tamer bir şekilde yeniden Natalia'yı görmeli... Sonuç ne olursa olsun görüşüp aralarındaki meseleleri halletmeliler... Ne dersiniz? Haksız mıyım? Yoksa

Tamer kendisini birilerine öldürtünceye kadar rahatlayamayacak... En son yoğun bakımda yattığında siz de Türkiye'deydiniz. Ve bu sefer görevde bile değildi..."

Kristos onların özel kimliklerini bilen birkaç kişiden birisiydi. Yıllarca Tamer'e yakın olmasının sonucu, ister istemez öğrenmişti. Fakat avukat olmanın verdiği öylesine güçlü bir ketumluk vardı ki, en yakınına bile söylemediğinden kesinlikle eminlerdi. Ayrıca adamın şahsi kişiliği de sır tutmaya pek elverişliydi. Onun ağzından Natalia ile ilgili bilgi alabilmek bile bir mucizeydi. Ancak Tahir en değerli silahı olan Tamer'in ismini ortaya koyunca işler değişmişti. Çünkü biliyordu ki bu Yunanlı sır küpü avukat, Tamer'i neredeyse bir baba gibi seviyordu.

"Bir şey mi öneriyorsunuz?" diye sordu avukat kontrollü ve hafif meraklı bir sesle.

"Tamer'i oraya çağıracak bir bahane bulmalısınız... Bunu biz yapamıyoruz. Bize aldırmıyor ve işin içinde olduğumuzu anlarsa kesinlikle ters davranır. Çok kesin kararlı... Asla gelmez."

"Ne diyebilirim ki? Burada her şey yolunda... Zaten bir iki ay önce gelmişti. Natalia'yı görmeyi bile istemeden geri döndü. Bunu Natalia'ya söylemedim çünkü çok üzüleceğini biliyordum."

"Yine de siz Natalia'ya çok yakınsınız. Oradaki işlerden ve şirketten sorumlusunuz. Tamer'in Yunanistan'daki gözü ve kulağısınız. Eminim aklınıza gelen çok iyi bir iki bahaneniz vardır..."

"Bir tane var ama..." diye mırıldandı adam telefonun diğer ucundan. Kısa bir süre sustu. "Bunu söyleyemem... Söylersem Tamer Bey gerçekten gelir... Gelir ama beni öldürmeye gelir. Ama belki... Belki..."

"Evet? Belki?"

"Ağustos'un sonuna doğru şirketlerin kuruluşunun onuncu yılı kutlanacak. Natalia bununla ilgili bir hazırlık yapmamızı istedi. Tüm çalışanlar katılacak..."

O susunca Tahir keyifli bir şekilde onayladı...

"Bu iyi... Henüz üç ay var ama olsun. Tamer'i de büyük patron olarak çağıracaksınız sanırım? Öyle değil mi?"

"Çağırabiliriz... Natalia'ya söylememek lazım. Sanırım Tamer Bey kendisini tamamen unuttuğu için biraz kırgın. Sorun şu ki Tamer de bu etkinliğe katılmak istemeyecektir..."

"Natalia orada olduğu için gelmek istemeyeceği kesin..." diye onayladı Tahir.

"Ama... Ama şey yapabiliriz. Eee... Bir yönetim kurulu toplantısı düzenleyebiliriz. Normalde senenin sonunda yaparız. Geçen sene Tamer Bey de toplantıya katılmıştı. Natalia o zaman şirkette çalışmıyordu. Hatta Tamer Bey durduk yere başını derde sokmuştu. Bir kulüpte bir zenciyle mi ne kavga etmişti... Zenci sanırım yanındaki kadına laf atmıştı."

Tahir umursamazca mırıldandı. "Büyük hata..." Zencinin halini düşünemiyordu bile. Tamer kadınlara çok değer veren birisiydi. Yanındaki kadının saygıdeğerliği için ölüme bile giderdi. "Toplantıyı öne alırsanız gelir. Hem toplantı hem de kuruluş yıldönümü olunca mecbur kalacaktır. Herkesin onu merak ettiğini ve büyük patronu görmek istediğini söylersiniz."

"Olabilir sanırım..." diye mırıldandı avukat. Sesinde bir ümit ışığı vardı sanki. "Natalia'nın da böyle toplantıları sevmediğini ve katılmadığını söylerim. Gerçekten de normalde katılmaz. Bazıları onun Tamer Bey ile olan ilişkisini biliyorlar. Bayağı dedikodu olmuştu. Bebek de olunca..."

"Ne bebeği?" diye sordu Tahir usulca.

Avukat bir an sustu. Sonra devam etti. "Yani hamile olduğu duyulunca demek istedim... Herkes bir şekilde onun hamile olduğunu öğrendi de... Bizim Yunanistan'da da sizin ülkenizdeki gibi böyle ilişkiler pek hoş karşılanmaz. Tutucu bir milletiz biz. Natalia bir süre ortada gözükmek istemedi. Dedikodular duruluncaya kadar... Ama şimdi yönetimin başına geçince buna aldırmaz görünmeyi tercih ediyor. O çok cesur bir kadın."

Tahir buna gerçekten inanıyordu. Natalia'yı hiç görmemişti. Sadece Doğan'ın anlattıklarını biliyordu. Bu bile yeterliydi. "Öyle olmalı..." dedi yavaşça. "Yoksa Tamer onu asla bu kadar sevemezdi... O halde dediğiniz gibi yapıyoruz. Siz makul bir süre sonra onu arayıp haber verirsiniz. O kararsız kalıp bize sorarsa eğer, biz de belli etmeden, Yunanistan'a gitmesi için baskı yaparız."

"Peki... Ben yarın hemen ayarlamalara başlarım."

"Teşekkürler Kristos... Sen gerçekten iyi bir dostsun."

Adam iç çekti. "İnşallah Tamer Bey de buraya gelince sizin gibi düşünür. Birçok meselede oyuna geldiğini anlayınca, göstereceği

öfkeden korkarım." Sesinde kendi kendisiyle ince bir alay vardı sanki. Tahir de gülümsedi.

"Merak etmeyin... O dostlarına asla zarar vermez. Zarar vermektense kolunu kırmayı tercih eder. Kendinize iyi bakın ve bizi de haberdar edin. Görüşürüz..."

"İyi günler... Doğan Bey'e de selamlar."

Tahir telefonu kapattı. Yüzündeki gülümse yayıldı. "Sana selamı var..." dedi keyifli bir tavırla. Elindeki telefonu ona geri uzatıyordu. Onun her şeyi duymadığını düşünerek, avukat ile arasında geçen konuşmayı aktardı. Doğan'ın alaycı dudakları da sevimli bir şekilde kıvrılmıştı.

"Daha erken olsaydı iyiydi ama bu da idare eder... Tamer o yönetim kurulu toplantısına gitmek zorunda kalacak. Bence bir kere görüşmeleri bile aralarındaki ateşi canlandıracaktır."

Tahir yine de kuşkuyla baktı. "Ya yanlış yapıyorsak? Ya onlara yardım etmeye çalışırken hata yapıyorsak?"

Doğan geniş omuzlarını silkti. Beyaz dişleri gözükecek şekilde sırıtmıştı. "Benim içim rahat... O kıvırcık cadı sonra bize teşekkür edecek."

"Aşka inanmayan birisi olarak acayip bir adamsın." dedi Tahir kısılmış gözlerle.

"İnanırım elbette..." dedi Doğan gülümseyerek. "Ama ben çok basit kişilikli, kuzu gibi uysal bir kadınla evleneceğim. Natalia kadar vahşi bir güzeli çekemem hiç. Aşkla meşkle hiç uğraşamam. Benim gibi bir adamı kim sever?"

"Ben on tane kadın sayabilirim." dedi Tahir ağır ağır. Yakışıklı arkadaşının kadınlar konusundaki ünü boşuna değildi. Onun, istediği bir kadına sadece bakması yeterliydi. Ve çoğu kadın onu asla parası için tercih etmemişti.

"Sen boş ver beni... Kendine bak. Sevgilin nerede?"

"Kim?"

"Şu bize yardımcın diye yutturmaya çalıştığın güzel..."

"Yardımcım..." dedi Tahir de fazla yumuşak bir sesle. "O benim gerçekten yardımcım. Başka bir şey değil. Zaten erkeklere karşı güvensiz bir kız. Çok genç... Umarım bu sivri dilinle onu kıracak şeyler söylemezsin."

"Ben mi sivri dilliyim? Bunu içimizdeki en öfkeli, en agresif adam mı söylüyor? Sen geçen sene bir devlet bakanını laflarınla yerin dibine sokmamış mıydın?"

"Basit bir eleştiriydi. Hak etmişti."

"Kesinlikle... Bunu oradaki bürokratlar da biliyordu. Ve ertesi hafta onu görevden aldılar?"

"Bir bakan da olsa... bizimle uğraşması aptalcaydı." diye mırıldandı Tahir. "Biz kellemizi onların popoları rahat etsin diye tehlikeye atıyoruz. Hem bunun konumuzla ilgisi yok. Yardımcım için senden özel bir şey istiyorum..."

Doğan merakla bir kaşını kaldırdı. Biçimli kaşları altındaki yeşil gözleri ışıldamıştı. "Bak şimdi meraklandım... Sen bu kadına gerçekten değer veriyorsun galiba?"

Tahir sessizce durdu bir an. Parmakları önündeki boş bardak ile oynuyordu. Sonra siyah gözlerini dostuna çevirdi. "O... üzülsün istemiyorum. Ne olursa olsun... Bak, tekrar ediyorum... Ne olursa olsun, onu kıracak bir şey yapmayacaksın, söylemeyeceksin."

"Hey... Hey... Benden bir canavarmışım gibi bahsetme." Doğan'ın gülümsemesi azalmıştı. "Ne var Tahir? Bu kız için neden endişeleniyorsun? Ben ona ne diyebilirim ki?"

Tahir omuz silkti. Karşılaşacak olmaları yeterliydi... Doğan onu şıp diye tanıyacaktı. "Endişelenmiyorum... Sadece basit bir uyarı yaptım. Belki aramızda bir ilişki varmış gibi vurgu yaparsın. Ya da benzer bir şey... Bu onu çok utandıracaktır."

Doğan o sırada gözlerini Tahir'in arka çaprazındaki bir noktaya dikmişti. Kaşları çatıldı hafifçe. "Meraklanma... Ben sadece seninle dalga geçiyordum," diye mırıldandı. "Zaten bir sevgilin olduğunu biliyorum. Yeni sevgilini yanında çalıştırmayacak kadar profesyonel olduğunu da biliyorum."

"İyi... Sevindim..."

Doğan hâlâ dikkatli bir şekilde, on metre kadar uzaktaki bir masayı süzüyordu. Daha doğrusu oradaki bir adamı... O sırada otel müdürü de kendi masalarına doğru geliyordu. Genç adam onun gelmesini bekledi. Kendilerini selamlamasını ve rahatça boş bir sandalyeye oturmasını bekledi.

"Sizlere terasta bir masa hazırlatmıştım." dedi Müdür Samet biraz şaşkınca. Büyük patronların halkla birlikte kahvaltı etmesini garip bulmuş olduğu belliydi.

Tahir başını salladı. "Önemli değil Samet. Burası cidden rahat... Konuklarımızın memnun olduğunu da görebiliyoruz. Tebrik ederim seni. Hiçbir sorun gözükmüyor."

"Teşekkür ederim Tahir Bey. Memnun olmanıza sevindim..." Adamın yüzü aydınlanmıştı. Asık suratlı ve tehlikeli görünümlü patronu tarafından övülmek kolay değildi. Nedense en çok Tahir'den çekiniyordu. Tamer ve Doğan ona göre daha ılıman, daha düşüncelerini belli eden ve daha sık gülen insanlardı. Tahir ise isterse gerçekten korkutucu olabiliyordu. Neyse ki beğenmişti. Ama gerçekten de normalde her şeyin tıkır tıkır işlemesi için elinden geleni yapıyordu. Sadece patronlar burada olduğu için biraz daha özen göstermelerini istemişti çalışanlardan. Bunun bir denetleme olmaması daha kötüydü. Çünkü bu zengin ama doğal tavırlı adamlar, her ortamda rahatça bulunabiliyorlardı. Hiçbir şımarıklık belirtisi göstermeden her yerde rahat edebiliyorlar, gezebiliyorlardı.

"Bir şey soracağım..." dedi Doğan yavaşça. O konuşunca müdür Samet'in yüzü diğer patronuna dönmüştü. "Şu adamı tanıyor musun?" diye sordu Doğan. Sadece gözleriyle arka sıralardaki bir masayı işaret ediyordu. "Üzerinde kırmızı parlak gömlek olan adam..."

Müdür ile birlikte Tahir de başını hafifçe çevirmişti. Kahvaltı salonu kalabalık olduğu için bu hareket çok ayıp olarak görülmezdi. Zaten herkes ya tanıdık birilerine bakıyor veya doğal bir merakla gelen geçeni seyrediyordu. Arkadaşının tarif ettiği kırmızı gömleği görmesi çok zor olmadı. Parlaktı gerçekten ve o tarafta sadece bir taneydi...

Esmer bir adamdı. Yüzü kendilerine dönüktü. Dudaklarının üzerinde ince bir bıyık vardı. Çok yakışıklı denemezdi ama kadınlar için hoş bir tipi vardı. Saçları iyi kesimli ve cildi yanıktı. Karşısında ise uzun saçlı bir kadın oturuyordu. Belki de genç bir kız... Çünkü sadece arkadan görülebilen kızın, askılı mavi bluzunun meydanda bıraktığı kolları fazlasıyla körpe duruyordu. Dimdik bir şekilde oturmuştu ve sandalyenin ince arkalığından gözüken beli incecikti. Olgun bir kadın fiziği değildi bu... Narin omuzları üzerine dökülen simsiyah saçlarının uzunluğu da Güney'inkilerden geri kalmazdı.

Aklına yine Güney geldiği için huzursuzca önüne döndü... Bu kız aklına fazla sık gelmeye başlamıştı. Yardımcısı olması açısından bu doğaldı elbette ama hoşuna gitmiyordu işte.

"Evet... Tanıyorum," dedi Samet. "Deniz Beydağı... Size tanıdık mı geldi?"

Doğan alaycı bir şekilde dudak büktü. Kimse ne olduğunu anlamamıştı. O da umursamazca açıkladı. "Tanıdık gelmesi ne demek? Çok eski bir dostum sayılır... Tatil için mi burada?"

"Evet... Zaman zaman gelirler."

"Gelirler mi? Karşısındaki karısı mı?"

"Hayır... O Pınar Hanım... Deniz Bey'in kız kardeşi."

Doğan'ın kaşları kalktı. "Pınar mı? Vay canına! Şimdi şu kız, küçükken bile kibirli olan cılız Pınar mı?"

Otel müdürü gülümsedi. Patronunun rahatlığı onun da rahat olmasını sağlamıştı. Bu yüzden bildiklerini genç adama gayet sıcak bir şekilde aktardı. "Aynen. Ama artık cılız değil... Sık gelirler buraya. İki üç seneden beri Pınar Hanım hızla büyüdü... Çok güzel bir genç kız oldu. Tabii, erkeklerle de oynamaya bayılıyor..."

"Bak sen! Çapkın yani?"

"Hem de nasıl!" Bir sır verir gibi kafasını hafifçe öne çıkardı. Gözleri Pınar dediği kızdan patronuna kaydı. "Dediklerine göre erkeklerle oyuncak gibi oynuyormuş. Çok güzel bir kız gerçekten de... Kime baksa hemen ayağına kul köle oluyor. Ama dediğiniz gibi biraz kibirli. Herkese gözünün ucuyla bakar."

"Eminim öyledir." diye alayla mırıldandı Doğan. Geriye iyice yaslanmıştı. "Onların ailesine mahsustur kibirlilik..." Ama keskin bakışlı, koyu yeşil gözleri uzun saçlı genç kızda değil, karşısında oturan ağabeyinde idi. "Deniz niye burada ki? Henüz tatil sezonuna girmedik... Bizim gibi iş için mi gelmişler?"

"Arada sırada gelip kumarhanede kumar oynuyor. Belli miktarlarda... Bu ara biraz fazla kaybediyor galiba..."

"Demek kaybediyor?" diye neredeyse kendi kendine konuştu Doğan.

"Öyle duydum... Kız kardeşi oynamıyor tabii. Ayrı takılıyorlar. O daha çok, gezip eğlenmeyi seviyor. Bir erkek arkadaş bulması onun için sorun değil zaten. Yalnız kalmıyor hiç. Bu sene ilk gelişi... Üniversite okuyor diye biliyorum. "

"Üniversite ha? Büyümüş gerçekten de... Okullar tatil mi oldu?"

"Beş gün önce 19 Mayıs tatili vardı biliyorsunuz? Pınar Hanım onu değerlendirmek istemiş. Bana öyle söyledi. Ailesini çok özlemiş. Beş gündür buradalar."

"Ailecek mi geldiler?"

"Bu sabah anne ve babaları döndü. Yarın da onlar dönüyorlar."

Genç adam anladığını belirtircesine başını salladı. Otel müdürü önemli bir şey daha söyleyecekmiş gibi durakladı. Sonra usulca ekledi. "Biliyor musunuz? Geçen sene Pınar Hanım'ın bir sevgilisi intihar etmeye kalktı bu otelde... Söylenene göre Pınar Hanım onu terk etmiş ve barışma çabalarını kabul etmemiş."

"Hadi ya!" diye alayla güldü Doğan. "Sonra ne olmuş? Adama acımış mı?"

"Yok canım! Pınar Hanım doğrusu çok öfkeli ve inatçı birisi... Adama kızmıştı sanırım. Umurunda bile değildi. Geri adım atmadı. Adam için hastaneye bile gitmedi."

"Hah! Hiç şaşırmadım." dedi Doğan gülümsemesine devam ederek. "O ailedeki herkesten böyle şeyler beklerim."

"Neyse... Bir ihtiyacınız var mı acaba? Eksik bir şey?"

"Çok teşekkürler!" diye mırıldandı Doğan. "Benim açımdan her şey mükemmeldi. Sizinle toplantıda görüşürüz."

Tahir ise sessizce duruyordu. Onun açısından da bir sorun olmadığı belliydi. Adam izin isteyip doğruldu. O yerinden kalkıp uzaklaşırken Doğan bakışlarını arkadaşı Tahir'e çevirdi. Onun da bakışları kendi üzerindeydi. Gülümseyerek açıkladı genç adam.

"Meraklandın değil mi? Babam ölmeden önce bir yerde şoförlük yapıyordu. Sana bundan bahsetmiştim. Patronunun adı Şinasi Beydağı idi. Sert ve prensipli bir işadamıydı. Ben de arada sırada babama yardım ediyordum. Getir götür işleri falan... Üniversiteye giderken o zamanlar. Bu Deniz, işte o ailenin oğludur. Bizimle yaştı. Onun çok samimi bir de arkadaşı vardı. Hâlâ görüşüyorlar mı bilmem. Adı Erdem'di. İkisi de benden pek hoşlanmazlardı. Küçük Pınar ise şımarık bir prenses gibi yetiştiriliyordu. Ama anneleri Fügen Hanım başkadır. Diğerlerine benzemezdi. İnsanları mevkilerine göre sınıflandırmazdı o... Beni severdi."

"Demek hayatınızı değiştiren aile bu." diye mırıldandı Tahir. Arkadaşının geçmişine ait çok az şey biliyorlardı. Doğan çok konuşan bir adam değildi. Alaycı, pervasız, yeri geldi mi açık sözlüydü ama kendisi hakkında oldukça sırlıydı. Buna rağmen geçmişinde üzüntü verici kötü bir şeylerin olduğunu, onun ve dünya tatlısı annesi Sibel Hanım'ın çok acı günler yaşadığını biliyordu.

Doğan ise eskiden hiçbir şey olmamış gibi rahatça gülümsemesine devam ediyordu. Omuz silkti. "Yıllar geçti. İçimde onlara karşı bir öfke var mı, artık onu bile bilmiyorum. Ama..." Bakışlarını masaya çevirdi yine. Gözleriyle ince bıyıklı genç adamı süzdü. "Ama öğrenmekte fayda var. Kalkalım mı? Geçerken onlara bir merhaba deriz?"

Tahir onayladı onu... İki uzun erkek de yavaşça masalarından kalktılar. Kenara koydukları telefonlarını aldılar. Tahir, arkadaşı Doğan'ın sakinliğine bayılmıştı. Başkası olsa intikam planları yapmaya başlar, geçmişin acısını hemen çıkarmaya çalışırdı. Bu otele Doğan da ortak olduğuna göre onları otelden bile kovabilirdi. Ama Doğan herkes değildi... O yakışıklı görünümün arkasında çok sert bir erkek vardı. O herkesi titreten Dodo'ydu. Ve garip ki o çok sert erkeğin arkasında da insanlara değer veren yumuşacık bir kalp bulunuyordu. Yüreğini bir ılıklık sardı yeniden... Her zaman Tamer ve Doğan gibi iki arkadaşı olduğu için gurur duymuştu. Ve bir de Akın... İnsanın dostları olması ne güzeldi.

Masaya varmalarından hemen önce, Pınar'ın yanına uzun boylu kumral bir delikanlı yanaşmıştı. Kalabalık içinde ilerlemeye çalışan Tahir, onların karşılıklı konuştuklarını ve genç kızın ayağa kalktığını gördü. Ağabeyi ile birkaç kelime konuşan genç kız döndü. Kendilerinin aksi yönüne, yanındaki delikanlı ile birlikte yürümeye başladı. Kahvaltı salonunun çıkış kapısına doğru uzun saçlarını savurarak yürürken, tatlı bir kahkaha atıp yanındaki gencin koluna asılmıştı. Doğan ve Tahir ise kızla ilgilenmeden masanın önünde durdular. Gözlerini hiçbir şeyin farkında olmayan Deniz'e dikmişlerdi. Adam dalgınca önündeki kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. Sonra her nasılsa önünde duran iki adamı fark etti. Onların masayı paylaşmak için gelen turistlerden olmadığını hissedince başını kaldırdı.

Doğan ilk gördüğüydü... Sonra yanındaki diğer yakışıklı adama baktı. Her ikisi de birbirinden gösterişli bu iki adamın keskin bakışları bir an için kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Sonra yeşil gözlü adama bakışlarını yeniden kaydırınca yüzü hafif beyazladı.

"Doğan?" dedi sadece.

Genç adam alayla gülümsemişti. "Afiyet olsun Deniz..."

Deniz hemen kendisini toplamıştı. Asık bir suratla sordu. "Ne işin var senin burada?"

Genç adam otelin sahiplerinden olduğunu söylemeye bile tenezzül etmedi. Üstelik de onun kumar oynadığı kumarhanenin

tek sahibiydi. "İnsan sekiz yıl sonra gördüğü bir tanıdığına böyle mi soru sorar?"

"Sevmediğim birisi olunca tanıdık olması çok önemli değil." Eli gayriihtiyari sol koluna gitmişti. "Seni unutmam kolay olmadı... Kırdığın kolum zaman zaman sızlıyor." diye homurdandı.

"Benim ruhum kadar olamaz..." dedi genç adam. Yumuşakça ve gülümseyerek söylemesine rağmen sesinde ince bir ton vardı. "Ama artık önemi yok. Seni uzaktan görünce sadece bir merhaba diyeyim dedim. Ben de aslında seni gördüğüme çok sevinmedim."

"Ne mutlu bana! Gidebilirsin o zaman..."

Tahir ellerini cebine soktu. Doğan onun bu hareketini yan gözle görmüştü. Tahir kendisi kadar geniş bir adam değildi. Eğer Deniz, Tahir'in yanında biraz daha kendisiyle böyle konuşursa, başı derde girecekti. En iyi ihtimalle diğer kolunu da Tahir kırardı. Doğan dâhil hiç kimse Tahir'i öfkelendirmek istemezdi. Ve anlaşılan o öfkelenmek üzereydi.

"Tabii... Gideceğim..." dedi sakince. Tahir için sakin olmak zorundaydı. "Senden bir tek şey istiyorum. Annene sevgilerimi ilet... Biliyorsun, sizinle uğraşmıyorsam sadece onun hatırı için..."

Deniz sinirli bir tavırla çatalıyla oynuyordu. "Doğru. Bayağı ilerlemişsin. Artık mafya olduğunu duymuştum..."

Tahir kaşlarını kaldırırken "Mafya mı?" diye sordu biraz şaşkınca. Doğan ise bir kahkaha atmıştı. Tatlı kahkahasını yan masadakilerin de dikkat etmesine aldırmadı.

"Her duyduğuna inanma Deniz..." dedi dostça. Ancak bakışları keskindi. Deniz ise bu sefer kaşları çatılmış olan ve yüzü hiç gülmeyen Tahir'i süzüyordu. Bu kır saçlı esmer adam eğer mafya değilse ne olabilirdi ki? Tipi aynen onlara benziyordu. Doğan'ın çekici yumuşak yüzüne karşılık onunki sert yüz kaslarıyla donatılmış bir mermer heykel gibiydi. Ve bakışlarının Doğan'ınkilerden bile korkutucu olduğunu kabul etti. Bakışlarını kaçırdı elinde olmadan.

"Peki... Anneme seni gördüğümü söylerim. Şimdi izin verir sen?.." dedi ters bir sesle. Bakışlarını önündeki kahvaltısına çevirdi. Onların gitmesini beklediği belliydi. Oysa Doğan gayet rahattı.

"Kumar mı oynuyorsun?" diye sordu ansızın.

Deniz başını hızla kaldırdı. Gözleri öfkeyle ışıldamıştı bir an. "Bu seni ne ilgilendirir ki? Lütfen beni rahat bırakır mısın?"

"Sana son olarak bir uyarı yapayım istedim," diye konuştu Doğan alayla. "Kumar hoş bir şey değildir dostum. Daha tam olarak kazanan görmedim."

"Kim söyledi sana bunları? Hakkımda soruşturma mı yaptın?"

"Yok canım! Dediğim gibi, benim sizinle işim olmaz artık. Ama babasının yıllar içinde kazandığını bir gecede kaybeden evlatlar gördüm. Akıllı ol ve kumardan uzak dur. En iyisi küçük kız kardeşinle ilgilen ve bu yaşta erkeklerle oynaşmasına engel ol. Küçükken yapmıyordun, bari şimdi ağabeylik yap ona. Yoksa o da erkeklerin yataklarını süslemekten başka bir mutluluk bulamayacak."

Deniz öfkeyle ayağa kalktı ama sonra hiçbir şey yapmadı... Yapamazdı da... Onun cüssesinde değildi. Boyu bile Doğan'dan çok kısaydı. Sıkılmış yumruklarıyla onu süzdü. Ona gücünün yetmeyeceğini yıllar önce öğrenmişti. Kendisine kırık bir kola mal olan bu adamdan çekiniyordu doğrusu. Sonra yumruklarını gevşetti. Alaycı yeşil gözler zerre kadar korkmadan bakıyordu. Onun bu kalabalık salonda olay çıkarmaktan çekinmeyeceği de açıktı.

Tahir de merakla ne olacağını bekliyordu. Doğan ona dönüp de "Hadi gidelim." dediğinde sert bakışları bir süre daha Deniz'in üzerinde kaldı. Sonra iki arkadaş, öfkeli Deniz'i orada öylece bırakıp çıkış kapısına doğru uzaklaştılar. Kahvaltı salonunun gürültüsünden ve kalabalık ortamından biraz uzaklaştıklarında Tahir hafifçe homurdandı.

"Sen de biraz fazla üstüne gittin."

Doğan neşeyle güldü. "Sanırım... Aslında biliyor musun? Bu Deniz kötü birisi değildir. Onu gençliğimizden beri tanırım. Ne yazık ki çevresindeki yalakalar yüzünden yanlış yönlendiriliyor. Tek kötü huyu insanlara çabucak inanması ve güvenmesi... Yanlış insanlara tabii."

"Ya kumar?"

"Evet" dedi Doğan bu sefer de düşünceli bir sesle. "Bu da yeni bir kötü huyu... Önceden kumar oynamazdı. Umarım uyarımı dikkate alır. Tüm mal varlığına el koymak zorunda bırakmaz beni..." Doğan bu konuda ciddiydi. Bir daha onlardan herhangi birisiyle muhatap olmak istemiyordu. Onun ailesinden herhangi birisini görmek bile istemiyordu. Onlara yıllar önce olan kızgınlığı şimdi küllenmiş gibi gelmişti ama eline bir fırsat geçerse ne yapardı bilemiyordu.

16. BÖLÜM

Kahvaltı masasında iki yakışıklı erkeğin yanından ayrılan Güney, odasına gidip üzerini değiştirdi. Plaj malzemelerini alıp kumsala çıktı. Bir önceki gün kaldığı şezlonga baktı. Üzerine havlu ve tişört benzeri bir şeyler atılmıştı. Demek ki birisi onu kapmıştı. Üzüldü... Burası hem gözden uzaktı hem de her yere hâkimdi. O sırada yanına bir önceki gün kendisiyle ilgilenen genç adam koşarak geldi.

"Orayı ben sizin için ayırdım Güney Hanım!" dedi yaptığından memnun bir sesle. "Belki yine burayı tercih edersiniz diye düşündüm. Havlular bizim..."

Genç kız öylesine tatlı bir şekilde gülümsedi ki, genç adamın eli ayağına dolaştı. "Gerçekten mi?" dedi genç kız ılık bir sesle. "Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil..." dedi genç adam biraz zorlukla. Sonra kendisini toparladı. "Benim adım Sedat. İçecek bir şey alır mısınız?"

"Zahmet olmazsa bir meyve suyu alırım... Sedat! Şeftali olsun..."

"Tabii, hemen... Şunları da alayım..." Güney'den önce koşup, şezlongun üzerine atılmış eşyaları aldı. Sonra genç kıza gülümseyerek hızla yanından geçti. Meyve suyunu getirmek üzere uzaklaştı.

Genç kız şezlonga doğru yürüdü. Sabah güneşi yakmaya başlamıştı. Kendisini seyreden gözlere aldırmadan şezlonga kendi havlusunu serdi. Üzerindeki uzun kıyafeti çıkarıp yeni aldığı beyaz bikinisiyle şezlonga oturdu. Henüz beyaz olan teni ile bikinisi çok güzel uymuştu. Güneşte fazla yanmamak için çantasındaki güneş kremine uzandı. Yavaş yavaş bacaklarına ve kollarına kremi sürdü. Vıcık vıcık olmayacak kadar, belli bir miktar sürmüştü. Onu iyice tenine yedirmeye çalıştı. Sırtına erişemiyordu doğal olarak. Omuzlarına erişebildiği kadar sürerken gözleri denizde cıvıldayan insanlardaydı.

Biraz ilerisinden geçen genç bir çifte kaydı sonra gözleri... Esmer bir kız ile kumral bir genç adam, yan yana konuşarak yürüyorlardı. Onlar da boş bir yer bakınıyorlardı. Hayranlıkla genç kızı süzdü. Yüz profilini kısa bir süre görmüştü. Ama çok güzel olduğu açıktı. Gülümseyen suratı ile adamın anlattıklarını dinliyordu. Kendi yaşlarında veya bir iki yaş küçüktü. Upuzun siyah saçları beline kadar

iniyordu. İncecik ve uzun bir fiziği vardı ve genç delikanlının ona olan bakışlarından kıza bayıldığı belli oluyordu.

İç çekti. Vedat da kendisine böyle bakardı... Aşk dolu gözlerle... Ya da öyle zannederdi. Şu uzun boylu güzel kız da yakında erkeklerin çok güvenilmez olduğunu öğrenirdi. İnşallah karşısına helal süt emmiş bir erkek çıkardı... Yanındaki gence samimice gülümsemesine rağmen o esmer güzelinin gözlerinde aşk pırıltıları yoktu.

İkisi biraz ileride bir şezlonga yerleşirlerken, Güney yine başını denize çevirdi. Suyun üzeri minik dalgalarla oynaşıyordu. Yüzmek için çok uygundu. Tek başına yüzebilir miydi acaba, Tahir olmadan? Onun güven verici iri cüssesine yakın olmadan... Dün ona nasıl da sarılmıştı? Genç adam onu iri ama nazik elleriyle nasıl da tutmuştu? Ve o yaralar... Kahretsin! Gerçekten de seksiydi! Nida haklıydı...

Gözleri yeniden esmer güzeli kıza döndü. Üzerindekileri çıkarınca, kırmızı bir bikini ile kalmıştı. Onun teni de beyazdı. Kendisine göre daha yanıktı elbette. Ama güneşten özenle korunduğunu anlayabiliyordu. Çünkü hemen kocaman şemsiyenin gölgesine sığınmıştı. Küçük ama kendisine çok yakışan dik göğüsleri vardı. İncecik beli ve uzun bacaklarını yuvarlacık kalçalar süslüyordu.

Meyve suyu ile gelen Sedat isimli genç adam, bir an o çiftin yanında durdu ve onlarla bir şey konuştu. Sonra kendi yanına geldi.

"Onlar evli mi?" diye sordu Güney biraz merakla. Kızın güzelliği gerçekten de merak etmesini sağlamıştı. Buzlu meyve suyu bardağını ve bir tabak içindeki cipsleri şezlongun yanındaki sehpaya koyan Sedat başını salladı iki yana.

"Hayır, değiller... Pınar Hanım ve erkek arkadaşı Batu Bey... Oğlan çok zengin... Babası armatör. Kıbrıs'ın zenginlerinden... Pınar Hanım'ın ailesi de zengin..."

"Sevgililer o halde?"

Sedat başını salladı. "Sanırım... Gerçi Pınar Hanım erkeklere karşı hep mesafelidir. Gereğinden fazla yakınlık kurmaz. Burada çalışanlara karşı da sizin gibi sıcak değildir..."

Güney gülümsedi. Bu gülümseme adamı yine yakmıştı. "Ben zengin değilim Sedat. Ben de sizler gibi birisiyim. Tahir Bey'in yanında çalışıyorum."

"Evet ama..." diye mırıldandı genç adam bir an. Aklına yine bu şahane sarışın ile esmer, karizmatik patronunun sevgili olup olmadıkları gelmişti. Gözlerini genç kızın diri göğüslerinden kaçırmaya

çalıştı. Bir kadından hoşlanan her erkek gibi onlara başka bir erkeğin dokunduğunu düşünmek genç adamı rahatsız etmişti. Güney isimli bu güneş ışığı, hiçbir şey yapmasa bile erkekleri yakacak bir güzelliğe sahipti. "...ama siz onun sağ kolusunuz," diyerek sözlerini toparladı. "Bu çok önemli bir mevki. Müdürlerinden bile daha yakınsınız Tahir Bey'e... Müdürlerinden bile güçlüsünüz..."

"Belki..." diye onayladı Güney. "Ama yine de onun yanında çalışıyorum. Hiçbir şey garanti değil. Bana kızıp işten atabilir..."

"Size hiç kimse kızamaz." deyiverdi genç adam birden.

Güney şaşırmıştı. "Efendim?"

"Yani... bu kadar güzel gözlerle bakan birisine... kimse kızamaz. Herkesin öfkesini iki saniyede söndürürsünüz."

Güney'in mavi gözleri açık havada, yakıcı güneşin aydınlığında, daha da güzel duruyordu. Kocaman ve etkileyiciydi. Gereğinden uzun kirpiklerinin gölgesine rağmen, içindeki canlı renkler göz alıyordu.

"Teşekkür ederim..." dedi şaşkınca. Sonra utanıp uzaklaşan adamın ardından görmeyen gözlerle baktı. Aklına Tahir'in kızgınlığı geldi... Önceki gece odasından içeri girdiğinde kızgındı gerçekten. Siyah gözleri öyle olduğunda oldukça korkutucu oluyordu genç adam. Garip ki adamın gözlerinin koyuluğunu seviyordu. Garip denecek kadar yırtıcı ve insanın içini ürperten bakışları vardı. Belki de sadece kendisinde böyle bir etki bırakıyordu? Durum her ne ise, o öfkeli gözlerin içindeki ateş, kendi donmuş duygularında garip etkiler bırakıyordu.

Dün gece gerçekten de öfkeli olan adamın birkaç dakikada sakinleşmesi normal miydi? Bu kendi eseri miydi gerçekten? Ama bu çok saçmaydı... Gerçi Tahir kendisine karşı her zaman sabırlı olmuştu. Sebebini bilmediği o ağabeyce ilgisi bir merak konusu olsa da bundan memnundu. Neyse... Durum her ne olursa olsun, adam bu sabah gayet ılıktı. Bir panterin olabileceği kadar ılık... Bir daha onu kızdırmamalıydı. Elinde olmadan dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Sabah o peynirli sigara böreğini reçelli olarak nasıl da zorla yemişti? Memnuniyetsizliği her halinden belli olmasına rağmen yemişti işte. Kıkırdamamak için kendisini zor tuttu. Ona karşı bir zafer kazanmıştı...

Bir süre tek başına oturdu. Güneş yükselmeye başlamıştı. Meyve suyunu içerken, kitabını okuyordu. Birtakım sesler duyunca başını kaldırdı. Birlikte geldikleri iki müdürün eşleri, ellerinde çantalarla

yanına yanaşıyorlardı. Yüzlerinde bir gülümseme vardı. On metre kadar arkalarında da kocaları vardı. Ve Kadir tabii... Erkekleri görünce oturuşunu düzeltip onları karşıladı.

"Erken gelmişsiniz Güney Hanım?" dedi Servet Bey'in eşi Hatice... "Kahvaltı yapmadınız mı? Sizi kahvaltıda göremedik."

Genç kız başını salladı. "Yaptım... Ben çok erken kalktım. Yürüyüş yaparken plajda Tahir Bey'e rastladım. O da koşusundan dönüyordu... Kahvaltıyı birlikte yaptık."

"Ne adam ama... Hayatımda onun kadar enerjik birisini görmedim." dedi Akif Bey de. Bir elindeki mendille şimdiden terlemiş alnını sildi. "Bu sıcakta ben yürüyemiyorum bile. Demek o koşuyordu. Enerjisini nereden buluyorsa?"

"Eh... Sen elliyi geçtin. O daha kaç yaşında ki?" dedi karısı biraz alayla. Gözleri bir yandan da kocasının göbeğine kaymıştı. Kırklarının ortalarındaki bir kadın olarak otuz yaşlarındaki bir adamın çekiciliğini göremeyecek kadar yaşlı değildi.

"Yine de onun için çok ağır bir iş temposu var. Ama arada bir ortadan kayboluyor. Belki de o zamanlar dinleniyordur..."

Güney'in bundan haberi yoktu. Çok da dikkat etmedi. Henüz Tahir'in ortadan tek başına kaybolduğu bir zamana denk gelmemişti.

"Az önce beni aradı..." dedi Kadir doğrudan Güney'in gözlerine bakarak. "Telefonunuz cevap vermiyormuş. Odanızda unutmuş olabileceğinizi söyle. Siz galiba otobüs turuna katılmayacakmışsınız. Öyle mi Güney Hanım?"

"Düşünmüyorum..." diye onayladı genç kız. Bir yandan elini çantasına atmış, telefonunu bulmaya çalışıyordu. "Siz?" diye sordu içini saran bir sıkıntıyla... Kahretsin! Telefonu çantasında değildi... Üstünü değiştirmek için odasına çıktığında yatağın üstüne bırakmıştı. Orada unuttuğuna inanamıyordu.

"Biz de katılmayacağız. Tahir Bey bize otelin teknesini ayarlamış. Yakınlarda birçok harika koy varmış. Hepimizi gezdirecekler. Sizi de almamızı özellikle tembihledi. Saat tam on ikide iskeleye bir bot yanaşıp bizi tekneye götürecekmiş. Öğlen yemeğini de orada yiyeceğiz. On dakikamız var yani."

"Tahir Bey de geliyor mu?" diye sordu Güney.

"Hayır... Gelmeyecekmiş. Ortaklarıyla beraber yandaki araziyi almayı planlıyorlar sanırım..." dedi genç adam. "Herhalde otele ek bina veya spor tesisleri gibi bir şey yaptıracaklar."

Kadınlar bu tekne ile gezi işine sevinmiş gözüküyorlardı. Otobüsle gezmekten iyiydi. Kadir de memnundu. Çünkü akşamki partiye kadar neredeyse tüm gün Güney ile birlikte olabilecekti. Güney ise bu geziye pek istekli değildi. Kabul etmese de bilinçaltından adamın dünkü gibi yine yanına geleceğini ve onunla birlikte yüzebileceğini düşünmüştü. Üstelik patronu çalışırken kendilerinin eğlenmesi, ona haksızlık gibi geliyordu. Zavallı adam, onca paranın ve kalabalığın içinde bile doyasıya eğlenemiyordu.

Yine de saat on ikide kendileri için hazırlanan ve açıktaki tekneye götürecek olan küçük bota o da bindi. Onları yalnız bırakması ayıp olurdu. Belki de yanlış anlaşılırdı. Aslında gittikleri şey tekneden çok, bir yata benziyordu. Beyaz ve lükstü. Kırk dakikalık bir yolculuktan sonra harika bir koya demir attılar. Yol boyu bir sürü güzel koy görmüşlerdi. Ama bu koy hepsinden güzeldi. Tekneye binmelerini sağlayan küçük motorlu bot, onları bu bembeyaz kumlara çekardı. Tertemizdi. Herkesin sıklıkla gelmediği bir yer olduğu belliydi. Güney cesaretini toplayıp biraz Kadir ile yüzdü. Ona dokunmadan, uzağında kalarak yüzmeye çalışıyordu. Bu genç adama ümit vermek de istemiyordu. Çünkü adamın bakışlarında yakaladığı beğenmenin, kendisi için hiçbir anlamı yoktu. Aynı zamanda kendisini onun yanında Tahir ile olduğu gibi koşulsuz güvende hissedemiyordu.

Öğle yemeğini, yatta pişip kıyıya getirilen harika yemeklerden yediler. "Tahir Bey... sizi aradığında... bana kızgın mıydı?" diye sordu Kadir'e bir ara. İştahı çok önceden kaçtığı için önündeki nefis balığı didikleyip duruyordu. Kadir ise gayet iştahla yemeğini yiyordu. Ağzındakini yutup başını salladı iki yana...

"Hayır... Kızgın gibi değildi. Neden?"

"Dün akşam döndüğümüzde onu aramadım diye çok kızmıştı. Şimdi de bu telefonumu odamda unutma olayı olunca..."

Adam omuz silkti. Omuzları Tahir kadar geniş olmadığı için öyle çok gösterişli olmamıştı. "Hayır... Sesi gayet normaldi. Bana dün gece için de bir şey söylemedi. Sizi merak mı etmiş? Hayret!"

"Neden hayret?"

Kadir bıyık altından gülümsedi. Kahverengi gözleri muzipçe ışıldamıştı. "Buna vakit bulabildiğine şaşırdım. Dün gece çok nefis bir kadınla birlikteymiş. Esmer... Şahane bir şey..."

Güney neden irkildiğini bilmiyordu. Odasına geldiğinde adamın yanında bir kadın olmadığına emindi. Acaba o kadın, genç adamın odasında mı beklemişti? "Kadın mı?" diye mırıldandı.

"Evet... Onların da yemekli bir toplantıları vardı biliyorsunuz. Ama daha çok eğlence gibi bir şey... Kadının sevgili patronumuza bayıldığını, neredeyse ağzının içine gireceğini söylediler. E, tabii, gerisi onların meselesi... Gece güzel bitmiş olmalı..."

"Kadir Bey!" dedi genç kız ayıplarcasına. Ama adam aldırmadı. Sırıtması devam etti. Genç kız ise garip bir şekilde huzursuzdu. Belki de o *'şahane esmer kadın'*, adamı gece boyunca uyutmadığı için koşuya öyle erkenden başlamıştı.

Aklı Tahir'in kendisine kızgın olup olmamasıyla ve esmer kadınla meşgul olmasına rağmen, güzel geçen bir gündü. Akşama doğru geri dönerlerken, hepsi de biraz yorulmuşlardı. Otele vardıkları zaman, partide görüşmek üzere ayrıldılar. Odasına giden Güney, sıkıntılı öfkesine engel olamadan, yatağın üzerinde duran telefonuna göz attı. Sonra gidip onu eline aldı ve ekranına baktı. Tahir kendisini tam üç defa aramıştı. Yine aptalca bir şey yapmıştı ve adamın öfkesini çekeceğini düşündü.

Yeşil dokunmatik arama düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra karşıdan adamın sert sesini duydu. "Efendim Güney?"

"Şey... Biz geldik..." dedi ona yavaşça.

Kısa bir sessizlikten sonra "Biliyorum." dedi genç adam da kısaca. Tok sesinden bir şey anlaşılmıyordu. "Bir sorun çıktı mı?"

"Hayır..."

"Eğlendin mi bari?"

"Evet..."

"Güzel... Şimdi biraz dinlen. Akşam partide görüşürüz."

"Bana... ihtiyacınız var mı?" diye sordu çekinikçe.

"Şimdilik yok. Keyfine bak. Olursa ararım zaten. Ama bu sefer telefonunu yanına al."

"Özür dilerim... Ben gerçekten de..."

"Güney!" diye mırıldandı adam. Genç kızın susmasına sebep olmuştu. Sesi sertliğini biraz kaybetmişti. "Kızmadım... Unutmuş olabilirsin... Ama sık olmasın lütfen! Nerede olduğunu bildiğim için endişelenmedim. Fakat benim... benim hep dostum yok. Düşmanlarım da olabiliyor. İş hayatı bu... Dikkatli olmanı istiyorum.

Gözümün önünden çok uzaklaşma ve benimle iletişimini bu kadar kolay kaybetme!"

"Peki... Peki efendim. Daha dikkatli olacağım..." diye mırıldandı Güney. "Söz."

"Güzel. Partide görüşürüz..." Genç adam fazla uzatmamıştı. Telefonu kapatınca genç kız bir an durakladı... Düşmanları mı? Bunu biliyordu elbette... Zengin işadamlarının her zaman kötü niyetli düşmanları, en azından kıskanç iş rakipleri oluyordu. Gazetelerde de sık sık böyle şeyleri okuyordu. Hatta geçen gün ünlü bir akaryakıt firmasının sahibi vurularak öldürülmüştü. Neden olduğu bile bilinmeyen birçok saldırı oluyordu. Ancak genellikle mafya ile iç içe olan işadamlarının başına geldiğini düşünürdü. Üstelik de Tahir'in bir koruması bile yoktu. Tamam, adam iriyarı ve çok güçlü gözüküyordu ama bu gösterişli hali bile kötü niyetli insanları çeken bir şeydi. Ona meydan okumaya cesaret edecek insanlar olacaktı mutlaka... Görünümünü, yakışıklılığını, parasını kıskanan erkekler... Büyük ihtimalle tek başına onunla uğraşmayı düşünmeyecek kadar korkak ama kalabalık olunca kendisini bir şey sanan çakal tipli insanlar...

Tahir birkaç adamın saldırısına karşı ne yapabilirdi ki? Bu durumda neden kendisine birkaç koruma tutmuyordu bu adam? Evinin güvenlikli olmasının dışında özel hayatında hiçbir olağanüstülük yoktu.

Hayatında ilk kez... İlk kez, akrabası olmayan bir erkek için endişe duydu. Buna inanamıyordu. Daha bu adamı tanıyalı ne kadar olmuştu ki?

Sıkıntıyla telefonunu yatağın kenarındaki konsola bırakıp banyoya yöneldi. Üzeri hâlâ tuzluydu. Bir duş almak harika gelecekti. Güneş ve temiz hava insanı çarpıyordu. Hem gergin vücudunun yükünü de omuzlarından alabilirdi.

Duştan sonra biraz uzanıp dinlenmeye karar verdi. Partiye daha çok vardı. Azıcık uyursa, geceki uykusuzluğunu da telafi etmiş olurdu. Ve aklı belki Tahir ile meşgul olmayı bırakırdı.

Uyandığında hava kararmıştı. Kendisini gerçekten de dinlenmiş hissediyordu. Keyifle gerindikten sonra saatine baktı. Parti zamanı neredeyse gelmişti. Yemekli eğlenceye hemen hazırlansa iyi olurdu. Özel müzik de olacaktı. Partinin organizasyonu da otel idaresinin düzenlediği bir olaydı. Patronu kendisinden özel bir şey istememişti. Bu gece için yapabileceği bir şey yoktu. O yüzden yatağından kalkıp acele etmeden hazırlandı...

Hazırlanması bittikten sonra aynadan kendisine baktığında, güzel bir kız olduğuna ilk kez sevindi. Patronunun yanında sönük kalmak çok kolaydı. Koyu lacivert gece elbisesi, ensesinde serbestçe atkuyruğu yaptığı sarı saçlarıyla inanılmaz uymuştu. Eteği dizlerinin üstünde olmasına rağmen, bacaklarının ve kalçalarının biçimlerini ortaya çıkarmıştı. Çok seksi ama hiç de açık vermeyen kısa bir yırtmacı vardı. Elbise belini sıkıca sarmasına rağmen beyaz bir kemer de görünümünü tamamlamıştı. Boynuna ince altın kolyesini taktı. Son derece sade ama bir o kadar da gösterişli olmuştu. Gülümsedi... Bu adamın zevki gerçekten de harikaydı. Kolyesi hariç üstündeki her şeyi o seçmişti. Genç kıza sormadan birçok giysiyi alıp tezgâha koymuştu. Arkadaşı Ekrem'in dükkânından aldığı her şey marka ve kalite kokuyordu. İyi giyinmenin insanı rahat hissettirdiği ise bir gerçekti.

İç çekti... Hazırdı. Eksik bir şey yoktu. Güneş yüzünden yanakları da biraz kızarmıştı. Kendisini çok korumasına rağmen kolları bile hafifçe yanmıştı. Beyaz tenli olduğu için ıstakoz gibi olmak istemiyordu ama bu hafif güneş yanığı imaj da doğrusu kendisine çok yakışmıştı. Daha canlı, daha güzel gözüküyordu.

Kendisinden memnun bir şekilde, el çantasını alıp odasından çıktı. Büyük havuzun yanından bahçeye giden yola doğru yürüdüğünde, hemen yanında bir görevli belirmişti. Genç görevli çok saygılı bir şekilde onu durdurmuştu.

"Güney Hanım... Sizi bekliyordum. Sizi masanıza ben götüreceğim. Tahir Bey de az sonra gelecekmiş..." dedi. Genç kıza mesafeli bir tavırla gülümsüyordu. Hayran bakışlarını gizlemesi ise çok zordu.

Genç kız bu isteğe uydu. Bir prenses gibi, birçok kişinin delici bakışları arasında, kendisine gösterilen yere gitti. Masanın başucundaki iki sandalye boştu. Büyük ihtimalle bu toplantının sahibi olarak Tahir en başta oturacaktı. Onun sağında kalan yerde, iri ve etkileyici fiziğiyle Tamer oturmuştu bile. Sol tarafındaki boş sandalyeye de herhalde Doğan dediği arkadaşı oturacaktı. Onun nasıl birisi olduğunu bir an için merak eden Güney, Tamer'in yanındaki boş sandalyeye doğru yönlendirildi. Genç adam onu görünce hemen centilmen bir erkek gibi ayağa kalkmıştı. Beyaz kumaş pantolonu ve açık mavi gömleğiyle gerçekten çekici bir erkekti. Güzel siyah saçları

rüzgârda biraz dağılmış ve ona daha genç bir hava vermişti. Onun Tahir ile aynı yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu.

Genç adam "İyi akşamlar!" diyerek hafifçe gülümsedi ve iri avucuyla onun elini güven veren bir şekilde sıktı. Hatta sandalyesine oturuncaya kadar da yerine oturmadı. Onun nezaketi karşısında Güney de ona gülümsedi. Sonra garip derecedeki güzel kahverengi gözlerin eşliğinde sandalyesine oturdu. Otelin müdürü de oradaydı. Güney'in yanında oturacak gibi gözüküyordu. Genç kız masadaki bazılarıyla el sıkışmıştı ama uzakta kalanlara sadece gülümseyerek selam vermekle yetindi. Nazik ve sıcak gülümsemesi ile çok tatlıydı.

Tahir'in yardımcısı gibi değil de karısı gibi karşılandığının farkındaydı. Ama tüm suç, o garip saçlı adamdaydı. Kendisine refakat etmesi için neden birisini ayarlamıştı ki? Bu özen biraz abartılı değil miydi? Gözü, masada neşe ile konuşanlara kaydı. Tüm günü beraber geçirdiği grup da aynı masadaydı. Kadir kendisine göre biraz uzakta kalmıştı. O da kendisine tatlı bir şekilde bakıyordu.

Bakışlarını yanındaki iri adamdan daha fazla kaçıramayınca, mecburen Tamer'e baktı. Güzel kahverengi gözler açıkça kendisini süzüyordu. "Tahir sizden çok memnun." dedi genç adam ansızın.

Bu övgü karşısında Güney'in biçimli dolgun dudakları kıvrıldı. Kesin olan bir şey vardı ki, bu adam da yakışıklılığının farkında değildi. "Teşekkür ederim..." dedi ona kibarca. Nedense yakışıklı erkekler kendisini hep korkuturken, bu iki çekici adamın kendisinde yarattığı his çok farklıydı. Tamer'in ciddi bakışlı güzel gözleri de aynı Tahir'inkiler gibi, çapkınlıktan çok uzak, dürüsttü. Böyle bakan bir adamdan zarar gelmeyeceğini hissedebiliyordu.

"Ciddiyim..." dedi Tamer rahatça. "Onu uzun zamandır bu kadar sakin görmemiştim. Çok kısa bir süredir onun yanında olmama rağmen iş yükünü hafiflettiğinden bahsediyordu."

"Henüz çok yeniyim. Daha ne yapacağımı bile tam olarak bilmiyorum. Mesela burada hiçbir organizasyona yardımcı olmadım. Tüm işi Samet Bey yaptı..."

"Bizim için sorun değildi..." diye gülümseyerek onayladı Samet. O da Güney'in karşısında oturduğu için konuşmalara kulak misafiri olabiliyordu. Renkli lambaların ışıkları sıfır tıraşlanmış kafa derisinde oynaşıyordu. "Biz böyle şeylere alışkınız."

"Çok güzel bir organizasyon..." dedi Güney çevresini işaret ederek. "Hiçbir sorun olmadı..."

"Olmaz da... Çok iyi bir ekibimiz var." Şakacı bir tavırla Tamer'in yüzüne baktı. "Patronlarım müşteri memnuniyeti konusunda çok hassas ve bize her türlü desteği veriyorlar."

Tamer bir patron olarak bu övgüyle çok ilgilenmedi. Sadece keskin dudaklarının bir kıyısı kıvrılmıştı. Tevazu sahibi bir insan olduğu belliydi. Genç kız elinde olmadan yeniden diğer adamı düşündü. Görmediği bir tek Doğan denen adam kalmıştı. Nedense onu kısa boylu ve hafif şişman düşünüyordu. Fazla meraklanmasına gerek kalmayacaktı zaten. Birazdan onun da masadaki yerini alacağını tahmin edebiliyordu.

O sırada biraz ileriden Tahir'in iri bedeni gözüktü. Genç adam o her zamanki ciddi yüz ifadesiyle geniş alana girmişti. Tek başınaydı. Üzerinde siyah kumaş pantolon ile beyaz bir gömlek vardı. Atletik yapısı ile yanından geçtiği herkesten farklı duruyordu. Kendiliğinden çatık kaşları, yanından geçtiği o kişilere merhaba derken hafifçe yumuşadı. Masaya gelinceye kadar da tüm gözler üzerinde olmasına rağmen gayet rahat ve emin adımlarla ilerledi. Kendi oturacağı yere geldiğinde ise kısa bir iyi akşamlar dileyip herkesi başıyla selamladı. Gözleri Güney'e kaydı. Eliyle işaret etti.

"Güney... Sen yanıma gel... Doğan'ın bir işi çıktı. Bu gece aramızda olamayacak," dedi sakince. Genç kız yerinden doğrulurken, Tamer de hemen ayağa kalkmış ve onun sandalyesini çekmişti. Onun bu doğal nezaketi genç kızın çok hoşuna gitti. Aynı nezaketi Tahir diğer sandalyeye otururken göstermişti. Ağır sandalyeyi bir kuş gibi çekip genç kızın oturmasını beklemişti. Onun erkeksi parfümü burun deliklerinin içine süzülürken, yakınındaki bedeninin sıcaklığını tüm hücrelerince hissetmişti. Bu pek bilmediği bir histi. Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu.

"Teşekkür ederim..." dedi kısık bir sesle.

Herkes yerine oturunca, ona şöyle bir bakan Tahir, Güney'in gerçekten de güzel bir genç kız olduğunu düşündü. Kıyafeti öylesine güzel bir şekilde üzerine oturmuştu ki, sarı saçları ile o gece şahane gözüküyordu. Duru ve doğal bir güzelliği vardı. Ondan etkilenmeyecek bir erkek olabileceğini sanmıyordu. Tıpkı kendisi gibi... Onu güzel bir kadınmış gibi görmemeye çalışmasına rağmen beyni sürekli uyarı sinyalleri gönderiyordu.

Genç kızı beğenip beğenmediğini ifade edecek hiçbir şey söylemedi. Sadece "Nasıl, bugün iyi eğlendiniz mi?" diye sordu sakin bir sesle.

"Evet... Çok eğlenceliydi. Teşekkürler!" dedi Güney.

"Güzel!.." dedi adam bu teşekkür ile çok ilgilenmeden. Sonra hiçbir şey belli etmeyen bakışlarını Tamer'e çevirdi. "Az önce telefon geldi. Arsayı satmayı kabul etmişler. Doğan onunla ilgileniyor. Anlaşmayı götürdü. Ama dönüşte bayan arkadaşıyla dolaşacaklarmış. O yüzden gelemiyor."

"Anladım..." diye mırıldandı Tamer. "Hiç değilse o biraz eğlenecek. Ben bu tip toplantıları sevmem. Erken kaçsam olur mu?"

Tahir gülümsedi. "Zaten öyle gözüküyor..." Bakışlarıyla belirsizce işaret etti. "Senin de bayan arkadaşın bu tarafa geliyor." Baktığı yönde, uzun boylu ve beyazlar içinde çok güzel bir esmer vardı. Dar beyaz pantolonu ve mor çizgili beyaz bluzu ile çok güzel gözüken kadın, kendisinden emin ama ağır adımlarla masaya yaklaşıyordu. Yaşı çok çok yirmi beş gibi gözüküyordu. Onu gören Tamer yavaşça ayağa kalktı.

"İyi akşamlar..." dedi kadın gülümseyerek. "Dün gece beni de partinize davet etmiştiniz... Ben de katılmaya karar verdim. Sorun olur mu?"

"Asla..." dedi Tamer nazikçe. Ancak kadının gülümsemesine karşın onun yüzü fazla neşeli değildi. Saygılı bir şekilde yanında duran boş sandalyeyi çekti. Güney'in boşaltmış olduğu sandalyeye yerleşen kadın bu sefer Tahir'e baktı.

"Nasılsınız Tahir Bey?"

"Teşekkürler... İyiyim. Siz nasılsınız Bennu Hanım?"

"Doğrusu dün gece içkiyi fazla kaçırmışım... Bütün gün başım ağrıdı." Kadın rahat bir tavırla konuşuyordu. Güney onun da dün gece erkeklerin katıldığı yemekli toplantıda olduğunu hemen anladı. Hiç görmediği Doğan'ın kendi kadın arkadaşıyla çıkacağını az önce öğrenmişti zaten. Bu kadının da Tamer'in geceki eşi olduğu belliydi. Peki ya Tahir'inki? Onun birlikte olduğu kadın kimdi? Ve gece acaba nasıl bitmişti? Sevişmişler miydi?

"Şimdi iyisinizdir umarım?" dedi Tahir mesafeli bir sesle. O sırada masalara yemek servisleri de başlamıştı. Birçok garson aralarda gezinerek isteyenlere sıcak çorba servisinde bulunuyordu.

"Evet... İyiyim çok şükür. Bolca uyuyunca kendime geldim. Bir iki hapın da faydası olmadı değil ayrıca..." Gözleri genç adamın yanındaki Güney'e kayınca biraz kısıldı. Kadınsı bir içgüdüyle Güney'i inceleyen ela gözleri yeniden Tahir'e kaydı. "Zeynep Hanım yok mu?"

"Bilmiyorum..." dedi Tahir kuru bir sesle. "Kendisini hiç görmedim bugün..." Sonra doğal bir tavırla devam etti. "Sizi yardımcım Güney ile tanıştırayım. Kendisi benim özel asistanımdır. Bennu Hanım da İstanbul'da, büyük bir gazetede moda editörü olarak çalışıyor. Yanlış hatırlamadım değil mi Bennu Hanım?.."

Kadın hafif bir şuh kahkahayla güldü. Güney ile fazla ilgilenmemiş gibi davranmayı seçmişti. "Kesinlikle çok zekisiniz Tahir Bey... Dün tanıştırıldığımızda ne işle uğraştığıma hiç de dikkat etmiyor gibiydiniz?"

İki erkek ilgisizce birbirlerine baktılar. O anda say deseler, masada oturan herkesin cinsiyetlerinden kıyafetlerine kadar gözü kapalı sayabilirlerdi. Güçlü hafızaları ve inanılmaz dikkatleri, çevreye ilgisiz bakışları altında görülmez oluyordu.

Tahir'in dudakları kıvrıldı. "Dikkat edilmeyecek birisi değilsiniz açıkçası..." dedi ona ılık bir gülümseme ile. Ve... Ve Güney bundan hiç hoşlanmadı. Kadının bu sözlerin hemen ardından gelen bilmiş kahkahası ise masadaki bazılarının dikkatini çekerken, Güney yine huzursuzdu...

Neyse ki garsonlar konuşmayı bölmüşlerdi. Birkaç tanesi servis için aralarına girmişti. Güney derin bir nefes alıp temiz havayı içine çekti. İçindeki huzursuzluğu atmalıydı. Ne olduğu hakkında ise zerre kadar bir fikri yoktu. Kıskançlık mı? Daha neler! Aklını eğlenceye vermeliydi. Gerçekten çok güzel bir geceydi. O sırada garson çorba isteyip istemediğini sorunca, ona çok az koymasını söyledi. Öğlen yediği yemeği bile henüz eritememişti. Böyle giderse şişko olacaktı. Ve şu karşısındaki kadının gerçekten de çok güzel bir vücudu vardı.

Bennu isimli güzel hem Tamer'in hem de Tahir'in dikkatini üzerine çekmeye çalışıyordu. Oysaki iki erkek de ona gereğinden fazla ilgi göstermiyor gibiydi. En azından bu memnuniyet vericiydi. Daha çok Bennu konuşuyordu. Arada Güney'e de bir iki şey sormuştu. Güney ise yanında oturan otel müdürünün akıllıca ve düşünceli konuşma çabaları sayesinde, hem iki çekici erkekle hem de kadınla fazla ilgilenmek zorunda kalmamıştı. Bunun için Samet Bey'e cidden

müteşekkirdi. Yoksa ortamı teslim alan Bennu'nun tavrı karşısında suspus oturmak zorunda kalacaktı.

Yemeklerini yerken, canlı müzik onlara eşlik etti. Tüm bayiler, ortamdan memnun olduklarını belli ediyorlardı. Gözleri gülüyordu. Eşleri de küçük gevezeliklerle meşgulken, eğlendikleri gözlerinden belliydi. Genç kız yemeğinden fazla bir şey yiyememişti. Ustalıkla marine edilerek pişirilmiş eti çok güzel olmasına rağmen, canı bir şey istemiyordu.

"Dans edelim mi?" diye soran patronunu duyunca başını şaşkınlıkla ona çevirdi.

"Birlikte mi?" diye sordu iri gözlerle.

"Evet?" dedi Tahir kendisinden emin bir sesle. Genç adam Bennu'nun kendilerine baktığının farkındaydı. Üstelik de onun Güney'i yok saymaya çalışan tavrı pek hoşuna gitmemişti. "Buranın en güzel kadınıyla ilk ben dans etmek istiyorum..." dedi gayet güçlü bir sesle. Bu sözlerini sadece Bennu değil, herkes duyabilirdi. Bundan çekinmiyordu da... Ve Güney bu iltifatı kesinlikle hak ediyordu.

Güney şaşkındı. O da genç adamın sözlerinin herkes tarafından duyulacağını düşündü. Tahir ise gayet rahat gözüküyordu. Ayağa kalkmıştı ve bir elini uzatmıştı. Uzun boyu ile tepesinde, kendisinden emin bir şekilde bekliyordu. Genç kız kendisini süzen gözler altında bir an ezildi. Kendi tarafına yakın oturanlar adamın teklifi üzerine ikisini açıkça seyreder olmuşlardı. Dahası Tahir keskin bakışlarla itiraz etmemesini ister gibiydi.

Utanan Güney ister istemez ayağa kalktı. Gözleri bir an Tamer'e takıldı. Genç adam oturduğu yerde hafif alaycı bir tavırla gülümsüyordu. Tahir'in ne yapmaya çalıştığını anlamış gibiydi. Ama daha Güney bile anlamamıştı ki. Patronu ne yapmaya çalışıyordu böyle? Huzursuzluğunu belli etmeden elini onun uzanmış iri eline bıraktı. Genç adam piste kadar kızın elini bırakmadı. Güney artık çoğu kişinin kendilerini seyrettiğini biliyordu. Çaresizdi... Tahir elini hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Piste vardıklarında genç adam onun elini bıraktı ama hemen uzanıp narin vücudunu kendisine çekti. İri eller incecik beline dolanırken Güney de utangaç bir gülümseme ile kendisini adamın kollarına bıraktı. Mecburen iki elini de geniş omuzlarına dayamıştı. Çok samimi gözükmemesine çalışıyordu. Ne yazık ki bu imkânsızdı. Beline dolanan nazik ellerden birisi birkaç saniye sonra hafif yukarıya

kaymış ve sırtından bastırmaya başlamıştı. Romantik müziğin eşliğinde dans ederken, aralarındaki boşluk neredeyse kapanmıştı. Vücutlarının birbirine değmesine engel olamıyordu. Avuçlarının altında ise kemiklerin ve kasların bütünleştirdiği dirençli bir vücut vardı. Teninin sıcaklığını, ince kumaşın altından rahatlıkla hissedebiliyordu.

"Çok naziksiniz..." diye mırıldandı adama.

"Neden?"

"Biliyorsunuz işte..."

"Hayır. Bilmiyorum... Sen söyle." Tahir'in dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Beni kurtardınız..."

"Yok canım! Öyle mi yaptım?"

"Bennu Hanım... beni görmezden geliyordu. Sanırım beni sizin sevgiliniz zannetti."

"Belki... Belki de değil... Ne önemi var?" Adam umursamazca dudak kıvırmıştı. "O benim ilgi duyacağım bir kadın değil."

"Ya Tamer Bey?"

"O da ilgi duymaz... Onun kalbinde hırçın bir esmer var."

Güney merakla gözlerini irileştirdi. Müzik çok hafif olduğundan karşılıklı konuşmalarında hiçbir eksiklik olmuyordu. Yine de yanlış duyduğunu zannetti. "Tamer Bey evli mi?"

Tahir başını salladı yavaşça. "Evli değil... Fakat ona hâlâ bağlı... Eski bir ilişki olmasına rağmen şimdilik hiçbir kadın ilgisini çekmiyor. Bence Bennu Hanım bu gece de eli boş dönecek." Keyifli bir şekilde göz kırpmıştı.

"Ya siz?"

"Ne olmuş bana?"

Güney istemeden kızardı. "Özür dilerim, bu soru ağzımdan çıktı aniden."

"Hımm..." Genç adam bir an sessizce durdu. Genç kızın başı üzerinden etrafını süzdü. Sonra gözlerini yeniden kollarındaki güzel kadına çevirdi. "Aslında sormaya hakkın var... Yardımcım olarak bilmende bir mahzur yok. Evet, dün gece bir kadın vardı. Fakat sen beni o kadar kızdırmıştın ki, onu doğruca odasına yolladım..." Sonra gülümseyerek ekledi. "Yalnız..."

Genç kız inanılmaz bir şekilde rahatlamıştı sanki. Parmak uçlarını hareket ettirdi bu rahatlamayla. Adamın tenini daha iyi hissetti. "Açıklamanıza gerek yok..." dedi yalandan. "Ayrıca dün gece

için yeniden özür dilerim. Sizin herhangi bir işinize engel olmak istemezdim."

Ciddi kaşlardan birisi çok şeker bir şekilde havaya kalktı. "Sen sekse iş mi diyorsun?" dedi genç adam alayla. "Kadın çok güzeldi ama ilgimi çekecek bir tip değildi. Aslında sen hiçbir şeye engel olmadın. Zaten yalnız başıma yatağıma gidecektim."

"Bunu ciddi mi söylüyorsunuz?"

"Evet..."

"Şey... İyi... Sevindim..." Sonra son kelimenin yanlış anlaşılacağını düşünüp aceleyle ekledi. "Yani size engel olmadığıma sevindim." Hafifçe kızarmıştı. Konuyu hızla değiştirmesi gerekiyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı. "Ayrıca size bugün için teşekkür ederim..." dedi yavaşça. "Güzel bir gündü... Ama siz çalışırken benim gezmem... beni biraz rahatsız etti doğrusu..."

"Seni ilgilendirecek bir şey yoktu. Boşuna yanımızda bulunmanı istemedim. Ama şu telefon işinde ciddiyim. Bir daha onu unutmanı istemiyorum. Sana erişmek istediğimde kolayca erişebilmeliyim..."

"Peki... Söz..." dedi genç kız. "Araziyi alabildiniz... Öyle mi?"

"Evet... Doğan şimdi imzaları attırmıştır. Yandaki boş arazi bizim çok işimize yarayacak."

"Doğan Bey... böyle geceleri pek sevmiyor anlaşılan?"

Tahir umursamazca mırıldandı. "Hiçbirimizin arası yoktur... Mecbur olmasam ben de katılmazdım. Doğan imza bahanesiyle ortadan kaybolmayı tercih etti."

Genç kız gülümsedi. "Sizin için üzüleyim mi?"

Tahir onu süzüyordu. Bu sevimli sarışın, gitgide gözüne daha kadınsı gözükmeye başlamıştı. Hem de hiçbir çaba harcamadan... Şu iri mavi gözlerindeki masumluk olmasaydı, inanılmaz derecede seksi bir kadındı. Ne yazık ki bunun farkında bile değildi. Kendisine sokuluşundaki yalın samimiyeti hissedebiliyordu. Daha önce bir kadının kendisinden para ya da cinsellik dışında bir şey istediğini hatırlamıyordu. Ama bu tatlı sarışın, ikisini de istemeden, kollarında huzur bulan bir bebek kadar rahattı.

Gözleri hafif rujlu kırmızı dudaklarına takıldı. Dolgun dudaklarının kıvrımları çok güzeldi. Öylesine taze ve çekiciydi ki... İçinden geçen dürtüye engel olarak hemen iri mavi gözlere çevirdi bakışlarını. Ama onlara bakmak da çok mantıklı değildi. O gözler fazla can alıcıydı.

Güney de bakışlarını o siyah gözlerden alamıyordu. Adamın engellenemez bir şekilde dudaklarına baktığını görmüştü. Kendi dudaklarında gezinen gözler ne istediğini belli etmişti adeta. Bu... Bu saçmaydı. Ama o anda ilk kez öpülmeyi istemişti... Hem de herkesin önünde yapsa, karşı koyamayacağı kadar istemişti. Bu garip bir şeydi. Ve o isteğini gizleyemeyen gözler... Adamın gözlerine bakmaması gerektiğini düşündü. Ona bakmamalıydı. Bu açıktı. Kendisi için öylesine derin, öylesine karanlık, öylesine tedirgin ediciydi ki... İçini geniş bir ürperti sarmıştı. Ama bu korku değildi. Daha başka bir şeydi.

Bakışlarını kaçırdı. Onun geniş göğsüne indirdi. Keşke kendisine böyle bakmasaydı. Kendisi o gözlerdeki anlık ihtirası görmüşse, başkaları da görmüş demekti. Kendi adına hiç itici bulmamıştı o bakışı... Ama dedikodu çıkmasını da istemezdi doğrusu.

"Oturalım mı?" diye mırıldandı Tahir bir süre sonra. Gözleri yeniden güzel dudaklara takılmıştı. Kızın taptaze bedeninin kendi bedeninde yaptığı etki hızla artıyordu ve en iyi çare ona yakın olmamaktı.

Güney onu onaylayarak dans etmeyi bıraktı. Müziğin de sonlanıydı zaten. Masaya döndüklerinde herkesin kendilerini seyrettiğinin farkındaydı. Tahir de farkındaydı tabii. Fakat genç adam buna aldırmadı. Başkalarının görüşlerine göre yaşamayı sevmezdi. Onun sandalyesini tutup oturmasına yardımcı oldu.

Yemek sorunsuz geçiyordu. Tamer yemeğini yedikten sonra fazla oyalanmamış, Bennu ile birlikte bir bahane ile davetten ayrılmıştı. Bennu'nun da yüzü biraz düşmüştü. Ne Tahir ne de Tamer ona gereğinden fazla ilgi göstermemişti. Üstelik Güney'e yapılan "en güzel kadın" iltifatı, yeterince canını sıkmıştı.

O gece genç kız bir kere de Kadir ile dans etti. Gecenin sonlarına doğru animasyoncular da gittikten sonra, yine hafif bir müzik ortamı sarmıştı. Kadir gelip onu dansa davet ettiğinde, Güney elinde olmadan patronuna bakmıştı. Tahir hiç tepki vermeden, sadece genç kızın gözlerine bakarak sessiz kaldı. Onun onayına ihtiyacı olmamasına rağmen, Güney bunu onaylama olarak algıladı. Sonra yerinden kalkıp genç adam ile piste yürüdü. Tahir'den farklı olarak Kadir'e fazla sokulmamıştı. Beline dolanan el ise ne genç adamınki kadar güçlü, ne de onunki kadar sıcaktı.

Onlar birlikte dans ederken, Tahir de otel müdürü ile konuştu birkaç kelime. Ama arada sırada dans eden Güney ile Kadir'e bakıyordu. Kadir'in efendi ve yakışıklı bir genç olduğunu biliyordu. Kendisinin işyerindeki veriminden de çok memnundu. İşini iyi yapan Kadir, şu ana kadar belirgin bir hata yapmamıştı. Başarılı bir yöneticiydi. Kendisinden çok daha gençti. Üstelik de bekârdı. Bu hoş genç kız için iyi bir sevgili olabilirdi. Koruması altına almaya karar verdiği Güney'i ona teslim edebilirdi. Belki şirkette daha önemli pozisyonlardan birisini de verebilirdi Kadir'e... Böylece daha çok kazanır, maddi sorunları olmazdı. Eğer Güney konusunda ciddiyse, Kadir'in önünü açmak çok zor olmazdı.

Ama aklı bu mantıklı fikri onaylarken, içinde anlayamadığı bir sıkıntı, bir sahiplenme duygusu bunu kabullenmiyordu. Onların duygusal anlamda yakınlaşmaları düşüncesi bir an için genç adamın canını sıkmıştı. Ve evet... Dürüst olmak gerekirse Kadir kişiliğiyle, efendiliğiyle, çalışkanlığıyla ve kendisininkine benzemeyen tehlikesiz hayatıyla Güney için harika bir eş olurdu. Onun güzel çocuklarının babası...

Ya Güney? Bu yakışıklı genç adam için ne hissediyordu acaba? Dans ederlerken arada gülüşerek konuşuyorlardı. Güney'in ondan rahatsız olmadığı belliydi. Az önce kendi kollarında biraz kasılmıştı sanki. Onu öpmek istediğini anlamış mıydı? Ve hatta neredeyse öpeceğini?..

Dans eden çifti süzdü hızlıca. Güney keyifli gözüküyordu ama gözlerinde, onunla tanıştıkları ilk gece görmüş olduğu bağımsız kalma çabasını yine görüyordu. Güney'in Kadir'e karşı şimdilik çok büyük bir ilgisi olmadığını düşündü. Bu düşünce her nasılsa içinde bir rahatlamaya sebep olmuştu.

Güney masaya geri döndükten bir süre sonra genç adam ayağa kalktı. Ortamdan ayrılma vakti gelmişti. Yetkili herkese bu güzel gece için teşekkür etti. Otel müdürü Samet Bey'i de personelinin önünde tebrik edip başarılarının devamını diledi. Böylece adamı onurlandırmış oldu. Gerçekten Samet Bey çok memnun olmuştu. Geceye devam etmek isteyenlerin serbest olduğunu söyledikten sonra, yakınındakilerin elini sıktı. Ardından bakışları ayakta bekleyen yardımcısına kaydı.

"Gel benimle Güney..." dedi hafif emreden bir sesle.

Genç kız uysalca bu isteğe uydu. Ayrılmadan önce o da diğerleriyle hızlıca vedalaştı. Sonra çoktan dönüp yürümeye başlamış olan patronuna doğru hızlandırdı adımların. Tahir yolun yarısında durmuş, kendisini beklemişti neyse ki... Yoksa onun uzun adımlarını koşarak yakalamak bile zor olacaktı.

Birlikte otele doğru yürümeye başladılar. İkisi de konuşmuyordu. Güney onun kendisini niye çağırdığını bilmiyordu. Nasılsa anlardı birazdan. Tahir ise oldukça sakindi. Kızın sessizliği ve durgun varlığı genç adamı rahatlatıyordu. Birlikte otelin içinden geçip, ön tarafa çıktılar. Önceki gün Kadir ile bindikleri lüks araba orada kendilerini bekliyordu.

Ön kapıyı açan genç adam onun binmesini bekledikten sonra döndü ve şoför tarafına yürüdü. Orada da bir görevli ayakta durmuş, kapıyı açıp genç adamın içeriye girmesini beklemişti. Tahir şoför koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı. Hareket ettirmeden önce bakışları genç kıza döndü.

"Uykun var mı?" diye sordu.

Olsa bile itiraz edecek durumda olmadığını biliyordu Güney... Araba çalışır haldeydi ve ikisi de içerideydi. Genç adamın sorusu belli ki sadece nezaket içindi. "Akşamüstü biraz uyudum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi gülümseyerek.

"Bana arkadaşlık et... Biraz yalnız kalıp kafamı dinlemek istiyorum."

"Benimle yalnız olmayacaksınız ama?.." dedi Güney tatlı bir iğneleme ile...

Genç adamın dudağı kıvrıldı. Siyah gözleri ışıldamıştı sanki bir an. "Evet... Zaten seninle yalnız kalmak istiyorum. Kendimle değil..." dedi o da tatlı bir alayla. Onun bu sıcak hali Güney'i güldürdü. Başını çevirdi ve gülmesini gizlemeye çalıştı. Gözleri görmeden camdan dışarıya bakıyordu.

Genç adam arabayı yumuşakça yerinden kaldırdı. Otelin geniş avlusundan emniyetle çıkıp ışıl ışıl bir yolda ilerlemeye başladılar. Şimdi kıyı şeridi boyunca gidiyorlardı. Birkaç dakika sonra Güney gözlerini adamın sert profiline çevirdi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu yavaşça.

"Girne'ye... Fazla uzak değil. Orayı da görmeni istedim."

"Ama saat on bir. Geç olmadı mı?" dedi biraz isteksizce.

Genç adam yan gözle ona baktı. Gözlerini alayla kıstı. "Patronuna karşı mı çıkıyorsun?"

Güney içtenlikle güldü. Onu dansa kaldırdığından beri kendisini daha keyifli hissediyordu. Belli ki Tahir de keyifliydi. "Sizin için söyledim. Bu inanılmaz tempoda bir an bile dinlenemiyorsunuz. Hastalanacaksınız."

"Teşekkürler anne..." diye mırıldandı Tahir. Gülümsemesi yayılmıştı.

"Hayır! Anne değil." diye itiraz etti Güney. "Ama eşiniz gibi davranmam gerektiğini biliyorsunuz... Hastalanmanızı istemem."

"O kadar da abartma... Ben yorgun değilim. Alışkınım böyle şeylere... Şimdi seninle deniz kıyısında oturup bir şeyler içelim. Hem dinlenmiş olurum hem de senin için değişiklik olur."

Girne ışıl ışıldı. Varmaları fazla vakitlerini almamıştı. Genç adam arabayı deniz kıyısında bir park alanına bıraktı. Sonra birlikte yürümeye başladılar. Deniz kıyısı oldukça kalabalıktı. Girne çok büyük değildi. Ama havalar ısınınca nüfusu artmıştı. Saat geç olmasına rağmen pek çok turist vardı ve henüz sokaklar hareketliydi. Birbirlerinden uzak yürümek zor oluyordu. Buna rağmen Tahir kıza dokunmuyor veya bu fırsatı değerlendirmek gibi bir çabaya girişmiyordu. Arada sırada kollarının ve omuzlarının birbirine değmesinde de hiçbir kasıt yoktu.

"Gündüz gelseydik burarın kalesini gezebilirdik..." dedi Tahir. "Ayrıca çok güzel bir müzesi var. Batık gemi müzesi... Daha birçok gezilecek yeri var: Kiliseler, manastırlar, müzeler... Sadece deniz turizmi yok. Bir dahaki sefere seni ben gezdiririm."

"Gerçekten mi?" Genç kız o sırada hayran hayran etrafındaki kalabalığı seyrediyordu. Hareketlilik hoşuna gitmişti.

"Evet... Gezmeyi severim. Ne içelim? Bira sever misin?"

"Pek değil..." diye mırıldandı Güney. "İçki içmem ama... siz içebilirsiniz. Sorun değil."

"Ben de çok içmem. O halde bir pastanede meyve suyu ile dondurmalı tatlı yiyelim. Sen de yemekte doğru düzgün bir şey yemedin zaten. Gözümden kaçmadı. Frambuazlı tatlıya ne dersin?.. Ben severim."

"Olur."

O gece hava çok güzeldi. Yürüyerek geldikleri marina ise yarım ay şeklideydi. Çevresine bir sürü lokanta ve kafe yerleşmişti. İnsanlar

hâlâ bir şeyler atıştırıyorlar, içeceklerini içiyorlardı. Sakin görünen bir kafeye girip dondurmalı tatlılarını yediler. Asık suratlı ciddi patronu, belki konuşmayı fazla sevmiyordu. Ama aslında olduğundan daha eğlenceli birisiydi. Güney şeftali suyunu yudumlarken onun anlattığı bir şeye kıkırdadı. Üniversiteyi Amerika'da okumuştu ve orada geçirdiği yıllar içinde başından bir sürü komik olay geçmişti.

Onun son söylediği bir cümle üzerine "Gerçekten mi?" dedi gülerek...

"Evet!" dedi adam kendisine kızmış bir tavırla. "Üç gün kızla tanışmak için fırsat kolladım. Meğerse kız değil, bir erkekmiş. İnanabiliyor musun? Tanıştığım kadınların çoğu onun kadar güzel değildi..."

Güney yine kıkırdadı. Çok tatlı gülüyordu. Adamın gözleri beyaz dişlerinde, minik gamzelerinde takılı kalmıştı.

"Sizin için şok olmalı... Öptünüz mü yoksa?.." diye sordu genç kız gözleri parlayarak. Masmavi gözleri capcanlı olmuştu.

Genç adam dudak büktü. "Allah korudu... Ondan sonra artık kadınlara karşı daha temkinli oldum. Daha yirmi bir yaşındaydım."

Güney'in gülmesi azaldı. Birkaç saniye sonra, meraklı bir tavırla sordu. "Çok kadın tanıdınız mı?"

Tahir öylesine omuz silkti. Genç kız onun geniş omuzlarını böylesine kendinden emin bir şekilde silkmesinden hoşlanmaya başlamıştı. "Birkaç tane..." diye mırıldandı adam. "Niye?"

Güney bu soruyu sorduğu için utanmıştı. Aslında böyle bir soru sormaya hakkı da yoktu. Gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim... Kadınlar konusunda sizi sorgulamamamı istemiştiniz ama... Ağzımdan öyle çıkıverdi işte."

"Sorguladığını düşünmüyorum..." diye mırıldandı genç adam. "Merak mı ettin?"

"Evet." dedi Güney dürüstçe. "Bence... çok... yakışıklısınız. Yani diyorum ki, hayatınıza birkaç taneden fazla kadın... girmiş olmalı... Epeyce fazla..." Aklına hemen Gülşah'ın söyledikleri gelmişti. En ciddi ilişkisi bile birkaç aydan fazla sürmeyen bir adamla karşı karşıya olduğunu hatırladı.

Genç adamın gözleri ise dalgınca onu süzüyordu. Sonra ifadesiz bir sesle sordu. "Beni yakışıklı mı buluyorsun?"

"Elbette... Bunu benim söylememe gerek yok. Öyle olduğunuzu biliyor olmalısınız. Çok kadın söylemiş olmalı..." Aslında biliyorsa

bile bilmiyormuş gibi davrandığını kabullendi. Onda o çok yakışıklı erkeklerin arsız bakışları, biçimsiz gülüşleri, saldırgan havası yoktu.

Tahir cevap vermeden önce, meyve suyunu yudumladı. Bakışları biraz ilerideki masaya yöneldi. Beş kişilik bir aileydi. Kendileri gibi tatlı yiyorlardı. İki tane genç kızları vardı. Bir tanesi Güney'in yaşlarında gözüküyordu. Diğeri daha küçüktü. O anda büyük olanın iri kahverengi gözleri kendisine kaymıştı. Güzel bir kızdı. Genç adam onun gözlerindeki beğeniyi fark etti. Delikanlılığından beri birçok kadınla ilişkisi olmuştu. Kadınlara çekici geldiğini biliyordu elbette... Kendisinden küçük büyük birçok kadının ilgisine ve hatta aşkına maruz kalmıştı. Ama asla çapkın olmamıştı. Asla bir kadının kalbini kırmaktan hoşlanmamıştı. Fakat âşık olamamak kendi suçu olamazdı. Ayrıldığı kadınların kendisinden çok daha fazla üzüldüğü zamanlar olmuştu.

"Ben kadın erkek-ilişkilerinde hiçbir zaman yetenekli olamadım..." diye mırıldandı. Sıkıntılı siyah gözleri Güney'e döndü. "Kadınlar konusunda beceriksizim sanırım. Tamer ve Doğan benden çok daha yeteneklidirler bu konuda... İlişkilerim oldu elbette. Ama sadece yüzeysel ilişkilerdi."

"Aşksız mı?"

Adam gülümsedi hafifçe. "Aşk olmadan da pek çok şey olabiliyor."

"Buna inanmak istemiyorum..."

"Neden? Seks için aşk şart değil..."

"Ama ben âşık olmadığım bir adamla seks yapabileceğimi zannetmiyorum. Öpüşmek bile iğrenç olmalı..." Genç kızın yüzü ekşimişti biraz. Patronuyla böyle konuları konuştuğuna inanamıyordu ama rahatsız da değildi. Tahir'in alaycı bakışlarına karşı gururlu bir şekilde burnunu kaldırdı. "Tabii siz erkeklerin bizlerden farklı olduğunu biliyorum. Çocuk değilim. Okumayı da biliyorum çok şükür. Pek çok yerde cinsellikle ilgili yazı okudum. Fakat neden aklınızın duygusallıktan çok sekse çalıştığını yine de hiç anlayamamışımdır."

Adam güldü. Bu sefer sesli bir gülüştü. Rahat bir gülüştü... Siyah bakışları ışıldamıştı. "Kendimi duygusal düşünemiyorum. Ama senin yaşında küçük bir kızın duygusal olmayı tercih etmesi normal tabii."

Güney'in yüzü değişti biraz. Sıkıntılı bir şekilde mızıldandı. "Ben çocuk değilim... Lütfen bir daha öyle demeyin." Sesinde minicik de bir öfke vardı. "Sevgiliniz Nida ile aynı yaşta sayılırım."

"Evet ama Nida yirmi yaşında evlenip boşanmış birisi... O çocukluğunu çok erken terk etmiş," dedi adam gülümsemesini bozmadan.

"Ge... Gerçekten mi?" diye kekeledi Güney şaşkınca.

"Bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum..."

"Çocukluk aşkı... Bir başka sporcuyu sevmiş zamanında. Sizin yaşınızda aşk hep böyle boş hayallerle, romantizmle dolu olur. Öpüşmek için sevmek gerektiği gibi. Sevmeden öpüşmek çok da zor değildir. Ayrıca her evli kadın kocasını seviyor mu zannediyorsun? Ya da on sekiz yaşındaki Yunanlı bir güzel, iyi bir erkeğin kalbini çalıp onu mahvetmek için sevmeye gerek duyar mı?"

"Yunanlı mı?" Güney'in zeki beyni hızla düşünmeye başlamıştı. Gözleri irileşti. "Tamer Bey mi?" diye sordu ardından. Adam cevap vermeyince de devam etti. "O, Yunanlı bir kıza mı âşık?"

Tahir meyve suyundan bir yudum daha almıştı. Konu arkadaşına geldiği için isteksizce mırıldandı. "Kendisi kabul etmese de öyle..."

"Anlatmanızı rica etsem... ayıp olur mu?" diye sordu çekinerek.

"Anlatamam. Uzun bir hikâye... Zaten iyi bir hikâye değil. Tamer açısından çoktan bitmiş bir ilişki..."

"Ve hâlâ onu seviyor öyle mi?" Genç kız elinde olmadan iç çekti. "Ne kadar da güzel bir şey!"

Genç adam başını çevirdi. Etrafına göz gezdirdi. Uzakta gezinen garsona el işareti yaptı. Garson yanaşırken yeniden kıza baktı.

"Belki de güzeldir. Şahsen ben de Doğan gibi düşünüyorum. Aşk boşuna zaman kaybı ve gereksiz yere çekilen acıdır. Tamer'in yerinde olmak istemezdim. O küçük kız onun kalbini fena kırdı. Buna rağmen bir kere bile Natalia hakkında tek kelime kötü söz etmedi."

"Natalia onu sevmedi mi peki?" Bunu aklı almıyordu. Tamer o kadar yakışıklı bir adamdı ki, herhangi bir kadının zaman içinde ona âşık olmaması imkânsız gibi geliyordu.

Adam alayla gülümsedi. "Yeterince sevseydi bu durumda olmazlardı sanırım." Hesabı öğrenen genç adam oldukça bol bir bahşişle nakit olarak ödemesini yaptı. Yerlerinden kalktığında Güney'in aklı hâlâ iki âşıktaydı. Ve elinde olmadan Natalia denilen kadını da merak etmişti. Kaç yaşındaydı? Esmer miydi acaba? Saçları ne renkti? Güzel miydi? Güzel olmalıydı. Tamer'i kendisine âşık etmeyi başardığına göre, bugün masada gördüğü Bennu isimli kadından bile güzel olduğunu düşündü.

bile bilmiyormuş gibi davrandığını kabullendi. Onda o çok yakışıklı erkeklerin arsız bakışları, biçimsiz gülüşleri, saldırgan havası yoktu.

Tahir cevap vermeden önce, meyve suyunu yudumladı. Bakışları biraz ilerideki masaya yöneldi. Beş kişilik bir aileydi. Kendileri gibi tatlı yiyorlardı. İki tane genç kızları vardı. Bir tanesi Güney'in yaşlarında gözüküyordu. Diğeri daha küçüktü. O anda büyük olanın iri kahverengi gözleri kendisine kaymıştı. Güzel bir kızdı. Genç adam onun gözlerindeki beğeniyi fark etti. Delikanlılığından beri birçok kadınla ilişkisi olmuştu. Kadınlara çekici geldiğini biliyordu elbette... Kendisinden küçük büyük birçok kadının ilgisine ve hatta aşkına maruz kalmıştı. Ama asla çapkın olmamıştı. Asla bir kadının kalbini kırmaktan hoşlanmamıştı. Fakat âşık olamamak kendi suçu olamazdı. Ayrıldığı kadınların kendisinden çok daha fazla üzüldüğü zamanlar olmuştu.

"Ben kadın erkek-ilişkilerinde hiçbir zaman yetenekli olamadım..." diye mırıldandı. Sıkıntılı siyah gözleri Güney'e döndü. "Kadınlar konusunda beceriksizim sanırım. Tamer ve Doğan benden çok daha yeteneklidirler bu konuda... İlişkilerim oldu elbette. Ama sadece yüzeysel ilişkilerdi."

"Aşksız mı?"

Adam gülümsedi hafifçe. "Aşk olmadan da pek çok şey olabiliyor."

"Buna inanmak istemiyorum..."

"Neden? Seks için aşk şart değil..."

"Ama ben âşık olmadığım bir adamla seks yapabileceğimi zannetmiyorum. Öpüşmek bile iğrenç olmalı..." Genç kızın yüzü ekşimişti biraz. Patronuyla böyle konuları konuştuğuna inanamıyordu ama rahatsız da değildi. Tahir'in alaycı bakışlarına karşı gururlu bir şekilde burnunu kaldırdı. "Tabii siz erkeklerin bizlerden farklı olduğunu biliyorum. Çocuk değilim. Okumayı da biliyorum çok şükür. Pek çok yerde cinsellikle ilgili yazı okudum. Fakat neden aklınızın duygusallıktan çok sekse çalıştığını yine de hiç anlayamamışımdır."

Adam güldü. Bu sefer sesli bir gülüştü. Rahat bir gülüştü... Siyah bakışları ışıldamıştı. "Kendimi duygusal düşünemiyorum. Ama senin yaşında küçük bir kızın duygusal olmayı tercih etmesi normal tabii."

Güney'in yüzü değişti biraz. Sıkıntılı bir şekilde mızıldandı. "Ben çocuk değilim... Lütfen bir daha öyle demeyin." Sesinde minicik de bir öfke vardı. "Sevgiliniz Nida ile aynı yaşta sayılırım."

"Evet ama Nida yirmi yaşında evlenip boşanmış birisi... O çocukluğunu çok erken terk etmiş," dedi adam gülümsemesini bozmadan.

"Ge... Gerçekten mi?" diye kekeledi Güney şaşkınca.

"Bilmiyor muydun?"

"Bilmiyordum..."

"Çocukluk aşkı... Bir başka sporcuyu sevmiş zamanında. Sizin yaşınızda aşk hep böyle boş hayallerle, romantizmle dolu olur. Öpüşmek için sevmek gerektiği gibi. Sevmeden öpüşmek çok da zor değildir. Ayrıca her evli kadın kocasını seviyor mu zannediyorsun? Ya da on sekiz yaşındaki Yunanlı bir güzel, iyi bir erkeğin kalbini çalıp onu mahvetmek için sevmeye gerek duyar mı?"

"Yunanlı mı?" Güney'in zeki beyni hızla düşünmeye başlamıştı. Gözleri irileşti. "Tamer Bey mi?" diye sordu ardından. Adam cevap vermeyince de devam etti. "O, Yunanlı bir kıza mı âşık?"

Tahir meyve suyundan bir yudum daha almıştı. Konu arkadaşına geldiği için isteksizce mırıldandı. "Kendisi kabul etmese de öyle..."

"Anlatmanızı rica etsem... ayıp olur mu?" diye sordu çekinerek.

"Anlatamam. Uzun bir hikâye... Zaten iyi bir hikâye değil. Tamer açısından çoktan bitmiş bir ilişki..."

"Ve hâlâ onu seviyor öyle mi?" Genç kız elinde olmadan iç çekti. "Ne kadar da güzel bir şey!"

Genç adam başını çevirdi. Etrafına göz gezdirdi. Uzakta gezinen garsona el işareti yaptı. Garson yanaşırken yeniden kıza baktı.

"Belki de güzeldir. Şahsen ben de Doğan gibi düşünüyorum. Aşk boşuna zaman kaybı ve gereksiz yere çekilen acıdır Tamer'in yerinde olmak istemezdim. O küçük kız onun kalbini fena kırdı. Buna rağmen bir kere bile Natalia hakkında tek kelime kötü söz etmedi."

"Natalia onu sevmedi mi peki?" Bunu aklı almıyordu. Tamer o kadar yakışıklı bir adamdı ki, herhangi bir kadının zaman içinde ona âşık olmaması imkânsız gibi geliyordu.

Adam alayla gülümsedi. "Yeterince sevseydi bu durumda olmazlardı sanırım." Hesabı öğrenen genç adam oldukça bol bir bahşişle nakit olarak ödemesini yaptı. Yerlerinden kalktığında Güney'in aklı hâlâ iki âşıktaydı. Ve elinde olmadan Natalia denilen kadını da merak etmişti. Kaç yaşındaydı? Esmer miydi acaba? Saçları ne renkti? Güzel miydi? Güzel olmalıydı. Tamer'i kendisine âşık etmeyi başardığına göre, bugün masada gördüğü Bennu isimli kadından bile güzel olduğunu düşündü.

Peki, Tamer Bey bu gece Bennu ile seks yapar mıydı acaba? Kadının buna hazır olduğu belliydi. Belki de Tahir'in düşüncelerinin aksine, Natalia'yı sevmeye devam etse bile, geceyi o ateşli dilberin kollarında geçirirdi. Seks için erkeklerin sevmelerine gerek olmadığını da Tahir açıkça söylemişti işte. Of! Bu erkekler ne kadar karışık yapıdaydılar. Sevmediği bir erkekle değil sevişmek, onun kendisine dokunması bile anlamsız geliyordu.

Düşünceleri birden aylar öncesine, o yılbaşı gecesine kaydı... Ne kadar da acı doluydu o aylarda. Ama sonra o adam... Yüzünü bir türlü göremediği... ama içinde yoğun bir heyecan uyandıran gizemli adam aklına geldi. Hayatının en utanç verici anıydı. Tabii o anda değil... Düşündükçe utanıyordu. İleride evlendiğinde, kocasına durumu anlatabilir miydi? Sevmediği bir erkeğin kendisine sarıldığını, bundan hiç rahatsız olmadığını, üstelik kadınsı bir titreşimin hayatında ilk kez bedeninde dolaştığını nasıl söylerdi? Tahir haklı mıydı? Seks için sevmek şart değil miydi? Adamın o temasının etkisini üzerinden iki yıl geçmesine rağmen unutamamasının sebebi neydi? En önemlisi, nişanlısının bile yapamadığı bu cinsel tetiklenmeyi sağlayan neydi? Çok acı içinde olması ve birazcık bile olsun sevgiye muhtaç olması mı?

Düşünceler içinde bir süre kıyı boyunca yürüdüler. Sessizdiler. Konuşmadan, sadece serinlemeye başlamış olan gecenin tadını çıkardılar. Hareketlilik azalmaya başlamıştı. Nispeten sakin bir bölgede, denizi seyretmek için durdular. Karanlıkta çalkalanan denizi ve üzerinde gezinen ışıkları izlemek çok keyifliydi. Hâlâ konuşmuyorlardı. İkisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı. Bir süre sonra Güney üşüdüğünü hissetti. Kollarını kavuşturdu. Onun yaptığı bu hareket adamın dikkatini çekmişti.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Biraz..."

"Dönelim mi?"

Genç kızın tüyleri diken diken olmuştu. Yine de o kadar hazurlu, güzel bir ortamdı ki, hemen ayrılmak istemiyordu oradan. Üstelik hemen arkasında duran genç adamın sıcaklığını hissediyordu. Vücutları birbirine değmiyordu ama onu hissediyordu işte liyordu. "Hayır..." diye fısıldadı. Başını kaldırıp yıldızları açıkça gözüken gökyüzüne baktı. "Biraz daha kalalım lütfen... Çok güzel!"

Genç adam da sessizce onayladı onu. O da başını kaldırmış, önce gökyüzüne bakmıştı. Sonra hemen önündeki uzun ama narin bedene döndü. Güney hayatından gayet memnun görünüyordu. Onun küçük şeylerden bile zevk aldığını anlamak zor değildi. Geniş arzularla dolu bir yelpazesi yoktu genç kızın. Çok az kadında gördüğü bir doğallık, elindekiyle mutlu olmayı becerebilen bir çocuksuluk vardı onda. Asla rol yapmadığını hissedebiliyordu. Tavırları doğal, yapmacıklıktan çok uzaktı.

Esen bir rüzgâr genç kızın saçlarını uçuşturdu. Bir kısmı genç adamın bedenine süründü. Denizden alıp getirdiği cesur zerrecikler Güney'in veniden ürpermesine sebep olmuştu. Birkaç asi perçem ise yanaklarında oynaşıyordu.

"Gitmezsek, bu elbise ile üşüyeceksin." diye biraz homurdandı genç adam başının üstünden. Onun ürperdiğini hissetmişti.

"Evet... Belki..." dedi Güney. Saçlarında adamın sıcak nefesi yeniden ısınmasına sebep olmuştu. Başını çevirdi. "Lütfen kalalım..." Gözünün ucuyla onun isteksiz yüzüne baktı. Adamın yüzünün bir kısmı karanlıkta kalmıştı. Arkadan vuran sokak lambalarının ışığında gizemli bir yabancı gibiydi. O anki pozisyon birden ona o kadar tanıdık gelmişti ki... Adam sıkıntılı bir şekilde kendisine biraz daha sokulunca itiraz etmedi.

"Peki... Seni ısıtayım mı biraz?" diye mırıldandı genç adam. Sesi hafifti. Sonra sorusuna cevap beklemeden, iki iri ve sıcak el çıplak kollarına dokundu. Arkadaşça ovuşturdu incecik üşümüş kollarını... Genç kız farkında olmadan gözlerini yarı yarıya yumdu. Bu yumuşak dokunuşlar karşısında elinden başka bir şey gelmemişti. Başı biraz öne düşmüştü. Görmeyen gözlerle ışıltılı sulara bakarken, sırtını yavaşça adamın gövdesine yasladı. Sırtındaki çelik gibi bedenin ısısını kolaylıkla algıladı. Allah'ım, ne kadar da sıcaktı.

Kalçalarını ona bastırmak için o kadar yoğun bir istek duydu ki, gözleri hemen açıldı. Saçmalıyordu. Bu sadece üşüdüğü için olmalıydı. Yumuşacık ellerden birisinin beline dolanması ile de irkilmesine engel olamadı. O elin baskısı ile zaten kendiliğinden kalçaları adama dokunmaya başlamıştı.

"Korkma." diye mırıldandı adam. Ama zaten korkmuyordu ki... Bu çok garipti. Kalın kollarından birisi göğüslerinin altından vücuduna müşfikçe dolanırken, bir diğeri de göğüslerinin üzerinden çıplak gerdanını ve kollarını korumaya aldı. Bu çok harika bir

histi. Güney farkında olmadan onun iri gövdesine iyice yaslandı. Şimdi tüm bedeni adama yapışmıştı. Tıpkı bir çocuk gibi, cinsellikten uzak bir temasla sarıldığını hissediyordu. Sarıldığı adam patronuydu... Daha doğrusu kendisine sarılan adam... Kendisinin hiç karşı koymadığı... ve garip bir şekilde temasından mutlu olduğu adam patronuydu. O anda ne kadar da önemsizdi. Ve... Ve... O kadar güven vericiydi ki. O kadar huzurlu... O kadar olağan... O kadar tanıdıktı ki...

Tanıdık mı?

Birden düşünceleri aylar öncesine gitti...

17. BÖLÜM

"Gidiyor."

Güney arkadaşı Senem'in ne dediğini anlamamıştı o yılbaşı gecesi... O gizemli yabancı ile aklı meşguldü çünkü. Kendisine sarılan ve genç kızı kollarına hapseden adam...

"Kim gidiyor?" derken o da onun baktığı yöne bakmaya çalışmıştı. Aslında pek de merak etmiyordu.

Ta ki arkadaşı *"Asansördeki adam..."* deyinceye kadar... *"Tüm gece onu aradım ama göremedim. Şimdi de kapıya doğru gidiyor,"* diye canı sıkkın bir şekilde konuşmuştu Senem.

Güney gözlerini kapıya çevirdiğinde de tam olarak görememişti onu. Çünkü ses geçirmez kapıyı açmıştı bile uzun boylu yabancı. Sadece arkadan baktığında, geniş omuzlarını saran deri ceketini ve siyah saçlarını görebilmişti. Sonra da gözden kaybolmuştu...

Genç kız *"Nasıl birisiydi?"* diye sorduğunu hatırlıyordu. Onun yüzünü asla görememişti ama içinden bir şey çok yakışıklı olduğunu fısıldamıştı beynine. Hayatında ilk kez bir erkeğin etkisinde kalmıştı ve hisleri onun yakışıklı olması gerektiğini söyleyip duruyordu.

"İnanmıyorum sana." diye neredeyse bir çığlık atmıştı Senem. Şaşkın bakışlarını hâlâ hatırlıyordu. "Allah bilir yanı başındaki adama başını kaldırıp bakmadın?" demişti. "Asansörde de yanındaydı."

"Dikkat etmedim... Genç miydi?" demişti ilgisiz olmasına çalıştığı bir sesle. Bakmamıştı... Kardeşinin acısı o kadar tazeydi ki, o

anda bir erkekten aldığı elektrik kendisini utandırmıştı. Oysa hayat devam ediyordu.

"Otuz civarı sanırım," demişti Senem adamın hayali ile... Sesi elden kaçırılan bir şeyin hayal kırıklığıyla doluydu sanki... *"Bizden büyüktü ama çok... çoook yakışıklıydı. Fakat garip..."* Sonra da kaşları çatılmış bir şekilde eklemişti. *"Yaşına göre... şakakları ilginç bir şekilde beyazdı."*

Beyazdı... Şakakları?..

Bunu nasıl da gözden kaçırmıştı?

Şimdi anlamıştı her şeyi... "Aman Allah'ım!" diye bir fısıltı çıktı ağzından. O kadar alçaktı ki, Tahir tam duyamadı. Ancak kollarındaki kızın gerildiğini hissetmişti.

Güney yavaşça döndü o kollarda. Genç adamın arkadan vuran ışıklar sebebiyle yüzü tam gözükmese de Güney'in mavi gözleri cam gibi parlıyordu. "O sizsiniz!" dedi hayret ve kızgınlıkla. "O sizsiniz! Ne kadar da aptalım! Nasıl da anlamadım? O sizsiniz!"

Genç adamın kollarından sıyrılıp bir adım geriye gitti. Daha fazla gidemiyordu çünkü denizin hemen kenarındaydı. Tek bir adım daha atması, suya düşmesine sebep olabilirdi.

Tahir'in yüzü çok hafif gerginleşmişti. Ellerini cebine soktu buna rağmen... Lakayt bir tavırla sordu. "Ben kimmişim?" Aslında o da genç kızın neyi kastettiğini anlamıştı. Bu hafta sonunun her şeyin açığa çıkacağı hafta sonu olacağı şüphesi hep aklının bir köşesinde gezinmişti.

"Bana tanıdık geliyordunuz ama anlayamamıştım... Çünkü o gece yüzünüzü görememiştim. Demek bu yüzdendi... Demek bu yüzden bana tanıdık geliyordunuz... Sadece Ömer Bey'in bürosunda sizi gördüğüm için değildi. O gece... O yılbaşı gecesi bana arkadan sarılan kişi... sizdiniz. Sizdiniz, değil mi?"

Adamın bir şey belli etmeyen ifadesiz yüzünü süzüyordu dehşetle... Ama cevap vermemesi bile açık bir cevaptı. Onun yanından geçti uykuda gibi... Arkada kalan bir banka yavaşça oturdu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Bakışları önünde kilitlenmişti. Tahir de dönüp gelmişti yanına. O da genç kızın yanına oturdu. Güney'in allak bullak olmuş yüzünü inceledi birkaç saniye...

"Bu önemli mi?" dedi sonra.

"Her şey bir oyunmuş." diye fısıldadı Güney.

"Neymiş oyun olan?" Genç adamın sesi Güney'inkine göre oldukça sakindi.

"Size... Size o gece her şeyi anlatmıştım. Neden anlattığımı bile bilmiyorum. Ama size güvenmiştim o gece. Tanımadığım bir adamın beni kollarına almasına ve dertlerimi dinlemesine izin verdim."

"Sadece omuzlarındaki ağır yükü tanımadığın bir insanla paylaşmanın rahatlığını hissettin." dedi Tahir güven veren bir sesle. "Bu dert edilecek bir şey değil."

Genç kız öfkeyle ona baktı. "Hayır! Öyle! Asansörde yanımdaydınız... Sonra o balkonda... yanıma geldiniz. Neden?"

Adam umursamazca açıkladı. "Bir sebebi olması gerekli mi? Ama asansördeki üzgün bakışlı kızın beni etkilediğini söyleyebilirim... Seni izledim o gece uzaktan. Erkek arkadaşın yoktu. Ve neredeyse hiç gülümsemedin, kimseyle doğru düzgün konuşmadın. Pek bir şey yemedin... Sonra balkona tek başına çıktın."

Güney kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu hâlâ... "Size inanmıyorum! Bunu neden yaptınız?" dedi isyanla. "Neden?"

"İlgimi çekmiştin..."

"Bu doğru olamaz... Güzel olduğum için benimle ilgilenseydiniz bunu hissederdim. Biliyorum. Anlardım. Ama öyle değil. Siz bana karşı çok müşfiktiniz. Bana sarıldığınızda hiç rahatsız olmadım. Tıpkı... Tıpkı şimdiki gibi. O anda rahatsız olmadım ama sonra iki sene bunun utancıyla yaşadım. Biliyor musunuz? Size nasıl izin verdiğimi hiçbir zaman anlayamadım." Sesi hâlâ isyan doluydu.

"Büyütülecek bir şey değil." dedi Tahir de biraz homurdanarak. "Üşümüştün..."

"Ve o gece size her şeyi anlattım."

"Fazla bir şey değildi."

"Kardeşimi öldüren adamdan bile bahsettim." dedi Güney acıyla. "Babamın hastalığından... Bir işe girmek zorunda olduğumdan. Sonra... Sonra..." Dudaklarını ısırdı. Gözleri sulanmıştı. "Sonra bir mucize gibi her şey değişti. İstediğim işi kaybettim ama bir burs buluverdim. Hem de altın tepside sunulmuş bir burs. Ah Ahmet abi! Nasıl da sizin oyununuza ortak oldu? İşi almamam için o pizzacıyla konuştuğuna eminim. Belki de para önerdi?"

"Güney..."

"Hayır. Lütfen!" Bakışlarını adamın şimdi açıkça gözüken esmer yüzünden kaçırdı. Yine görmeyen gözlerle önündeki açık denize baktı. "İşe girmemi de o sağladı."

"Kendi fikriydi. Hatırlarsan seni görünceye kadar kim olduğunu bilmiyordum." diye homurdandı Tahir.

"Doğru... ama sonra fikir değiştirdiniz. Kadın yardımcı istemiyordunuz. Çok genç olduğumu söylediniz. Ama yine de... Yine de beni işe aldınız."

Adam rahatça arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Üstüne bir de "Eee?" diye uzatarak sormuştu. Onun bu rahatlığı üzerine Güney'in masmavi gözleri öfkeyle ışıldadı.

"Hak ettiğimi sanmıştım. Bu işi de bursu da hak ettiğimi sanmıştım."

Adam kısa bir an ama hiç ödünsüz olarak onun öfkeli gözlerine baktı. Sonra başını salladı ciddi bir tavırla. "Hak ettin. Hem de sonuna kadar." dedi yavaşça. "Tamam. O bursu ben ayarladım. Sadece o bursu. Geri kalanı senin eserindi. Sana diğer öğrencilerden farklı bir şekilde davranmadım. Her şeyi sen yaptın. Çok çalışkan, başarılı bir öğrenciydin. Öyle olmanı ben sağlamadım. Senin içinde vardı zaten. Yanımda işe girmen de tamamen kaderin bir oyunu..."

"Babamın ameliyatı?"

"Bu da standart bir durumdur. Vakfın prensipleri içinde yer alır. Seninle veya benimle ilgisi yok."

"Yine de... anlayamıyorum."

Tahir uzanıp onun elini tuttu. Gayet dostçaydı. "Güney!" diye fısıldadı ona. "Anlaman gerekmiyor... Ben seni kandırmadım. Öyle bile olsa bunda öfkelenecek bir şey yok. Hayatının şansını yakaladın."

"Hayatımın şansını mı?"

"Çok daha fazlasını..." diye mırıldandı genç adam. Hâlâ onun bilmediği sırlar vardı. Hâlâ kardeşini öldüren adamı aradığına emindi. O adamın şimdi elini tuttuğunu bilse acaba ne yapardı? Bunu ona şimdi söylese miydi? Asıl gerçeği açıklasa mıydı? Kardeşini öldürmediğini, her şeyin bir yanlış anlama olduğunu söylese miydi? Kendisine inanır mıydı? Buna pek ihtimal vermiyordu. Ona gerçeği nasıl ispat edecekti ki?

"Buna inanayım mı?" diye fısıldadı Güney öfkesini yenmiş olarak. Üzgündü. "Bana kol kanat germenizin harika bir şans olduğunu biliyorum ama... yine de kötü oldum işte."

"Öyle düşünme. Sen gördüğüm en harika kadınlardan birisin... Bunu ciddi olarak söylüyorum. Ne kadar zeki ve güzel olduğuna değinmeyeceğim bile... Ama ben senin yanında huzurluyum. Senin o güzel gözlerine bakarken, kendimi çok iyi hissediyorum. Haban haklıydı. Benim gibi bir adamı bile sakinleştirecek özel bir yapın var. Ayrıca çalışkansın. İstediğim her şeyi bir daha tekrarlamama gerek kalmadan yapabilecek kadar yeteneklisin."

Güney iç çekti. Elini tutan el kendisine güven veriyordu. Fakat hâlâ içinde bir şeyler tetikteydi. "Teşekkür ederim!" dedi yavaşça. Bu güzel sözlerden ziyade adamın tavrı onu rahatlatmıştı.

"Etme. Sonuna kadar hak ettiğin bir işte çalışıyorsun. Sana yaptığım tek torpil, o bursu alman içindi..."

Tahir'in ciddi yüzü minik bir gülümseme ile yumuşayınca Güney de çekinikçe gülümsedi. Böyle bir adama küsmek gerçekten zordu.

"Size inanayım mı?"

"İnan." dedi adam tereddütsüzce. "Ve Ahmet abi seni sen olarak beğenmeseydi, asla yanıma yollamazdı. Anladın mı?" İri eli onun elini yeniden güvenle sıktı. "Bu mesele kavga etmemize değecek ciddi bir mesele değil."

Güney'in çekinik gülümsemesi azaldı. Sebepsiz bir şekilde gözlerini adamın gözlerinden ayıramıyordu. Sonra... Sonra elinde olmadan sordu. "Aslında... sizi huzursuz eden başka bir şey var değil mi?" diye fısıldadı. "İlk günden beri beni uyarıp duruyorsunuz. Sizinle ve benimle ilgili başka bir şey var..."

Evet. İşte zamanı gelmişti. Tahir ona gerçeği açıklamak zorunda olduğunu hissetti. Zaten şimdi açıklamasa, çok yakında yine öğrenecekti. Doğan'ı gördüğünde bulmacanın parçalarını birleştirmesi an meselesi olacaktı. Öğrenir öğrenmez de hayatından kaçıp gidecekti. Kim ağabeyinin katili olduğunu düşündüğü birisiyle çalışmak isterdi ki? Onun Doğan'ı tanımama ihtimali de vardı elbette. O berbat gecede hastanede Doğan'ın da üstü başı perişan olmuştu. Ve çok üzgün bir genç kızın kısa bir süre gördüğü bir adamı tanımama ihtimali olabilirdi. Fakat Doğan tanınmayacak bir adam değildi ki. Şansı yaver gitmişti ve Doğan ile Güney'in karşılaşmaları hep tesadüf eseri mümkün olmamıştı. Ama bu şans daha ne kadar devam edebilirdi ki? İşin doğrusu şansına asla güvenmemişti.

"Evet..." diye mırıldandı isteksizce.

"Lütfen söyleyin: Nedir? Aramızda sır kalmasın. Sizin yardımcınız olacaksam öyle olması gerekmez mi?"

"Ama senin de sırların var." dedi genç adam. Güney sessiz kalınca da devam etti. "Kardeşinin öldürüldüğünü ve bunun için bir adamı sorumlu tuttuğunu bana söylemedin."

Güney biraz kızardı. "Ama ben bunu size söyledim ya?" dedi kendisini savunmaya çalışarak.

"Bana söylemedin." diye ısrar etti genç adam alçak bir sesle. "Sen onu yılbaşı gecesinde hiç tanımadığın bir yabancıya söyledin."

Güney iyice kızarmıştı. Karanlık ortamda görülmediğini ummaktan başka çaresi yoktu. Elini adamın elinden çekti. "Şey... Takdir edersiniz ki... bu konu... birisinin... patronuna hemencecik söyleyebileceği bir şey değildi."

"Neden?"

Güney bir süre sessizce durdu. Her şeyi ona açıklayıp açıklamama konusunda kararsızdı. Bakışlarını adamın aksi yönüne çevirmişti. "Kardeşime terörist dediler..." diye mırıldandı sonra. "Bunu o yabancıya söylemiştim... Ama patronuma nasıl söyleyebilirdim? Kardeşim Cihat o kadar içten, o kadar iyi bir insandı ki. Benden sadece bir yaş büyüktü. Pek çok şeyimizi paylaşırdık onunla. Acılarımızı, mutluluklarımızı, sırlarımızı... Ama demek ki hepsini paylaşmamışız. Bir örgüt evinde öldürüldü."

"Oraya nasıl gitmişti?"

Genç kız adamın bir şey belli etmeyen yüzüne baktı. "Bilmiyorum... Nereden bileyim? Tek bildiğim, onun terörist olmadığı. Eminim içlerinden birisini tanıyordu ve sadece onun için orada bulunuyordu."

"Ya künye?"

Güney'in eli boğazına gitti. Ama giydiği giysi yüzünden onu çıkarmak zorunda kalmıştı. Boynuna takamadığı zamanlar çantasında saklıyordu. "O katilin künyesi..."

"İsimlerimiz aynı." diye mırıldandı Tahir kuru bir sesle.

Güney gülümsemeye çalıştı. "Demek hatırlıyorsunuz?"

"Onu nasıl aldın?"

"Hastanede kendime geldiğimde... onun da orada olduğunu hatırladım. Yaralı olduğunu biliyordum. Bir şekilde odasının yerini öğrendim. Ne yapacağımı bile bilemeden gece geç saatte odasına gizdim. Bir koruma bile yoktu kapısında. O kadar kendilerinden

eminlerdi. Karanlıklar içinde yatıyordu. Belli olmasın diye lambayı yakmadım. Yanına gittim. Geldiğimi bile fark etmedi. Çok kötü yaralıydı. Yanımda her zaman taşıdığım bir bıçak vardı. Önce... bıçağımı... kalbine saplamak istedim. Doğrusunu söylemek gerekirse... karanlığa rağmen... o kadar kötü bir halde gözüküyordu ki... Her yeri sargılarla sarılıydı. Patlamada... gerçekten kötü yaralanmış olmalıydı. Suratı şişmiş ve morarmıştı. Kafasının büyük bölümü de sargılarla sarılıydı."

Tahir derin bir nefes almamak için kendisini zor tuttu. Demek o yüzden kendisini tanımamıştı. O gece gerçekten de kötüydü. Saatler ilerledikçe yüzündeki şişlik, kafatasındaki ağrı artmıştı. Kafasına yediği darbe yüzünden morlukların ve şişliklerin kaybolması günler almıştı. Vücudundaki yaralar ise birkaç operasyona ihtiyaç duyacak kadar derindi.

"Onu öldürmek kolay olacaktı ama hem kendime kötülük etmiş olacaktım hem de ona iyilik..."

"Ne gibi?.."

"Bence... hemen ölmemeliydi. En azından benim tarafımdan değil. Yaraları yüzünden kurtulacak gibi durmuyordu ama güçlü birisi olduğuna emindim. Kurtulacağını biliyordum. Ben de onun kimliğini öğrenmek için çekmeceleri karıştırdım. Orada buldum künyeyi... Onun olmalıydı. Emindim..."

"Ve onu unutmamak için yanına aldın öyle mi?"

"Nefretimi canlı tutacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Ya o adam suçsuzsa? Ya kardeşin gerçekten de o terör örgütüne üyeyse?"

"Olamaz... Olsaydı eğer... onu öylece bana teslim ederler miydi? Hakkında en ufak bir soruşturma bile açılmadı. Üstelik aileme kazada öldü demem için rapor bile hazırlandı. Devlet içindeki gizli güçler kendi pisliğini örtbas etti."

O gizli güçler, Güney'in ağabeyi Cihat'ı olaya karıştırmamak için gerçekten de çok çaba sarf etmişti. Ama yalnızca Tahir istediği için... Genç adam o zamanlar hiç görmediği Güney için değil. Cihat'ın üzüleceğini düşündüğü kız kardeşi için böyle bir şey yapmıştı.

"O katili bir daha hiçbir zaman bulamayabilirim..." diye mırıldandı Güney. Güzel gözleri nemlenmişti biraz. "Fakat bu ondan nefret etmeme engel değil."

"Ya bir gün onunla karşılaşırsan ne olacak?" Genç adam bu sorunun ağırlığını aynı genç kız gibi, kendi omuzlarında da hissetti. Aslında şimdi söylemek ne kadar da kolay olurdu. O adamın kendisi olduğunu söylese, her şey biterdi. Fakat hayatında hiçbir şeyden korkmayan bir insan olarak, nedense bunu söylemeye çekiniyordu.

Güney sessiz kaldı bir an. Sonra "Bi... bilmiyorum." diye kekeledi neredeyse. "O kadar çok çeşitli plan yaptım ki... Onu gizlice öldürmekten birilerine dövdürmeye kadar. Yüzlerce... Uykusuz gecelerim oldu. Ama... Ama gerçekten de bilmiyorum. Belki de sadece yüzüne tükürür giderim..."

Bu daha da kötüydü. Ama olmayacak bir şey değildi...

Genç adam ona gerçeği söyleme planını biraz daha ertelemeye karar verdi. Fazla vakti kalmamıştı. Ama en azından Güney'in kendisine biraz daha fazla güvenmesi için vakit kazanmış olurdu. Ona kardeşini kendisinin öldürmediğini söylese, sadece bir kaza olduğunu söylese şu anda inanmayacağı açıktı.

"Hadi kalkalım..." dedi yavaşça. "Geç oldu."

Otele döndüklerinde saat ikiye geliyordu. Yol boyu pek konuşmamışlardı. Güney onun da düşünceli olduğunun farkındaydı. Acaba kardeşinin terörist diye nitelendirilmesi onu rahatsız mı etmişti? Ama bunu o gizemli adam olduğu zamanlardan beri biliyordu zaten. Belki de bir adamı öldürecek kadar plan yapması onun canını sıkmıştı. Haksız da sayılmazdı. Kim yanında katil olma potansiyeli taşıyan bir yardımcı isterdi ki?

Otelde de hareketlilik oldukça azalmıştı. Ortalıkta pek kimse gözükmüyordu. Cam asansör ile kendi katlarına çıkarken, tabandan aydınlatılan ve renkleri sürekli değişen havuzu ve yanındaki geniş alanı görebiliyorlardı. Birkaç kişi havuz başında son içkilerini içerek muhabbet ediyorlar veya okey oynayarak beraberliklerini sürdürüyorlardı.

Genç adam onunla odasının kapısına kadar geldi. Kapıyı açan Güney içeriye girip anahtar kartını yuvasına taktı. Lambalar yanmıştı hemen. Çantasını bir kenara bıraktı. Tahir de eşikte duruyordu. Güney sebepsiz yere ürperdi. Dönüp başını kaldırdı. Ne kadar uzun, ne kadar da güçlü görünümlü bir adamdı bu böyle? Dimdik dururken bile dizginlenemez bir enerji vardı. Gecenin ikisinde nasıl bu kadar güçlü gözükebiliyordu?

"Ben... bu güzel gece için... teşekkür ederim..." dedi yavaşça. Son kısım hariçti tabii. Hâlâ bir şok içindeydi.

Tahir sessizce kendisini süzüyordu. Elleri rahat bir şekilde cebindeydi. Sonra gülümsedi. "Ben teşekkür ederim. Bence de güzel bir geceydi," diye mırıldandı. "Küs müyüz?"

"Şey. Hayır... Henüz sağlıklı düşünecek fırsat bulamadım ama..." Ona gülümsedi. "Sanırım size küsemem."

Ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi bir süre karşılıklı birbirlerini süzdüler. Güney'in saçları odanın ışığında daha canlı, daha beyaz duruyordu. Rengi iyice açılmıştı. İri mavi gözleri ise dayanılmaz bir çekicilikle bakıyordu. Tahir'in gözleri o gece kim bilir kaçıncı kez kırmızı dudaklarına kaydı. Üzerinde artık rujun zerresi kalmayan dudakların nasıl bu kadar kırmızı ve çekici gözüktüğünü düşündü o anda. Dolgun ve capcanlıydı... Öpülmeye hazır...

"Bir... bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu Güney. Siyah gözlerin kısa bir an kendi dudaklarına inmesi, yeniden hayatında pek yaşamadığı bir şeye sebep olmuş, içinde dayanılmaz bir ateşi körükleyerek dudaklarını kupkuru hissettirmişti. Bu ateşin nasıl söndürüleceği hakkında ise en ufak bir fikri bile yoktu. İstemsizce dilini alt dudağına dokundurdu.

"Gitsem... iyi olacak..." dedi adam gözlerini dudaklardan ayırmaya çalışarak. Gidecekti de... Eğer Güney kuruyan dudaklarını dilinin ucuyla hafifçe yalamasaydı. Genç kızın bunu bilerek yapmadığının farkındaydı. Şuh bir kadın gibi davranmaya çalışmayan, doğal birisiydi Güney. Karşısındaki erkeği ne kadar etkileyen bir hareket yaptığının da ihtimal ki farkında değildi.

Geri gitmesi gerekirken bir adım sokuldu ona. Artık odanın içindeydi. Genç kız ise geriye kaçmamıştı. Kıpırdamadan, büyülenmiş gibi Tahir'i izliyordu.

Adamın uzun parmakları onun yanağındaki uzun bir perçeme dokundu. Müşfikçe tellerin arasında gezindi. O kadar yumuşaktı ki... Kalın telli olmasına rağmen dokunulasıydı. İçinden gelen bir istekle parmak uçlarını genç kızın yanağına dokundurdu. Bu kadar pürüzsüz bir cilt daha önceden görmemişti. İki gündür denizde olmasına rağmen pek de yanmamıştı. Başparmağı şahane teninin üzerinde gezinirken, biraz daha sokuldu ona. Vücutlarının birbirlerine dokunmasına çok az kalmıştı.

Güney'in dudakları gibi, boğazı da kurumuştu şimdi. Kalbi deli gibi atıyordu. O kadar hızlı atıyordu ki, nasıl olup da adamın bunu duymadığına hayret etti. Bacakları üzerinde zorlukla duruyordu. Bu adil değildi. Hem de hiç adil değildi... Tahir kendisine öylesine usul usul yaklaşmıştı ki, aklına hiçbir savunma mekanizması gelmiyordu. Büyülenmişti adeta.

"Titriyorsun..." diye yavaşça mırıldandı Tahir.

Genç kız ne diyeceğini bilemiyordu. Titriyordu elbette. Bir erkek kendisini okşuyordu ve buna hiç itiraz edemiyordu. Aklı ile duyguları yer değiştirmişti sanki... "Evet..." dedi güç bir fısıltıyla.

Genç adamın başparmağı dudağının kenarına inince, çaresizce nefesini tuttu. Tahir düşünceli bir tavırla bakıyordu. Koruması altına aldığı bu çekici kadından hemen uzaklaşması gerektiğini düşünüyordu o anda. Elini çekmeli ve odadan çıkıp gitmeliydi. Ancak onun tenine dokunmak o kadar güzeldi ki parmaklarını geri çekemiyordu.

"Neden?" dedi zaman kazanmak için. Güney'in gözlerindeki çaresizlik de hoşuna gitmişti aslında. Belki de korkuydu. Kendisine itiraz etmemesinin sebebi patronu olması mıydı? Dokunuşlarına karşı çıkmaması neden olabilirdi? Belki de kendisi de az sonra Ömer gibi tokadı yiyecekti. "Yoksa korkuyor musun?" diye sordu dikkatli bakışlarla.

Güney gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu bir türlü. Bu daha evvel hiç başına gelmemişti. Tüm vücudu kendisinin değilmiş gibi, halsiz, tepkisizdi. Dudakları aralandı kararsızca. Korkuyor muydu gerçekten?

"Hayır..." diye fısıldadı.

"Peki... neden titriyorsun?"

"Bi... bilmiyorum?"

"Seni öpmemden mi çekiniyorsun?" Elini çekti. Basit bir hareketle arkasındaki kapıyı kapadı. Sonra kararlı bir tavırla uzanıp incecik belini yakaladı. Kendisine çekmeden önce bir an meydan okur gibi genç kızın gözlerine baktı. Zaten gözlerini onun dayanılmaz gözlerinden hiç ayırmamıştı ki...

"Tahir Bey..." diye çaresizce ve neredeyse sessizce itiraz etti Güney. Bedeni ona yaslandığında karşı bile koyamadı. Bacakları titriyordu. Elleri titriyordu. Belinden nazikçe tutan ellerin sıcaklığını, bütün vücudu hissediyordu. Göğüslerinde adamın göğsünü,

göbeğinde onun sert göbeğini hissediyordu. Bacaklarına değen bacaklar sıcak bir çelik parçasıydı sanki…

"Yemek sırasında… bu gecenin en güzel kadını olduğunu söylerken… çok ciddiydim." dedi genç adam. Güney sessizce kendisine bakmaya devam ediyordu. "Ve ben tüm gece o güzel kadını öpmek istedim…" Sözleri iyice anlaşılsın diye biraz bekledi. Genç kızda herhangi bir tepki yoktu. Sadece göğsü normalden farklı bir hızla inip kalkıyordu. Genç adam yavaşça ekledi. "O güzel kadını şimdi öpmeye kalksam… sorun olur mu?"

Garipti ki genç kız hayır dese bile onu öpmeye kesin kararlıydı. Dünya üzerinde yapacağı son şey olsa bile onu öpmek istiyordu. Onu o anda o kadar çok öpmek istemişti ki, Ömer'e hak vermek zorunda kalmıştı. Demek ki o da genç kızın dayanılmaz çekiciliğine bir an için kapılmıştı. Kendisinin günlerdir görmezden gelmeye çalıştığı masum çekiciliğine…

Güney ise onu hemen reddetmemesinin sebebini bir türlü anlayamıyordu. Kollarından kurtulmaya çalışmamasını hiç çözemiyordu. Ona hemen kendisini bırakmasını söylemeliydi. O başka bir kadının sevgilisiydi… Üstelik de kendi patronuydu… Söylemeliydi… Ah… O güne kadar kendisi için olan kesin sınırlar birden ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Duraklamandan… bunu evet olarak anlayabilir miyim?" diye ağır ağır sordu Tahir. Başını eğmiş, gözleri kızın dudaklarında, vereceği cevabı ciddi bir şekilde bekliyordu.

Güney yeniden kızarmıştı. Gözlerini kırpıştırdı. Nefes almak o anda ne de zordu. Neden illa ki kendisinden net bir yanıt bekliyordu ki? Neden düşündüğünü uygulamak için illa ki izin istiyordu? Bunun kendisi için ne zor olduğunu anlamıyor muydu? Bu… Bu biraz acımasızlık değil miydi? Ama sonra… dudakları yavaşça kıpırdandı. Ardından "Evet…" dediğine kendisi bile inanamıyordu.

"Emin misin?" diye tekrar sordu Tahir. Ve onu daha da kendisine çekti. Bir eli usulca kalçasına kaymıştı.

Güney kalçasındaki hafif ama sıcak baskı ile ürperdi. Kahretsin! Bu adam neden kendisine işkence yapıyordu? Şu anda tamamıyla teslim olduğunu fark etmemiş miydi? Çaresizdi… İki yanda duran kollarını bile ne yapacağını bilemiyordu. Daha evvel hiçbir erkeğe bu kadar yakınlaşmamıştı. Yakınlaştığı tek erkek de yine bu

adamdı… Yılbaşı gecesi koca gövdesiyle ona sarıldığında kendisini ne kadar da rahat hissetmişti...

"E... evet." diye kekeledi. Güney yalan söylemek isterdi. Ama yalan söylese anlayacak kadar tecrübeli birisiydi o. Kalbinin gümbürtüsünü onun da duyduğuna emindi. Bu hissi tanımıyordu. Adamın inanılmaz yakışıklı yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı. Kararlı bir şekilde de yanaşıyordu.

Ve erkeksi dudaklar usulca dokundu yumuşak dudaklara…

Minicik, çok kısa bir öpücüktü. İkisinin de gözleri açıktı. İkisi de birbirine bakıyordu. Tahir dudaklarını titreyen dudaklardan fazla uzaklaştırmadan onu süzdü. Göğsüne değen diri göğüslerin altında, onun deli gibi çarpan kalbini gerçekten de hissediyordu. Yoksa… Yoksa bu… kendi kalbi miydi?

Güney ise burnunun hemen ötesinde onun nefesini hissedebiliyordu. Tertemiz ve ılıktı. Keskin biçimli dudaklar yeniden yaklaşınca hiç itiraz etmedi. Fakat genç adam onu öpmeden duruyor, sadece yakınlığının tadını çıkarıyor gibiydi. Dudakları kendi dudaklarına sadece sürtünüyordu. Bu korkunç bir işkenceydi. Üstelik kalçasındaki el baskısını iyice arttırmıştı. Parmak uçlarında yükselme ve kasıklarını ona bastırma isteği ile dolmuştu içi. Bu dayanılmaz istek ile gözlerini biraz yumdu. İnanılmaz bir his her yerini sarmıştı. Kulakları uğulduyordu.

"Güney…" diye fısıldadı adam. Bunu bile zorlukla duymuştu. "Küçük Güney…"

Genç adam yumuşakça dudaklarını kızın dudaklarına kapadı. Önce hafifti öpüşü… Almaktan çok verici… Bir iki saniye sonra ise amacına erişti. Güney'in dudakları kıpırdandı. Titreyen dudakları yavaşça hareket etmeye başlamıştı. Demek gerçek öpüşme buydu? Ah... Çok güzeldi. Bir öpüşmeyle böyle zevk alacağı aklına bile gelmezdi. Narin kolları yukarıya kalkmıştı farkında olmadan. İncecik parmakları çelik gibi kol kaslarına yapıştı usulca. Onun bu hareketi ile cesaretlenen adam onu daha da kendisine çekti. Bir eli sırtından bastırırken bir eli de kalçalarını istekle kavradı. Güney ona bundan daha yakın olamayacağını düşündü. Tüm vücudu ona yapışmıştı adeta. Göğüslerindeki baskıyı hissediyordu. Göbeğindeki baskıyı hissediyordu. Ve kalçalarından bastırılınca, ilk kez bir erkeğin heyecanını hissetme çabasıyla bacaklarını araladı. Daha fazlasını hissetmek için parmak uçlarında yükseldi…

Adamın dilinin kendi dudaklarının içine kaymasını ise... hayretle karşıladı. Bunu beklemiyordu. Bu resmen istismardı... Ama... Ama çok güzeldi. Önce kendi diliyle karşıladı onunkini. Ne yapacağını bilmiyordu. Böyle öpüşüldüğünü bile bilmiyordu. Tek bildiği çok lezzetliydi. Ürkekçe dudakları arasına aldı onun terbiyesiz dilini... Çekinerek emdi. Sanki bir kap reçel emiyormuş gibi hissedince utanarak hemen bıraktı. Fakat dudakları yeniden kolayca hapsedildi.

Ne kadar süre öpüştüklerini bilmiyordu. Ellerini ne zaman adamın geniş sırtına doladığını bilmiyordu. Ve eteğinin ne zaman yukarıya sıyrıldığını, incecik iç çamaşırının içine giren edepsiz bir elin ne zaman pürüzsüz kalçalarını okşamaya başladığını hatırlamıyordu. Bu çok garipti. Hiçbir şeyi hatırlamamasına rağmen yaşadığı her anın zevkini yudum yudum hissetmişti. Yaşadığı şeydeki bu inanılmaz güzellik kendisini korkutmaya başlamıştı.

Genç adam ağır ağır başını kaldırdığında, Güney'in gözleri hâlâ kapalıydı. Kolları ona sımsıkı sarılıydı. Ama o kadar iri bir bedendi ki, kolları ağrımıştı sanki onu çekiştirmekten. Sonra gözlerini yavaşça araladı. Buğulu bakan mavi gözleri, daha öpüşmenin etkisinde olduğunu gösteriyordu. Ağzında adamın tadı, öylece kalakalmıştı.

"Bana kızdın mı?" diye sordu adam. O mavi gözlerin derinliklerinde bir çeşit korku görmüştü sanki.

Güney zorlukla ve derin bir nefes aldı. Hâlâ sarmaş dolaş olduklarının farkındaydı. Daha ondan ayrılmadığı gibi, hiçbir çabası da yoktu. Güçlü kollar baskısını neredeyse hiç azaltmamıştı. Kalçasını usul usul okşayan avucunu yakaladı bir eliyle. Yumuşakça engel oldu ona. O böyle yaptıkça vücudunun en önemli kısımları alarm vermeye devam ediyordu. Kendisini tam bir kadın gibi hissediyordu.

"Hayır..." diye neredeyse fısıldadı kızarmış yanaklarla. "Ama yapmasaydık... iyiydi..." Sesi titrekti ve solukları hâlâ bir düzene binmemişti.

"O kadar da kötü bir şey yapmadık." dedi genç adam. O da bu öpücüğün bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişti. Belki de hayatında yaptığı en lezzetli öpüşme buydu. Güney'in dudakları taptazeydi. Fazlasıyla çekici ve verici... "Ve bence harikaydı."

"Yine de... bir daha yapmayalım..." Onu duymazdan gelmişti. Sesi yalvarır gibiydi. Kendi iyiliği için bir şey olmamış gibi davranmalıydı. "Bu doğru değildi. En azından böylesi." Kalçasını yeniden okşamaya başlayan eli durduramayacağını anlayınca direnmeyi bıraktı.

"Neden? Sevmediğin bir adamla öpüşmekten zevk aldığın için mi?" diye sordu Tahir hafif bir alayla. Kendisi de ondan ne kadar etkilendiğini ancak böyle gizleyebiliyordu.

Güney'in gözleri irileşti. Gece Girne'de yaptıkları konuşmayı hatırlamıştı hemen. "Çok kötüsünüz." dedi biraz küskün bir sesle.

"Demek ki öpüşmek veya sevişmek için sevmek şart değilmiş?"

Genç kız üzgünce onayladı onu. "Evet... Haklıymışsınız. Bunu ispat ettiniz işte. Bu yüzden mi beni böyle öptünüz?"

"Benim bir şeyi ispat etmeye ihtiyacım yok." dedi genç adam hafif ters bir sesle. "Seni öpmeyi istedim... Hem de son birkaç saattir. Ben pişman değilim. Senin de olmanı istemiyorum."

"Ama... yarın olacaksınız... Yarın bana kızacaksınız." Güney çaresiz bir şekilde bakıyordu adamın gözlerine. Ve ona bu kadar yakınken doğru düzgün düşünemiyordu.

Adamın bakışları koyulaştı. Yavaşça başını eğdi. "O halde şu anın tadını çıkarmalıyım. Öyle değil mi?" Adamın kararlı sesi, genç kızın kulaklarında yankılandı.

İtiraz etmeli miydi?..

Neyse ki buna vakti kalmadı. Dudakları öncekinden bile ateşli bir şekilde hapsedildi. Az önce daha sıkı kucaklanamayacağını düşünmesine rağmen, yanıldığını kolayca anladı. İnleyerek parmak uçlarında yükseldi. İstemese de cevap veriyordu. Gözlerini yumup kendisini tamamen adamın tecrübesine bıraktı. Hiç yapmayı düşünmediği bir şeyi yapıyor olmak, aslında hoşuna gitmiyordu. Patronuyla öpüştüğünü bilmesine rağmen buna engel olamamak da hoşuna gitmiyordu. Ama her yeri heyecan doluydu. Bedeni kendisini dinlemiyordu. Dudakları kendisini dinlemiyordu. Ne yapabilirdi ki? En iyisi bu konuyu sonra düşünüp üzülmekti. Öpüşmenin güzelliğini daha yeni keşfetmişti ve o anın tadını çıkarmak istiyordu.

Tahir kollarındaki şahane varlığın hafif tereddüdünün ve buna rağmen çocuksu cevap verişinin farkındaydı. O oldukça tecrübesizdi. Bu kadar tecrübesiz bir çocuğun kendisinde uyandırdığı cinsel etki ise utanç vericiydi. Güney'in masum olduğunu ve onu en kısa sürede kollarından bırakması gerektiğini biliyordu. Bilmesine rağmen biliyordu ama ağzının içine dolan nefis tadını, genzini dolduran kokusunu hemen terk etmek istemiyordu. Avucunda onun narin sırt kemiklerini hissediyordu. Ve diğerinde de yuvarlacık kalçalarını... O kadar vericiydi ki, onu bir saniye bile bırakmak istemiyordu.

Genç kızın dudaklarından kendi dudaklarını çekmeden, sırtındaki elini usulca yukarıya kaydırdı. Parmak uçları gece giysisinin ince askısına dokunduğunda, bir saniye duraladı. Güney'in engel olmasını bekliyordu adeta. Ancak genç kız ne yaptığını fark etmemiş gibiydi. Askılarından birisini küçük bir hareketle sıyırdı. İnce askı kolayca kolunun üzerine düştü. Genç adam iyice gerilmişti. Sanki ilk kez bir kadının göğsünü tutacakmış gibi, şefkatle elini kaydırdı. Yumuşak kumaşı sıyırması da fazla vaktini almamıştı. Göğüsleri aslında o kadar büyük değildi… Ama hayal ettiğinden bile dik ve diriydi. O yüzden giysilerinin altından dolgun görünüyordu. Kumaşın altından fırlayan çıplak göğsünü kolayca avucuna hapsetti. Hayranlıkla tuttu bir an için…

Sonra yavaşça sıkarak dokusunu avuçlarında hissetti. Parmak uçlarında gerginliğini algıladı. Alışık olduğundan çok daha sertti. Sanki mermerden bir göğsü okşuyormuş gibi pürüzsüzdü de… Allah Güney'in her zerresine özenmişti adeta. Küçük kıpırdanışlarla o sertliğin sahip olduğu dokuyu okşadı. Güney'in tepkisi belirsizdi. Sesini çıkarmadan ona izin veriyordu. Geri çekemediği dolgun dudakları da adamın dudaklarının arasında titreyerek kıpırdanıyordu.

Birkaç dakika sonra genç adam isteksizce dudaklarını geri çekti. Güney gözlerini yummuştu. Açmaya da niyeti yok gibiydi. Berelenmiş dudakları hafif aralıktı. Tahir'in araştıran parmakları için bir sorun yok gibiydi. Hassas dokunuşlarla gezinen parmaklar şimdi göğüs uçlarının üzerindeydi. O kadar küçücüktü ki… Sertleşmişken bile hâlâ çocuksuydu… Başparmağını gezdirdi üzerinde sahiplenircesine…

Ve o güzel dudakları yeniden öpmeye başladı… Bu sefer onu çevirmiş ve hafifçe duvara yaslamıştı. Kalçasını tutan elini de çekmiş ve kolayca diğer askısını indirmişti. Kendi sızlayan erkekliğini onun açık bacakları arasına bastırırken, iki eliyle birden göğüslerini avuçladı. Artık çok da nazik değildi. Hiç bırakmayacakmış gibi onları sertçe okşarken, kendisini genç kıza iyice bastırıyordu. Güney'in eteği beline kadar çekili bir haldeydi ve üzerindeki ince iç çamaşırı onun istekli erkekliğini hissetmesine engel değildi. Ne yazık ki genç adamın kendi pantolonu daha fazlasına izin vermiyordu.

Dudaklarını yavaşça yanağına kaydırdı. Sonra usulca boynuna indi. Bu kelebek gibi öpüşler yüzünden genç kız başını geriye atmıştı.

Onun öpücüklerini daha iyi hissetmek ister gibiydi. Elleri adamın kalın kollarında, öylece sevilmeyi bekliyordu…

Ve istekli dudaklar, avuçladığı şeylere kaydı… Acele etmeden iki göğsünün oluğunda oyalandı. Sıcak nefesi bir uyuşturucu gibiydi. Güney bedenini istemsizce gererek göğüslerine inen dudaklara izin verdi. Göğüs uçlarındaki ilk temas, küçük yoklamalar halindeydi. Genç adamın dudakları minik uçlar arasında geziniyor, küçük dudak hareketleriyle uçlarının sertliğini kontrol ediyordu sanki. Zaten sızlıyorlardı. Bu hareketler onları daha da gerginleştirmişti. Ve sonra derin bir iştahla kapladı genç adamın ağzı bir tepeciği… Gerçekten de nazik değildi. Güney inledi… Göğüslerinin rahatça bir erkek tarafından hoyratça emilmesini ve kendisinin de buna zevkle izin vermesini aklı almıyordu. Ama o anda hiç yadırgamadı. Sanki adam bunu kendisine her zaman yapıyormuş gibi kara kafasını eliyle tutup onu belirsizce teşvik etti.

Bir süre sonra genç adam dudaklarını geri çekti. Yanan bakışları genç kızın kızarmış göğüslerindeydi. Gün boyunca uzamış sakalları pürüzsüz tenini tahriş etmiş, dişlerinin aldığı küçük ısırıklar da buna yardımcı olmuştu. "Ne kadar güzelsin." diye fısıldadı. Sertleşmiş minik uçlarını ve rengi koyulaşmış çevresini seyrettikten sonra istemsizce yeniden fısıldadı. "Çok güzelsin…"

Güney gözlerini araladı. Tahir uzun boyu yüzünden iki büklüm olmuştu neredeyse. Dudakları yeniden göğüslerinde gezinmeye başlamıştı. Arzuyla sömürüp duruyordu onları. Elleri yeniden kalçalarını kavramıştı. İçini bir korkunun sardığını hissetti. Bu ürkmeyle ilgili bir şey değildi… Bu daha fazlasını isteme ile ilgili bir şeydi. Kesinlikle daha fazlasını istiyordu. Bir erkeğin kendisine verebileceği ne varsa, hepsini istiyordu. O anda ahlak kavramı önemini kaybetmişti. Hayatı boyunca kontrollü olan Güney kontrolünü yitirmişti. Sanki engel olamadığı bir rüyadaydı. Engel olmak da istemiyordu.

Tahir oda zeminini tamamen saran halının üzerine yavaşça diz üstü çöktü. O da daha fazlasını istiyordu. Dudakları yavaşça katlanmış eteğini geçip genç kızın göbeğinin üzerine dokundu. Dümdüz, şahane bir göbeği vardı. Kadife gibi bir tene sahipti. Ama sabırsız içgüdüleri daha aşağılara inmesini söylüyordu. Titreyen göbeğinin altına doğru indirdi dudaklarını… Bu ne kadar da küçücük bir iç çamaşırıydı? İncecik, dantel benzeri bir şeydi. Fazla seksi… Fazla

davetkâr... Bu davete direnmedi. Dudaklarını önce kumaşın üzerine yapıştırdı...

Güney gerilmişti. "Hayır..." diyebildi sadece.

Tahir'in bu kısık itirazı duyacak hali yoktu. Dudakları incecik kumaşın üzerinden kıvrımları rahatça hissediyordu. Ama tadını alamamanın verdiği sıkıntıyla elleri çamaşırının kıyılarını tuttu. Usul usul aşağıya çekti. Utanan Güney bacaklarını kapatmaya çabaladı boş yere... Bu hareket minik çamaşırın bileklerine kadar kolayca düşmesine sebep olmuştu. Ama meydanda kalan kısma adamın ateş gibi yanan dudaklarının saldırısına engel olamamıştı.

Tahir dudaklarını ve araştıran dilini mis kokulu kıvrımlardan çekmeyi hiç istemiyordu. Güney'i delirtecek kadar tahrik etmişti. Onun tecrübesiz parmakları genç adamın kalın saçlarının arasında sıkışıp kalmıştı. Ancak genç adam kasıklarındaki dayanılmaz sızı ile bir süre sonra mecburen doğruldu. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Gözleri Güney'in yüzünde elini pantolonunun kemerine attı. Genç kızın gözleri yarı aralıktı. Sırtı duvara dayanmış bir halde o da kendisini süzüyordu. Fermuarını indirince kumaş pantolon kolayca ayak bileklerine kaydı. Bir an bakıştılar. Sonra genç adam yavaşça uzandı. Onun küçük elini yakaladı. İtirazsız bu isteğe uyan parmaklarını, kendi gerilmiş iç çamaşırının içine soktu. Bir içgüdüyle küçük parmaklar hareketlenmiş, genç adamın yapmasını istediği şeyi yapmıştı. Ancak mavi gözler bir an için büyümüştü. Sonra bakışları aşağıya kaydı. Eli içine girince adamın iç çamaşırı iyice sıyrılmıştı. Avucunda tuttuğu heyecanlı şeyi süzdü bir an.

Ürkütücüydü... Bir o kadar da güzel... Kısa bir an üzerinde gezdirdi avucunu... Onun biraz kasıldığını hissetti. Ama kendi bedeni sanki daha fazla tepki gösteriyordu. Adamın dudaklarının gezindiği yerlerdeki sızılar delice artmıştı. Sımsıkı sıktı avucundakini... Onu içinde istiyordu. Hiç bilmediği bir zevki alacağını biliyordu ve tüm bedenini geren sızıyı yine bu sert şeyin yok edebileceğinin içgüdüsel olarak farkındaydı. Fakat yapamazdı... Yapamazdı...

"Off..." diye inledi çaresizliğin verdiği kısık bir sesle.

Bakışlarını adama çevirdi. Bunu yapar yapmaz dudakları adamın dudaklarında hapsoldu yine. Vazgeçmek ne zordu. Hayır demek ne zordu. Bu öpücükleri reddetmek ne zordu...

Bir dakika sonra genç adam artık iyice tahriş olmuş dudakları özgür bıraktı. Genç kız utangaç ama yanan gözlerle bakıyordu.

Tahir'in de siyah gözleri ateşler içindeydi. "Güney... Güney... Güney..." diye fısıldadı. Genç kız sessizce duruyordu. "Daha devam edersek... sonu yatakta bitecek..." diye mırıldandı arzuyla. "Allah da biliyor, ben bunu şu anda çılgınca istiyorum ama..." Gözleriyle genç kızın arzudan pembeleşmiş yüzünü süzdü. Sanki ondan bir cevap bekliyordu. Genç kız her zamanki sessizliğini sürdürünce ekledi. "Devam etmemizi istiyor musun?"

Güney gözlerini kaçırdı. Hâlâ adamı tuttuğunu fark edince, utanarak elini geri çekti. Kendisi de neredeyse çırılçıplaktı. Elbisesi beline kadar sıyrılmış, çıplak göğüsleri heyecanla titrer vaziyetteydi. Eteği ise kalçalarının üstünde sıkışmıştı. Üstüne de iç çamaşırı bileklerinde iken pek de hanım hanımcık gözükmediğinin farkındaydı. Adamın parmakları da usul usul kendi bacak arasında geziniyordu. Bu... Bu ne rahatlıktı böyle? Adam için değil... Kendisi için... Nasıl bu kadar teslim edebilmişti kendisini? Nasıl bu kadar rahat olabilmişti? Onun elini tuttu ve yumuşakça çekerek kendisini daha fazla tahrik etmesini engelledi.

"İstemiyor musun?" diye biraz hayal kırıklığıyla fısıldadı Tahir. Onu zorlamak istemiyordu. Oysaki durmak da istemiyordu. Onu alıp yatağa götürmek ve sabaha kadar tekrar tekrar sevişmek istiyordu. Ona bu gece doyamayacağının farkındaydı. Güney o kadar taze, o kadar körpeydi ki... Gözlerinin önünde o şahane vücuduyla kararsız bir şekilde duran genç kızın 'Evet.' demesini ne kadar da isterdi.

"İstiyorum..." diye çok alçak bir sesle itiraf etti Güney. Sonra yalvaran bakışlarını genç adamın ateşli gözlerine dikti. Özür dilercesine dudakları kıvrıldı. "Fakat... Yapamam... Yapamam... Anlamalısınız..."

Tahir anlamaya çalışıyordu elbette. Ama bu kadar heyecanlanmışken yarıda bırakmak hiç işine gelmiyordu. Keşke onu öpmeyi bırakmadan doğrudan yatağa götürseydi. Keşke düşünmesine fırsat tanımadan kucaklayıp ona sahip olsaydı. Aklına gelen en mantıklı şeyi sordu anlamak için... "Bakire misin?"

Genç kızın yüzü hafif kızardı. Dudakları gerildi. "Elbette." dedi biraz eleştirircesine... Sonra iç çekti. "Ama... tek sorun bu değil..."

"Nedir o halde? Şu sevmeden sevişemeyeceğinle ilgili saçma düşüncen değildir umarım?" Sesi biraz sertleşti. "Çünkü son on dakikadır bunun doğru olmadığını ispatladık gibi geliyor."

Güney'in gözleri utançla büyüdü. "Gerçekten çok kötüsünüz."

"Değilim... Kötü olsaydım bu sözü seninle seviştikten sonra söylerdim." Güney'in elleri istemsizce eteğini aşağıya doğru çekiştirince Tahir sıkıntıyla dudaklarını sıktı. Genç kızın elbisesinin askılarını da yukarıya çekip şahane göğüslerini gizlemesini izledi. O askıları yeniden aşağıya çekiştirip iki göğsünü birden avuçlamamak için kendisini zor tuttu. "Peki diğer sorunlar neymiş?" dedi sebebini kendisinin de bilemediği hafif bir öfkeyle.

Güney gözlerini kaçırdı. Sessizce durdu bir an. Sonra uzanıp genç adamın iç çamaşırını yukarıya çekiştirdi. O şey böyle meydanda durdukça nasıl ciddi olabilirdi ki? Nasıl ona karşı koyabilirdi? Sonra içinden gelen bir dürtüyle parmak uçlarında yükselip onun sıkıntılı dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken adamın yakışıklı yüzünü iki avucu içine almış, adeta şefkatle okşamıştı.

"Öncelikle Nida var..." dedi gözlerinin derinliklerine bakarken. Adamın dudakları itiraz için kıpırdayacak gibi olunca da parmak uçlarında yeniden yükselip dudaklarına yeni bir öpücük kondurdu. Her ikisinde de genç adam bu öpüşlere karşılık vermemiş, öylece kalmıştı. "Ve siz patronumsunuz..." diye ekledi.

"Seni patronun olarak mı öptüm sanıyorsun?" diye homurdandı Tahir. "Ve şu sizli bizli konuşmayı bırak artık. Yeterince samimi olmadık mı sence?"

"Kötü olmak için özellikle mi uğraşıyorsunuz?" Bu sefer adamın gömleğinin düğmelerine uzanmıştı. Bunları da kendisi mi açmıştı? Büyük ihtimalle kendisi açmıştı. Ama göğüs uçlarının onun çıplak tenine değmesi gerçekten de harikaydı.

Genç adam onun incecik bileklerini tutarak düğmelerini iliklemesini engelledi. "Güney! Bırak şunu. Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın?"

"Mecburum..."

"Ben değilim." Eğilip kendi pantolonunu tuttu ve yukarı çekip fermuarını hızla kapadı. Kemerini bağlarken kaşları çatılıydı.

"Siz de mecbursunuz..." dedi Güney yavaşça. "Lütfen! Benim hatırım için... Bana değer verdiğinizi biliyorum. Bunu bana hep hissettirdiniz. Ama bu şartlarda... yanınızda çalışmam imkânsız. Bu gece ne oldu bilmiyorum. Her şey bir anda kontrolden çıktı. Evet, haklısınız. Bana... yaptıklarınızdan çok hoşlandım. Utanıyorum ama... bunu kabul ediyorum."

"Güney..."

"Lütfen! Lütfen Tahir Bey..." diye neredeyse yalvararak onun sözünü kesti genç kız. "Hayatımda ilk kez bir erkek ile çalışmaktan bu kadar huzurluyum. Kendimi sizin yanında rahat ve güvende hissediyorum. Bu çok harika bir duygu. Şimdi sevişirsek... bu dostluğumuz bozulacak. Bunu hiç istemiyorum. Ne olursunuz... yine eskisi gibi olalım. Beni yine yardımcınız olarak görün. Sizi suçlayamam... Siz içgüdüleri olan gayet normal bir erkeksiniz. Beni de şu an için arzuladığınızı biliyorum. Fakat... sadece şu an için. Yarın eminim çok pişman olacaksınız. Büroda yüzüme baktıkça bana kızacaksınız... Belki de benimle artık çalışmak istemeyeceksiniz. Arkadaşlığımız bozulacak..."

Tahir kollarını göğsünde kavuşturdu. Hafif sinirli hali devam ediyordu. "Arkadaşlığımız mı?" diye sordu kısılmış gözlerle.

"Evet... Lütfen! Lütfen eskisi gibi arkadaş kalalım. İki iş arkadaşı... Ben... işimi ve sizi kaybetmek istemiyorum."

"Kahretsin! Seni bir anlık istediğimi mi sanıyorsun? Bunu istesem bir sürü kadın var önümde."

"Biliyorum... Bana kızmayın... Lütfen bana kızmayın..."

"Kızmıyorum..." dedi adam sıkıntıyla. "Kızmıyorum ama anlamıyorum da. Ben az önce yaşadığım kadar güzel bir şeyi ömrüm boyunca yaşamadığıma eminim. Daha sevişmedik bile."

"Ben de yaşamadım..." diye dürüstçe itiraf etti Güney. Sesi yumuşacıktı. İkna edici...

"Hiçbir şey değişmeyecek. Sana her bakışımda yaptıklarımızı hatırlayacağım."

"Hatırlayın..." dedi Güney de çaresizce. Kendisinin de unutabileceğini sanmıyordu. Bu yakışıklı adamın, kendi bedeninde görmediği veya öpüp okşamadığı gizli bir yeri kalmamıştı artık. Utanmalı mıydı? Belki de. Fakat aynı zamanda çok güzel, çok erotik bir duyguydu.

"Peki, ellerimi senden nasıl uzak tutacağım?" diye bu sefer alaycı bir tavırla homurdandı adam.

"İleri gitmezseniz... sorun yok..."

"Ya dudaklarımı? Seni yine öpmek istersem?"

"Bilemiyorum..." derken iç çekti hafifçe. "Kendimi pazarlık yapıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Ben pazarlık yapmam." dedi Tahir kuru bir sesle. "Dürüst olmaya çalışıyorum."

"Dürüstlüğünüzü seviyorum... Şimdiden bir şey diyemem. Kendi haline bıraksak olmaz mı? Yine eskisi gibi olup olamayacağımızı görürüz. Zaten beni öpmeye fırsatınız olmayacak. Çok meşgulsünüz ve..."

"Saçma!" diye homurdandı adam. "Bu çok saçma!" Birkaç adım geriye gitti. Saçlarını parmaklarıyla geriye attı. Dudakları genç kızın bacaklarında ve onların arasında gezinirken, Güney'in ince parmakları bu gür saçları epeyce karıştırmıştı. Gömleğinin kalan son bir iki düğmesini de ilikledi. Zaman geçtikçe kendisi de makul düşünmeye başlıyordu. Ama onun düşünceleri Güney'inkilerle benzer değildi. O asıl meselenin başka olduğunun farkındaydı. Güney kendisine güveniyordu. Ne yazık ki güveniyordu. Bunu az önce de söylemişti. Oysa genç adamın ona söylemeye cesaret edemediği önemli bir sırrı vardı

İçindeki mantıklı ses de onu bu konuda uyarıyordu. Cinsel anlamda heyecanı geçmeye başladıkça, bu sesin ona bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etmişti. Mantıklı düşünmeye başlayınca, onunla bu gece sevişmesinin gerçekten de iyi olmayacağını kavramaya başlamıştı. En azından Güney ile aralarında büyük bir engel olan Cihat sorununu halletmesi gerekiyordu. O sorunu halletmeden Güney ile sevişmeleri topal bir ilişkinin başlangıcı olacaktı.

Ve ciddi bir başka sorun da onun bakire olmasıydı...

Hayatı boyunca bakirelerden ve tecrübesiz kızlardan kaçan akıllı bir erkek olarak, sadece beş dakika önce buna aldırmadan ona sahip olabilirdi. Bir kadın bir erkeğin aklını nasıl bu kadar başından alabilirdi ki? Hayatında bir kadını bu kadar istediği bir an olmamıştı. Şu anda bile onun tadı ağzının içindeyken, her an vazgeçmeye ve onu yatağa atmaya hazırdı. Güney'in sadece minicik bir işaret vermesi yeterliydi.

"Bu konuyu... daha sonra yine konuşacağız." dedi ağır ağır. "Şu anda sağlıklı düşündüğümü söyleyemem. Yarın ise sana nasıl davranırım bilemem."

"Tahir Bey..." dedi Güney yalvarır gibi.

"Sen de hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağımızın farkındasındır?" diye homurdandı adam. "Böyle olsun istememiştim. Nasıl bir anda gözümde böyle cazibeli olabildin anlamıyorum..."

"Beni çocuk olarak görüyordunuz?.." dedi Güney garip bir açıklamayla. "Özür dilerim!" Niye özür dilediğini ise hiç bilmiyordu.

Belki de kendisi için diliyordu. O da onu bir anda karizmatik bir patrondan nasıl olup da şahane bir erkek olarak görmeye başladığını anlayamıyordu. Onu deli gibi öpmüştü. Kalın saçlarını koparırcasına çekiştirerek ateşli dudaklarından daha fazlasını istemişti. Ve... Ve onun erkekliğini okşamıştı. Bu ne inanılmaz bir geceydi.

"Dileme! Evet, seni çocuk olarak görüyordum ama..." Sustu. Ona doğru yürüdü ve genç kızı yumuşakça omuzlarından yakaladı. Sonra ona hiç sormadan kendisine çekti. Uzunca bir kez öptü. Güney onun ellerinde küçücüktü. Her an kırılıverecek kadar narin, oyuncak bir bebek gibiydi. Ve itirazsız boyun eğmişti bu öpücüğe...

Geri çekildiğinde, Güney'in de dudakları çoktan kıpırdamaya başlamıştı. Tahir uzun uzun güzel yüzünü seyretti. Kapanmış gözleri usulca aralanırken, uzun kirpikleri yanaklarına gölge yaparak bakışlarını daha da buğulu bir hale getirmişti. Sessiz geçen yarım dakikalık sürede öylece bakıştılar.

"Gördünüz mü?" dedi Güney kısık ve çatallı bir sesle. "Hem çocuk değilim... hem de sorun çıkarmadım. Yani bu şekilde de arkadaş kalabiliriz."

Tahir elinde olmadan gülümsedi. Onun dudaklarına bu sefer daha kısa, onun istediği gibi dostça bir öpücük kondurdu. Onu öpmeye doyamıyordu. Yumuşak dudakları sürekli bir davet içindeydi.

"Arkadaş..." diye mırıldandı yavaşça. Sonra başını salladı ağır ağır. "Peki, Güney Hanım... Dediğiniz gibi olsun. Eskisi gibi olmaya çalışalım. Umalım da sana olan arzum bu güzel ortamdan dolayı ve sadece bu gecelik olsun..."

"Ben... öyle olduğuna eminim," dedi isteksizce. Oysaki bunu kabul etmek kendi kadınlık gururunu yaralayacaktı.

Onu bırakan adam o masum ve güzel yüzden gözlerini kaçırdı. Kapıya doğru döndü. Kapıyı açıp dışarıya çıkmadan önce genç kızı bir kez daha süzdü. "Sabah görüşürüz... Kahvaltıya inerken kapımı çal. Birlikte inelim." dedi sonra.

"Peki... Tahir Bey." dedi Güney de ılık ama resmi bir tavırla. "Çalarım..." Ama son gülümseyişinde sıcak bir samimiyet vardı. "Ve... teşekkür ederim."

Kapıyı ardından çekip kapatan genç adam ise bu teşekkürden hiç de memnun değildi. O kendisine böyle güvenirken ve bu güveni için de teşekkür ederken ona nasıl yaklaşabilecekti? Bu gece bir kere Güney'in savunma duvarlarını aşmıştı. Bunun bir mucize

olduğunu biliyordu. Ve Güney'in nasıl teslim olduğunu hiç bilmiyordu. Ama onun bir daha böyle kolayca teslim olmayacağı açıktı. Elindeki tek şansı da kaybetmiş olabilirdi.

18. BÖLÜM

Güney hiç iyi uyuyamamıştı. Bütün gece yatağında kıvranıp durmuştu. Üzerine geçirdiği ince geceliği de kendisine hiç yardımcı olmamıştı doğrusu. Zorlukla gizlediği yerlerine baktığı her an, adam ile geçirdiği özel dakikaları hatırlatıyordu. O elleri ve dudakları vücudunda hissettiği sürece uyuyamayacaktı. Üstelik öpüşmeye alışık olmayan dudakları tahriş olmuştu. Göğüsleri ise sızlıyordu hafifçe. Arzulu öpmeler ve küçük ısırmalar belirsiz izler de bırakmıştı kavislerinde. Sabaha karşı zorlukla uyuyabildiğinde, son düşündüğü şey, garip ki sevişmeye devam etselerdi ne kadar da güzel olabileceğiydi. Ve bu düşünce yine kendisini korkutmuştu. Bir erkeğe böylesine körü körüne bedenini verebilmeyi düşünmek gerçekten korkutucuydu. Evli olmadığı, sevmediği bir erkeğe her şeyini verebileceğini hissetmişti. Vermesine de ramak kalmıştı zaten...

Kendisini toparlamalıydı. Ahlaksız kadınlar gibi düşünüyordu. Böylesine rahat kadınları zaman zaman ayıplayan kendisi, şimdi aynı pozisyona düşmüştü. Bekâretini daha üniversitede iken kaybeden arkadaşları bile vardı. Bundan sonra kimseyi peşinen yargılamayacaktı. Anlamıştı ki bir erkek ile çok özel anlar yaşanabilirdi. Evli olmaya ya da sevmeye gerek olmadığını Tahir Bey çok da güzel öğretmişti maşallah...

Uyandığında ise henüz uykuya dalalı birkaç saat olmuştu. Kendiliğinden gözleri aralandı. Sırtüstü yattığı yerde ilk aklına gelenler yine gece olanlardı. Uykusu bir anda iyice açıldı. Tüm olanlar bir bir aklına hücum ediyordu. Dün gece neler olmuştu öyle? Bir de onu okşamıştı... Onun en olmayacak yerini okşamıştı. Buna inanamıyordu. Elini neden geri çekmemişti ki? Gözünün önünde adamın heyecanlı erkekliği canlanınca, zorlukla yutkundu. İçini yeniden bir heyecan sarmıştı. Kasıklarında başlamaya hazırlanan sızı artık tanıdıktı. Gözlerini açıp o hayali silmeye çalıştı. Aceleyle yataktan atladı. Unutmalıydı... Unutmalıydı... O patronuydu. Emindi ki adam

da yanlış yaptıklarını anlayacaktı. Bu sabah yine eski mesafeli haline dönmesini ne kadar da isterdi.

Duşunu alıp hazırlanmaya başladı. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Ciddi olması gereken topuzu, mavi bol gömleği ve beyaz pantolonu ile olduğundan daha sevimli bir hava vermişti ona. İncecik boynu meydana çıkmıştı. Boynunun kıyısında ateşli bir öpücüğün izi vardı. Onu görünce birkaç uzun perçem ile gizlemeye çalıştı ama bu pek mümkün değildi. Çaresiz topuzunu çözdü. Gür beyaz teller kızarıklığı örtünce rahatladı. Dikkatli bakmayan birisi artık fark edemezdi. Bu hassas teni ileride kendisine dert olacaktı. Demek ki erkekler sevişirken biraz hoyrat davranabiliyorlardı. Özellikle göğüsleri bu hoyratlıktan fazlasıyla nasibini almıştı.

Aynaya bakarak, berelenmiş dudaklarına hafifçe ruj sürerken, iç çekti. Neden sürekli Tahir'i düşünüyordu ki? Neden sürekli onunla yaptıkları şeyler aklında geziniyordu? Bu çok can sıkıcıydı... Tek açıklaması, adamın kendisine yaptıklarından çok hoşlanmış olması olabilirdi. Öff! Kendisini hiç anlayamıyordu. Birazdan gidip adamın kapısını çalacaktı. Açınca ne olacaktı? Onun uzanıp kendisini kucaklamasını ve uzun uzun öpmesini hem istiyordu hem de istemiyordu... Bir insan nasıl böyle ikilemde kalabilirdi? Ah! Neden Tahir? Mesela neden Tamer değil? O güzel gözlü adam da Tahir kadar yakışıklı ve boylu posluydu. Gözünün kenarındaki o seksi yara onda çok hoş duruyordu. O olsaydı sorun olmazdı. O patronu değildi... Saatlerini ve günlerini birlikte aynı çalışma ortamında geçireceği bir erkek değildi. Ama Tamer'i çok yakışıklı bulmakla beraber, çekici erkek deyince aklına hemen patronunun gelmesi haksızlıktı.

Sonunda hazırlanmıştı. Eşyalarını sonra toplardı. Odasından çıkıp halı kaplı koridorda yürüdü. Tahir'in odasının kapısının önüne geldiğinde kalbi deli gibi atıyordu. Küçük çantasını sımsıkı tutarken, öbür eliyle de kapıyı çaldı. Ne olacağı konusundaki belirsizlik, ellerini bile titretmeye başlamıştı. Ancak hafif çalışını bile Tahir duymuş olmalıydı. Çünkü kapı birkaç saniye sonra ardına kadar açıldı.

Güney o anda yüzüne eski ılık gülümsemesini yerleştirmişti bile. Saçları henüz nemli olan patronuna gözleri ışıldayarak baktı.

"Günaydın! Erken gelmedim ya?"

"Tam vaktinde." dedi genç adam da. Gözleri ile bir an genç kızın güzelliğini süzdükten sonra "Doğan aradı zaten. Kahvaltı için aşağıda bizi bekliyorlarmış..." dedi ona sakin bir sesle. Bir şey

olmamış gibi davranacağı açıktı. Ve öpmeyecekti de... Rahatlamasına rağmen... içinde minicik bir hayal kırıklığı da olmadı değildi.

"Demek sonunda Doğan Bey'i görebileceğim?"

"Evet, göreceksin." dedi Tahir ifadesiz bir tonla. "Artık görsen iyi olur..."

Güney anlamamıştı. "Efendim?" dedi iri gözlerle.

Adam dönüp kartını yuvadan çıkardı. "Hiç. O da seni merak ediyordu." dedi kısaca. "İkiniz için de ilginç bir karşılaşma olacak sanırım."

"Nasıl birisi? Siz böyle söyleyince sanki... sanki... özür dilerim ama biraz itici birisi gibi hissettim"

Tahir bir an durup kaşlarını çattı. Sonra güldü. "İtici mi? Doğan mı?" Sesinde keyifli bir hayret vardı.

"Yanlış mı?"

Adam onun koluna girerek asansöre yönlendirdi. Hâlâ gülümsüyordu. "İtici olduğunu söyleyemem... Belki gıcık... Evet. Belki biraz gıcıktır diyebilirim. Havai, pervasız, kadınların gözdesi... Normal zamanlarda ondan hoşlanırsın. Yeşil gözlü erkek seven çok kadın var." Kalın sesi alaycıydı.

"Yeşil mi?" Güney de gülümsedi. "Ben yeşil gözlü erkeklerden hoşlanmam..." Elbette bunun önemli bir sebebi de vardı. Hastanedeki o adamın yüzü hayalinde sislere karışmış olsa da yeşil gözlerini unutamıyordu. Koyu, can alıcı yeşil gözleri vardı o devin. Neredeyse Tahir boyunda ve fiziğinde olduğunu da hatırlıyordu.

Asansör zaten kendi katlarındaydı. İçeriye girdiler. Kapı sessizce kapandı. Tahir'in gizemli gözleri bir an için Güney'in kırmızı dudaklarına takıldı. Onun ruj sürdüğünü fark etmişti. Genellikle sürmezdi. Dün geceki yoğun öpüşmeden dudakları tahriş mi olmuştu acaba? Bakışlarını çekici dudaklarından incecik boynuna kaydırdı. Saçlarının kıyısındaki hafif kızarıklığı da görmüştü. Onun ustaca bir şekilde gizlediği bu kızarıklık kendi eseri olmalıydı. Buna rağmen genç kız kendisine ne mızıldanmış, ne de şikâyet etmişti. Hatta gece ile ilgili minicik bir hatırlatma bile yapmayarak yılışmayacağını belli etmişti.

Bu küçük kadından hoşlanıyordu. Onun bu doğal ve samimi halini beğeniyordu. Bunu kavramıştı. O sadece güzel ve seksi küçük bir kız değildi. Onda kendisini çeken çok daha fazla şey vardı.

Gözleri asansörün numaralarında olan Güney, adamın kendisini incelediğinin farkındaydı. Aniden can alıcı mavi gözlerini ona çevirdi. Bakışları karşılaştı. Genç adam kendisini seyrederken yakalanmaktan hiç de rahatsız olmamış gibiydi. Mavi gözlerini biraz irileştirerek sordu. "Efendim?"

Tahir hiç istifini bozmadı. Çelik duvara yaslanmış, seyretmeye devam etmişti. "Bakıyorum sadece..." dedi tembel bir tonla.

"Kıyafetim mi kötü olmuş?"

Adamın bakışları mavi gömleğin altındaki kabarıklığa kaydı kolayca. "Hayır. Gayet güzel," dedi ciddi bir şekilde.

Onun bakışlarını fark etmemiş gibi davranmak en iyisiydi. "Sorun ne o zaman?" diye tatlı bir sesle mırıldandı.

Adam geniş omuzlarını silkti. Güney'in bundan ne kadar hoşlandığını bilse, sürekli yapardı. "Sorun yok... Sadece bakması zevkli birisin. Doğal ve güzel..."

"Tahir Bey!" dedi Güney iç çekerek. Göğüslerinde gezinen bakışlar kendisini ürkütmediği gibi neredeyse hoşuna gidiyordu. "Siz... siz beni böyle süzerken... nasıl doğal olabilirim?"

"Ruj sürmüşsün." dedi genç adam alakasız bir şekilde.

Güney bir an için berelenmiş dudaklarını dilinin ucu ile yaladı. "Yüzüme vurmanıza gerek yok. Bu yüzden hâlâ kötü birisi olduğunuzu düşünüyorum." dedi utangaç bir sesle. "Doğrusu dudaklarımı fena hırpaladınız..."

"Alışsalar iyi olur." diye utanmazca bir karşılık verdi Tahir.

Onun rahatlığı Güney'de gülme hissi uyandırmıştı. Bu kendisi için bir tehdit ifadesi iken neden hiç korkmadığını anlayamıyordu. Öpüşmek hiç favori bir isteği değilken, dünkü öpücükler yüzünden aklının neredeyse başından gittiğini unutamıyordu. Tahir'in çok tecrübeli olduğu açıktı. "Bu olmayacak efendim..." dedi genç kız ciddi olmaya çalışarak.

Adamın bir kaşı hafifçe havalandı. "Öyle mi? Bana nasıl engel olacaksın?"

"En azından... sık olmayacak." diye sözünü değiştirdi Güney. "Sizin yüzünüzden Nida'nın suratına nasıl bakacağımı bilemiyorum. Siz de onu aldattığınızı düşünmüyor musunuz?"

Adam dudak büktü umursamazca. "Pek değil... O çok tatlı ve hoş bir kadın. Ancak beraberliğimizin devamlı olamayacağını biliyor. Zaten Yunanistan'daki bir takıma transfer oldu. Yakında gidiyor."

Güney bunu bilmiyordu. Asansör alt kata gelince durdu. Kapı yavaşça açıldı. Ancak Güney yerinden kıpırdamıyordu. Dışarıya çıkan Tahir dönüp ona baktı. "Ne oldu?"

"Hiç..." Birkaç adım atıp önünde durdu. "Sözde yardımcınızım ama hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Bana ben sormasam hiçbir şey anlatmıyorsunuz. Doğru düzgün bir bilgi vermiyorsunuz."

Adam sessizce onu dinliyordu. Sonra rahatça onayladı. "Peki, tamam. Sor ne sormak istiyorsan."

"Meraklı görünürüm o zaman da."

"Korkuları olan küçük bir kızsın sen." diye alay etti adam. "Sormaktan korkuyorsun... İşini kaybetmekten korkuyorsun... Sevmediğin bir erkekle sevişmekten korkuyorsun. Geleceği plansız yaşamaktan korkuyorsun..."

"Size göre konuşmak kolay... Siz erkeksiniz."

"Aha... En klasik suçlama ve savunma cümlesi. Siz erkeksiniz. Biz erkeksek ne olmuş? Evet, ben de sevmediğim kadınlarla sevişiyorum ama sandığın gibi her önüme gelenle değil. En azından hoşlanmam gerekiyor."

Güney farkında olmadan, anlamak ister gibi uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Ama benimle sevişecektiniz?"

Adam başını salladı. "Doğru. Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Ama... Ama..."

"Bak. Sen gördüğüm en güzel kızsın. Bu kesin. Fakat sadece güzel olsaydın bu beni hiç etkilemezdi. Ben genellikle kadınlarımın içi dolu olmasından hoşlanırım."

"Sizin kadınınız olmayacağım... Biliyorsunuz."

"Belki... Belki olursun belki olmazsın. Ama bu senden hoşlandığım gerçeğini değiştirmez. Birlikte geçirdiğimiz bu son birkaç günde bunu kesinlikle keşfettim. Yanımda olman hoşuma gidiyor. Hiçbir şeyim olmasan bile yardımcım olman hoşuma gidiyor. Dayanılmaz güzel gözlerine bakmak hoşuma gidiyor. Sen özel bir kızsın."

Güney bir şey diyecek halde değildi. Öylece donup kalmıştı.

Yanlarından birkaç kişi geçip asansöre bindi. Karşılıklı birbirine bakışan çifti ilgiyle süzmüşlerdi. Güney fazla dikkat çektiklerini biliyordu. Kendisini toplamaya çalıştı.

"Ka... Kahvaltıya... geç kaldık."

Adam başını salladı. Güney tam hareketlenecekti ki onu durdu. "Son bir şey daha." dedi. İri eli incecik kolundaydı. Güçlü

ve güven verici ellerdi. Meraklanan genç kızın gözlerinin derinliklerine baktı. "Yakında... benim hakkımda... fikirlerini değiştirebilecek şeyler olabilir. Bunu sana iş görüşmesine geldiğin ilk gece de söylemiştim. Yine tekrarlıyorum. Belki bu sabah bile aramızı bozacak şeyler olabilir..."

"Tahir Bey!" dedi Güney bir şey anlamadan. "Beni korkutuyorsunuz."

"Korkma... Mevzu bu değil. Söylemek istediğim şey, hakkımda ne düşünürsen düşün, seni kolay bırakmayacağımdı..."

"Bırakmak mı?"

Adam sıkıntılı bir şekilde dudağının bir kıyısını kıvırdı. "Neyse... Böyle bir durum oluşmaz umarım. Ama oluşursa da işi bırakmana izin vermem. Bunu bil istedim. Hem seninle bir sözleşmemiz var." Elini çekti. "Hadi gidelim."

Güney hâlâ onun ne demek istediğini anlayamıyordu. Dün gece işi bırakma ile ilgili sözlerini mi hatırlatıyordu acaba? Ama o sözleri sevişmeleri ile ilgili söylemişti. Şimdi sabah sabah niye hatırlatıyordu ki?

Tahir'in kontrolünde, otelin özel teraslarından birisine doğru yönlendi. Bu terasta yuvarlak bir masa ve altı kişilik sandalye dizilmişti. Denizi olduğu gibi görüyordu. Diğer müşterilerden ayrı bir bölmeydi. Masanın üstü çeşit çeşit kahvaltı malzemeleri ile donatılmıştı. Ayrıca hemen yan tarafta bir servis masasında birçok çeşit meyve suyu ve taze meyveler vardı.

Gözleri sırtı dönük iki erkeğe yöneldi. Masadaki yerlerine oturmuşlar, sohbet ederek kendilerinin gelmelerini bekliyorlardı. İlk anda şaşkınlıkla duraladı. Arkadan baktığı iki erkek de birbirinin tıpatıp aynısıydı. Neredeyse saç kesimleri bile aynıydı. Aynı geniş omuzlar ve aynı atletik beden... Güney'i şaşırtan bir başka şey daha vardı. Eğer bu adamlardan birisi Tamer ise -ki onun hangisi olduğunu arkadan anlaması imkânsızdı- diğeri de Doğan olmalıydı. Oysaki Doğan'ı elinde olmadan hep kısa boylu, belki şişman, kısacası daha farklı fizikli birisi gibi düşünmüştü. Bu üç yakın arkadaşın, bu üç iş ortağının fizikleri birbirine çok benziyordu. Belki de fizik benzerliklerinden dolayı iyi anlaşıyorlardı.

Masaya yaklaştıkları sırada, onların aynı zamanda keskin kulaklara da sahip olduklarını anladı. Çünkü geldiklerini her nasılsa hissetmişler ve sandalyelerini geriye çekerek onları ayakta karşılamışlardı.

Güney doğal olarak kendisine en yakın olan erkeğin yüzüne baktı. Tamer'di bu. Tahir'e göre daha yumuşak olan yüzü, tatlı bir gülümseme ile Güney'e dönmüştü.

"Günaydın!" dedi güzel sesiyle.

"Size de günaydın..." dedi genç kız ona sıcak bir bakışla. Üç uzun adamın yanında kendisini pek narin hissetmişti. Hangisi daha uzun anlamak zordu. Hepsi de aynı boyda gibiydi. Tamer kaslı kollarını gizleyemeyen bej rengi gömlek ve aynı renk yazlık pantolonu ile çok çekici gözüküyordu. Diğer adam ise lacivert bir gömlek ve uzun bacaklarına sıkıca oturan ince bir kot giymişti. Bu halleriyle üç adamın da birer milyoner olduklarına inanmak zordu.

Genç kız gözlerini Doğan'a çevirdi gülümseyerek.

"Güney... Seni Doğan ile tanıştırayım." dedi Tahir sakin bir sesle.

Fazla sakin...

Ve Güney'in karşısındaki adamın kopkoyu yeşil gözleri vardı. Koyu siyah saçları, diğer iki erkeğe göre daha özgürce geriye doğru taranmıştı. Fizik olarak Tamer'e tıpatıp benziyorsa da yüz olarak çok farklıydı. Ve hiç kuşkusuz ki inanılmaz yakışıklı bir adamdı.

Güney'in gülümsemesi biraz azaldı.

Yeşil keskin bakışlar dikkatli bir şekilde kendisini süzüyordu. Aynı önceki sabah Tamer'in yaptığı gibi... Sanki puan vermeye çalışıyordu. Sonra adamın uzun parmaklı eli uzandı.

"Sonunda tanıştık Güney..." dedi genizden gelen sesiyle.

Genç kız yeniden gülümsemişti. Elini onun avucuna bıraktı. "Evet... Sonunda tanıştık... Doğan Bey."

"Doğan de lütfen." dedi adam birden gülümseyerek. Elini geri çekerken yan gözle Tahir'e baktı. Tahir de ona bakıyordu. Güney bu bakışmanın farkında olmadan kendisi için ayrılan sandalyeye yöneldi. Teras kenarıydı. Tam da Doğan'ın oturduğu yerin karşısıydı. Tahir nazikçe sandalyesini çekmiş ve onun oturmasını beklemişti. Diğerleri de öyle... Hepsi yerlerine oturduklarında önce bir sessizlik oldu. Allah'tan o sırada iki genç garson yanlarına gelerek ne içeceklerini sormuştu. Klasik olarak çay istedi hepsi de. Sadece Güney meyve suyu alacağını söyledi. Tahir hemen bir centilmen gibi yandaki servis arabasında bulunan cam sürahiye uzandı. İçinde taze sıkılmış portakal suyu vardı.

Güney meyve suyu dolu bardağını Tahir'in elinden alırken sevimli bir gülümseyişle teşekkür etti. Gözleri onun çekici yüzünden

Doğan'ın bir şey belli etmeyen yüzüne kaydı. Adamın yeşil gözleri utanmaksızın kendisini süzüyordu. Güney onun da diğerleri gibi çok yakışıklı olduğunu düşündü. Üç erkek de gereksiz yere fazlasıyla yakışıklıydı. Başka bir kadın olsa bunu bir lüks olarak kabul ederdi. Seçmek zorunda kalan bir kadın ise hangisini seçeceğini asla bilemezdi. Tahir sert görünümüne rağmen mıknatıs gibi çekici ve bir o kadar da gizemli bakışlıydı. Tamer korkutucu derecede etkileyici ve karizmatik... Ve Doğan... Tembelce gülümseyen suratına rağmen öylesine tehlikeli ve rahat...

İmkânsız olan şey olmuştu.

Genç kız tabağına fazla bir şey almadı. Bir anda hiç iştahı kalmamıştı. Hemen yanında oturan Tahir'e hiç bakmadı. Sakin olmaya çalışıyordu. Ellerinin titremesini engellemeye uğraşıyordu. Meyve suyundan yudumlar alırken ve bir dilim ekmeğini gevelerken, erkeklerin konuşmalarını dinliyor gözüküyordu. Erkekler ise bir şey olmamış gibi havadan sudan ve çoğu zaman da işten bahsettiler. Güney'in durgunluğu dikkatlerini çekmedi. Aslında az tanıdığı üç erkeğin arasında çekindiğini düşünmüşlerdi.

Genç kız başını deniz tarafına çevirmişti. Gözleri, çarşaf gibi gözüken mavi denizdeydi. Fakat aklı düşüncelere dalmıştı. Tahir'in konuşması ile kendisine geldi. "Meyve suyu alır mısın?"

Genç kız bakışlarını adama çevirdi. Siyah gözlerine kısa bir an baktıktan sonra hemen kaçırdı. "Ben... teşekkür ederim. Doydum... Şey... Kalkabilir miyim acaba?" Doğal görünmeye çalışarak gülümsedi. "Eşyalarımı toplamak istiyorum da..."

"Peki topla... Ama acele etmene gerek yok. Bizim bir iki işimiz daha var. Son izinler için notere gitmemiz lazım. Öğleden sonra üç dört gibi otelden çıkarız. Havuzda veya denizde yüzecek kadar vaktin var."

"Tamam. İyi olur... Sizinle gelmem gerekmez mi?"

"Hayır... Senin bir işin yok bizimle. Diğerlerine de kaçta gideceğimizi haber ver sadece."

"Veririm."

O yerinden kalkarken, erkekler de kibarca ayağa kalkmışlardı. Genç kız onların gözlerine bakmadan gülümsedi. Sonra uzun adımlarla oradan uzaklaştı. Kahvaltı ettikleri yerden asansöre kadar epeyce mesafe vardı. Yolda kimse ile karşılaşmamayı umarak yürümüştü. Kimseyle konuşacak hali yoktu...

Ve gözlerinden de yaşlar dökülmeye başlamıştı…

O uzaklaşır uzaklaşmaz, masadaki erkekler arasında bir sessizlik olmuştu. Tamer meraklı bakışlarını iki arkadaşının yüzlerinde gezdirdi. Ne olduğunu anlamamıştı ama bir sorun olduğunu hissediyordu. Tahir ve Doğan ciddi bir şekilde birbirlerini süzüyorlardı.

"Bu yaptığın aptalca…" dedi Doğan son derece duru, ciddi bir sesle. Doğrudan Tahir'e söylenmiş bir sözdü. Yeşil bakışlar onaylamazca bakıyordu. Hatta biraz sertti.

"Demek tanıdın?" diye mırıldandı rahatça Tahir.

"Ne demek tanıdın?" diye homurdandı Doğan. "Elbette tanıdım. Her zaman onun kadar güzel bir kızla karşılaşılmayacağını biliyorsun. Ama sanırım o beni tanımadı."

Tamer hâlâ ne olduğunu anlamadan ikisine bakıyordu. Onun da güzel kahverengi gözleri kısıldı. "Bana ne olduğunu söylemek ister misiniz?" dedi ortaya doğru. "Yoksa ben kendimi ciddi anlamda aptal hissediyorum."

İki erkek de Tamer'e dönmüşlerdi. Hangisinin açıklama yapacağı belli değildi. Daha doğrusu ikisinin de bir açıklama yapmaya niyeti yok gibiydi.

"Bu kız Cihat'ın kardeşi…" dedi Doğan sonra.

"Öyle mi? Cihat kim?"

"İki buçuk sene önce senin ağır yaralandığın baskında kurtarmaya çalıştığınız sarışın çocuk." diye yine homurdandı Doğan.

"Ne?" Tamer'in zeki beyni hızla geçmişe gitmişti. Gözleri o günlerin hatırasıyla biraz kısıldı. Merdivenlerden indirmeye çalıştıkları ince uzun sarışın genci hatırlamıştı. O patlamaya kadar çocuğun kurtulma şansı vardı. Sadece bacağından kurşun yarası almıştı. Ancak patlama olduğunda hem kendisi hem de çocuk ağır yaralanmıştı. Uzunca bir süre yoğun bakımda yatarken, çocuğun öldüğünü sonradan öğrenmişti. "Güney onun kardeşi mi? Sen nereden biliyorsun Doğan?"

Aslında hayal gücünü zorlayınca ikisinin birbirine ne kadar da benzediğini keşfetmesi zor olmamıştı. Hafızaları çok güçlü olan bu üç erkek, kolay kolay bir şey unutmazlardı. Güney'in sarışınlığı, ince uzun fiziği ve mavi gözleri, o Cihat denen gence çok uyuyordu. Dolayısıyla soruyu sorduğunda bile Doğan'ın bunu doğru bildiğinden emindi. Ve Tahir… O da kesinlikle biliyor olmalıydı. Çünkü çok sakindi.

"Onunla hastanede karşılaşmıştım." diye yavaşça açıkladı Doğan. Sesi sıkıntılıydı. "O gece Güney'i hastanede gördüm. Sadece bir iki saniyeydi… Çok daha gençti ve gırtlağına kadar nefret doluydu. O sırada aklım ikinizle meşguldü. Eğer o anda benimle konuşup bizi katil diye suçlamasaydı, belki dikkatimi bile çekmeyecekti. Yanılmam imkânsız. Dünya üzerinde onun gözlerine sahip ve onun gibi bakan ikinci bir kadın daha olamaz." Bakışları Tahir'e döndü. Ciddi bakışlı Tahir sessizce duruyordu. "Öyle değil mi?"

"Gözlerini mi soruyorsun?" diye mırıldandı genç adam hafif bir alayla.

"Hayır. O gece gördüğüm öfke dolu kız, senin bize tanıştırdığın bu Güney isimli sarışın, değil mi?" Parmakları masada tıngırdıyordu. "Öylesine net hatırlıyorum ki… Üzerinde eski bir kaban vardı. Başında el örgüsü bir başlık… Başındaki o başlık yüzünden saçlarını görememiştim. Fakat nefretle bakan gözlerini çok iyi hatırlıyorum."

"Normal… O sıralarda… kardeşini bizim vurduğumuzu sandığını sen söyledin."

"Doğru, öyle sanıyordu… Böyle bir yanlışlığa nasıl düştüğünü bilmiyorum." diye homurdandı Doğan. "Bana da hastanede *'Çocukları vurmak eğlenceli mi?'* diye sormuştu."

"Kardeşini gerçekten de benim vurduğunu unutuyorsun." dedi Tahir. Sesi bir çeşit ironiyi vurguluyordu.

"Ama onun asıl ölümü patlamalar yüzünden oldu. O kurşun yarası onu öldürmezdi? Önemsiz bir şeydi."

"Bunu biz biliyoruz. Fakat o bilmiyor. Size ilginç bir şey söyleyeyim mi? Hastanede odama kadar gelmiş. Beni bir bıçak ile öldürmeye kalmış."

Tamer ve Doğan'ın kaşları biraz hayretle havaya kalkmıştı. "Ne?" diye sordu Doğan. "İnanamıyorum… Seni nereden öğrenmiş ki?"

"Bilmiyorum. Soramadım henüz. Ama inanın o çok zeki bir kız. Bundan emin olun… Zeki ve iradeli… Sadece güzel bir sarışın değil. Güzelliği hiçbir zaman zekâsının önüne geçemez. Bir şekilde benden haberi olmuş. O sırada hastanede de kardeşini benim öldürdüğümü sanacağı şeyler duymuş olmalı."

Doğan düşünceli bir şekilde duruyordu. "Kardeşinin yattığı odanın önünde Savcı Muhsin onu sorguluyordu. O sırada ağzından bir şey kaçırmış olabilir. Evet, kesin öyledir. Başka türlü olamaz. Ben yanlarına gittim ve Muhsin'e senin kendine geldiğini söyledim. Güney

de iki ile ikiyi toplayıp seni keşfetti. Odanı bulması zor olmuş olamaz… Koruman bile yoktu."

"Doğru. Aynen öyle olmuştur." dedi Tahir de.

"Ve seni öldürmeye mi kalkışmış?"

"Evet…" dedi Tahir hafif alaycı bir gülümsemeyle. "Söylediğine göre odama geç saatte ben uyurken girmiş. Elindeki bıçakla beni öldürmek istemiş ama sonra vazgeçmiş. Sanırım bir katil olmak istememiş…"

"Hâlâ inanmıyorum… Onlarca ölümcül olaydan kurtuldun. Profesyonel katillerden kendini korudun. Az kalsın küçük bir kızın elinde mi ölecektin yani?"

"Doğru."

"Ve bunu sana kendisi söyledi öyle mi?

"Öyle…"

"Neyse…" Doğan'ın çatık kaşları biraz gevşemişti. "Sanırım ona artık gerçeği açıklamışsındır? Az önce ya beni tanımadı, ya da gerçeği öğrendiği için bana kızgın değildi. Ona her şeyi anlattın değil mi?" Gözleri arkadaşının ifadesiz yüzündeydi. Kuşkuyla sordu. "Tahir! Ona kardeşini bizim öldürmediğimizi anlattın değil mi?"

Tahir başını salladı yavaşça iki yana… "Anlatamadım…"

"İnanmıyorum sana! Neden?"

Tahir geniş omuzlarını silkti. "Olmadı işte."

Doğan'ın kuşkucu bakışları koyulaşmıştı. Şimdi o yeşil gözler siyah gibiydi. "Doğru mu anladım? Sen şimdi yanında senden nefret eden bir kızı mı çalıştırıyorsun?"

"Yanımda çalışması sadece rastlantı… Planlanmış bir şey değildi. Ayrıca benden nefret etmiyor." dedi Tahir sakin bir tonla. "Benim hastanede gördüğü o adam olduğumu bilmiyor."

"İyice kafam karıştı." dedi Tamer. O Doğan kadar agresif değildi o anda. Duruma daha dışarıdan bakabiliyordu. Üstelik Güney denen o kızı gerçekten sevmişti. O yüzden onun hakkında konuşurken dikkatliydi. "Durumu özetleyebilir miyim? Öncelikle bu cam gözlü kız, senin ve bizim kim olduğumuzu bilmiyor… Öyle mi?"

Tahir başını salladı. "Bilemiyorum. Beni yıllar sonra gördüğünde tanımamıştı ama sanırım artık anlamıştır. Doğan'ı da gördü çünkü."

Tahir ile Doğan karşılıklı bakıştılar bir an. "Beni tanıdı mı diyorsun?"

"Kesinlikle…"

"Ben sanmıyorum. Az önce beni tanıdığını hiç belli etmedi. Beni o koridorda sadece iki saniye gördü. "

"Ama sen de onu tanıdığını belli etmedin, değil mi? O hiç de aptal bir kadın değil. Beni tanımamasının sebepleri var. Ama sen pek tanınmayacak bir tipe sahip değilsin Doğan Bey?"

"Seni niye tanımadı peki?" diye sordu Tamer. "Sen de çirkin ördek yavrusu değilsin." O kadınların bayıldığı ışıltılı kırlar ile Tahir'in çoğu zaman kendilerinden çok daha dikkat çekici olduğunu hepsi biliyordu. Tahir bunu bir dezavantaj gibi görse de, çevredeki kadınları mıknatıs gibi çeken özel bir yakışıklılığı vardı. Yani çekicilikte o kendilerinden hiç de geride kalmazdı.

"En iyisi size her şeyi baştan anlatmak… Böyle bölük pörçük olmayacak…" diye mırıldandı Tahir.

"Ben sevineceğim doğrusu." dedi Tamer arkasına yaslanarak. "Kafam karıştı iyice."

Tahir bir an durdu. Söylemek istediklerini aklında toparlamak ister gibiydi.

"Önce onu nasıl tanıdığımla başlayayım…" dedi sakin bir tonla. "Cihat ölmeden önce kız kardeşinden bahsetmişti bana. Kendisini kötü tanımasını istemiyordu. Elimde olmadan bu kadar sevilen kız kardeşi merak etmiştim. Ayrıca sen de Güney'i görmüştün ve bize katil gözüyle baktığını söylemiştin."

"Evet… Neredeyse katil diye bağıracaktı. Ama o gece aklım iki-nizle meşgul olduğu için durup da ona açıklama yapamadım doğrusu. Buna vaktim olmadı… Çocuğun senin kurşununla yaralandığını da bilmiyordum. Tavrını ilk anda anlayamadım. Üstelik biz o gece oradaki gençleri kurtarmak için elimizden geleni yaptık. Sizler o gençler kurtulsun isterken yaralandınız… Onların sadece hayatlarını değil, geleceklerini kurtardık biz. Hatta iki tanesi şimdi senin şirketinde çalışıyor."

"Üç…" diye mırıldandı Tahir. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrık olsa da gözleri keyifsizdi. "Neyse… Ben iyileştikten birkaç hafta sonra onu aradım ve buldum. Zor olmamıştı. Bir süre izledim. Hiç gülmüyordu… Güzel gözleri cansızdı. Çok güzel olmasına rağmen çevresinde hiç erkek yoktu. Sonra yılbaşı gecesi arkadaşları ile birlikte bir gece kulübüne gideceğini öğrendim. Artık onu tanımak istiyordum. Cihat'tan dolayı bir şekilde ona yardım etmek istiyordum.

Ben de aynı kulübe gittim. Gece boyunca onu izledim. Çok üzgün ve… yalnızdı."

Elindeki çayından son bir yudum aldı ve boşalmış fincanı yavaşça yerine bıraktı. Başını çevirdi. Biraz ileride bekleyen bir garson vardı. Tahir yeni bir çay istediğini işaret edince de hemen geldi ve fincanı alıp uzaklaştı. Diğerleri ise merakla genç adamın hikâyeye devam etmesini bekliyordu.

"Gördüğüm en yalnız kızdı…" diye kaldığı yerden devam etti Tahir. "Bir iki gençle dans etti ama hepsiyle çok mesafeliydi. Sonra… geç saatte tek başına terasa çıktı. Yalnız kalmak istiyordu sanırım. Onunla konuşmak için iyi bir fırsattı. Ben de peşinden gittim. Tabii onun beni hastanedeki odamda ziyarete geldiğini bilmiyordum. Kardeşini benim öldürdüğümü sandığını ve onun da beni öldürmek istediğini bilmiyordum. Neredeyse öldürmek üzere olduğunu ve sonra vazgeçtiğini de bilmiyordum. Bilseydim hiç yanına gitmezdim… Onunla konuşmazdım."

"Ama yine de yılbaşı gecesi seni tanımadı öyle mi?" Bunu soran Tamer'di. Doğan gibi ilgiyle konuşmayı dinliyordu. "Tabii, sebebini tahmin etmek zor değil. Hastanedeki odaya girdiğinde gördüğü adamın hali hiç iyi değildi sanırım."

"Doğru." dedi Tahir. "Gece hastanede bir ara uyandığımda odanın çok karanlık olduğunu hatırlıyorum. O da öyle söyledi zaten. Dikkat çekmemek için ışığı yakmamış. Sanırım o karanlıkta yüzümü iyi göremedi. Her yerim sargı içindeyken ve yüzüm gözüm şişken gördüğü kişi ile benim aramda bir ilişki kuramadı. Şu lanet beyaz şakaklarımın da sargılar altında kalması bir şans sanırım. O yılbaşı gecesi de yüzümü çok iyi gördüğünü söyleyemem. Etraf oldukça karanlıktı. Ama o… Güney… karanlıkta bile ışıl ışıldı."

Kimse sesini çıkarmadı. Tahir'in sözleri ile ne alay ettiler ne de farklı bir tepki verdiler.

"Elinde benim eski künyemi tutuyordu ve ağlıyordu." diye devam etti Tahir. "Ben de künyemi patlama sırasında kaybettiğimi sanmıştım. Ama odama gelince o almış ve onun sayesinde öfkesini canlı tutmuş. Künyede ismi yazan adamdan nefret ettiğini söyledi bana. Birileriyle konuşma ihtiyacı hissediyordu sanırım. Bir yabancı olarak azıcık zorlayınca bana farkında olmadan açıldı. O adamın ben olduğumu bilmiyordu. Kardeşini künyedeki adamın öldürdüğünü sanıyordu…"

"Niye gerçekleri anlatmadın o anda peki?" dedi Doğan.

Tahir geniş omuzlarını silkti. "Yapamadım… Şaşırmıştım sanırım. Bir çatışma yüzünden bizi katil olarak suçlaması çok önemli değildi. Ama o… kardeşini doğrudan benim öldürdüğümü iddia ediyordu. Bu farklıydı. Öylesine üzgündü ki… Başka dertleri de vardı. Babasının önemli bir rahatsızlığı vardı. Ayrıca iş bulmaya uğraşıyordu. Paraya ihtiyaçları vardı. Ama daha çok… kardeşi için üzgündü. Neyse ki beni tanımadı ve ben de ona o anda her şeyi anlatamadım. Yapamadım işte…"

"Gerisini ben tahmin edeyim." dedi Doğan alaycı bir dudak kıvırmayla. "Ona yardım etmeye karar verdin. Değil mi? Ne yaptın? Para yardımı mı? Sanmam… Güney böyle bir şeyi kabul etmeyecek kadar gururlu bir kız gibi gözüküyor. Okuyordu sanırım. O halde burs vermişsindir. Okul bitince de yanına aldın…"

"Burs kısmı doğru… Ama onunla bir daha ilgilenmemeye çalıştım. Uzak durdum. İçindeki öfkenin bir süre sonra geçeceğini umuyordum. Beni unutacağını biliyordum. Yanımda işe girmesi ise tamamen bir tesadüf eseri oldu…"

"Bundan emin misin? Senden intikam almak için yanına girmiş olmasın?"

Tahir ağır ağır başını iki yana salladı. Çayı gelmişti. İçine şeker atıp karıştırırken yine kendisini ve Güney'i savundu. "Hayır… Bundan eminim. İş görüşmesine geldiğinde beni tanımadı yine… Aradan iki yıl geçmişti. Zaman geçtikçe hastanedeki yüzü gözü şiş adamı unutmuş olmalı… Yılbaşı gecesi gördüğü adam olduğumu da önce anlamadı… Sanırım aklı beni nasıl hatırladığıyla ilgili oldukça karışıktı. Çünkü onunla tatsız bir ortamda daha karşılaşmıştık. Yılbaşından çok sonraydı… Staj yaptığı yerde patronu ona sarkıntılık etmişti. Ahmet abi ile onu adamın elinden kurtardık. Beni en son o zaman görmüştü. Kısa bir süre için tabii… Sonra da iki sene bir daha görüşmedik. Buna rağmen iş için konuşurken, birden beni hatırladı. Tabii, yatakta yatan yaralı adamla değil, onu kurtaran diğer adamla eşleştirdi. Zengin bir adamın askercilik oynayacağını nereden tahmin etsin?"

"Adlarınız aynı."

"Evet ama künyede eski soyadımın baş harfi vardı. Annemle babam evlendiğinde bile ben uzunca bir süre annemin soyadını

kullandım. Babam kendi soyadını almam için ısrar etmeseydi değiştirmezdim de…"

"Öz baban. Tabii onun soyadını taşıyacaksın." diye homurdandı Tamer. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum… Ne yazık ki dün gece de benim yılbaşı gecesi konuştuğu o adam olduğumu hatırladı… Şimdi de Doğan'ı gördü… Kahvaltıda fazla sessizdi. Gerçi her zaman az konuşur ama bu sefer farklıydı gibi geldi."

Şimdi hepsi susmuş düşünüyorlardı.

"İşten çıkart onu!" diye homurdandı Tamer. Dişleri sıkılmıştı hafifçe. Yüzü sertleşmişti. "Bak dostum! Seni hatırlasa da hatırlamasa da onu işten çıkartmalısın! Ben nefret dolu bir kadının ne demek olduğunu bilirim. Natalia bana ömür boyu yetecek kadar ders verdi. Aklını başına topla. Çıkar onu işten!"

"Doğru. Nasılsa bir gün öğrenecek." Bunu söyleyen de Doğan'dı. "Geç olmadan onu işten çıkar. Sana ait şirketlerden birisine yerleştirebilirsin. Senden uzakta olsun yeter. Bu kız hakkında hiç iyi hislerim yok. Öğrenirse senden intikam almak isteyeceğine eminim... O gözlerde görmüştüm bunu."

Tahir gülümsedi

"Öğrenirse intikam almaya çalışır mı diyorsunuz? Gerçekleri açıklasam bile mi?"

"Kesinlikle!" diye sertçe onayladı Tamer. "Sana asla inanmayacaktır… Çünkü yıllarca kafasında kurmuştur. O gece yanımızda olup orada olanları bir daha göremeyeceği için hep senin katil olduğunu düşünecektir. Madem senin kim olduğunu bilmiyor, bırak gitsin. Kadınları tanıyorsam, öğrendiğinde kesinlikle intikam almaya çalışacaktır. Onlar nefretlerini asla unutmazlar."

Tamer bu konuda gerçekten tecrübeliydi. Bir kadının nefretine en yakından o şahit olmuştu. O kadın yüzünden neredeyse gülmeyi bile unutmuştu. Nefretten daha güçlü bir duygu yoktu…

Tahir hafif bir nefes alırken başını salladı. "Biliyorum… Aslında onu işe almamalıydım. Almayacaktım da… Fakat o kocaman gözlerle bana bakarken her nasılsa yapamadım. Berbat bir gün geçirmiştim… Yine de sırf bana bakarak ve sadece birkaç kelime konuşarak içimdeki sıkıntıyı yok ediverdi. Tanımlayamam bunu… Öylesine duru ve doğal ki. Beni sakinleştiriyor. Onun yanında diğer

kadınların yanında olduğumdan daha rahat hissediyorum. Sandığınızın aksine, öncelikli mesele cinsellik değil."

Yine de dün gece aralarında geçenleri arkadaşlarına anlatamazdı. O şahane vücudu yudum yudum içebilirdi. Her zerresini koklayıp saatlerce öpebilirdi. Hayatı boyunca o kadar güzel bir şey görmediğini biliyordu. Vicdanı onu küçük bir kız gibi görürken, erkeksi yanı ne kadar şahane bir kadın olduğunu görmezden gelemiyordu.

"Onun sana olan etkisinin biz de farkındayız." dedi Tamer hâlâ canı sıkkın bir halde. "Daha çok gülümsüyorsun. Bu iyi bir şey. Şu anda bile öfkeli değilsin. Başka zaman olsa kendi işlerimize bakmamızı söylerdin Tahir. Ne oldu sana? Yoksa ona âşık mı oldun?"

Genç adam alaycı bir tavırla güldü. Acı bir gülüştü. "Aşk mı? Acılı bir çocuğa mı? Benden nefret eden bir sarışına mı?"

"Senden nefret ettiğini biliyorsan neden bu oyunu sürdürüyorsun? Anlat ona. Aptallık yapma! Üçümüzü onunla bir araya getirdiğine göre zaten onun bunu anlamasını umuyorsun, değil mi?"

Genç adam başını salladı. Siyah gözleri yanmıştı bir an için. "Öyle… Yalandan hoşlanmadığımı bilirsiniz… Ona gerçeği açıklamak için hep bir fırsat kolladım ama olmadı. Garip gelecek fakat buna cesaret edemedim. Bana o kadar güveniyordu ki… İyi bir iş bulduğu için seviniyordu. Güzelliği için sık sık tacize uğramıştı. Ailesi için üzülüyordu. Hayatı için mücadele ediyordu. Söyleyemedim işte! Seni tanımasaydı belki uzunca bir süre söylemezdim de…"

"Beni tanıdığını zannetmiyorum." dedi Doğan. "Ben onun için iki buçuk yıl geride kalmış, üstü başı tozlu bir adamım. Fakat bu bir şeyi değiştirmez. Tanımamışsa bile şimdi git, her şeyi ona açıkla. Kardeşini neden vurmak zorunda olduğunu anlat. Az kalsın kardeşi yüzünden öleceğini söyle… Onu kurtarmak için o evde gecikti-ğinizi ve ölümle burun buruna geldiğinizi bilmeye hakkı var. İnanmasa bile söyle ve üzerindeki yükten kurtul. Gerisi ona kalmış. O da sana değer veriyorsa inanacaktır. Tamer gibi yapma! Gerçekleri bilmeye hakkı var."

"Ben minnet duygusuyla sevilmek istemiyorum!" diye homurdandı Tamer acı bir sertlikle. Güzel gözleri donuktu. "Natalia babası hakkındaki gerçeği bilseydi, beni sevmediği halde yanımda kalmayı seçebilirdi. Bunu hiç istemem. Benim için yanımda kalmayan bir kadının sevgisine nasıl güvenebilirim?"

"Ben de söyleyemem..." diye mırıldandı Tahir. "Kardeşinin yüzünden Tamer'in ölümden döndüğünü söylersem elime ne geçecek? Bana inansa ne olacak? Hastanede öldürmeye çalıştığı adamın aslında kardeşini kurtarmak isterken yaralandığını bilirse, minnet duymaktan öte bir şey hissetmeyecek. Ve işin gerçeği... beni öldürmek isteyecek kadar öfkeli bir kadının sözlerime inanacağını zannetmiyorum."

"Bence ikiniz de saçmalıyorsunuz! Tamer'i hadi neyse, anlamaya çalışıyorum. O Natalia'yı seviyor ve Natalia da tüm nefretine rağmen bence onu seviyor. Ama seni anlamıyorum Tahir! Güney'in düşüncesi senin için önemli değil ki. Olmadı işten çıkartırsın. Onun yanında kalmasına izin verdiğin sürece intikam almasına da izin vermiş olacaksın."

Tahir sessizce çayını yudumlamıştı. Tamer ise aklında dolaşıp duran kıvır kıvır saçlı esmer bir kadının hayalini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Natalia'nın şimdi konuya dâhil olması iyi olmamıştı. Uzun zamandır onu hatırlamıyordu. Hatırlamamak için elinden gelen çabayı sarf ediyordu. Ne diye onun adını ortaya atmıştı ki Doğan? Şu anki mesele kendisi değil, Tahir ve Güney'di.

Tahir'in sessiz kalması üzerine Doğan'ın kalın kaşları düşünceli bir şekilde kıvrılmıştı. "Bana bak! Sen gerçekten ona âşık değilsin, değil mi? İki arkadaşımın da aşk acısı çekmesini kaldıramam. Şimdi gidip ona gerçekleri açıkla. Kardeşinin bir terörist grubuna üye olduğunu ve kendi hatası yüzünden öldüğünü söyle. Sizin de onun yüzünden nasıl ağır yaralandığınızı anlat. Sana inanmazsa da en kısa zamanda işten çıkar gitsin."

Tahir sessizce çayından bir yudum aldı. Cihat'ın terörist olup olmadığı önemli değildi. Ama kendisini korumak adına bunu Güney'e söyleyemezdi. Çünkü o çocuğa söz vermişti. Yaralandığı anda kız kardeşinin kendisini kötü bilmemesini, hakkında kötü düşünmemesini istemişti. Güney'e ne kadar değer verdiği belliydi. Ölmüş birisine terörist diyerek kendisini garantiye almak gücüne gidiyordu.

İçi yarım dolu olan fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Yarım saat sonra size lobide katılırım..." dedi kısaca. Sonra döndü ve uzun adımlarla yanlarından uzaklaştı. Tamer ve Doğan onun gidişini izlemediler. Arkalarında kaybolmasına bakmadılar. İkisi de önlerindeki herhangi bir noktaya gözlerini dikmişlerdi.

Tahir halı kaplı koridorda sessizce yürüyordu. Aklı düşüncelerle doluydu. Genç kızın odasının kapısına geldiğinde duraklamadan kapısına vurdu. Ciddi yüzü iyice asıktı. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Güney'in tepkisini ise hiç bilmiyordu.

Kapı açıldı. Arkasında genç kızın ince uzun fiziği gözüktü. Duru mavi gözleri genç adamın gözleriyle kesişti. Onu gördüğüne biraz şaşırmış gibiydi. "Buyurun Tahir Bey?" dedi yavaşça. Bir an bakıştılar. Tahir'in durgunluğu üzerine Güney'in güzel dudakları kıvrıldı. Ilık bir şekilde gülümsedi. "Bir şey mi oldu? Erken mi gidiyoruz?"

Genç adam onun omzu üzerinden odaya baktı. "İçeriye girebilir miyim?"

"Elbette." Gülümseyerek geriye çekildi. Genç adam girince de ardından kapıyı kapattı. Tahir biraz yürümüş ve yan gözle yatak odası olarak kullanılan kısma bakmıştı. Aralık kapıdan yatak ve üzerindeki valiz gözüküyordu.

"Hazırlanıyor muydun?"

Güney hafifçe güldü. Tatlı, küçük bir kıkırdamaydı. "Evet. Başvulumu hazırlayacağımı söylemiştim ya. Ne oldu? Siz iyi misiniz? Bir sorun mu var?"

Genç adamın dikkatli bakışları onun mavi gözleri ile kesişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. İç çekti hafifçe. "Sence yok mu?" diye mırıldandı.

Güney'in kaşları havaya kalkmıştı. "Özür dilerim... Yoksa bilmeden arkadaşlarınıza terbiyesizlik mi ettim?"

"Ne ilgisi var?" diye biraz homurdanarak ondan uzaklaştı genç adam. Balkonun önüne geldi. Açık pencereden havuzda yüzenler ve biraz ilerideki deniz rahatça gözüküyordu. Elleri cebinde durup bir süre manzarayı izledi. Sonra kararlı bir şekilde döndü. "Güney! Sana bir şey söylemem lazım."

"Tahir Bey! Böyle... Böyle yapınca korkutuyorsunuz beni. Hasta mısınız?"

"Hasta falan değilim..." dedi genç adam azıcık ters bir sesle.

"Peki, tamam. Değilsiniz. Ben de size teşekkür etmek için bir fırsat kolluyordum aslında..." Gülümseyen gözlerle genç adama yaklaşmıştı. "Bu hafta sonu gerçekten harikaydı..."

"Öyle miydi?" diye sordu genç adam kuşkuyla.

"Evet... Çalışmadım... Adeta tatil yaptım. Size çok..." Bir an bile duraklamamıştı o anda. Parmak uçlarında yükselmişti. Uzanmış ve

adamın sıkıntılı dudaklarına sıcak bir öpücük kondurmuştu. "...çok teşekkür ederim." demişti ardından. Sonra parmak uçlarından yere indi. Hafif utangaçça bakıyordu.

"E..." derken ne diyeceğini bilemez gibiydi Tahir. Bu şekilde kararsız olduğu pek olmazdı. "Bir şey değil." diyebildi sonunda.

"Öpücüğüme kızmadınız değil mi?" diye soran genç kız hâlâ ona utangaçça bakıyordu.

"Hayır... Kızmadım."

"İyi... İçimden geldi birden. Siz gerçekten çok tatlı bir patronsunuz."

"İlk kez senden duyuyorum." dedi genç adam onun kırmızı dudaklarına bakışları takılmış bir halde. "Peki, ben içimden geldiğinde aynısını yapabilir miyim?"

Güney bir an düşünürmüş gibi hafifçe gözlerini kısmıştı. Sonra o insanı dinlendiren yüzünde, teslim olmuş bir ifadeyle iç çekti. "Sanırım arada sırada öpülmekten hoşlanabilirim... Ama dün geceki gibi beni zor durumda bırakmanızı istemiyorum. Dün gece neredeyse size teslim olacaktım."

"Bence hiç fena olmazdı... Sence de güzel değil miydi?"

Güney gözlerini kaçırdı utançla. Hem de çok güzeldi. O kadar güzel olacağını asla tahmin etmezdi. "Güzel olduğunu biliyorsunuz... Öyle olmasaydı size izin verir miydim?" dedi yavaşça. Ateş gibi dudakların yaptıkları dayanılmaz bir işkenceydi adeta. "Her yerimi gördünüz ve... öptünüz."

"Yine yapmayacağım diye söz veremem..."

"Tamam... Bunu daha önce de söylemiştiniz. Erkek olduğunuz için sizi anlamaya çalışıyorum. Sanırım arzularınızı doğal karşılamalıyım. Ben de bana hissettirdiklerinizi daha önce hiç hissetmemiştim. Gerçekten güzeldi. Ama şimdilik... ödülünüz olmaya hazır değilim."

Genç adamın bir kaşı kalktı. "Şimdilik mi?"

"Bana... Bana zaman tanımaya ne dersiniz?"

Tahir onu doğru anlayıp anlayamadığını düşünüyordu. Yavaşça kıza yaklaştı. Güney'in dayanılmaz mavi gözlerine baktı. İnsan o gözlerin içinde kaybolabilirdi. Emin olmak için açıkça sordu. "Bu sözler... bir sabah... beraber uyanabileceğimiz... anlamına mı geliyor?"

Genç kız aynı utangaçlıkla başını eğdi önce. Sonra gözlerini kaldırmadan başını salladı. "Şimdilik patronum kalmanızı arzuluyorum.

Ama aramızdakilerin... iş ilişkimizi zedelemeyeceğine inanırsak... neden olmasın?"

Tahir'in kaşları çatılmıştı. "Güney!" dedi hafif sert bir sesle. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Yanlış bir şey mi dedim?"

"İş ilişkisinin canı cehenneme! İste benden, şu anda seni arzuladığın her şeye boğayım. Sadece benden istemen yeterli. Her şeyin en iyisini alırım sana... Bugüne kadar hiçbir kadına evimi teklif etmedim... Ama iste, evim senin evin olsun. Bana taşın..."

Genç kız başını kaldırmıştı şaşkınlıkla. "Bana... metresiniz olmamı mı öneriyorsunuz?" dedi hafif bir nefesle.

"Bu hoş bir kelime değil. Yanımda yaşamanı istiyorum."

"Ama aynı manaya geliyor! Ben... bir gün... sizinle sevişsem bile... bu paranız için olmaz asla!"

Genç adam öfkeli bir nefes çekti içine. "Tanrım! Ben böyle mi dedim şimdi?"

"Ya ne dediniz? Ben işimden memnunum. İşten ayrılmak istemiyorum. Para içinde yüzsem bile umurumda değil. Boş işlerle uğraşan zengin bir metres olamam ben. Siz isterseniz adına sevgili deyin... Netice değişmez. Sizinle sevişirsem de bunu istediğim için yaparım."

Onun duru yüzündeki gözleri hafif bir öfkeyle parlamaya başlayınca, Tahir ister istemez geri adım attı. Bir kadın için geri adım attığı çok enderdi. "Peki, tamam. Kızma!"

"Kızmadım... Sadece böyle düşünmenize üzüldüm. Belki bir gün yanınıza bile taşınabilirim... Ama bu asla para için olmaz. Sadece size daha yakın olmak için olur. Evinizi bana açmanız gurur verse de şimdilik öyle olmasını arzulamıyorum. Daha altı gündür tanıdığım bir erkeğin yatağına girmek için hazır değilim. Ben o kadar rahat bir kız olmadım hiçbir zaman. Birbirimizi biraz daha tanımamız daha iyi olmaz mı? Üstelik Nida var... Aynı anda iki kadınla olmadığınızı söylememiş miydiniz?"

"Söyledim. Bunu halledebilirim. Ama senden uzak durmak çok zor..." Sesi sıkıntılıydı. "Çok beklemem umarım?"

"Bir şey diyemem... Bu randevuyla yapılacak bir şey değil ki? Biraz zaman alır elbette."

"Biraz mı? Bu arada ben ne yapacağım?" diye homurdanırcasına mırıldandı Tahir.

"Şey... Siz erkeksiniz. Yine sevgilileriniz olabilir... Ben karışamam ki." diye cevapladı Güney iri ve masum gözlerle.

"Ben onu sormuyordum küçük aptal! Senden nasıl uzak duracağımı soruyordum?"

"Ci... Cinsel anlamda mı?"

"Hangi anlamda olabilir?"

"Yine eskisi gibi davransak olmaz mı? Burada biraz yakınlaştığımızı kabul ediyorum. Ama dün gece olanları hiç olmamış gibi yapabiliriz bir süre. En azından bir kısmını... Siz yine benim mükemmel patronum olursunuz, ben de sizin en yakın yardımcınız. Lütfen bir süre öyle yapalım... Lütfen deneyelim... Beni yine yardımcınız olarak görün. Bana düşünmem için biraz zaman verin. Zaten çevrenizde bir sürü kadın var."

"Demek eskisi gibi olmak istiyorsun? Sen de beni yine patronun olarak mı göreceksin?" diye homurdandı Tahir.

Güney gülümsedi birden. "Evet... Öyle göreceğim tabii. Çok yakışıklı, çekici bir patron... Öylesiniz çünkü. Ama bana her zaman kol kanat gerdiğinizin de farkındayım. Siz benim koruyucu meleğimsiniz."

"Umarım minnet duygusu ile bana böyle davranmıyorsun?"

Güney içten bir şekilde güldü. "Minnet duygusu mu? Aynaya bakmıyorsunuz galiba efendim. Ayrıca ben minnet duygusu yüzünden bekâretini feda edecek bir kız mıyım? Benim daha güçlü bir kız olduğumu fark etmiş olmalısınız."

"İyi... Bana minnet duymanı asla istemem. Minnet için bile olsa sana sahip olmak istemem."

"Endişelenmeyin... Bu olmayacak." dedi Güney doğal bir sesle. Sesindeki garip titreşimi Tahir hissetmedi. Genç kızın bir an için donuklaşan gözleri yeniden ışıldadı. Dudaklarını sıktı muzipçe. "Arnuklaşan gözleri yeniden ışıldadı. Dudaklarını sıktı muzipçe. "Arkadaşlaştık mı? Bir süre için yine patron ve çalışanı olacak mıyız? Sağlıklı bir çalışma ortamı için böyle olması gerektiğini biliyorsunuz."

"Eskisi gibi öyle mi?" dedi genç adam yavaşça.

"Tam da... eskisi gibi... olmayabilir." diye dürüstçe itiraf etti Güney. "Beni öpmenize izin verdim ya."

"Sen gerçekten zorlu bir kızsın."

"Henüz beni tanımadınız." dedi Güney de. Sonra ona biraz daha sokuldu. "Şimdi... Benim çekici patronum... Bana söylemek istediğiniz şey neydi? Onu unuttuk. Önemli bir şey miydi?

Tahir onu seyrederek sessizce durdu birkaç saniye. Sonra başını salladı iki yana. "Hayır. Önemli bir şey değildi."

"Emin misiniz?"

"Evet... Evet, eminim. Aslında... Doğan senin biraz üzgün göründüğünü söylemişti de... Onun için gelmiştim. Onun karşısında oturduğun için fark etmiş. Üzgün müydün?"

Güney uzanıp onun elini tuttu. Dudakları kıvrılmıştı. "Üzgün mü?" Gözleri ışıldıyordu. "Neden üzgün olayım? Siz kendi aranızda konuşuyorsunuz diye ses çıkarmamıştım. Karışmak istemedim. Sonunda arkadaşınız Doğan'ı da gördüm. Üç yakışıklı erkekle kahvaltı etmek çok zevkliydi."

"Öyle mi?" diye minicik bir şüpheyle yine sordu genç adam. Hâlâ onun Doğan'ı tanımamış olmasına inanamıyordu. Bu garipti. Demek ki o patlamanın ardından Doğan gerçekten de tanınmayacak halde toza kire bulanmıştı? Yoksa onun yakışıklılığındaki bir adamın unutulması imkânsız gibiydi.

"Evet. Kesinlikle." diye onayladı Güney.

"Onları kıskanmalı mıyım?"

"Kıskanmak mı?" Güney ona iyice sokuldu. Ellerini geniş göğsüne yaslarken başını geri atıp gözlerinin içine baktı. "Siz mi onları kıskanacaksınız? Doğru. Onlar çok yakışıklı ama sanırım benim tipim değiller... Şu ara çekici bulduğum tek erkeğin siz olduğunuzu ispatlamam için ne yapmam lazım? Yatağınıza girmek hariç... Belki beni yine öpmek istersiniz?"

Tahir kararını vermişti. Güney'in onları tanımadığı belliydi. Garip ki tanımamıştı. Şansına şükrediyordu. Güney'i kaybetmek istemediğinin farkındaydı. Onun yanında olduğu her an kendisine ferah bir nefes almak gibi geliyordu. Onu yatağına alamasa da, ofiste sürekli görecek olmak güzeldi. Bu da yeterdi şimdilik... Ve öpücük. Arada sırada onu öpebilmesi için belirsiz bir iznin verildiğinin de farkındaydı. Kim o güzel kırmızı dudaklara karşı koyabilirdi ki?

Ellerini uzatıp onun incecik belinden tuttu. Yumuşakça kendisine çekti. "Seni öpmeyi... çok isterim." diye dürüstçe mırıldandı. "Fakat senin de benim gibi renksiz bir adamı çekici bulduğunu ispatlamak için çok uğraşman gerekebilir... Belki hemen inanmam."

Güney gülümsedi. Kolları yukarıya çıkıp genç adamın boynuna dolanırken dudaklarını uzattı. "İnatçıyımdır..." diye fısıldadı. "Hem de çok. Sizi bir şekilde inandırırım..."

19. BÖLÜM

Odasının banyosunda tek başına duruyordu. Ellerini lavaboya dayamıştı. Gözleri karşısındaki aynadaydı. Kızarmış gözlü yansıması hiç de iyi gözükmüyordu. O kadar ağlamıştı ki, gözlerinin çevresi ve burnu şişmişti. Bunları gizlemesi zor olacaktı. Neredeyse on dakikadır ağlıyordu. Ama buna bir son vermeliydi.

Eğilip yüzünü üçüncü kere yıkadı. Soğuk su biraz iyi gelmişti. Bir daha ağlamamak niyetiyle yüzünü kuruladı. Evet, artık ağlamamalıydı. Az önce çok başarılı bir oyun oynamıştı. Neredeyse bir Oscar ödülü hak etmişti. Yüzünü kurularken gözleri dudaklarına takıldı. Biraz kızgınlıkla, biraz da iğrenerek sildi dudaklarını. Az önce… kardeşinin katilini uzun uzun öptüğüne inanamıyordu.

Odasına gidip yatağın üzerine oturdu yorgun bir şekilde. Dirseklerini dizine dayarken yüzünü de avuçlarının içine gömdü. Öne eğildiği için uzun saçları bir şelale gibi öne dökülmüştü. Çaresiz bir hali vardı. Gerçekten de durumu hiç iyi değildi. Çaresizdi…

Doğan'ı tanımıştı elbette… Onu görür görmez tanımıştı. Ne kadar da aptaldı! Nasıl olmuştu da fark etmemişti? Her şey Tahir'i işaret ediyordu. Bir sürü ipucu vardı. Ama ipuçlarını değerlendirememişti. Nereden bilebilirdi ki? Doğan'ı görünceye kadar asla aklına gelmemişti. Gelmezdi de… O gece Tahir'in yüzünü apaçık görseydi bile yine de o yaralı askeri patronu ile bağdaştıramazdı. Hayatında gördüğü en yakışıklı ve karizmatik adamın bir asker olması nasıl mümkün olurdu? Veya o gece hastanede yatan, feci halde yaralanmış adamın milyoner bir işadamı olabileceğini nereden akıl edebilirdi?

Tahir kendisine yalan söylemişti… Gözlerinin içine bakarak yalan söylemiş, kimliğini gizlemişti. Üstelik de Güney bir şeyden habersizken gelip onu öpecek, onu ayartacak kadar vicdansızdı. Bu öylesine kendi canını yakıyordu ki, sebebini tam anlayamıyordu. O kötü kalpli adam kendisini bulmuş, isteği dışında hayatına girmişti. Yılbaşı gecesi kardeşinin katilinin kendisine sarıldığı aklına gelince isyanla iç çekti. Ona izin vermiş, ona her şeyi anlatmıştı. Allah'ım! Kendisini nasıl da aptal yerine koymuştu?

Peki ama neden Tahir onu arayıp bulmuştu? Vicdan azabı mı? Kuşkusuz ondan olmalıydı. Vicdan azabı duyması normaldi.

Gencecik bir çocuğu öldüren o üç cani, geceleri uyuyamıyor olmalıydı. Acaba o gece baskında kaç gencin canını almışlardı? O gece gördüğü Doğan'ın üstüne başına bakılırsa sadece kendi kardeşi ölmüş olamazdı.

Görünüşte nasıl da iyi ve naziktiler? Tam da zengin işadamları gibiydiler. Doğan neyse de… sempati duymaya başladığı Tamer'in de onların arasında olmasına üzülmüştü. Onu sevmeye başlamıştı. Üç zengin işadamı… Bunu anlayabiliyordu. Bu iyi bir kamuflaj olmalıydı. Ya da macera duygusu yüzünden devlete yardım ediyorlardı. Ne de olsa çocukları öldürmek kolay işti. Kar üzerinde uçamayan çaresiz keklikleri elle yakalamak kadar kolay olmalıydı. Birilerini öldürmek onlara zevkli geliyordu belki.

Doğan'ı görünce yaşadığı şok o kadar büyüktü ki, nasıl olup da belli etmediğine şaşırıyordu. Belli etmemek için tüm çabasını harcamıştı. Doğan kendisini tanımış mıydı acaba? Hastanede sadece iki saniye bakmıştı kendisine. Hem en belirgin özelliği olan saçları da kepinin altında gizlenmişti yanlış hatırlamıyorsa. Emin olamıyordu. Belki de tanımıştı. Neyse, bu o kadar önemli değildi. Önemli olan kendisinin onları tanıdığını belli etmemiş olmasıydı. Gerçekten Oscarlık bir rol yapmıştı. Hem de sadece bir kere değil. Az önce Tahir'e de büyük bir oyun oynamıştı. Ona sokulmuş, ona sarılmış, onu istekle öpmüştü…

Aslında onun odasına kadar peşinden geleceğini tahmin etmemişti. Kafası o kadar karışıktı ki, odaya girdiğinde ağlamayı bile beceremişti. Odanın içinde deli gibi geziniyor, hastanede görmüş olduğu yaralı adam ile Tahir'in benzerliklerini kıyaslayıp duruyordu. Şüphe yoktu ki o adam Tahir'di. Açıklayamadığı tek şey, onun künyesi üzerinde yazılı olan soyadının ilk harfiydi. Tahir'in soyadı Sertan olduğuna göre o 'A' harfi neyi ifade ediyordu ki? Nasıl da yanılmıştı? Kendisini yanıltan en önemli şey o künye üzerinde yazılı olan minicik harfti. Önceleri öfkeliydi. Kafası ipuçlarını çözmekle meşguldü. Sinirden ağlayamamıştı o anda. Valizini yatağın üzerine atmış ve kızgın hareketlerle eşyalarını içine tıkıştırmaya başlamıştı. En kısa zamanda orayı terk etmeyi düşünüyordu aslında. Öfkelenip ağlamaması iyi olmuştu gerçi… On dakika sonra Tahir'in arkasından geleceğini tahmin etmemişti. Adam da yatağın üzerinde valizini de görünce bir gariplik hissetmemişti. Ve ağlayamayacak kadar kızgın olduğu için gözleri böyle şiş yakalanmamıştı hiç değilse…

Kapıyı açtığında karşısında gördüğü adamın yüzü hiç de normal değildi. İlk anda, üzerine atılıp yüzünü tırmalamak veya hiçbir şey belli etmemek arasında kararsız kalmıştı. Aklından o kadar çok şey geçmişti ki saniyeler içinde. Sonra hiçbir şey belli etmemeye karar vermişti. Belli etmezse avantaj kendisinde olurdu. O avantajı nasıl değerlendireceği konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen, ona gülümsemişti. Nefret ettiği erkeğe karşı nasıl inandırıcı gülümseyebildiğine inanamıyordu.

Genç adam odaya girdiğinde bir şey söylemek niyetindeydi. Bunu da ifade etmişti zaten. Fakat bu Güney'in zeki beyninden geçen düşünceler için hiç de uygun değildi. Onun gerçeği açıklayacağını hissetmişti. Gerçeği açıklamak için neden beklediğini bilmiyordu. Neden o sabahı beklemişti? Aslında birkaç kere kendisi ile ilgili ipuçları vermişti. Hoşlanmayacağı özellikleri olduğu konusunda genç kızı uyarmıştı. Tabii, Güney önceleri bundan bir şey anlamamıştı. Şimdi düşününce onunla ilgili birçok şey su yüzüne çıkıyordu. O harika atletik vücudu... Ve gerçekten seksi gözüken yaraları... O kadar çok patron görmüştü ki... Çoğu göbekli, hımbıl tiplerdi. Masa başında oturup şişen ve özellikle çapkın modeller... Çapkın mı?

Eh. Hiç değilse bu konuda adamın hakkını yememeliydi. Gerçekten de Tahir uzunca bir süre kendisine güzel bir kadın gözüyle bakmamıştı. O yılbaşı gecesi sarıldığında da tavrı çok şefkatliydi. Alçak! Zaten vicdan azabı ile yaptığından emin olduğu o sarılma ile kandırmıştı kendisini. Künye üzerinde kendi ismini gördüğünde kılı bile kıpırdamamıştı. Üstelik genç kızı kolayca konuşturmuştu.

Öylesine utanıyordu ki... Tamam. O gece onu hatırlamaması normaldi. Ne bilecekti ki yatakta yatan yaralı adamla asansörün önündeki uzun gövdeli sağlıklı adamın aynı kişi olduğunu?.. Aklına bile gelmezdi. Onun yüzünü merak etmesi ve görmek için inanılmaz bir istek duyması da işi değiştirmişti. Kadınsı yanı adamın erkeksi çekiciliğine kapılmışken, kardeşinin ölümünü bile geçici olarak unutmuştu.

İç çekti... Ağlamamalıydı... Yüzünü daha yeni yıkamıştı ve şişlerin inmesine müsaade etmeliydi. Hem belki Tahir yine gelirdi. Böyle yakalanırsa ona açıklayamazdı ve yaptığı oyun hiçe çıkardı.

Onun her şeyi açıklayacağını hissettiğinde, kazandığı avantajını kaybetmemek için kadınsı yanını kullanmıştı. Ona sokulmuş ve öpmüştü. Onu o an için susturmuş, aklını karıştırmıştı. Üstelik odasına

kadar geldiğine ve bir şey açıklamaya çalıştığına göre Güney'in her şeyi anladığını tahmin etmiş olmalıydı. Onun tahminlerini boşa çıkarmak için gülümsemiş ve adamı dudaklarından iştahla öpmüştü.

İşin doğrusu... İşin doğrusu bu çok da zor olmamıştı. Ondan... yeterince nefret edemiyordu. Kendince bir sebep de bulmuştu. Bu sabaha kadar ona gerçekten de çok değer veriyordu. O hem bir patron olarak harikaydı hem de bir erkek olarak... Eski Güney olsaydı, tedbirli olurdu. Ona normalden fazla değer vererek bir hata yaptığının farkındaydı. Bir hafta bile olmadan adama neredeyse sonsuz güvenmişti. Onu tanıdığı bütün erkeklerden farklı bir kefeye koymuştu. Hiçbir erkeğe kendisini bu kadar hesapsız teslim etmemişti. Üstelik de dün gece adamı delicesine öpmüş, okşamıştı. Onun da okşamasına, bedeninin en olmadık yerlerinde dudaklarını gezdirmesine sesini çıkaramamıştı. Hayatında en değer verdiği erkeğin kardeşinin ölümüne sebep olduğuna hâlâ inanamıyordu. Neredeyse sevişeceği bir erkeğin uzun zamandır nefret ettiği adam olduğuna inanmak o kadar zordu ki.

Alay edercesine kendisine oyun oynayan hafızası, sonunda beraklaşmıştı. Bir de zeki geçinirdi. Sürekli olarak Tahir'in daha tanıdık geldiğini düşündüğü anlar olmuştu. Her seferinde kendisini Ömer'in elinden kurtardıkları gece ile ilişki kurmuştu. O olay kafasının karışmasına sebep olmuştu. Ve yılbaşı gecesini de hatırlaması, o adamın Tahir olduğunun ortaya çıkması, salak hafızasını iyice aptallaştırmıştı. Gerçekten de tam bir aptaldı. Nasıl olmuştu da tanımamıştı? Onu?.. En büyük düşmanını... İntikam almaya yemin ettiği adamı. Kardeşini acımasızca vurup öldüren adamı.

Düşündükçe Tahir'e değil ama kendisine olan öfkesi artıyordu. Salak! Salak! O karanlık odadaki adamı yine de hatırlaması lazımdı. Ama o gece hastane odasının karanlık olmasının dışında, adamın başının büyük bölümü sargılarla sarılıydı. Gözleri de kapalı olduğu için, hafızasında onun yüzü çok farklı kalmıştı. Geceleri yattığında gözünün önünde dans eden resim daha farklıydı. Bu adamla... bu yakışıklı adamla onu eşleştirmesi hiç mümkün değildi ki. Morarmış cildini o pırıl pırıl tıraşlı cildiyle kıyaslayamazdı bile. Sargıları yüzünden o şık beyaz saçlarını da görememişti. Sadece bir iki şey benzerlik gösteriyordu. Hatırlamaya çalıştıkça benzerlikleri fark etmişti. Aynı düz burun, aynı köşeli çene ve bir erkek için fazla biçimli

dudaklar... Ayrıca o yaralı asker bozuntusunun bu zengin adam olabileceğini nereden tahmin edecekti ki?

Demek kader denen şey buydu...

Hayat ne komikti. Onun hakkında yaptığı araştırmaların hiçbirinden bir şey elde edememişti. Koca bir sıfır. O isimde birisi yaşamıyordu sanki. Aslında gazete ve dergilerde onu aramak hiç aklına gelmemişti. Eh, zaten genç adam basınla pek görüşme yapmadığına göre ve bunu da kendisinden istediğine göre görmesi de imkânsızdı. Demek bu katil, bunca zaman o koca holdingde saklanmıştı... Demek işadamı kamuflajının altında yaşıyordu... Ve kendisi de koca ülkede bula bula onun yardımcılığı işini bulmuştu.

İşten çıkmayı düşünmüştü ilk anda... Normalde onun yüzüne tükürüp, bildiği bütün hakaretleri sayıp işi de bırakmalıydı. Evet, doğrusu buydu. Fakat talihin önüne çıkardığı bu imkânı, özel olarak uğraşsa bile elde edemeyeceğini fark etmişti. İşte! İntikam alacağı adam burnunun dibindeydi. Onun en yakınındaki kişiydi. Öncelikle sakin olmaya karar vermişti. İyice düşünmeliydi. İşi bırakmak aptallık olurdu. Ettiği bir yemin vardı. Bilmeden kardeşinin katiline yaklaşmıştı. Yaklaşmak ne kelime! Burnunun dibine girmişti.

Ah! Ne yapacaktı şimdi?

Ama bir sözü vardı... Yemin etmişti.

"Seni öldürmeyeceğim..." diye fısıldamıştı. "...Ama ömrüm boyunca senden nefret edeceğime yemin ediyorum. Bir gün senden intikamımı alacağım. O yüzden yaşamalısın. Ölmüş kardeşim üzerine yemin ederim ki... senden intikam alacağım. Nasıl olacak bilmiyorum... Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ama... Ama... Nasılsa bir gün bir yerde karşılaşırız."

Karşılaşmışlardı işte. Ve işi bırakırsa bir daha ona nasıl erişebilirdi ki? O kolayca yolları kesişeceği bir adam değildi. İşi bırakırsa eğer, bu imparatorluğun başındaki adamın yemek yediği lokantaya bile giremezdi artık...

O yüzden o odadan çıkmadan önce kendisini uzunca bir süre öpmesine izin vermişti. Hiçbir şey anlamasın diye o da parmak uçlarında yükselip kendisini ona iyice bastırmıştı. Boynuna dolağı kollarından destek almıştı. Ve kadınlığını kullanarak adamın gerçekleri açıklamasına engel olmuştu. O Güney'in her şeyi bildiğini bilmemeliydi. Bilmemeliydi ki rahat olsun... Bilmemeliydi ki bir açık yapsın...

Yine de öpücük çok güzeldi...

En çok, o öpücükten lezzet aldığı için ağladığını anlıyordu şimdi. Hâlâ o katilden hoşlanıyordu. Belki de hayatında sevebileceği tek erkeğin Tahir olması şart mıydı? Allah'ım! Bu ne kötü talihti böyle? Neden kendisini hep böyle imkânsız şeylerle sınıyordu?

Ondan ayrılamazdı. Ama... ama onunla da olamazdı...

20. BÖLÜM

Otelin kapısında müdür ona içtenlikle veda etmişti. Güney adamın sempatik yüzüne gülümsedi. Başını çevirdi. Tahir biraz ileride durmuş, telefonla konuşuyordu. Yeni gelmişti yanlarına. Akşam güneşi beyaz siyah karışımı şahane saçlarına vurmuştu. Pırıl pırıl parlıyordu. Tek başınaydı. Yanında Doğan veya Tamer yoktu. Onların nerede olduğunu merak etti elinde olmadan.

Lüks siyah minibüse doğru yürüdü. Diğerleri içine girmişlerdi bile. Ön sıradaki deri koltuk boş bırakılmıştı. Belli ki kendileri için ayrılmıştı. Mecburen o koltuğa oturdu. Dışarısının sıcağına göre kliması çalışan minibüsün için serin geldi bir anda. Cam kenarına geçip başını dışarıya çevirdi. Tahir şimdi ciddi bir yüzle müdürle konuşuyordu. Sonra onunla el sıkışıp minibüse yürüdü. İri bedeni arabaya girdiğinde araç adeta bir yana doğru eğildi. Yüz kilodan fazla dev gibi bir adam için şaşırtıcı değildi. Ancak o iri bedenin neden bu kadar çevik olduğunu artık biliyordu.

Tahir başka yer olmadığı gibi gayet de doğal bir tavırla Güney'in yanına oturmuştu. Üç kişilik koltuk da onun iri bedeniyle adeta dolmuştu. Fakat omuzları birbirine değmiyordu. Güney buna kendi özel çabasının mı yoksa adamın eskisi gibi yılışık olmayan tavrının mı sebep olduğunu bilemiyordu. Şu anda zaten onun kendisine dokunmasına dayanamayacağını hissediyordu. Artık ağlamadığı için gözleri eski dingin haline dönmüştü. İyi ki kadınlar için makyaj denen bir icat da vardı. Hile kullanmak zorunda kalmıştı ama makyajı çok da belli değildi.

Tahir ise Güney'deki herhangi bir değişikliği fark etmemişti. Onun yanına otururken genç kız her zamanki ılık tavrıyla gülümsemişti bile. Onun kendisini tanımamasının belki de Allah'ın bir

hediyesi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona gerçeği açıklamayı bir süre için daha ertelemeye karar vermişti. Güney'in kendisini iyice tanımasını ve gerçekten güvenmesini istiyordu. Böylece o patlamanın olduğu ve Cihat'ın öldüğü gece olanları genç kıza anlattığında, kendisine inanabilirdi.

Yerine otururken ona dokunmamaya özen gösterdi. Hem diğerlerinin dedikodu yapmaması için hem de Güney'i biraz rahat bırakmak içindi. İleride kendisini farklı bir şekilde suçlamasını istemiyordu. Gerçekleri öğrendiğinde ilk söyleyeceği şey *'Ben senin kardeşimi öldürdüğünü sanırken sen benimle eğleniyor muydun?'* tarzında bir şey olacaktı büyük ihtimalle. En iyisi onun istediği gibi biraz mesafeli olmaktı. Nasılsa bu afet sarışın göze de hitap edecek kadar çekiciydi. Onu her gün bürosunda görüp de kollarına alamamak zor olacaktı elbette. Neyse... Hiç değilse öpücüklerde pek sorun yoktu. Sabah odasından çıkmadan önce onu öptüğünde, Güney'in normalden daha istekli olması da ilgisini çekmemiş değildi. O da kendisiyle öpüşmekten en az onun kadar hoşlanıyor muydu acaba? Öyle gözüküyordu...

Eh, bir süre öpücüklerle yetinebilirlerdi. Sonra ne olurdu bilmiyordu. Ama onu seks için zorlamayacaktı. Kendi isteğiyle yatağına gelmesini istiyordu. Bu konuda ne yapacağına Güney'in tavrı da etken olacaktı.

İş çantasını öndeki bir boşluğa koyarken, başını çevirip içeridekileri kontrol etti. Herkes buradaydı. Herkesin keyfi yerinde gibiydi. Yanı başında oturan Güney'in ise sessizce durmasını yadırgamadı. O zaten her zaman sessizdi. Dinlendirici... Onun az konuşmasından hoşlanıyordu. Başını çevirdi. O harika mavi gözlerin kendisine baktığını görünce önce şaşırdı. Genç kızın bakışlarından ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Ancak hemen bakışlarını kaçırmıştı Güney.

Tahir ne olduğunu anlamamışsa da önemsemedi. Ayaklarını uzattı. Hayatı gerçekten de çorba olmuştu. Kendisini birinci sınıf bir korkak gibi hissediyordu. Onun Doğan'ı tanımadığını anlamak, gerçekleri açıklama düşüncesini silikleştirmişti. Tabii, açıklamadığı için Doğan'dan iyi bir fırça yemişti. Tamer sessiz kalmakla beraber onun da durumdan hoşnut olmadığını anlamıştı. Fakat açıklayamamıştı işte. Hele Güney odasında kendisine karşı öyle sıcakken... O gözlerdeki ışıltıyı yok etmeye kıyamamıştı.

Başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. Serinlik biraz iyi gelmişti ağrıyan başına... Bu kız kesinlikle başını ağrıtıyordu. Ve istemdışı sertleşen başka bölgelerini de...

Özel uçak hazırdı. Havaalanında onları bekliyordu. On dakika içinde herkes yerine oturup emniyet kemerini bağlamıştı. Tahir tam Güney'in yanındaki boş koltuğa oturuyordu ki gözü sabit sehpadaki gazeteye takıldı. Gayet doğal bir tavırla oradaki boş koltuğa oturdu. Kemerini bağladıktan sonra eline bir gazete aldı ve okumaya başladı. Kalın ama kavisli kaşları dikkatini okuduğuna verdiğini gösterecek şekilde çatılmıştı. Uçak havalanırken de başını gazetesinden kaldırmadı. Genç ve güzel hostes kendilerine bir şeyler ikram ederken de soğuk su istemekle yetindi.

Uçak kalkarken Güney yine ürktüyse de belli etmemeye çalıştı. Yanındaki koltuk boştu. Keşke Kadir yanına gelip otursaydı. Gözünün ucu ile belli etmeden çaprazındaki patronuna baktı. Adam neredeyse kendisiyle hiç ilgilenmemişti. Sadece uçak kalkarken şöyle bir bakmış, korkup korkmadığını kontrol etmişti. Güney'i normalden daha sakin görünce de hafifçe gülümseyip önüne dönmüştü. Oysa genç kız ilk keresinde olduğu kadar olmasa da yine ürkmüştü. Belli etmemek için ise elinden geleni yapmıştı. Hatta adamın gülümsemesine o da gülümseyerek karşılık vermişti.

Kalkış sırasında camdan dışarıya bakmak aslında ürkütücü olsa da yapacak bir şeyi olmadığı için seyretmeyi tercih etti. Kıbrıs'ın dantel gibi kıyılarından uzaklaşıp bir süre deniz üzerinde gittiler. O sırada Kadir ilginç bir cesaretle onun yanına gelip oturmuştu. Bu hamleye patronun tepkisi ise hiçbir şeydi. Gözünün ucuyla onun Güney'in yanına oturduğunu görmüşse de sesini çıkarmadı. Hatta gazeteyi okuması hızlı bitince, diğer erkeklerin maçlar hakkındaki sohbetlerine katılmıştı bile. O anda patron gibi değil de onlardan birisi gibi olması ise takdir edilecek bir şeydi. Yine de kimse patronları karşısında cıvıtacak cesareti bulamamıştı.

Güney de Kadir ile konuşuyordu. Aslında daha çok onun anlattıklarını dinliyordu. Arada da altlarında uzanan denize bakıyordu. Denizin üzerinde bir süre gittiler. Akşam güneşinin ışıkları deniz üzerinde gerçekten harika yansımalar yapıyordu. Sonra yeniden kara üzerinde gitmeye başladılar. Özel uçağın Ankara'ya varması çok uzun sürmemişti.

Dikkatini Kadir'in konuşmalarına veremese de yalnız oturmaktan iyiydi. Kendisi bu kadar duygu karmaşası yaşarken Tahir'in rahatlığı genç kızın sinirini bozuyordu. Tabii, adam ne bilecekti ki onun içindeki sıkıntıyı? O kendi yalanıyla mutluydu. Bir katil gibi gözükmediğine göre de sıkılması için bir sebep yoktu. Şimdi ayağa fırlasa, onun hakkındaki gerçekleri şu uçaktaki herkese anlatsa ne olurdu ki? Onun nasıl birisi olduğunu yüzüne vursa?..

Öfkeyle başını camdan dışarıya çevirdi. Yapamazdı. Şimdilik böyle devam edeceklerdi. Uçağın alçalma sinyalini duymadı bile. Hatta piste inişe geçerken yine biraz ürktü ama Kadir'in umutlarını yok edecek şekilde elini adamın eline uzatmadı. Onun yerine koltuğun kıyılarını sıkıca tutmuştu. Ama hiçbir sorun olmadan indiklerinde ve boş bir alana yanaştıklarında yeniden rahatladı. Bu uçaklara alışmak biraz vakit alacak gibiydi.

Uçaktan inip çıkış kapısına doğru yürürlerken Tahir "Seni eve ben bırakacağım..." diye mırıldandı. "Diğerlerini şirket arabası götürecek."

Genç kız uysalca bu sözü dinledi ve yol arkadaşlarıyla vedalaştı. Erkeklerin eşlerini tek tek öptü. Tahir'in parka bıraktığı cipine bindiğinde, hâlâ sessizlerdi. Tahir valizleri bagaja atıp şoför tarafına geçti. Emniyet kemerini bağladı. Güney de kendi kemerini bağlarken başını ona çevirdi. Bir süre karşılıklı bakıştılar. Cam mavisi gözler hiç kırpılmadan kendisine bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Tahir.

Güney zorlukla gülümsedi. Ona bir şey belli etmemeliydi. Unutmamalıydı ki bu adam çok zeki birisiydi. Bir şeyler hissediyor olabilirdi.

"Tabii iyiyim. Neden sordunuz?"

"Sanki... bir sorun varmış gibi?.."

"Hiçbir sorun yok. Sanırım tatil dönüşü sendromu. Sizi bilmem ama bu gezi benim için tatil gibiydi. Çok harikaydı. Çok eğlendim. Umarım sizi yeniden öpmeme bir fırsat yaratmak için bunu sormuyorsunuz?"

Genç adam onun gülümseyen güzel dudaklarına bakıyordu. Sonra iç çekti. O da gülümsemişti. "Hayır, ondan sormuyorum. Peki, eğlendiğine sevindim. Sık sık böyle seyahatlere çıkabiliriz. Gerçekten eğlenceli olur. Tabii, Kadir'in her zaman yanımızda olabileceğine söz veremem."

Sesindeki minik ima ile genç kız daha içten gülümsedi. "Kadir Bey ile biz sadece arkadaşız. Çok eğlenceli birisi olduğunu kabul ediyorum ama inanın bana ben sizin yanınızda daha çok eğleniyorum. Bir de şu dudaklarıma böyle bakmasanız..."

"Nasıl?" diye mırıldandı genç adam.

"Öpmek ister gibi..."

"İstiyorum... Çok mu belli oluyor?"

Güney başını salladı. "Evet... Ama ne olur başkalarının yanında böyle bakmayın. Hem utanırım hem de... doğru olmaz."

Genç adam iç çekip başını çevirdi. Kontağa uzandı. Arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıkardı. Az sonra hızlıca Ankara'nın merkezine doğru yola çıkmışlardı. Apartmanın önüne geldiklerinde, patronu arabadan inip küçük valizini asansöre kadar götürdü. Geri çekilip her zamanki ciddi bakışları ile genç kızın güneşte hafif bronzlaşmış temiz yüzünü süzdü. Güney'in bakışları yine eskisi gibi duru idi. Gözlerini dudaklarına indirmemeye çalıştı. "Yarın görüşürüz..." diye mırıldandı.

Başka zaman olsaydı Güney onu eve davet ederdi. Bir çay veya kahve içmek, ikisi için de iyi olabilirdi. Oysa şimdi adama karşı duyduğu hisler yüzünden bunu yapmak istemiyordu. Ama öylece göndermek de olmazdı. Nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

"Kahve ya da çay..." diye başladı ama genç adam başını salladı iki yana.

"Yapacağım bir iki iş var. Hem seninle yalnız kalmak şimdilik tehlikeli..." diye reddetti onu. Güney elinde olmadan sordu.

"Benim için mi?"

Adam içten bir şekilde güldü. Başını yine iki yana sallamıştı. "Hayır. Benim için güzel sarışın. Benim için tehlikeli. Kendi iyiliğim için gitsem iyi olur. Yarın görüşürüz, tamam mı? Ayrıca senden bir şey daha istiyorum. Ne olursa olsun, herhangi bir sorunda beni arayacaksın tamam mı? Bir sıkıntın olduğunda en kısa sürede yanına gelirim ben."

"Şey. Peki, teşekkür ederim. Pek sanmıyorum ama... ararım."

"Güzel. İyi dinlen. Yarın yine zorlu günler başlıyor..."

Yarın olduğunda onunla nasıl çalışacağı da ayrı bir sorundu zaten. Gözleri genç adamın gözlerinde öylece durdu. Sonunda Tahir geriye doğru bir adım attı. Uzun bacaklarıyla apartmanın çıkışına doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Kendisini öpecek gibi bir

an bakmış, sonra da öpmemişti. Aslında etraf bomboştu. Öpse bile sorun olmazdı…

"Sen öpülmeye iyice alıştın kızım." diye geçirdi içinden. Asansörle yukarıya çıkarken, kendi arsızlığına kızıyordu. Bahanesi de hazırdı. Evet, o kardeşinin katiliydi belki ama hâlâ kendisini öpmesinden hoşlandığı o çekici adamdı. Öpüşmenin ne kadar zevkli olduğunu ne kadar da kolayca öğretmişti.

Kendisine en kısa zamanda zevkle öpüşeceği bir erkek mi bulsaydı? Belki de kızıl saçlı yakışıklı Ekrem ile deneyebilirdi? Adam kendisini aradığında biraz kaba davranmıştı ama onu görmek için mağazaya gitse?.. Iyyy! Nedense midesi bulanmıştı birden. Ya Kadir? O olmaz mıydı? Onunla çıksa ne olurdu ki? Onun kendisini öpmesine izin verse? Midesindeki bulantı devam edince derin bir nefes aldı. Neyse… Bu konuyu sonra düşünse iyi olurdu. Şimdi hiç hali yoktu. Yolculuk çok yorucu olmasa da yaşadıkları yeterince yorucuydu.

Eve girdiğinde midesi düzelir gibi olmuştu. Daha havanın kararmasına vakit vardı. Üstünü değiştirip ocağa çay koydu. Evi derli topluydu ama içindeki sıkıntıyı atabilmek için, eline bezini alıp her yeri sildi. Üç gün içinde fazla toz olmamasına rağmen, bir şeylerle uğraşmak ona iyi gelmişti. Çayını da arada içiyor, her seferinde aklına Tahir geliyor ve yine öfkeyle işine devam ediyordu. Nasıl olup da onu tanıyamadığını sorgulayıp duruyordu. Adamın iki yıldan beri arkasından oyunlar çevirdiğini hatırladıkça da öfkesi tavan yapıyordu.

Yılbaşı gecesini yeniden hatırlayınca öfkesine üzüntü de karıştı. O gece adam kendisine nasıl da şefkatle sarılmıştı. O şefkatin arkasında bir hainlik olduğunu nereden bilebilirdi ki? İki dakika içinde kendisi hakkında her şeyi öğrenmişti. Babasının hasta olduğunu, kardeşlerinin öldüğünü, elindeki künyenin sahibini… Planlarını da öğrendiklerine göre uygulamıştı. Yaşadığı vicdan azabı büyük olmalıydı. Demek bütün o ilgiler, yüksek maaş, güzel kıyafetler, yumuşak davranışlar bunun içindi… Vicdan azabı… Başka hiçbir anlamı yoktu. Sadece vicdan azabı. Ya öperken? Dün gece kendisini öperken ne düşünmüştü acaba? Bu kadar emekten sonra biraz da tadına bakayım mı?

İşlerini bitirince eline çantasını alıp markete gitti. Biraz yürümek kendisine iyi gelmişti. Alışveriş de dikkatini dağıtmasına sebep olmuştu. Aldıklarını dönüşte taksi ile eve getirdi. Akşam yemeğini televizyonun karşısında tek başına yedi. Lüks otelden sonra kendisine yemek hazırlamaya biraz üşenmişti doğrusu. Pizzacıdan kendisine küçük bir pizza söylemişti. Onu bile bitiremedi. İşin kötü yanı, bu kalpsiz adamın yanında her şeye çabucak alışıyordu. Lüks yaşama da alışacak gibi gözüküyordu. Eskiden üç kuruş biriktirmek için dışarıdan bir şey sipariş etmeye kıyamazdı. Yarım kalmış pizzasına verdiği paraya acımalıydı aslında…

Gece uyuması zor oldu. Fakat sabah vaktinde kalkabilmişti. Erkenden işyerine gitti. Güvenlikçilere tatlı bir gülümseme verdi. Onun bu tatlı gülümsemesine alışmaya başlayan adamlar de hem saygı hem de aynı sıcaklıkla ona gülümsediler ve günaydın dediler. Tahir'in özel odasına gidip çayı demlemesi fazla vaktini almamıştı. Masayı da hazırlayıp beklemeye başladı. Dünden sonra ilk karşılaşmalarının nasıl olacağını çok merak ediyordu. Uyumadan önce hep bunu düşünmüştü. Sonunda kendi ruh hali için, ona karşı daha yumuşak olmaya, sanki bir şey olmamış gibi davranmaya karar vermişti. Ona bir şey belli etmeyeceği gibi, kendisi de onun kim olduğunu bir süre için unutacaktı. En iyisi buydu. Eline uygun bir fırsat geçinceye kadar normal davranacaktı. Yoksa kafayı yiyebilirdi. Bu işe ihtiyacı olması da ayrı bir sorundu. Eğer ondan intikam alacağı bir an olacaksa, nasılsa karşısına çıktığında bu fırsatı fark etmiş olurdu. Bu arada biraz para kazanmasının ve iyi bir hayat yaşamasının ne sakıncası vardı ki? Kardeşi Cihat'ın bir şey diyebileceğini ise hiç sanmıyordu…

Tahir geldiğinde tavrında önceki günlerden pek bir farklılık yoktu. Sadece hafifçe gülümsemişti. Daha yumuşak gibiydi. Ama elindeki kozları kullanıp onu öpmeye de kalkmamıştı. Adamın bu hali nedense genç kızın takdirini kazandı. Her fırsatta kendisini öpen, okşayan bir patron asla istemezdi. Arada sırada… belki… olabilirdi. Ama arada sırada… Daha çok da öpücük… Bu öpücük olayına neden taktığını da bilmiyordu. Keşke dün ona öylesine ateşle sarılıp öpmeseydi. Adamı ikna edeceğim derken kendisini rolüne fazla mı kaptırmıştı ne?

Kısaca bir günaydın diyen genç adamın o sabah siyahlar içinde harika gözüktüğünü kabullendi. Yazlık siyah takımı kusursuz fiziğine tam olarak oturmuştu. Ceketini çıkardığında ise bembeyaz gömleğinin sardığı bedeninden hoş bir parfüm kokusu yayıldı. Bu parfümü hemen tanıdı Güney. İlginçti… O yılbaşı gecesinde de bu değişik kokuyu algılamıştı. Ama işe girdiğinden beri bu kokuyu ilk

kez hissediyordu. Peki dün gerçeği öğrenmese bile bu koku sayesinde onu tanıyabilir miydi? Belki…

Yine de o yaralı adama karşılık bu şık adamı, hem de gerçeği bilmesine rağmen bir türlü eşleştiremiyordu.

Tahir yerine oturduktan sonra her zamanki gibi gazetelere uzanmıştı. Genç adamın önüne çayını koydu ve yanına geçip oturdu. Poğaçaları da tabağıyla alıp onun önüne doğru yanaştırmıştı. Kahvaltılarını sessizce yaptılar. Tahir peynirli poğaçasını yerken, arada sırada gazetesine göz atıyordu. Gerçekten de genç kızın bir önceki gün istediği gibi davranıyordu. Pek konuşmadan kahvaltısını yapıyordu. İçtiği çayı bitince Güney ona yeni çay koymak için yerinden kalktı.

"Güney!" diye mırıldandı o anda genç adam. "Bugün bana bir iyilik yapar mısın? Öğleden sonra çarşıya çık. Nida'nın yarın yaş günüymüş. Ona güzel bir hediye al. Yüzük, kolye falan gibi…"

Fincana çayı dolduran Güney bir an durakladı. Demek Tahir döndükten sonra Nida ile görüşmüştü… Ne çabuk? Nida, ailesinin yanında değil miydi? O halde o güzel kadın, ailesinin yanında fazla kalmadan Ankara'ya geri dönmüştü. Niye döndüğü de açıktı. Tahir için tabii… Peki Tahir dün gece kendisi ile görüştükten sonra hemen onun koynuna mı gitmişti?

Fincanı genç adamın önüne bırakırken "Ya aldığımı beğenmezse?.." diye sordu çok önemsemezmiş gibi… Canının sıkıldığını kendisine bile itiraf etmek istemiyordu.

"Beğenir…" diye mırıldandı Tahir. Başını gazetesinden kaldırdı. "Hediyenin nesini beğenmeyecek? Sen de biraz pahalı bir şey alırsın. Sana kartımı vereceğim. O kart artık hep sende kalacak. Ona aldığın şeyin parası çok önemli değil. Senin zevkine güveniyorum…"

Güney isteksizliğini belli etmeden onayladı. Pahalı bir hediye her kadını memnun ederdi. Tahir'in bu konuda tecrübeli olduğuna emindi. Kim bilir hayatına kaç kadın girmişti? "Peki…"

Tahir başını salladı. "Çiçek de yaptır. Yarın sabahtan adresine yollasınlar. Benim bu öğleden sonra bir toplantım var. Buraya dönemem sanırım. Hediyeyi bana yarın sabah verirsin. Sen de bu sabah buradaki işlerini halledersen, öğleden sonra gelmene gerek yok. Hediye seçimi için bolca vaktin kalıyor."

"Peki… Yarın için lokantada size yer ayırtayım mı? Hediyenizi nerede vereceksiniz?"

Genç adam gazeteyi katlayıp bir kıyıya koydu. Fincanına uzandı. "Evinde…" dedi sakin bir sesle. Dudakları hafif bir alayla kıvrılmıştı. "Yaş günü olduğunu özellikle söyledi ve beni evine davet etti."

"Niye özellikle olsun ki? Sizce hediyesini garantilemek için mi öyle yapıyor?"

"Elbette... Kadınlar parayı sever… Hediyeyi sever…"

"Neden genelleme yapıyorsunuz? Bence Nida'nın günahını alıyorsunuz. İnsanın böyle özel bir günü sevdiği adamla geçirmek istemesinden daha doğal ne olabilir? Ailesi de burada değil. Elbette ki sizinle olmak isteyecek… Siz yaş günü olduğunu bilmiyorsanız da, söyleyecek tabii…"

Genç adam arkasına yaslandı. Kıvrılan dudakları eski ciddi pozisyonuna geri dönmüştü. "Sevgi göreceli bir kavram Güney Hanım…" dedi onun sözlerini umursamaz bir şekilde "Her kadın sen gibi değil. Çoğunluğu, ihtiyaçları karşılandığı sürece bir erkeği sevdiğini zannetmeye hazırdır."

Güney'in gözleri irileşti biraz. Sabah sabah bile insanı sinir edecek kadar yakışıklı bir erkek olduğunun farkında değil miydi bu adam? "Bence… yanlış düşünüyorsunuz. Aynada her gün tıraş olurken, ne kadar yakışıklı olduğunuzu fark etmiyor musunuz?" dedi dürüstçe. "Paranız olmasa da pek çok kadın kollarınıza atılırdı. Para her şey demek değil…"

"…Ama yine de önemli bir etken," dedi Tahir bıyık kıvırarak. Çayından son bir yudum alıp ayağa kalkmıştı. Bir an durup genç kızın güzel yüzünü süzdü. Parmak uçları ile gözünün kıyısındaki saçlarına dokundu. Güneşte iyice açılmıştı saç rengi. Daha da açılacağını zannetmiyordu. O perçemleri geri ittirdi. "Merak ediyorsan söyleyeyim… Dün gece Nida ile birlikte değildim. Telefonla konuştuk," dedi aniden.

Güney onun saçları ile oynamasına sesini çıkarmamıştı ama söyledikleri üzerine gözleri belirsizce ışıldadı. "Size engel olamam." diye fısıldadı. "Bana bir sözünüz yok."

"Belki. Ama yine de onun evine gidip sevişmek istemedi canım." Güney kocaman olmuş gözlerle adamın dediklerini anlamaya çalışıyordu. "Lütfen!" dedi sonra. Adeta yalvarır gibiydi. "Lütfen bana bunu yapmayın! Beni sorumluluk altında bırakmayın!"

Genç adam elini geri çekip gülümsedi. "Eh. Bana azıcık acımandan zarar gelmez. Peki. Sana bir şey soracağım. Aramızda geçenlerden sonra başka bir kadınla sevişmem seni rahatsız etmez mi?"

Güney ne diyeceğini bilemeden duruyordu. İşin doğrusu bunun cevabını cidden bilmiyordu. Ondan hem nefret ediyordu hem de onu garip bir şekilde çekici buluyordu. Örneğin az önce kendisine dokunduğunda hiç de rahatsız olmamıştı. Sadece öpücüklerinden hoşlandığını sanıyordu ama görünüşe göre dokunuşlarından da hâlâ etkileniyordu. Çünkü o saç perçemlerine dokundukça tüyleri diken diken olmuştu.

"Ne... Neden etsin?" diye kekeledi. "İhtiyaçlarınız... olduğunu biliyorum. İnanın... hiç problem değil."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Kıskanmayacaksın da?"

"Biz... sadece..." diye açıklamaya çalıştı Güney.

"Evet! Evet! Tamam!" diyerek onun sözlerini kesti Tahir. "Biliyorum. Biz sadece patron ve çalışanıyız. Bu şartlar altında beni kıskanmayacaksın ve bana karışmayacaksın?"

"Şey... Evet..."

"Aramızda bir ilişki oluncaya kadar? Tabii... o da olursa?"

"Evet..."

"Ve tabii bunun süresi de belli değil, o yüzden başka kadınlarla olan ilişkime göz yumacaksın..." Güney sessiz durunca da gülümsedi. Başını salladı yavaşça. "İlginç bir arkadaşlığımız olacak. Görelim bakalım..."

Sonra dönüp odadan çıktı. Genç kız öylece kalakalmıştı. Aklı ve dili onun sorduğu her şeye *'Evet.'* demişse de kalbi için aynı şey söylenemezdi. Kadınsı duygularla dolup taşan kalbi, intikam için kesin kararlı olan aklı ile alay ediyordu adeta.

Genç adam çalışma odasına gidince, Güney de dalgın bir halde ortalığı topladı. O gün öğlene kadar tüm işlerini halletmeye çalıştı. Sorunlar biraz birikmişti. Kendisine devredilen işlerini yapması öğleden sonrayı buldu. Birkaç tane yardım balosu, vakıf toplantısı ve görüşme talepleri vardı. Hepsiyle tek tek ilgilendi. Tahir'in onaylamadıklarını telefonla arayıp geleceklerini bildirdi. Şirket içindeki birkaç kişi ile de görüştü. Onların dertlerini öğrenip ilgilenme sözü verdi. Bu arada öğle yemeğini de kaçırmıştı. Nida için alışveriş

çıkmadan önce beş dakika Gülşah ile muhabbet etti. Kadın hemen gezinin önemli kısımlarını sormuştu. Sabahtan beri doğru düzgün görüşememişlerdi.

"Nasıl? Eğlendin mi?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Evet... Çok güzeldi," diyerek onayladı genç kız. Son gün hariç, gerçekten de güzel geçtiğini kabul etmeliydi. "Tahir Bey bu seferlik çok çalıştırmadı. Çok iyiydi." dedi her zamanki tatlı gülümseyişle.

"Partide beraber dans etmişsiniz diye duydum... Doğru mu?" Sesinde gizli bir ima, gülüşünde hoş bir yakıştırma vardı.

"Evet..." dedi Güney. Adamın kollarında olduğunda, ne yazık ki onun kardeşinin katili olduğunu bilmeden huzur duymuştu. Kendisini savunmak için narin omuzlarını silkti. "Hem ne olmuş ki? Sadece Tahir Bey ile değil, Kadir Bey ile de dans ettim..."

"Ama partiden sonra ortadan kaybolmuşsunuz..." Kadının gülen gözleri karşısında Güney kızardı. Ne çabuk dedikodular yayılmıştı böyle? Adam ile arkadaşça bir iki saat geçirmişlerdi. Gerçi ondan sonrası çok arkadaşça değildi ama... Onun sıkıntısını fark eden Gülşah olgun bir kadın gibi göz kırptı. "Utanma hadi... O çok yakışıklı bir adam... Yatmadınız değil mi?"

Güney nefesini tuttu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Elbette hayır." diye hayretle itiraz etti. "Yoksa şirketteki herkes böyle mi düşünüyor?"

Kadın onu rahatlatmak için başını salladı. Kızın sesindeki üzüntüyü hissetmişti. "Hayır... Ama sen kızarınca ben öyle olabilir diye düşündüm. Kimsenin bir şey bildiği yok. Zaten ilgilendirmez de."

"Biz sadece Girne'ye gittik. Tatlı yedik ve meyve suyu içtik. Biraz da yürüdük. Otele geç döndük. Bir şey olmadı yani..." Onun kendisini açlıkla öptüğünü ve vücudunu biraz hoyratça okşadığını söyleyemezdi. Göğüslerindeki arzunun delili olan kızarıklıklar bir süre kaybolmamıştı. Bu özel bir sırdı.

"Yazık! Tahir Bey'in sana ilgi duyacağından emindim..."

Güney yutkundu. Biraz fazla ilgi göstermişti aslında. İzin verse daha da fazlasını yapacaktı belki. Ona kızmalıydı. Ama tüm suç onda değildi ki. Adama neredeyse hiç karşı koymamıştı. İlk öpücükten itibaren kendisini ona bırakmıştı.

"İlgi duymaması daha iyi..." dedi yavaşça. "O patronum ve öyle kalmalı. Ben kendime daha basit, daha gösterişsiz bir erkek arıyorum. O hayallerimin çok ötesinde bir erkek. Çok erişilmez... Çok

karizmatik... Fazla yakışıklı... Hatta tehlikeli... Ben... Ben başka türlü bir erkek arıyorum."

"Kadir Bey gibi birisi mi yani?" Bundan pek de memnun olmamış gibi buruşmuştu Gülşah'ın güzel yüzü.

Güney başını salladı. Birden Kadir'i savunma ihtiyacı hissetmişti. "Olabilir... O iyi birisi. Komik, anlayışlı... Ve... Ve..." Dudaklarını sıktı bir an. Ne olursa olsun Tahir'in çıtayı yükselttiğini kabul etmek zorundaydı. Adamdan nefret ettiğini hatırlamak ve artık ondan hoşlanmadığını kendisine telkin etmek, onun görünür etkileyici özelliklerini görmezden gelmesi için yeterli değildi. Gözlerini kadının kendisine dikkatle bakan gözlerinden kaçırdı. "Neyse işte... Kadir Bey olabilir tabii. Ama dürüst olmam gerekirse... aradığım erkek o değil. Bana bir şey ifade etmiyor."

"Demek öyle?" Sanki biraz rahatlamıştı. Şu var ki Güney gerçekten insanlar üzerindeki etkisinin farkında değildi. Gülşah'ın onu minik bir kuzuymuş gibi koruma hisleriyle dolu olduğunu bilemezdi. "Belki de diğerleri ilgini çekmiştir. O Tamer şeytanını gördün mü? Ne çekici adam ya değil mi? Gözlerine bayılıyorum. Hep bana baksa hiç sıkılmam. Kocama söyleme ama... Ya Doğan? Ne tatlı bir zorbadır o! Bana gülümsediği zaman içimin yağı eriyor."

Güney bundan emin değildi artık. Hepsinin inanılmaz yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçekti. Fakat son gelişmelerden sonra artık onlardan hoşlanmıyordu. Belki... Belki Tamer'e karşı hâlâ biraz sempatisi olabilirdi.

"Bilemiyorum..." dedi biraz soğumuş bir sesle. "Onlarla fazla görüşemedik. Dedim ya, Tahir Bey beni pek çalıştırmadı. Genelde serbest bıraktı. Buradan gelen grupla beraberdim çoğunlukla. O üçü ayrı çalıştılar."

"Hımm. Peki tamam. Bu kadar sorgu şimdilik yeter. Sonra yine görüşürüz. Gideceksen git hadi."

Genç kız oradan kurtulduğuna sevinmişti. Gülşah'ın yanından ayrıldıktan sonra Kızılay çevresinde uzun süre başıboş gezdi. Nida'ya ne alacağına karar veremiyordu. Bir yandan da bu hediye alma işini yaptığına içerleniyordu. Niye içerlediğini ise hiç bilmiyordu. Neticede görev sınırları içinde olan bir şeydi. Ama kendisinin de öptüğü ve hatta özel bir yerini okşadığı bir adamın sevgilisine hediye almak çok da eğlenceli bir şey değildi.

Sonunda Nida'ya güzel bir saat almaya karar verdi. Nida günlük spor kıyafetler sevdiğine göre gerdanlık veya künye gibi bir şey alması saçma olacaktı. Onları her gün takamazdı. Fakat kol saatini her gün görebilir ve adamı rahatça hatırlardı. Hatırlamasının iyi olup olmaması ise ona bağlıydı. Onun Tahir'i gerçekten sevip sevmediğini düşündü... Nida'nın genç adama olan tutkusu ve bağlılığı sahte olabilir miydi? Tahir aynı hisleri yaşamasa bile, Nida gerçekten de Tahir'e değer veriyor gözüküyordu. Kadınca bir hisle anlıyordu bunu...

Kuyumcuda elinde tuttuğu saati inceledi. Garip bir şekilde hoşnutsuzdu. Hâlâ sebebini anlayamıyordu. Gerçekten güzel bir saatti. Ve oldukça pahalıydı. Birçok yeri altındı. Nida'ya yakışacaktı. Sonunda Tahir'in kartını kuyumcuya uzattı. Nida bu pahalı saati hak ediyordu. Kuyumcunun saatin altına isim yazdırma önerisini sebepsiz yere reddetti. Nasılsa Nida bu saatin kimden olduğunu hatırlayacaktı. Neden Tahir'in ismin yazdırsındı ki?

Biraz vakti kalınca patronunun evine gitti. İçerisi temizdi. Ev çok iyi izole olduğu için neredeyse hiç toz yoktu. Gidip camı açtı ve biraz havalanmasını sağladı. Gözleri etrafta gezindi. Daha evvel gitmediği bir kısım vardı. Genç adamın yatak odası o tarafta olmalıydı. Merakından yavaşça o yöne yürüdü. Yatak odasının kapısı aralıktı. Önce huzursuzca durakladı. Sonra parmaklarını ucu ile kapıyı itirdi. İçerisi çok genişti. Çok da zevkli döşenmişti. Duvarlarda kaliteli manzara resimleri vardı. Yerdeki halı, kalın tüylü ve daha evvel görmediği kadar büyüktü. Güzel krem perdeler odanın havasını daha çekici yapmıştı. Birkaç tane koltuk bile vardı odada. Burası gerçekten çok güzeldi. Ağırlıklı olarak siyah-beyazın karışımıydı. Onun bu renkleri sevdiğini düşündü. Belki beyaz renk onun görünen tarafını, siyah renk de karanlık tarafını ifade ediyordu. Yine de güzeldi işte. Tam hayalindeki gibi bir yatak odasıydı. Belki bir iki ufak tefek ekleme ile daha bile güzel olabilirdi.

Acaba bu odanın zevki ona mı aitti? Bir kadın eli değmiş miydi? Kim bilir kaç kadın ile ilişkisi olmuştu. Bu anormal geniş yatakta başka kadınları misafir etmiş miydi acaba? O kadınlardan birisi ona evi döşemekte yardım etmiş miydi? Sonra onun sözlerini hatırladı. Kendisini bu evde yaşamaya davet etmişti. Daha evvel hiçbir kadına evinde yaşamasını teklif etmediğini söylemişti. Bu gurur verici bir

şey miydi? Onun açısından öyle olsa gerekti. Bu durumda belki de evin içini dekorasyon uzmanı birisi yapmıştı.

Komodinin üzerinde birkaç tane de resim vardı. Bir tanesinde orta yaşlı bir çift duruyordu. Kameraya gülümsüyorlardı. Kadın o yaşına rağmen çok güzel gözüküyordu. Annesi olmalıydı. Tahir'e benzeyen koyu gözleri ışıl ışıldı. Adam ise gerçekten Tahir'den izler taşıyordu. Özellikle şakaklarındaki kırlık çok benzerdi. Tabii onun beyazları saçlarının diğer taraflarına da yayılmıştı. O da babası olmalıydı. Yakışıklı adamdı. Tahir'in yaşlanınca da çok yakışıklı olacağını, bu resme bakarak da anlayabilirdi.

Başını yine etrafında gezdirdi. Diğer resimlerde ne Doğan ne de diğerleri vardı. Sadece birkaç samimi aile resmi... Az gülen Tahir'in genelde isteksizce gülümsediği belliydi. Gözü sağında kalan duvara kaydı. Yatak odasının o duvarında başka bir kapı daha vardı. Merakla o kapıyı süzdü. Yatak odasında bir kapıya daha niye ihtiyaç olurdu ki? Acaba yeni evlerde görülen soyunma odası tarzında bir şey miydi? Duvar ile aynı renge sahip olan beyaz kapıya doğru yürüdü. Elini parlak krom tokmağa attı. Baksa mıydı? Adamın yatak odasına girmesi bile doğru değildi. Normal zamanlarda bundan utanç duyardı. Ancak içindeki meraka engel olamıyordu. Hem belki adama ait birkaç önemli ipucu da bulabilirdi. Onu iyi tanımazsa nasıl intikam alabilirdi ki?

Tokmağı çevirdi...

Sonra dudak büktü sıkıntıyla. Olmamıştı... Kapı kilitliydi. Etrafına bakındı. Dikkatle bakınca, kol mesafesinde numaraların olduğu bir şifre düzeneği gördü. Şifreyi bilmediği sürece bu kapıdan içeriye girmesinin imkânsız olduğunu hemen anladı. Merakı iyice depreşmişti. Kapı böylesine güvenli bir sistemle korunduğuna göre içeride oldukça önemli bir şeyler olmalıydı.

Gitse iyi olurdu. Yatak odasından çıkıp mutfağa gitti. Dolabı açıp içindeki yiyeceklere şöyle bir baktı. Alınacakları tek tek not etti. Her ne kadar adamın evde bulunduğu süre az gibi gözükse de eksik bir şey olsun istemiyordu. Ona olan kızgınlığını ve öfkesini ise geri plana itmeyi başarmıştı. Bir süre böyle davranacaktı. İlgili ve iyi bir yardımcı olacaktı.

Evden dışarıya çıkıp en yakın markete gitti. Elindeki listeye bakarak alışverişini tamamladı. Ayrıca da ekstra bir sürü şey gözüne ilişti. Alışveriş sepeti tepeleme dolmuştu. Yeniden eve döndüğünde

hava kararmıştı. Aldıklarını taksicinin yardımı ile evin ön kapısına kadar getirdi. Poşetleri taşımaya yardım eden adama fazladan bahşiş verdi. Aldıklarını yerleştirmesi de uzun sürdü. İşi bittiğinde hava iyice kararmıştı. Acele etmesi gerekiyordu. Tahir birazdan gelebilirdi. Şu anda onunla yalnız kalabileceği bir ortamda bulunmak istemiyordu. Kendisini yine öpmeye kalkarsa ve... okşarsa... neler olur hiç bilmiyordu. Ona karşı hâlâ zayıftı.

Kafasını toplamak için biraz yürümeye karar vermişti. Tahir'in evinden Kızılay çok uzak değildi. Yolda yürürken, aklına yine Nida geldi... Tahir dün gece ona gitmediyse bu gece gitmesi çok normal olurdu. O halde gece eve dönmeyebilirdi de. Aklına genç adamın biçimli dudakları geldi. Öpmeyi çok iyi bilen, gerektiğinde sertçe kıvrılabilen, acımasız görünümlü fakat güzel dudaklar. Nida ile bu gece hasret giderebilecekleri fikri, midesini burkmuştu. Bu... alışık olduğu bir şey değildi.

Ertesi sabah kahvaltı yaparlarken her şey normal gibiydi. Tahir yine gazetesini okuyordu. Genç kız da gazete eklerinden birisini almış, sessizce bulmacasını çözüyordu. Masanın yan tarafında ise Nida'ya almış olduğu hediye kutusu duruyordu. Genç adam kahvaltıya otururken kutuyu öylesine eline almış, laf olsun diye içine bakmıştı. Ne fiyatını sormuştu ne de başka bir şey...

Onun erkenden bir toplantısı olduğunu bilen Güney "Birazdan bir toplantınız var..." diyerek insanı dinlendiren o pürüzsüz ses tonuyla genç adamı uyardı. Tahir gazetenin üzerinden duvardaki saate baktı. Mesai birkaç dakika içinde başlayacaktı. Gazeteyi katlayıp bir kenara koydu. Uzanıp çayından son bir yudum aldı.

"Dün alışveriş de yapmışsın?" dedi sakince.

"Evet. Dolabınız tamtakırdı..." derken gülümsüyordu genç kız.

"Peki, o kadar şeyi ben nasıl yiyeceğim?"

"Merak etmeyin... Çoğu dayanıklı poşetlerde... Son kullanma tarihleri de epeyce ileride... Zaman içinde tükenir çoğu."

"Evde yemek yeme alışkanlığım olsaydı dediğin doğru. Ama arada sırada yemek yiyebiliyorum."

"Meraklanmayın dedim ya... Kolay bozulacak şeyler değiller. Ben zaten yine kontrol ederim. Süresi azalanları kendim alır eve götürürüm."

"Tamam, bu olur."

"Şey. Nida nasıl?" diye sordu aldırmazmış gibi.

Tahir ayağa kalkmıştı o sırada. Bir an duraladı. Biçimli dudakları kıpırdadı sonra. "Bilmiyorum… İyidir sanırım. Kendisini göremedim. Sadece telefonla konuştuk…"

Güney içini saran rahatlamanın farkında değildi. İri mavi gözleri adamın simsiyah gözlerine dikilmişti. Sonra onun odadan çıkışını izledi. Demek… dün gece de buluşmamışlardı…

Sonra aceleyle yerinden doğruldu. Toplantıda Tahir ile birlikte olacaktı. Toplantı boyunca, erkeklerin kendisini gizlice izlediğinin farkında olarak not aldı. Tahir'in işaret ettiği kısımları dikkatle yazıyordu. Kadın yöneticilerin de meraklı bakışlarını fark etmişti ama aldırmaz göründü. Minik bir dedikodunun yayıldığını anlamamak için aptal olmak lazımdı. Gülşah duymuşsa herkes duymuş demekti… Ne vardı ki? Alt tarafı bir dans etmişlerdi. Ancak toplantıdan sonra öğle yemeği için Gülşah ile buluştuğunda, dedikodunun boyutlarının daha farklı olduğunu da öğrenmişti.

"Uçakta elinden tutmuş?" dedi Gülşah. "Valla benim hiç tutmamıştı. Senden hoşlanıyor."

"Gülşah abla ya? Niye böyle yapıyorsun?" dedi Güney ona fazla kızamadan. Çünkü biliyordu ki kadının kalbinde kötülük yoktu.

"Ne kızım? Yalan bile diyemiyorsun bak? Tuttu mu elinden? Tutmuş tabii. Benim hiç tutmamıştı." dedi kadın tatlı bir alayla.

Güney derin bir nefes aldı. Yemekhanede fazla kişi kalmamıştı. Olanlardan bir ikisinin de bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Aslında o benim elimi tutmadı, ben onunkini tuttum." dedi Gülşah'a doğal olmasına çalıştığı bir sesle. "İlk kez uçağa biniyordum. Çok korkmuştum…" Ardından hemen ekledi. "Hem dönüşte yanıma bile oturmadı. Buna ne diyorsun?"

Kadın bilmişçesine gülümsedi. "Bilemem… Ama inan bana umurumda bile değil. Tahir'i cidden çok severim. Tanıdığım kadarıyla sen de harika birisin. Keşke… Keşke aranızda bir şeyler olsa."

"Lütfen!" Bu düşünce içine hiç de soğuk ürpertiler salmamıştı. Bir yanı Tahir'den nefret ederken bir yanının hâlâ adam için bahaneler aradığına inanamıyordu. "Nida var…" dedi sonra.

"Nida onun için sadece bir arkadaş. Kabul ediyorum. Nida güzel bir kadın… O bugüne kadar çıktıklarından farklı. Aslında daha güzellerle de çıktığını görmüştüm ama Nida o kadınların çoğundan çok daha sıcak birisi… Doğal ve yapmacıksız. İyi birisi… Yine de

göreceksin bak, bu ilişki uzun sürmez. Tahir'in dizginlenemez çılgın ruhunun senin gibi bir meleğe ihtiyacı var."

Çılgın mı? Tahir mi çılgındı? Önceki gece kendisine yaptıkları hariç, hep kontrollü ve planlı bir insan izlenimi uyandırmıştı kendisinde…

Yemekten sonra odasında, toplantı sırasında yazdığı notlarına göz atıyordu. Bu notları elle tutmak güzeldi de, arada kaçırdığı olabilirdi. Bir tane kayıt cihazı alsa iyi olurdu. Böylece unuttuklarını yeniden dinleyerek kontrol edebilirdi. Çünkü sabahleyin neredeyse elli milyon dolarlık bir yatırımın planlaması yapılmıştı. Başını çevirdi. Tahir de sessizce çalışıyordu. Yanında az önce ona verdiği sıcak çayı vardı. Gür siyah saçları hafifçe alnına dökülmüştü.

Yeniden önüne baktı.

Bazen bu komedi kendisine çok ağır geliyordu. İnsan nefret ettiği bir erkeğin yanında nasıl bir şey olmamış gibi çalışabilirdi ki? Elini boynuna attı. Bluzunun kenarından içeriye soktu. Alışkanlıkla adamın künyesini yine boynuna takmıştı. Göğsünde ısınmış olan metali tuttu. Sonra eli yanmış gibi hemen bıraktı… Kararlı bir tavırla künyenin klipsini açtı. Boynundan çıkarıp çantasının içindeki küçük bir göze koydu. Şu anda nefretini hatırlatacak şeylere çok da fazla ihtiyacı yoktu.

Akşama doğru Tahir'in odasına gitmişti. Ona ertesi gece için yapılacak yardım balosunu hatırlatırken, arkasında bir hareket hissetti. Kapı açılmıştı ve önden Gülşah girip hafifçe yana çekilmişti. Onun arkasından da uzun boylu bir adam ile orta boylu bir kadın girdi. Güney onları hemen tanıdı.

"Anne?" dedi Tahir şaşkınca ayağa kalkarak. Kendisine doğru gülümseyerek gelen kadın ise onun şaşkınlığından hoşlanmış gibiydi. Elini uzattı. Biçimli elleri oğlunun elini tutarken de yanağını uzattı.

"Aslan oğlumu bir göreyim dedim…" dedi tatlı bir sesle. "Sürpriz oldu değil mi?"

"Hem de ne sürpriz!" dedi genç adam hafifçe gülümseyerek. Babasının da elini sıktı. Kalın bir kolu ise annesinin omzundaydı. Kadın Güney'den kısaydı. O yüzden oğlunun omzuna zor geliyordu. Fakat ışıl ışıl siyah gözleri ve hâlâ gergin duran cildi ile çok çekici gözüküyordu. Güney ona hayran olmaktan kendisini alamadı. Beline kadar gelen boyasız az kırlaşmış saçlarını bir genç kız havasıyla

serbestçe salmıştı. Kendisine çok yakışan siyah bir kumaş pantolon ile cıvıl cıvıl mor tonlarla dolu bir bluz giymişti.

Tahir'in annesi odaya ilk girdiği anda, aslında önce Güney'i fark etmişti. Güney fark edilmeyecek birisi değildi. Özellikle saçları ve gözleri ile... Oğlunun yanında duran ve onunla bir konu üzerinde çalıştığı belli olan bu ince fizikli kız hemen ilgisini çekmişti tabii. Şimdi yeniden merakla genç kıza dönmüştü. Hatta meraktan da öte, açıkça sormuştu onun kimliğini... "Bu güzel hanım da kim?"

Tahir kolunu geri çekti. Ailesini ansızın gördüğü için kazandığı gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. "Anne... Baba... Sizi yardımcım Güney ile tanıştırayım," dedi onun isteğine uyarak. "Güney, annem Meftune... Babam Bilal..."

Genç kız biraz utangaççа gülümsedi. Onlarla aniden karşılaşmak kendisini da şaşırtmıştı. "Nasılsınız efendim?" dedi kadına saygıyla. Uzun boylu baba ise aynı oğlu gibi kısa ve ciddi bir selam vermişti.

Tahir'in çekici annesi açıkça onu seyrediyordu. Hayranlıkla bakıyordu adeta... Gözleri beyaz pantolonu ve kırmızı bluzuyla bir içim su olan Güney'in beyazımsı saçlarında gezindi. "Sağ ol yavrum... Allah'ım! Ne güzel saçların var senin öyle? Kendi rengi değil mi?"

Güney'in eli farkında olmadan göğüslerinin üzerine kalın bir tomar halinde dökülen saçlarına gitti. "Evet efendim..."

"Harika... Çok güzeller..." dedi kadın hayranlıkla. "Platin rengi saçı daha önce bir iki kere görmüştüm. Pansiyonumuza yabancı turistler çok gelirdi. Ama onlarda bile böylesine güzelini görmemiştim. Ne kadar uzun ve gürler? Limonla mı yıkıyorsun?"

Güney bu ilgiden açıkça utanmıştı. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Ne yapsa bu çocuksu kızarma huyundan vazgeçemiyordu. Bakışları patronunun yanında sessizce duran diğer uzun adama gitmesin diye elinden gelen çabayı gösterdi. "Şey... Pek değil... Fazla ihtimam istemiyor. Genetik sanırım."

"Ne güzel..." dedi kadın dürüstçe. Bir adım öne çıkıp Güney'i iyice süzmüştü. Sonra dudakları büzüştü biraz. Gözleri onun ince uzun bedeninde gezinmişti. "Ama çok da zayıfsın. Ve genç..." dedi hayıflanarak. "Kaç yaşındasın sen?"

"Anne!" dedi Tahir öne çıkarak. "Bence Güney'i utandırıyorsun. Emin ol yeterince büyük. Şimdi şöyle otur da biraz dinlen. Yolculuk seni yormuş olmalı. Ne zaman yola çıktınız?"

Güney onun bu müdahalesine sevinmişti. İçinden adama minnet duydu. Eğer Tahir öyle yapmasaydı kadın sorgulamaya devam edecek gibi gözüküyordu.

"Öğlen uçağıyla..." dedi kadın isteksizce. Onun gösterdiği deri koltuğa otururken, gözlerini zorlukla Güney'den ayırdı. Oğlunun uzun bedenini süzdü. "Hiç de yorulmadım. Zaten doğruca buraya gelmedik. Mesai saatinin bitimini bekledik. Belki işin vardır dedik."

"Olsun... Oyalanmadan gelebilirdiniz..."

"Kızılay'da gezdik..." dedi kadın. Homurdanarak yanına oturan kocasına baktı. Adamın yorulmuş olduğu belliydi. Ona hiç aldırmadı. Bakışlarını yeniden Tahir'in atletik bedenine çevirdi. "Zayıfladın mı sen?" diye sordu oğluna.

"Çocukları rahat bırak Meftune." diye baba kısık sesle söylendi.

"Ama zayıflamış?" diye itiraz etti kadın kocasına.

Tahir'e göz attı Güney istemeden. Zayıf mı? Adam Doğan'dan bile iriydi ona göre... Evet, vücudunda bir gram bile yağ yoktu ama gelişmiş kasları bu açığı kolayca kapatıyordu. Ona dokunan parmaklarında hissettiği kasların sertliğini hâlâ hatırlıyordu.

"Gayet iyiyim." dedi adam aldırmadan. "Bence bu sorgulama huyundan vazgeçmelisin anne."

"Oğlumsun. Sorgulayacağım tabii." Bakışları yeniden Güney'e kaymıştı ve onun güzelliğini ikinci kere fark edince kaşları düşünceli bir şekilde kırıştı. "Güney işe yeni mi girdin kızım? Geçen ay yoktun?"

"Evet efendim, yeni." dedi genç kız. Elinde dosyası, ne yapacağını bilemeden öylece duruyordu. Çıksa ayıp olacaktı. Kaçar gibi gözükmek istemiyordu. Akıllı Gülşah, onları içeriye soktuktan sonra kapıyı ardından kapatıp ortadan kaybolmuştu. Kendisi o kadar şanslı değildi. Üstelik bu rahat aile içinde bir an için kendisini fazlalık hissetmişti. "İçecek bir şeyler alır mısınız acaba?" dedi aklına gelen tek kaçış çaresiyle.

"Ben çay alayım..." dedi Tahir'in babası hemen. "Mümkünse büyük bardak ve açık olsun..." Koltuğa sanki bir kurtarıcıymış gibi gömülmüştü. Karısının onu çarşıda çok yorduğu belliydi. Sesi Tahir'e inanılmaz ölçüde benziyordu. Keskin bakışları da öyle. Sadece gözleri çok daha açık kahverengiydi. Kırlaşmış kısa saçları vardı.

"Benimki de çok çok açık olsun yavrum..." dedi Meftune Hanım. "Limon sarısı denir ya? Yanında da limon rica edeyim."

Güney gülümseyerek oradan uzaklaştı. Dışarıya çıkınca gerçekten rahatlamıştı. Tahir'in annesi meraklı olmaktan da öte, çok rahat birisi gibi gözüküyordu. Onun aklına gelen her soruyu çekinmeden insanlara sorabileceğini tahmin etti. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna ise karar veremiyordu.

Çayları çalışma odasına geri götürdüğünde, onların konuştuklarını gördü. Daha çok Meftune Hanım konuşuyor gibiydi. Tahir normal halinin dışında, annesini dinlerken gülümsüyordu. Kendi masasındaki koltuğuna oturacağına, annesinin karşısındaki koltuğa oturmuştu. Genç kız çayları herkesin önüne bıraktı. Tam doğrulup gitmeye niyetleniyordu ki Tahir ona seslendi.

"Güney! Sen de otursana bir dakika." dedi. Genç kız çaresiz kalarak onun yanındaki boş koltuğa yerleşti. Bu koltuk, iş başvurusu için ilk geldiğinde oturmuş olduğu koltuktu. Yine hemen kaçacakmış gibi neredeyse ucunda duruyordu. "Nida ile yemek için yer ayırtmıştın değil mi?" dedi ona.

"Evet, Tahir Bey." dedi genç kız.

"Onu iptal etmem ayıp olur..." diye mırıldandı adam. Kol saatine baktı. Zaman hızla ilerliyordu. Yemek için fazla vakti kalmamıştı. "Annem etmemi istemiyor zaten. Ben de senin onlarla ilgilenebileceğini düşündüm. Bu gece için bir işin var mı?"

Güney bakışlarını istemeden kadının yalvaran yüzüne çevirdi. Hatta "Lütfen!" demişti kadın samimice. "Bu soğuk şehri sevmiyorum. Şimdi Bilal de yorgun diye benimle hiç konuşmaz. Bu gece Tahir gelinceye kadar bizimle olur musun?"

"Şey... Tabii." dedi Güney çaresizliğini belli etmeden. Başka şansı var mıydı ki? Bu iyi olmamıştı. İçinden de *'Mahvoldum!'* diye geçirmeden edememişti. "Olurum tabii. Hiçbir işim yok."

Kadının yüzü mutlulukla aydınlandı. Neredeyse el çırpacaktı. "Harika!" dedi neşe içinde. "Yemeği de birlikte yeriz. Çok acıktık. Ama asla lokanta yemeği istemem. Tahir'in evine gidelim. İki dakikada pratik bir şeyler hazırlarız değil mi?"

Güney onun sıcaklığı karşısında şaşırmıştı. Sanki karşısında yıllardır tanıdığı birisi varmış gibi doğal davranıyordu. Pansiyon işlettiğine göre, insanlarla sıcak ilişkiler kurmaya alışmış olmalıydı. "Evet. Tabii." dedi o da gülümseyerek. Kalbini saran ısıya engel olamıyordu. Gözleri simsiyah parlayan bu güzel kadının kendisini etkilemesine engel olamıyordu.

"Sen de yemekten sonra gelirsin." dedi kadın bu sefer oğluna. "İstersen sevgilini de getir. Tanışmış olur..."

"Bakarız..." diye hafifçe homurdandı genç adam. Ama getirmeyeceği o kadar barizdi ki, Güney bunu hissetti. Onun sevgililerini ailesiyle tanıştırmak gibi bir huyu olmadığı belliydi. Çok da şaşırmadı. Herhalde öyle yapsa, annesinin hemen evlilik hazırlıklarına başlayacağını düşünüyordu.

Sonra aklına başka bir şey daha geldi: Eğer Tahir bu geceyi Nida'nın kollarında geçirmeyi hayal etmişse bile bunu başaramayacağı açıktı. Yemekten sonra gecenin belli bir saatinde eve dönmesi gerekecekti. Daha geç gelmesi ailesine karşı ayıp olurdu. Bunu onlara yapamayacak kadar da ailesine düşkün gözüküyordu. İki âşık, birbirlerine olan özlemlerini gidermek için başka bir geceyi kullanmak zorunda kalacaklardı...

Kalbini sabahtan beri sarmış olan bir sıkıntının uçup gittiğini hissetti. Gözleri iyice canlandı. "Siz çayınızı içerken ben de hazırlanayım o halde." dedi gülümseyerek. Yerinden kalktı. Tahir'e baktı. Genç adam gece sevgilisi ile birlikte olamayacağına üzülmüşse bile hiç belli etmiyordu. Bronzlaşmış sert formatlı yüzü ifadesizdi adeta.

Bilgisayarını kapatıp odasını toparlarken, aradaki camdan Meftune Hanım'ın kendisini süzdüğünün farkında değildi. Kadın birden gülümsemeyi bırakmıştı sanki. Ciddi bir yüzle oğluna baktı. "Çok güzel bir kız..." dedi ona.

"Öyle..." dedi Tahir de rahatça. O da gözlerini, masaya eğilmiş olan Güney'in biçimli kalçalarına dikmişti. İnce beyaz kumaş iç çamaşırını belli etmediğine göre tanga tarzı bir şey giymiş olabileceğini düşünüyordu o anda. Bir fırsatını bulup o tangayı mutlaka görme isteği ile doldu bedeni. "Fena değildir."

"Saçmalama oğlum! Daha evvel bu kadar güzel bir sarışın görmedim. Ya sen körsün ya da bu kız dişiliğini sana gösteremeyecek kadar beceriksiz."

"Meftune!" diye homurdandı Bilal Bey. Çayını yudumlarken ayaklarını rahatça sehpaya uzatmıştı. "Uğraşma oğlanla! Başım ağrıyor zaten. Onun da başını ağrıtma!"

"Ne?" dedi kadın ona biraz şaşkınca. "Ben mi ağrıttım başını?"

"Bu kadar enerjiyi nereden buluyorsun bilmiyorum. Sana iki saat önce gelelim dedim. Ya da doğrudan eve gidebilirdik. Yok, sen illa ki alışveriş yapacaktın."

"Ama buradaki çeşitler çok güzel!" diye kendisini savundu kadın. "Anamur'da bunlar yok." Oğluna çevirdi bakışlarını. "Babana kalsa hiç evden çıkmayacak. Giysilerimiz eskidi, farkında değil. Mersin veya Antalya'ya bile gitmek istemiyor. Ne biçim gazeteci bilmem?"

"Çok dolaştım. Yeter." dedi adam aldırmadan.

"Tüm derdi bahçesi..." Meftune Hanım kocasına baktı hafif tersçe. Bir an dikkatle süzdü. Sonra birden uzandı. Elinin tersini adamın alnına dayadı. "Çok mu yoruldun aşkım?" dedi daha yumuşak bir sesle. Sesinde endişe kırıntıları hissediliyordu. "Ateşin de yok ama? Başın mı ağrıyor?"

Adam alnındaki minik eli tutup dudaklarına götürdü. Gözlerini kapamıştı o an. "İdare ederim. Sen sadece oğlumuzun başını ağrıtma yeter."

Tahir ise gülümseyerek ikisi arasındaki diyaloğu izliyordu. Daha annesiyle babasının kavga ettiklerini görmemişti. O yüzden aralarındaki atışmalar ne olursa olsun gayet rahattı.

"O burnunun dibine bir dünya güzeli getirmiş, farkında değil." dedi Meftune Hanım. "Kör o, kör!"

"Kör falan değilim anne!" dedi Tahir sakince. Gözleri yeniden cam bölmeden Güney'e kaymıştı. "Onun tüm özelliklerinin farkındayım emin ol."

"Öyleyse?" diye sordu kadın. Sonra aklına gelen düşünceyle gözlerini açtı. "Güney nişanlı veya evli mi yoksa? O parmağındaki yüzük ne anlama geliyor?"

Bilal Bey de yumduğu gözlerini açmış, oğlunun cevabını bekliyordu. O da Güney'in ne kadar güzel olduğunu fark etmişti tabii. Ve Tahir'in kıza bakışlarından anlaşıldığına göre oğulları bu güzelliği çoktan keşfetmişti.

"Hayır, değil anne. Daha yirmi iki yaşında ve idealleri var." Annesinin baskısını azaltmak için kızın güzelliğini çok da umursamıyormuş gibi davranmaya karar vermişti. "Güney'in ne kadar güzel olduğunu ben de görüyorum elbette. Ama ben onu güzel olduğu için değil yetenekli olduğu için işe aldım. O gerçekten çalışkan ve becerikli bir kız. Kaybetmek istemiyorum..."

Meftune Hanım neredeyse yüksek sesle güldü. Siyah gözleri ışıldamıştı. "Duy da inanma!" dedi alayla. "Bilal Bey, oğlumuz kuruyor mu yoksa?"

Kocası koltuğunda biraz doğruldu. Gözleri önce oğlunda gezindi. Sonra başını hafifçe çevirip Güney'in olduğu tarafa baktı. Genç kızın çantasına doğru uzandığını görünce de ayaklarını sehpadan indirip doğruldu. "Vardır bir planı. O hiçbir şeyden korkmaz." dedi rahat bir tavırla. Kapı açılıp da Güney içeri girerken, odaya sanki bir ışık huzmesi dolmuştu. Temiz bir bahar havası gibiydi. Saçlarını çözmüş, omuzlarından geriye salmıştı. Makyajı bile doğru düzgün yoktu. Yine de kendilerine gülümseyerek bakan iri güzleriyle şahane güzeldi. "Belki biraz..." diye ekledi en son. Güney korkulmayacak bir kadın değildi. Erkekler için ciddi anlamda tehlikeli gözüküyordu.

"Ben hazırım." dedi Güney onlara konuşmalardan habersiz. "Bardakları sabah toplarım. İsterseniz hemen çıkabiliriz?"

"Çıkalım." Bilal Bey ayağa fırlamıştı hemen. "Yoksa burada uyuyacağım. Siz yemek yapıncaya kadar biraz kestirsem iyi olur."

"Olmaz!" diye itiraz etti Meftune Hanım. O da ayağa kalkıp çantasına uzanmıştı. "Sonra asık suratlı oluyorsun. Gece de uyuyamazsın sonra." Kocasının koluna girmesi aynı bir genç kız edasıydı. Gözleri onun gözlerinde, tatlı bir şekilde gülümsedi ona. "Uyku yok... Ama o harika salatanı yapabilirsin. Bir şeyle meşgul olursan belki kendine gelirsin."

"Baş ağrımı ne yapacağız?" dedi adam onunla birlikte kapıya giderken.

"Ben onu da hallederim..." dedi kadın. "Olmadı, sevdiğin gibi ovarım."

Güney ayakta öylece kalakalmıştı. Onların birbirleriyle açıkça oynaşmaları çok hoştu ama Tahir'in yanında utanmıştı biraz. Genç adam yanına geldi. Ceketini giymişti. Açık kapıdan çıkan annesi ile babasının ardından baktı öylesine. Çoktan gözden kaybolmuşlardı. "Aldırma sen onlara." dedi sakin bir tonla. "Birbirlerini yirmi yıl sonra buldular. Bir dakika bile ayrı kalamıyorlar artık."

"Çok tatlılar..." dedi Güney. Buna gerçekten inanıyordu. İkilinin arasındaki sevgi açıkça görünüyordu. Tabii, daha çok belli eden taraf kadın tarafıydı ama Bilal Bey'in de gözlerinden neler hissettiği gözüküyordu. Genç adamın anne ve babası hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Yirmi yıl sonra birbirlerini bulmaları da ne demekti? Bunu en kısa sürede öğrenmeliydi. Belki de Tahir'in soyadının

arkasındaki gerçek burada yatıyordu? Ağzından önemli bir sırrı kaçırdığının farkında mıydı acaba?

"Öyleler sanırım. Bu gece onlarla ilgilenerek bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedi genç adam.

"Önemli değil..." derken ona gülümsüyordu Güney. Genç adamın bir şey fark etmesini istemiyordu. Hele ki ağzından bir sır kaçırdığını...

"En kısa zamanda döneceğim..."

"Önemli değil dedim ya... Sorun olacağını zannetmiyorum."

"Bana kızmıyor musun?"

Genç kız onun gözlerinin içine baktı. Bundan hem hoşlanıyordu hem de hoşlanmıyordu. O siyah gözler fazla yakıcıydı. "Görevlerimin arasında olduğunu düşünüyorum. Sorun değil. Ama görev icabı bile olsa öyle hissetmiyorum. Anneniz çok sıcak. Sanırım bu gece benim için de zevkli olacak."

Genç adam "Umarım." diye mırıldandı. Gözleri yeniden dudaklarına kilitlenmişti. Sonra başını eğdi yavaşça. Açık kapıdan birisinin girebileceğini umursamadan dudaklarını genç kızın dudaklarına dokundurdu. Hırsız gibi değil. Müşfikçe... Çapkın gibi değil. Sevgili gibi...

Güney bu öpücüğe hiç itiraz etmemişti. Belki... Belki biraz daha uzatabilirdi bile.

Ama bir iki saniye sonra genç adam dudaklarını istekli kırmızı dudaklardan geri çekti. "Tüm gün bunu yapmayı istedim." diye itiraf etti ona. Daha da yapmak istiyormuş gibi gözleri hâlâ dudaklarındaydı. "Toplantıda bile aklımdaydın..."

Güney derin bir nefes aldı. "Bakmayın öyle." diye fısıldadı. "Lütfen! Bana böyle bakarsanız anneniz her şeyi anlayacak." Sesi adeta yalvarıyordu. Gerçekten de genç adam kendisine böyle baktıkça içindeki tüm direniş kırılıyordu. Bu çok utanç vericiydi. Ayrıca bir kadın olarak Meftune Hanım durumu hemen keşfedecekti.

"Neyi anlayacak? Çok güzel bir kızı öpmeyi çok istediğimi mi?"

"Sanki engelliyormuşum gibi davranmayın." derken gözleri açık kapıya kaymıştı. "Ama zamanlamayı doğru ayarlamanız ikimizin iyiliği için de iyi olur."

"Emin ol annem seni öptüğümü görse sevinirdi." dedi genç adam alaycı bir tonla. "Seni çok beğendi. Nasıl oluyor da insanlara

kendini bu kadar kolay sevdiriyorsun anlayamıyorum. Sende şeytan tüyü var küçük hanım."

"Hadi gidelim... Merak edecekler."

"Endişelenme. Açıklayamayacağım bir şey yok."

Güney elinde olmadan gülümsedi. "Ne kadar da rahatsınız. Erkek olmak böyle bir şey demek galiba?"

Tahir sesini çıkarmadan onun koluna girdi ve kapıya yönlendirdi. Ama Güney odadan çıkarken usta bir manevrayla kolunu kurtarmıştı. Bu adamla ne yapacaktı, hiç bilmiyordu. Neden ondan yeterince nefret edemiyordu? İçindeki bir parça, ona karşı çok yumuşaktı. Hem de büyükçe bir parça...

21. BÖLÜM

İkisi birlikte odadan çıktıklarında, Gülşah'ın da henüz gitmediğini gördüler. Asansörün önünde, Tahir'in ailesiyle bekliyordu. Onların niye geride kaldığını pek de merak etmemiş gibiydiler. Gülüşerek bir şeyler konuşuyorlardı. Beş dakika sonra ise binanın en alt katındaki otoparktan Tahir'in arabasıyla çıkmışlardı. Gülşah, Kızılay'da biraz işi olduğunu söyleyerek onlardan giriş katında ayrılmıştı. Erkekler önde, Güney ile Meftune Hanım arkada oturuyorlardı. Eve kadar pek konuşmadan, radyodan gelen müziği dinleyerek gittiler. Arabanın bagajında ise Meftune Hanım'ın alışveriş paketleri duruyordu. Evin özel güvenlikli garajına giren Tahir, paketleri kendisi taşıdı. Dışarısının sıcağından sonra evin konaklı serinliği hepsine iyi gelmişti.

İki kadın, evdeki odalardan birisini kullanıma hazırladılar birkaç dakikada. Güney onların her gelişinde bu mavi tonlu odada kaldıklarını öğrenmişti. Hatta dolabın içinde birkaç parça özel eşyaları bile vardı. Evin içinde o kadar çok oda vardı ki, fazladan on kişi bile kalabilirdi. En azından dört çift için daha yatak odası vardı.

"Aldıklarımızı sonra yerleştiririm," dedi Meftune Hanım yerdeki poşetlere bakarak. Tahir onları getirip yanlarından ayrılmıştı. "Yemeğe ne yapalım?"

"Siz dinlenin." diye gülümseyerek cevap verdi Güney. "Ben yemeği hallederim. Zaten dün bir sürü malzeme almıştım. Oğlunuz da boşuna almışım diye bu sabah bana söylenip duruyordu."

"Sen onun için alışveriş de mi yapıyorsun?" Meraklı bir şekilde sormuştu bu soruyu.

"Evet… Görevlerim arasında. Oğlunuzun her şeyiyle ilgilenmek üzere işe girdim."

"Allah Allah! Bu ilginç… Zor değil mi?"

Güney bir an düşündü. Sonra narin omuzlarını silkti. "Çok zor değil. Ben de başta zor olacağını düşünmüştüm ama evli olup da çalışan herhangi bir kadın gibiyim. Gündüz işim ve patronum var… Gece de ilgileneceğim bir adam ve evim… Yani bu gece sizinle burada kalmak da görevlerim arasında…" Kadının bakışlarını görünce iç çekti. Elini uzatıp onun elini tuttu. "Yanlış anlamayın. Görev de olsa, burada kalmayı kendim istedim. Tahir Bey demeseydi bile kendim derdim. Emin olun zorlama değil. Siz çok tatlı bir çiftsiniz."

"Seni zor durumda bırakmayı istemeyiz." dedi kadın sıkıntıyla.

"Dedim ya. Oğlunuzla ilgili bir şey değil. Hem ben de evde tek başıma sıkıcı bir akşam geçirecektim. Benim için de iyi oldu." Gülümsemesi samimiyetinin göstergesiydi. Meftune Hanım onun can alıcı mavi gözlerinden bakışlarını zorlukla kaçırdı.

"Eh. O zaman, madem öyle, hadi yemek yapmaya girişelim. Sana yardım edeceğim. Rahat etmem yoksa. Senin burada bir çalışan gibi değil, bizden birisi gibi olmanı isterim."

Mutfağa geçtikleri sırada Tahir de içeriye girdi. Üzerini değiştirmişti. Siyah kumaş bir pantolon ile yarı parlak, bordo renkli, vücuduna iyi oturan bir gömlek giymişti. Gömleğin kolları uzundu ama bileklerinden spor bir şekilde kıvırmıştı. Genç kız onun kır saçlarına o rengin ne kadar yakıştığını düşünmeden edemedi. Bir ailesinin yanında adama baktığı anlaşılmasın diye buzdolabına gidip önceki gün koyduğu taze etlere uzandı. Tahir de annesinin yanağından sıcak bir şekilde öpmüştü.

"Çok gecikmem. Hemen gelirim," dedi ona.

"Acele etme oğlum. Nasılsa Güney var. Sen sevgilinle gecenin tadını çıkar." Kadın annece bir şefkatle konuşmuş ve eliyle de oğlunun gömleğinin yakasını düzeltmişti. "İyi eğlenin."

'Ama sevişmeyin.'

Güney içinde konuşup duran fısıltıyı duymazdan gelmeye niyetliydi. Zaten sevişebileceklerini zannetmiyordu. Herhalde yemekten sonra çok oyalanmazdı. Annesi ve babası buradayken o kadar rahat olamazdı.

Tahir gittikten sonra, aslında zaman çabucak geçti. Güney babasından öğrendiği yöntemle etleri pişirmeye başladı. Önceden tuz, kekik, karabiber ve zeytinyağı ile terbiye etmişti. Çok vakitleri olmadığı için terbiye olmasını fazla beklemeyecekti. Etler kısa bir süre beklerken, salatayı hazırlamaya girişen Bilal Bey'in yanına gitti. Onun ünlü salatasını nasıl yaptığını izledi. Adamın iri parmakları maharetle çalışıyordu. Baş ağrısı geçmiş olmalıydı ki, gevezelik bile yapıyordu. Onun oğluna benzemediğini, hatta biraz komik birisi olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Elindeki soya filizlerini de olduğu gibi salataya atıp Güney'e göz kırptı. "Bu salatayı yapmayı, gazetecilik yaptığım yıllarda Hong Kong'da öğrenmiştim. Tabii, onlar adını bile bilmediğim türden böceklerle süslüyorlardı. Maalesef ben koyamıyorum…"

"İyi ki…" dedi Güney yüzünü buruşturarak. "İğrenç olmalı."

Adam bıyık altından gülümsedi. "Aslında tadı harika olur. Ben bulamadığım için koyamıyorum." Güney'in yüzündeki dehşet ifadesini görünce de bir kahkaha attı. "İçinde ne olduğunu bilmezsen pek sorun olmuyor…"

Güney olduğu yerde titredi. Kirpikleri kırpışmıştı. "İnanamıyorum size! Açlıktan ölsem böcek yemem…"

"Karides yiyorsun ama?.."

"O böcek değil ki?"

"Benzer familyadan… Canlısının böcekten bir farkı yok. Ya salyangoz? Afiyetle yenir… Bir zamanlar bu ülkede salyangoz kralları vardı."

Güney burun kıvırdı. "Ben yemem. Bu durumda sizin pek çok değişik şey yediğinizi düşünebilir miyim?"

Adam güldü. "Tabii ki yedim. Aç kalınca böcek yemek iyi bir yöntemdir. Çoğu çok besleyicidir. Karınca, akrep…"

"Ay! Yeter!" dedi Meftune Hanım elindeki kepçeyi sallayarak. O da çorba ve pilav yapma işine girişmişti. "Bunları bir daha dinleyemeyeceğim. Tahir de yemiş o iğrenç şeylerden. Kurbağa mur- bağa… Iyyy! Nasıl mideniz alıyor bilmem. Konuşurken bile iğrenç…"

Güney ilgilenmiş gözleriyle kadına baktı. "Tahir Bey... nerede yemiş ki?"

"Ne bileyim ben... Anlatmıştı bir kere. Yanında da o güzel gözlü çocuk vardı..."

"Doğan Bey mi?"

"Yok... Onun bakışları tehlikeli. Benim dediğim diğeri. Hani şu kahverengi gözleriyle bile bir kadını kendisine âşık edebilecek gibi olan..."

"Tamer..." dedi yan taraftan Bilal Bey. Sonra aklına hoş olmayan bir şey gelmiş gibi kavisli kaşlarını çattı. "Kıskanmalı mıyım?"

Bu sorunun aynısını benzer bir şekilde Tahir sormuştu. Güney elinde olmadan gülümsedi. Sertan erkekleri biraz kıskanç oluyorlardı anlaşılan. Tahir'in annesi ise neşe içinde kıkırdadı. "Daha neler... O oğlumuzla yaşıt. Hem o yakışıklı, ateş gibi bir Yunanlıya âşık diye biliyorum."

"Rahatladım doğrusu." diye mırıldandı adam ciddi bir sevimlilikle. Güney gülümseyerek etlerin başına geçti. Bu çiftten hoşlanmaya başlamıştı. Zaten çok taze ve nazik olan etin tavada kısık ateşte pişmesi fazla vakit almamıştı. O arada pilav ve çorba da olmuştu.

Masa gerçekten güzeldi. Genç kız marketten aldığı barbunya ve zeytinyağlı sarma konservesini de açıp tabaklara koymuştu. Masaya oturduklarında bir an birbirlerine baktılar. Bu kadar şeyi kim yiyecekti? Yoğurdundan salatasına her şey dört dörtlüktü. Sonra karşılıklı gülüştüler.

"Harika bir ziyafet olacak." dedi Bilal Bey. "Aptal oğlum da keşke burada olsaydı." Eline çatalını almış, çorbadan önce çatalı hevesle barbunya pilakiye daldırmıştı.

Tahir'in annesi ise Güney'in tatlı gülüşünü seyrediyordu hâlâ. O kocasının kendi öz oğluna neden aptal dediğini elbette anlamıştı. Koca Ankara'da bu kadar güzel kaç tane kız olabilirdi ki? Ve o aptal oğulları başka bir kadınla birlikteydi. Bu göz kamaştıran güzelle değil.

Tahir geldiğinde, oturma odasında çerez atıştırıyorlar ve çay içerek televizyon seyrediyorlardı. Arada da izledikleri dizi hakkında konuşuyorlardı. Bilal Bey'in uykusu açılmış gibiydi. O da rahat bir tavırla ama onların sohbetlerine fazla katılmadan televizyonu izliyordu. Özellikle dizideki acıklı sahnelerde kadınların iç çekmelerini veya nefeslerini tutmalarını bıyık altından gülerek izliyordu.

"Bakıyorum keyfiniz yerinde?" diye mırıldandı Tahir. Elleri cebinde onları seyrediyordu.

"Gel oğlum!" dedi babası. "Bu iki sulugöz ne zaman ağlayacak diye merak ediyordum ben de."

Tahir bir televizyona, bir de iki kadına baktı. Sonra gülümseyerek içeriye girdi. Güney'in kalkmasına fırsat vermeden onun yanındaki boş yere oturdu. İki kişilik koltuk bir anda küçücük kalmıştı sanki. Ama genç kız bu yakınlıktan hissettiği rahatsızlığı belli etmedi. Usulca biraz daha kenara kaymıştı. Böylece adamın kalın bacağının kendi bacağına değmesini engellemişti.

"Çay alır mısınız?" diye sordu genç adamın gözlerine bakarak. Tahir konusunu anlamak ister gibi gözlerini televizyondaki diziye dikmişti. Sadece başını salladı.

"İyi olur..."

Güney hemen yerinden doğruldu. Mutfağa geçip bir fincana patronunun sevdiği gibi çay koydu. Şekerini de atıp alışkanlıkla karıştırdı. Geri döndüğünde, onun da gözleri televizyonda çerez atıştırdığını gördü. Güney'in çerezlerinden didikliyordu. Çayını önüne koydu. Kendi fincanı da orada olduğu için mecburen onun yanına oturmuştu.

"Nida... hediyeyi sevdi mi?" diye sordu biraz merakla.

Adamın kara bakışları ona döndü. "Evet, bayıldı. Teşekkürler."

"Onu niye getirmedin?" diye sordu annesi. "Tanışmış olurduk."

Tahir cevap vermeden çayına uzandı. Sebebini söylemeye niyeti yok gibiydi. "Şimdi rahat etmezdi..." dedi bir yudum aldıktan sonra umursamazca. "Sonra tanıştırırım. Siz ne yaptınız?"

"Keşke sen de olsaydın. Harika bir yemek yedik."

"Güzel... Olmak isterdim. Neyse, kendimi affettirmek için yarın gece sizi yemeğe çıkarayım mı?"

"Harika olur. Yarın tüm gün alışveriş yapmak niyetindeyim," diye keyifle onayladı Meftune Hanım. Alışveriş yapacak olmanın mutluluğu gözlerine yansımıştı. "Sizin gibi koca adamlara yemek falan yapacak zaman bulamam yani."

"Ben seninle hiç gelemem..." diye homurdandı baba. "Bugün sadece iki saat gezdim, ayaklarım koptu. Savaş muhabirliği yaparken bile bu kadar yorulmuyordum."

"Ben tek başıma gezerim..."

"Tek başına olmaz anne!" dedi Tahir otoriter bir sesle. "Artık eskisi gibi genç olmadığını unutuyorsun. Ankara da eski Ankara değil." Gözleri Güney'e kaydı. Genç kız onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Güney gelsin seninle... Eminim o da keyif alacaktır."

"Kızcağız sıkılmasın benim gibi yaşlı birisinden?"

Meftune Hanım samimi bir şekilde konuşmuştu. Güney farkında olmadan itiraz etti. "Elbette sıkılmam. Memnuniyetle gelirim."

"O halde yarın işe gelmene gerek yok Güney." diye keyifli bir tonla mırıldandı Tahir. "Yarın müsait olduğun saatte gelip annemi alırsın." Sorunun halledilmesine sevinmişti. Annesinin Güney'in elinde emniyette olacağını biliyordu.

Gecenin sonuna doğru, Güney eve gitmek üzere izin istedi. Vakit gerçekten geç olmuştu. Tahir hemen ayağa kalktı.

"Ben seni bırakayım..."

"Gerek yok." diye itiraz etmeye yeltendi Güney. "Bir taksi ile..."

Ama genç adam onu susturmuştu bile. "Ben seni bırakırım." Hafif sert sesi itiraz kabul etmeyeceğini gösteriyordu. "Bu saatte taksi ile gidemezsin."

"Doğru." Tahir'in babası da aynı fikirdeydi ki, hemen oğlundan yana çıkmıştı. "Tahir bıraksın seni..."

Az sonra genç kız Tahir'in ailesi ile vedalaşmış, asansörün içinde genç adam ile birlikte garaja iniyordu. Arabaya bindiklerinde her yer sessizdi. Ancak motor çalışır çalışmaz içeriyi radyodan gelen hafif bir müzik sardı.

Trafiğe karıştıktan birkaç dakika sonra, Tahir ona baktı. "Annem ne zamana kadar kalacaklarını söyledi mi?"

Güney de adamın karanlıkta kalan gözlerine baktı. Acaba Nida ile olabileceği gecelerinin azalmasından mı korkuyordu? Ailesi burada olduğu sürece Nida ile görüşse bile gece onun yatağında kalamayacağı açıktı. "Söyledi... Sanırım hafta sonuna kadar buradalarmış. Uçak biletlerini Pazar günü için almışlar." Sözleri üzerinde genç adamın kaşlarının çatıldığını görünce yeni bir merak sardı içini.

Güney'in sandığının aksine, Tahir'in endişesi Nida ile buluşup buluşmamak değildi. Yemek sırasında Savcı Muhsin'den bir telefon almıştı. Suriye'deki bir heyetten iki Türk milletvekili ile onlara eşlik edenlerden iki gazeteci, Esad yanlıları tarafından kaçırılmıştı. Ajanlıkla suçlandıkları düşünülüyordu. Şimdilik olayı kimse bilmiyordu. Fakat yarın çok kişinin öğreneceği bir gerçekti. Kaçırılanların

bulundukları yer henüz tespit edilmemişti. En geç bir iki güne kadar yerlerinin bulunacağı tahmin ediliyordu. Görüşmelerden bir sonuç alınamazsa, ani bir baskınla onları kurtarmaları isteniyordu. Doğan ve Tamer'e de haber vermişti. Onlar da hazır bekliyorlardı. Şu anda bile çağırılabilirlerdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Güney ona.

Bir göreve gideceğini Güney'e nasıl söyleyecekti ki? Bu konuyu düşünmemeye çalışmıştı ama vakti gelmişti işte. Ona gerçeği söyleyemeyeceği açıktı. Henüz kendisinin kim olduğunu öğrensin istemiyordu. Ama tek başına çıkması muhtemel olan bu birkaç günlük macerayı ona nasıl açıklayacaktı? Makul bir bahane bulması iyi olurdu.

"Önemli bir şey yok..." diye mırıldandı. Aslında görev sırasında ölse, onun sevineceğini düşünmüştü o an. Belki de söylemeliydi. Çünkü gerçekten tehlikeli bir görev olacağa benziyordu. Tepeden tırnağa kadar silahlı insanların içine girmeleri gerekebilirdi. Zaten yardımcısı olarak eninde sonunda çıktığı bu görevlerden Güney'in de haberi olacaktı. Kaçınılmaz şeyi daha ne kadar erteleyebilirdi ki?

"Bana her şeyi anlatmazsanız nasıl sizin sağ kolunuz olurum?" diye sordu Güney. Sesinde hafif bir merak vardı. "Sorun Nida ise ben akşamları ailenizle ilgilenirim."

"O değil."

"Ne peki?" Genç kız iri gözlerle kendisini süzüyordu. Nida'dan başka aklına bir şey gelmiyordu. Sonra... Sonra birden ürperdi. Sebepsiz yere... Ya da aklına gelen bir başka ihtimalle. Bu dillendiremeyeceği bir ihtimaldi. "Söyleyin lütfen!" dedi sesi biraz titreyerek.

"Kesin bir şey yok. Önemli değil yani. Yakında... bir yere gitmem lazım olabilir. Planda olmayan bir organizasyon... Toplantı gibi bir şey." Daha iyi nasıl açıklayabilirdi ki? Her an ölebileceği berbat bir çatışmaya gönderildiğini mi?

"Toplantı mı?" Güney, yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. "Ben de geliyorum değil mi?"

"Hayır. Senin gelmene gerek yok. Ben birkaç gün kalıp gelecek. Sen burada kalıp ben yokken işleri kontrol edersin. Aslında tam da annemler buradayken olması kötü oldu. Belki annemler gittikten sonra olur toplantı. Bilemiyorum. Haberin olsun istedim. Birden ortadan kaybolursam şaşırma. Gerçi sana haber vermeye çalışırım ama..." Sustu. Öyle oluyordu ki sabahın kör ünde çağrılıyorlardı. O saatte Güney'i uyandırmaya kıyabileceğini sanmıyordu.

"Toplantınız nerede?.. Sorarlarsa diye..." Yavaşça mırıldanmıştı.

"Kimseye bir şey söylemene gerek yok… Gülşah randevularımı ayarlar zaten…"

Ve tabii ki Güney'e de nereye gideceğini söylememişti. Güney gözlerini yola çevirdi. Evet. Tam da aklına gelen şeydi bu… Onun bir göreve gideceğini anlamıştı. Onun toplantı dediği şey büyük ihtimalle o gizli görevlerden birisiydi. Ölümle sonuçlanabilecek bir görev… Nasıl da gözlerinin içine bakarak yalan atıyordu pervasız adam. Ölüme gitmek bu kadar mı kolaydı? Ellerini kucağında sımsıkı kavuşturduğunun farkında değildi. Kalbinin neden deli gibi atmaya başladığını da anlayamıyordu. Aslında… tam da… kendi işine yarayabilecek bir şeydi bu görev. Ve belki de bir şeyler ters giderdi… Onun ölmesi... Bu olabilir miydi? Böylece elini bile sürmeden intikamı gerçekleşmiş olurdu. Ama… Ama onun ölmesini istemiyordu ki. Evet, cezasını çekmesini istiyordu ama ölmesini istemiyordu. Kardeşinin ölümünden beri böyle şeylere hassas olmuştu anlaşılan. Şu yanındaki katil için bile endişe ettiğine inanamıyordu.

"E ne yaptınız?" diye sordu Tahir birden. "Annemle ve babamla olmaktan çok sıkılmadın umarım? Seni buna zorladığım için gerçekten üzgünüm. Görev alanında bu yoktu." Konuyu değiştirmeye çalıştığı o kadar belliydi ki.

Genç kız belirsizce iç çekti. Sonra kendisini zorlayarak gülümsedi. "Hayır. İnanın hiç sıkılmadım. Annenizin harika birisi olduğunu söylemek zorundayım."

Tahir de başını salladı yavaşça. "Öyledir… Çok sıkıntı çekti. Ama şimdi mutlu… Mutlu olmayı en çok hak edecek kişilerden birisidir."

Genç kız dişlerini sıktı istemdışı bir hareketle. O kadının mutluluğu, kuşkusuz, oğlunun bir ölüm haberi ile sarsılabilirdi… Ne biçim bir adamdı bu? Neden ailesini böyle üzecek risklere giriyordu? Parası vardı… Çok gençti… Normalin dışında yakışıklıydı. Daha ne istiyordu ki? Onu o gece öldürmediyse, bir sebebi de ailesiydi. Bıçağı kaldırdığında uyuyan perişan suratına bakmış ve bir ailesi olabileceği aklına gelmişti. Katil olsa da onu seven bir kadın, belki güzel bir çocuk, anne ve baba…

Sessizce durması üzerine Tahir de yeni bir konu açmadan araba sürmeye devam etti. Bir süre sonra genç kızın evinin önüne gelmişlerdi. Güney arabadan inmeden önce ona baktı. Ne zaman giderdi acaba? Kesin bir şey söylememişti. Bir şey mi bekliyordu? Büyük

ihtimalle bir emir… Kime bağlıydı bu karanlık ekip? Ve Doğan ile Tamer de onunla olacak mıydı?

"Teşekkür ederim." dedi adama gülümseyerek. "İyi geceler!"

"Sana da küçük Güney…" dedi genç adam onun güzel gözlerine bakarken. Dudaklarında artık sıkça belirmeye başlayan minik bir gülümseme vardı.

"Artık küçük olmadığımı en iyi bilen kişi sizsiniz…" diye mırıldandı genç kız.

Genç adam konuşmadan bir süre onu süzdü. Sonra erkeksi dudakları kıpırdandı. "Evime taşınman konusunda ısrar ediyorum."

Genç kız şaşırmıştı. "Bu konuyu konuşmamış mıydık?"

"Bugün eve geldiğimde seni görmek çok hoşuma gitti." diye itiraf etti Tahir. Gerçekten de onu orada, kendi iki kişilik koltuğunda otururken görünce, bundan hoşlanmıştı. Ve gidip yanına oturmak çok güzeldi. "Evime taşın… Söz veriyorum, sen istemedikçe hiçbir şey olmayacak…"

Güney iç çekti. Dürüst olmalıydı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Birkaç dakikada benim de isteyeceğim bir hale getiriyorsunuz beni… Siz çok tecrübelisiniz ve ben karşı koyamıyorum. Sizinle sevişmenin güzel olabileceğini biliyorum artık ama yapamam… Henüz… Henüz çok erken. Bir süre küçük öpücüklerle yetinmek zorundasınız."

"Senin ne zaman hazır olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu Tahir sıkıntılı bir tonla.

Güney başını salladı yavaşça. "Anlarsınız… Sizin yüzünüzden kendimi tanıyamıyorum zaten. Evlenmeyeceğim bir erkeğin yatağına gireceğimi bile kabullendirdiniz bana. Bu çok acımasızca…"

"Üstüne çok mu geliyorum?"

"Hayır ama… kendi düşüncelerim korkutuyor beni." Bu gerçekti. Ondan nefret etmeye çalışırken onunla sevişebileceğini bilmek ağır bir yüktü. Ne biçim bir kadındı ki, kardeşinin katilini inanılmaz çekici buluyordu? Daha kaç gündür tanıyordu bu adamı? Bekâretini de kardeşinin canı gibi alıverecekti ve belki de iki ay sonra ilgisini kaybedecekti. Diğer kadınlara yaptığı gibi Güney'i de kendisinden uzaklaştıracaktı.

"Evlensek… bir şey değişir mi?" diye mırıldandı Tahir. Gözleri koyulaşmıştı iyice.

Güney gülümsedi. "Evlensek elde edeceğiniz ödül, özgürlüğünüze değer mi?"

Genç adam omuz silkti. "Özgürlük göreceli bir şey... Sen ise büyük bir ödülsün."

Güney gülümseyerek kapıyı açtı. Ona bakmadan dışarıya çıktı ve kapıyı hemen ardından kapatmadı. Durakladı... Asi bir rüzgâr birkaç perçemi yüzüne doğru savurdu o anda... Tahir genç kızın duru güzelliğini seyrediyordu. Çevreden yayılan zayıf ışıkların verdiği gölgeler bile onun aydınlığını engelleyemiyordu. Gizemli bir orman prensesine benziyordu.

Haylaz rüzgârda uçuşan saçlarını yüzünden geri çeken Güney, değişik bir bakışla genç adama bakmıştı. Dudaklarındaki gülümseme biraz azalmıştı. Onun evlilik hakkındaki saçma sözleri aklında geziniyordu. Adamın gerçek düşünceleri değildi tabii. Olamazdı... Tahir sadece genç kızı ne kadar çok istediğini belirtmek için öyle konuşmuştu. Üstelik gerçekten istese bile bu evlilik olamazdı. Tahir dizlerinin üstünde sürünerek evlenme teklif etse bile onunla evlenemezdi. Kardeşini vuran acımasız bir adamla evlenebilir miydi? Elbette hayır. Belki de... Belki de bu yüzden onunla seks yapmayı düşünüyordu. Belki de bu yüzden, bir daha hiç evlenemeyecek olsa bile, saflığını ona vermeyi düşünüyordu. Yılbaşı gecesi başını kaldırıp ona bakmadığı için çok pişman olmuştu. Yeniden pişman olmak istemiyordu. Ama bu da çok ciddi bir konuydu. Kim düşmanıyla sevişmek isterdi ki? Allah'ım! Nasıl bir kadın haline dönmüştü böyle?

"Dikkatli gidin..." diye mırıldandı yavaşça. Söyleyecek bir şey bulamayınca aklına o gelmişti. Onun eve güvenli bir şekilde gitmesinin kendisini ilgilendirmediğini düşünse de kelimeler dudaklarından dökülmüştü işte. Genç adam sadece başını eğmişti. Sonra onun ciddi, yakışıklı yüzünden kaçırdı gözlerini. "İyi geceler!" diye mırıldandı adama alçak bir sesle ve cevabını beklemeden kapıyı kapatıp döndü. Apartmanın girişine doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Aklı şimdi de onun ne zaman göreve gideceğindeydi.

Ertesi gün hava çok güzeldi. Yaz artık kendisini hissettiriyordu. Güneş sanki daha parlaktı. Büroya erkenden giden genç kız her zamanki gibi kahvaltıyı hazırladı. Patronunu beklemeye başladı. O dakikalarda da Tahir asansörden çıkmıştı. Uzun adımlarla kendi bürosuna yürüdü. Güney'in annesi ile buluşacağını bildiği için o sabah gelmeyeceğini düşünüyordu. Gelmemesini söylemişti zaten. Annesi

ve babasını uyandırmadan evden çıkmıştı. Canı kahvaltı etmek de istemiyordu. Galiba o sarı saçlı kızın varlığına fazla alışmıştı. Hem de daha bir hafta olmuşken...

Tahir bürosuna girdiğinde, doğruca masasının başına gitti. Özel dikim ceketini çıkardı. Sandalyesinin yanındaki askıya astı. Belindeki tabancayı da çıkardı. Onu her zaman yanında taşımıyordu. Özellikle Güney'in görmemesi için son zamanlarda hiç yanına almamıştı. Tam onu masasının çekmecesine koyarken arkasında bir kıpırtı hissetti. Bedeni bu minicik titreşimi algılamıştı. Daha Gülşah'ın gelmesine vardı. Erken mi gelmişti? Refleksli bir hareketle döndü.

Güney kocaman açılmış gözlerle kendisine bakıyordu.

"Güney?" dedi onu görmüş olmanın verdiği şaşkınlıkla. Onu bu sabah büroda görmeyi beklemiyordu. Genç kız dizlerinin iki parmak üzerinde olan rahat, siyah bir etek giymişti. Beyaz düz yaka bir bluzun üzerine de şahane göğüslerini gizleyen mor tonlu ince bir ceket geçirmişti. Uzun saçları bu seksi görünümünü tepesinde gevşek bir topuzla tamamlıyordu.

Genç kızın bakışları adamın elindeki silaha kaymıştı. Parlak metal, kılıfının içinde görünüşte çok tehlikeli durmuyordu. O anda aklından bir sürü düşünce geçmişti. Kardeşini vuran silah o muydu? Onunla kaç kişiyi öldürmüştü? Daha kaç kişiyi öldürecekti? Ve en önemlisi neden yanındaydı? İşe girdiğinden beri adamı hiç silahlı görmemişti. Acaba bugün neden yanına almıştı? Yoksa... göreve mi çıkacaktı? Yoksa çağrılmış mıydı?

"Silah... taşıdığınızı bilmiyordum." dedi yavaşça.

Genç adam çok önemsemiyormuş gibi silahı çekmeceye attı. Yakalanması iyi olmamıştı. Aklından uygun mazeret arıyordu.

"Bazen taşıyorum." dedi ona. "İşadamlarının sıkça düşmanı olur. Sen neden buradasın? Annemle buluşacağınızı sanıyordum?"

Güney ellerini bir çocuk gibi önünde kavuşturmuştu. Gülümsemeye çalıştı. O silah içinde bir soğukluk yaratmıştı. İlk kez Tahir'e ciddi anlamda öfke, hatta nefret duyduğunu hissetti. İşte o silah onun gerçek kişiliğini açığa çıkarmıştı. Ve ölümcül hayatını...

"Evet ama daha erken... Yapmam gereken birkaç iş vardı. On bir gibi onu arar çıkarım. Bize yeter. Çayımız hazır. Kahvaltı etmeyecek misiniz? Evde yediniz mi?"

"Yemedim..." Gözleri Güney'in üzerindeydi. Elinde olmadan memnun olmuştu. Bu kızın varlığına gerçekten alışıyordu. Sabah

sabah taptaze bir bahar havası gibiydi genç kız. Sadece çevresinde renkli kuşlar uçuşmuyordu. Uçsa da şaşırmazdı zaten.

Kahvaltı için kendi özel odasına doğru yürüdü. Güney dönmüş, önden gitmişti. Eteğinin gizleyemediği biçimli kalçalarını elinde olmadan izledi. Yürürken tatlı bir şekilde salınıyordu. Çok geniş değildi. Ama incecik bir beli olduğu için olduğundan daha yuvarlak duruyordu. O kalçaları nasıl avuçladığını ve dudaklarını göbeğinde, en mahrem yerlerinde nasıl zevkle gezdirdiğini hatırlamak bile istemiyordu. Sabahın bu saatince en az istediği şey tahrik olmaktı. Ama şu şahane kalçalara bakan hangi erkek onlara dokunmak için bir fırsat kollamazdı ki?

Dikkatini dağıtmamaya çalışarak masaya oturdu. Gazetesi her zamanki gibi oradaydı. Hemen ona uzandı. Bir şeylerle meşgul olmak iyi olacaktı. Güney de çay fincanını önüne koyup yanına oturmuştu. Hatta şekerini bile karıştırmıştı. Genç adam bir iki dakika gazetesini okuyarak taze poğaçasını yedi. Sonra birden aklına gelen şeyle başını kaldırdı.

"Sana araba almamız lazım."

Güney de gazetenin moda ekine bakıyordu. Zarif yüzü kalktı ve şaşkın gözleri adamın siyah gözlerine kilitlendi. "Efendim?"

"Sana araba almamız lazım." diye tekrar etti adam. "Özel bir tercihin var mı?"

"Tahir Bey? Ne arabası?"

"Sen benim yardımcımsın. Araban olmalı. Ehliyetin var değil mi? Geçen sene bir kursa gittiğini biliyorum. Mart ayında idi galiba?.."

"Demek onu da biliyorsunuz..."

Adam genç kızın kinayesine aldırmadan gazeteyi önüne bıraktı. Güney'in gözleri açık sayfa üzerindeki bir araba reklamına yöneldi. Demek genç adam gazetedeki bu reklamı görünce aklına araba gelmişti. Üstü açık spor bir arabaydı. Tahir eliyle gazeteye öylesine dokundu.

"Bu nasıl?"

Genç kızın kavisli kaşlarından birisi havaya kalktı hafifçe. "Şaka mı yapıyorsunuz?" Ama Tahir'in yüzü çok ciddiydi. "Tahir Bey! Bu araba Peugeot 207 CC. Elli bin liradan fazla yazıyor ilanda."

Genç adam omuz silkti. "Önemli bir rakam değil."

"Vergiden mi düşeceksiniz?"

Adam birden güldü. Bembeyaz dişleri meydana çıkmıştı. Ve çok daha genç olmuştu. "Saçmalama! Ne vergisi? Hem daha vergiye çok var. Sanırım bankada onu alacak kadar kendi param vardır."

"Na... nasıl?" diye kekeledi Güney. "Bunu bana siz mi alacaksınız?"

"Alamaz mıyım?"

"Alamazsınız!"

"Neden?"

Güney gözlerini kırpıştırdı şaşkınlıkla. "Alamazsınız tabii..."

"Neden diye sordum?" Tahir'in gözleri kısılmıştı. Meraklı bir şekilde bakıyordu.

"Öncelikle... Öncelikle adı ne olur bunun? Herkes ne der? Ben kendimi nasıl hissederim?"

"Sakin ol..." diye mırıldandı adam. "Bunun karşılığında yatağıma girmeni beklemiyorum. Öpücüklerle idare edebilirim. Öpebiliyorum diye bir kadına da araba almadım hiç... Sen benim yardımcımsın ve bunu sana almak istiyorum. O aldığım kıyafetlerden hiçbir farkı yok. İşe gelip giderken metroya veya otobüse binmeni istemiyorum. Ya da taksi ile evime gidip gelmeni... Yürümenden ise hiç hoşlanmıyorum. Senin güzelliğindeki bir kızı kaldırımda düşünmek hoşuma gitmiyor. Diğer itirazın neydi? Hah! Herkes.... Herkesin ne düşündüğü hiç umurumda değil. Bunu biliyorsun. Kimsenin bana karışmasına izin vermem. Senin kendini ne hissedeceğini ise bilemem. Umarım bunu bir hediye kabul edersin ve mutlu olursun."

"Hayır." dedi Güney. "Lütfen yapmayın bunu!"

"Patronuna karşı mı geliyorsun?" diye alayla bir kaşını kaldırdı genç adam. Güney iç çekti. Kesinlikle zor durumdaydı.

"Karşı gelebileceğim kadar sizinle... samimi olmadık mı?" diye fısıldadı.

"Bunu bana hâlâ sizli bizli konuşan bir kadın mı söylüyor?" Bu sefer Tahir kesin alay ediyordu. Dudakları kıvrılmıştı. "Neredeyse sevişecektik ve sen bana hâlâ 'Bey' diyorsun. Sizli bizli konuşuyorsun."

"O ayrı bir konu... Patronumsunuz."

"Aramıza mesafe koymak zorunda mısın?"

"Bu... Bu mesafe koymak değil ki." Gözleri hâlâ çaresizce bakıyordu. "Bu zorunluluk... Size açıklayamam."

Genç adam ayağa kalktı. Sonra onu da elinden tutup ayağa kaldırdı. Kısa bir an gözlerine baktıktan sonra incecik belinden çekip

kendi vücuduna yasladı. Güney itiraz etmeden ona yaslanmayı kabullenmişti. Mor ceketini çıkardığı için, adamın sıcak ve güçlü parmaklarını bluzunun üstünden teninde hissediyordu. Ve bir el utanmazca kalçasına inince de sesini çıkarmadı. Bakışları adamın yakasındaki gömlek düğmesindeydi.

Tahir parmakları altında onun yuvarlak kalçalarını hissediyordu. Onları çıplakken de tutmuştu ve ne kadar pürüzsüz olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Hatıralarını canlı tutmak adına avucu yavaşça gezindi. Güney bakışlarını ona kaldırdı.

"Şimdi söyle bakalım." diye mırıldandı genç adam. Güney bir şey anlamadan bakıyordu. "Benim adım ne güzel sarışın?"

"Lütfen..."

"Adımı ağzından duymak istiyorum. O güzel dudaklarının bana bir sürü şey yapmasını istiyorum ama öncelikle adımı söylemeliler..."

"Neden bu kadar inatçısınız?" diye iç çekti genç kız.

"Öyle miyim? Bence sen inatçısın."

"Tahir Bey... Ben bu konuda ısrarcı olmak istiyorum. Size adınızla hitap edemem."

"Neden?"

"Söyledim ya. Edemem... Hem konu buraya nereden geldi?" Kalçasındaki el rahat durmuyordu. Kasıklarının ona yaklaşması da iyi değildi. "Arabadan bahsediyorduk sanırım..." dedi. Onu hissetmemeye çalışıyordu.

Adam onun dudaklarına eğildi. "O konu halledildi. Öncelikli konu aramızdaki samimiyet..." Nefesi dudaklarının üzerinde gezindi. Erkeksi parfümü de genç kızın burnundan içeriye süzülmeye başlamıştı. Farkında olmadan dudaklarını araladı.

"Daha ne kadar samimi olabilirim ki?" diye fısıldadı içten bir sesle. Hafif isyan kokusu da vardı ses tonunda.

Tahir birden gülümseyerek onu bıraktı. Bir adım geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Peki, sana biraz daha zaman. Ama kimse yokken adımla seslenmen hoşuma gider. Biz her şey bir yana, yakın iki çalışma arkadaşıyız..."

"Dostuz..." diye mırıldandı Güney. Öpülmeye mi hazırlanmıştı kendisini ne? Sanki içinde bir şey eksik kalmıştı.

Genç adam da içini çekti hafifçe. "Evet... Dostuz... Her şeyi unut, bunu unutma."

Güney biraz kendisine geldi bu cümle ile. Tahir elbette onun gerçekleri bildiğini bilmiyordu. Ve bu cümle ile kendisini rahatlatmaya mı çalışıyordu? Onun kendisini kolayca affedeceğini mi sanıyordu?

"Sizi... unutmam." dedi yavaşça.

"Unutmanı istemem..." diye onayladı Tahir. Gülümsedi genç kızın yüzüne. Sonra döndü ve ceketini alıp odadan çıktı. Güney'i yine aklı karmakarışık bırakmıştı.

Saat on bire gelirken Güney işlerini halletmiş ve genç adama haber vererek bürodan ayrılmıştı. Tahir ona bir araba tahsis etmelerini istemişti. Bir de şoför ayarlamış ve annesi ile Güney'e tüm gün göz kulak olmasını tembih etmişti. Gerçi kadınların onu kolayca ekeceğinden emindi ama yine de bir evlat ve ilgili bir patron olarak görevini yapmıştı.

Sıkıcı bir toplantıdan çıktığında, Gülşah'tan Nida'nın kendisini aradığı mesajını aldı. Şu anda hiç de onunla konuşacak durumda değildi. Toplantı yorucuydu. Ayrıca aklı Güney isimli bir dilberdeydi. Mavi gözlerini görememenin verdiği bir sıkıntı da vardı. Dahası onun yüzüne bakarak gerçekleri açıklayamamak kendisini üzüyordu. Ve bir an önce Nida'ya da ondan ayrılacağını söylemeliydi. Of, her şey çok karışık olmaya başlamıştı. Nida iyi bir kadındı ve böyle aldatılmayı hak etmiyordu. Henüz Güney ile onu aldatmamışsa da, genç adamın asil tarafı, aldatıyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu.

Odasına gidip koltuğuna oturdu. Şimdi Güney'in getireceği bir bardak taze çay ne iyi olurdu. Canı kimse ile konuşmak istemese de eline telefonu aldı. Yavaşça numaraları çevirdi. Karşısında genç kadının sesini duyduğunda, rahatlamak için koltuğuna yaslandı. "Efendim Nida?"

"Aşkım!" dedi genç kadın biraz uzatarak. Sesi telaşlıydı. "Oh... İyi ki aradın. Sana erişemedim. Toplantıdaymışsın. Konuşamayacağız diye ödüm kopmuştu. Kulüpten aradılar. Az sonra gelip beni alacaklar. Acil olarak Yunanistan'a gitmem gerekiyormuş. İmza ve tanıtımı öne çekmişler. Şampiyonaya yetişmemi istiyorlarmış."

"Öyle mi?" dedi Tahir. Yeni durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Şu halde Nida'yı çok üzmeden bu meseleyi halledebilirdi. Bu biraz rahatlamasına sebep olmuştu. "Senin adına sevindim. Gitmeyi çok istiyordun."

"Ya!" derken çocuk gibi isteksizce uzatmıştı Nida. "İstiyordum ama... şimdi içime bir sıkıntı girdi. Sen... Sen yoksun!"

Tahir hafif bir nefes aldı. Nida'nın kendisine bağlanmaya başladığının farkındaydı ve boş yere onu ümitlendirmek, üzmek istemiyordu. O tatlı bir kadındı ama sadece o kadardı. İlişkilerinin bir gün biteceğini biliyordu. Nida'nın da bildiğini zannediyordu. İki yetişkinin arkadaşlığından başka bir şey olmadığını ona hissettirmeye çalışmıştı hep.

"Senin geleceğin daha önemli." dedi doğal bir sesle. "Bunu çok istiyordun."

"Ne bileyim… Şimdi içimde bir sıkıntı var. Seni… Seni gerçekten özleyeceğim. Beni yolcu etmeye gelecek misin? Vedalaşamayacak mıyız?"

"Elbette gelirim. Havaalanına yetişebilirim sanırım…" Bunu ona borçluydu. Nida'nın sesi oldukça üzgündü. Gerçekten de onunla yüz yüze vedalaşmak dürüst bir yaklaşım olurdu. Hem ona ayrılacaklarını kendisinin açıklamasından daha iyi olmuştu bu olay. "Orada görüşürüz. Telefon açarım."

"Tamam. Çok geç kalma ne olur! Fazla vaktimiz yok. Seni görmeden gidemem…"

İşlerini ayarladıktan sonra Gülşah'a nereye gittiğini söyledi. Sonra garaja inip arabasına atladı. Havaalanı yolu Dışkapı'ya kadar sıkışıktı. Biraz daha ilerleyince yavaş yavaş trafik rahatladı. Havaalanının otoparkına arabasını bırakırken tabancasını da arabada bulunan gizli bir göze bırakmıştı. Uzun adımlarla giden yolcu peronuna yöneldi. İçeriye girdiğinde, Nida'nın elektronik kapının biraz gerisinde kendisini beklediğini gördü. Genç kadın sabırsızlıkla avuçlarını okşuyor, gözleriyle kapıdan girenleri kontrol ediyordu. Gelmeyeceğini düşünen endişeli bir hali vardı. Yanında bir iki kulüp sorumlusu duruyordu. Tahir'i görünce gözlerindeki rahatlama görülmeye değerdi.

Elektronik kapıdan geçtikten sonra da hemen yanına gelip boynuna sarılmıştı. Yüzünü önce göğsüne gömmüş ve adeta kokusunu içine çekmişti. Başını geriye kaldırdığında, gözleri nemliydi.

"Tahir… Gitmek istemiyorum." diye fısıldadı.

"Neden?" Genç adam kollarındaki uzun ve ince bedene neden aynı onun gibi coşkulu bir şekilde sarılmadığını anlayamıyordu. Birçok gecesini bu güzel kadınla geçirmişti. Ama şimdi… Şimdi ona gereken ilgiyi gösteremediğinin farkındaydı.

"İstemiyorum işte. Ben… senden ayrılmak istemiyorum." Nida'nın üzgün sesine üzgün bakışları da eşlik ediyordu.

"Nida… Duygusuzmuş gibi görünmek istemiyorum ama… hayatının en önemli kararının önünde ben bulunmak istemiyorum. İleride seni engelleyen kişi olarak beni hatırlamanı istemiyorum."

Nida'nın gözünden bir damla yaş kaydı. "Sen değersin…"

"Hayır. Değmem… Ben senin sandığın kadar iyi bir adam değilim. Sen benden çok daha iyilerini hak ediyorsun. Böyle olması en doğrusu. Şimdi… Oraya gideceksin ve hayatını kurtaracaksın. Sen artık Türkiye'ye sığamayacak kadar yetenekli bir sporcusun. Bunu değerlendirmezsen ömür boyu pişman olursun."

"Ya biz?.."

Tahir bir nefes aldı. Etraflarında gelip geçenler kendilerine merakla bakıyordu. Uzun parmaklarıyla onun yanağına değen saçları kenara çekti. Ciddi ve dürüst bir şekilde gözlerinin içine baktı.

"Yine görüşürüz… Sık seyahat ediyorum biliyorsun. Ama… Ama artık yeni bir hayatın olacak. Yeni insanlar. Belki yeni bir sevgili?.. Biz seninle arkadaş kalmaya devam edebiliriz. Dostluğumuzu yine de sürdürebiliriz."

"Yani… Yani… Bitiriyor muyuz?"

"Doğrusu bu… Senin de üzüntün bunun için değil miydi?"

Nida'nın başı önünde düştü. Kısa saçlarının bir kısmı da yüzüne dökülmüştü. "Gitmesem?.." dedi fedakârca…

"Gideceksin…"

"Ama… istemiyorum…" Başını kaldırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Gitmek istemiyorum… Seni… Seni seviyorum. Senin beni sevmediğini biliyorum. Evlenmeyeceğimizi de biliyorum… Ama olabildiği kadar yanında kalmak istiyorum. Sen benden bıkıncaya kadar…"

Tahir ona müşfikçe sarıldı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bu tip ayrılıklardan esasen nefret ederdi. Hele ki bu kişi kollarının arasındaki gibi tatlı, sıcak bir kadınsa… Onun kendisini sevdiğini söylemesi ise başka bir olaydı. Bundan hiç hoşlanmadı. Bu sevgiyi hak etmediğini biliyordu. Güney ile konuştuklarını hatırladı. Demek Güney bu sevgiyi kadınca hisleri ile görmüştü… Nida'nın kendisini sevdiği konusunda oldukça ısrarcı olmuştu.

"Mutlaka gelip seni göreceğim. Yunanistan'da tanıdıklarım var. Sana göz kulak olmalarını sağlayacağım. Ve her zaman yanında olacağım. Bir dost olarak… Ne zaman istesen yardımına koşacağım…"

Genç kadının bağlı olduğu kulüpten ciddi giyimli birileri, hafifçe öksürerek kalkış vaktinin geldiğini haber verdiler. Tahir onu uçak peronuna kadar götürdü. Yolcu olmayanların zaten belli bir yerden sonra içeriye geçmelerine izin vermemişlerdi. Nida ona ıslak ama gülümseyen gözlerle baktı. Önce geri geri bir adım attı. Sonra vazgeçip öne çıktı ve genç adamın yanağına doğru, dudağına çok yakın bir yere güçlü bir öpücük koydu.

"Seni özleyeceğim…" diye fısıldadı. "Hem de çok…"

Tahir cevap vermeden, ciddi bakışlarla onun nemli gözlerine baktı. Sadece hafifçe başını eğmişti. Son bir kararsız bakışla Nida duraladı. Sonra döndü. Belli etmese de içli içli ağlıyordu. Eline tutuşturulan bileti ve kimliğini yolcuları uçağa alan yer hosteslerine uzattı. Uzun tüp koridora girmeden önce başını yine çevirdi. Tahir hâlâ onu seyrediyordu. Tek bir hareket yapsa geri dönecekti. Ancak genç adamın ciddi dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı. Arkasında başkaları da olduğu için orada fazla kalamadı genç kadın. Uçağa doğru üzgünce yürümeye devam etti.

Genç adam dönüş yolunda düşünceliydi. Nida'yı sevmiyordu. Onun kendisini sevmesini de hiç arzulamamıştı. İlişkilerinin başında bunu ona hissettirdiğine de emindi. Onun için üzgündü ama gerçekten de herhangi bir kadın için iyi bir eş olamayacağının farkındaydı. Onun yeni hayatında daha iyi, daha mükemmel bir erkek bulmasını umdu. O çıktığı kadınların pek çoğundan daha iyi birisiydi. Ama Tahir evlenilecek doğru kişi olmadığını biliyordu. Devlet için çalışmayı bırakmadan bir kadın ile evlenmeyi düşünemezdi. Tehlikeli diğer hayatı olduğu sürece bekâr kalmaya mahkûmdu.

Eve gitmeden önce yapacağı bir iki iş vardı. Savcının yanına uğramıştı ve kaçırılma ile ilgili son ayrıntıları öğrenmişti. Şimdilik beklemedeydiler. Eve doğru yola çıktığında, hava kararmıştı. Annesi çoktan eve gelmiş olmalıydı. Güney ne yapıyordu acaba? Büyük ihtimalle dinlenmek üzere evine gitmişti. Keşke onu bir kez görebilmek için önce evine gitseydi. Şu anda yaşadığı sıkıntıyı bir tek onun alabileceğini biliyordu. O kocaman mavi gözleri ile bir kez bakması yeterdi. Güzel kırmızı dudakları ile hafifçe gülümsemesi yeterdi. Ama şimdi geri dönüp ona gitse, sonrasında geç olurdu.

Annesinin ve babasının kendisini yemeğe bekleyeceğini biliyordu. O gelmeden masaya oturmazlardı.

Ya bu gece aniden göreve çağrılırsa? Güney'i görmeden ölüme gitmesi gerekirse? Ya bir daha… dönemezse?

Sıkıntısı daha da artmış bir halde eve girdiğinde, mis gibi kokular karşıladı onu. Belki biraz yemek yerse morali düzelirdi. Karnı çok aç değildi. Aslında öğlen de yememişti. Vakit olmamıştı. Güney olsaydı kendisine hatırlatırdı. Ama annesi her ne pişirmişse, gerçekten güzel kokuyordu. Fırının sesini duyduğuna göre iyi bir şeydi.

Doğruca mutfağa gittiğinde gördüğü manzara ile şaşırdı. Annesi ile Güney kıkırdayarak konuşuyorlardı. Masa hazırlanmıştı. Babası da oturduğu sandalyede ayaklarını uzatmış, televizyon seyrederek onların işlerini bitirmesini bekliyordu. Kendisini görünce iç çekti.

"Of! Nihayet gelebildin." diye homurdandı. "Çok acıktım!"

"Öğlen bir şeyler yeseydin. Koca bebek!" dedi Meftune Hanım kocasına. Gözleri oğluna kaydı. "Hoş geldin oğlum!"

"Hoş bulduk!" Genç kızı da orada görmenin şaşkınlığını atlatan genç adam, annesinin yanağını öptü. Sonra doğrulup Güney'e baktı. İlk geldiğinde neşe ile kıkırdayan genç kızın gülümsemesi biraz azalmıştı. Şaşırmadı tabii. Acaba hâlâ kendisinden çekiniyor muydu? O kadar samimiliğe rağmen hâlâ patronu gibi mi görüyordu? Patron olmanın dezavantajını biliyordu. Herhangi bir çalışan gibi onu da mı varlığıyla huzursuz ediyordu?

"Hoş geldiniz!" dedi Güney yüzünde kalan tebessümle.

"Hoş bulduk?" dedi genç adam da ona. Sonra gözlerini duru gözlerden kaçırıp bir sandalye çekti. Rahatça oturdu. "Gününüz nasıldı?"

"Berbat!" diye homurdandı baba.

"Harikaydı!" dedi anne.

"Tüm gün evde pinekledim." diye homurdandı baba.

Güney ise sessizce gülümsemişti. Hamarat bir şekilde masaya çatal ve kaşıkları yerleştirmeye başlamıştı. Onları da koyunca masa hazırlanmış olacaktı.

"Sen de benim yanıma gelseydin." dedi Tahir babasına. "Evde sıkıldın mı?"

"Sıkıldım tabii…" dedi Bilal Bey çocuksu bir yalandan dudak büzmeyle. "Yanına gelecektim de ne yapacaktım? Sen yoğunsun zaten… Ha burada beklemişim ha büronda… Yine de gelmeye niyet ettim. Önce bir telefon açayım dedim. Telefonun çekmeyince

sekreterini aradım. Senin havaalanına gittiğini söyledi. Sevgilini mi yolcu edecekmişsin ne?.."

Güney'in bakışları yavaşça Tahir'e yöneldi. Genç kızın bundan haberi yoktu. Onun her boş vaktini Nida ile geçirmesi midesinin içinde bir çeşit hazımsızlık yapıyordu adeta. Bu duygulara alışık değildi. Genç adam ise onun kaçamak bakışını fark etmemişti. Başını salladı. "Evet... Öyle... Ben gidip ellerimi yıkayıp üzerimi değiştireyim. Acıkmışım sanırım. Bu ne yemeği?"

"Valla uğraşacak fazla vakit yoktu. Fırında etli bir şeyler yaptık işte." Biraz çapkınca dudak kıvırdı. "Oğlum! Değerini bil. Bu senin Güney çok maharetli maşallah! Yemekler onun becerisi. İyi ki yanında işe almışsın. Hem de çok eğlenceli bir kız. Tüm gün çok eğlendik..."

Güney, Tahir'in sessiz bakışlarını kızaran yüzünde hissetti. Annesi 'senin' kelimesini doğal bir şekilde söylemişti. Bu da genç kızı biraz utandırmıştı. Acaba aralarında bir şeyler geçmiş olduğu çok mu belli oluyordu? Tüm gün kadınla konuştuklarını düşününce, tek bir kere bile Tahir isminin kendi dudaklarından dökülmediğine emindi. Gözlerini bir saniye için Tahir'e çevirdi. Genç adamın hâlâ kendisine baktığını görünce hemen bakışlarını kaçırdı.

"Ben onun değerini biliyorum. Merak etme anne." dedi genç adam gülümseyerek. Sesi içtendi. "Benim Güney'im eşsizdir." Sonra yerinden kalktı. Bu esnada Güney onun sıyrılan ceketinin içinde tabancasını görmüştü yine. Tüm bedeni bu sefer buz gibi oldu. Bu çirkin şeyden hiç hoşlanmıyordu.

Tahir odasına gidip soyundu. Elini yüzünü yıkadı önce. Gür saçlarını sıvazladı öylesine. Aynadan kendisine bakıyordu. Son zamanlarda iyice kendisini sorgulamaya başlamıştı. Bu bir katilin yüzü müydü? Kaç kişi öldürdüğünü bile bilmiyordu... Şimdi bir katil mi oluyordu? Kuşkusuz öyleydi... Güney haklıydı. Kardeşini vuran adam bir katildi. Kardeşi Cihat'ı öldürmemiş olsa bile, ondan gençlerini bile vurup öldürdüğü olmuştu. Aynadan kaçırdı bakışlarını. Bu yüzü pek sevmiyordu. Yakışıklı olup olmadığının farkında bile değildi... Onun için öylesine bir yüzdü. Her an ölebilecek, bu berbat hayata gözlerini yumabilecek, basit bir surat...

Acaba onların da emekli olma zamanı geliyor muydu? Tamer'i düşündü. Natalia hayatındayken meslekten ayrılmaya karar vermişti. Sırf o küçük esmer için. Ama Natalia onu terk edince, yeniden

görevlere dönmüş, iyice çılgın olmuştu. Daha gözü kara birisi olup çıkmıştı. Onun artık ölmeye uğraştığını biliyordu. Fakat bunu anlayamıyordu son zamanlara kadar... Şimdi... Şimdi anlıyordu. Garip ki kendisi de pek yaşamaktan zevk alıyor sayılmazdı. Birisinin kendisinden nefret ettiğini bilmesi, gururlu bir erkek için çok kötü bir şeydi. Evet, Güney şu anda kimden nefret ettiğini tam bilmiyordu ama yakında öğrenirdi. Bir şekilde öğreneceğinden emindi. O zeki bir kızdı. Yakında garip bir şeyler fark ederdi.

Üzerine rahat bir kot ile siyah bir tişört giydi. Mutfağa geçtiğinde, herkesin masaya oturmuş olduğunu gördü. Güney servisleri yapmak üzere hemen ayağa kalkmıştı. Genç adam uzun zamandır evini böyle kalabalık görmemişti. Annesi de en son iki sene önce gelmişti. İçindeki hissi adlandıramadan sandalyesine oturdu. Huzur mu? Memnuniyet mi? Servis tabağına en sevdiği çorbanın konması ile dikkati dağıldı. Hemen yanında Güney'in çekici kokusunu da algılamıştı. Bu parfümü yeni olmalıydı. Belki de bugün almıştı.

Güney sessizce yerine oturduğunda, konuşmalar devam ediyordu. Tabii, her zamanki gibi Tahir'in geveze annesi konuşuyordu. Domates çorbasını kaşıklarken, ne yaptıklarından bahsettiler. Güney ise tek tük konuşmalara katılıyordu. Tahir'in tam karşısında oturuyordu. Ancak genç adamın kendisine pek bakmadığının farkındaydı. Tahir onunla pek ilgilenmiyordu. Acaba annesi yüzünden mi? Babası da burada olduğu için mi? Onların yanlış anlamalarını engellemek için mi? Genç adamın pek keyfinin olmadığının farkındaydı. Sonunda keyifsizliğinin Nida için olduğuna karar verdi. Demek Nida uçakla bir yere gitmişti, belki de bir turnuvaya... Tahir onu özlüyor muydu şimdiden?

Yemek güzeldi. Tahir tabağını aynı babası gibi silip süpürmüştü. Uzun zamandır içmediği ev yapımı üzüm hoşafını da pilavı ile birlikte bitirmişti. Hoşafı da Güney'in hemen yapıverdiğini öğrenmişti. Onun yeteneklerinin kendisini her gün daha şaşırttığı bir gerçekti.

Yemekten sonra baba-oğul karşılıklı satranç oynamaya başladılar. Meftune Hanım televizyon izlemeyi tercih etmişti. O anda bol entrikalı bir Türk dizisi oynuyordu ve kaçırmak istememişti. Güney ise ne yapacağını bilemeden, elinde çay fincanı ile öylece kalmıştı. Canı televizyon izlemek istemiyordu. Aslında yanlış anlaşılır korkusuyla Tahir ile oturmak da istemiyordu. Üstelik ona yakın olmamalıydı. Nefretini canlı tutmalıydı. Ona yakın oldukça... aklı karışıyordu.

Mecburen Meftune Hanım'ın yanına gitti oturdu. Kadın yan gözle kendisine bakmıştı bir an. Bir dakika kadar konuşmadan televizyon izlediler.

"Bu gece eve gitme bence." dedi kadın ona. "Geç oldu zaten."

Güney gülümsedi. "Teşekkür ederim. Giderim ben..."

"Gerçekten geç oldu ama... Bizim için kalman o kadar sorun değil. Kocam ve ben o kadar tutucu değiliz."

"Farkındayım..." dedi Güney sıkıntılı bir sesle.

"Hem Tahir de bir şey demeyecektir." Kadının dudakları kıvrıldı. "Dikkat ettim de senin yanında çok sakin. Hatta gülümsüyor. Onu etkiliyorsun sanırım?"

"Öyle mi?" Genç kızın gözleri ilerideki iriyarı adama kaydı. O dev gibi gövdenin profesyonel bir askere ait olduğunu bilmek şaşırtıcıydı. Onun hep sinirli olduğunu duyuyordu ama nedense buna pek şahit olmamıştı. Onu sakinleştiriyor muydu gerçekten de? Hiç sanmıyordu.

"Bana öyle geliyor." dedi kadın omuz silkerek. "Belki de yanılıyorumdur. Belki de o Nida denen sevgilisi onu böyle rahat yapmıştır."

Nida!

İçini saran bu şey kıskançlık olamazdı.

"Belki..." dedi isteksizce. Sonra sesinin fazla cansız çıktığını fark edince toparlandı. "Yani kesin öyledir. Nida çok tatlı bir kadın. Onu gördünüz mü hiç?"

"Hayır, görmedim."

"Çok güzel birisi... Uzun boylu, zayıf... Saçları simsiyah... Kahverengi gözleri çok güzel. Tahir Bey ile de... birbirlerine çok yakışıyorlar."

"Öyle mi? Merak ettim şimdi. Ama yine görmek nasip olmayacak galiba... Baksana uçakla bir yere gitmiş. Belki bir gün Tahir onu alıp bize getirir."

Güney gözlerini kaçırdı. Tahir'in onu ailesi ile tanıştırması düşüncesi nedense hoşuna gitmemişti. Genç adamın Nida'ya olan duyguları nedir, tam olarak bilmiyordu ama Nida'nın ona âşık olduğundan adı gibi emindi. Âşık bir kadın da bir erkeğin ailesi ile tanışınca, aklına başka şeyler gelirdi. Meftune Hanım'ın dikkatli bakışlarla kendisini süzdüğünü fark etmeden çayından bir yudum aldı. Her şey oteldeki o berbat gece yüzündendi... Hayır. İtiraf etmeliydi ki berbat

değildi. Aksine çok güzeldi. Ama adamın öpüşlerini, okşayışlarını hatırladıkça ona olan öfkesini nasıl sürdürebilirdi ki?

Çayları tazelemek için yerinden kalktı. Erkeklerin önlerinden fincanlarını aldı. Onlar bunun farkına bile varmamışlardı. Ciddi bir tavırla satranç tahtasına bakıyorlardı. Yeni doldurduğu çaylarını önlerine bırakan Güney, bir an oyuna baktı. Satrançta iyi sayılmazdı. Ama Tahir'in önde olduğu belliydi. Bilal Bey onu o anda fark etmiş gibi eliyle yanındaki boş yeri işaret etti.

"Gel kızım. Şu ukalayı bir gün olsun yenmek istiyorum. Yardıma hiç hayır demem."

"Ben fazla bilmem ama..." diye mırıldandı Güney. Sonra gözleri sessizce oturan patronuna kaydı. Siyah gözlerde herhangi bir işaret yoktu. Sadece kısılmış bir halde kendisine bakıyordu.

"Gel... Sen zeki kızsın. Yardım et bana..." diye yine de ısrar etti Bilal Bey. Güney mecburen onun yanına oturdu. Gözleri ile oyunun son halini iyice algılamaya çalıştı. Tahir'in babası fena sıkışmış gözüküyordu. Ölümcül bir hasta gibi, yapabileceği fazla bir şey olmadığının farkındaydı. Gerçekten de bir iki acımasız atakta, orta yaşlı adama yardımcı olduysa da, Tahir engellenemez bir düşmandı. Her atağı sinsi bir saldırıydı. Birkaç hamle sonrasını bile düşündüğü o kadar belliydi ki... Güney son hamlede başını kaldırıp adama baktı. Acımasız cani! Nasıl da sıkıştırmıştı babasını. Şimdi bir hamlede vezirini alacak ve bir iki hamlede de mat edecekti.

Tahir'in gözleri mavi gözlerde sadece kısa bir an takılmıştı. Babasının mecburi hamlesini izledi. Zaten adamcağızın yapabileceği başka bir hamle yoktu. Genç adam önündeki güçlü taşlara bakarken, gözlerinin önüne derin maviliklerdeki eleştiren bakış geldi. Güney onu adeta suçlarcasına bakmıştı. Babasını bile yenmekten çekinmeyen acımasız bir adama bakar gibi...

Elini uzattı. Fili alacaktı... Ve fili aldığında babasının veziri düşmüş olacaktı. Sonra da... Sonra da... savaş kaybedilmiş demekti.

Gözlerinin ucuyla yeniden Güney'e baktı. O da dikkatle tahtaya bakıyordu. Kaldırdığı elini biraz daha ileriye uzattı. Atını tuttu. Dikkatsiz bir hamleyle kendi atını filin önüne çekti. Sanki bu arada şahı tehdit ediyormuş gibi yaptı. "Şah!"

Bu aptalca bir hamleydi. Hem şaha kaçma fırsatı tanımıştı hem de babasının veziri kurtulmuştu.

Bilal Bey derin bir nefes alırken ağzından da bir "Oh!" sözcüğü döküldü. Oğlunun bu yanlış hamleyi nasıl yaptığıyla ilgilenmedi bile.

Güney'in gözleri hemen Tahir'e çevrilmişti. Adamın ciddi bir halde hâlâ tahtaya baktığını gördü. Yaptığı hatayı fark etmemiş gibiydi. Genç kızın dudakları kıvrıldı. Ah! Ne pislik bir adamdı bu!

Birkaç hamle sonra oyunun dengesi adeta değişmişti. Tahir açık hatalarla filini ve atını kaybetti. Sonrasında da vezirini... Dudaklarını üzüntüyle büzdü genç adam.

"Sen iyi misin?" diye sordu babası alayla. "Karşında güzel bir kız görünce elin ayağın dolaştı bakıyorum." Uzanıp bir piyonunu daha yemişti sırıtarak.

Güney de kıkırdadı elinde olmadan. Tahir'in ciddi ciddi kendisini yenilgiye götürmesine inanamıyordu. Onun gülmesi üzerine Tahir'in soru dolu bakışları kendisine yöneldi. Güney ciddiyetini takınmaya çalışıyordu ama boşunaydı. Dudaklarının kıvrık kalmasına engel olamıyordu. Kısa bir an için Tahir'in de dudakları kıvrıldı.

Ve sonuç muhteşemdi.

Genç adam babasının "Şah!" tehdidi karşısında arkasına yaslandı. Elinde çay fincanı ile bir an tahtaya baktı. Hâlbuki Güney onun artık rol yaptığının ve boş yere düşünüyormuş gibi davrandığının farkındaydı. Çayından son bir yudum daha alan genç adam başını salladı.

"Tebrik ederim baba. Yine harikaydın."

"Ha ha! Daha ölmedik. Her gün bilgisayarda oynuyorum ben bu zımbırtıyı. Sen de fena değilsin hani."

Tahir ve Güney yine bakıştılar. Genç kızın gözleri bir süredir olduğu gibi değişik değildi artık. Yine ışıl ışıl, yine sıcacıktı. Dolgun dudakları ıslak ve davetkârdı. Onun o dakikalarda çocukça mutlu olduğunu anlayan genç adam, omuzlarında yenilginin ağırlığını bile hissetmedi. Genç kızı mutlu görmek her şeye değerdi.

"Ben... gitsem artık." dedi Güney duvardaki saate bakarak. Gece yarısını çoktan geçmişti.

"Bence gitme." diye yine düşüncesini belirtti Meftune Hanım. Dizi film bitince yanlarına gelmişti. "Nasılsa işe gideceksiniz... Birlikte gidebilirsiniz. Şimdi eve gitmek için çok geç oldu. Tahir de fazladan yorulmamış olur. Değil mi oğlum?"

Genç adam uzun düşünmeden başını sallamıştı. "Doğru. Burada kalabilirsin."

"Yok... Gerçekten gerek yok. Tahir Bey ben..."

"Buradasın Güney..." diye kesin bir tavırla tekrarladı Tahir. "İtiraz etme artık. Gitmen gerçekten saçma olacak. Sabah işe nasılsa birlikte gideceğiz." Güney şaşırmıştı. Genç adam elindeki fincanı uzattı. "Sıcaksa eğer bir çay daha alabilir miyim?"

"Ama Tahir Bey?.." Farkında olmadan eli adamın uzattığı fincana gitmişti. Sıkıntısı gözlerinden okunuyordu. "Gece burada kalmak için hazırlıklı değilim ki? Siz... Siz yorgunsanız eğer, ben bir taksiyle..."

Genç adam derin bir nefes aldı. "Taksiye gerek yok. İstersem ben seni bırakabilirim ama istemiyorum. Bir sürü boş odamız var. Annem haklı. İtiraz etme... Bu gece burada kalabilirsin. Annem sana gecelik verir. Onda fazladan vardır eminim..."

"Var tabii..." Meftune Hanım'ın gözleri bir an için Güney'in biçimli vücudunda gezindi. "Benim geceliklerim sana biraz kısa ve bol gelir ama olsun. İdare edersin..."

"Şey... Gecelik önemli değil ama..."

"İstersen kıyafetini değiştirmen için sabah eve de uğrarız." dedi Tahir bilmiş bir ciddiyetle.

Meftune Hanım gülümseyerek bir parmağını şıklattı. "Bugün kendine de kıyafet almıştın. Hem de birkaç tane... Mesela o beyaz üzerine çiçekli olan o bluz çok güzeldi. Sana çok yakışacak. Siyah kumaş pantolon ile iyi uyar..."

Tahir'in bir kaşı kalktı. "Sorun hallolduğuna göre şu çayımı alabilir miyim artık?"

Güney çaresizce yerinden doğruldu. İtiraz etmek istiyordu ama etse yanlış anlaşılacağını biliyordu. "Siz de ister misiniz?" diye Bilal Bey'e sordu. Adam başını iki yana sallamıştı.

"Yok. Ben yatacağım artık. Çok içince beni uyku tutmuyor..."

Esnemesini zorla örten Meftune Hanım da kocasını onayladı hemen. "Ben de yatacağım vallahi. Vakit geç oldu. Uzun zamandır bu kadar yürümemiştim. Yoruldum. Siz oturacak mısınız?"

Tahir başını salladı. "Çayımı içinceye kadar..."

Genç kız bir fincan çay ile oturma odasına geri döndüğünde, Tahir'in babası izin isteyip kalktı. Güney'e satrançtaki yardımı için teşekkür etmeyi de unutmamıştı. Az sonra elinde bir gecelikle Meftune Hanım geri geldi. Güney teşekkür ederek geceliği aldı. Eski moda, basma bir gecelikti. Yeni olmasına yeni ve temiz gözüküyordu ama kapladığı alana bakılırsa gerçekten de Güney'e küçük gelecekti.

Diğerleri yattıktan sonra şimdi ikisi de aynı odada bir başlarına kalmışlardı. Güney, Tahir ile aynı koltukta oturuyordu. Aralarında bir kişinin sığabileceği kadar boşluk vardı. Ancak kolunu yana atmış olan Tahir'in parmakları, Güney'in parlak saçlarına çok yakındı. Televizyon ise odanın bir köşesinde kendi kendine bir şeyler gösteriyordu.

"Yoruldun mu bugün?" diye sordu Tahir yavaşça. Kalın sesi o kadar pürüzsüz ve iç gıcıklayıcıydı ki, Güney ürperdi. Belki de ürpermesine sebep, saçlarına dokunmaya başlayan parmaklardı. O kadar hafif dokunuyordu ki, neredeyse değmiyor gibiydi. Fakat Güney tüm benliğiyle bu dokunuşları hissediyordu.

"Pek değil." diye yutkunarak mırıldandı. Gözleri televizyondaydı.

Tahir onun kulağının üzerine asice dökülen bir perçeme dokundu. Sonra yavaşça kulağının üstüne doğru iteledi. Perçem geri geldikçe de hiç sıkılmadan çok yavaş hareketlerle ve inatla geri itelemeye devam etti. Aslında adeta okşuyordu. Saçı orada tutmak gibi bir niyeti olmadığı belliydi.

"Kendine ne aldın?" diye sordu adam.

Güney başını kıpırdatmadan durdu önce. Sonra hayretle adama döndü. "Bununla cidden ilgileniyor musunuz? Yani ne aldığımla?"

"Elbette."

"Neden? Bana güvenmiyor musunuz?"

"Ne ilgisi var? Sadece ne aldığını merak ettim."

"Şey. Birkaç giysi… Pantolonum yoktu. Ve… Ve iç çamaşırı…"

Tahir'in ciddi bakışlı gözleri hafifçe kısıldı. "Demek iç çamaşırı?" Gözleri genç kızın bluzunun gizleyemediği dik kıvrımlara gitti. "Görmem mümkün mü?" diye mırıldandı şaka olup olmadığı belli olmayan bir tonla.

"Tabii ki hayır."

"Yazık!" Bu sefer gözleri hafif bir eğlenceyle kısılmıştı.

"Çok özel şeyler değil. Ben… korkarım ki diğer kız arkadaşlarınız gibi… seksi şeyler giymiyorum."

Adamın bir kaşı havaya kalktı. Parmak uçları yeniden öne kaymış ve kulağının kıyısından çenesinin tatlı kavisine inmişti. "Ne sakladıklarına bağlı…" diye mırıldandı. "Daha önce sende gördüklerimi… diğer kız arkadaşlarımınkiyle kıyaslarsam… çok seksi olduklarını söyleyebilirim."

Güney kıpkırmızı olmuştu. Çenesini hafifçe yana çekti ama boşta kalan parmaklar omzunun kenarına inmişti o bahaneyle. "Kötü olduğunuzu düşünmem hoşunuza gidiyor değil mi?" dedi adama hafif bir sesle.

"Belki… Ben kötü müyüm?"

"Çoğu zaman…" Boynunun kenarı ile bluzu arasında gezinen parmaklara engel olamadığı için kendi kendisine kızıyordu. Engel olabilirdi elbette… Hatta şimdi… birazdan engel olacaktı. Dokunduğu yerleri yakan bu parmaklar ne kadar da sıcaktı böyle?

"Demek çoğu zaman?.." diye iç gıcıklayıcı bir yavaşlıkla sordu genç adam. Bakışları parmaklarının gezindiği yerlerdeydi.

"Evet." İç çekti. "Tahir Bey… Ben yatmak istiyorum."

Adam gülümsedi. "Benimle mi?" Gülümsemek bir erkeğe ancak bu kadar yakışırdı. Güney'in ağzı açık kalmıştı neredeyse. Onun gülümsemesine mi sorduğu soruya mı daha çok şaşırdığını bilemiyordu. Gözlerini adamın yüzünden zorlukla ayırdı. Yeniden epeyce ileride kalan televizyona baktı. Oysa sesini duyamıyordu bile.

"Hayır… Elbette tek başıma…" dedi zayıf bir inatla.

"Güney…" diye adını fısıldadı genç adam.

"Ef…efendim?"

"Güney…" diye tekrarladı Tahir. Sanki adını fısıldamak hoşuna gidiyordu.

Genç kız çekinik gözlerini ona çevirdi. Adamın gülümsemesi hâlâ silinmemişti. İç çekti genç kız. "Lütfen? Ne istiyorsunuz benden?" dedi o sert ama inanılmaz yakışıklı surata.

"Ne mi istiyorum? Çok basit. İstememem gereken her şeyi istiyorum…" Eli yavaşça bluzunun üzerine kaydı. "Bana veremeyeceğin her şeyi…"

"Bu… Bu biraz şımarıkça…"

"Hayır. Aptalca…"

"Doğru…" Onun utanmaz parmağını göğsünün çekici profilinde gezdirmesine ses çıkarmadı. Gözleri televizyondaydı. Ama boğazı kurumuştu. Ellerini kıpırdatıp onu tokatlasa ne güzel olurdu. Nişanlısının kendisine dokunmaya çalıştığı geceki gibi inatçı olabilseydi… Bu adam nişanlısı bile değildi… Ama o bilmiş parmak ucu kolayca sertleşmiş göğüs ucunun yerini buluvermişti. Sutyeninin incecik kumaştan olması iyi olmamıştı.

"Evet... Doğru..." Genç adam parmağının hareketini durdurdu. Güney'in neden tepki vermediğini de merak ediyordu. Aslında bir tokat yiyeceğini veya en azından elini ittirip ayağa kalkacağını düşünmüştü. Fakat genç kız uysal ama utangaç bir cariye gibi kıpırdamadan oturuyordu. Gözleri televizyonda olmasına rağmen televizyonu izlediğini sanmıyordu. Elini indirdi. Uzanıp yavaşça onu belinden yakaladı. "Gel buraya." diye mırıldandı kararlı bir sesle.

Güney önce karşı koyacak gibiydi. Fakat Tahir'in gücüne direnemeyecek kadar narindi. Nasıl olup da adamın kucağında yanlamasına oturduğunu sonradan hep düşünecekti. Şimdi neredeyse burunları birbirine değecek kadar yakından, yüz yüze bakışıyorlardı. Genç adamın bir eli bluzunun üzerinden göğsünü o kadar doğal avuçlamıştı ki, Güney yine itiraz edemedi.

"Daha evvel..." diye mırıldandı Tahir ağır ağır. Gözleri genç kızın dudaklarındaydı. "...bir kadını öpmeyi..." Ona doğru yanaştırdı dudaklarını. Güney nefes bile alamıyordu. Beline sarılan kalın kolun böyle bir etki yaptığını umuyordu. "...bu kadar çok arzuladığımı..." Şimdi dudakları neredeyse birbirine dokunuyordu. Güney'in gözleri adamın simsiyah gözlerine kilitlenmişti. Aslında o kadar da siyah değildi... Tavan lambasının ışığı altında içindeki çekici kahverengi hareler gözüküyordu. "...hatırlamıyorum." diye sözlerini bitirdi genç adam.

Güney onun gözlerine bakıp duruyordu. Sonra... kendisini toparladı. "Birisi... gelecek." diye fısıldadı genç kız.

Hey! Bu bir itiraz cümlesi değildi ki?

Güney kendi sözlerine kendisi de şaşmıştı. Hâlbuki niyeti ona itiraz etmekti. Az sonra öpüleceğini bildiği için kesinlikle itiraz etmek istemişti. Son öpüldüğünde vücudunun her noktasını ona teslim ettiğini gayet iyi hatırlıyordu. Yine aynı hatayı yapmamalıydı. Bu adam düşmanıydı. Bu adam düşmanıydı. Kardeşini vuran adam... Onun ölümüne sebep olan adam. Kötü adam... Plancı adam... Çıkarcı adam... Ah! Ne güzel kokuyordu! Bu traş losyonuna hangi kadın bayılmazdı ki? Ya bu derin gözlere? Bu seksi saçlara?..

Onun itirazını dinlemeyen dudaklar, yumuşakça kendi dudaklarına dokundu. Alt dudağı usulca esir alındı. Cevap vermesini isteyen zorba bir tahrik ile baskısını arttırdı.

"Kötüsünüz..." diye fısıldadı Güney. Gözlerini yummuştu. Dudakları ile oynanırken konuşmak zordu. Adamın onu acele etmeden

öpmesine ses çıkarmadı. Maharetli dudaklar alt dudağı ile üst dudağı arasında gezinirken, bir göğsü de ne yaptığını bilen parmaklar tarafından okşanıyordu. Farkında olmadan kendi elleri de hareketlendi. Usulca adamın göğsüne yasladı. Onun kucağında oturmasının hoş olmadığını ve bu şekilde yakalanabileceklerini biliyordu. Yine de hemen engel olamadı ona... Dilinin kendi ağzına kaymasına da bir süre izin verdi.

Ama... ama artık engel olmalıydı... Kaç dakika geçtiğini bilmiyordu. Kendisi de usul usul cevap vermeye başlamıştı. Yaptığı plan gereği ona yakın olmaya devam edecekti fakat kontrolüno kolayca kaybedivermesi planlarında yoktu. Bu adam gerçekten dayanılmaz bir cinsel güce sahipti. Onu göğsünden yumuşakça ittirerek dudaklarını ayırdı.

"Lütfen... Birisi gelecek şimdi..." dedi yavaşça. Utanmıştı. Kendi yaptığından utanmıştı. Ne biçim bir kadındı ki öfke duyduğu bir adama hiç karşı koyamıyordu? Hatta nefret... Ondan uzaktayken nefret etmek çok kolaydı. Bugün bütün gün ondan nefret ettiğini hatırlatmıştı kendisine... Ta ki onu mutfakta öylesine heybetli bir şekilde görünceye kadar... Onu gördüğü zaman da nefreti öfkeye dönüşüyordu. Hiç de bir katil gibi gözükmemesi, ailesine karşı sevecen davranışları ve belki de bugünkü gibi kendisini görmezden gelen davranışları öfkelenmesine sebep oluyordu. Ve şimdi de... Ve şimdi de ona bu kadar yakınken... öfkesi yağmur altında kalan cılız bir ateş gibiydi. Vücudunun her yeri yanarken, kalbindeki ateş biçim değiştiriyordu. Kendi küçük ve titreyen elini uzattı. Dolgun göğsünü tutan iri elini yakaladı. Adamın iri avucu altında kendi dolgun göğüsleri bile küçük kalmıştı. Parmaklarını yumuşakça beninden ayırdı. Alnı Tahir'in alnına yapışmış bir haldeydi. Dudakları hâlâ birbirlerine kavuşabilecek yakınlıktaydı. "Yapmayın..." diyebildi son olarak.

"Odama gidelim..." diye fısıldadı Tahir. Eli bu sefer sıyrılmış eteğinden bacağının iç taraflarına kaymıştı.

Güney başını geri çekti. Kaşları alaycı bir tavırla çatılmıştı. "Ya! Evet, tabii." dedi çatallaşmış sesiyle. "Yan odada anne ve babanız yatarken ben çok rahat olurum ya?"

Tahir gülümsedi. "Sevişirken ses çıkaracağını zannetmiyorum. Çok sessizsin."

"Bilemem. Hiç sevişmedim..." İç çekti. "Zaten sizinle de sevişmem... Hadi şimdi bırakın beni lütfen!"

"Ya benden başkasıyla?"

"Elbette hayır. Evlenmeden sekse karşıyım ben."

"Evlilik mi? Bu daha da zor. Benim gibi bir adamla evlenmek de istemezsin? Değil mi?"

Güney onun alay ettiğinden adı gibi emindi. "Tabii evlenmem. Nida varken beni öpmeniz doğru değil. Ona ihanet ediyoruz. Ben bir daha Nida'nın yüzüne nasıl bakacağım? Kendimi kötü hissediyorum. Bence siz bir kadına bağlanamayacak, uslanmaz bir çapkınsınız. Sizi suçlamıyorum. Çok yakışıklı, zengin ve karizmatiksiniz. O yüzden dünya üzerinde evleneceğim son kişi bile olamazsınız."

"Sıralamaya bile giremiyorum öyle mi? Çok sıra var o zaman?"

Güney onun kollarından kurtuldu ve ayağa kalktı. Eteği de iyice sıyrılmıştı. Güzel bacakları meydandaydı. Kumaşı aşağıya çekiştirdi. "Hem de çok..."

Tahir onun toparlanmasını izliyordu. Gözleri hayranlıkla harika vücudunda dolaştı. "Senden uzak kalamadığımın farkındasın değil mi?"

Genç kız gözlerini kısarak ona baktı. Farkında olmadığı bir hareket yapmış, öpüşmelerinden dudaklarında kalan son tadı da dilinin ucuyla yalamıştı. Herhangi bir soğuk görünümlü sarışını ateş gibi sıcak yapacak bir hareketti bu... Üstelik Güney asla soğuk görünümlü değildi. Bulunduğu her yere ısı yayıyordu.

"O yüzden mi bu akşam beni hep görmezden geldiniz? Buna inanacağımı sanmıyorum..." dedi ona. Gerçekten de Tahir'in ilgisizliği kısmen canını yakmıştı. Nida'ya rağmen...

Genç adamın elleri boş durmuyordu. Oturduğu yerden uzanmış, iki yandan yeniden bacaklarını kavramıştı. Avuçları genç kızın çıplak tenine değiyordu. "Mesela ailemin yanında bunu nasıl yapabilirdim ki?" dedi gülümseyerek. Etek yeniden ve kolayca yukarıya sıyrılmıştı.

Güney onun ellerini yakalamaya çalıştı boş yere... Avuçları yukarıya çıktıkça eteği de yukarıya sıyrılıyor, uzun bacakları meydana çıkıyordu. "Aileniz olmasa da böyle şeyler yapmamalısınız zaten. Bence hevesinizi Nida'ya saklayın. Onun bacakları benimkilerden daha uzun."

"Nida ile ayrıldık." dedi Tahir kısaca.

Güney kaskatı kesilmişti. Adamı durdurmaya çalışan elleri hareketsiz kaldı. Böylece Tahir açıkta kalan kırmızı dantel iç çamaşırının onun bahsettiği kadar yaşlı işi basit bir şey olmadığını görebildi. Eteğini iyice yukarıya sıyırmıştı çünkü.

"Ne dediniz?" diye fısıldadı Güney.

"Nida bugün Yunanistan'a transfer oldu. Mecburen ilişkimiz bitti. Sadece arkadaş olarak kalacağız."

"Pek... üzülmüş gibi... durmuyorsunuz?"

"Birbirimize âşık değildik. Sadece beraberlikten zevk alma ve... seks." Dudakları genç kızın bedenine doğru yaklaşmıştı. Doğrudan kırmızı kumaşa...

"Hayır" Güney başını çevirdi. Genç adamın ailesinden herhangi birisinin gelme ihtimali olan kapıya baktı. Oturma odasının kapısı açılsa, oğullarının dudaklarını bir kadının en mahrem yerinde gezdirdiğini göreceklerdi. "O sizi seviyordu." dedi zorlukla. İstekli dudaklar hafif bir baskıyla ona dokunmuştu. İç çamaşırının üzerinden dudaklarının sıcaklığını kolayca hissedebiliyordu. Heyecanlanmış nefesini...

Adam onun dediğiyle ilgilenmiyordu. Bir an dudaklarını geri çekti. "Demek kırmızı iç çamaşırı giyiyorsun? Bence bu dantel şey fazlasıyla seksi." diye mırıldandı.

Güney gözlerini yeniden önüne çevirdi. Sıyrılan eteğinin önündeki esmer kafaya ait dudaklar iç çamaşırının kıyısından içeriye sızmaya çalışınca, bütün bedenini bir ürperti kaplamıştı. "Ben... seviyorum." dedi yutkunarak. Onu giydiğinde kendisini seksi hissettiğini de içinden kabul etti. Tabii, aklında adamın onun altında kalan her şeyi öpmeye çalışacağı yoktu. Elleriyle iştahlı kafasını tuttu ve kendisini ondan ayırdı. Bir adım geriye çekildi. "Sonunu getiremeyeceğimiz bir şey için... neden hem beni... hem kendinizi heyecanlandırıyorsunuz?" dedi zorlukla. Gözleri etkilendiğini gösterecek kadar buğulanmıştı.

Tahir ayağa kalkıp onu kollarının arasına çekti. Güney itirazsız sığınmıştı o geniş bedene. Adamın derin siyah gözleri doğruca mavi gözlerine dikildi. Çok ciddiydi şimdi. "İzin ver bana." diye fısıldadı. "İzin ver bana... sonunu getirelim."

"Hayır!" Sesi hafif isyan kokuyordu. "Bunu yapamam!"

"Sen de istiyorsun?"

"Evet." dedi bu sefer de farklı bir isyanla. "Beni kolayca tahrik ettiğinizi kabul ediyorum. Bana bunun normal olduğunu öğreten de sizdiniz. Değil mi? Seks için sevmenin gerekmediğini? Ben de yaptıklarınızdan hoşlanıyorum ama..."

"Ama beklememi istiyorsun?"

Güney başını salladı yavaşça. "Evet. Siz de bekleyeceğinize söz vermiştiniz."

"Ben öyle bir söz vermedim. Ama beklemek zorunda olduğumu biliyorum. Seni herhangi bir şekilde zorlamak istemiyorum..."

"Teşekkür ederim... İleride ne olur bilmiyorum. Ama şu an için hazır değilim." İç çekti. O kadar sorunu içinde bir de bu adamı bu kadar beğenmek olmasaydı ne güzel olurdu. "Hele ki aileniz buradayken hiç olmaz... Sabaha uyandığımda kendimi hiç iyi hissetmeyeceğime eminim." Adamın kollarından sıyrıldı. Kalçalarına yapışmış olan inatçı ellerden uzaklaştı.

Tahir ne yapacağını bilemeden Güney'i seyrediyordu. Şu anda hâlâ onu kollarına alıp öpmek istiyordu. Bu nasıl bir şeydi? Daha birkaç gün öncesine kadar ondan uzak durmaya kesin kararlıydı. Daha bir ay öncesine kadar ise onu küçük bir kız olarak görüyordu. Şu anda karşısında durmuş ve insanı delirtircesine bakan bu güzel gözlü kadına dönüşeceğini nereden bilebilirdi? Onu biraz zorlasa?.. Kollarına alıp uzun uzun öpse?.. İstemese de tepki vereceğini ve belki de gerçekten onu yatağa götürebileceğini düşündü. Ama dediği doğruydu. Ya sabah? Sabah ne olacaktı? Güney kendisini kötü hissederse eğer, Tahir bundan daha çok etkilenirdi.

Bekleyecekti mecburen... O kendiliğinden birlikte olmayı isteyinceye kadar bekleyecekti. Belki aylar sürecekti ama Güney için değeceğini düşünüyordu. Garipti ki onun bekâretini kaybedeceğini bilmesine rağmen, genç kızı istemekten utanmıyordu. Onun masumluğunu önemsiyordu elbette ama bakire olmasaydı bile, hayatında başka bir erkek olsaydı bile onu isterdi. Tek bildiği buydu. Nida ile yatmaktan özellikle kaçınmasının sebebi de bu kızdı. Dünkü yaş gününde, annesi ile babası geldiği için o kadar memnun kalmıştı ki. Yoksa zaten gece olduğunda Nida ile sevişmemek için bir bahane uyduracağını biliyordu.

Kulağına gelen bir sesle dikkati dağıldı. Televizyonda gece haberleri başlamıştı. Başını çevirdi.

"Suriye'de politik bir gerginlik yaşandığı ortaya çıktı sayın seyirciler." diyordu kadın spiker. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Televizyonun sesi kısık olmasına rağmen dikkatini verince konuşulanı rahatlıkla duyabiliyordu genç adam. "Dün akşam saatlerinde iki Türk politikacı ile iki gazetecinin rehin alındığı öğrenildi. Açıklamayı tam yirmi dört saat sonra yapan Dışişleri Bakanlığı sözcüsü bu kaçırılma olayını doğruladı. Kaçırılan Türk vatandaşlarının kurtarılması için olayı üstlenen aşırı milliyetçi grupla görüşmelerin yapıldığı belirtildi."

Tam o sırada Tahir'in telefonu çalmaya başlamıştı. Genç adam az önce oturduğu koltuğun kıyısına bıraktığı telefonu alıp ekranına baktı. Savcı arıyordu. Tam da Güney'in burada olduğu sırada araması iyi olmamıştı.

"Alo?" dedi sakin bir sesle.

"Hazırlan..." Bunu Güney bile duymuştu. Adama çok yakındı. Kumandaya uzanıp televizyonun sesini kıstı. Tahir'in daha rahat konuşmasından ziyade, onun konuşmalarının bir kısmını duymak içindi. Çünkü içindeki bir ses telefonun hayırlı olmadığını söylüyordu. Fakat Tahir biraz uzaklaşmıştı ondan. Oturma odasındaki açık balkona doğru yönelmişti. Güney artık bir şey duyamıyordu.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Tahir. Her ihtimale karşı ses tonunu biraz düşürmüştü.

"Evet... Yerleri tespit edildi. Sabah dokuzda hazır ol. Tamer ile Doğan bir uçak ile buraya getirilecek. Buradan birlikte gideceksiniz. Kaldığınız otelde size bulundukları yerin planı verilecek. Yakın bir köyde tutuluyorlar. Silahlı militanların on veya on beş kişi kadar oldukları sanılıyor. Uydu görüntülerinden bunu tahmin edebildik. Oldukça kalabalıklar. Bu yüzden özel izinle Akın'ı da getiriyoruz. Görevi hemen kabul etti. Sabaha karşı köye girmeniz sizin için daha emniyetli olur sanırım. Ayrıntıları birazdan hepinize faksla yacağım. Planı oradaki otelde yaparsınız."

"Anladım... Görüşürüz."

Telefon kapandı. Tahir bir an telefona baktıktan sonra bakışlarını Güney'e çevirdi. Genç kızın gözleri garip bir şekilde bakıyordu. Onun güzel yüzünün beyazladığını fark etmeyen genç adam gülümsedi. Fakat Güney gülümsemeye yanıt bile vermeden, öylesine kendisini süzüyordu.

Güney'in bakışları televizyona kaydı. Haber devam ediyordu. Ekranda iki diplomatın resmi vardı. Ardından gazetecilerinki gösterildi. Genç kız bir anda her şeyi anlamıştı. Onların görevinin ne olduğunu biliyordu artık... Tahir söylemese de anlamıştı. Anladığını belli etmemek için dudaklarını ısırdı. "Toplantınız... kesinleşmiş mi?" diye sordu yavaşça.

Adam başını eğdi. "Evet..."

"Gitmeniz gerekiyor mu? Yani... anne-babanız burada diye soruyorum?"

"Sabah annemlere söylerim. Sorun etmezler. Öbür gün de onlar dönecekler zaten. Sen de bürodaki işleri organize edersin."

"Ne zaman dönersiniz?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum... Birkaç gün içinde sanırım. Tabii, bir aksilik çıkmazsa." Aksiliklerin çeşitliliği o kadar çoktu ki, bunları Güney'e söylemesi mümkün değildi. En yalını ise bir tabut içinde birkaç gün sonra cesetlerinin gönderilmesiydi. Eğer geriye ceset diye bir şey kalırsa tabii. "Seni ararım..." dedi kuru bir sesle.

Söylemese bile bu ihtimal, genç kızın kafasında dolanıp duruyordu zaten. Tahir yine kendisinden gerçekleri saklıyordu ve Güney buna çok kızıyordu. Neden bu kadar kızdığını ise gerçekten anlayamıyordu. Ona olan nefreti ile duyduğu ilgi arasında sıkışıp kalmıştı. Geriye doğru bir adım attı. Gözlerini adamın korkusuz yüzünden kaçırdı. "Ben... Ben yatmalıyım..." dedi ona. Oysaki hiç uykusu yoktu. Biraz daha burada kalırsa adamın yüzündeki umursamaz ifadeyi silmek için tüm gerçekleri ona açıklamaktan korkuyordu. Her şeyi bildiğini, onun berbat bir adam olduğunu öğrendiğini, hayatının iğrenç bir yalan olduğunu ve... ve onun için endişelendiğini. "Siz de yatmalısınız. Sabah erken kalkacaksınız..." diye ekledi durgun bir sesle.

"Güney..." diye adını mırıldandı Tahir.

"Dün de çok az uyudunuz zaten... Yatıp dinlenin..." Tahir susmuştu. Genç kız biraz ileride duran pamuklu geceliğe yürüdü. Eline aldı. Anlamadığı bir sebepten elleri titriyordu. Geceliği göğsünde kavuşturdu. Kocaman mavi gözlerini Tahir'in sakin yüzüne çevirdi. Ölüme giden bir adamın bu kadar sakin olması normal miydi? Ne biçim insanlardı bunlar? Orada belki insanları öldürecek ve belki de... ölecekti.

Yine de Güney bu aksiliklerin hepsini birden aklından geçirmişti. Dudaklarını sıktı. Ölmesini çok istediği birisinin ölmüş olabileceği düşüncesi bile göğsünde derin bir sızıya sebep olmuştu. Galiba... Galiba kendisi uslanmaz bir budalaydı. Bu adamın bile ölmesini istemiyordu. En azından anne ve babası için ölmemeliydi. Ve Tamer de ölmemeliydi... O Yunanlı kadın için ölmemeliydi... Ya Doğan? Onu seven, onun sevdiği birileri var mıydı acaba? Bir annesi, babası, sevgilisi? En azından gelecekte onu hak edecek olan güzel kadın için ölmemeliydi...

"Siz yatmayacak mısınız?"

"Yatacağım birazdan..."

"Peki... Ben... yatayım. Size iyi geceler."

Adam başını eğip onayladı onu. "İyi geceler..."

Güney kendisi için düşündüğü odaya gitti. Tahir'in odasından en uzaktaki odaydı. Evdeki bütün yatak odaları aynı boylardaydı. Ama farklı renklerde döşenmişti. Kendisinin kalacağı oda yeşil tonlarla döşenmişti. Örtüleri kaldırıp güzelce katladı. Yatmak için hazırlanması fazla vaktini almamıştı. Dişlerini nasıl fırçalayacaktı? Üzerindeki geceliği izledi gülümseyerek. Kısa kalmıştı. Ayrıca da oldukça bol... Göğüs oluğundan dolgun göğüslerinin kavisleri gözüküyordu. Yine de rahattı.

Bütün yatak odalarında birer banyo vardı. Zengin olmanın bir avantajı daha. Elini yüzünü yıkadı. Dişlerini parmak uçları ile elinden geldiğince fırçalayıp bolca çalkaladı.

Yatağının içine girmeden önce telefonunun alarmının ayarını değiştirdi. Zaten alarm kuruluydu ama uyarı saatini biraz öne aldı. Tahir gitmeden önce ona sıkı bir kahvaltı hazırlamak istemişti. Karnı tok olursa belki morali de yerinde olur ve dikkati dağılmazdı. Yaptığı tehlikeli işin minicik bir dikkat dağılımını affetmeyeceğini tahmin edebiliyordu.

'Aptal adam! Ne işin var senin terörle, teröristle? Ülkenin sayılı zenginlerinden birisin. Otur işte seksi poponun üzerinde! Paranın ve yakışıklılığının tadını çıkar.'

Düşüncelerine engel olamıyordu. Onun ve o diğer iki sersemin ölüme kendi istekleriyle gitmelerini hiç mi hiç anlamıyordu. Aklına genç adamın hayat dolu annesi geldi. Meftune Hanım'ın oğlunun bu tehlikeli hayatından haberi var mıydı acaba? Olduğunu zannetmiyordu. Kimse oğlunun böyle aptalca işlerle uğraşmasını

kabullenemezdi. İleride kendi oğlu olursa kesinlikle böyle silahlı çatışmalı bir mesleği olmasını arzulamazdı. Kendi çocuğunu daha tehlikesiz mesleklere yönlendirmek isterdi.

Yattığı yerde dönüp duruyordu.

Tahir yatmış mıydı acaba? Böylesine tehlikeli bir görevin arifesinde rahatça uyuyabiliyor muydu? Ya da o da her an ölebileceğini bilip endişeleniyor muydu? Kendisinin veya arkadaşlarından birisinin ölebileceğini bilmek onu huzursuz ediyor muydu?

Örtüyü üzerinden attı. Geceliğinin eteği sıyrılmıştı. Biraz serinlik iyi gelmişti. Gözleri tavandaydı. Karanlığa alışan gözleri tavandaki kaliteli alçı işlemeleri görebiliyordu. Kulak kesildiği halde hiçbir ses de duyamıyordu. Duvardaki saatin tıkırtısı bile gelmiyordu. Yeni nesil sessiz saatlerdendi. Ama fosforu ışıl ışıl parlıyordu.

"Kahretsin!" dedi öfkeyle. Derin bir iç çekti. En çok nefret ettiği bir insanı bu kadar düşünmesi doğru muydu? Hadi seksi anlamıştı. Seks biyolojik bir şey olmalıydı. Yemek içmek gibi bir ihtiyaçtı. Kendisine engel olamıyordu. Zevk almasına engel olamıyordu. Bunu normal görebilirdi. Neticede adam yabana atılır bir tip de değildi. Peki, neden adamın yarın ölebilecek olması onu böylesine endişelendiriyordu?

Onun yanında işe devam etmesinin en önemli sebebi de intikam almak değil miydi? İşte. İntikamını kendiliğinden almanın bir yolu çıkmıştı karşısına. Neden huzursuzdu?

Sıkıntıyla yatağında doğruldu. Ayaklarını aşağıya sarkıttı. Çıplak parmakları evde tüm gece giymiş olduğu terliklere değdi. Bir an durdu. Sonra kararlı bir şekilde terlikleri ayağına geçirdi ve ayağa kalktı. Uzun saçlarını göğüslerini örtecek şekilde önüne çekti ve kapıya doğru yürüdü. Hafif aralayıp bir ses var mı diye dinledi önce. Yatağında dönüp duralı yarım saat olmuştu. Tahir yatmış olmalıydı. Oysaki kendisinin o gece bırak uyumayı, gözlerini kırpası bile yoktu.

Koridor boyunca yürüdü. Oturma odasından ses gelmiyordu. Ancak hafif aralık kapıdan bir ışık sızdığını görebiliyordu. Kapının önüne gelince durakladı. Sonra parmak uçlarıyla hafifçe kapıyı itti. Kalın kapı ses çıkarmadan açılmıştı.

İçerisi aydınlıktı. Tahir oturduğu koltuktan ayaklarını sehpaya yaslamış, kaşları çatılmış bir halde elinde birtakım kâğıtları okuyordu.

Kapının açıldığını her nasılsa hissetti. Başını kaldırdı ve kapıya doğru çevirdi. Eşikte bir melek duruyormuş gibi geldi bir an... Açık

mavi gecelik içinde, saçları göğüslerini örten şahane bir melek... Ve kendisine bakan mavi gözler hem şaşkın hem de... hem de... huzursuz muydu?

"Güney?" Kendisi de şaşırmıştı onu görünce. "Ne oldu? Uyuyamadın mı?"

Genç kız aralarında birkaç adım mesafe kalıncaya kadar yanaştı ona. Sıkıntılı duruyordu. Eliyle sehpanın üzerindeki boşalmış çay bardağını işaret etti. "Boş bardağı ortada bıraktığım aklıma geldi de..." dedi saçma bir bahaneyle.

Tahir'in gözleri bir an bardağa kaydı. Sonra gülümsedi. "Bırak kalsın. Bunun için mi yatağından kalkıp geldin? Komik kızsın."

Güney'in gözleri onun elindeki ve kucağındaki kâğıtlarda gezindi. Bazılarının üzerinde resimler de vardı. Bunlar kendisi odaya gidince gelmiş olmalıydı. Savcı mı çekmişti bu faksları adama? Bu ekibin başı o şişman savcı mıydı? Çok meraklı olmamaya çalışarak baktığı kâğıtlardan fazla bir şey anlamadı. Sadece bir harita çıktısı görebilmişti. Zaten Tahir de onları bir araya toplayıp yandaki sehpaya ters olarak bırakmıştı. Anlaşılan Güney'in görmesini istemiyordu.

"Çalışıyor muydunuz?"

"Eh... Öylesine bakıyordum..."

"Şey... Rahatsız etmeyeyim sizi? Ama bu kadar geç saatte çalışmanız doğru değil."

"Öyle mi?"

"Kanınız olsaydım... buna izin vermezdim. Hem siz bana o yetkiyi de verdiniz: İstesem sizi kolunuzdan tutar, odanıza götürebilirim." Dudakları tatlı bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Tahir de gülümsedi.

"Dedim ya... Öylesine bakıyordum. Yatacağım birazdan. Hem sen niye yatmadın cidden? Bir tek bu bardak için mi geldin?"

Güney onun yanına oturdu usulca. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemezmiş gibiydi. Tahir merakla onun yüzüne bakıyordu.

"Uyku da tutmadı." dedi sonra. "Sanırım... yatağımı yabancıladım. Kıbrıs'ta da ilk gece iyi uyuyamamıştım."

Adam başını salladı. "Anladım. Ama alışırsın yakında... Sık sık yabancı yataklarda yatmak zorunda kalacaksın. Çok seyahat edeceğiz."

'Geri dönersen tabii.' diye düşündü Güney.

"Alışırım sanırım..." diye başka bir şey söyledi ama.

"Benim kollarımda olsaydın, hemen alışırdın." dedi Tahir hafif bir alayla.

Güney onu ayıplarcasına gülümsedi. Bakışları da gülüyordu. "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsunuz değil mi?"

"Asla..."

"İnsanlara sizin odanızda yattığımı nasıl açıklayacaksınız peki?"

"Kime ne? Olmadı yan yana iki oda tutarız. Arada kapısı olur. Kimse bilmez."

"Herkes de bilir... Hemen anlaşılır."

"Çok ödleksin..."

"Sizin için kolay tabii. Siz erkeksiniz..."

Adamın bir kaşı hafifçe oynadı. "Ödleklerin en anlamlı sözüdür bu."

Güney kıkırdadı. Tahir ise keyifle onu seyrediyordu. Gülümsemesinden zaten hoşlanıyordu. Ama böyle içten bir şekilde güldüğünde dayanılmaz oluyordu. Genç kız ona çok yakındı. Annesinin geceliği bile ona şahane derecede yakışmıştı. Askıları yüzünden kolları çıplaktı. Akıllı bir manevra ile göğüslerini saçlarıyla örtmüşse de uzun bacakları meydanda sayılırdı. Buna rağmen Güney oturuşunu değiştirmemiş, genç adamdan beyaz bacaklarını saklamaya çalışmamıştı. Tahir bundan hoşlandı. Güney bilerek veya bilmeyerek onun göz zevkini hoş tutuyordu.

"Madem uyuyamıyoruz?.." diye mırıldandı Güney. "Bana annenizin deyimiyle şu *'Güzel Gözlü Adam'*ı anlatabilir misiniz?"

Tahir kaşlarını kaldırdı. "Tamer'i mi?"

"Evet... Yani onu merak etmemin sebebi... o Yunanlı kızla olan beraberliği... İlginç bir şeye benziyor"

Tahir iç çekti yavaşça. "Tamer'in tüm hayatı ilginçtir. Çok acılar çekti... Şimdi de o küçük esmer var... Aptal herif!" Son sözüne rağmen ses tonunda arkadaşına duyduğu sevginin titreşimleri vardı. Sonra arkasına iyice yaslanıp kolunu genç kızın omzuna attı. Onu yumuşakça kendisine çekti. Güney de onun bu arkadaşça sarılmasına karşı çıkmamıştı. Kendisini onun sıcak gövdesine bıraktı. Şimdi yanlamasına bir halde onun gövdesine yaslanmıştı. Bacaklarını altına toplayıp gözlerini adamın yüzüne dikti. Alttan bakınca adamın çenesi ne kadar da biçimli gözüküyordu. Sakalları hafifçe uzamıştı. Gergin boyun cildinden yayılan koku ise göz ardı edilemeyecek kadar güzeldi. Tıraş losyonu gerçekten çok çekiciydi. "Onların hikâyesi ne?" diye sordu patronuna. "Bana anlatmaz mısınız?"

"Ben çok içinde değildim. Doğan daha iyi biliyor ve o sersem de tam bir sır küpüdür. İstemezse ağzından tek kelime alamazsın."

"Yine de bir şeyler biliyorsunuzdur. Benden niye gizliyorsunuz? Hani ben sizin en yakın sırdaşınız olacaktım?"

Adam dudak büktü. "Hımm... Peki, birazını anlatayım. Ama bildiğini kimseye söylemeyeceksin. Özellikle Tamer'e... Bu konuda çok hassas."

Güney gülümsedi ve onun kollarında hafifçe dönerek pozisyonunu daha rahat bir hale getirdi. "Söz." Elini koyacak yer bulamayınca adamın geniş göğsüne koydu. Bu doğal bir hareketti. İkisi de garipsemedi. Tahir ayaklarını yeniden sehpaya uzattı. Şimdi o da rahat bir tavırla oturuyordu.

"Tamer bir süre Yunanistan'da yaşadı. Babasının oradaki işlerini takip ediyordu gençliğinde. Yunanlı bir ortakları vardı. Adı Aleksis'ti. Adam, çok güzel, kendisinden çok daha genç bir esmerle evliydi. Adı da Mina idi galiba. Ve ikisinin de küçük bir kızları vardı. Adı Natalia... Natalia çoğunlukla yurt dışında okuduğu için Tamer ile ikisi hiç görüşmemişler anladığım kadarıyla. Ama Tamer'in onun anne ve babasıyla ilişkileri gayet iyiymiş. Sık sık görüşüyorlarmış. Ve tabii, zaman içinde Aleksis, karısını Tamer'den kıskanmaya başlamış..."

Bu şaşırtıcı değildi. Güney, o yüzündeki yaraya rağmen adamın ne kadar yakışıklı olduğunu hiçbir kadının göz ardı edemeyeceğini düşündü. Hele ki o gözlere bakan çoğu kadının yarayı görebileceğini bile sanmıyordu.

"Aralarında bir şey var mıymış?" diye sordu merakla. Mina'nın Tamer için ne hissettiğini cidden merak etmişti o anda.

"Bilmiyorum... Sanmam... Tamer evli kadınlardan uzak durur. Tabii, Mina'nın inanılmaz güzellikte ve kişilik olarak çok iyi birisi olduğunu biliyorum. Tamer büyük ihtimalle ona kardeşçe bir sevgi duyuyordu. Aleksis bunu yanlış anlamış olmalı. Adam karısına çok düşkünmüş. Sonuçta da kıskançlığı bir sürü kötü olaylara sebep olmuş. Ardından facia... Mina daha fazla dayanamayıp intihar etmiş... Aleksis bunun için de Tamer'i suçlamış. Gizlice işler çevirmiş Tamer'in ardından. Yüzüne gülümseyip arkasından şirketi boşaltmış. Şimdi açıklayamayacağım başka şeyler de yapmış. Tabii, Tamer de durumu öğrenince çok öfkelenmiş. Bir gece hesap sormak üzere Doğan ile birlikte Yunanistan'daki evlerine gitmişler. Aslında o gün ben de Yunanistan'daydım ama... aniden dönmemi

gerektirecek bir şey olmuştu." Sustu bir an. "Annem kalp krizi geçirmişti. Durumu iyiydi neyse ki. Ben yine de hemen ülkeye döndüm. Benim geri döndüğüm gece, o ikisi de Aleksis'in evine gitmişler."

"Ne olmuş peki? Onlar da senin gibi silah taşıyorlar mı? Çatışma mı çıkmış?"

"Aslında hayır. Biraz itişme olmuş tabii. Tamer eski ortağına her şeyi polise bildirdiğini söylemiş. Polisler gelmeden önce son bir kez onunla karşılaşmak, yaptıklarının pişmanlığını yüzünde görmek istemiş sanırım. Onun yüzünün düştüğünü görüp rahatlamak istemesi en doğal hakkı. Aleksis'in yaptığı kötülükleri anlatamam bile. Aleksis de sıkıştığını ve foyasının meydana çıktığını öğrenince, elindeki son çareyi kullanmış. Polis sirenlerini duyduğunda, hapse girmektense kendi silahıyla intihar etmiş. Kendisini vurduğunda, rastlantı, Natalia da oradaymış ve babasının korumaları ile Tamer arasındaki itişmeyi görmüş. Babasının ölümünden de Tamer'i sorumlu tutmuş."

"Ne feci? Babası onun gözünün önünde mi ölmüş?" diye sordu Güney içten bir üzüntüyle.

"Hemen hemen…"

"Natalia çok mu küçükmüş o zamanlar?"

"On beş, on altı falan… Son yakını da babasıymış. O da ölünce kimsesi kalmamış. Üstelik Aleksis akıllıca bir manevrayla Natalia'yı Tamer'e vasi kılmış. Ölmeden önce bir not yazmış. Tabii, Tamer bundan hiç hoşlanmamış. Fakat Natalia'nın hiç kimsesi kalmadığı gibi alacaklarından dolayı Aleksis'in tüm mal varlığı Tamer'e geçince, maddi olarak da zora düşmüş. Mecbur kalan Tamer, bir şekilde onun bakımını üstlenmiş. İkisi de bu beraberliği hiç istemiyorlarmış ama mecburen Türkiye'ye birlikte dönmüşler. Tabii, babasının ölümünden Tahir'i sorumlu tutan Natalia, ondan deli gibi nefret ediyormuş…"

"Küçük bir kız için babasının ölümüne şahit olmak acı olmalı. Bence nefret değil de üzüntüdür… Neticede adam kendi yaptığının cezasını çekmiş."

Güney omuzlarında ve çıplak kollarında dalgınca gezinen parmakların farkındaydı. Ama genç adam hikâyeye kendisini o kadar kaptırmıştı ki, onun dikkatini dağıtmak istemiyordu. Üstelik de böyle okşanmak pek rahatsız edici değildi. Kendisini kedi gibi okşanmaya hazır hissediyordu. Bu erkeğin kendisine yaptığı her şey neden doğal geliyordu? Acaba kendisi çift kişilikli bir kadın mıydı?

Tahir onun sözlerini onaylarcasına başını sallamıştı. "Evet, Aleksis kendi cezasını çekmişti ama sanırım ölmeden önce Natalia'yı da doldurmuştu. Natalia'nın Tamer'den ciddi anlamda nefret ettiğini biliyorum. Öyle ki neredeyse aynı evde hiç görüşmüyorlarmış. İki sene boyunca sadece yaz tatillerinde Türkiye'ye gelmiş. Diğer zamanlarda da İngiltere'deki okulundaymış. Hatta Tamer onu ziyarete gittiğinde bile görüşmek istemezmiş. Son yaz nasıl olduysa aralarında bir yakınlaşma olmuş. Mucize gibi… Tamer'in mutlu olduğunu ve yüzünün güldüğünü hatırlıyorum. Natalia'sına kavuşmak için sabırsızlanırdı."

"Ne güzel…" Güney sanki imkânsız ama sonu mutlu biten bir aşk hikâyesi dinliyormuş gibiydi.

"Öyle mi?" diye hafifçe dudak kıvırdı genç adam. "Maalesef yıllar Natalia'nın içindeki nefreti tamamen söndürememiş olmalı… O yaz Tamer'i terk etti. Hem de korkunç bir intikamla…"

"Ne… Ne yaptı?"

Genç adam umursamazca omuz silkti. "Onu terk etti." dedi. Sesi soğumuştu. "Ve başka şeyler de var tabii… Tamer'in affedemeyeceği şeyler."

"Neymiş onlar?" Güney hafifçe doğrulmuştu.

Tahir ona bakarak gülümsedi. "Geç oldu. Bu kadar yeter. Kalanını zaman içinde anlatırım. Ne zaman bana bu kadar sokulmanı istesem anlatmaya başlarım."

Güney kendisini yeniden onun kollarına bıraktı. "Of! Çok kötüsünüz!" dedi sıkıntıyla. Bu sefer adama sırtı yapışmıştı. Adamın kalın kolu onu sararken, avucu da göğüslerinden birisinin üzerine çok yanaştı. "Demek adam ondan öyle üzgün bakıyor.Onu seviyor olmalı?.."

"Belki…"

"Neden onları yeniden bir araya getirmiyorsunuz?"

"Biz ne yapabiliriz ki? Kendi tercihleri… Aslında… çabalıyoruz. Ama Tamer hâlâ çok kızgın… Haksız da değil. Seviyorsa bile iyi gizliyor. Çok üzüldü…"

"Yani şimdi sevdiği kadın için… çaba sarf etmiyor mu? Gidip onu getirmiyor mu?" diye minik bir isyanla, hayretle sordu Güney.

Tahir cevap vermedi. Parmak uçları genç kızın göğsünün üst kısmında geziniyordu. Geceliğinin açılmış yakasından tenine doğrudan temas ediyordu. Biraz daha aşağıya inse, diri yuvarlaklıkları

rahatça avuçlayabilirdi. Genç kız oturuşunu değiştirerek pek de iyi yapmamıştı. Geceliği de doğrusu genç adamdan tarafaydı. Eliyle kenara kaymış yakasını düzeltmek bile pek bir işe yaramayınca, mecburen kendi haline bıraktı.

"Siz peki... birisini sevseydiniz... onun peşinden gider miydiniz?" diye sordu Güney ağzından çıkanlara dikkat etmeden. Böyle bir soruyu kendisi de düşünmemişti ama ağzından çıkmıştı işte.

"Ne gibi?"

"Yani birisi size ihanet etseydi?.. Hayal kırıklığına uğratsaydı?.. Onu hayatınızdan uzaklaştırır mıydınız? Yoksa gidip geri mi getirirdiniz?"

Tahir bir an durup düşündü. Gözleri biraz kısılmıştı. "Bilemiyorum." dedi ardından. "Ama Tamer, Natalia'yı hayatından uzaklaştırmadı ki? Natalia kendisi gitti."

"Belki isteyerek gitmemiştir. İsteyerek terk etmemiştir."

"Terk etmenin istemeden olanı da mı varmış?"

"Lütfen dalga geçmeyin! İnsanlar istemese de pek çok şeyi yapabilirler."

Örneğin kendisi gibi... İstemiyordu... Bu adama yakın olmak istemiyordu. Onun bu dokunuşlarından hoşlanmak istemiyordu...

"Örnek ver?"

"Diyelim ki... sonunda size direnmeyi bıraktım. Diyelim ki kazara... sizden hamile kaldım..." dedi Güney yavaşça. Gözleri adama dönmüştü. "Ve siz de bu çocuğu istemiyorsunuz. Aldırmamı istiyorsunuz. Ben de bu çocuğu her ne kadar istesem de size boyun eğmek zorunda kalıyorum. Çünkü toplumda babasız bir çocuğu yetiştirmenin ne kadar zor olacağını biliyorum. Hem çocuk için hem de benim için..."

"Zordur!" diye garip bir sesle onayladı Tahir. Bunu en iyi bilenlerden birisi kendisi ve annesiydi.

"Gördünüz mü? İstemesem de çocuğu aldırmak zorunda kalırdım." Küçük eli adamın eline kaydı ve daha aşağıya inmemesi için tuttu.

"Sen çocukları sever misin?" diye mırıldandı genç adam. Dudakları kızın saçlarında geziniyordu. Elinin engellenmesine pek de aldırmamış gözüküyordu.

"Severim tabii. Ben de anne olmak isterim."

"O zaman bir sorun yok... Ben de çocuk severim. Çocuğu aldırmanı istemezdim. Evlenirdik hemen." Genç kızın mis kokulu saçlarından dudaklarını çekmişti. Gözleri parlıyordu. Güney'in elinin baskısına rağmen, bir eli de üstten hafifçe geceliğinin içine kaymıştı. Genç kız ona doğru başını çevirip hafif ters baktıysa da Tahir buna aldırmadı. Genç adamın aklında o anda başka bir şey oluşmuştu. Güney'in kendi çocuğunu taşıması fikri birden gözüne o kadar güzel gözükmüştü ki... Bu zarif sarışının rahminde kendisine ait bir canlının olması ne kadar güzel olurdu. Şu anda parmaklarını dokundurmaya başladığı sert göğüslerinin kendi çocuğu için sütle dolacağını hayal etmek bile güzeldi. "Benden hamile kalsaydın, onu aldırmana asla izin vermezdim," diye yeniden mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Gözüm hep üstünde olurdu..."

"Sevmeseniz bile benimle evlenir miydiniz?"

"Çocuk için neden olmasın?"

"Çok ruhsuzsunuz!"

"Belki... Ama hamile olsaydın sen de benimle evlenirdin değil mi? Sevmesen bile?.."

Güney de bir an durakladı. Göğüsleri adamın kontrolüne geçmişti ve sahiplenici bir şekilde okşanıyordu. Bu şekilde düşünmek zaten zordu. İçinde bir heyecan uyanmıştı bile çoktan. Herkes sarışın kadınların soğuk olduğunu söylerken kendisi neden bu kadar ateşliydi acaba?

"Evet. Sanırım..." diye onayladı yavaşça. "Ama doğru olmazdı. Neyse. Sizden hamile kalmayacağıma göre..." Kendisini zorlayarak gülümsedi. Aslında garipti. Hamile olmak güzel olabilirdi... Başını çevirip gözlerindeki kırgınlığı gizledi. Bu adamdan mı? Yok artık! Unutmamalıydı ki bu adam kardeşinin katiliydi. En azından onu vuran adamdı. Katil demek gücüne gitmeye başlamıştı. Telaffuz etmek zor geliyordu. Gerçekten de ona bu kadar yakındayken ondan nefret etmek çok zordu. Bir katil bile olsa, kendisine karşı çok müşfikti. Sevecen... İlgili... Korumacı... Aldırmamaya çalışıyordu ama saçlarına dokunan dudakları içini ürpertiyordu. Ve göğsünün ucuna erişen şu utanmaz parmaklar... Daha evvel birisinin kollarının bu kadar rahat olacağını hiç düşünmezdi. Sıkıntıyla kıpırdadı.

"Ne oldu?" diye sordu Tahir.

"Bunu göğüslerimle oynarken mi soruyorsunuz?" diye biraz ters bir sesle cevapladı Güney. Kararsızca durakladı. "Hem şimdi aklımı da karıştırdınız." diye mırıldandı sonra dürüstçe.

"Öyle mi? Neden?"

Dudakları şakağından ayrılınca, içten bir saflıkla adamın gözlerine baktı. Bakışları yanan bakışlarla karşılaştı. "Bir gün... Eğer bir gün, şey yaparsak?.." Sözünü tamamlayamayınca sustu.

Genç adamın bir kaşı hafifçe oynamıştı. "Ne yaparsak?" diye sorarken, bakışları onun ne söyleyeceğini merakla beklediğini gösteriyordu. Genç kız iç çekti.

"Anlayın işte. Ben yapmak istemiyorum ama bir gün... sizinle ben... olur da... sevişirsek?..." Adamın dudağının alayla kıvrılması üzerine yerinde döndü ve onun göğsünü dürttü. "Gülmeyin! Beni istediğinizi biliyorum. Ben istemiyorum tabii... Yani ben rahat bir kız değilim. Evlenmeden sevişmek bana adilik gibi geliyor. Yani... en azından eskiden öyle geliyordu."

"Eskiden mi?"

"Eskiden... Nişanlımla da bu yüzden ayrıldım. Böyle sizin gibi bana sarılmıştı. Göğüslerimi okşamaya çalıştı. Dahası benimle sevişmek istediğini belli etti..."

"O adamı çok iyi anlıyorum." dedi Tahir gülümseyerek. Ama bakışlarında hafif bir ciddilik de vardı.

"Lütfen! Alay etmeyin! Bu konu çok ciddi. Beni etkiliyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Ve kolayca size teslim oluyorum. İki dakika bile sürmüyor."

"Yani?"

"Bu çok utanç verici ve de benim gibi tutucu bir kızın kolayca kabullenemeyeceği bir şey..."

"Anladım..."

"Anlamadınız." Kollarından iyice kurtulup dizleri üzerinde doğruldu. Gövdesi koltuk üzerine ona doğru dönmüştü. Saçları geride kaldığı için artık seksi gerdanı ve çekici göğüslerinin çoğu gözüküyordu. Güney inatçı bir bakışla onu uyardı. "Beni, hamile bırakmanızı istemiyorum." Pat diye söylemişti işte.

Tahir o kadar şaşırmıştı ki, karşısındaki harika manzara yerine genç kızın pırıl pırıl yüzüne bakıp kalmıştı. "Ne?" diyebildi sadece.

"Dikkatli olup beni hamile bırakmayın. Yani bu konuda siz benden tecrübelisiniz. Tehlikeli günlerde olup olmadığımı sorun. Tamam mı?"

"Söylemek istemezdim ama bence saçmalıyorsun." dedi Tahir onun ciddiliğine inanmadan.

"Saçmalamıyorum... Ya bir gün size teslim olursam? Her fırsatta oramı buramı okşuyorsunuz... En özel yerlerimi öpüyorsunuz. Size direnmek istememe rağmen ben buna engel olamıyorum..." Tahir hâlâ sessizce duruyordu. Genç kız içten bir tavırla yaptığı açıklamanın onu gerçekten şaşırttığının farkındaydı. "Tabii, bu sözlerim size kolayca teslim olacağımı göstermiyor. Sadece ihtimaller üzerinden konuşuyoruz."

Tahir gülümsedi. Onu belinden tutup kendisine çekti. "Sen garip bir kızsın." dedi onu uzun uzun öpmeden önce...

Bir dakika sonra Güney göğüs uçlarını onun iştahlı dudaklarından geri çekmeye çalışıyordu. Ne zaman bu hale geldiğini ve ne zaman askılarının sıyrılıp göğüslerinin onun hâkimiyetine geçtiğini fark etmemişti. "Bahsettiğim buydu işte." dedi askılarını geri çekmeye çalışırken. Nefes nefese kalmıştı. Bu dokunuşlara ve öpücüklere olan direnci sürekli zayıflıyordu. "Bana ne zaman bunları yapıyorsunuz anlamıyorum." diye şikâyet etti.

Tahir'in gözleri yanıyordu adeta. Onun geceliğinin yakasını kavuşturmasını izledi canı sıkkın bir şekilde. "Güney... Sen gerçekten bana eziyet ediyorsun. Böyle yaparak beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?" diye homurdandı genç adam.

"Elbette hayır." diye itiraz etti genç kız. "Ben uslu uslu otururken elleri rahat durmayan sizsiniz. Kabahat sizde..." Doğrulup ayağa kalktı. Heyecanlı bedeninin titremesini gizlemeye çalışıyordu. Eğer bu bir işkenceyse, kendisine de işkenceydi. "Ben... şimdi... yardımcınız olarak yatmanızı istiyorum sizden." diye mırıldandı istikrarlı olmasına çalıştığı bir sesle.

"İnanılmazsın!" dedi Tahir hâlâ sıkıntılı bir bakışla.

"Öyleyimdir belki... Hadi kalkın. Sizi odanıza kadar götüreceğim." Elini uzattı.

"Sen de gel." dedi adam onun küçük eline bakarken.

"Geleceğim... Ama yatağınıza değil."

"Belki... yarın dönemeyeceğimi söylersem... bir faydası olur mu?" diye alaycı bir dudak büküşle sordu genç adam. "Belki yolda bir kaza... falan geçiririm?"

"Şansınız yok. Bu hafta en yüksek oranda hamile kalma dönemindeyim." dedi gülümseyerek. Kendisini toparlamaya başlamıştı

nihayet. "Başınıza bir şey gelirse bebeğime ne olacak?" Onun isteksiz elini tuttu. Adamın kalkması için hafifçe çekiştirdi. "Ayrıca ilk tecrübemin prezervatif ile olmasını istemiyorum. Hem döndüğünüzde sizi nelerin beklediğini biliyorsunuz artık. Belki kaza yapmamaya dikkat edersiniz."

"Hiç cömert değilsin."

"Aksine çok cömerdim efendim. Okşamalarınıza bile karşı çıkmıyorum. Belki dönünce dikkatinizi başka kadınlara verirsiniz. Bana olan iştahınız azalır. Bu geceliğin dikkatinizi dağıtacak kadar çok seksi olduğunu kabul ediyorum. Ama sizi burada bulacağımı tahmin etmemiştim."

"Evet... bardak için gelmiştin..." dedi Tahir biraz tersçe.

"Doğru. Hadi gidelim..." Onun elini çekiştirdi. Odasına kadar götürdü. Parmağını da kendi dudağına götürüp sessiz olması için genç adama işaret etti. Yan odada yatan anne ve babasının kendilerini böyle görmesini istemezdi. Kapıyı açıp elini serbest bıraktı.

"Gerçekten gelmek istemez misin?" diye son kez sordu Tahir. Onun gözlerinin içindeki gülümsemeye rağmen Güney ciddi bir tavırla başını salladı.

"Belki bir gün isterim... Ama şimdi değil. Size iyi geceler."

"Hayatımda gördüğüm en inatçı kadınsın." dedi Tahir. Güney onun yakışıklı yüzünü süzdü kısa bir an. Garip bir şekilde odaya girmek ve... onunla sevişmek istiyordu. Nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyordu. Ne olacağı hakkında fikri vardı elbette. Ve bu adamın kendisine yaptıklarından yola çıkarsa çok zevk alacağı da kesindi. Ama yapamazdı... Yapamazdı...

Şimdilik...

22. BÖLÜM

Güney sabah erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlamıştı. Tahir'in aç karnına gitmesini istemiyordu. Her şeyin hazır olmasından birkaç dakika sonra onun da mutfağa girmesi ile endişeli olduğunu gizlemeye çalıştı. Bu endişe kendisini bile rahatsız ediyordu. İntikam ve ona duyduğu ilgi arasında sıkışıp kalmıştı. Kararsızdı. Çaresizdi...

Tahir memnun bir tavırla zengin masaya bakıyordu. Yine ciddi bir işadamı gibi takım elbise giymişti. Pırıl pırıl tıraş olmuş ve ölümcül bir silah olduğunu başarıyla gizlemişti. Onun bilerek mi böyle giyindiğini düşündü. Belki kendisine bir şey belli etmemek ve gerçekten de bir iş gezisine gitmek istediğini göstermek istiyordu. Ya da belki gideceği tehlikeli yer için bir çeşit kamuflajdı. Öyle ya... Kim çok yakışıklı, karizmatik, iyi giyimli bir işadamından şüphelenirdi?.. Devletin onları neden böyle işlere yolladığı açıktı. Bir sürü asker mutlaka dikkat çekerdi. Ancak iki üç şık işadamı gözlerden kaçabilirdi. Her ne kadar dev gibilerse de...

"Bence evlenmeliyiz..." dedi genç adam. Birkaç uzun adımla onun yanına gelmişti. Karşı koymasına fırsat vermeden belinden tutup çekti ve şaşkın dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük bıraktı. "Bu aile tablosuna alışmak üzereyim." diye ekledi gözlerine bakarak. Sesi keyifli, hafif alaycıydı.

"Yapmayın şunu." diye mızıldandı Güney. Belindeki elleri çekmeye çalışıyordu. "Anneniz gelecek."

"Eminim bizi böyle görse çok sevinirdi. Sana bayılıyor."

"Evet, tabii..."

"Gerçekten söylüyorum. Ayrıca bu sabah çok güzelsin. Demek yeni kıyafetlerin bunlar." Geri çekilip onu süzdü. Gerçekten de çiçeklerle süslü, beyaz, yaşına çok uygun bir bluz vardı üzerinde. Altında ise harika kalçalarını ve uzun bacaklarını çok iyi meydana çıkaran, krem rengi keten bir pantolon giymişti.

"Umarım işyeri için çok spor değildir. İşe gidip randevularınızı ayarlamam lazım. Dönüşünüzde bir sürü vakıf toplantısı var."

"Sen olunca o kadar sıkıcı olmayacaktır," dedi genç adam ilgisizce. Gözleri hâlâ genç kızın üzerinde geziniyordu. "Benimle gelmen gerekecek çoğuna. Kıyafetin de bence gayet güzel... Hatta fazla güzel. Şunun kalçalarına böyle yapışmayanı yok muydu?" Onun canı sıkkın bir halde konuşması üzerine genç kız kaşlarını kaldırdı.

"Kalçalarım biraz geniş... Ne yapabilirim?" dedi çocukça.

"Geniş falan değil. Bu pantolon dar bence." Ellerinden birisi kalçalarına kaymıştı. Güney endişe ile nefes çekti içine. Yan gözle kapıya baktı.

"Size inanamıyorum? Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz?"

"Sen nasıl bu kadar güzel olabiliyorsan?"

"Lütfen... Gelecekler şimdi."

Genç adam elini kalçasından çekmeden onu kısa ama ateşli bir şekilde öptü. Güney yakalanma korkusundan cevap bile verememişti. Sonra geri çekildi genç adam. "Bu pantolon çok dar." dedi yine memnuniyetsizce.

O sırada mucize eseri, sadece bir saniye sonra mutfağa Tahir'in annesi girmişti. Kaşlarını kaldırdı. "Neymiş o dar olan?"

Güney kızarmıştı. Gözleriyle genç adama uyarı dolu bir bakış attı ama Tahir hiç aldırmadan annesinin sorusunu ciddi bir şekilde cevapladı. "Yardımcımın kalçalarının çok güzel olduğunu ve bu pantolonun onları fazlasıyla meydana çıkardığını düşünüyorum. Sence de biraz dar değil mi anne?"

Kadının yüzü bir an şaşkınlıkla öyle kaldı. Sonra kendisini toparladı. Bakışları Güney'in yuvarlacık kalçalarından kızarmış yüzüne kaydı. "Sana ne oğlum? Bence çok yakışmış. Tabii ki giyecek... Genç ne de olsa."

"Şimdiden şirketteki genç erkeklerin hepsi peşinde." diye mırıldandı Tahir.

"Bu doğru değil." dedi Güney. İtiraz ederken adamın karşısında biraz dikelmiş, küçücük ellerini inatla yanında yumruk yapmıştı.

"Güvenlikçiler bile." dedi adam hiç korkmadan.

Güney derin bir nefes alıp ona aldırmamaya çalıştı. Kendisini zorlayarak Meftune Hanım'a döndü. Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirmişti. "Günaydın efendim! Siz ona bakmayın. Kahvaltıda yumurta ister misiniz? Omlet de yapabilirim."

"Hımm. Omlete gerek yok kızım. Katı yumurtayı daha çok severiz. Sen de bu patronun olacak ruhsuza aldırma... Onu memnun etmek zordur. Çalışmaktan önündeki güzellikleri göremeyecek kadar kördür o."

Güney içtenlikle onayladı. "Biliyorum... Öğreniyorum..."

Tahir gülümseyerek sandalyesine oturdu. "Sorun da bu zaten. Ben Güney'deki güzellikleri görüyorum. Güzel kalçaları olduğunu da biliyorum. Ama pantolon dar..."

O anda babası da mutfağa gelmişti. Herkese günaydın dedikten sonra oğlunun yanındaki yerine oturdu. "Ne konuşuyordunuz?"

"Kalçalardan." dedi Tahir açık bir alayla.

"Ruhsuz patronlardan." dedi Güney de gülümseyerek. Ama adamı kesecek gibi bakıyordu mavi gözleri. Tabağına soyulmuş yumurtasını biraz sertçe bıraktı.

Bilal Bey bir ona, bir de oğluna baktı. Sonra kıkırdadı. "Ruhsuz patron ha? Sana çok uymuş."

"Kızın giyimine karışıyor." diye şikâyet etti Meftune Hanım. O da yerine oturup dilimlenmiş domates tabağına uzanmıştı. Kahvaltıda domates yemeyi severdi. Bolca da kesilmiş salatalık koydu. Kocasına uzattı. "İstiyor musun?"

"Evet..." Bakışları oğlu ile Güney arasında giden adam pis pis sırıtıyordu. Tahir'in de gözlerini genç kızdan alamadığının farkındaydı. Güney o sırada sırtı dönük bir halde çayları dolduruyordu. Oğlunun arsız gözlerinin baktığı kısmı görünce gülmesi iyice yayıldı. Çok eskiden kendisi de onun annesinin kalçalarını kıskanırdı. Şimdi de böyle giyinse, yine kıskanırdı. Meftune Hanım'ın vücudunda fazla bir değişiklik olmamıştı. Hâlâ o yaşına rağmen şahane bir vücudu vardı ve Bilal Bey bu vücuda bayılıyordu. O yüzden istemese de oğluna hak verdi.

Meftune Hanım da Güney'i süzüyordu ama başka bir sebepten... Kıza her dakika daha fazla hayran kalıyordu. Hiç üşenmeden erkenden kalkmış ve kahvaltı sofrasını hazırlamıştı. Bu çok dikkat çekiciydi; çünkü arkadaşlarının kızlarının çoğu, yumurta pişirmesini bile bilmezdi. Bu kadar ince düşünceli olacaklarını da sanmıyordu. Onun aileden biri gibi yaptığı hizmet ise bir başka takdir edilecek unsurdu. Tahir'in yanındaki bir çalışan gibi değil de, sanki onların gelini gibi doğaldı. Hiç zorlama olmadan işini yapıyor, onlara sıkıntı verecek en ufak bir kapriste bulunmuyordu. Çayları bile önlerine koyarken, bunu yıllardır yapıyormuş gibi rahat, doğaldı.

Oğlunun bu sarışına bakışı da hoşuna gitmişti. Tam olarak emin olamıyordu ama gerçekten de ciddi oğlunun şu gülümseyen surattın sahibi bu genç kadın olmalıydı. Oğlu ne zamandan beri böyle şakacı, rahat olmuştu? Ayrıca aptal ve soğuk sarışın imajının Güney ile hiç ilgisi olmadığı belliydi. O çekici kafanın içinde tıkır tıkır çalışan bir beyin olduğunu herkes hissedebilirdi. Gözlerindeki ışıltıdan ve dudaklarındaki sıcak gülümsemeden bahsetmek bile gereksizdi. Bu çocuk gerçekten de özel birisiydi ve bunu görmeyen bir erkek aptal olabilirdi ancak. Oğlunun aptal olmaya yatkınlığı ise canını sıkıyordu.

"Baba! Birkaç günlüğüne acil bir yere gitmem gerekiyor," dedi Tahir biraz ciddileşerek. Bakışları babasının yüzünden annesine

kaydı. "Bir iş toplantısı... Ne yazık ki sizi yolcu edemeyeceğim. Neden biraz daha kalmıyorsunuz burada? Ben gelinceye kadar?"

"Kalamayız." diye mırıldandı annesi sıkıntı ile. "Komşumuzun kızı evleniyor ve düğününe gitmezsek ayıp olur. Biz seni görmek için gelmiştik esas olarak. Neyse. Yeterince gördük işte. Bu sefer sen gelirsin bize. Ne dersin? Güney'i de getirirsin belki."

"İsterse getiririm tabii..."

"Gelirsin değil mi kızım?" diye sordu Meftune Hanım ona samimi bir bakışla. "Denizimiz çok güzeldir. Yüzer, dinlenirsiniz."

Güney aslında hayır demek istiyordu. Kadın fazlasıyla sıcak birisiydi ve ona alışmak istemiyordu. Özellikle bu sıcak aile ortamına alışmak istemiyordu. Kendi anne ve babasını da özlemişti. "Tabii gelirim," dedi sonra. Mecburen kabul etmişti.

"Harika... Sizi bekleyeceğiz."

Kahvaltı hoş bir sohbetle geçti. Kahvaltıdan sonra masayı toplayan Güney, erkeklerin çay muhabbetini de yarım kulakla dinliyordu. Ortalık tamamen toplandığında, gitme vakti de gelmişti. Tahir saatine baktığında, hemen kalkmazsa geç kalacağını fark etti. Ayağa kalkıp önce annesini öptü. Sonra babasının elini sıktı. Ama adam sanki oğlunun çok tehlikeli ölümcül bir göreve gittiğini biliyormuş gibi onu kendisine çekmiş, sıkıca sarılmıştı. Kaybettiği yılların acısını çıkarır gibi oğlunun kokusunu çekmişti içine.

"Görüşürüz oğlum." dedi sevgiyle. "Kendine dikkat et."

Tamamen içgüdüsel olan, doğal sözlerdi ama Güney'in içi buruldu. Bu anne ve baba, çocuklarının hiç dönemeyebileceğini bilselerdi ne kötü olurdu. Onu ölüme yollarlarken hiçbir şeyin farkında değillerdi. Güney içindeki sızıyı görmezden gelerek askıdaki cekedini aldı. Kapıda o da genç adamın annesini öptü ve babasına sadece selam verdi.

"Akşam gelir misin yine Güney?" diye sordu Meftune Hanım. "Oğlum gidiyor zaten. Sen de olmazsan burası bomboş gözükecek." O kadar içtendi ki...

"Gel kızım." dedi Bilal Bey de. "Hem sizi akşam harika bir lokantaya götürürüm. Tatlı da ısmarlarım. Bu gece rejim yapmasak olur. Ne dersin?"

"Bayılırım." dedi Güney. "Sizinle haberleşiriz. Büroda birkaç işim var." Yüzünde onların içtenliği yüzünden sıcak bir tebessüm oluşmuştu. Hem bu kendisi için de iyiydi. Sürekli bu sersem adamı

düşüneceğinden emindi. Bir insan birisinden bu kadar nefret ederken bile onun için nasıl bu kadar endişelenebilirdi ki? Acaba Natalia da kendisi gibi mi hissetmişti? Tamer'den nefret etmesine rağmen onun dayanılmaz yakışıklılığı yüzünden ona teslim mi olmuştu? Acaba hiç Tamer için endişelenmiş miydi? Kuşkusuz o Tamer'in kim olduğunun farkında olmuştu. Ve şimdi büyük ihtimalle kendi ülkesinde... mutsuzdu. Sevdiği adamdan uzak...

Sevmek mi?

Tahir'i sevebilir miydi? Daha neler! Ama onun için endişelenebilirdi. Bunda bir şey yoktu. Kötü bir adam olabilirdi Tahir... Yani kardeşine yaptığı için kötü olduğu kesindi. Ama... Ama kendisine hiç kötü davranmamıştı ki. Of! Aklı çok karışıktı. Natalia gibi olmak istemiyordu. Tahir yüzünden gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Bu gece de uyuyabileceğini sanmıyordu. Tahir'den haber alabileceğinden bile emin değildi. Kendisine telefon açmasını istese miydi? Şüphe çeker miydi acaba?

Vedalaşma bittiğinde, Tahir kısa seyahatler için kullandığı küçük el valizini aldı. Güney de önceki gün yaptığı alışverişin poşetlerine uzanmıştı. Hafif şeylerdi. Tahir zaten beş poşetin iki tanesini alıvermişti diğer boş eline. Asansör ile araba parkına inerken konuşmadılar. Güney asansörün parlak kapısına bakıyordu. Otoparka çabucak indiler. Birkaç dakika içinde araba ile işlek trafiğe karışmışlardı bile.

"Seni eve mi bırakayım, büroya mı?" diye sordu Tahir.

"Hiçbirisine... Sizinle geliyorum."

"Efendim?"

"Sizinle geliyorum. Havaalanına kadar yani..."

"Bak! Hiç gerek yok. Boşu boşuna oraya kadar..."

"Tahir Bey! Ben yardımcınızım ve gelmek istiyorum. Sizi havaalanından yolcu edeceğim. Sonra da dönerim. İnanın bana hiç sorun değil. Merak etmeyin, işlerimi aksatmam."

"Bazen can sıkıcı oluyorsun." diye homurdandı Tahir.

"Sanırım..."

"Geri nasıl döneceksin peki? Bu arabayı sürebilir misin?"

"Taksiyle giderim."

"Yok, arabayla git bence. Sınıf birincisi bir şoför olduğunu biliyorum. Hem yazılın hem de uygulaman yüz puandı."

Güney hafif kısılmış gözlerle ona baktı. "Hayatımdaki her şeyi bilmenizden hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil."

"Kızıyor musun?" diye mırıldandı genç adam umursamadan.

"Elbette. Kızıyorum tabii... Başka nelerimi biliyorsunuz? Yaş günümü biliyor musunuz?"

"On sekiz Mart... Çanakkale savaşı... Oradan aklımda kalmış."

"Kötüsünüz gerçekten... Geçen sene ne ameliyatı oldum?"

"Bademcik..." Adam şimdi açıkça gülümsüyordu. "O ameliyattan on gün önce de ayağının altına çivi batmıştı. Tetanos iğnesi yedin..."

"İnanmıyorum size ya!" diye isyan etti Güney. Ama güleceği gelmişti. "İlk kez ne zaman âdet geçirdim?"

Adam bir kahkaha attı. Güney onun böyle güldüğünü ilk kez görüyordu. Bembeyaz dişlerini hayranlıkla seyrettiğini fark edince kendisini topladı. Tamam. Bakımlı adamdı. Bunu da itiraf ediyordu. Dişleri tertemiz, saçları düzgün, cildi pırıl pırıl, vücudu temiz kokuluydu. Ve o gece... avucunda tuttuğu güçlü şeyin de çevresi tertemizdi. Kısacık tüylerle süslenmişti.

"On üç yaşında." dedi genç adam alayla.

"Doğru." diye homurdandı Güney. "Ama attınız, attığınızı biliyorum."

"Attım tabii. Sen erken olgunlaşmış bir kıza benziyorsun. Sanırım arkadaşların gibi çocuk olamadın hiçbir zaman?"

"Olamadım... Fakir bir aileydik. Zor günlerdi."

"Ama bir annen, bir baban, kardeşlerin, bir ailen vardı."

"Sizin de vardı."

Tahir bu tespit ile sessiz kaldı. Yıllarca babasız kaldığını ona söylerse, önemli bir açık vereceğini biliyordu. Bu konunun annesi ve Güney arasında da geçmemesini umdu. Yoksa Güney elindeki Tahir A.' yazılı künyenin ilişkisini kendisiyle kurmayı becerebilirdi. Bir yanı bunu hem istiyor hem de istemiyordu. Yalan söylemek genç adama göre bir iş değildi.

"Ama belki bu ruhsuz cool tavrınız, anne babanızla benim oldum gibi yakın olmanızı engellemiştir..." dedi Güney hafif bir alayla.

Adam yine güldü. Güney'in inatçı cesaretine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. "Benimle böyle konuşabilen birkaç kişiden birisin küçük sarışın. Kızdırmaya mı uğraşıyorsun?"

"Hayır!" diyen genç kızın sesi inatçıydı. Ama dudakları gülümsüyordu. Bakışları da. Böyle konuşarak belki de kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Onun gidişini kendisine önemsiz göstermeye

çalışıyordu... "Gerçekleri söylediğimi bildiğiniz için kızmıyorsunuz bence."

"Sana kızamadığım için kızamıyorum bence..."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Bana niye kızamıyorsunuz?" Genç kız bunu ciddi bir tavırla sormuştu. Gülümsemesi azalmıştı. "Bedenime dokunmaya başlamadan önce de bana kızmıyordunuz? Yani sebep fiziki yakınlaşmamız değil... Mesela otelde hep alttan aldınız. Oysa ne kadar öfkeli olduğunuzu, affetmediğinizi hep duyuyordum. Neden bana kızamıyorsunuz?"

Genç adam omuz silkti. "Bilemiyorum... Mıknatıs gibi tüm sinirimi emdiğin için olabilir... Baban haklıymış."

"Bu mu yani? O sözlerimin arkasına mı sığınıyorsunuz?"

"Bir şeyin arkasına sığınmıyorum. Belki bir gün sana gerçekten kızabilirim... Belki seni yanımdan uzaklaştırabilirim. Ama şimdilik böyle bir durum yaşamadık. İçimde sana kızgın kalmamı gerektirecek bir şey olmadı."

"İnşallah yine olmaz..." diye mırıldandı Güney. Güzel gözlerini ön camdan akan trafiğe çevirdi bir an. Bir gün onu kızdıracak bir şey yapacağını hissediyordu. En azından... intikamını aldığı gün... kızacağına emindi. Nasıl alacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı intikamını unutmaya niyeti yoktu. Fakat içinde garip bir korku ve isteksizlik vardı...

Ankara Esenboğa Havaalanı yoluna daha çıkmamışlardı. Ulus'a yaklaşıyorlardı. Yeniden ona baktı. Doğal bir tavırla aklındaki soruyu sormaya özen gösterdi. "Bana acıdığınız için falan değil ama... Değil mi?"

Genç adamın kaşları kıpırdadı biraz. Sonra kuru bir sesle cevapladı. "Sana neden acıyayım ki?"

Belki "acıma" doğru kelime değildi. Güney içindeki tatsızlığı yüreğinde hissetti. Belki de vicdan azabı mı diye sormalıydı? Ama sonra Tahir onun her şeyi bildiğini anlardı... Ve... Sonrasında da elbette daha tedbirli olurdu. Her konuda daha dikkatli olursa onun bir açığını nasıl yakalardı?

"Ağabeylerim öldüğü için... Babam için... Size yardıma ihtiyacım varmış gibi gözüktüğüm için..."

"Saçma... Bunların hiçbirisi değil." diye azıcık ters bir sesle homurdandı Tahir.

"Ne için peki?"

"Tanrım!" Genç adam iç çekti. "Bir sebebi mi olması lazım? Sana kızamıyorum işte. Eğer çok bir sebep arıyorsan o cam gibi güzel mavi gözlerin için diyebilirim..."

"Gözlerim için mi?"

"Evet..." Genç adam ona yan bir bakış attı. "Gözlerin için..."

Güney'in o güzel gözleri gerçekten de can yakıcı bir şekilde adamın siyah gözlerine kilitlenmişti. Ama aslında o anda, Güney de onun gözlerinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Öylesine yakıcı ve siyah... Tehlikelerle dolu ve gizemli... İçindeki yırtıcılık yüzünden Tamer'inkiler kadar güzel değil... Çok daha ürkütücü ve bir kadın için endişe verici...

Ve belki de birkaç gün sonra atmayan bir kalp ile solacak güzel gözler... Bu sert dudaklar belki de bir daha hiç kıpırdamayacak, kendisine gülümsemeyecekti... Bu düşünce ile sanki boğazını iki el sımsıkı sarmış gibi hissetti. Kalbi öylesine sızladı ki bakışlarını kaçırdı. Çevresinden hızla akıp geçen yola çevirdi görmeyen gözlerini...

Havaalanına kadar bir daha konuşmadılar. Sessizce gidiyorlardı. Ortamdaki sessizliği bozan tek şey ise radyodan yayılan güzel nostaljik şarkılardı. Özellikle havaalanına girdiklerinde çalan son şarkı çok anlamlıydı. Sheena Easton'dan 'For Your Eyes Only'...

Arabayı havaalanının gelen yolcu peronuna yanaştıran genç adam öylece durdu bir an. Motoru kapatmamıştı. Araba hâlâ çalışıyordu. Sonra bakışlarını genç kıza çevirdi. Ne diyeceğini bilemezmiş gibi genç kızı süzdü bir süre. Güney umursamıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu o sırada. Hâlbuki garip bir şekilde onu umursuyordu. Ayrılma vakti geldikçe kalp atışları hızlanmıştı. Onun gitmesini istemediğini fark etti. Ölüme böylesine rahat gitmesini istemiyordu.

Genç adam ise onun heyecanını hissetmeden direktiflerini vermeye başladı.

"Burada ayrılıyoruz. Arabayı al ve hız yapmadan doğruca işe git. Vardığında beni ara. Sanırım uçak daha kalkmamış olur. Aklım sende kalmasın. Araba da şirketin otoparkında kalabilir veya ben gelinceye kadar sen kullanabilirsin. Önemli değil."

"Ya kaza yaparsam?" diye minik bir alayla mırıldandı Güney.

"Emniyet kemerini bağlamadan sürme. Araç önemli değil."

Kapıyı açtı ve dışarıya çıkıp arabanın çevresinde dolandı. Arka koltuktaki küçük valizini alırken Güney de aşağıya inmişti. Sıkıntılı bir şekilde bekleyen genç kız, onunla karşı karşıya gelince gözlerinin içine baktı. O siyah gözleri son görüşü olabileceğini biliyordu.

"Ayrılma vakti." dedi genç adam sakin bir tonla.

"Evet..." diye neredeyse bir fısıltıyla onayladı genç kız. Gülümsemesi silinmişti dudaklarından. Elleri ceplerindeydi. Onları nereye koyacağını bilememişti.

"Görüşürüz..."

"Her şeyinizi aldınız mı?" diye sordu Güney cansız bir sesle. Onun yere bıraktığı küçük valizine bakıyordu. Sonra gözlerini yeniden adamın sert yüz hatlarına çevirdi.

"Ne gibi?"

"O çirkin silahınızı falan?.. Unutmadınız değil mi?"

"Silahım mı?"

"Şey... Oralarda... kendinize dikkat etmek zorundasınız. Zengin işadamlarının çok düşmanı olduğunu siz söylemiştiniz?"

"Kendime dikkat ederim..." diye onayladı Tahir.

Karşılıklı öylece bakışıyorlardı. İkisi de sanki gidemiyordu. İnce uzun Güney'in güzelliği tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Acelesi olanların bile bir daha dönüp bakmasına sebep oluyordu. Uzun saçları hafif rüzgârda uçuşuyordu. Bir iki uzun perçem yüzünün çekici hatlarında dans ederken, uzun kirpiklerine takılıp duruyordu. Gerçekten de etrafına ışık saçan bir güzellikte olan bu kız, gitmemesini ister gibi Tahir'e bakıp duruyordu. O bakışlardaki isteği, üzüntüyü anlayamayan genç adam uzanıp o güzel kirpiklere takılan perçemleri kenara çekti. Parmak uçları oradan pürüzsüz yanaklarına kaymıştı. Hafifçe okşadı.

"Git hadi..." diye isteksizce konuştu. Elini geri çekmişti.

Arkalarından bir polisin düdük çaldığını duydular. Sağa sola neredeyse koşturan polis nizami park etmeyen veya uzun süre peron önünde bekleyen araçları uyarıyordu. Az sonra da yanlarına gelecek kadar yakındı. Güney bir an için polise baktıktan sonra iç çekti.

"Peki... Dikkatli olun. Beni arayın tamam mı?"

"Ararım..."

"Ben sizi... arayayım mı?"

Genç adam bir şey belli etmeyen yüzüyle onayladı. "Arayabilirsin… Ama telefonum bazen çekmeyebilir. Yurt dışında oluyor böyle şeyler…"

"Siz arayın o zaman…" Polis hâlâ düdük çalıp duruyordu. Gittikçe de onlara yaklaşıyordu. Tahir buna aldırmadan sessizce genç kızı süzdü. Gözleri kırmızı renkli dolgun dudaklarına kaydı. Sanki onları öpmeyi çok ister gibi bakıyordu. Sonra… Sonra onları izleyen kimseye aldırmadan ve yanlarına gelmiş polisin şaşkın bakışları altında eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kal küçük sarışın."

Onun tepkisini beklemeden döndü. Yerdeki çantasını aldı ve uzun adımlarla giriş kapısına gitti. Genç kız arkasından bakıp kalmıştı. İçi sızlıyordu. Gözleri garip bir şekilde yanıyordu. Onun gözden kaybolması ile tuttuğu nefesini geri saldı. Gitmişti işte. Niye üzülüyordu ki? Sevgilisini yollayan bir kadın veya kocası için üzülen bir eş gibi davranıyordu. Aptallık etmesine gerek yoktu. Gitmişti… Bu kadar basitti.

'Lütfen geri gel!'

Polis yanındaydı şimdi de… Güzel kadının üzgünlüğünü görünce bir an duralamıştı. Az önce giden yakışıklı adamı hak edecek kadar güzeldi bu genç kadın da… Daha evvel görmediği renkteki saçları dalgalanıp duruyordu.

"Hanımefendi?" diye mırıldandı. Genç kızın bakışları kendisine dönünce sesini iyice yumuşattı. İnsanı şoka sokacak kadar mavi olan güzel gözleri hüzünle doluydu. "Aracınızı çekecek misiniz?"

"Evet. Tabii." dedi Güney kendisini toplamaya çalışarak. Döndü. Arabanın çevresini yavaşça dolaşarak şoför koltuğuna oturdu. Emniyet kemerini taktı. Son bir kez camdan terminalin giriş kapısına baktı. Yansıyan ışıklar yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Polis memuru hâlâ düdük çalarak etrafındakileri uyarıyordu. El frenini indirdi. O kadar canı sıkkındı ki, kocaman bir arabayı ilk kez kullanacak olmanın heyecanını bile hissetmedi. Zaten aracın büyüklüğüne rağmen kullanımı çok kolaydı. Hafif bir gaz verince araba kendisinden emin homurtularla öne doğru ilerledi. Aynı sahibi gibiydi. Güçlü, sessiz, atak ve tehlikeli…

Sorunsuz bir şekilde Ankara'ya vardı. Önce eve gitti. Alışveriş çantalarını bırakmak zorundaydı. Akşam Bilal Bey gelip alacağına göre onlarla uğraşmamalıydı. Büyük şehrin bu halini seviyordu. Çok

şükür ne olduğunu anlamaya çalışan meraklı gözler yoktu. Altında bu pahalı cip ile ne yaptığını merak edecek olan insanların hepsi de bir şeylerle uğraşıyordu. Sadece, dükkânın camını silen genç bir oğlan ilgisizce kendisine bakmıştı.

Çantalarını kapının ağzından evin içine bırakan genç kız, yıldırım hızıyla arabaya geri döndü. Oradan da işyerine geçti. Cipi şirketin otoparkına indirdi. Tahir'in özel park yerine götürdü ve güzelce park etti. Bu arabayı sürmek çocuk oyuncağıydı. Hiç yabancılamamıştı. En son birkaç ay önce Kayseri'de babasının arabasını sürmüştü. Bu o hurdadan çok daha karmaşık ama çok daha kullanımı kolaydı.

Asansörle en üst kata çıktı. Doğruca Gülşah'ın yanına gitti. Günaydın deyip kadını yanağından öptü. "Nasılsın ablacığım?" diye sordu. Kadın göz kırptı ona.

"İyidir? Sen nasılsın? Meftune Hanım ile aranız nasıl?"

"Ne gibi?"

"O gördüğüm en harika annedir. E tabii biraz oğluna düşkündür. Seni beğendi mi?"

Güney'in kaşları kalktı. Zeki bir kız olarak neyi sorduğunu hemen anlamıştı. "Ah Gülşah abla ya! Sen neden çöpçatanlık yapmaya çalışıyorsun? Ben patronumun annesini çok sevdim. Sanırım o da beni sevdi. Ama hepsi bu kadar. Sen şimdi bir annenin trilyonluk oğlunu benim gibi bir sekretere yakıştırmasını mı istiyorsun?"

"Yardımcı." dedi kadın. "Sekreter olan benim. Sen üniversite bitirmiş şahane bir kızsın. Sen trilyonluk patronun sağ kolusun… Şu haline bir baksana. Bir içim susun. Senden güzelini mi bulacak?"

"Daha fakirini bulamaz ama?"

"Aptallaşma güzel bebeğim. Senin parana mı ihtiyaçları var? Hem ben Meftune Hanım'ı iyi tanırım. O asla fakir-zengin ayırımı yapmaz. Oğlunun mutluluğu için öl deseler ölür. Onu ne zorluklarla büyüttü. Ben çoğunu biliyorum. Benim anlamadığım şey de şu? Sen neden Tahir için hiç plan yapmıyorsun? Senin yerinde başkası olsa onu kafeslemek için elinden geleni yapardı."

Aslında planları vardı elbette. Ama bunun intikam planları olduğunu Gülşah nereden bilecekti? Adama karşı içinde anlayamadığı çılgın duygular varsa da, intikam virüsü içini hâlâ kemirip duruyordu.

"Ben onu kafeslemek istemiyorum…" O sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Elini çantasının gözüne attı. Ekrandaki ismi görünce

yüzü beyazladı. "Tüh! Kahretsin! Lafa tuttun beni. Şimdi ne olacak?" diye sıkıntıyla söylendi.

Gülşah da ekrandaki ismi görmüştü. Arsız bir tavırla gülümsedi. "İyi adam lafı üzerine ararmış." dedi kibirlice. Güney onun yüzüne birazcık ters bakarak telefonun açma düğmesine bastı. Şu anda gülümseyecek halde değildi.

"Efendim Tahir Bey!"

Karşıdaki ses oldukça sakin görünüyordu ama Güney onun hafif sinirli olduğunu düşündü. "Ben sana ne dedim Güney?" diye homurdandı adam.

"İnanın ben de yeni geldim efendim… Arayacaktım sizi ama..."

"Demek arayacaktın! Ne zaman? Çoktan varmış olman lazımdı... Meraktan öldüm burada…"

"İnanın yavaş geldim. Öyle dediniz ya... Gülşah abla da burada… Yeni geldiğimi o size söyleyebilir…"

Adam bir an sessiz kaldı. Sonra tehditkâr bir şekilde mırıldandı. "Bence cezalandırılmayı hak ediyorsun artık. Telefona olan bu düşmanlığın başımıza iş açacak."

"Tahir Bey… Gerçekten söylüyorum… Siz aramasanız ben arayacaktım." Genç kız gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Ama siz dönünce yine de cezama razıyım…" dedi keyifli bir tonla. Onun gerçekten kızmadığını hissetmişti bir anda… Belki de adam gerçekten kendisine kızamıyordu… Bunu düşünmek hoşuna gitmişti. Tahir'in vicdan azabı hissinin bu kadar geniş bir toleransı olması iyi bir şeydi.

Genç adam onun ses tonundan gülümsemek üzere olduğunu anlamış olmalıydı. "Eğlendiğine sevindim…" dedi yavaşça. "Senin yüzünden yanımdakileri tersledim. Şimdi gitmezsem uçağı da kaçıracağım. Bu ceza olayını sonra konuşacağız… Belki de seni gerçekten hamile bırakmalıyım? Bu yeterli bir ceza olur mu?"

Güney'in nefesi kesildi? Gözleri büyümüştü. "Tahir Bey!" diye fısıldadı telefonun ahizesinden… Gülşah'ın ise kaşları havaya kalkmıştı. Konuşmanın birazını duyduğu belliydi.

"Hamile mi dedi o?" diye fısıldadı. "Kim hamile?"

Güney aceleyle konuyu nasıl bağlayacağını düşündü. Gülşah gerçekten hoş kadındı ama çok meraklıydı. Üstelik de bu konuşmanın espri olduğunu bile anlamak istemeyecekti. "Bu ceza sizin de işinize gelmeyecektir." dedi ona telefonda. "Şey… Bunu sonra

konuşalım. Olur mu? Siz de varınca beni arar mısınız? Haberdar ederseniz sevinirim…"

"Bakalım… Telefonunla ilişkini kesmezsen arayabilirim…" Sesi yumuşamıştı iyice. "Görüşürüz. Gülşah'a selam söyle."

Telefon kapandığında, Gülşah hâlâ ona bakıyordu merakla. Gözleri genç kızın yüzüne kilitlenmişti. "Ne hamilesi?" diye sordu merakla. "Nida mı yoksa?" diye sordu. Sanki buna canı sıkılmış gibiydi.

Güney iç çekti. Bu fikir onun da hiç hoşuna gitmemişti. Nida'yı seviyordu. Onunla Tahir'i birbirine yakıştırıyordu da… O kendisinden çok daha sıcak ve özgür bir kadındı. Seks konusunda aralarında bir sorun olmadığını da biliyordu. Şahsen telefonda duymuştu… Ve sonuç olarak Nida'nın hamile kalabilmesi elbette mümkündü. Ve Tahir'in çocuğunu taşımak, kuşkusuz evlenmeleri gerekliliğini de doğururdu. Fakat içindeki ikiyüzlü kadın bu fikirden hoşlanmamıştı bir türlü…

"Hayır. Nida hamile falan değil," dedi canı sıkkın bir halde. "Yani bildiğim kadarıyla değil. Zaten Nida ile Tahir Bey ayrılmışlar. Yunanistan'a gitmiş."

"Öyle mi? Kim hamile o zaman?"

"Allah Allah! Sen bunu nereden çıkardın abla ya? Yok öyle bir şey."

"Duydum kızım… Sağır değilim." dedi Gülşah kendisinden emin bir sesle.

"O kelime *'Hamile'* değildi…" diye itiraz etti Güney. Bir yandan da aklı tıkır tıkır çalışıyordu. "O kelime… O kelime… *'hamile'* değil *'halime'*ydi. Tahir Bey benim… halimi beğenmediğini söyledi."

"Hangi halini?" diye sordu kadın kuşkuyla.

"Eee… Şey… Şey…" Kafası tıkır tıkır çalışıyordu ama uygun bir şey bulamıyordu. Sonra aklına gelen en uygun bahaneyi söyledi. "Kalçalarımın halini…"

Gülşah şaşkınca bakmaya devam ediyordu. Sadece bir "Ne?" deyiverdi. Onun bu açıklamasından bir şey anlayamamıştı. "Kalçaların mı?" diye ekledi sonra.

"Evet… Kalçalarım…"

"Ne olmuş onlara?"

"Sabah pantolonumun kalçalarıma göre dar olduğunu, popoma yapıştığını söyledi."

Gülşah'ın gözleri genç kızın kalçalarına kaydı. Yuvarlacık güzel kalçaları, krem rengi pantolonu içinde gayet şahane duruyordu. "Öyle mi dedi?"

"Evet... Eve gidip değiştirmemi istedi?"

"Bak sen! Ona ne ki? Hem sen evde değil miydin? Sabah onu erkenden nasıl gördün? Oraya mı gittin?"

"Yok... Değil. Gitmedim. Gece... Gece orada kaldım." Biraz kızarmıştı. "Yalnız değildik tabii. Şimdi sen bunu da kurarsın. Annesi ve babası da vardı evde. Bunu unutma? Zaten geç geldi."

"Şimdi senin kalçalarına karıştığını mı söylüyorsun?"

Güney omuz silkti. "Evet, aynen... Pantolonum dar mı sence?" Küçük ellerini kalçalarının kenarından arkaya doğru hareket ettirdi. Neyse ki Gülşah'ın dikkatini başka yöne çekmiş gibi duruyordu. Aptal adam! Kendisini hamile bırakmayı ne kadar da rahat telaffuz etmişti?

"Gayet güzel... Onun hangi açıdan baktığına bağlı. Kıskanç erkeklerde olur böyle şeyler..."

Güney gözlerini kıstı. "Kıskanç mı? Tahir Bey mi?"

"Evet. Garip. Onu hiç kıskanç görmemiştim."

"Be.. Ben kıskandığını sanmıyorum." dedi Güney zorlukla. "Hem neden kıskansın ki?" Elinde olmadan adamın sabahki tepkisi aklına gelmişti. Adam gerçekten de kalçalarına yapışan pantolon için söylenip durmuştu. Hem de ailesinin yanında..

"Bilemiyorum... Onu gençliğinden beri tanırım. Sahiplenici birisidir. İnanılmaz bir koruma içgüdüsüne sahiptir. Yakınları için elinden geleni yapar. Ama kıskançlık? Yok, hayır. Onun kıskanç olduğunu pek söyleyemem. Kıskanmayacak kadar kendisine güvenli bir erkektir. Gel gör ki sana karşı bu tavrı başka bir şey anlatmıyor. Seni düpedüz kıskanmış."

"Kalçalarım için söylenip durdu..." dedi Güney elinde olmadan. "Yine de bu kıskandığını göstermez. Sen abartıyorsun. Ayrıca hayatında kıskanacağı birisi yok ki?"

"Birisi olması gerekmez. Erkekler böyledir kızım... O şahane kalçalarını başka bir erkeğin görme ihtimali bile onu delirtmiş olmalı... Benim kocam da dar giyinince çok kıskanır."

"Tamam da Tahir Bey benim kocam değil ki? Sevgilim bile değil. Beni kıskanmaya hakkı yok." Bu cümle kendisini bile rahatlatmamıştı.

Kadın bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Senden hoşlandığını hissediyorum. Sen geldiğinden beri çok sakin... Keyfi yerinde. İşlerinin tıkır tıkır yürümesinin haricinde güzel bir kadın olduğunu da görüyordur eminim. Henüz farkında olmasa bile o tavrı seni kıskandığının belirtisi... Hoşlanıyor senden..."

Güney bundan tam emin değildi. Yani kıskandığından... Tahir'in kendisini cinsel olarak beğendiğini biliyordu. Vücudunun her yerinde onun ateşli dudaklarının damgasını vardı üstelik. Bundan hem utanıyordu hem de utanmıyordu. Hatırlamak istemediği zevkli anılara sahip olmuştu. Tabii daha ileriye gitmemeyi ve bu kadarla kalmayı umuyordu. Ne yazık ki genç adamın kendisi üzerinde engelleyemediği cinsel bir gücü vardı. O kendisine her sokuluşunda aptalca bir şekilde kontrolünü kaybediyordu. O kadar çekici bir erkeğe kim karşı koyabilirdi ki?

"Belki yakında seni öpmeye bile kalkar." dedi Gülşah kendisinden memnun bir şekilde. Sonra durakladı... Birden endişeli bir suratla kaşlarını çattı. "Bana bak! Seni öpmeye kalkarsa, sakın adama tokat falan atayım deme."

"Daha neler Gülşah abla ya?.. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hem inan bana ters teper güzelim... Tahir'in aklına koyduğunu yaptığını bilmeyen yoktur."

"Neyse..." diye geçiştirdi Güney. Konuyu kapatmaya çalışıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama Nida gittiğine göre kendine yeni bir sevgili bulması fazla vaktini almayacaktır. Sana yalan söyleyecek değilim. Ben de Tahir Bey'den hoşlanıyorum. Tabii, patron olarak... O harika bir patron ve ben ne onu ne de bu iyi maaşlı zevkli işimi kaybetmek istemiyorum. "

Karşısındaki kadının yüzü düşmüştü. "Gıcıksın." dedi Gülşah kısaca.

Genç kız başını salladı. "Akıllıyım... Tahir Bey benim dengim değil... Öperse... Öperse bir şey diyemem ama... sevgilisi olamam sana. Sen demedin mi en iyi ilişkisinin iki ay sürdüğünü? Ya sonra?"

"Bence sen bu düzende bir değişiklik yapabilirsin küçük hanım. Sende bu potansiyel var."

Güney farkında olmadan iç çekti. Oysa Gülşah bunu görmüştü. "Gittiğini biliyor musun?" dedi Gülşah'a. "Sana da selam söyledi."

"Evet, sabah erkenden beni aradı." Hafif sıkkın bir şekilde duraklamıştı. "Bazen böyle ortadan kaybolur." İkisi de bakıştılar bir an. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Genç kız başını salladı. "Hayır bilmiyorum... Söylemedi nedense..."

Gülşah gözlerini kaçırdı. "Demek bilmiyorsun?" diye mırıldandı. "O halde önemsiz bir iş gezisidir..." Gereksiz bir özenle masasının üzerini düzeltmeye başlamıştı. "Belki de erkek erkeğe çılgınlık yapacaklardır. Onları anlamak zor... Sanırım biraz adrenalin bağımlısılar. Bizim için evlilik yeterince adrenalin doluyken onlar illa bir dağın tepesine çıkacaklar. Paraşütle atlayacaklar. Araba yarışlarına katılacaklar. Zenginlik hoş şey... İstediklerini yapabiliyorlar."

"Demek Tahir Bey'in böyle huyları da var?" diye sordu Güney merakla. İlgilenmişti.

"E tabii... O kaslar kendiliğinden oluşmaz sanırım... Tırmanmadıkları dağ yoktur... Geçen sene Hindistan'daydılar. O ve diğer çılgın arkadaşları..."

"Doğan Bey ve Tamer Bey mi?"

"Evet... Başkaları da var. Senede birkaç kere böyle şeyler yaptıklarını biliyorum... Çılgınlar işte."

"Zaten gördüğüm arkadaşları da kendisi gibi..." dedi Güney sanki bu kötü bir şeymişçesine. "Sence de... fazla atletik... değiller mi? Bu işlere girdiğimden beri... hep göbekli adamlar tanıdım. Ama... onlar farklı?.."

Tahir hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Tahir ile ilgili bir şeyler bilen birisi varsa, o da Gülşah olmalıydı. Onun adamın gizli görevlerini bilip bilmediğini merak ediyordu. Eh, her görevden sağ salim yaralanmadan dönemediğine göre bir şeyler biliyor olmalıydı. Mesela kardeşinin öldüğü gece o da yaralıydı. Hem de durumuna bakılırsa genç adam ağır yaralanmıştı. Bunu Gülşah'tan nasıl gizlemiş olabilirdi ki?

"Keşke birisi kızımla ilgilense..." diye şakayla karışık mırıldandı Gülşah. Onun sorusunu fark etmemiş gibiydi. "Hepsi de manken gibiler değil mi?"

"Akın Bey de mi öyle?"

"Akın..." diye tekrar etti Gülşah. Gözleri uzaklara dalmıştı. "Ah o Akın... Hep gülen bir şeytandır o... Mavi gözleri öyle güzeldir ki. Hep neşelidir. Doğan kadar alaycı değildir. Fakat hangisi daha

yakışıklı dersen, dördü arasında kesinlikle bir seçim yapamam. Kızım dördüne de âşık sanırım..." Kıkırdadı. Güney de üç erkeğin çekiciliği konusunda onunla hemfikirdi. Akın'ı daha önce hiç görmediği için bir şey diyemeyecekti. Ama bu üç adama bakarak artık onun fiziksel özelliklerini tahmin edebiliyordu. Yani onu görse hiç şaşırmayacaktı.

O sırada bir telefon gelince Gülşah konuşmayı kesti ve telefona uzandı. Bunu fırsat bilen Güney de, ona bir işaret yaparak odasına gittiğini anlatmaya çalıştı.

O sabah yapacağı işler vardı. Bir sürü davet ve organizasyona cevap vermeliydi. Onları inceleyip takvime göre ayarlamalar yaptı. Bazılarına sadece çelenk gönderilecekti. Henüz Tahir ile birlikte bir yardım kuruluşu toplantısına katılmamıştı. Görünüşe göre bahar ile birlikte artan bu toplantılara haftadan itibaren sıkça katılacaklardı.

Aklını bir türlü toparlayamıyordu. Öğle yemeğine inmedi. Gözü de sürekli masanın üzerindeki telefondaydı. Nihayet akşama doğru içini rahatlatan telefon geldi. Çalmaya başlar başlamaz uzanmış ve hemen alıp kulağına götürmüştü.

"Alo?" dedi gayet sakin bir sesle.

"Telefonunun yanında olmasına şaşırdım." diye mırıldandı adam hafif bir alayla.

Güney onun alayına aldırmadı. Hatta aynı şekilde espri yaptı. "Hemen elimin altındaydı. Hiç hamile kalmak istemem boş yere."

Genç adam güldü. "Düşündükçe aklıma güzel bir fikir gibi geliyor."

"Tahir Bey!.." Bu adam cidden deliydi. "Hamile falan kalmayacağım çünkü şimdilik sizinle öyle bir yakınlığa girmeyeceğim. Sizin yüzünüzden Gülşah ablaya bir sürü yalan attım. Hamile kelimesini duydu telefondan. Ne kadar meraklı olduğunu biliyorsunuz?"

"Evet, biraz meraklıdır."

"Biraz mı? Konu siz ve ben olunca tilki kesiliyor. İş arkadaşlığımızı yanlış anlamaya çoktan hazır."

"Onu yanıltmama taraftarıyım..." diye mırıldandı adam.

"Siz... Siz iyi misiniz? Alkol falan almadınız değil mi?" derken kızmamaya çalışıyordu. "Tahir Bey!" diye neredeyse isyanla itirazını sürdürdü. "Aramızda... Aramızda bir şey olsa bile bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Lütfen! Ben burada insanların yüzüne

nasıl bakarım sonra? Sizin yardımcınız olarak sözümü nasıl dinletirim? Zaten ufak çaplı bir dedikodu var."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Birincisi… ben alkol almam," dedi genç adam sakin bir sesle. Onun çıkışmasını umursamamış gözüküyordu. "İkincisi, senin sözünü dinlemeyen hiç kimsenin benim şirketimde işi olamaz. Bu eğer yeterince anlaşılmamışsa, geldiğimde açıkça anlaşılmasını sağlarım. Üçüncüsü, Gülşah benim ablam sayılır ve benimle yattığını bilse bile, kimseye bir şey söylemez. Ve dördüncüsü, dedikodular umurumda değil. Ben sana, bunlar olur demiştim … aldırma."

"Evet ama?.."

"Güney! Güzel Güney!.. Takma sen bunları o güzel kafana." diyerek onun sözünü kesti genç adam. "Sen gerçekten çok güzel bir kadınsın. Ben de bekâr bir erkeğim. Böyle yakıştırmalara alışmalısın. İlişkimizi arkadaşlık bazında tutmak benim için bile zor olmaya başladı. Senin yanında bulunan normal bir erkeğin rahat olması imkânsız. O yüzden başkalarının yakıştırmalarını çok da garipsemiyorum."

"Ben… sizin gibi rahat olamam."

"Olmak zorundasın. Sana işe girerken de bunu söylemiştim. Kaldı ki seni öpmeyi ben… şimdiden özledim."

Güney'in kalbi bir garip atmaya başlamıştı. Adeta pırpır ediyordu. Gözlerini kırpıştırdı farkında olmadan. Dudakları kurumuştu sanki. "Şey…" Haklıydı. O da özlemişti. Çocuksu bir şekilde itiraz etmekten vazgeçti. "Peki, tamam. Yine de başkalarının yanında... dikkatli olsak… olmaz mı?"

Adamın sesinden gülümsediği belli oluyordu. "Elimden geleni yaparım… Söz veremem. Sen o kocaman gözlerinle bana baktığında içimde engel olamadığım dürtüler gelişiyor."

"Olmalısınız… Lütfen!" diye yalvardı Güney.

"Neyse… Bakalım neler olacak? Ben şu anda oteldeyim. Sağ salim geldim. Onu haber vereyim istedim. Sen ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum… Birazdan anne ve babanız gelecek. Yemeğe çıkacağız. Bu arada toplantı ve davetleri ayarladım. Önümüzdeki hafta sizin ve benim için biraz yorucu olacak."

"Başka?"

"Önemli bir şey yok. Mutfakta minik bir yangın çıkmış. Hemen müdahale etmişler. Yaralanan yok." Her ne kadar sormamak

için dirense de kısa bir an durakladıktan sonra aklındaki sormadan yapamadı. "Sizin oradaki işiniz… ne zaman biter?"

"Bilmiyorum…" diye mırıldandı adam karşı taraftan. "Kesin bir şey yok. Seni bir daha ne zaman arayabilirim, onu da bilmiyorum. Bu gece… biraz işimiz var. Bana erişemezsen… endişelenme, tamam mı?"

Onun için endişelenmek mi? Yapacağı en son şey bu olurdu aslında… Onun için neden endişelenecekti ki? O, kardeşini öldürmüştü… Ölümü o anda olmamışsa bile, sonradan olması bir şey değiştirmezdi. Ve şimdi de kendisine öpüşmeyi öğreten alçak bir adam için endişelenebilir miydi? Hayır. Hiç sanmıyordu.

"Peki… Ve… siz yine de dikkatli olun!" diye farkında olmadan fısıldadı. Aklı ile kalbi neden uyumlu çalışmıyordu ki…

Telefon kapandığında içindeki rahatlama yeniden endişeye dönüşmüştü. Birkaç saat sonra genç adamın bir çatışma içine gireceğini bilmek onu endişelendiriyordu. Artık genç adama değer verdiğini kesinlikle kabullenmişti. Kabahat kendisinde değil ondaydı. Bu adam aklını karıştırıyordu.

Yarım saat sonra Tahir'in babası Bilal Bey ona telefon açtı. Meftune Hanım ile yolda olduklarını söyledi. Saate bakan Güney vaktin epeyce ilerlemiş olduğunu fark etti. Aslında fazla işi kalmamıştı ama sıkıntıdan oldukça yavaş çalışıyordu. Gülşah bile gideli yarım saat olmuştu. Aceleyle kalktı. Her şeyini kapatıp etrafına göz gezdirdi. Unuttuğu bir şey yoktu. Odasından çıkıp asansöre yürüdü. Şirketin ana giriş kapısından çıkarken kendisine hayranlıkla bakan güvenlik görevlilerine selam verdi. Saçları arkasından savruluyordu. Kalçalarının salınışına takılan güvenlikçilerin yutkunduklarını görmemişti. Krem pantolon gerçekten de biçimli kalçalarına çok iyi yapışıyordu.

Cadde kenarına yanaştığında, önünde de metalik gri bir araba durdu. Tam vaktindeydi. Bu araba genç adamın garajda duran diğer arabasıydı. Daha spor ve gösterişli bir BMW idi. Gülümseyerek arka koltuğa geçti. Tahir'in annesi de arka koltuktaydı.

"Nasılsınız?" diye selamladı iki orta yaşlı insanı. Onların da yüzlerinde bir gülümseme vardı.

"İyiyiz. İşini bitirmiş miydin?"

"Evet, merak etmeyin. Tahir Bey ile görüştünüz mü?

"Görüştük. Birkaç dakikalığına aradı bizi. Seni aradı mı?"

"Aradı... Otele yerleşmişti bile."

"Bu ne toplantısıymış ki?" diye sordu Bilal Bey. "Seni niye gö-türmedi?"

Güney bu soruya daha evvelden hazırlanmıştı. Hemen do-ğal bir sesle açıkladı. "Benim bulunmamın gerekmediği bir işmiş. Fazla kalmayacak sanırım. Hem benim de burada yapmam gere-ken işler vardı."

"İyi, peki. Biz de keyfimize bakarız." dedi Bilal Bey gülümse-yerek. Bir anda Tahir'e çok benzemişti. O da şakaklarındaki yoğun kır ile çok yakışıklıydı. "İki güzel kadınla olmak her erkeğin şansı değildir. Şimdi tahmin edin bakalım nereye gidiyoruz?" diye ko-nuyu değiştirdi Bilal Bey.

Yemek yemeye gittikleri yer tam bir sürprizdi. Hava kararmaya başlarken, Çankaya semtinde Atakule isimli büyük bir alışveriş mer-kezinin restoranına çıkmışlardı. Şehri tepeden gören bu yer, adına uygun, kule biçimliydi. İçinde bir sürü alışveriş mağazası ve fast-food dükkânlar bulunuyordu. Tepesindeki seyir yerine kadar çok hızlı bir asansörle çıkılabiliyor ve Ankara'nın tüm güzelliği rahat-lıkla seyredilebiliyordu. Bu kulenin tepesine yakın bir yerde de kendi çevresinde dönen bir restoran vardı. Bu sayede Ankara manzarası müşteriler için sürekli değişiyordu.

Onları bir şef garson karşıladı. Bilal Bey önceden yer ayırtmış olmalıydı. Cam kenarında bir masa hazır olarak onları bekliyordu. Güney yıllardır Ankara'da olmasına rağmen bu kulede hiç yemek yemeye gelmemişti. Her zaman kendi bütçelerini aşan bir pozis-yondaydı.

Güzel bir geceydi. Tabii, gece boyunca aklındaki soruyu sorup sormamak arasında gidip geldi. Tahir'in soyadı ile ilgili gizemi bir iki soruda çözebilirdi. Genç adam bir keresinde *'Birbirlerini yirmi yıl sonra buldular. Bir dakika bile ayrı kalamıyorlar artık.'* demişti. Neler ol-duğunu tahmin edebiliyordu az çok ama bir iki açık nokta vardı. Di-ğer yandan, kimseyi şüphelendirmek istemiyordu. Özellikle Tahir'i... Çünkü genç adamın da gerçeğin ortaya çıkması endişesi ile anne-sine ilk soracağı sorulardan birisinin bu olacağını biliyordu. Genç kızlık soyadını merak edip etmediğini annesine soracağı kesindi. Peki neden bunu öğrenebileceğini bile bile ailesi ile bir araya getir-mişti Güney'i?... Tıpkı Doğan ve Tamer ile bir araya getirmesi gibi... Acaba bir yanı Güney'in bunu öğrenmesini mi istiyordu? Ve otelde

odasına kadar gelmişti... Neredeyse açıklayacaktı gerçekleri... Genç kız ona kadınlığıyla yanaşmamış olsaydı açıklayacağı kesindi. Peki neden? Belki de... Belki de... Canı sıkılarak bu ihtimali düşündü. Acaba tüm ilgisine rağmen... kendisinden kurtulmak mı istiyordu?

Onlar anlatmadığı sürece, karşısındaki çifte soru sormamaya karar verdi. Şimdilik o kadar önemli değildi. Nasılsa o 'A' harfinin artık Tahir'e ait olduğunu biliyordu. Annesinin kızlık soyadı oldu-ğuna da emindi. Sadece neden bu iki güzel insanın uzun süre ayrı kaldıklarını merak ettiği için sormak istiyordu. Ama şimdi zamanı değildi. Tahir'in şüphelerini arttırmamalıydı. O yüzden merak et-tiği şeylerin biraz daha aklında kalmasını tercih etti.

Oğullarının nasıl bir tehlike içinde olduğunu bilmeyen iki tatlı insan, neşeli ve konuşkandı. Güney normalde de çok konuşkan ol-madığı için sadece gülümseyerek dinliyordu onları. Arada sırada da söze karışıyordu. Son iki gündür genç kızın bu sakin ve doğal haline alışmış olan çift, durumda bir gariplik sezinlemediler. Oysa Güney, ne yediği lezzetli yemeğin farkındaydı ne de çevreden ken-disini süzen yakışıklı ve zengin erkeklerin... Dikkatini karşısındaki çifte vermeye çalışsa da her iki üç dakikada bir aklı, uzun bir ada-mın ne yaptığına gidiyordu.

O yüzden gece bitince gerçekten sevindi. Tüm istediği, evde kalmak ve karışık aklını dinlemeden uzanıp biraz televizyon sey-retmekti. Tatlılarını yedikten ve lezzetli çaylarını da içtikten sonra lokantadan çıktılar. Hava sıcaktı. Bilal Bey onlara yol üstündeki bir dondurmacıdan dondurma da ısmarladı. Arabadan inmemişlerdi. Küçük çocuklar gibi konuşup gülüşerek külahtaki dondurmalarını yiyerek Güney'in evinin önüne geldiler.

Genç kız onları eve davet etti ama vaktin geç olduğunu bahane ederek nazikçe reddettiler. Güney de içtenlikle gülümsedi onlara. Uzanıp kadını yanağından öptü. "Harika bir geceydi. Çok teşekkür ederim. Sizi yarın uğurlamamı ister misiniz?"

"Hiç gerek yok kızım." dedi Meftune Hanım. "Biz hallederiz. Ama bana bir söz vermeni istiyorum..."

"Evet... Tabii... Yapabilirsem veririm tabii."

"Zor değil... Çok gecikmeden oğlum ile bizi ziyarete gelmenizi istiyorum. Ne yazık ki onu da çok göremiyoruz. Belki sen de gel-mek istersen ikna olur... Hem seni yeniden görmek gerçekten bi-zim için bir zevk olacak."

Genç kız, içinde bir mutluluğun dalga dalga yayıldığını hissetti. O da bu çifti çok sevmişti. Gülümsedi. "Evet… Elimden geleni yaparım. Sizi yeniden görmek benim için de zevk olacak…"

Onların gitmesini izledikten sonra apartmandan içeriye dalgın bir şekilde girdi. Olaylar üzerindeki kontrolünü kaybetmekten o kadar korkuyordu ki… Aslında çok önceden kontrolünü kaybetmeye başladığının farkındaydı. Hiç tanımadığı bir adam kendisine yumuşakça sarıldığında ve onun hakkında pek çok gerçeği kolayca öğrendiğinde ilk olarak kontrolünü kaybetmeye başlamıştı… Hayatı değiştirilemeyecek bir hızla o çekici adamın kontrolüne girmişti. Evet, kontrolünü kaybediyordu… Hem de hızla… Onun acımasızca yakınlığı karşısında kontrollü olmak o kadar zordu ki.

Ve şimdi o acımasız adam büyük bir rahatlıkla bedenini istiyordu…

Ve hatta belki de kalbini… Kendisi farkında olmasa bile...

23. BÖLÜM

Ondan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. Hain adam! Alçak adam! Kendisini ne zannediyordu bu? Kahretsin! Neredeydi? Neden aramıyordu? Neler oluyordu? Başına bir şey mi gelmişti?

"İyi misin sen?" diye sordu Gülşah merakla…

Güney huzursuz bakışlarını ona çevirdi. "Neden?" diye sordu isteksizce. Kadın omuz silkmişti öylesine…

"Hiç. Pek iyi değil gibisin?.."

Karşılıklı şirketin yemekhanesinde oturmuşlardı. Güney önündeki etli yemeği çatalının ucu ile evirip çeviriyordu.

"İyiyim…" diye itiraz etti. Bir an durdu. Artık daha fazla dayanamayacaktı. Derin bir nefes aldı. "Bugün pazartesi… Tahir Bey gideli kaç gün oldu. En son, gittiği gün aramıştı. Telefonu da çekmiyor. Başına bir şey gelmiş olmasın?"

Gülşah onun tavrı karşısında güldü. "Ha ha! Onun için endişe mi ediyorsun? O kocaman adam yahu. Boşuna dert ediyorsun. Hafta sonu diye takılmıştır bir güzele…" Güney'in gözleri kocaman olunca da bir pot kırmış gibi gülümsemesi azaldı. "Yani belki."

"Telefonlarıma niye cevap vermiyor peki? Arada seks yapmayı bırakıyorlardır eminim."

"Kaç kere aradın?"

"Dört… Merak edince… dayanamadım."

"Çaldı mı?"

"Çaldı tabii. Ama açmadı…" Sesi öfkeliydi. Çatalını masaya bıraktı. Canı öğle yemeği falan istemiyordu. "Yemeğimi sen yemek ister misin?"

"Yok canım. Perhiz yapmaya çalışıyorum. İnsan seni görünce halinden mutsuz oluyor. Bu şahane vücudunu evlenince kaybetmeni umarım. Çocuklar ve yaşlılık insanı yıpratıyor."

İkisi birden masadan kalkmışlardı. Güney gözünün ucuyla onun fiziğine baktı. Onun yaşındaki bir kadın için gayet mükemmel bir vücudu vardı. "Bence senin fiziğin mükemmel," dedi. "Keşke ben de senin yaşında böyle çekici olsam."

Gülşah mutlulukla gülümsedi. Güney'in fikirlerine değer veriyordu. "En çok göğüslerim sarkmadığı için memnunum." dedi göz kırparak. "Tabii onların sarkmamasından memnun olan bir başkası daha var."

"Vardır eminim…" diye mırıldandı. Yemekhanenin çıkış kapısına yönelmişlerdi. Birisi de kendi göğüslerinden fazlasıyla hoşlanmıştı ama şimdi bir telefon bile açmıyordu o hain adam.

Sanki o birisi, içinden geçenleri anlamıştı.

Asansöre doğru giden koridorda birkaç adım atmışlardı ki telefonu çalmaya başlamıştı. Heyecanla elini yeşil kumaş pantolonunun cebine attı. Ekranda yazan ismi görünce yüzünde önce bir rahatlama, sonra bir kızgınlık emaresi gözüktü. Gülşah da durmuş, keyifle onun yüzündeki değişiklikleri seyrediyordu.

"Alo? Tahir Bey?" dedi biraz soğuk bir sesle.

"Selam sarışınım… Ne haber?" diye sordu genç adam rahat bir tonla. Güney onunla olan konuşmalarını Gülşah'ın duyabileceğini biliyordu. Bulundukları koridor o anda gayet sessizdi. Gülşah'ın meraklı kulakları da radar gibi açıktı.

"Şey… İyiyim. Ben… Gülşah abla ile birlikteyim…" dedi onu uyarırcasına. "Yemekten çıktık… Büroya gidiyorduk…"

Tahir onun endişesini anlamış gibiydi. Özel kelimeler ve özel bir ses tonu olmayacaktı… "Peki… Ben de birazdan yola çıkacağım. Bu akşam işin var mı?"

"Akşam mı?"

"Evet… Yemeği birlikte yiyelim mi?"

Güney'in siniri beynine fırladı birden… Parmakları telefonu kıracak gibi sıktı. "Yemek mi?" dedi biraz öfkeli bir sesle. "Yemek mi? Size inanamıyorum Tahir Bey! Günlerdir tek bir kelime için bile beni aramıyorsunuz. Sizi kaç kere çaldırdım. Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeğe mi çıkalım diyorsunuz? Hem de daha gelmeden? Bu kadar rahatsınız yani..."

Tahir'in şaşırmış olduğu belliydi ama asıl garibi, Gülşah'ın kahkaha atarak birkaç adım oradan uzaklaşmış olmasıydı. Kadın bir yandan da gülüşünü kontrol etmek için eliyle ağzını kapatmaya çalışıyordu. Yine de bastırılmış gülüşü koridorda yankılanıyordu. Yanlarından geçen birkaç kişi de kendilerini garip garip süzmüştü.

"İşin mi var?" diye sordu adam.

Güney yeniden sakinleşmeye çalıştı. Komik duruma düşmemeliydi. "Hiçbir işim yok." dedi nispeten soğuk bir sesle. "Uzanıp yatmayı düşünüyordum."

"Anladım…" diye mırıldandı adam. Sesinde hafif bir hayal kırıklığı var gibiydi. "İyi, peki… tamam. Sen dinlen o zaman. Yarın görüşürüz." dedi ona.

Hepsi bu muydu? Hepsi bu muydu? Özür dilemesini beklemiyordu ama en azından birazcık açıklasaydı ya... Azıcık açıklasaydı ne olurdu? Demek ki kendisini görmeyi o kadar istemiyordu... Demek ki yemek teklifi öylesine bir şeydi… Israr bile etmemişti. Sinirden dişlerini sıktı. Belki bu adam kendisine sinirlenemiyordu ama Güney'i kendine sinirlendirmeyi pekâlâ başarabiliyordu. Hem de böylesine sakin bir kızı…

Onun telefonu kapatacağını anladı. Öfkeli bir nefes çekti içine... Daha yarına çok vardı… Bir sürü saat... Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

"Eee! Bir saniye!" dedi acele ile. Tahir telefonu kapatmamıştı ama bir şey de demeden duraklamıştı. Güney karşısında sırıtan Gülşah'ın yüzüne bakmamak için ona sırtını döndü. "Yine de gelmek isterseniz?.." diye sordu yavaşça. "Ben… size… bir şeyler pişirebilirim."

Genç adam sessiz kalmıştı birkaç saniye. "Gerek yok. Sen uzanıp dinlenebilirsin. Zaten ben de…"

"Şimdi de beni huzursuz etmek mi istiyorsunuz?" diye öfkeyle soludu Güney. İnanmıyordu ya. Adam gelmek istemiyordu.

"Neden?"

"İşe girdiğimde bana böyle olacağını söylemiştiniz. Yani akşamlarım da size ait. Değil mi?"

"Şimdi buna…"

"Geleceksiniz efendim. Sizi bekleyeceğim. Sonra istediğiniz zaman gidersiniz."

Genç adam sözü kesilince iyice şaşırmış olmalıydı. Ardından doğal bir tavırla sordu. "İstediğim zaman mı?"

Güney yutkundu. Ne olurdu ki? Daha evvel de evinde sabaha kadar kalmıştı. İsterse yine kalabilirdi. İkinci bir kere apartmandaki kadınlara yakalanacak değillerdi ya… "İstediğiniz zaman." diye onayladı yavaşça. Onun gelebileceğini hissetmişti. Nedense… içi rahatlamıştı.

"Peki…" diye onayladı adam sert sesiyle. Yine kontrollü haline dönmüş gibiydi. "Görüşürüz."

Güney telefonu kapatıp cebine koydu. Yan gözle Gülşah'a baktı. O hâlâ sırıtıyordu. Asansöre bindiklerinde sadece birkaç saniye dayanabildi. "Siz ikinize inanamıyorum. Yoksa siz benden habersiz oynaşıyor musunuz?" diye sordu ansızın. Güney cevap vermeyince de kolunu dürttü. "Doğru değil mi? Onunla aranızda bir şeyler oldu."

Güney'in duru mavi gözleri kat düğmelerindeydi. Çimdiklendiğine aldırış etmemeye çalışıyordu. Ama çıplak kolunun üzerinden ciddi bir cimdik daha yiyince iç çekti.

"Uff! Ne yapıyorsun Gülşah abla ya?"

"Valla bana anlatıncaya kadar senin her yerini koparırım. Anladın mı? Adama ne yaptın sen bakayım sarı cadı? Daha gelmeden seni arıyor bu adam?"

"Hiç…" dedi Güney doğal olmaya çalışarak. Kadının ojeli parmakları yeniden koluna uzanınca hafifçe geriye kaçtı. "İnan ki…"

"Yalan söylüyorsun? Gözlerinden belli."

"Onun beni dört gündür aramadığını unutuyorsun." dedi Güney doğal olmaya çalışarak. Ama bunu hatırlayınca öfkesi yeniden geri gelmişti. Neden bu kadar öfkelendiğini kabullenecek durumda değildi. "Onun için meraklandığıma değmez."

"Demek onun için meraklandın… Ne yaptınız? Öpüştünüz mü?"

"Abla ya?"

"Başlarım ablana! Ben kenar semtlerde büyüdüm tatlım. Bakma böyle şık hanımefendi olduğuma… Argo konuşturma beni rica edeceğim. Ne oldu anlat hadi. Tamam. İstersen fazla ayrıntıya girme."

"Gerçekten zorlu birisin sen." dedi Güney biraz umutsuzca.

"Öyleyimdir. Çok ayrıntı istemiyorum. Öpmüştür kesin… O şahane memelerini de okşadı mı?"

Güney'in gözleri kocaman olmuştu. Asansörün kapısı açılınca hemen öne fırladı. "Bunu duymamış olayım…" dedi acele ile. "Okşadıysa bile bu söylenecek bir şey değil."

"Of, iyi… Anlatma! Ben de bu adamın gözleri mi bozuldu acaba diye endişelenmeye başlamıştım. Ya da erkekliğine bir şey mi oldu? Gerçi daha çok genç ama belli olmaz."

Güney elleri ile kulaklarını tıkadı. "Seni duymuyorum…"

"Sevişmek istedi mi seninle?"

"Duymuyorum…" Elleri kulaklarında hızlı hızlı yürüyordu.

"Kaç bakalım canım… Ben senin gözlerindeki bakışı gördüm bir kere. Aptal değilim!" diye seslendi Gülşah ardından. Güney kendi odasına doğru kaçarken de arkasından güldü. Başını sallıyordu iki yana. Neden bu kadar gecikmişlerdi acaba?

Güney ise tüm öğleden sonra çalıştı. Holding'in teknolojik olarak yenilenmesi için bir proje geliştirmeye çalışıyordu. Birkaç yere teklif vermişti. Tahir'in haberi vardı tabii. Onlarla uğraşırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu arada birkaç acil iş çıkmıştı karşısına. Ve bir ara Kadir gelmişti yanına… Öylesine geldiği, sırf genç kız ile laklak etmek istediği o kadar belliydi ki… Yine de onu kırmadı Güney. Bir çay ısmarlayıp bir süre sohbet etti. Sonra saatine baktı özellikle. Bu, Kadir'i oradan kaçırmak için yeterliydi. Ve özellikle "Tahir Bey geldi, biliyor musunuz Kadir Bey?" diye öylesine söylenmiş bir cümleyi duyunca, yerinde oturması imkânsız olmuştu. Büyük patronun her an içeriye girebileceği gibi bir endişeyle oda kapısına bakmış, kaçıyormuş gibi olmamak için yarım dakika beklemiş, sonra da izin isteyip gitmişti.

Doğrusu bu Tahir denen düşüncesiz adamın nemrutluğu bazen çok işe yarıyordu.

İş yerinden çıkarken, Gülşah'a hızla selam vermişti ve on dakika kadar erken çıkarak onun kendisi ile gelmesini engellemiş olmuştu. Ne yazık ki onun dudağının kıyısından sıritmasına engel olamamıştı. Şimdi onunla seks hayatını konuşacak halde değildi.

Eve vardığında, hemen marketten aldıklarını çıkardı. Yemek olarak adama etli bir şeyler yapmayı planlamıştı. Genç adamın eti sevdiğini biliyordu. Çoğu erkek gibi etçildi. Önden de bir çorba yapsa harika olurdu. Ve pilav… Tahir'in, kendi yaptığı pilavını beğendiğini de biliyordu.

Ağzında keyifli bir şarkı olduğunun farkında değildi. Yemeği hazır olmuştu bile çabucak. İyi ki annesi kendisine bir sürü yemek yapmayı öğretmişti. Hem de iyi öğretmişti. Salata tabağına nar ekşisini de bolca dökerken, kapının zili çaldı. Eli titredi birden… Dudaklarındaki şarkı mırıltısı kayboldu. Ama gözleri daha bir ışıldadı.

Girişteki aynada kendisini kontrol etti bir saniye içinde. Askılı ve göğüs oluğunu gösteren bir bluz giymişti. Bunu niye giydiğini bilmiyordu. Beyaz bluzunun altında bir şey olmadığı çok belliydi. Normalde dolgun göğüslerine rağmen küçük olan körpe göğüs uçları kıyafetlerinin altından pek belli olmazdı. Ama sebepsiz yere heyecanlandığı için midir nedir, şimdi kolayca gözüküyordu. Birden sertleşmişlerdi yaramazlar… Onları saçlarıyla gizlemeye uğraşırdı istese… İyi de niye gizleyecekti ki? Adam kaç kere onları yakından görmüş, üstelik daha da fazlasını yapıp öpmüştü. Minik minik ısırmıştı. Onun bilmediği bir şey değildi ki… Uzun bacaklarını ise ince pamuklu kumaştan kırmızı bir şort açıkta bırakmıştı. Pürüzsüz beyaz bacaklarının cildinin güzelliği yüzünden çekici gözüktüğünü kabulleniyordu. Ve adamın o çok mızıldandığı kalçaları oldukça göz alıcı bir biçimde meydanda kalmıştı.

Genç adamın göz zevkine hitap etmek için giyindiğinin farkındaydı ama bunu kendisine itiraf etmek de ayrı bir zorluktu doğrusu…

Yavaşça kapıyı araladı…

İşte! Gelen gerçekten de oydu. Kapının zincirini çekip kapıyı ardına kadar açtı. Biraz kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. Sonra kapıyı ardından kapattı. Gözleri onun geniş sırtındaydı. Genç adamın ceketi elindeydi. Sıklıkla giydiği gibi uzun kollu bir gömlek vardı üzerinde… Bilek kısımlarını katlamıştı. Kalın kol kasları hafifçe seziliyordu. Altına ise ceketiyle aynı krem rengi kumaş bir pantolon vardı. Kravatını biraz gevşetmişti.

Genç adam dönüp onun yüzüne baktı…

"Güzel bir şeyler kokuyor…" diye mırıldandı.

"Size yemek yaptım…"

Güney'in gözleri adamın yüzünde, bedeninde gezinmişti hızla. Bir yara, kötü bir şey olduğunu gösterecek bir belirti arıyordu. Görünürde bir şey yoktu. İçi biraz rahatlamıştı... Peki ya bu giysilerinin altında?..

Genç adam da onu süzüyordu. Gözleri genç kızın diri vücudundan ziyade, duru yüzünde takılı kalmıştı. Fark etmişti ki, ondan ayrı kaldığı dört gün zarfında, bu sarışını gerçekten özlemişti. Bu güzel gözleri, bu kırmızı dudakları özlemişti. Onu öpmeyi, ona sarılmayı özlemişti. Ancak Güney'in biraz mesafeli durduğunun da farkındaydı. Ona telefonlarına neden cevap vermediğini nasıl açıklayacaktı ki? Operasyona giderken telefonunu mecburen otelde bıraktığını, bir gün sürecek işlemlerin uzadığını, otele gideneden bir köyde iki gün daha mahsur kaldıklarını ve canlarını zor kurtardıklarını nasıl anlatacaktı? Neyse ki rehineleri sağ salim kurtarabilmişler ve yerlerini iki gün sonra bildirip kendilerinin helikopterle alınmalarını sağlamışlardı.

Ceketini bir kenara bıraktı.

"Gel buraya..." diye emretti genç kıza.

Güney kıpırdamadan durdu. Sadece gözlerini kırpıştırmıştı kararsızca. Sonra güzel dudakları kıpırdadı. "Hayır." diye fısıldadı.

"Gel." dedi genç adam yeniden.

"Size kızgınım ben..." dedi Güney yerinde hafifçe sallanarak. Ellerini önünde kavuşturmuş, çocuksu bir inatla yerinde duruyordu.

"Ne yapacağız?.." diye mırıldandı adam. Dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Gözleri onun atkuyruğu yaptığı uzun saçlarında, bluzunun açıkta bıraktığı göğüs oluğunda yavaşça gezindi. Gülümsemesi azaldı. "Güney! Yanıma gel..." diye tekrarladı son olarak.

Genç kız isteksizce kıpırdandı. Onun önüne doğru yavaşça yürüdü... Yalınayak gerçekten de onun yanında küçücük kalıyordu. İki iri avucun beline dolanmasına ses çıkarmadı. Gözleri kilitlenmiş gibi adamın gözlerindeydi. Narin vücudu onunkine sımsıkı bastırılınca

"Çok güzel gözüküyorsun," diye mırıldandı adam.

"Beni aramadınız?.."

"Harika kokuyorsun."

"Telefonlarıma cevap vermediniz."

"Merak mı ettin?"

"Hayır. Yani ettim ama... yardımcınız ola..."

Konuşmasını bitiremedi. Dudakları ateşli bir şekilde örtülünce, susmak zorunda kaldı. İlk saniyedeki şaşkınlığına adamın tecrübesi karşınca, farkında olmadan inledi. Ne kötü bir adamdı bu! Böyle olmak zorunda mıydı? Kendisini en zayıf yerinden vurmak zorunda mıydı? Dudakları bilinçsizce aralandı. Alt dudağının hoyratça kavranmasına, dilinin zaman zaman emilmesine sesini çıkarmadı. Kendi dilinde onun tadını algıladı. Temiz nefesini çekti içine... Ona karşılık vermek istemiyordu ama kendisine engel olamıyordu artık... Hatta karşılık verirken, kolları ile adamın beline sıkıca dolanmıştı. Güçlü bir adama sarılmak gerçekten de harika bir duyguydu. Güven verici ve fazlasıyla erotik.

İri bir elin kolayca lastikli şortunun içine girdiğini neden sonra fark etti. Neredeyse her iki kalçasını birden tutabilecek kadar iriydi adamın elleri. Hassas teninde hoyratça bir arzuyla dolaşmasından hoşlandı. Kasıklarının ona doğru çekildiğini hissetti. Zaten buna hazırdı. Parmak uçlarından onun koca avucunun desteğiyle yüklendi... Kendisini ona bastırdı. Onun heyecanlandığını hissedebiliyordu.

Dudakları ayrıldığında ikisi de nefeslerini tutmuştu. Gözleri birbirlerinin gözlerindeydi. Yüzleri birbirine çok yakındı.

"Kötüsünüz..." diye fısıldadı Güney.

Adamın dudakları genç kızın dudaklarında minik dokunuşlarla geziniyordu. Güney onun dudaklarının her temasında farkında olmadan dudaklarını aralıyor, daha fazlasını istediğini belli ediyordu. İtiraf etmeliydi ki bu öpücüklere kolayca alışılabilirdi... Ve uzun bir öpücüğe daha... hiç itiraz etmedi. Kalçalarından ayrılan elin bluzunun içine kaymasına ve çıplak göğüslerini okşamasına da itiraz etmedi. Kendisini o ele bastırdı. Göğüs uçlarını arayıp bulan ve sıkıştıran parmaklara bıraktı kendisini... Küçücük göğüs uçlarının hızla sertleşmesi ve parmaklar tarafından sıkıştırılması zevkli bir acı vermişti.

"Ayakta sevişmeyi bırakmalıyız..." diye mırıldandı Tahir boğuk bir sesle. Dudaklarını bir an için geri çekmişti ama elleri okşamaya devam ediyordu.

"Sizin... yüzünüzden..." diye çatlak bir sesle karşılık verdi Güney. Burun deliklerinden hâlâ adamın mis gibi kokusu geliyordu. Dudakları ile oynayan dudaklar ise gerçekten haylazdı. Minik öpücükler sonsuza kadar sürecek gibi gözüküyordu.

"Güney..." Genç adamın sesi ne istediğini belli ediyordu.

"Ocakta... yemeğim var!" dedi genç kız öpücüklere isteksizce cevap vererek.

"Kapat altlarını..." diye yumuşakça istedi Tahir.

"Yapmamalıyız..." Dudaklarında ve göğüslerindeki saldırı olmasaydı belki bunu daha güçlü bir sesle söyleyebilirdi. Oysa sözcükler cansız bir kabulleniş gibi çıkmıştı ağzından.

"Bunu denemeliyiz... Biliyorsun?" Genç adamın sesi dürüsttü. Yakıcı siyah gözleri içindeki açlığı açıkça gösteriyordu.

"Her şeyi mahvedeceğiz..."

"Belki... Mahvolması hiç umurumda değil. Şu an senin için ölürüm... "

"Lütfen... Öyle demeyin! Korkuyorum!"

"İnan bana... ben de."

Ateş gibi dudaklar bir daha teslim aldı onu... Güney onun korkabileceğine asla inanmıyordu. Neden? Neden korkuyordu ki? O bir erkekti. Bakir bile değildi. Korktuğu şey neydi? Sevişirlerse başına dert olacağını mı sanıyordu? Böyle bir şeyi asla yapmazdı. Hele ona hiç yapmazdı...

Dudakları serbest kaldığında, düşünecek hali de kalmamıştı. Yumulmuş gözlerini açmadan durdu bir an. Sonra onun kollarından minik bir zorlamayla sıyrıldı. Uzun kirpikler aralandı ve güzel gözleri usulca açıldı. Gözleri aşağıya kaydı. Göğüsleri olduğu gibi meydandaydı. Hafif bir nefes aldı. Bluzunu aşağıya çekti yavaşça. Bir adım geriye çekildi. Arzudan buğulanan gözlerini genç adama çevirdi. Onun gözlerindeki ihtirası görebiliyordu.

"Orada... kadın yok muydu?" diye sordu elinde olmadan... Operasyondan sonra eğlenmiş olabilecekleri bıçak gibi yüreğine saplanmıştı.

"Kadın mı?" diye sordu Tahir biraz şaşkınca. "Ne kadını?"

"Ne bileyim... Kadın işte."

"Kadın falan yoktu güzelim. Olsa bile ne yapayım? Aklım fikrim sendeydi..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Güney yutkunarak.

"Bunu hissettiremedim mi sana? Gelir gelmez seni görmek istemem?.. Seni böyle öpmem?.."

Genç kız cevap vermeden onu süzüyordu. Sonra bir adım daha geriye gitti. Gözleri hâlâ genç adamın üzerindeydi. Sonra da arkasını döndü yavaşça. Mutfağa yöneldi.

Genç adam da onu sessizce arkasından takip etmişti. Onun ocağa doğru yürüdüğünü gördü. Güney'in elini yavaşça uzatmasını ve kısa bir duraklamanın ardından ocakların altını kapatmasını izledi. Kapattıktan sonra da kıpırdamadan öylece durmuştu. Ne yapacağını bilemezmiş gibiydi. Tahir ise arkadan onun uzun saçlarını, ince belini ve şahane kalçalarından çıkan uzun bacaklarını seyrediyordu. Bu kadın tam seyirlikti... Bıkmadan dakikalarca onu seyredebileceğini hissediyordu.

Genç adam yavaşça yaklaştı ona... Arkasında durdu. Güney'in kalçaları ve sırtı kendisine değiyordu neredeyse. Yavaşça ellerini uzattı. Sessizce duran genç kızın belini sardı önce. Avuçları dümdüz göbeğine yapıştı. Minicik bir kasılmadan sonra Güney kendisini serbest bırakmış, gövdesinin adama yaslanmasına izin vermişti. Tahir bir iki saniye onun mis kokulu saçlarını kokladı. Sonra eli usulca önden bluzunun içine girdi.

Tıpkı o yılbaşı gecesindeki gibi sarılmıştı. Ancak bu sefer müşfik elleri çıplak göğüslerini avuçlamış, kalçası daha baskıcı olmuştu. İç çekti Güney... O gece bu kollarda ne kadar da huzur bulmuştu. O gece o kolların sahibi ile sevişeceği aklına bile gelmezdi. Ancak sonraki günlerde ara sıra bunu hayal ettiğini kabulleniyordu. O iri adamın kendisi ile sevişeceğini ve hiç karşı koymadan bunu zevkle kabulleneceğini hayal etmişti. Yüzünü bile görmediği o müşfik ama kendisine adlandıramadığı bir elektrik veren adam... Kader kendisine öyle bir oyun oynamıştı ki... Hem en büyük düşmanını hem de en çekici bulduğu adamı yanı başına getirmişti.

Onun düşmanı olduğu düşüncesi o anda ne yazık ki hiç önem göstermiyordu. Saçlarında hissettiği nefesi içini gıcıklıyordu. Başını hafif çevirerek o dudakların ateşinin şakaklarına inmesini sağladı. Gözlerini yummuştu. Teslimiyetinin belirtisi olarak kalçalarını adama bastırırken göğüslerini gerdi.

Tahir uzun zamandır bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Bu cinsel heyecanlanma manasında olan heyecan değildi. Evet, o kalçalar kendisine yaslandıkça yaşadığı ereksiyonun baskısı canını acıtıyordu neredeyse... Ama asıl heyecanı başkaydı. Tıpkı ilk kez sevişecek bir delikanlı gibi kalbi hızla atıyordu. Onlarca erkeğin gırtlağına yapışmış iri elleri, avuçlarına batan göğüs uçlarının baskısıyla titriyordu sanki. Buna alışık değildi...

"Küçük Güney..." diye fısıldadı. "Küçük, seksi Güney..."

Genç kız sessizce duruyordu. Tahir onun bu sessizliğini sevse de o anda biraz konuşmasını, tepki vermesini isterdi. Okşanmaya ve öpülmeye karşı koymayan bir uysallıkla bedenini genç adama bastırıyordu sadece…

"Yatağım… size… küçük gelecek." dedi genç kız birkaç saniye sonra. Sesi titriyordu. Gözleri ise hâlâ kapalıydı. Sonra yavaşça aralandı. Gözünün ucuyla adamın yüzüne baktı. Tahir gerçekten de bir acemi gibi duralamıştı. Sonra gözleri iyice koyulaştı. Ellerini çekti. Onu kendisine çevirdi. Sonra usulca belinden tutup kaldırdı. Öylesine kolaylıkla onu kucaklamıştı ki, sanki hiç ağırlığı yoktu. Güney incecik bacaklarını onun beline dolarken kollarını da boynuna sardı. Yüzleri birbirine çok yakındı.

"Görmeyi çok isterim…" dedi genç adam ciddi bir tonla.

Güney sanki onunla ciddi bir iş konuşuyormuş gibi başını salladı. "Yerini… biliyorsunuz."

Kolları adamın boynuna daha sıkı sarıldı. Ona karşı koymak istemiyordu. Kendisi gibi tutucu bir kız için yaptığı çılgınlıktı… Ama yapmak istiyordu. Pişman olacak mıydı? Belki… Ama şimdi değil… O da adamın vücudundaki yaraları görmek, dokunmak istiyordu. Belki de öpmek… Kıbrıs'ta gördüğü o harika vücudu kucaklamak istiyordu. O kasların kendi bedenine dokunmasını, hoyratça ezmesini istiyordu. Anlatabileceği, ifade edebileceği duygular değildi bunlar. Sadece olmasını istiyordu… Ve onun sağ salim geri gelmiş olmasından dolayı… içi sıcacıktı.

Genç adam kollarındaki dayanılmaz güzelliği yatak odasına doğru taşırken, dudaklarına küçük öpücükler kondurmayı da ihmal etmiyordu. Yatak odasının kapısı açıktı. İçeriye girdi. Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde hava kararınca otomatik yanan bir gece lambası vardı. O yüzden etraf yeterince aydınlıktı. Diğer yandan Güney kendi başına ışık yayan bir varlıktı. Hele o cam gibi gözleri neredeyse ışıklar saçıyordu.

Genç adam onu bırakmadan yatağın kenarına oturdu. Şimdi Güney kucağındaydı. Usul usul öpmeye devam ediyordu genç kızı. Onun korkmasını istemiyordu. Bir eli sırtında gezinirken diğer eli de pürüzsüz bacaklarının serinliğinde dolaşıyordu.

Güney içinde yanan ateşin etkisiyle onun kollarında erimişti adeta. Küçük parmakları adamın kravatını çekip çıkarmıştı. Hiç acele etmeden gömlek düğmelerini çözmeye çalıştı. Zaten acele

etse de beceremezdi. Elleri titriyordu. Zorlanınca ayağa kalktı. Onu da çekip kaldırdı. Sonrasında gömleği sıyırıp attığında biraz kızarmıştı. Altında kalan atletini de çekiştirdi. Adamın da yardımıyla atlet, gömleğin yanına uçmuştu. Loş odada onun kasları üzerindeki yansımalara bakan Güney, hayranlıkla yutkundu.

Avuçları genç adamın ateş gibi yanan göğsüne dokundu… Bir körün daha fazla hissetmek istemesi gibi orada tuttu birkaç saniye… Tahir sessizce duruyordu. Genç kız avucunun altındaki kıvrımları hissederek okşadı adamın sert vücudunu… Tam da düşündüğü gibiydi. Bir erkeğe dokunmak bu kadar mı güzel olurdu? Gerçekten tarif edilemeyecek bir elektrik geçiyordu kendi bedenine… Ve tecrübesiz bedeninde de birçok yeri kıpırdanarak kendisine sinyaller yolluyordu artık. Geniş omuzlarına tırmanan avuçları ile adamın omuz kaslarını hissetti. Sonra kollarına kaydı. Adamın bir kolunu iki avucuyla bile tutamazdı. Şahane kaslarla bezenmişti.

Tahir kıpırdamadan durmaya çalışıyordu. Onun meraklı bir çocuk gibi kendisini okşamasına ve incelemesine izin veriyordu. Dokunuşları fazlasıyla tahrik ediciydi oysa… Acele etmemesi gerektiğini biliyordu ama böyle giderse biraz acele etmek zorunda kalacaktı. İçinde patlamaya hazır heyecanını tutabilmek için elinden geleni yapıyordu.

Güney'in parmakları incelemesine devam ediyordu. Bu kadar gergin ve pürüzsüz bir erkek cildi olabileceğini hiç düşünmemişti. Zaman zaman parmak uçları hafif izlere de denk geliyordu. Bu küçük yaralar da çok seksiydi. Nida'nın haklı olduğunu düşündü istemeden. Yaşadığı hayatın tehlikelerini gösteren bu izler, gerçekten kendi içinde de okşama ve öpme hissi uyandırıyordu. Belki bunu yapabilirdi? Yapabileceğini hissediyordu… Sonra sol avucu normal olmayan bir kabarıklığa dokundu. Kaşları çatıldı. Bu da neydi? Gözlerini oraya yönlendirdi.

"Ne oldu buraya?" diye sordu biraz endişeyle.

Tahir sağ koluna çevirdi bakışlarını… Orada sekiz dikişli bir yara vardı. Kahretsin! Kurtarma operasyonu sırasında bir kurşun sıyırıp geçmişti. Şanslıydı ki sadece etinde hasar vardı. Kemiğe denk gelmemişti. İki gün pansumanla gezmişti. Daha bugün dikiş attırmıştı. Şimdi bunu Güney'e nasıl açıklayacaktı?

Onun dikkatini dağıtmak için ellerini diri göğüslere uzattı. "Önemli bir şey değil."

"Ama dikiş atmışlar?" dedi Güney üzüntüyle. Kalbi sızlamıştı. Onun doğruyu söylemeyeceğini bile bile yine de "Ne oldu?" diye sordu.

"Kolumu taktırdım bir yere..." diye geçiştirdi adam. Aslında o anda gerçekten de konuşmak istemiyordu. Zaten sıyrılmış olan beyaz bluzun kenarlarını tuttu. Yumuşakça yukarıya çekti. Dikkatini parmak uçlarındaki yaraya vermiş olan Güney, bir an için kollarını kaldırmış ve ona yardım etmişti. Dipdiri göğüsleri ortaya çıkınca bir an adamın gözlerine baktı. Sonra yeniden ellerini o çok beğendiği erkeğin bedenine uzattı.

"Yaralarınızı... sormamı... istemezsiniz değil mi?" diye fısıldadı. Pantolonunun biraz üstünde ve bedeninin solunda kalan daha belirgin bir yaraya dokundu. Çoktan iyileşmişti ama bunun ağır bir şey olduğu belliydi. "Mesela... bu?"

Tahir o soruya aldırmadan genç kızı kendisine çekti. Hangi yarasının hangi berbat görevde kendisine hatıra kaldığını unutmuştu artık. Umurunda da değildi. Güney'in serin göğüsleri kendi sıcak göğsüne dokununca dayanılmaz bir haz aldı. Bunun keyfiyle durdu bir an. Genç kız da onun soruya cevap vermeyeceğini anlamıştı zaten. Kendi göğüslerinin o sert tene çıplak olarak dokunması ise çok hoştu. Hatta çocuksu bir merakla göğüslerinin uç kısmını adamın gövdesi üzerinde gezdirdi. Neler hissedeceğini ciddi anlamda merak ediyordu. Dahası heveslendiği bu şey çok keyifliydi. Küçük göğüs uçları semsert olmuştu. Daha evvel böyle gerildiğini ve sertleştiğini hatırlamıyordu. Hatta o gece otelde bile...

"Bunu yaptığıma inanamıyorum..." diye fısıldadı adama.

Tahir onun içindeki karmaşayı anlayabiliyordu. Güney tanıdığı kadınlar kadar rahat değildi. Hatta onun için tutucu bile denebilirdi. Ama belli ki aralarındaki elektrik genç adamı etkilediği gibi onu da etkiliyordu. Tahir'in her türlü mantıklı duyu organı tehlike sinyali verse de kendisine engel olamıyordu. Bu şahane varlıktan uzak duramıyordu. Bir kadının kendi içine bu kadar hızla işlediği hiç olmamıştı. Bugüne kadar hiçbir kadını böylesine düşünmemiş, böylesine özlememiş ve böylesine arzulamamıştı.

"Vazgeçmek istiyor musun?" diye sordu onun can alıcı mavi gözlerine bakarken. Bunu sormak bile canını yakmıştı. Onun korkmasını ve vazgeçmesini istemiyordu. Fakat bunu sormak zorunda hissetmişti kendisini. O bir bakireydi ve elbette ilk ilişkisini özel

birisiyle yaşamak isterdi. Büyük ihtimalle kocasıyla... Sevdiği erkekle... Her ne kadar şu an her şeye hazır gibi gözükse de sonra suçlanmak çok kötü olurdu. Onun bekâretini aldığında suçlanırsa eğer, kardeşi Cihat'ın ölümü ile suçlanmasından daha acı gelecekti.

Onun sorusu üzerine Güney bakışlarını kaçırdı. Adamın esmer kaslarına değen kendi beyaz göğüslerine baktı. Avuçları hâlâ adamın kaslı kollarında küçük hareketlerle geziniyordu. Sonra başını salladı. "Evet..." dedi yavaşça. "Vazgeçmek istiyorum..." diye fısıldadı sonra. Tahir'in gerildiğini hissetmişti nedense. Avucundan ona ait her türlü tepkiyi hissedebilirdi o an. Genç adamın geniş göğsüne kaydırdı avuçlarını... Yavaş hareketlerle aşağıya indi. Belinin kenarından pantolonunun kemerine erişti. Ölüm anı kadar feci bir andı... Her ikisi de ölebilirdi... Özellikle Tahir...

Yavaşça kemerinin tokasını tuttu. Gerçek bir acemi gibi, hafifçe kızararak çekiştirdi.

"Ama vazgeçmeyeceğim..." dedi arzulu gözleri adamın gözlerindeyken. "Lütfen... vazgeçmeme izin vermeyin..."

Tahir kıpırdamadan duruyordu. Son cümleleri doğru anlayıp anlamadığını düşünüyordu. Ama kemerini çözen küçük parmaklar düğmeyi çözüp fermuarı da indirince, artık yanılmadığından emindi. Güney o gece onundu... Her şeyiyle.

Gerisini sonra düşüneceği maceralardan birisiydi bu... Sonuçlarını hesaplamadan yaptığı bir sürü iş olmuştu. Öfkeyle atıldığı bir sürü saçma macerası, tehlikeli işleri olmuştu. Çok riskli iş ilişkilerinden genellikle başarıyla çıkmıştı. Yaptığı tehlikeli ama kazanç dolu yatırımları olmuştu. Fakat hiçbirisinde şimdiki gibi heyecanlanmamıştı. Bu maceranın sonunu tahmin edemiyordu. Etmek de istemiyordu. İyi olmayacağı da kesindi. Güney'in her şeyi öğrendiğinde kendisinden daha da çok nefret edeceğinden emindi. Hem kardeşini öldüren hem de bekâretini alan adam...

Ama vazgeçemezdi... Güney vazgeçmiyorsa kendisi de vazgeçemezdi. Korkak olmayan bir kadının karşısında korkak bir erkek gibi olamazdı... Ne var ki hayatında ilk kez... kendisini bu kadar korkutan bir kadın görüyordu... Gerçekleri açıklayamayacak kadar korkak. Neden korkuyordu ki? Ah, bu sorunun cevabı elbette çok basitti. Onu... Bu beyaz saçlı ışığı kaybetmek istemiyordu. Yıllar sonra yeniden gülümsemeyi öğreten bu şahane kadının kendisinden uzaklaşmasını istemiyordu.

Kumaş pantolon, ayağının dibine kendiliğinden kaydı. Kemerin kendi ağırlığıyla zaten çok zor olmamıştı.

Genç kız ondan uzaklaştı. Üzerinde sadece şortu ile yatağa doğru yürüdü. Bir saniye duraklasa da, basit bir hareketle üzerindeki örtüyü aldı. Bir an elinde tuttu. Gözleri adamın heybetli vücuduna döndü. O da yatağa yaklaşmıştı. Sadece bir metre ilerisindeydi.

"Üşüyecek miyim?" diye sordu masumca.

"Sanmam..." diye mırıldandı genç adam. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onun örtüyü bir kenardaki sandalyenin üzerine koymasını izledi. Güney de gülümsüyordu. Sonra kendisini sırtüstü yatağa yumuşakça bıraktı. Bacaklarını hafifçe araladı. Bu açık bir davetti.

"Canım yanacak mı?" diye sordu yine masumca. Gözleri minik bir endişeyle genç adamın iç çamaşırındaki kabarıklığa gitmişti. Ama o görüntü bile anormal heyecanlanmasına sebep olmuştu.

"Yakmamaya çalışacağım..." dedi Tahir yine gülümseyerek. Yatağa yaklaşmıştı iyice. Eli kendi iç çamaşırının kenarlarındaydı.

"Biliyorsunuz... bakireyim?" diye uyardı Güney onu.

"Evet..." diye yumuşakça onayladı Tahir. Sonra duraksamaksızın biraz eğilip iç çamaşırını çıkardı. Yatağın yanında, gözleri genç kızın şahane vücudunda, onun da kendisini seyretmesine izin verdi. Güney bir an için utansa da adama ait olan her şeyi doğal bir açlıkla seyretmişti. Sonra gülümsedi. Eli ile işaret etti.

"Yeteneklerinizi gösterin bakalım..."

Tahir bir dizi üzerinde yatağa çıktı. Sonra onun açık bacakları arasına ağırlığını neredeyse hiç vermeden uzandı. Güney'in incecik kolları hemen boynuna dolanmıştı. Gövdesi üzerindeki baskı canını yakmayacak kadar hafif, zevk verecek kadar fazlaydı. Özellikle göğüslerinin ona dokunmasından çok hoşlanıyordu. Ama bu zevke bacaklarının arasındaki sert baskı karışınca, neresinin daha fazla etkilendiğini anlamakta zorlanıyordu. Burun buruna bakıştılar bir an...

"Benim şortumu çıkarmayacak mısınız?" diye sordu merakla...

Adam küçük bir gülümsemeyle onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hemen yapsam utanırsın diye düşündüm?"

"Bende utanacak hal mi kaldı?" derken Güney de kıkırdamamak için kendisini zor tutuyordu. Aslında sabırsızlanıyordu bazı şeyler için... "Bildiğiniz şeyler var..."

Adamın ciddi suratı çok uzun zamandır yumuşacıktı. Hatta o anda keyifle güldü. Sonra derin bir nefes alıp onun şahane yüzünü süzdü. Işık bunu yapmasına müsaitti. Ne bir leke, ne bir nokta, ne bir kırışıklık vardı. Tamamıyla teslim olmuş bir peri duruyordu kolları arasında... Hatta bir tanrıça...

Dudakları birleşti yavaşça... Uzun, çok uzun bir öpücüktü. Güney bir erkeğin ağırlığı altında bu kadar özgür olacağını bilemezdi. Kollarını sımsıkı sardığı gövdesini çekiştirip duruyordu. Bacaklarını hafifçe kaldırmış, adamın kalçalarına dolamıştı. Doğası gereği ne yapacağını hissediyordu. Ateşli dudaklar boynuna kayınca hafifçe inledi. Kulak memesine kadar her yerini yumuşakça ama ateşini hissettirerek öpüyordu genç adam...

Gözleri yanarken dudaklarını geri çeken Tahir onun buğulanmış gözlerine baktı. Sonra yavaşça kendisini de geriye çekti. Hayranlıkla göğüslerini seyretti. Hayatında bu kadar güzelini görmediğini düşündü yine... Dimdik ve bembeyaz... Bu kadar güzel bir kızı hak edecek ne yaptığını düşünemeden edemedi. Allah neden bu güzel yaratığı kendisine göndermişti ki?

Küçük uçlarını dudakları ile kavradı. Önce birine, sonra diğerine... Güney kıpırdamadan onu izliyordu. Yarı kapalı gözlerinin ardından adamın çocuk gibi göğüsleriyle oynamasını seyretti. Memnundu tabii bundan... Özellikle biraz hoyratlaşmaya başlaması ve dudaklarının baskısının artması içindeki hazzın engelleyemediği bir hızla artmasını sağlıyordu. O da elleriyle geniş omuzlarını, saçlarını okşuyordu. Gür saçlarına dokunmak çok güzeldi. Tertemizdi. Kalın telli ve gür... Hep yapmak istediği gibi beyazları okşadı. Bu adam yaşlanınca da dayanılmaz yakışıklı olacaktı. Ne yazık ki bu belliydi...

Dudakların aşağıya kaymasıyla neredeyse nefesini tuttu. Gözlerini yumdu. Kaburgalarının üzerinden göbeğine kaymıştı genç adam. Olmayan göbeğinde oyalandıktan sonra da şortunun üzerine geldi. Parmakları onu sıyırmaya başlamıştı bile. Doğrulup iyice çekiştirdi. Bunu yaparken minicik iç çamaşırını da çekip almıştı. Genç kız ayaklarını kaldırarak ona yardımcı oldu. Şimdi... tamamen çıplaktı.

Genç adam elindeki kumaşları yere atarken, onun incecik ayak bileklerini yakalamıştı. Ateşli dudakları usul usul bileklerini öptü. Ne kadar da olsa, Güney utanmıştı. Bacaklarını kapatmak istiyordu ama baldırlarından bacaklarının iç kısımlarına inen dudaklar yüzünden bunu yapması imkânsızdı. İşkence edecek kadar yavaş hareket

ediyordu genç adam. Usul usul ilerlemesi durdurulamazdı. Üstelik iri elleriyle bacaklarını iki yana kolayca açıvermişti. Ve bir an bile duraklamadan dudaklarını daha aşağılara indirdi.

Güney gözlerini yumup başını çevirdi. Kendisine yapılan her şey ne kadar hoşuna gidiyorsa da, bakacak cesareti yoktu. Elleriyle çarşafı yakalamıştı. Dudaklarını sıkarak inlemesine engel olmaya çalışıyordu. Ancak nefesi de hızlanmaya başlamıştı. Her saniye nefes sıklığı artıyor, çıplak göğüsleri inip kalkıyordu. Uzun dakikalar sonra vücudundaki gerginlik son noktaya geldi. Daha fazla beklemek istemiyordu. Neredeyse titreyerek doğruldu. Adamın omzunu yakaladı tek eliyle…

"Lütfen…" diyebildi sadece. Sık aldığı nefesleri yüzünden sesi kısık çıkmıştı. Mavi gözleri ateş gibiydi.

Tahir yavaş yavaş ama öpücüklerine bir son vermeden yukarıya tırmandı. Güney neredeyse acı ile kendisini geriye atmıştı. Göğüsleriyle biraz daha oynayan adamın baskısını ise kasıklarında hissedebiliyordu. Gerginliği bu derece artmışken, herhangi bir aşk oyununa dayanacak gücü kalmamıştı. Parmaklarını sırtına geçirirken onu son hamle için kendisine çekiştirdi. Bacakları arasındaki iri gövdeye gücü yetmezdi ama kalçalarının ufak hareketleriyle uygun pozisyonu hazırladı. Kadınsı bir hisle ne yapacağını biliyordu.

"Güney…" diye fısıldadı Tahir. Dudaklarını incecik boynundan çekip gözlerini görmeye çalıştı. Ama genç kız başını geriye atmış, gözlerini de sımsıkı yummuştu. Ona cevap vermeye niyeti yok gibiydi. "Bana adımı söyle."

Uzun kirpikler yavaşça aralandı.

"Efendim?"

"Bana adımı söyle." diye yumuşakça emretti Tahir.

"Ama… ama neden?"

"Kiminle seviştiğini bilmen için… Patronun Tahir Bey değil, beğendiğin erkek Tahir olarak…"

"Öyle... Öylesiniz zaten?"

"Söyle…"

"Yapamam…"

"Bunu birazdan sana sahip olacak olan adama mı söylüyorsun?" dedi genç adam hafif bir alayla. Kalçalarını biraz hareket ettirince, bir miktar genç kızın içine doğru kaymıştı. Güney'in gözleri irileşti. Henüz canı yanmamıştı ama çok yakın olduğunu hissediyordu. Ve

işin gerçeği daha fazlasını istiyordu. Onun orada takılıp kalması içini kavuruyordu. Farkında olmadan kalçalarını kaldırıp onu davet etti. Ama adam kararlıydı. "Söyle hadi… İkimizi de bu işkenceden kurtar!"

"Hayatımda gördüğüm… en kötü adamsınız." dedi Güney gözlerini yumarak. Hayatı boyunca bundan kötü bir işkence yaşamamıştı.

Genç adam biraz daha bastırdı kendisini ama çok değil… Genç kız ise daha fazlasını istercesine adamın iri gövdesine yapıştırmaya çalıştı ince bedenini… Belini germiş, kalçasını öne ittirmişti. Ama Tahir kendisini daha fazla öne bırakmadı. Acımasızca fısıldadı. "Söyle Güney… Hadi adımı söyle…"

Güney'in gözleri aralandı… Kollarında yattığı adamın kim olduğunun pekâlâ farkındaydı. O kardeşini vuran adamdı. Birçok kişiyi öldürdüğü kesin, isterse acımasız olan, çocukları bile vurmaktan çekinmeyen bir erkek… Ne yazık ki o anda bunun hiç önemi yoktu. Çünkü bedeni o yılbaşı gecesi kendisine müşfikçe sarılan adama dokunduğunu söylüyordu. O gece bile cinselliğini fazlasıyla hissettiği o gizemli adamın kollarındaydı. Bunu sevmişti… Onun duraklamasından ise hoşlanmamıştı.

Tahir'in huzursuz olduğunu ve kendi içinde bir miktar vicdan muhasebesi yaptığını düşündü. Belki de bekâretini alacağı kızın kim olduğu onun için önemliydi. Vicdanı Güney'in tamamen teslim olmasını mı istiyordu? Onun adını söylemesini isteyerek bir şekilde kendi vicdanını rahatlatmasını mı bekliyordu?.. Ona daha ne kadar teslim olabilirdi ki? Kendisine tümüyle düşmanına emanet etmişti ve bundan gerçekten hiçbir menfaat beklemiyordu. İntikam planlarının hiçbirisine dâhil değildi onunla sevişmesi… Sadece… sadece istiyordu. Onun olmak istiyordu. Üstelik Tahir boşuna kendisini rahatlatmaya çalışıyordu. Şu an genç adamın bu sevişmedeki kontrolü kesinlikle kendisinden fazlaydı. Şu anda ondan daha fazla bu seksi istiyor gibi gözüktüğünü biliyordu. Biraz daha içine kayması için ona istediği her şeyi söyleyebilirdi.

Gülümsedi…

Elini kaldırıp genç adamın önce yanağını, sonra kır saçlarını okşadı. Tahir onun bu dokunuşu ile gözlerini biraz kısmış, bedenini de istemdışı kasmıştı. Bu kasılma sonucu artan baskıyla Güney'in dudaklarından keyif dolu bir inleme çıktı. Sonra derin bir nefes aldı.

"Eğer... hemen benimle ilgilenmezsen..." diye ağır ağır yüzüne konuştu. Elleri şimdi adamın geniş omuzlarında teşvik edici bir yavaşlıkla dolaşıyordu. "...bu yaralara bir yenisini de... tırnaklarımla ben ekleyeceğim... Tahir!" Adamın yüzünün değiştiğini, dudaklarına bir gülümseme geldiğini gördü. Onu memnun etmek bu kadar kolay mıydı? "Hadi al beni artık!" diye sabırsızlıkla fısıldarken dudaklarını uzattı. Adamın dudakları kendi dudaklarına dokunduğu anda da minik bir çığlıkla gerdi bedenini...

Tahir koca bedenini tutmayı bırakmış ve dudakları birleşirken kendisini genç kızın içine ittirmişti. Güney'in kasılmasının ardından kısa bir an duraklamış, sonra tamamen ona bastırmıştı bedenini... Dudakları hâlâ onunkilerin üzerindeydi ve canının acısını almak istermiş gibi geziniyordu. Birkaç saniye sonra Güney de dudaklarını ona yapıştırdı. Ateşle ona karşılık vermeye başlamıştı. Acısı dikkate alınmayacak kadar azdı. Hemen geçmişti. Üstelik devamındaki hisleri harikaydı. Hayatında bundan güzel bir şey yaşamadığını düşünüyordu... Tabii, düşünecek kadar kendisinde olduğu o kısa sürede.

Tahir onu hızla kendisinden almıştı... Genç kız birinci dakikadan sonra bir şey düşünecek halde değildi. Tamamen onu hissetmeye çalışıyordu. Buna hiç de gerek olmamasına rağmen hem de. Dev gibi bir adamı hissetmemek öyle zordu ki... Üstelik Tahir'in hareketleri fazlasıyla baştan çıkarıcı ve hatta biraz hoyrattı. Sanki adını geç söylediği için ona ceza verir gibi hafif sertti. Ve başarısını kutlarmış gibi güçlü... Birçok defa sevişmiş bir kadın gibi davranıyordu ona neredeyse... Güney darbelerin gücü ile kendisinden geçmişti. Onun bu kadar vahşi olmasını beklemiyordu ama hiç de şikâyetçi değildi. Adam sanki daha derinlere erişmek istermiş gibi güçle üzerine abandıkça inlemeleri ve nefes alışverişleri artmıştı. Neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu.

Zaman kavramını unutmuştu. Nefesleri öylesine hızlanmıştı ki, artık genç adama hazır olduğunu belli ediyordu. Ne beklediğini bilemeyen bir aceminin içgüdüsü ile bekliyordu. O içindeki şahane duygu karmaşasının daha nereye kadar yükseleceğini hiç tahmin edemezdi. Garip sarsılmalara yakalanıncaya kadar... Birden gözlerini araladı... Bu da neydi? Sonra da gözleri kocaman oldu. Şaşkınlıkla üzerindeki adamın yarı aralık simsiyah gözlerine baktı. Kasıklarından yayılan öylesine büyük bir patlama oldu ki, ağzından önce bir isim çıktı.

"Tahir!.." Adeta yalvaran bir seslenişti.

Devam etmesini mi durmasını mı istediği belli değildi. Zaten Tahir'in de duracak hali yoktu. Güney ile birlikte o da hazırlanmıştı çünkü... Kalçalarına sarılı incecik bacakların yardımıyla onu aldı götürdü cennete... Kendisi de zevkle bu yolculukta ona eşlik etti... Cennette bile birbirlerinin kollarından ayrılmadılar. Gözleri cennetin hiçbir noktasını görmedi. Sadece birbirlerinin dudaklarında ve gözlerinde gezindiler. Uzunca bir süre sonra yeryüzüne geri dönerken, Güney'in tırnakları düşmemek için adamın sırtına geçmişti. Ama bunu hiç umursamadı. Tahir'in o haşin davranışları yüzünden bunu hak ettiğini düşünüp mutlulukla gülümsedi. Ne harika bir şeydi yaşadıkları... Bu kadarını asla tahmin etmemişti. Kasılmaları hâlâ devam ediyordu. Ondan hiç ayrılmak istemiyordu. Ve dudaklarından zevk titreşimleriyle dolu bir isim yeniden döküldü...

"Tahir..."

24. BÖLÜM

Tahir kendi evindeki büyük yatağın yan tarafına oturmuştu. Saat sabahın dokuzuydu. Sıcak bir sabah olacağı belliydi. Bütün gün sıcak olacaktı anlaşılan. Dün gece izlediği televizyon haberleri çöl sıcaklarının geleceğini ve Ankara'yı vuracağını söylüyordu. Sıcağı çok sevmezdi. Neyse ki klima diye bir icat vardı. Şu anda da yatak odası yeterince serindi. Çalıştığı bile belli olmayan klima sayesinde güzel bir uyku çekmişti. Belli ki Güney de serinlikten dolayı memnundu. Kocaman yatağın sağ tarafında mutlu bir yüz ifadesiyle uyuyordu.

Genç adam aşağı yukarı yarım saattir onu seyrediyordu. Beyazımsı saçları yastığa dağılmıştı. Bir kısmı çıplak göğüsleri üzerindeydi. Yatağın örtüsü beline dolanmıştı ama şahane bacakları meydandaydı. Sırtüstü yatmıştı. Onun üşümediğine emin olduğu için üzerini örtme gibi bir çabası olmamıştı. Üstelik manzara gerçekten güzeldi. Onu seyretmeye doyduğu söylenemezdi. Ve canı şu anda bile üzerindeki örtüyü alıp onunla yeniden sevişmek istiyordu. Uyurken bile bir kadın bu kadar seksi olabilir miydi?

Uzanıp göğüs uçlarına dokundurdu dudaklarını… Şansı olmadığını düşünüyordu. Bu gece üçüncü sekslerini yaptıklarında, Güney mızıldanmıştı doğrusu… Hâlâ yoğun sevişmelere alışamamıştı. Neredeyse on beş gündür beraberlerdi. Kendisi bile bir gecede iki kere sevişmeyeli çok olmuştu. Kendisinde bu kadar istek uyandıran bir kadını ise uzun süredir bulamamıştı. Güney'e kadar…

Güney mutlu bir şekilde kıpırdandı. Göğüsleriyle oynayan dudaklara izin verdi bir süre. O dudaklar boynuna kayınca da hafifçe gerindi.

"Yine mi?" dedi çocuksu bir sesle. "Seni canavar…" Birkaç gündür perhiz yaptıkları için sevişememişlerdi. Âdet dönemi geçip de iyileştiği için bu açığı önceki gece fazlasıyla telafi ettiklerini düşünüyordu. İnce kollarını kaldırdı. Adamın boynuna doladı. Gözleri hâlâ memnunca kapalıydı. Galiba Tahir'in düşündüğünün aksine yeni bir sevişmeye karşı çıkmayacaktı…

Güney bir iki saniye sonra onun giyinik olduğunu hissetti. Elleri ve kolları adamın gömleğine dokunuyordu. Güzel gözleri aralandı. Uykulu bir şekilde ona gülümsedi.

"Giyinmişsin?"

"Evet…"

"Ama bugün pazar?.. Erken kalkmamıza gerek yoktu. Ayrıca neredeyse yataktan hiç çıkmayacağız sanıyordum." diye iğneledi onu. "Altı gündür ne olmuş sana böyle?"

Tahir gülümsedi. Ciddi bakışları yumuşamıştı. "Ne çektiğimi bir de bana sor…"

Güney kıkırdadı. "Bakışlarından belli oluyordu. Bana bakıp duruyordun. İnan ki Gülşah abla anladı…"

"Çok mu belli ediyordum?" diye iç çekti adam.

"Hımm." Dudaklarını adamın sert dudaklarına dokundurdu. "Kimseye belli etmeyeceğiz diye bana söz vermiştin. Lütfen! Çok utanırım ben…"

"Gülşah kimseye bir şey söylemez."

"Evet ama iki gün önce masamıza gelip yemek yedin… Hep göğüslerime baktın?.."

"O sarı bluzu giymeyecektin…"

Güney onu yine öptü. "Daha dikkatli ol ne olur. Bunlardan hoşlanmıyorum ben. Senin sevgilin olduğumu kimse öğrenmesin. Beni düşünüyorsan eskisi gibi davranmaya özen göster…"

Adam ciddi bakışlarla başını salladı. "Peki Güney Hanım."

Genç kadın onun gözlerinin içine baktı. "Teşekkür ederim Tahir Bey…" dedi gülen bakışlarla. "Çok güzel kokuyorsunuz. Tıraş bile olmuşsunuz. Sevişecek miyiz yine?"

"İster misin?"

"Evet, lütfen… Dinlendim ben…" Dudakları adamın pırıl pırıl cildi üzerinde geziniyordu.

"Ben de çok isterim küçük sarışınım…" dedi Tahir canı sıkkın bir şekilde. "Ama senin duş alacağın kadar ancak vaktimiz var…"

"Neden?"

"Araban için tabii…"

"Araba mı?"

"Evet… Araban gelmiş. Şimdi buraya getiriyorlar…"

Güney iç çekti. "Oh! Tahir!.. Bu konuda konuştuğumuzu sanıyordum. Ne güzel unutmuştun bu konuyu."

"Unutmuştum doğrusu…" dedi adam gülümseyerek. "Ama o gün işe geç kalınca aklıma geldi…"

"Senin yüzünden geç kaldım. Derneğin toplantısından sonra Atatürk Orman Çiftliği'nde kokoreç yiyeceğim diye tutturdun." dedi Güney tatlı bir şekilde kıkırdayarak. "Gecenin biriydi… Uykumu alamadım… Sen de göbek bağlayacaksın yakında."

"O da ayrı bir konu." dedi genç adam. "Neden bana taşınmıyorsun? Sabahları seninle böyle uyanmak çok güzel oluyor…"

"Hımm." dedi genç kadın onun öpücüğüne cevap vererek. "Biliyorum… Çok güzel gerçekten ama yapamam. Böyle de iyi değil mi? Hafta sonları geliyorum zaten…"

"Hafta içi de kalsan güzel olur. İşe beraber gider gelirdik?"

"Ah, tabii. Bir de birlikte yattığımızı yazan bir yazı asalım boynumuza…" Adamın alnına dökülen bir tutam saçı geri ittirdi.

"Fena olmaz… Şu teknik müdür sana fena bakıyor. Bir de Kadir var tabii…"

Güney ona güven verircesine gülümsedi. "Kadir Bey benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Teknik müdür kim onu bile bilmiyorum. Kollarımda senin gibi bir adam varken başkasına niye bakayım? Hiçbirisi senin yarın bile etmez yakışıklı efendim… Hem seks konusunda beni çok yoruyorsun. Başkasına bakacak hal mi bırakıyorsun bende?"

Tahir'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Adamları kovmama gerek yok yani?"

Güney neşeli bir kahkaha attı. Genç kadın uzun süredir daha neşeliydi. Eskiden gülümseyişi yumuşak ve mesafeliydi. O güzel dudaklarından gülümseme pek eksik olmazdı ama şimdi çok daha farklı görünüyordu. İşyerinde bile daha sık gülüyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Onun bu mutluluğunu bir tek Gülşah tahmin ediyor olmalıydı. Güney ona açıkça söylememişti ama neşesini gizlemeye de çalışmıyordu. Nedense Gülşah da soru sormayı bırakmıştı. Hiçbir şey sormuyor, sadece izlemekle yetiniyordu.

"Sakın kovma!" dedi adamın dudaklarını uzun uzun öperek. "Tek istediğim sensin… Hadi gel sevişelim."

"Olamaz maalesef… Hızlı sevişmeyi sevmiyorum. Senin ilgi görmeyi bekleyen bir sürü güzel yerin var. Üstelik adamlar yola çıkmışlar… Az sonra burada olurlar. Pazar günlerini ellerinden aldığım için pek memnun olduklarını sanmıyorum. İyi bir bahşişe mal olacaksın bana."

"Bir şekilde öderim…" dedi Güney tatlı bir ima ile. Onunla sevişiği ilk gece hiç pişman olmamıştı. Ondan sonraki günlerde de… Bekâretini kaybettiği için elbette üzgündü ama kazandığı zevk ve mutluluk çok daha fazlaydı. Masumluğunu yanlış adama verdiğini bilmesine rağmen bundan dayanılmaz bir haz alıyordu. Onun kadını olmak gerçekten de şahane bir şeydi. Sertçe sevilmek ve bazen hırpalanmak, kendisini çok seksi bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu. Adam o kadar tecrübeliydi ki her seferinde daha iyisi olmaz diye düşünüyordu. Yine de daha iyisi oluyordu işte… "Fakat keşke arabayı almasaydın… Bunu istemediğimi biliyordun." diye hafifçe şikâyet etti.

"Hayır… Senin metro ile veya dolmuşla gelip gitmeni istemiyorum. Arabayı aldım bile zaten. Getirdikten sonra ne yapalım biliyor musun? Birlikte pikniğe gidelim. Yeni arabanla… Ne dersin?"

Güney iç çekti. "Seni neden hiç engelleyemiyorum?" diye dudak büzdü. "Seninle baş edemiyorum. Bana istediğin her şeyi yaptırıyorsun. Sana kızmam lazım aslında…"

"Evet ama benim evimde yaşamanı sağlayamıyorum. Bu gerçekten düşünülecek bir konu… Bana taşınmayı düşünürsen sevinirim. Tamam mı?"

Güney olumlu anlamında başını yavaşça salladı. Aslında bunu yapamayacağını biliyordu. "Bakalım… Belki bir süre sonra…" demesine rağmen onun evine asla taşınmayacağından emindi. Bu çekici adama hissettiği tutkunun daha ileri boyutlara gitmesinden korkuyordu. Onunla olmayı çok seviyordu. Sadece seks manasında değil, yanında olmak, konuşmak, birlikte yemek yemek çok hoşuna gidiyordu. Hatta geçen gün bir sinemaya bile gitmişlerdi birlikte. Bu kelimeyi beraberliklerinden korkuyordu. Düşmanını sadece seks için istediğini kabullenmek daha kolaydı.

"Uzun sürmesin…" dedi adam farkında olmadığı bir sevimlilikle. Oysaki sesi de bakışları da sert gibiydi… Neden böylesine sevimliydi peki? Ya da artık Güney'e mi öyle geliyordu? Bu adama dayanılmaz demek gerçekten mümkündü.

Güney içtenlikle kıkırdadı yine. "Emredersiniz efendim… Benim sert sevgilim. Şimdi göğüslerimi okşamayı bırakıp beni heyecanlandırmayı keser misin? Yoksa benim canım cidden sevişmek istiyor. Adamları çıplak karşılamamı istemiyorsan hemen kalkayım ben de."

Tahir ellerini çıplak göğüslerden çekti. Ama aklı onlarda kalmış gibi bir yüz ifadesi vardı. Biraz kenara çekilip genç kadını da serbest bıraktı. Güney hemen üzerindeki örtüyü atarak yataktan indi. Çıplak olmak ve adamın kendisini seyrettiğini bilmek güzeldi. Yumuşak halı üzerinde banyoya gitti. Uzun saçları incecik belinden kalçalarına kadar salınıyordu.

O hazırlanıncaya kadar Tahir oturma odasına geçip televizyon izlemeyi tercih etti. Onun yanında olmak tehlikeliydi. Güney'in saflıkla cinselliği bu kadar iyi harmanlamış olması hayret verici bir şeydi. İşyerinde ona olan bakışlarını ve arzusunu gizlemekte gerçekten zorlanıyordu. Peki neden bu güzel kadın buraya, kendi evine taşınmıyordu? Ev yeterince genişti. Onun evindeki yatak odasında, küçücük yatakta yaptıklarından bir şikâyeti yoktu ama burası daha müsaitken orada kalmayı tercih etmesi canını sıkıyordu biraz. Her dakikasını onunla geçirmek istiyordu. Bu garip bir şeydi. Daha önceki hiçbir sevgilisini değil evinde yaşamaya davet etmek, onlarla buluşacağı için heyecanlanmamıştı bile. Oysa şimdi Güney ile tek başına kalabilecekleri her an için heyecan duyuyordu. Gözünün önünden birkaç saat ayrılması bile canını sıkıyordu.

Sıkıntıyla kumandayı aldı. Kanallar arasında gezindi. Aklını bir şeylerle meşgul etmek iyi olacaktı.

Güney on dakika sonra gelmişti. Nemli saçlarını fazla kurutmadan çıktığı belliydi. Evden getirdiği beyaz bluzu ve beyaz kumaş pantolonu ile çok seksi gözüküyordu. Tahir neredeyse yutkunacaktı onu görünce. Genç kadın önce televizyona bakmış, ne izlediğini gördükten sonra da yanına gelip dudaklarına bir öpücük kondurmuştu.

"Gelmediler mi daha?"

"İki dakika önce aradılar. Birazdan burada olurlar."

"Arabayı almasan iyiydi ama şimdi çok heyecanlandım işte." dedi Güney gözleri parlayarak. "Peki bunu işyerindekilere nasıl açıklayacağız?"

"Kime ne ki?" diye homurdandı genç adam.

"Yapma! Benim umurumda… Kimsenin senin metresin olduğumu söylemesini istemem."

"Metres ne ki?" diye sertçe sordu Tahir. "Onu diyen herkesin boynunu kırarım…" Birden içindeki sert erkek meydana çıkmıştı. Güney elinde olmadan onun bu haline hayran oldu. Korkusuz bir asker olduğunu unutmamalıydı onun… Onu hiç kimse ile karşı karşıya getirmemeliydi. Tahir'in gazabına uğrayacak bir erkeğe acıması gerekeceğini hissediyordu. Kendisini onun dizleri üzerine bırakıp kollarını boynuna doladı.

"Benim için başını derde sokacak bir davranışa izin veremem yakışıklı patronum. Kimsenin açıkça öyle bir şey diyemeyeceğini biliyorum ama yine de akıllarından geçirebilirler."

"Bak güzelim… Kimse bir şey diyemez emin ol. Sonra alınamayacak kadar pahalı değil bu araba… Şu anki maaşınla her ay belli bir taksite hiç zorlanmadan alabilirsin. İstersen öyle söyle. Benim umurumda değil." Bir an durup çatılı kaşlarla onun güzel yüzünü süzdü. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Nasıl?"

"Benim metresim olduğunu?.."

Güney gözlerini kırpıştırdı. "Şey… Hayır ama… Yani ne bileyim... Bana sıkça hediye alma olur mu? Özellikle böyle pahalı şeyler. Ben seninle olmaktan zaten memnunum. Bana bir çiçek bile alsan, o diğer her şeyden daha değerli olur benim için…"

"Çiçek mi?" diye asık suratı değişmeden sordu Tahir.

"Tabii… Çok severim. Senden, pahalı hiçbir şey istemiyorum. Anlasana! Ben paranı istemiyorum. Yeterince kazanıyorum. Senin yanında sadece sen olduğun için bulunuyorum. Sadece senin için…"

Karşılıklı uzun bir öpücüğün ardından kapının zilinin çaldığını duydular. Kendisini geriye zorlukla çeken Güney gülümsedi.

"Neyse ki ruja ihtiyacın yok." dedi Tahir de hafif gülümseyerek. Bu ateşli öpücük keyfini yeniden yerine getirmişti. Ama bu güzel kadına dünyadaki her şeyi almayı planlarken böyle önünün kesilmesinden de hoşlanmamıştı. Onu mutlu edebilmek adına mücevherlere, güzel giysilere boğmaya kararlıydı aslında… Ama Güney bunları kabul etmeyecekti. Bu kesindi. Ne istemişti? Çiçek mi? Aptal sarışın!

Araba iki eleman eşliğinde getirilmişti. Evin önünde birkaç arabanın yanaşabileceği özel bir park vardı. Orada duruyordu. Genç kadın kırmızı renkli arabasına hayranlıkla bakıyordu. Arabanın üstünün nasıl açıldığını ve birkaç önemli detayı anlatan servis elemanları, kâğıdı imzalaması için Güney'e uzattı. Genç kadın arabayı teslim aldığını belirten kısmı imzalarken, Tahir de servis elemanlarına hatırı sayılır bahşişler verdi. Adamların yüzleri ciddi anlamda gülmüştü.

Onlar gidince, Tahir ve Güney karşılıklı bakıştılar. O sırada kaldırımdan geçen birkaç kişi hem arabanın güzelliğine hem de karşılıklı ayakta duran iki gence imrenerek bakmışlardı. Güney anahtarını salladı. "Gidiyor muyuz efendim?"

"Kahvaltı senden ama?"

"Ne demek? Ben dâhil her şeyi yiyebilirsiniz?" dedi genç kadın kıkırdayarak. Neşesi göz alıcıydı. Yapmacık değildi. Mutlu olduğu belliydi. Ve Tahir onun mutluluğunun bu araba ile ilgisi olmadığının farkındaydı. Son iki haftadır Güney daha ışıl ışıldı. Daha da mı güzel olmuştu ne? "Tabii benim için eve dönmeyi beklemelisiniz Tahir Bey…" diye ekledi Güney.

Beklemek ikisi için de zor olacaktı…

Yeni arabayı genç kadın sürmüştü. Bir düğmeye basınca, arabanın tavanı katlanarak bagaja hızla yerleşmişti. Yüzünü rüzgâra verirken bunun keyfini çıkardı ve çok hızlı gitmedi. Arabanın mükemmel tasarımı rüzgârı da kesiyordu. Yine de onun gür telli saçları tatlı bir şekilde uçuşuyordu. Tahir ise yola bakacağına onun mutlu yüzüne ve uçuşan saçlarına bakmayı tercih etmişti.

Gittikleri yer şehir dışında, Kızılcahamam yakınlarındaydı. Tahir orada iyi ve küçük bir lokanta bildiğini söylemişti. Hem de Güney'in arabaya iyice alışmasını sağlayacak kadar uzaktaydı. Ağaçlar içinde şahane bir lokantaydı. Ahşap görünümlü ve tek katlıydı.

Verandası ormana bakıyordu. Bir yanı da yemyeşil vadiydi. Üzerinde birkaç at kendi kendine otluyordu. Kuş sesleri ve çam kokusundan başı dönen Güney, arabayı park ettikten sonra genç adamın koluna girdi. Lokantaya doğru giderken mutlulukla etrafını seyrediyordu.

Yaşadığı en güzel günlerden birisiydi. Kahvaltıyı neredeyse adamın gözlerine bakarak yapmıştı. Tabii, hesabı yine Tahir ödedi. Oradan çıkıp biraz Kızılcahamam çevresinde gezdiler. Arabayı park edip yürümüşlerdi. El ele tutuşmuşlardı. Genç adam ona hediyelik bir şey almak istedi ama Güney izin vermedi. O gün için yeterince değerli hediye aldığını söylemişti.

Eve erken gelip coşkuyla seviştiler. Tüm öğleden sonra yatakta kalmışlardı. Akşam ise Kızılay'da dolaşmaya çıktılar. Yemeklerini herkesin çok tuttuğu, self servis hizmet veren büyük bir lokantada yediler. Tahir trilyonluk bir patron gibi değil de, basit bir vatandaş gibi rahattı. Gerçi onun basit olması imkânsızdı. Güney ona bakan kadınlardan dolayı çok da rahat değildi. Bulunduğu her yerde fiziği ve yakışıklılığı ile dikkati çekiyordu. Neyse ki diğer kadınlara değil sadece kendisine bakan, güzel, siyah gözlere sahipti.

Dondurma yiyerek dolaştılar biraz. Gece olmasına rağmen çok sıcaktı. Ankara'nın bilenen gece serinliği uzun süredir hissedilmiyordu. Buna rağmen Güney adamın kocaman bedenine sarılmış ve onun da kolunu kendi omuzlarına dolamasını sağlamıştı. Öylesine rahattı ki o şekilde... Son olarak bir pastanede limonata içip tatlı yediler. Günlerinin bittiğini biliyorlardı. Şaşılacak bir şeydi bu... Birlikte olduklarında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorlardı. Aslında ikisi de çok konuşkan değildi. Ama birbirlerine bakan gözleri, zaman zaman tutuşan elleri onlara yetiyordu. Özellikle genç adamın kendisine sarılmasından çok hoşlanıyordu Güney. Onun kalın kolunu omzunda hissetmek çok güzeldi. Yan yana otururken veya yolda yürürken, bunu yapmasını özellikle istediği bile olmuştu. Böylece o yılbaşı gecesi hissettiği güveni sürekli hissediyordu. Onun bir düşman olduğunu kolayca unutuyordu...

Ve gecenin sonunda Güney'in yeni arabası ile evinin önüne geldiler. Genç adam onu öpmek istermiş gibi bakıyordu. Fakat aksi gibi park ettikleri yerin biraz ilerisinde birkaç kişi durmuş, hararetli bir sohbet yapıyordu. İkisi de arabadan indiler. Genç kadına arabayı sokakta bırakmak vicdansızlık gibi geliyordu ama yapabileceği başka

bir şey yoktu. Sabaha kadar çizmemelerini umarak Tahir ile apartmanının kapısına doğru yürüdüler.

"Nasıl gideceksin?" diye sordu Güney. Ona sarılmamak için kendisini güç tutuyordu. Acaba gerçekten de şu devin evine mi taşınsaydı? Şimdiden kalbini sıkan bir el vardı yüreğinde...

"Taksi..." dedi adam rahatça. "Git hadi... Yarın görüşürüz."

"Peki..." Durdu. Güzel dudakları hafif bir hüzünle büzüştü. "Güle güle gidin Tahir Bey!"

Genç adam başını eğdi sessizce. Onun apartmandan içeriye girmesini beklediği belliydi. Güney geriye bir adım attı. Sonra dönerek apartmanın açık kapısından içeriye girdi. Asansörün önüne geldiğinde başını çevirip baktı. Ne yazık ki oradan onu görmesi mümkün değildi...

O gece zor uyuyacağını bilmiyordu. Oysa dün geceki yorgunluktan sonra kolay uyuyacağını düşünmüştü. Adamın kollarında olmaya bu kadar çabuk alışması iyi değildi. Üfleyip püfleyerek uyumak için uğraştı. Bu gece de onun evinde kalsa ve sabah beraber gitselerdi ne olurdu sanki? Bazen kendisi de salaklık yapıyordu...

Yok, böyle iyiydi. Onun evine taşınmayı istemiyordu. Ona bağlanmayı istemiyordu. Aynı evde olurlarsa tüm direnişini yok olacağını biliyordu. Zaten adama karşı hiçbir savunması yoktu. Ne kadar da kolay bir kadın olmuştu? Kendisini tanıyamıyordu. Ama öylesine mutluydu ki, ona olan düşmanlığını düşünmek bile istemiyordu. Hatta unutmak istiyordu... Çoğu zaman unuttuğu da bir gerçekti. Ama... Ama unutamazdı... Unutamazdı...

Yeni arabasına alışması uzun sürmedi. Birkaç gün içinde şehirdeki trafiğe uyum sağlamıştı. Bir kere Gülşah'ı eve bırakmış, bir kere de yeni arabayı kutlamak için yemeğe götürmüştü. Gülşah hiç yorum yapmamıştı. Ama her nasılsa durumdan çok memnun olduğu belliydi. Genç kadın onun Tahir'i farklı bir şekilde sevdiğini biliyordu. Bir erkek olarak yakışıklı olduğunun farkında olduğunu ama bundan ziyade çok yakın bir akraba gibi onu sevdiğini görebiliyordu. Onu patronu olarak değil, erkek kardeşi gibi görüyordu neredeyse. Güney o iri adamın da Gülşah'a özel değer verdiğini biliyordu. Tahir her zaman bunu belli ederdi. Asla kıskanmıyordu ikisi arasındaki ciddi diyaloğu... Tahir'in ona olan ilgisi ile kendisine olan ilgisi çok farklıydı.

Yaz boyunca ilişkileri çok güzel gitti. Güney buna hayret ediyordu. Adamın sert görünümü bazen sevişmelerine yansısa da gerçekten Tahir'in kendisine kızdığı hiç olmamıştı. Hep saburlu ve sevecendi. Sevecenliği bile ciddiydi gerçi. Gözü hep Güney'in üzerindeydi. Genç kadın sürekli kollandığını hissediyordu. Baskı altına almadan onu korumaya almıştı Tahir. Tıpkı yıllardır yaptığı gibi. Güney birçoğunu hissetmiyordu belki. Yine de güçlü bir erkeğin korumasında olmak güzeldi. Onun tehlikeli kimliği bile kendisine heyecan vermeye başlamıştı. Sevişirlerken bazen engellenemez bir askerin kendisini kucakladığını ve doyuma ulaştırdığını hatırlıyordu. Her yarasını öptüğü bu askerin kendisine ait olması ise inanılmaz erotik bir olaydı.

Aralarında zaman zaman bir iki ufak tefek sorun çıkmamış değildi elbette. Ama önemsiz sayılırdı. Normalde, işyerinde, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Güney ona herkesin içinde resmi davranıyordu. Tahir de buna aldırmıyor görünüyor, genç kadına olan ilgisini kimseye belli etmemeye çalışıyordu. Aralarındaki anlaşma buydu. Güney kendisini gerçekten de oradaki insanlara çalışkanlığı ve sevimliliği ile kabul ettirmişti. Zekâsına ise zaten kimsenin diyeceği bir şey yoktu. İşini seviyordu. Bu yüzden karizmatik patronun uzun süreli sevgilisi olduğu anlaşılsın kesinlikle istemiyordu.

Bu isteğini bildiği halde bir gün Tahir anlaşmaya uymadı. Eylül ayının ortalarında oldu bu sıkıcı durum. Genç adamın "bir kadınla en fazla iki ay süren ilişkiler" standardını çoktan geçmişlerdi. Birliktelikleri dört ayı bulmak üzereydi. O günlerden bir gün Tahir yemekhaneye indi ve Güney ile onun yanında oturan Kadir'i görünce huzursuz oldu. Belli etmemeye çalışsa da Güney onun Kadir'e öfkelendiğini anlamıştı. Genç kadının elinde olan bir şey de yoktu. Kadir, Tahir'den önce gelip yanlarına oturmuştu ve o masada genelde birlikte yediklerine göre de bunda bir gariplik yoktu. Diğer yandan Kadir'in kendisine olan ilgisinin arttığının da farkındaydı. Genç müdür Güney'e sinemalara yeni gelen bir filme gitmeyi teklif etmişti. Hem de hafta sonu... Oysa hafta sonları Güney için özel günlerdi. Tahir'in evine gidiyor ve iki günü onun kollarında doyasıya geçiriyordu. Hafta içi ise arada sevişseler de dikkat çekmemek için kendi evinde kalıyordu.

Onun sinema teklifinin tam üzerine Tahir'in gelmesi ise gerçek bir aksilikti. Masada birkaç kişi daha vardı üstelik. Güney'in

yüzüne bakan genç adamın kaşları çatıldı. Sonra sert ve asık bir suratla Kadir'e baktı. Genç müdür ise Tahir'in gelişiyle zaten o soruyu sorduğuna çoktan pişman olmuştu.

"Güney gelemez," dedi Tahir genç kadının yerine. "Hafta sonunu benimle birlikte geçirecek. Sen sinema için kendine başka bir arkadaş bul Kadir."

Güney'in yanakları kızarmıştı biraz. Onun bu müdahalesine biraz da kızmıştı. Kadir de susmuştu tabii. Masadakiler ise bir Güney'e, bir Tahir'e baktılar o arada. Tahir umursamadan Güney'in karşısına oturdu ve aşçılardan birisinin yemeğini getirmesini bekledi. Güney durumu idare etmek adına Kadir'e hafifçe gülümsediyse de gözü asık suratlı yakışıklı sevgilisine kaymıştı. Bu adama inanamıyordu. Herkesin içinde öyle bir davranmıştı ki, sevgilisi olduklarını anlamayan varsa aptal demekti. Şaşırmayan tek kişi Gülşah gözüküyordu. Neredeyse pis pis sırıtıyordu. Yemekten sonra odalarına gittiklerinde ise Güney genç adamın karşısında durdu. "Neden öyle davrandın?" diye sordu biraz kızgın bir sesle.

"Nasıl?" dedi Tahir umursamazca. O da genç kadının karşısında duruşunu dikleştirip gözlerinin içine bakmıştı.

"Herkes bana bakışını ve Kadir Bey'e davranışını gördü." dedi Güney ona durumun vahametini anlatmaya çalışarak.

"Ne gördüler?"

"Seni işte!" dedi Güney biraz hayretle. "Ne kadar rahatsın! Kaç aydır kendimi kabul ettirmeye çalışıyorum. Bu insanların senin sevgilin olduğumu bilmelerini istemiyorum. Ama az önce bunu öylesine belli ettin ki!"

"Öyle mi yaptım?" diye mırıldandı Tahir çatık kaşlarla.

Güney ona sokuldu biraz. O kaşlarını böyle çatınca neden içinden onu delicesine öpmek geçiyordu ki? "Öyle yaptın tabii!" dedi genç adama. "Tahir! Lütfen! Ben zaten kabul etmezdim ki... Hafta sonlarını dört gözle beklerken neden bir başkasıyla olayım?"

"Kadir'in sana olan ilgisinden hoşlanmıyorum." demişti genç adam hiç gülümsemeden. "Sen sesini çıkarmadıkça ümitleniyor"

"Ona ümit vermiyorum."

"Belki ama ümitleniyor işte."

"Ben hallederdim. Ne olursun bir daha yapma! Şimdi bir sürü dedikodu başlamıştır bile"

"Umurumda değil. Eğer çok sorunsa... evlenebiliriz."

Güney'in bu ani cevap karşısında gözleri irileşmişti. "Ne?"

"Evlenebiliriz." diye homurdanarak tekrar etti genç adam. "Annem de senden hoşlanıyor."

Bir ay önce bir hafta sonu da annesinin yanına gitmişlerdi ve Güney o çifti gerçekten daha da çok sevmişti. Ancak bu, evlenmek için yeterli sebep miydi? "Sen şimdi annen beni sevdiği için mi evlenebileceğimizi söylüyorsun?"

Tahir minik bir huzursuzlukla kıpırdandı. "Çok iyi anlaşmıyor muyuz sence?"

Genç kadın iç çekmişti. "Evet. Gerçekten evet. Ama bu evlenmek için yeterli değil ki?"

"Neymiş yeterli olacak şey?"

"Tahir! Ciddi olamazsın?"

"Ciddiyim." Genç adam ona sokuldu ve incecik belinden çekip gövdesine yasladı hafifçe. "Evlen benimle!" diye ciddi bakışlarla gözlerinin derinliklerine baktı.

Güney'in gözleri doldu yavaş yavaş…

"Evlenmek mi?"

"Güney!" Genç adam sıkıntılı gibiydi o anda. Gözleri içindeki hisleri göstermeyecek kadar koyuysa da duruşu biraz tedirgindi. "Ben… süslü… güzel sözler söylemeyi beceremem pek."

"Yapma lütfen!" diye inledi Güney. Hayır. Hayır! Buna izin veremezdi.

Tahir'in dudakları kıpırdandı bu sefer tedirgince. "Bak. Ben sana ait olan her şeyden çok hoşlanıyorum… Bunu biliyorsun..."

"Tahir!"

"Bunun da ötesinde ben seni…"

Genç kadının küçük eli uzandı ve adamın dudaklarını kapattı. "Hayır! Tahir!" Adamın gözleri iyice koyulaştı. Şaşkınlıkla durakla-mıştı. Sonra çenesi gerildi ve gözleri kısıldı. Güney iç çekti. "Şimdi değil… Çok güzel bir beraberliğimiz var. Bunu kabul ediyorum. Ve bunu bozmak istemiyorum."

"Bozmak mı?"

"Evet… Evlenmek istemiyorsun. Ben de istemiyorum. İlişkimizi gizlemek seni rahatsız ediyor sadece..."

"Saçmalama! Evlenmek istemesem teklif eder miyim hiç?" diye homurdandı genç adam. Duruşu iyice gerginleşmişti.

"Zaten ne gerek var? Haftanın neredeyse her günü evindeyim. Hafta sonu tamamen birlikteyiz. Zaten karın gibi her işini görüyorum. Kadınlık görevlerimi de zevkle yapıyorum. Neden evlenmek istiyorsun ki?"

Tahir onun gözlerine bakıyordu. Mavi gözlerde anlamadığı bir ifade vardı. O ifadenin ne olduğunu bilmiyordu. Ama genç kadının evlenmek istemediği kesindi. Bu ilginçti. Şimdiye kadar evlilikten hep kaçınmıştı. Evlenmek isteyen bir sürü kadın peşindeyken, evlenmek istediği tek kadın bunu istemiyordu. Hem de naz falan yapmıyordu. Ciddi bir şekilde istemiyordu. Peki ama neden? Sorun neydi?

"Sen istemiyorsun öyle mi?" diye sordu kuru bir sesle.

Güney onunla evlenmeyi ne kadar çok istediğini yüreğinin tadiplerinde hissediyordu. Dolmuş gözleri ile onun yeniden mesafeli hale gelen yakışıklı yüzünü süzdü üzgünce. Evet, onunla evlenmek çok güzel olabilirdi… Olacağını biliyordu. Ne komikti! Düşmanı ile evlenmek. Dünya üzerinde nefret ettiği tek adam ile evlenmeye tek bir kelime kadar yakındı. Sadece küçük bir 'Evet.' demesi yeterliydi. Ve öylesine çok istiyordu ki bunu demeyi…

"İstemiyorum…" dedi yavaşça. "Sen benim bu durumdan rahatsız olduğumu düşünüyorsun ve kısmen haklısın. Seninle olmaktan, seninle sevişmekten, sevgili olmaktan asla rahatsız değilim. Bunu fark edecek kadar tecrübelisin. Fakat başkalarının bilmesinden hoşlanmıyorum. Hepsi bu… Eğitimimin hakkını vermek ve yaptıklarımla saygı görmek istiyorum. Patronun sevgilisi olarak saygı görmek istemiyorum. Karısı olarak da saygı görmek istemiyorum." Tahir sessizce onu dinliyordu. Güney uzanıp onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ama genç adamın dudakları kıpırdamamıştı. "Ve beni korumak istemeni anlıyorum. Bunu yapman, çok da hoşuma gitti. Ama bunun için özgürlüğünü feda etmen gerekmiyor. Ben zaten seninim. Sen istediğin sürece..."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yani seni korumak için yaptığımı?"

"Evet." Ona sarıldı sıkıca. Yeniden öpmesini ister gibi dudaklarını uzattı. "Evlenmemiz konusunu daha sonra konuşsak olmaz mı?"

Tahir hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Güney'in dudaklarına ve gözlerine bakıyordu sadece. Öpmeye yeltenmedi. "Peki…" diye mırıldandı sonra.

"Senin sevgilin olduğumu… belli etmeyeceksin değil mi?"

"Etmemeye çalışacağım…"

"Hayır, söz ver! Öfkene hâkim olmalısın ve kimseyi kıskanmamalısın... Ben seninim. Hadi söz ver..."

"Güney..."

"Zor değil ki? Yapabileceğini biliyorum. Hadi söz ver..."

Tahir minik ve hafif öfkeli bir nefes çekti. Sonra "Peki. Söz" dedi yavaşça. Güney ona yapıştırdı gövdesini iyice. Gözleri onun katı gözlerindeydi. Genç adamın durumdan memnun olmadığı o kadar belliydi ki... Yine de öfkesini içine atması hoşuna gitmişti.

"Kızgın mısın?" diye sordu çocuksu bir dudak büzmeyle.

"Hayır!"

"Peki neden beni öpmüyorsun?" Üzgün bir göz süzüşle bakmıştı ona. Gözyaşları biraz kaybolmuştu çok şükür. Ağlamadığı için memnundu. Yine de hafif bir ıslaklık vardı diplerinde. Ve o anda gerçekten de deli gibi ağlamak istiyordu.

Tahir onu öpmüştü öpmesine ve gece de eve götürüp neredeyse kızgınca sevişmişti genç kadınla... Ama diğer günlerde gerçekten de hafif mesafeli olmaya özen gösterir olmuştu. Başkalarının yanında bir daha genç kadına ilgisini göstermemişti. Tek başlarına iken eskisi gibiydi. Bazen arkasından yaklaşıyor, göğüslerini yumuşakça kavrıyor ve boynunu öpüyordu. Bazen de birlikte bir dosyayı incelerken gayet doğal bir tavırla bacaklarını veya kalçalarını okşuyordu. Güney eskisi gibi oldukları için memnundu. Neyse ki işyerinde kendisine garip bakmalar olmamıştı. Kadir ise teklifini bir daha söylememişti.

Günler hızla geçiyordu. Bazen ülke içinde bazen de ülke dışında iş gezilerine çıktıkları oluyordu. Güney mutlaka yan yana iki oda ayırtıyordu. Böylece hiçbir sorun çıkmıyordu. Eşyaları kendi odasındaydı ama gecelerini adamın kollarında onun yatağında geçiriyordu. Bu çok keyifliydi. Aylar geçtikçe bile beraberliklerinden aldıkları haz azalmamıştı. Sevgili olmalarının haricinde Güney onun yardımcısı olmaya çok alışmıştı. Genç adam ona sormadan hiçbir şey yapmıyordu. İş konusunda kendisine tam olarak güvendiği belliydi. Ve Güney onun güvenini sarsmamak için elinden geleni yapıyordu. İntikam için parmağının ucunu bile kıpırdatmaması içindeki inatçı küçük kızın hoşuna gitmese de, arzuyu tatmış kadın tarafı bunu şimdilik önemsemiyordu.

Sabahları baş başa yaptıkları kahvaltıları da çok seviyordu. Özellikle onun evindeki veya otellerde yaptıkları kahvaltıları... Güney'in

evinde bazı geceler yaramazlık yapsalar da dedikodu olmasın diye sabaha kadar kalmıyordu Tahir. Sadece ilk gece sabaha kadar kalmıştı ve inatla Güney'e kadın olmanın güzelliğini yaşatmıştı. İş yerindeki kahvaltılar ise nitelik değiştirmişti. Artık ona sabahları reçeliyle, tereyağıyla ve isterse yumurtasıyla mükellef bir kahvaltı hazırlıyordu. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Kahvaltıdan sonra da uzun uzun öpülüp işe başlamak iyice motive edici bir şeydi doğrusu.

Birlikte yaptıkları yurtdışı gezileri de çok güzeldi. Beş altı değişik ülkeye gitmişti genç adamın sayesinde. İşinden çok zevk alan Güney, bu gezmelerin değerini biliyordu. Aslında iş için gittiklerinden dolayı gerçekten de gündüzleri pek boş olmuyorlardı. Genç adam onu sıkı çalıştırmaya başlamıştı. Güney onun isteklerini önceden öngörmeye de başlamıştı. Mükemmel bir yardımcıydı. Tahir de her zaman iyi bir işadamı ve çok çalışkan ciddi bir patrondu. Geceleri boş kalırlarsa genç adam yine ilgili bir sevgili gibi genç kadını alıp gezdiriyordu. Onun o küçük tartışmalarından sonra yeniden gülümsemeye başlamasından çok memnundu Güney. Fark etmişti ki, Tahir'in mesafeli olmasından hoşlanmıyordu. Ona verdiği değerin derecesi kendisini bile şaşırtıyordu.

Beraberliklerinin altıncı ayında bir sürpriz olmuştu. Kasım ayının ortalarıydı.

Tahir'in evindeki yatakta sarmaş dolaş yatarken "Düğüne davetliyiz." demişti genç adam. Parmak uçları genç kadının ince belinde geziniyordu. Yaşadığı güzel anların hâlâ etkisinde olan Güney, yanağını onun göğsünden kaldırdı. Bu geniş göğüste yaslanarak uyumaktan o kadar hoşlanıyordu ki.

"Öyle mi? Kimin düğünü? Haberim yok..."

"Tamer aradı beni... Natalia ile barışmışlar. Zaten bir iki aydır görüşüyorlardı. Haftaya düğünleri var..."

Güney gülümseyerek iyice doğruldu. "İnanmıyorum?.." dedi şaşkınlıkla. "Hem de haftaya. Bu kadar çabuk mu?"

"Tamer hızlı karar verir..." diyerek gülümsedi Tahir. "Kaybettikleri ve kapatmaları gereken iki yılları var..." Bir an durakladı. "Ve bir oğulları..."

"Ne?" diyen Güney şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Natalia buradan giderken hamileydi..."

"Biliyorum..."

"Aldırmamış." dedi Tahir gülümseyerek. "Tamer çok mutlu..." Arkadaşının mutluluğunun onu da mutlu ettiği o kadar belliydi ki, Güney'in gülümsemesi bir an silindi. Aklına bir anda kardeşi gelmişti. Kardeşini vuranlar bu adamlar değil miydi? Başkalarını rahatça öldürürken kendi arkadaşlarının mutluluğu için nasıl da mutlu olabiliyorlardı?

Ama kendisini hemen toparladı.

"Bu çok güzel bir haber... Düğüne gidecek miyiz?" diye sordu gülümseyerek. Tamer'den biraz hoşlanması bir yana, Natalia denen esmeri gerçekten çok merak ediyordu. Tahir pek bahsetmese de onun güzelliği ve gençliği hakkında duydukları merakının tavan yapması için yeterliydi. Bakalım Tamer denen o değişik bakışlı adama yakışan bir kadın mıydı? Ve şimdi artık çocuklarını da merak ediyordu. "Sen kesin gidersin... Beni de götürecek misin koca adam?"

Tahir onun duraksadığını fark etmemişti. Dudaklarını genç kadının burnuna dokundurdu. "Götüreceğim tabii... Sana fena alıştım..."

"Ha ha... Sadece seks..." dedi Güney neşe ile.

Tahir'in gülümsemesi hafifledi bu sefer. Onunki de çok kısa bir andı. Güney'in gözleri onun kara gözlerinde olduğu için dudak kıvrımlarındaki bu hafif değişikliği görmemişti. Parmak uçları ile genç adamın alnına dökülmüş siyah saçlarını iteledi okşarcasına.

"Demek seks?" dedi Tahir alaycı bir gülümsemeyle. "Öyle olsun."

"Ama iyi seks..." dedi Güney neşeyle. "İyi öğrenciyim değil mi?" Çabucak üzerine tırmandı. Şimdi tamamen onun üzerindeydi ve genç adamın bunu zerre kadar hissetmediğini tecrübelerinden biliyordu. Tahir'in yarı kilosundan bile hafifti. Dudaklarını erkeksi dudaklara bastırdı. "Çabuk öğreniyorum. Bana öğreteceğin bir şey kaldı mı sevgili patronum?.. Koca adamım?.." diye fısıldadı."

"Belki birkaç numaram daha vardır..." dedi genç adam şüphe ile...

"Olmasa da olur..." Dudaklarını genç adamın çenesine kaydırdı. Erkeksi çenesini seviyordu. Köşeli ve öpülecek gibiydi... Ve şu gergin boynu... Ve şu kaslı omuzları... Dudakları onun göğüs kaslarında gezindi bir süre. Sonra doğrulup koca gövdesini bacakları arasına sıkıştırdı. "Olan numaralarınız bana yeter efendim. Ama daha iyi öğrenmem için daha çok pratik yaptırmalısınız bana..."

Tahir onun şahane vücuduna kaydırmıştı gözlerini...

Güney ise çıplaklığından hiç utanmadan kollarını kaldırdı ve uzun saçlarını geriye attı. Ona kalsa sevişirken toka ile toplardı ama

Tahir buna izin vermiyordu. Saçlarının savrulmasından ve kendi gövdesine dokunmasından hoşlandığını söylüyordu. Genç kadın kalçalarını en uygun pozisyona getirerek kendisini ona bastırdı. Utanmazca onu tahrik etmeye çalışıyordu. Çok da uğraşmasına gerek kalmamıştı zaten... Memnun bir şekilde iç çekti... Bu adam yüzünden her an sekse hazır olmasını ise hiç anlayamıyordu.

Tahir ellerini kaldırdı. Okşamaya doyamadığı diri göğüslerini avuçladı yavaşça. O da Güney'in seksi sevmesini seviyordu. Haklarını talep etmesinden hoşlanıyordu. O huzur veren küçük sarışının bir erkeğin kollarında böyle ateşli olacağını kim hayal edebilirdi ki? Kalçalarını hareket ettirerek kendisini uyarmaya çalışan bu çekici kadın ile sonlarının nasıl olacağı ise hâlâ meçhuldü. Şu ana kadar bir sorun çıkmamıştı ama içinde ciddi bir sıkıntı sürekli yükseliyordu. Ona alıştıkça onu kaybetme korkusu daha da artıyordu. En iyisi her zaman yaptığı gibi şu güzel anların tadını çıkarmasıydı.

Ondan sonraki hafta sonu düğün için hazırlanıp yola çıktılar. İzmir'e yine özel uçakla gitmişlerdi. Soğuk kasım ayına göre İzmir oldukça sıcaktı. Tamer gelememişti ama Doğan karşılamıştı onları... Güney ve Doğan nedense biraz mesafeliydi. Genç kız elinde olmadan ona karşı bir soğukluk duyuyordu. Hastanede gördüğü o yeşil gözlü dev ile şimdi karşısındaki, siyahlar içindeki adam aynıydı. Hiç değişmemişti. O hâlâ tehlikeli bir askerdi. Sadece o zaman üstü başı toz içindeydi. Tahir'i bile çoğu zaman bir asker gibi düşünemiyordu. Tamer'i de öyle...

Doğan elini uzatıp nazikçe sıkmıştı onun elini...

"Nasılsın Güney?"

"Teşekkür ederim Doğan Bey. Siz nasılsınız?"

"İyiyim, sağ ol... Saçlarının rengi daha da mı açılmış?"

Genç kadın farkında olmadan kaliteli montunun üzerinden göğüslerine kadar inen dalgalı saçlarına dokundu. Gür saçlarının çoğu neredeyse beline kadar arkasından salınıyordu.

"Evet... Aslında yazın daha açık renk olur ama siz beni otelde gördüğünüzde boyalıydı..."

"Öyle mi?" Doğan'ın siyahımsı yeşil gözleri kısa bir an ışıldayan saçlarda gezindi. "Bu kadar güzel saçları neden boyama ihtiyacı hissettin ki?"

Tahir homurdandı yan taraftan. "Senin gibi çapkınlardan uzak durmak için tabii. Gidelim mi artık?"

Doğan gülümsedi. Güney onun gülümsemesini ilk kez görüyordu. Yani böyle doğalını… Genelde alaycı bir kıvrım vardı dudaklarında. Ve gülümseyince tehlikeli görünümünden biraz uzaklaşmıştı. Onun da yakışıklı olduğunu zaten çok önceden fark etmişti. Sadece kanı ısınamıyordu ona bir türlü. Yine de hiçbirisi kendi Tahir'i kadar yakışıklı olamazdı…

Kendi Tahir'i mi?..

Doğan'ın siyah, Jaguar marka çok güzel bir arabası vardı. Arabanın içi dışından çok daha güzel ve lükstü. Hep birlikte ona bindikten sonra Doğan kalacakları yere doğru arabayı yönlendirdi. Güney ise sessizce düşünüyordu. Gözleri geçtikleri yollarda olmasına rağmen aklı meşguldü. Tahir ne zaman kendisinin olmuştu? Ne zaman bu adamı sahiplenmeye başlamıştı? Ona bu kadar bağlanması doğru muydu? Yeni bir göreve çıktığında kalbinin parçalanmasına nasıl engel olacaktı? Neyse ki sevişmeye başladıkları geceden bu yana sadece bir kere göreve gitmişti. Güney'e haber bile vermeden gitmişti. Gittiği yerden de sadece bir kere aramıştı ve kısaca, hemen döneceğini, merak etmemesini söylemişti. Ah! Merak etmemek mümkün müydü? Neyse ki… Neyse ki bir gün sonra da sapasağlam geri gelmişti.

Ama kendi Tahir'i olması nasıl mümkün olurdu? Bir fırsatını bulsa gözü kapalı mahvetmek isteyeceği adam o değil miydi?

Gözlerinin önünde kardeşinin hayali canlandı yine… Onun yatakta yatan halini unutamıyordu. Gözlerini ön koltukta oturan iki adamda gezdirdi. O gece de baskına giderken böyle keyifli bir şekilde konuşuyorlar mıydı acaba? Eski kovboy filmlerindeki gibi her öldürdükleri kişi için tabancalarına bir çentik atıyorlar mıydı? Onlardan hatıra eşyalar saklıyorlar mıydı?

Eli boynuna gitti farkında olmadan… Elbette künye orada değildi. Tahir'in ne zaman sevişmek isteyeceği belli olmuyordu. Gümüşlerini bir çırpıda çıkarınca künyeyi görmesi hoş olmayacaktı doğrusu. Genelde çantasında saklıyordu. Ama alışkanlıktı işte. Öfkesini korumasına tek yardımcı şey o künyeydi. Yoksa… Yoksa Tahir'in çekiciliğine tamamen kapılıp gidecekti.

Havaalanından epeyce uzaklaşmışlardı. İşlek ve bol trafik ışıklı anayol boyunca gidiyorlardı. Doğan yan gözle arkadaşına baktı. "Annem düğünde maalesef bizimle olamayacak." dedi Tahir'e. "Birkaç senedir yardım cemiyetlerinden birine üye. Oradaki arkadaşlarının

da ısrarıyla, grup olarak dünya turuna çıktılar geçen hafta… Hem de gemiyle… Tamer çatlağı bir hafta içinde düğün yapacağım diye tutturmasaydı, o da düğünde olmak isterdi. Üstelik seni ne kadar merak ettiğini biliyorsun."

"Yine görüşürüz… Gelmesi mantıklı olmazdı," diyerek anladığını belirtti genç adam.

"Tamer de öyle dedi zaten. Yoksa seyahatini yarıda kesip gelmek istiyordu. Tamer ve Natalia onun eğlencesini yarıda kesmesini istemediler."

"Doğru. Nasılsa dip dibesiniz… Sürekli görüşeceksiniz…"

"Püf… O cadı Natalia'ya nasıl dayanacağım, bilmiyorum. Beni iğnelemekten çok hoşlanıyor."

Tahir gülümsedi. Güney ise onların arasındaki konuşmayı ilgiyle dinliyordu. "Dilini ısır Doğan…" dedi Tahir keyifli bir tonla. "Belki Allah da sana bir cadı nasip eder?"

Doğan, alçak sesle güldü. "Daha neler! Asıl sen dilini ısır. Ama olur mu olur. Bende bu şans varken…"

"Şansının nesi var? Çevrende bir sürü kadın var…"

"Evet, ama doğru kadın yok… Annem evlenmemi söyleyip duruyor. Senin annen de istemiyor mu?"

Tahir başını çevirdi. Yoldan dışarıya baktı. "Evlilik için henüz erken…" diye mırıldandı. "Hayatımda düzeltmem gereken çok şey var." Bunları alçak sesle söylemesine rağmen Güney duymuştu. Demek evlilik istemiyordu… Ama hani kendisine evlilik teklif etmişti? O halde ciddi değildi… Sadece kendisini rahatlatmak için mi söylemişti?

Minicik bir üzüntünün bedenine yayılmasına engel olamamıştı. Onunla evlenmek istediğinden değildi ama… ama… Ne düşüneceğini bilemiyordu. En iyisi düşünmemekti.

Şehrin içinde bir süre gittikten sonra, denize çok yakın bir yerde, büyük duvarlarla çevrilmiş bir evin önüne geldiler. Yola çıktıklarında Doğan'ın evinde kalacaklarını bilmiyordu. Bir otelde kalacaklarını zannetmişti. Nerede kalacaklarını uçakta öğrenmişti. Evi dışarıdan koruyan uzun duvarlar olduğunu fark etti. Kapıdaki görevli hemen demir kapıyı açmıştı. Doğan'ın güvenliğe Tahir'den daha fazla önem verdiği belliydi. İçeride korunmasını istediği önemli birisi vardı belli ki. Onun sadece, bir annesi olduğunu ve evli olmadığını biliyordu. Sevgilisi varsa bile eve getirmeyeceğini tahmin etti. Hangi erkek evli

olmadığı bir kadını annesinin yanına getirirdi ki? Çok fazla âşıksa belki... Ama Doğan'ın kolayca âşık olmayacağı da belliydi. Büyük ihtimalle sadece annesi içindi bu sıkı güvenlik.

Evin geniş bahçesinden içeriye girince, karşılaştığı manzaraya da hayran kaldı. Araba, bulundukları mevsime rağmen bile canlı kalan kırmızı güllerle süslü bir yol boyunca ilerledi. Şehir içindeki bir yerleşime göre geniş bir bahçesi vardı. Ve bu kocaman bahçenin içindeki üç katlı muhteşem evi gören Güney nefesini tuttu. Bu ev Tahir'in bekâr eviyle kıyaslanamazdı bile. Bir sürü odası olmalıydı. Uygun mevsimde bu evin her tarafında rengârenk çiçekler ve çok renkli güller olduğuna emindi. Duvarları oldukça temiz, bahçesi bakımlıydı.

Siyah araba parke taşlı yoldan geçip evin kapısının önünde durdu. O sırada Güney hâlâ merakla camdan dışarıyı izliyordu. Evin ön kapısına bakışlarını çevirdiğinde, iki kişinin dışarıya çıkmış olduğunu gördü. Birisi orta yaşlı ve hafif toplu bir kadındı. Gergin cildi yaşını güzel gizliyordu aslında. Güleç bakışları da onu genç gösteriyordu. Diğeri ise upuzun bir adamdı. Tahir kadar vardı. Onun basit birisi olmadığı ise hemen anlaşılıyordu. Elli yaşlarında olabilirdi belki... Ama hâlâ atletik ve güçlü gözüküyordu. Genç kadın çevresinde artık iri adamlar görmeye alıştığı için onu hiç yadırgamadı.

"Ayşe Hanım... eşi Nadir Bey..." diye tanıştırmıştı Doğan, Güney'e onları. "Akraba değiliz ama ailemizden sayılırlar... Benim tüm şımarıklıklarımı çeken iki insan."

Tahir ile Nadir'in daha evvel tanışmış oldukları belliydi. İkisi el sıkışıp erkekçe kucaklaştılar. Ayşe Hanım ise hayranlıkla Güney'i seyrediyordu.

"Nasılsınız Güney Hanım?" diye sordu.

Güney her zamanki yumuşak ve insanın kalbini alan gülümseyişiyle bu sıcak davranışa karşılık verdi. Aynı zamanda kadının uzattığı elini tutmuş ve yanağını öpmesine izin vermişti. "Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Şokta sayılırım!" dedi kadın hayranlıkla... Sonra açıkça güldü. "İnanamıyorum... Siz gerçekten çok güzelsiniz!" dedi içten bir sesle. "Ben Natalia'dan sonra bir daha böylesine bir doğal güzellik göremeyeceğimi sanıyordum. Ruj bile yok dudaklarınızda."

Güney şaşırmıştı. Bakışları Tahir'e kaydı. O da ciddi bir bakışla ikisi arasındaki diyaloğu izliyordu. Ama dudaklarının kıyısında hafif

bir gülümseme vardı sanki. "Ben... teşekkür ederim. Biraz makyaj var tabii..." dedi kendisini toparlamaya çalışarak.

"Utandırma Güney'i..." diye homurdandı Doğan. "İçeriye girelim mi? Hava serinlemiş... İnşallah çay yapmışsınızdır Ayşe abla?.."

Evin çalışanı olmalarına rağmen aileden birisi gibi davranılıyordu onlara. Geniş bir oturma odasına alındılar. Eşyaları ise Nadir Bey tarafından evde çalışan iki genç erkeğe aldırtılmış, o gece kalacakları odalarına çıkartılmıştı. Sıcak odada Ayşe Hanım çayları servis yaparken Güney de etrafını izliyordu. Güzel bir evdi gerçekten. Bir kadının elinin değdiği belliydi. Tahir'in evi de güzeldi ama daha modern, daha para etkisi altındaydı. Belki birisiyle evlenirse... onun da evi böyle sıcak olurdu. Evin hanımının eli değerse, daha da güzel olacağı kesindi. Kendisi değil... başka bir kadın. Onunla evlenemezdi... Ama... Ama içini saran kıskançlığa engel olamıyordu.

"Eviniz çok güzelmiş Doğan Bey!" dedi Güney genç adama. Her zamanki gibi düşüncelerinden kaçmak için uğraşıyordu.

"Evet... Annem için almıştım. Annemle Ayşe ablanın çabaları sonucu eve benzedi işte. Beğendiğine sevindim. Ben de seviyorum."

"Sevilmeyecek gibi değil. Çok zevkli döşenmiş..."

"Tamer ve Natalia'nın evi de hemen yanda..." dedi genç adam. "Bu evleri ikimiz alırken Tahir'e de haber vermiştik ama o Ankara'nın puslu havasından uzak kalamıyor."

"Tüm işlerim orada sadece..." dedi genç adam rahatça. "Burada yaşamak için fazla vaktim olmayacaktı."

Güney onunla yan yana oturuyordu. Çayını içerken genç adamın varlığını fazlasıyla hissediyordu. Şu bir gerçekti ki Tahir'in dayanılmaz çekiciliğini algılamadığı bir an bile yoktu. Onun yanında olmak hoşuna gidiyordu. Hiçbir şey yapmasalar bile böyle yan yana olmak güzeldi. Onu hissetmek, kara gözlerinin arada kendisine kaydığını bilmek, egzotik kalın sesini duymak çok güzeldi. Evde tek başına geçirdiği gecelerde artık onu özlediğini kabulleniyordu. Ve bu yüzden... gururu fena inciniyordu. Zamanı gelince ondan uzaklaşacağını bildiği halde her geçen gün ona bağlanmak hoşuna gitmiyordu.

Düğün o gece olduğu için fazla vakitleri yoktu. Ayrıca yemekli olduğu için yemek yemeleri gerekmiyordu. Çayın yanında bir sürü taze yiyecek ikram etmişti zaten Ayşe Hanım. Özellikle peynirli ayçöreğine bayılmıştı. Ve Tahir'in kıymalı olanını daha çok sevmesine hiç şaşırmamıştı. Bu erkeklerin etçilliğine hayret ediyordu. Diğer

yandan çayla birlikte yapılan sohbetten zevk almıştı. Doğan'dan hoşlanmamasına rağmen onun isterse keyifli ve nazik olabileceğini fark etmişti. Gerçekten de Güney'e karşı daha yakındı. Güney onun bazen kendisini tanıyıp tanımadığından şüphe duysa da, Doğan'ın gözlerindeki yeşil ışıklar ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu.

Düğüne gitme vakti hızla gelmişti. Hazırlanmak için odalarına çekildiler. Bu gece Tahir'den ayrı yatacak olmak canını sıkmıştı. Aylardır her hafta sonu onun kollarındaydı. Âdet geçirse bile ve bir şey yapamasalar da ona sarılıp uyumaya alışmıştı. Genç adamın odası kendi odasına bitişikti ama arada bir kapı yoktu doğal olarak. Bu geceyi ayrı mı geçireceklerdi? Sevişmeden... Tahir'in tepkisini de hissedemediği için canı iyice sıkılmıştı. O ne düşünüyordu acaba?

Elinden geldiğince güzel hazırlanarak kendisini avutmaya çalıştı. Kendisine ayrılan odayı da çok beğenmişti. Çok zevkli döşenmişti ve tertemizdi. Kocaman boy aynasında kendisini süzdü. Siyah tek parça gece kıyafetine ek olarak birkaç küçük ziynet takmıştı. Evet, fazla gösterişli değildi ama güzel olmuştu galiba. Saçlarını bile kendisi hazırlamıştı. Bir şey yapmasına da gerek yoktu. Tahir'in sevdiği gibi omuzlarına salmıştı ve uzun uzun fırçalayarak ışıltılar saçmasına sebep olmuştu. Ama hemen aşağıya inse iyi olurdu. Aklı karışık olduğu için çok vakit kaybetmişti.

Odasından çıktığında Doğan ile karşılaşmıştı. Onun da yatak odası aynı kattaydı. Oda kapıları karşı karşıyaydı. Genç adam kendi odasının kapısını kapattıktan sonra bakışları Güney'in üzerinde gezindi hızla. Uzun beyaz saçlarını omuzlarından beline salmıştı. Tek parça siyah elbise ise bir mankenden geri kalmayan ince fiziğini sımsıkı sarıyordu. Diri göğüsleri ve yuvarlak kalçaları kadınsı bir biçimde meydandaydı. Fakat kabul etmeliydi ki, son derece güvenli bir elbiseydi. Açık değildi. Belinde şık bir kemer vardı. Bu siyahlığı bozan tek şey, kısmen gözüken omuzları ve gerdanıydı. Göğüs oluğu bile gayet kapalıydı. İnce ama şık bir kolye ile taçlandırmıştı uzun boynunu... Ve birkaç tane de genç kız künyesi vardı ince bileklerinde...

Genç adamın Güney üzerine şüpheleri ve endişeleri olsa da onun kolay bulunmayacak kalitede bir kadın olduğunu hissediyordu. Ne gülümsemesi şımarıktı, ne de davranışları güzelliğinin kibrini taşıyordu. O göründüğü gibi olan bir kadın hissini veriyordu. Bu da Doğan'ı daha fazla huzursuz ediyordu. Güney tam da

Tahir'in kalbini kırabilecek bir kadın gibi duruyordu. Ne Tahir ne de kendisi böylesine duru güzellikteki bir kadına alışık değillerdi. Güney ile ilgili Tahir'in hiç konuşmamasına bakarak da, arkadaşının ona fazlasıyla değer verdiğini hissediyordu. İnşallah Tahir bu güzelin kollarında kendisini tehlikede değil de, yeterince mutlu hissediyordu. Çünkü ikisi arasında ciddi bir yakınlık olduğundan adı gibi emindi. Güney'in o kocaman mavi gözlerinin de sürekli Tahir'e dönmesi ne demekti acaba?

"İtiraf etmeliyim ki siyah bir elbisenin bu kadar yakıştığı bir başka güzel kadın görmemiştim." dedi hafif kuru bir sesle. Onun güzelliğini övmesine engel olamamıştı. Güney gerçekten de gördüğü en güzel kadınlardan birisiydi. Güzelliğinden ziyade o beyazımsı saçları, kocaman mavi gözleri ve beyaz yüzündeki rahatlatıcı ifade ile çok farklıydı. Hatta garip derecede tehlikeli... Bir erkek için fazla tehlikeli... Yeniden Tahir için endişelenmesine engel olamamıştı. Güney'i işten çıkarması konusunda aylar önce bir kere daha konuşmuşlardı. Tahir kendisini açıkça olmasa bile hafifçe terslemişti. Arkadaşının bu kadına sandığından çok daha fazla değer verdiğini anlamıştı.

"Teşekkür ederim Doğan Bey," dedi Güney de gülümseyerek. Gülümsemesindeki ışık, Doğan'ın tüm endişelerini yok edecek kadar aydınlıktı. "Siz de çok yakışıklı olmuşsunuz."

Gerçekten de Doğan siyah takım elbisesi, kırmızı kravatı ve beyaz gömleği ile çok yakışıklıydı. Ancak bunu önemsemediği o kadar belliydi ki, sadece gülümsedi ve yüzündeki mesafeli ifade yok oldu.

"Tahir duymasın, kıskanabilir." dedi alaycı bir dudak bükmeyle. "Burnum kırılsın istemem."

"Öyle bir şey olmayacak Doğan Bey!" dedi Güney de gülümseyerek. Onun bulunduğu yere doğru biraz yanaşmıştı. Başını alabildiğine geriye atarak onun yeşil gözlerine baktı. "Tahir Bey ile biz... arkadaşız sadece."

"Güney... Buna inanmayı çok isterdim." dedi Doğan rahat bir tavırla. "Öyle olsaydı çoktan senin peşinden koşmaya başlardım. Ama öyle olmadığını biliyorum..."

Genç kadının gözleri irileşti biraz... "Bi... biliyor musunuz?" diye kekeledi. Tahir ona aralarındaki ilişkiyi anlatmış olabilir miydi? Çok yakın arkadaş olduklarını biliyordu ama... ama anlatamazdı ki. Anlatmışsa eğer ona çok kızacaktı. "Tahir... Tahir Bey ne söyledi

ki hakkımızda?" Sesi endişeyle biraz titremişti ama Doğan bunu fark etmezden geldi.

"Hiçbir şey söylemedi." dedi gülümseyerek. "Ama aranızda bir şeyler var değil mi? Ciddi bir şeyler?"

"Bunu… gözlemlerinize dayanarak mı söylüyorsunuz?"

"İyi gözlemciyimdir küçük hanım! Umarım sen de Natalia gibi kazara hamile kalmazsın. Bunun sonucu ikisi için de kötü oldu." Güney'in gözleri kocaman açılmıştı. Doğan'ın bu kadar açık konuşabileceğini hiç ummamıştı. O suspus olunca da Doğan alaycı bir tavırla merdivenleri işaret eti. "Gidelim mi? Tahir az önce indi sanırım. Düğüne geç kalmayalım."

Güney merdivenlerden inerken iyice huzursuzlanmıştı. Doğan'ın zeki birisi olduğunu biliyordu ama acaba kendileri de fazla mı açık vermişti? Acaba Tahir ile yattıklarını tahmin edebileceği bir şekilde mi davranmıştı? Bu akşam Tahir'e olan tek yakın davranışı, onunla aynı koltukta oturmuş olmasıydı. Doğan'ın bu kısa süreli yakınlıktan bu kadar sonuç çıkarabilmesi mümkün müydü?

Tahir aşağıda bekliyordu gerçekten de… Üzerinde Doğan'ınki gibi siyah bir takım elbise vardı. Güney onu daha evvel de takım elbiseyle çok görmüş olmasına rağmen her seferinde de yapılı fiziğinden etkileniyordu. Tahir genellikle ciddi kıyafetler giymesine rağmen, atletik fiziğine spor giysiler de çok yakışıyordu. Ve özellikle çıplakken harikaydı… Şu gösterişli adamın her şeyiyle kendisine ait olması çok güzeldi. Ancak ondan daha da uzak durmalıydı... Gerçekten de onunla bir ilişkisi olduğunun anlaşılmasını istemiyordu. Çocuk konusunda bir sorun yoktu gerçi. Hem Tahir hem de kendisi dikkat ediyordu buna… Doğan'ın nereden de aklına gelmişti bu? Elbette yattıklarını bilemezdi… Tahir söylemediğine göre sadece bir tahminden ibaretti bu sözleri… Artık onun yanında daha da dikkatli olmalıydı.

Genç adamın gözleri kendisine döndüğünde, yine de siyah gözler içinde ışıldayan beğeni pırıltıları hoşuna gitti. Tahir'in böyle bakması, kendisini hep seksi bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu. O bir kadına güzel duygular ve hatta delice hisler hissettirebilecek erkeklerdendi. Ve bu gece onunla sevişemeyecek olmak, midesini buruyordu.

Büyük, krem rengi bir cip ile düğüne gittiler. Ayşe Hanım ve Nadir Bey de davetliydi düğüne elbette. Herkes rahatça sığmıştı

geniş arabaya. Büyük bir otelde yapılan çok geniş katılımlı bir düğündü. Tamer'in çevresinin geniş olduğu belliydi. Otele girişler de kimseyi incitmeden sıkı bir kontrolle yapılıyordu. Tabancası olanların silahları özenle emanete alınıyordu. Güney erkeklerin hiçbirisinin silah taşımaması üzerine rahatladı. O metalden nefret ediyordu. Önlerinde bir sürü kalabalık varken, girişe doğru yöneldiler. Güney özellikle Tahir'den uzak durmaya çabalıyordu. Doğan'ın dikkatli gözlerinin, ilgisizken bile her şeyi gördüğü belliydi. Buna rağmen girişe geldiklerinde, onun kendisini kalabalıktan korumak için hafifçe kolundan tutmasına engel olamamıştı. Bu kadarcık yakınlıktan da bir şey çıkmazdı herhalde.

Otel girişi daha rahattı. Oldukça genişti. Siyah elbisesinin üstüne giymiş olduğu kaliteli kabanını çıkardı. Bunu Tahir ile birlikte Fransa'dan almışlardı. Genç adam da onun elindeki kabanı alıp emanete bırakmak için resepsiyona yöneldi. Nadir Bey de kendi karısınınkini aldı. Doğan bir tanıdığını görünce birkaç metre öne çıkıp onunla konuşmaya başladı. Güney ve Ayşe Hanım da biraz kenara çekilip kabanları veren erkeklerin gelişini beklemeye başlamışlardı. Kalabalık yüzünden onların gelişi birkaç dakikayı alacak gibiydi.

Genç kadın elindeki küçük çantasını tutarken, gözleri hızla etrafında gezindi. Önce epeyce uzaktaki uzun boylu bir adamın kendisine dikkatle baktığını görmedi. Daha çok kadınların ne giyindiğine bakıyordu. Serin geceye rağmen çoğu kadın neredeyse yarı açık giyinmişti. Gerçekten de pek çok erkeğe göz ziyafeti vaat ediyorlardı. Kendi kıyafeti pek tutucu kalmıştı. Fakat Tahir'in kendisini görünce gözlerinde oluşan pırıltı ona yetmişti. Onun beğenmesi yeterliydi. Bu adamın her bakışıyla kendisini neden bu kadar seksi hissettiğini anlaması ise imkânsızdı.

Ayşe Hanım bir şeyler söylemeye başlayınca dikkatini ona çevirdi. Düğünün ne kadar kalabalık olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Misafirlerin çoğu da gerçekten kalburüstü kişilerdi. İçlerinde bakan ve milletvekilleri olduğuyla ilgili hiç şüphesi yoktu. Onlar konuşurken uzun adam yanlarına gelmişti yavaşça. Genç kadın neden sonra birisinin yanına yanaştığını ve gözlerini kendisine dikmiş olduğunu fark etmişti.

"Güney!.." dedi tanıdık bir ses.

Genç kadının tüyleri diken diken olmuştu bir anda. Bu sesi o kadar iyi hatırlıyordu ki. Bakışlarını yavaşça çevirdi. Yanında duran

uzun esmer adam tam da tahmin ettiği kişiydi. Yutkunmamak için kendisini zor tutmuştu. Bu adamın ne işi vardı burada?

25. BÖLÜM

"Vedat?" dedi elinden geldiği kadar sakin bir sesle. Ama şaşkınlığı biraz sesine yansımıştı.

Vedat geçen üç yılda fazla değişmemiş gözüküyordu. Saçları asker kimliğini gösterecek şekilde kısa kesilmişti. Siyahların içine kırlar karışmaya başlamıştı. Yeşil gözleri gülümseyerek bakıyordu. Doğan'ınkiler gibi ürpertici değildi. Biraz daha olgunlaşmış olduğu kesindi. O da koyu renkli bir takım elbise giymişti. Birkaç kilo almış gibi gözüküyordu.

Adamın dudakları kıvrıktı. Sanki üç yıl önce hiçbir şey olmamış gibi rahat, sıcak bakışlıydı.

"İnanamıyorum!" dedi genç kadına. "Seni burada göreceğimi hayatta tahmin etmezdim. Yoksa İzmir'e mi yerleştin?" Gözleri bir an için yanlarında sessizce duran Ayşe Hanım'a kaymıştı. Kadın da ilgi ile ikisi arasındaki konuşmayı izliyordu.

"Hayır... Tamer Bey patronumun yakın arkadaşı... Düğüne geldik," dedi Güney sakin sesiyle. Ayşe Hanımı tanıştırmak gibi bir niyeti yoktu. Tüm istediği bir an önce yanından çekip gitmesiydi.

Adamın bir kaşı kalktı hafifçe. "Öyle mi? Madem öyle, bu harika bir sürpriz oldu. Ankara'da mısın hâlâ?"

"Evet..."

"Ben üç yıldır İzmir'deyim. Ama yakında yeniden Ankara'da görevlendirileceğim sanırım. Benim için harika bir yükseliş oldu. Annem de çok mutlu oldu. Birkaç aya kadar taşınacağım."

Güney mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Senin adına sevindim."

"Üsteğmen oldum," diye ekledi genç adam hemen. Bakışları sol eline kaydı. Güney orada hâlâ tek taş pırlantalı yüzüğünü takıyordu. "Evlendin mi?.." diye sordu hafif bir hayal kırıklığıyla.

Güney derin bir nefes aldı. "Vedat... Bizim gitmemiz lazım. İzin verirsen eğer..."

"Dur! Kocan senin patronunla bu düğüne gelmene izin mi verdi?"

"Evli değilim!" dedi genç kız biraz donuk bir sesle. "Niyetim de yok. Sayende bundan soğudum."

"Yapma lütfen!" Genç adam yeniden ama bu sefer huzursuzca Ayşe Hanım'a baktı. Kadın onlardan biraz uzakta durmaya gayret ediyordu. Sonra Güney'in buz gibi bakan şahane gözlerine... "Seni çok aradım. Ne telefonlarıma cevap verdin ne de mesajlarıma geri döndün."

"Gerek kalmamıştı biliyorsun."

"O gece için bir özrüm olduğunu biliyorsun. Alkol de vardı..." diye mırıldandı genç adam.

"Şükür ki vardı. Niyetinin ne olduğunu anladım."

"Peki..." diye iç çekti Vedat. Yeşil gözleri gerçekten üzgün gözüküyordu. "Suçlu olduğumu kabul ediyorum. Ama üç yıldır seni bir an bile aklımdan çıkaramadım. Seni Ankara'da görebilir miyim?"

"Sanmıyorum... Gerçekten yoğunum ve..."

"Yeniden başlayabiliriz." diye onu susturdu Vedat. "Bunu gerçekten çok istiyorum. Seni unutamadım ben..." Bakışları genç kadının omzu üzerinden geriye kaydı. Genç kadın da yanına yanaşan daha uzun bir erkeği hissetmişti. Yan gözle bakınca onun Doğan olduğunu gördü. Genç adamın yakıcı yeşil gözleri gülümser gibiydi ama dikkatle Vedat'a dönmüştü.

"Seni gördüğüme sevindim Vedat..." diye mırıldandı genç kadın. "Şimdi izin verirsen yerimize geçeceğiz de."

Vedat başını salladı. Gözleri yeniden gülümsemeye başlamıştı. "Seni görmek güzeldi..." Bakışları dev yapılı Doğan'a kaydı. Genç adamın yakışıklı ve ciddi yüzü, ilgisiz bir ifadeye sahipse de belli ki ikisi arasındaki yakınlığı irdeliyordu. "Siz Güney'in patronu musunuz?" dedi aniden. "Bilmelisiniz ki harika bir sekreteriniz var."

Doğan'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Teşekkürler... Ama hayır, ben onun patronu değilim. Çok yakın bir arkadaşıyım. Tabii ne kadar başarılı bir asistan olduğunu şahsen patronundan dinledim. Kendisi sekreter değil, özel yardımcıdır."

Vedat'ın kaşları kalktı. "Yoksa o çok istediğin okulu bitirdin mi?" diye sordu Güney'e hayranlıkla.

"Evet." dedi genç kız fazla uzun cümleler kurmamaya çalışarak. "İki sene daha okudum."

"Harika! Sana yeniden hayran oldum... Kimin yanında çalışıyorsun acaba?"

"Patronum kendisinden bahsedilmesini pek sevmez Vedat. Senin de yeni görev yerin hayırlı olsun. Ama Ankara'da beni arama lütfen. Gerçekten yoğunum."

Gözlerinde gizli bir uyarı vardı. Başını hafif çevirip bakınca da Tahir ile Nadir'in konuşarak geldiklerini gördü. Nedense Vedat ile Tahir'in karşılaşmasını istemiyordu. Sebebini ise hiç bilmiyordu. Vedat başını salladı anlamış gibi.

"Peki... Seni gördüğüme sevindim. Telefon numaram aynı... Beni ararsan memnun olurum. Hoşça kal... Kendine iyi bak."

Güney cevap vermeden başını eğdi. Vedat gözleri ile Doğan ve Ayşe Hanım'ı selamladıktan sonra yanlarından uzaklaştı. O epeyce uzaklaştıktan sonra Doğan gözlerini Güney'e çevirdi. "Hayırdır?" dedi ilgisiz bir sesle. Ama sorusu hiç de ilgisiz değildi. "Eski sevgili mi?"

Güney ona baktı kızmamaya çalışarak. Ona neydi ki? Ne rahat adamlardı bunlar? Ama az önce kendisini çok yakın bir arkadaş olarak tanıtmış olması da hoşuna gitmişti doğrusu. Nedense sahiplenildiğini hissetmişti. Tahir tarafından bunu hep hissetmişti ama Doğan'ın öyle davranacağını hiç düşünmemişti. "Hayır." dedi bu yüzden. Vedat'ın uzaklaşması da içini biraz rahatlatmıştı. İleride birkaç ciddi görünümlü adamın yanına gitmişti eski nişanlısı. "Sevgilim değildi..." diye mırıldandı.

"Bir hayran daha mı yoksa?" diye sordu genç adam gülümseyerek. Güney ona baktı duru gözleriyle.

"Başka hayranım mı var ki?" diye sordu gülümseyerek.

"Var tabii... Bu gece Natalia'dan sonra salondaki en güzel kadın olacağına eminim. Beni kesinlikle yeni hayran grubuna ekleyebilirsin. Tahir'i saymıyorum bile..."

"Ayşe abla?" dedi Güney daha da gülümseyerek. "Bu sizin Doğan Bey bana kur mu yapıyor şimdi?"

"Öyle gözüküyor." dedi kadın da gülümseyerek.

"Şansım olmadığı için üstelemiyorum..." dedi Doğan kendisini beğenmiş bir gülümsemeyle. Tahir'i vurguladığı o kadar belliydi ki... Bakışları bir an için kendilerine çok yaklaşmış olan arkadaşına kaymıştı. İri bedeni ile kalabalıkta yürümekte zorlanıyordu. "Hem ben esmerlerden hoşlanıyorum ne yazık ki! Yoksa seni çoktan kaçırmıştım..."

"Bu devirde kız kaçırma mı kalmış?" dedi Güney onun tatlı sözleri üzerine.

"Sözgelimi dedim... Neyse, o adam bayağı yakışıklıydı. Tahir geldiği için kim olduğunu sormayacağım. Ama sonra bana anlatırsın umarım."

"Anlatacak bir şey yok Doğan Bey! O benim eski nişanlımdı. Yürütemedik ayrıldık. Ayrıca Tahir Bey daha önceden birisiyle nişanlı olduğumu biliyor. Gizli bir şey değil yani."

"Bak sen!" diye mırıldandı Doğan aniden çatılan kaşlarla. Ama bir başka kelime daha etmedi. Tahir ile Nadir Bey şimdi yanlarındaydı.

"Uff! Ne kalabalıktı!" dedi Tahir. Gözleri hızla üçü arasında gezinmişti ama Vedat'ın gelişi ile oluşan ufak gerginliği fark etmemişti. "İki kişiyi dövmek zorunda kaldık." diye homurdandı sonra. "Yoruldunuz mu beklemekten?"

"Hayır." dedi Doğan. "Yine alaycı gülümseyişini takınmıştı yüzüne. "Konuşup muhabbet ederek bekledik sizi. Birkaç da eski dosta rastladık. Sorun yoktu. Hadi masamıza gidelim..."

Güney yine Doğan'a minnettar kaldı. Tahir ile nişanlısını konuşmak istemiyordu. Onun kendisini kıskanacağını zannetmiyordu ama aralarında bir mevzu olsun da istemiyordu. Tahir'in şu an için Vedat'ı bilmesine hiç gerek yoktu.

Kendileri için ayrılmış olan masaya oturduklarında, genç kadın merakla Natalia isimli güzeli beklemeye başladı. Daha damat ve gelin içeriye girmemişti. Doğan da yoktu yanlarında. Onlarla birlikte oturmamıştı. Düğünde sağdıç olduğu için Tamer ile Natalia'nın yanına gitmişti. Onun merakını hisseden Tahir gülümseyerek baktı.

"Biz de gidip Natalia ile tanışalım mı?"

Güney'in gözleri parlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Tabii. Neden olmasın? Eminim o da heyecanlıdır. Onu iki dakikada sakinleştirirsin."

"Ben mi?"

"Sen tabii. Hadi kalk gidelim. O esmeri ben de merak ediyorum. Uzaktan göremem doğrusu..." Tahir yerinde doğrulmuştu hemen. Elini uzattı. "Hadi gidelim..." Güney'in küçük eli kendisinin iri avucuna kaydığında, gözleri Nadir Bey ile Ayşe Hanım'a kaymıştı. "Bize beş dakika izin verir misiniz?"

"Keyfinize bakın." dedi Nadir Bey. "Biz buradayız."

Gelin odası salonun girişindeydi. Gelin ve damadın herkesin görebileceği bir şekilde yürümesi için uygun bir yerdeydi. Kapının önünde iki iri koruma duruyordu. Özel güvenlik görevlisi

üniformaları vardı üzerlerinde. Tahir'i ve Güney'i görünce önce bir an dikeldiler. Ama Tahir onlardan daha uzun ve daha sert bakışlıydı. Ve yanındaki kadın salondaki herkesten daha güzel...

"Arkadaşları mısınız efendim?" dedi birisi yine de cesaretini toplayarak.

"Evet..."

Korumalardan birisi kapıyı çaldı ve kısa bir beklemeden sonra kapı hızla açıldı. Doğan gözükmüştü ardından. Eliyle işaret etti. "Gedin... Nerede kaldığınızı merak etmeye başlamıştım." Alaycı bir dudak kıvırması ile geriye çekilmişti.

Güney önce çekinerek girdi içeriye. Natalia hakkında fazla bir fikri yoktu. Nasıl karşılanacağını bilmiyordu. Ama biraz ilerideki koltukta dik bir şekilde oturan kadın, onu görünce hemen ayağa kalkmıştı. Üzerinde tarif edilemeyecek şahanelikte bir gelinlik vardı. Ama o şahane gelinliği bile geride bırakacak şahane bir güzelliğe sahipti...

Güney onun biraz daha kısa ve biraz daha tombul olmasını bekliyordu galiba... Klasik Akdeniz kadını olabilirdi hayalindeki şekil... Kendi boyunda ve bir manken fiziğinde bir kadın görmeyi beklediği söylenemezdi. Natalia gerçekten de boylu poslu bir kadındı. Görüntüsü genel olarak inceydi ama dikkatle bakınca minicik bir göbeği olduğu gözüküyordu. Güney bunun sebebini düşünemeden çok harika ve sıcacık bir gülümseme ile karşılandı.

"Merhaba! Sen Güney olmalısın. Hoş geldin..."

Genç kadın onun uzattığı eli tuttu yavaşça. Türkçesi neredeyse mükemmeldi. Vurguları tam yerindeydi. Ses tonu harikaydı. Ve elbette güzel bir kadın olduğunu biliyordu ama Natalia için güzel kelimesi bile... yetersizdi. O kara gözler, o minicik sivri burun, o biçimli dudaklar için bir estetik doktoruna servet ödememişse eğer, Allah'ın mucizelerinden birisi olmalıydı. İnanılmaz az makyaja rağmen inanılmaz güzeldi. Kendi yaşlarında gibiydi. Belki daha da küçük...

"Hoş buldum!" dedi o da ona sıcak bir gülümseme ile. Ve bir anda bu esmere içinin kaynadığını hissetmişti.

"Karşılayamadığım için üzgünüm... Tüm gün çok hareketliydi inan..."

Güney onun sıcaklığı karşısında iyice şok olmuştu. "Ne demek! Hiç önemli değil. Zaten Doğan Bey bizi gayet güzel karşıladı."

"İyi. Buna çok sevindim... Ve gerçekten de... onun dediği kadar güzelmişsin." Natalia gülümseyince bembeyaz dişleri meydana

çıkmıştı. Siyah gözleri ışıklar saçıyordu. Güney onun mutlu bir kadın olduğunu görebiliyordu. O iki yılda ne olmuşsa olmuştu. Şimdi bu esmer Yunanlının Tamer'le evlenmekten delicesine mutlu olduğu çok belliydi.

"Sen de çok güzelsin Natalia..." dedi Güney içtenlikle. Bir anda resmi konuşmayı bırakmışlardı. "Gördüğüm en güzel gelinsin."

Esmer kadın kıkırdadı. "Teşekkür ederim... Öyle olmasını umuyorum. Şahane bir erkeğe sahip olmak insanı tedirgin ediyor." Tamer ortada gözükmüyordu. O yüzden bu güzel iltifatı duymamıştı. Natalia'nın gözleri Güney'in hemen yanındaki uzun adama kaydı. "Hoş geldiniz Tahir Bey!"

Genç adam onun küçük elini tuttu gülümseyerek. Siyahlar içindeki Tahir o kadar karizmatikti ki, Güney yine ona hayran kaldı. Beyaz şakaklarında yansıyan ışıklar onu daha da çekici yapıyordu. "Hoş bulduk Natalia!" dedi kalın ve güzel sesiyle. "Tahir dersen sevinirim."

"Peki... Tahir. Aynen anlatıldığı gibisiniz."

"Umarım iyi anlatmışlardır." Ciddi bakışlarının ardında tatlı bir gülümseme hissediliyordu. "Ben ise anlatılandan çok daha güzel bir gelin buldum karşımda."

Natalia utangaçça güldü. Yanakları kızarmıştı hafifçe. "Tamer beni uyarmıştı. Senin sadece iki kelime ile bir kadını kendine âşık edebileceğini söylemişti."

"Abartmış..." diye mırıldandı Tahir. "Şu yanımdaki sarışın için altı aydır uğraşıyorum."

Natalia'nın bakışları bir an ikisi arasındaki diyaloğu gülen gözlerle izleyen Güney'e kaydı. Tahir'in sözleri üzerine Güney'in gülümsemesi azalmıştı biraz... "Tahir Bey!" dedi hafif uyarırcasına.

"Tamam canım! Şaka yaptım sadece." dedi adam gülümseyerek. Bakışları yeniden Natalia'ya çevrildi. "İşin doğrusu aramızda çok ciddi bir ilişki var ama herkesten gizlemeye çalışıyoruz."

"Tahir!" diye hayretle onun adını seslendi bu sefer Güney. Gözleri kocaman olmuştu. Onun şaşkınlığı üzerine Natalia keyifle kıkırdarken yan taraftaki Doğan da bıyık altından gülmüştü.

O sırada kapı açıldı ve içeriye etkileyici bir erkek daha girdi. Tamer gerçekten de damatlık smokini ile çok yakışıklı görünüyordu. Saçları düzgünce taranmıştı ve pırıl pırıl parlıyordu. Onları görünce gülümsedi hemen.

"Hah! Geldiniz mi? Hoş geldin Güney... Nasılsın?"

"Teşekkür ederim Tamer Bey! İyiyim... Erkenden sizi tebrik etmek için geldik..." Onun gelmesi genç kadını rahatlatmıştı biraz. Konu tehlikeli boyutlara geçmeye başlamıştı.

"İyi etmişsiniz... Ne haber Tahir? Karşılayamadığım için kusura..."

"Önemli değil... Çok meşgul olacağını tahmin edebiliyorum. Doğan karşıladı zaten bizi..." diyerek onun sözlerini nazikçe kesti Tahir.

"Neyse ki o var..." dedi Tamer arkadaşı Doğan'a dostça bir gülümseme ile. "Ben de bir iki şeyi kontrol ettim. Birazdan salona gireceğiz..."

"Çok kalabalık..."

"Öyle... Sevdiğim de var sevmediğim de..." Natalia'nın yanına gidip hayranlıkla bir an onu süzdü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi döndü. "Sadullah da burada..." Tahir hiç sesini çıkarmadan durunca da kaşlarını kaldırdı biraz. "Sorun çıkarmazsın değil mi?"

"Neden çıkarayım ki?" dedi Tahir kuru bir sesle. Ellerini cebine sokmuştu. Güney neden bahsettiklerini bilmiyordu ama Tahir'in çene kasının oynadığını görmüştü.

"Seni kışkırtırsa uyma ona sakın. Adam milletvekili... Korumalarını dövmen başımızı ağrıtır. Yanında yeğeni de var... Bir üsteğmenmiş... Adı Vedat mı ne?"

Güney şimdi ne olduğunu anlamıştı. Vedat'ın burada oluş sebebi meydana çıkmıştı. Onun devlet bakanı olan bir dayısı olduğunu hatırlamıştı. Hatta kendisini istemeye Kayseri'ye o da gelecekti ama Vedat'ın annesi ile kavgalı oldukları için gelmemişti. Adının Sadullah olduğunu da hatırlamıştı şimdi. Sonra onun bakanlıktan alındığını bir gazetede okumuştu. Gelecek vaat eden birisi olduğu için televizyonlar da bolca yaygara yapmıştı. Neden olduğunu kimse bilmiyordu. Şimdi ise sadece basit görevleri olan bir milletvekiliydi.

Doğan rahat bir tavırla koltuğa oturmuştu ve hafifçe gülümsüyordu. Gözleri arkadaşlarının üzerindeydi. "Olay çıkacağına bine on bahse varım." dedi alayla. "Seyretmek eğlenceli olacak..."

"Peki ama biz gittikten sonra olsun." dedi Tamer de gülümseyerek... Balayımı bu fıstıkla sorunsuz geçirmek istiyorum..."

Natalia sevdiği adamın kolunu çekiştirdi. "Korkutmayın beni ya! Birisi bize de ne olduğunu anlatacak mı?"

Tahir umursamazca döndü. "Önemsiz bir konu... Gidelim mi artık Güney?"

"Hayır. Merak ettim." diye inat etti Natalia. "Tahir, lütfen anlat!"

"O anlatmaz." dedi Tamer gülümseyen bir tonla. "O sır küpüdür... Ben anlatayım sana. Bir süre önce bir bakan bize takmıştı..."

Bu konu aslında Tahir için de tehlikeliydi. Güney bir saniye sonra *'Biz kim?'* diye soracaktı. Özel bir güvenlik birimi olduklarını belki Natalia biliyor olabilirdi ama Güney bilmiyordu. Bilmemesi de gerekiyordu.

"Tamer?" dedi hafif sert bir sesle. "Biz gidelim, sonra anlat. Güney'i şimdi huzursuz etmenin ne gereği var?"

"Huzursuz olmam..." dedi genç kadın yavaşça. "Ben de merak ettim doğrusu..."

Tahir'in keskin bakışları bir an Tamer'in yüzünde gezindi. Eğer kendisi anlatmazsa, Tamer ağzından birkaç şey kaçırabilirdi. En iyisi kontrolü eline almaktı. Meraklı bir kadının başa dert olduğunu da iyi bilirdi. Meraklarını yok etmenin en iyi yanı, biraz yüzeysel de olsa anlatmaktı.

"Önemli değil gerçekten... Bu adam bir bakandı. Biz de... Yani Tamer, Doğan ve ben... bir komisyonda üyeydik."

"Ne komisyonu?" dedi Natalia hemen.

Tahir bir an ne diyeceğini düşündü. "İnsan hakları ile ilgili... bir şeylerdi işte. Eziyet gören, zordaki insanlar..." Nasıl kıvıracağını bilemiyordu. Onları kurtaran bir time üye olduklarını söyleyemezdi şimdi. Bu Sadullah isimli bakan her nedense timin dağıtılmasını ve sivil timler yerine askeri timlerin kurulmasını istiyordu. Gerçekten de bu iş için açılan bir komisyonda bürokratlara ifade vermişlerdi. Ve bu bakan müsveddesi alaycı bir tavırla kendilerini yerin dibine sokmaya çalışmıştı. Zengin ve şımarık işadamları olduklarını, sırf eğlence olsun diye giriştikleri görevlerde sivillerin canını tehlikeye attıklarını falan söylemişti. Tahir çok kızmıştı o toplantıda... Kendisine söz verildiğinde tüm bürokratların önünde adamı yerin dibine sokmuştu.

'Siz konuşurken biz dün elli kişiyi bir kamptan kurtardık.' demişti son olarak sertçe. Sonra gömleğini çekiştirmiş, karnının kenarında hâlâ dikişleri duran derin yarasını göstermişti. *'Bu yara da siz bizimle dalga geçesiniz diye veya eğlence olsun diye maceraya atıldığımız için alınmadı...'* demişti öfkeyle. *'Sizin için de iyi şeyler söylenmiyor. O kampa kadar gidip parmağınızı bile kıpırdatmadığınızı neden açıklamıyorsunuz?'*

Bu son cümlesi olmuştu. Bakan Sadullah bu cümleye itiraz etmişti ama komisyondan birkaç bürokratın iki günlük araştırmaları, doğru söylediğini meydana çıkarmıştı. Birkaç güvenlik kamerası görüntüsü ve şahitler bile vardı. Sonunda bakan apar topar görevden el çektirilmişti. Komisyondan da alınmıştı.

"Eee sonra?" dedi Natalia merakla. Ve elbette Güney de merak ediyordu.

"Zengin işadamlarına garezi olan birisiydi... Komisyonda olmamızdan hazzetmiyordu. Üstümüze gelince ben de birkaç kelime söyledim. Hepsi bu. Onun görevden alınması ile bir ilgimiz yok. Değil mi Tamer?"

Tamer kısa ve belirsiz bir an durakladıktan sonra başını sallamıştı. "Öyle bir şeyler işte. Yine de o günden sonra sana ve bize gıcık kapıyor. Düğüne neden geldiğini de Allah bilir. Ben gelmeyeceğini umut ederek genel bir davetiye yollamıştım."

"Ben biliyorum." dedi Doğan. "Gazetede okumuştum. Birkaç açılışa katılmak için gelmiş. Hâlâ onu seven bir grup var..."

"Neyse... Bizi ilgilendirmez." diye kestirip attı Tahir. "Biz yerimize gidelim artık. Siz de çıkacak mısınız?"

"Evet..." diye onayladı Tamer. "Birkaç dakika sonra başlayacak düğün..."

"İyi... Görüşürüz. Hadi Güney, gidelim."

"Şey! Bebek? Bebeği de görseydim..." diye mırıldandı Güney. Natalia'nın oğlunu kastettiği belliydi. "Oğlun yok mu Natalia?"

"O şimdi evde mışıl mışıl uyuyordur." dedi genç kadın üzgünce gülümseyerek. "Erken uyur genellikle... Nasılsa büyüdüğünde anne ile babasının düğününü kaçırdığını hatırlayamayacak."

"Ya! Üzüldüm... Peki, salonda görüşürüz..."

Odadan çıkıp salondaki yerlerine doğru yürürlerken, Güney'in kolu genç adamın eliyle nazikçe tutuluyordu. Kalabalıkta onu hafifçe yönlendirerek yol gösteriyordu. İçeride birkaç tane tanınmış gazete ve televizyon kanalı vardı sadece... Herkese izin verilmemişti. Onlar bile kendilerine ayrılan yerde düzgünce bekliyorlardı.

Yerlerine oturduktan on beş dakika sonra düğün başladı. Önce ışıklar söndü... Sonra ortadaki çifti aydınlatacak şekilde birkaç güçlü spot yandı. Alkışlar ve minik beğeni nidaları içinde çift salona girdi. Arka planda bu yürüyüş seremonisine uygun bir müzik çalıyordu. Dev bir ekranda da, yürüyen çift rahatça gözüküyordu. Tamer uzun

ve güçlü, Natalia ise şahane güzel ve gururlu duruyordu. Güney elinde olmadan Tahir'e eğdi başını.

"Bir şey sorabilir miyim sana?" diye fısıldadı.

"Sor."

"Natalia... Natalia yine hamile mi?"

Tahir'in yüzü yumuşadı. Masanın altından genç kadının elini tuttu. "Evet." dedi yavaşça. "Belli mi?"

Güney elini çekmeye çalıştı. "Bana öyle gibi geldi... Demek doğruymuş. Dur! Yapma!" Elini kurtarmıştı ama adamın eli bu sefer de bacaklarına gitmişti. İnce kumaşın üzerinden hemen baldırının iç tarafına yol almıştı. "Sen gerçekten delisin." dedi gülümsemesini tutmaya çalışarak. "Birisi görecek şimdi koca adam..."

"Görsünler. Bence mahzuru yok."

"Ha ha! Ünlü işadamı sekreteriyle kırıştırıyor. Bunu yarın gazetelerde okumak annemle babama çok iyi gelecektir." İri el fazlasıyla hassas bir bölgeyi zorlayınca nefesini tuttu. Neyse ki bulundukları yer ciddi anlamda karanlıktı.

"Benim için iyi olur belki..." diye mırıldandı Tahir. "Belki evlenmen için baskı yaparlardı."

Güney gözlerini ona çevirdi. Ortam yüzünden onun siyah gözlerini tam göremiyordu. Ama adamın ciddi olduğunu hissetti. "Bunu konuşmamış mıydık?" diye mırıldandı.

"Konuşmuştuk." dedi genç adam. "Ama aylar önce... Düşüneceğini söylemiştin."

"Düşünüyorum hâlâ... Dikkat edersen seninle olmaktan büyük zevk alıyorum. Bu gece kollarında olamayacağım için ciddi anlamda üzülüyorum. Ama evlilik..."

"İstemiyorsun."

"Şimdilik..."

"Neden?"

"Tahir... Zaten evli gibiyiz. Her günüm seninle geçiyor. Evinle ilgileniyorum... Seninle ilgileniyorum... Akşamları hep birlikteyiz. Maaşımın yarısını sana güzel yemekler yapmaya harcıyorum." Son cümleyi gülerek söylemişti. Onunla geçirdiği anları gerçekten seviyordu.

"Ama çocuğumuz yok..."

Bu şoktu işte. Onun rahat bir ifadeyle üzerinde durduğu konuyu hiç konuşmamışlardı. Daha doğrusu bir çocukları olmaması konusunda nasıl davranacaklarını konuşmuşlardı ama... ama?..

"Çocuk mu?" diye sordu şaşkın bakışlarla.

"Çocuk sever misin?"

"Severim tabii... Sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de baba olmak isterdim. Uzun zamandır bunu düşünüyorum."

Güney'in gülümsemesi kayboldu yavaşça. "Kabul etmezsem... başka kadından mı olur diyorsun?"

"Öyle bir şey demedim. Senden olsun istiyorum elbette..."

"Bunun için de evlenmemiz lazım. Öyle mi?"

"Öyle değil. Ben seninle sadece çocuk için evlenmek istemiyorum. Ama çocuğum senden olsun istiyorum. Hepsi bu. Zor bir mantık değil ki."

"Tahir... beni... zorluyormuşsun gibi... hissediyorum."

"Zorlamıyorum sarışınım... Henüz değil. Sadece ne istediğimi söylüyorum. Neden evlenmek istemiyorsun? Hâlâ o eski nişanlını mı seviyorsun? Sebep bu mu?" Tahir'in sesi azıcık sertleşmişti sanki.

"Seninle sevişiyorum ben." dedi Güney hafif küs bir sesle.

"Onu sevmene engel değil bu. Veya unutmana..."

"Onu sevmiyorum. Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Işıklar açıldı birden. Tahir elini zaten çoktan geriye çekmişti. Evlenmeye hazırlanan iki güzel insan, kendilerine ayrılmış süslü masaya ortamı saran müzik eşliğinde oturdular. Alkışlar dinmişti. Tahir biraz sinirli bir tavırla önündeki kristal sürahiye uzandı. Kendisine bir bardak su koydu. Yarısını bir defada yudumlarken, gözleri de ilgisizce etrafta geziniyordu. Bu arada belediye başkanı da nikâhı kıymak üzere salondan içeriye girmişti. Hızlı adımlarla çiftin yanına yürüdü ve onları tebrik etti. Gerisi hızla gelişmişti. Şahitlerden birisi Doğan'dı. Diğeri de Natalia'nın avukatı Kristos'tu. Kristos bu düğün için özel olarak Yunanistan'dan gelmişti.

Malum sözler söylenip de imzalar alkışlar içinde atılırken, Güney elinde olmadan Tahir'in yüzünü süzdü göz ucuyla. Genç adam dikkatle düğünü izler gibiydi ve kendisine bir daha hiç bakmamıştı. Ama onun bu saçma evlilik isteğini hiç anlayamıyordu. Evlenmelerine ne gerek vardı ki? Zaten neredeyse karısı gibiydi. Çocuk meselesini de ilk kez ciddi olarak duymuştu onun ağzından. Onunla

sevişmek ve... düşman olduğu adam olduğunu... unutmak ayrıydı, çocuğunu doğurmak ayrı.

Elini uzatıp onun iri elini tuttu. Gözleri üzgündü. Onunla evlenemeyeceği için üzgündü... Güzel esmer bir çocuk doğuramayacağı için üzgündü... Ve yakında onu kaybedeceğini hissettiği için üzgündü... Hiç değilse şu anın tadını çıkarmalıydı. Şu anda yan yana olmaları bile çok önemliydi. "Koca adamım benim." diye fısıldadı ona. Genç adamın gözleri törenden kendisine çevrilmişti. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır." dedi Tahir sakin bir tonla.

"Kızgınsın."

"Güney! Bunu konuşmayalım artık olur mu? Kızgın değilim."

"Konuşan ben değilim ki. Sensin."

Tahir sesini çıkarmadan önce hafifçe gülümsedi. "Doğru." diye fısıldadı sonra. Bir şey daha söyleyecek gibiydi ama onun sağ yanında oturan Ayşe Hanım kendilerine bakınca sustu. Bakışlarını yeniden törene çevirdi. Güney de elini bir süre onun eli üzerinde tuttuktan sonra yeterli ilgiyi göremeyince geri çekip kendi kucağına koydu.

Resmi nikâhın kıyılmasının ardından masalara yemek servisi başlamıştı. Bu arada güzel bir dans müziği de ortamı sarmıştı. Şarkı ise canlı olarak söyleniyordu. Sahneye çıkan sanatçı gerçekten de iyi bilinen ünlü bir kadın şarkıcıydı. Onun güzel ve dokunaklı sesi eşliğinde, pistin ortasında Tamer ve Natalia yerlerini aldılar. Bir süre yalnız olarak dans ettiler. Sonra yavaş yavaş onlara katılanlar pisti doldurdu. Ayşe Hanım ve Nadir Bey bile ayağa kalkıp dansa eşlik etmişlerdi.

"Biz de dans edelim mi?" diye sordu Tahir hafif bir gülümseme ile. Gülümsemesi gözlerinin derinliklerine kadar erişemese de hiç yoktan iyiydi. Güney onun yeniden normalleşmesi üzerine mutlulukla gülümsedi. Ah! Ah bu adam! O kendisine böyle bakınca kalbi nasıl da hızla atıyordu.

Onun kollarına sığındı dansta. Doğan'ın biraz ileride güzel bir kadınla dans etmesini umursamadı... Tahir'in biraz kırıldığını hissediyordu. Onu avutmak için dudaklarından kocaman öpmek ve yatağa atıp, ona kadınca silahlarıyla saldırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Gece hızla ilerledi... Güney bir kere Doğan'la, bir kere de Nadir Bey ile dans etmişti. Doğan dans sırasında pek konuşmamıştı.

Konuştukları da sıradan şeylerdi. Düğün töreni gerçekten şahaneydi. Hatta takı merasiminden sonra çekilen halay, sosyetik düğünü birden arkadaşça bir düğüne çevirmişti. Tahir, Doğan ve Nadir Bey de halaya katılmıştı. Tabii ki Güney ve Ayşe Hanım da... Avukat Kristos ve eşi bile bu Türk düğününde keyifle eğleniyorlardı. Gece sorunsuz ilerliyordu neredeyse. Genç kadın, Vedat'ı iki kere daha görmüştü düğünde. Birisi dans sırasındaydı. Nadir Bey ile dans ederken o da bir kadınla birlikte dans ediyordu ve gözleri Güney'in üzerindeydi. Bunu görmezden gelmeyi tercih etmişti. Diğeri de kısa bir süre için lavaboya giderkendi. Onun masasının yanından geçmişti ve masasındakilerle birlikte şişman dayısı Sadullah'ı da görmüştü. Ancak bakışlarını hemen kaçırmış ve yoluna devam etmişti.

Ve sonunda o güzel gecenin sonuna gelindi. Damat ve gelin ile vedalaşmaları uzun sürmemişti. Natalia onu özellikle yeniden İzmir'e, evlerine davet etmişti. Bu esmer Yunanlının samimiyeti üzerine Güney de fırsat bulurlarsa geleceklerini söylemişti. Bunu söylerken Tahir'i de kattığının farkında değildi. Sanki kocasıymış gibi ve gelebilseler sadece birlikte gelmeleri mümkünmüş gibiydi... Buna dikkat etmemişti. Zaten Tahir'siz bir faaliyet aklına gelmiyordu ki... O çekici adam hayatının her boşluğunu kolayca doldurmuştu.

Gece iyice serinlemişti. Kabanlarını ve pardösülerini alıp otelin çıkışına yöneldiler. Arabalarının gelmesini beklerlerken, Tamer ile Natalia'nın şimdi balayı heyecanı içine girdiğini düşünen Güney hafifçe gülümsüyordu. İnsanın sevdiği adamla evlenmesi güzel olmalıydı. Natalia'nın mutluluğunu anlıyordu. Tamer gibi yakışıklı ve ilgili bir erkek bulmak da gerçekten zordu. Gözünün ucu ile Tahir'e baktı. Ona bakmaktan o kadar hoşlanıyordu ki... Neyse ki kendisinin de gerçekten çok yakışıklı bir erkeği vardı. Başka bir kadının mutluluğunu kıskanması hiç gerekmiyordu. Hayatının en güzel altı ayını geçirmişti bu az gülen adamla... Ama az gülmesi iyiydi. Onun sadece kendisine gülmesinden hoşlanıyordu.

Bir hareket olunca başını çevirdi. Kalabalık bir grupla gelenleri görünce, gülümsemesi soldu. Kabanına daha sıkı sarıldı. Vedat ve dayısı Sadullah, yanlarında korumaları ve kim olduklarını bilmediği kadınlı erkekli bir grupla geliyordu. O rüküş yeşil kıyafetli kadın, milletvekilinin karısı olabilirdi. Burnu epeyce havada bir tipe benziyordu. Aynı kocasınınki gibi çipil, kahverengi gözleri vardı.

Grup bir an yanlarında durdu. Onlar geldiğinde, iki siyah araç hemen merdivenlere yanaşmıştı. Bir başka koruma grubu gidip arabaları önceden almış olmalıydı. Ama Milletvekili Sadullah arabaya binmeden önce bakışlarını kendilerine çevirmişti. Üstelik lobide daha başka kişiler de araç beklemelerine rağmen doğrudan kendilerine bakıyordu.

Tahir ve Doğan önce bunu fark etmemişlerdi. Kendi aralarında konuşuyorlardı. İlk fark eden Tahir oldu. Başını çevirdi. Milletvekilini hemen birkaç metre ötesinde görmek onu şaşırtmışsa bile sesini çıkarmadı. Hatta adam kendisine başını eğerek selam verince, o da aldırmaz bir tavırla başını eğdi ve selamını aldı. Sonra yine Doğan'a çevirdi bakışlarını...

"Uzun zaman oldu." dedi bir ses hemen yanından. "Görüşmeyeli yani..."

Tahir'in yanına gelen milletvekili, elleri ceplerinde, kendisini beğenmiş bir tavırla ikisine bakıyordu. Doğan'ın bakışlarının hemen keskinleştiğini gören Güney, endişe ile Tahir'e baktı. Onun sinirleneceği bir ortam oluşmasını istemiyordu. Üstelik... Üstelik Vedat da orada dikelmiş, özellikle kendisini süzüyordu. Bu adamın terbiyesizliğini Tahir kesinlikle fark edecekti.

"Farkında değilim." diye mırıldandı Tahir. "Dün gibi benim için..."

"Bakıyorum yine havalı ekibiniz bir arada." Alaycı dudak bükmesi gerçekten iticiydi.

"Varlığımızın birilerine rahatsızlık verdiğini bilmek gerçekten güzel... Özellikle ikiyüzlü vatan hainlerine..."

Adamın gülümsemesi silindi. Etraflarında bulunan pek çok kişi bu sözlere kulak misafiri olmuştu ve daha da dikkatli dinlemeye başlamıştı. Kendilerine yakın bölgede yavaşça sessizlik hâkim olmuştu. Milletvekili Sadullah'ın ince bıyıklı biçimsiz dudakları ise sıkıntıyla büzüşmüştü.

Vedat bir adım öne çıktı. İçlerinde en uzun olanı ve fizik olarak Tahir'e en yakını oydu. İki takım elbiseli koruma bile daha kısaydı. Ve Güney onun askeri kimliğinin haricinde dövüş sporlarıyla da uğraştığını iyi bildiği için tedirgin oldu.

"Hey! Dur bakalım! Ne demek istiyorsun sen?" dedi sert bir tavırla Tahir'e.

O bir adım öne çıkınca, Nadir ve Doğan gerginleşmişti hemen. Duruşları dikleşmişti. Üstelik milletvekilinin diğer iki korumaları da biraz hareketlenmişti.

"Bu heyecanlı böcek de kim?" dedi Tahir ters ama sakin bir sesle. Siyah gözleri Sadullah'ın üzerinden Vedat'a kaymıştı.

"Sen ne dedin?" dedi genç üsteğmen şaşkınlıkla. Yüzü birden değişmişti.

Öfkeli üsteğmen kararmış suratıyla bir Doğan'a, bir Tahir'e bakmıştı. Hatta öne doğru çıkacak gibiydi... Güney onun böyle öfkelendiğini bir tek o gece... kendisine saldırdığı gece görmüştü. Yumrukları sıkılmıştı şimdi de... Genç kadın gelişecek olaylara engel de olamıyordu.

Neyse ki milletvekili Sadullah o anda elini uzatıp yeğeninin kolunu tutmuştu. "Sakin ol Vedat!"

"Ama dayı!..."

Ortamdaki gerginlikten hiç etkilenmemiş gözüken Doğan da alaycı bir tonla gülümsedi. "Kimliği senin için sürpriz olabilir dostum." dedi Tahir'e yavaşça...

Tahir'in gözleri kısılmıştı. "Öyle mi?" derken siyah gözleri Vedat'ın öfkeli yüzünü süzüyordu. Ve... ve çok sakindi... Güney ürperdiğini hissetti. Tahir'i böyle bakarken hiç görmemişti. İki erkek bir an karşılıklı bakıştılar. "Şu kesin ki dayısına hiç benzemiyor. Seninle daha evvel tanıştık mı acaba Vedat Efendi? Bana çok tanıdık geldin."

Aynı anda aynı şeyi de Vedat düşünüyordu. Tüm öfkesine rağmen karşısındaki iri adam ona da o kadar tanıdık geliyordu ki... Sadece nasıl olduğunu, onu nerede gördüğünü çıkaramıyordu. Duraklamıştı...

"Yeğenimin sizin gibi karanlık insanlarla işi olamaz Tahir Bey!" dedi Sadullah dişlerinin arasından. "Onunla olan tek bağınız yanınızda duran zarif bayandır."

Güney iyice huzursuz olmuştu. Gözleri Vedat'tan Tahir'in yüzüne kaydı. O da meraklı bir şekilde kendisine çevirmişti bakışlarını. "Bu adamı tanıyor musun Güney?" diye sordu Tahir meraklı bir tonla.

Kimse Vedat'ın yüzünün değiştiğini, adeta allak bullak olduğunu fark etmemişti. Tahir'in adını duyduğu anda gözbebekleri büyümüştü. Yeşil gözleri Tahir'in yüzünde, beyaz şakaklarında ve iri fiziğinde dolaştı hızla... Sonra... Sonra duruşu değişti.

"Dayı..." dedi yavaşça. "Hadi, biz gidelim..." Kendisini toparlamış gibiydi. "Herkes bize bakıyor. Gazeteciler de geliyor. Olay çıkmasın bu güzel gecede..."

Sadullah'ın gözleri de bunu onaylarcasına baktı yeğenine... Biraz daha dursalar sıkıntı çıkacağını o da hissetmişti. Bir milletvekili olarak olaylara karışması doğru olmamasına rağmen nefret ettiği Tahir'e laf atmadan yapamamıştı. Tüm politik kariyeri bu adamın yüzünden sıfırlanıyordu nerede ise... Ve o adam hiçbir şey olmamış gibi tüm haşmetiyle ve yanında tarif edilemeyecek kadar güzel bir kadınla karşısında durunca, öfkesine yenik düşmüştü.

"Gidelim..." diye mırıldandı usulca. Bakışları Tahir'in ifadesiz suratında gezindi bir an. "Sizin de döneminiz bitecek." dedi alçak bir sesle

"Vatan hainlerinden önce değil." diye onayladı Tahir. Dudakları kıvrılmıştı hafifçe. "Her zaman sizinle mücadele eden birileri olacaktır."

Milletvekilinin yüzü değişse de dönüp kapıya yürüdü. Olayı tedirgin bir şekilde izleyen korumalar kapıyı açmışlardı hemen. Vedat ise yürüyüp gitmeden önce bir an Güney'in duru yüzüne bakmıştı. Güney sakin görünmek için tüm çabasını harcıyordu o sırada...

"Görüşürüz Güney..." dedi ona. Öfkesi tamamen yok olmuştu Vedat'ın artık. Hatta dudaklarının kenarında bir gülümseme bile vardı. Genç kadının cevabını beklemeden uzaklaştı. Zaten Güney de bir cevap vermeye niyetli değildi.

Arabada geri dönerlerken, herkes sessizdi. Güney birazdan bir fırtınanın kopacağını hissediyordu. Tahir araba içinde başkaları da olduğu için ona Vedat'ı nereden tanıdığını sormamıştı. Zaten ön koltukta oturuyordu. Arabayı süren Doğan ise radyodan güzel bir müzik açmıştı. O tatlı müziği dinlerken evin önüne geldiler. Birkaç dakika sonra da yeni başlayan yağmura yakalanmadan içeriye girmişlerdi.

"Güzel düğündü..." dedi Doğan rahat bir tavırla. "Bir şeyler içer miyiz?"

"Ne isterseniz hemen hazırlayayım." dedi Ayşe Hanım kabanının düğmelerini çözerken.

"Saat bire geliyor." diye mırıldandı Tahir. "Üstümüzü değiştirip yatsak iyi olur. Sen bir şey içmek ister misin Güney?"

Genç kadın başını salladı iki yana. "Hayır... Gerçekten ben de üzerimi değiştirip yatsam iyi olacak... Güzel ve yorucu bir geceydi.

Halay bile çektim." Gülümsedi usulca. "Ben yatsam bile siz istersəniz oturabilirsiniz tabii. Size engel olmayayım."

"O halde ben de yatayım." dedi Tahir.

"Peki..." diye onayladı Doğan. Ben biraz daha oturacağım. Anneme telefon açmam lazım. Bu saatte orası müsait olur. Görüşürüz hadi. Yarın da kalmak istemediğinize emin misiniz?"

"Pazartesi önemli bir toplantım var. Kalamayız..."

Karşılıklı olarak iyi geceler dileğinden sonra Tahir ve Güney merdivenlere yöneldiler. Birlikte ikinci kata çıktıktan sonra Tahir onu kapısının önüne kadar geçirdi. Genç kadın kapıyı açtı. Dönüp ona baktı. Bir an bakıştılar...

"Vedat'ın kim olduğunu sormayacak mısın?" dedi yumuşakça.

Tahir gülümsedi hafifçe... Ama çok neşeli değildi. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü biliyorum..."

Güney onun bunu anlamasına kısmen şaşırmıştı. Elbette Tahir'in ne kadar zeki olduğunu biliyordu. Yakında Güney'in her şeyi bildiğini de anlayacaktı. Bu kaçınılmazdı. "Anladın mı?" diye sordu yavaşça.

"Tahminimden yakışıklıymış..."

"Onu sevmiyorum..."

"Ne?"

"Sandığın gibi değil... Onu gerçekten sevmiyorum Tahir... O zamanlar... hoşlandığımı... hatta sevdiğimi sanmış olabilirim. Ama inan ki şu an onu sevmiyorum."

Genç adam gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Açık kapının ağzında öylece bakışıyorlardı. Genç kadının mavi gözleri dupduru ve dürüst bakıyordu. Tahir'inkiler ise ne düşündüğünü belli etmeyecek kadar koyu duruyordu.

"Bunu bana neden açıkladın ki?" diye mırıldandı sonra genç adam yavaşça.

"Çünkü bana inanmanı istiyorum... Seninle evlenmek istemediğim için kızdığını biliyorum. Ama inan ki Vedat'ı hâlâ sevdiğim için değil... Sebebi bu değil..."

"Sebebi her ne ise sormak istemiyorum." diye homurdandı Tahir. "Bugün onu orada görmek senin için de sürprizdi sanırım, değil mi?"

"Evet. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Nişanı bozunca onu bir daha görmedim..."

"Neden bozdun nişanı?"

"Beni... Beni sevişmek için... zorlamaya kalktı." Tahir derin bir nefes almıştı. Güney usulca ekledi. "Hem de... kardeşim Cihat'ın öldüğü hafta..."

Genç adam bir an durduktan sonra ona doğru uzandı. Genç kadını usulca kollarına aldı. Güney de hemen o güvenli kollara sığındı. Yüzünü geniş göğsüne yasladı... Mis gibi kokan teninin kokusunu algıladı. Birkaç saniye öylece durdular. Genç adamın dudakları Güney'in saçlarındaydı. Neden sonra dudaklarını geri çekti.

"Peki sen... Sadullah'ın... bizim için söylediklerini... sormayacak mısın?"

Genç kadın minicik bir kasılma ile bu sözleri düşündü. Sormak istemediğini hissetti. Elbette o adamın neden öyle dediğini çok iyi biliyordu. Doğan'ın, Tamer'in ve Tahir'in gizli kimliklerine gönderme yapmıştı. Ancak bunu bildiğini henüz Tahir'in öğrenmesini istemiyordu. Daha... Daha bu adama doyamamıştı ki... Sonrasından çok korkuyordu.

"Hayır." diye fısıldadı. "Sormayacağım... Ama sen bir keresinde... işadamlarının çok düşmanı olduğunu söylemiştin. Çekemeyenler... Kıskananlar... Sanırım böyle bir şey değil mi?"

Bu sefer kasılma sırası Tahir'de idi. Genç adam öpücüklerine ara verdi bir an. Sonra yeniden o mis kokulu saçlara değdirdi dudaklarını...

"Evet..." dedi yavaşça. "Öyle bir şey..."

26. BÖLÜM

Otelden ayrıldıklarında, Vedat oldukça heyecanlıydı. Güney'i üç sene sonra görmüş olmak harika bir şeydi. Onun bu kadar güzel olduğunu unutmuştu. Güney bu üç sene içinde olağanüstü güzelleşmişti. Bakışları, duruşu falan aynı gibiydi ama bir şeyler değişmişti işte. O şahane saçları daha da uzamıştı. O siyah elbise ona ne kadar da yakışmıştı Tanrım! Bir içim su olmuştu. Fiziği adeta mükemmelleşmişti. Düğün boyunca çevresindeki kadınlara bakmıştı ama onun saf güzelliği ile yarışacak bir tek kadın görememişti. Lobideki hayali hep aklında gezinmişti.

Ne kadar da ahmaktı!

Üç sene önce… O gece… ona öyle davranmamış olsaydı o güzel kadın şimdi kendi karısı olacaktı. Bu gece belki de kolunda o sahte kızıl olacağına, peri kadar güzel olan bir kadın olacaktı. Ve nasıl oluyor da en büyük düşmanının yanında çalışıyordu?..

Dayısı ve yengesi o gece arabalarıyla geri döneceklerdi. Düğünden birkaç gün önce iş için gelen dayısı, düğünü de denk getirince gitmek için ısrar etmişti. Aslında kendisi için de iyi olmuştu. Önceleri gitmek istemese de onları yalnız bırakmamak adına gitmeyi kabullenmişti. Ve orada… hayatının en büyük sürprizlerinden birisiyle karşılaşmıştı.

Parmakları kaşındaki ince çizgiye gitti…

Sonunda bunu kendisine yapan adamı bulmuştu. Hem de hiç tahmin etmediği bir yerde… Hiç tahmin etmediği bir kişiyle…

Emin olmalıydı. Neredeyse emindi ama yine de emin olmalıydı işte… Muhteşem hayalet ekibinin üç gizli elemanını keşfettiğine inanamıyordu. Kendisinden bile uzun, iri üç adamı aynı anda aynı mekânda görmüştü. Daha evvel akıl etseydi bunu tahmin edebilirdi. Yine de çıkışta Tahir ve Doğan ile karşılaşıncaya kadar ve dayısının onun adını söylemesine kadar hiç aklına bile gelmemişti. Kimlikleri bir sır olan bu üç adamın böylesine zengin işadamları olacağını nereden tahmin edebilirdi? Bu ne harika bir kimlik gizleme yöntemiydi? Kim inanırdı ki film artistleri kadar yakışıklı ve çekici üç adamın amansız bir devlet ajanı olacağına? Kendisi bile onları hep asker kökenli zannetmişti ve sadece adını bildiği Tahir'i ülkedeki bütün askeri birimlerde araştırıp durmuştu. Sonunda erişemediği tek birim olan uluslararası Ghost biriminde çalıştıklarını düşünmeye başlamıştı. Bu konuda da yanılmadığına emindi.

Araba Bornova semtindeki evinin önüne geldi. Dayısı buradan devam edecekti. Korumaların ikisi İzmir Valiliğinindi ve geride kalmışlardı. Diğer ikisi ise Ankara'ya kadar araba ile onlara eşlik edeceklerdi. Vedat arabadan inip yengesinin elini sıktı.

"Güle güle yenge…"

"Sağ ol Vedat…" dedi kadın biraz cırtlak sesiyle. Dayısı çok yakışıklı olmadığı için aldığı kadının da çok güzel olması beklenemezdi zaten ama sesi hakikaten insanın beynine işleyecek kadar kötüydü.

"Dayı!.." diye gözlerini dayısının yüzüne dikti. "İki dakika konuşabilir miyiz?"

Durdukları yer sakin bir yerdi. Korumalardan birisi de milletvekili ile birlikte indi ve biraz uzak bir yerde emniyeti gözeterek beklemeye başladı. Fırsatı değerlendiren Sadullah da cebinden bir sigara çıkarıp yaktı ve yeğenine baktı.

"Ne oldu?"

"O Tahir denen adamın seninle ilgisini sorabilir miyim?"

"Üzgünüm… Bunu söyleyebilmem mümkün değil."

"Hadi dayı! Ondan nefret ettiğin belli…"

"Olabilir. O ikimiz arasındaki bir mesele… Seni ilgilendirmez." dedi dayısı biraz sert bir sesle. Sigarasından derin bir nefes almıştı. Kendisinden çok daha uzun olan yeğenine bakıyordu.

"Sana neden öyle konuştu?"

"Söyledim sana… Bu politik bir mesele… Sana söylemem doğru olmaz."

"Peki, tamam. Sana bir şey soracağım… Ama doğru cevap vermeni istiyorum…"

"Beni sorguya çekmiyorsun umarım?"

"Hayır. Sadece… Sadece bir şeyi kesinleştirmeye çalışıyorum."

"Neymiş o?"

"Bu Tahir'i iyi tanıdığın kesin… Senin bir zamanlar… bakanken bir komisyonda çalıştığını hatırlıyorum. Size bağlı bir de özel tim vardı değil mi?"

"Ne gibi?"

"Adı Ghost… Yani şu hayalet ekip… Kim oldukları bilinmeyen, toplam yirmi kişiyi geçmeyen bir grup…"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu dayısı biraz şüpheyle.

"Bunu bilmeyen mi var? Ben askerim biliyorsun… Her ne kadar varlıkları inkâr edilse de her rütbeli askerin hayalidir o ekibe girmek…"

"Sen giremezsin." dedi dayısı net bir şekilde. Neredeyse homurdanmıştı. "Ben senin için bir istek yapmıştım zaten… Ama senin sicilinde pürüzler çıktı."

Vedat bunu ilk kez duyuyordu. "Gerçekten mi?" dedi biraz hayretle. Sesi şaşkındı. "Bunu bilmiyordum."

"İstek yaptığımı bilmiyor olabilirsin ama sicilindeki pürüzleri eminim biliyorsundur. İyi bir asker olarak görülmene rağmen bazı aykırı görüşlerini çevrenle paylaşman doğru olmamış. Bazı yanlış

insanlarla da gözüktün… Ağabeyinin terörist damgası yemesi de ayrı bir olay tabii…"

"Ağabeyim kendi idealleri için öldü." dedi Vedat donuk bir sesle. "Öldürüldü…"

"Biliyorum… Ama ağabeyin bir aptaldı. O yüzden öldü. Senin de çok akıllı olduğun söylenemez. Ben olmasam bugüne kadar ya yakalanırdın ya da öldürülmüş olurdun. Babana sözüm olduğu için seni koruyorum. Ne yazık ki senden başka yeğenim yok!"

"Dayı!.. Gençliğimde biraz aptallık yaptığım doğru ama…"

"Gençliğinde mi? Dalga mı geçiyorsun evlat? Hâlâ aptallık ediyorsun… O Ankara dışındaki, patlayan villadan senin kurtulmanı sağlayan benim. Her yere parmak izlerin sinmişti. Ben olmasam seni bulmaları an meselesi olurdu."

"Sen… Sen onu biliyor musun?" diye neredeyse kekeledi Vedat.

"Biliyorum tabii… Bana bak. Sen beni aptal mı sanıyorsun? Benim konumuma kolay gelinir mi sanıyorsun peki? Sen sürekli benim kontrolümdeydin. Ben senin ne gibi işlerle uğraştığını çok iyi biliyorum… Önceleri şüpheleniyordum ama sonradan emin oldum. Bugüne kadar yakalanmadıysan bu nasıl oldu sanıyorsun?"

"Ben bu düzene karşı savaşıyorum."

"Hepimiz bir şeylere karşı savaşıyoruz… Ama senin gibi körü körüne, aptalca hamleler yapmıyoruz."

Vedat'ın şaşkın kaşları bu sefer şüpheyle çatılmıştı. "Sen de sisteme karşısın değil mi?"

"Aptallaşma! Sistemden bana ne? Ben hayatımı devam ettirmek için elimden geleni yapıyorum. Şu anki konumuma gelmek için zeki olmak gerekse de biraz fedakârlık yapmadan başarılı olmam çok zordu. Birilerine ödün vermek zorundasın… Birilerinden emir almak zorundasın."

Yıllardır ilk kez böyle açıkça konuşuyorlardı. Vedat'ın duruşu biraz değişti. Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun dayı?"

"Bildiğin şeyler… Birileri hükümet kalkınsın ister, birileri de tam tersini… Birileri ülkede huzur ister, birileri de kargaşa… Bunları yapmanın yolları çeşitlidir ama seninki gibi aptalca yöntemler, okyanusta bir su damlası gibidir. Koordineli olmazsa çok fayda etmez. Birkaç gün toplumda infial uyandırır o kadar. Benim terörle işim olmaz. Ben beni destekleyenler ne isterse onu yaparım… Ama içinde cinayetler olmasından hoşlanmıyorum. Ben zekâ kullanarak

yapılan hamleleri seviyorum. Terörle olsaydı bugün birçok ülke teröristlerin elinde olurdu…"

"Bence çok etkili bir yöntem…" diye mırıldandı Vedat.

Sadullah sigarasından derin bir nefes çekti. Kaşları çatılı bir halde yeğeninin yüzüne üfledi birkaç saniye sonra. "Sen huzursuzluk çıksın seviyorsun… Gücün elinde olmasından hoşlanıyorsun. Öyle değil mi?"

Vedat derin bir nefes aldı. "Birçok kişinin hayatının bana bağlı olduğunu bilmek… bazen güzel oluyor."

"O yüzden asker oldun sanırım?" Dayısının bakışları yeğenini anlamak ister gibi bakıyordu. "Senin gibi insanlar Tanrı rolü oynamayı severler. Öldürmek veya sağ bırakmak… Asker olunca bunu başaracağını düşündün. Öyle değil mi?"

"Benim için iyi bir meslekti…" diye kıvırdı Vedat.

"Ve iyi bir kamuflaj."

Genç adam omuzlarını silkti. "Çok imkânı var…"

"Tanrı rolü oynarken bir gün öleceksin. Bunu biliyor musun?"

"İdeallerim için öleceğim… Ağabeyim gibi…"

"Buna izin vermem. Babana sözüm var… O yüzden son üç yıldır olduğun gibi artık akıllı ol ve işi biz politikacılara bırak. Basit bir kanun tasarısı bile senin onlarca eyleminden daha etkilidir…"

"Eylemlerin faydası inkâr edilemez dayı. Korkan insanlar her zaman düzene karşı ayaklanırlar."

"Bu dediğinle olmaz. Ama hayalet ekibe girebilseydin bize çok faydan olurdu. Ne yazık ki ne o ekibi kapattırabildim ne de seni oraya sokabildim…"

"O Tahir denen adam da o ekipte değil mi?"

"Bak… O adam çok tehlikeli… Ondan uzak dur!"

"Bir tek mermi kadar tehlikeli ancak…" diye homurdandı Vedat. "Dayı! Senden tek bir soruma cevap vermeni istiyorum. Madem o patlamayı biliyorsun, başka şeyler de biliyorsundur. Ben eminim ama yine de sormak istiyorum. O gece… eve baskın yapan Tahir isimli adam… bu gece gördüğümüz adam mıydı? Ben yüzünü tam görememiştim. Yüzüm gözüm kan içindeydi. Ama hayal meyal hatırlıyorum. Ve o beyaz saçlarını çok iyi hatırlıyorum. Oydu değil mi?"

"Evet dersem ne olacak?" diye mırıldandı dayı.

"Çok şey. Sen söyle ne olursun! Bu çok önemli."

"Bunlar devlet sırrı Vedat… Her ne kadar yaptıklarımda bağımsız değilsem de… yemin ettim ben bu konuda…"

"Ama… ikimiz de… kendi çıkarlarımızı biliyoruz artık değil mi? Ağabeyimi Tahir isimli bir adamın öldürdüğünü biliyor musun?"

"Her ne kadar az duyulan bir isim olsa da Tahir pek çok kişinin ismi olabilir." Neredeyse kızgınlıkla homurdanmıştı Sadullah. Yeğenine doğru bir adım attı. Gözleri kısılmıştı. "Ağabeyini öldüren kişinin adını bilmiyorum. O çatışmada iki küçük kızı rehin alıp elindeki bombayla birlikte patlatma tehdidi yapmasaydı, ağabeyin de ölmeyecekti. Hem de bunu Yunanistan'daki elçilikte yaptı. O anda bir hayalet ekibin orada olması da onun şanssızlığıydı. Ama sana tavsiyem, bu Tahir denen adamdan uzak dur… Sadece çok zengin olduğu, çok çevresi olduğu için falan değil… Başbakanı bile etkileyecek kadar karizmatik ve iyi konuşan birisi olduğu için de değil… Bu adam görünen kısmının dışında… çok tehlikeli. Sen evi başlarına yıktığında bile ölmediler. Dokuz canlı bunlar…"

Ağzından kaçırdığının farkında değildi. Belki de bilerek kaçırmıştı. Vedat'ın dudakları kıvrıldı. Onun uyarısını umursamamıştı bile. "Demek onlardı." dedi gülümseyerek. "Ve bu gece üçü de aynı yerdeydi… Ne şanslıyım!"

Sadullah sigarasını fırlatıp attı. Canı sıkkın bir halde yeğenini süzdü. "Umarım korumasız gezdiklerinin farkındasındır." dedi ona.

"Bu daha iyi ya?"

"Ne yapacaksın peki?"

"Basit." diye mırıldandı Vedat keyifle. "Ağabeyimin intikamını alacağım. Ve şu suratımdaki dikişlerin."

"Onları öldürmeyi mi düşünüyorsun yani?"

"En son planım bu olacak tabii…" dedi ağır ağır Vedat. Gözleri bir çılgınınki gibi ışıldıyordu şimdi. "Ve işime Tahir'den başlayacağım."

"Asla beceremezsin. Yanlarına bile yanaşamazsın."

"Önemli bir silahım var ama?"

"Neymiş o?"

"Güney tabii."

"O kadının sizinle ne ilgisi var ki? Senin eski nişanlın olması onu öldürmen için sana yardım etmesini sağlamaz. Üstelik adama bakışlarını görmedin mi?"

Vedat küçük bir kahkaha attı. "Elbette sağlamaz… Ama daha önemli bir kozum var… Anladığım kadarıyla Güney yanında çalıştığı

adamın ve arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyor. Bu kadar büyük bir tesadüf olamaz."

"Anlayamıyorum!" Sadullah'ın sesi tersti. "Şunu açıkça söylesene…"

"O patlamada ölenlerden birisi de… Güney'in kardeşiydi."

"Eee? Ne olmuş ki?"

"Bir şekilde bana yardım edeceğine eminim… Neticede onun öldüğü gece evi basanların kimliğini öğrenmek, kendisine şok olacaktır."

"Ama ev onların yüzünden patlamadı. Senin yüzünden patladı."

"Evet ama o bunu bilmiyor. Kardeşinin bir trafik kazasında öldüğünü sanıyor. Neden bilmem ama bir şekilde kardeşi Cihat'ın ölümünü örtbas etmişler. Kardeşinin vurulduğunu çok iyi hatırlıyorum. Hem de Tahir'in silahıyla. Ben oradan uzaklaşmadan önce benden yaralı bir halde yardım istemişti. Ne yazık ki ona yardım edebileceğim bir pozisyonda değildim."

"Kaçtın yani? Onu orada bıraktın?" diye sordu dayısı onu küçümsercesine…

"Başka şansım yoktu…"

"Ve evi patlatarak onun da ölmesine sebep oldun. Eğer o bombaların çoğunu bulmamış olsalardı, bir sürü kişi daha ölecekti. Senin için orada olan o çocuklara, beynini safsatalarınla doldurduğun gençlere hiç acımadın mı?"

"Dayı! Biliyorsun ki hedefler için birileri harcanabilir. Siz de politik olarak bunu yapmıyor musunuz?"

Sadullah garip bakışlarla onu süzüyordu. "Bence senin tedavi olman lazım." dedi soğuk bir sesle. "Ama şu beyaz saçlı kızın hikâyesi… ilgimi çekti doğrusu. Bu konuda… başka şeyler yapabiliriz."

Bu sefer meraklanma sırası Vedat'taydı. Dayısının kendisi hakkında söyledikleri sanki onu hiç rahatsız etmemişti. Ruhsal bozukluğu olan çoğu hasta gibi kendilerindeki çarpıklığı bilinçaltından hissediyorlardı. "Ne gibi?"

"Tahir'i öldürmek sorunu çözmez… Benim işime yaramaz. Onlar gider, başkaları gelir. Bizim istediğimiz, o grubun tamamen yok olması… İçeride ve dışarıda bir sürü işimize engel oluyorlar. Ayrıca… kendi intikamım için de… hoş olacağını kabulleniyorum. Tahir'i ülke genelinde rezil edip gözden düşürebilirsek, hayalet ekibe de

bir zarar verebiliriz... Onları gözden düşürecek bir açıklarını bulmalıyız..." Sadullah'ın da gözleri parlamaya başlamıştı.

"Ya sonra?.." diye sıkıntıyla mırıldandı Vedat. "Bu benim işime yarayacak mı?"

"Sonra ne istersen yap... Senin meselen. Ama önce elimizdeki kozları doğru kullanmalıyız. Şu senin eski nişanlıdan faydalanabilirsek harika olur... İstesek bundan daha uygun bir fırsat bulamazdık."

"Öyle mi?"

"Öyle." Bakışları değişti. "Bana bak! Benden haber beklemeden tek bir şey yapmayacaksın... Her şeyi mahvetme. O kızı arada sırada ara ve senin varlığına yeniden alışmasını sağla. Unutma: Kuzu gibi uysal ve sevimli olacaksın."

27. BÖLÜM

Güney, Tahir'in bürosunda, camdan dışarıyı seyrediyordu. Öylesine güzel bir kar yağıyordu ki... Gerçi ülkenin her yeri kar altındaydı. Bu soğuk şubat ayında, pek çok il ve binlerce ilçe ile ulaşım imkânsız hale gelmişti. Köy yollarını düşünemiyordu bile... Ama bu pencereden bakınca, nazlı nazlı yağan kar gerçekten de güzel gözüküyordu işte. Hiç de tehlikeli gibi değildi. Özellikle böyle sıcak ve güvenli bir çalışma ortamında iken...

Kulağına bir ses geldi...

Önce ne olduğunu anlamadı. Sonra bunun bir telefon sesi olduğunu fark etti. Gözlerini karlı Ankara manzarasından ayırdı. Başını çevirip bakındı. Masanın üzerindeki telefon bir iki titreşimden sonra çalmaya başlamıştı. Hayret, Tahir telefonunu burada mı bırakmıştı? Belki de toplantı çok uzun sürmeyeceği için yanına almaya gerek görmemişti. Öyle ki kendisini bile çağırmamıştı toplantıya.

Gidip telefonu eline aldı. Bilmediği bir numaraydı. Açma düğmesine basıp cevap verse miydi? Sorun olur muydu acaba? Ama bunda ne vardı ki? Özel bir şeyse zaten karşıdaki kimse konuşmak istemezdi... Hem genç adamın bu numarasını çok kişi bilmezdi. Birisi biliyorsa eğer, önemli birisi olmalıydı.

Yeşil açma düğmesine bastı.

"Alo? Tahir?" diyen kalın bir ses duyunca durakladı. Telefondan bile adamın sesinin güzel olduğu anlaşılıyordu.

"Özür dilerim... Tahir Bey yerinde yok. Telefonunu masasında unutmuş sanırım."

"Siz yardımcısı mısınız?" diye rahatça sordu karşıdaki adam...

"Evet efendim. Ben Tahir Bey'in yardımcısı Güney'im." dedi genç kadın. Bir yandan da bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Telefondaki adam sevimli bir ses tonuna sahipti. "Peki, Güney Hanım... Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Tahir'in eski bir arkadaşıyım. Toplantısı bitince ona Akın Kozak'ın kendisini aradığını söyler misiniz?" dedi tatlı bir tonla. Buna rağmen yine de ciddi ifadesi hissediliyordu.

Güney onun kim olduğunu hemen anlamıştı. Evet, bu o ünlü, mavi gözlü güleç adam olmalıydı. Bahsini arada sırada duyduğu, sürekli gülümsediği söylenen dördüncü kişiydi. Gülümseyen bir yapısı olduğu ses tonundan bile hissediliyordu.

"Evet, Akın Bey! Hemen söylerim... Tahir Bey bu numaradan size döner..."

Karşıdaki adam ılık bir tonla mırıldandı. "Teşekkürler..."

Daha fazla konuşmamıştı. Telefon kapanmıştı. Genç kadın elindeki telefona baktı bir an. Sonra onu siyah pantolon ve beyaz gömleğini tamamlayan erkeksi yeleğinin cebine attı. Kıyafeti biraz erkeksi olabilirdi ama buna rağmen geçen sürelerde daha da kadınsı olduğu söylenebilirdi. Kendisi farkında değildi ama neredeyse her gün daha da güzelleşiyor ve daha da çekici oluyordu.

Kendi odasına gidip bir iki küçük işini halletti. Natalia'nın düğününden bu yana üç ay geçmişti. O düğün gecesi Tahir'i odasına davet etmek istemişti ama genç adam bunun doğru olmayacağını söyleyerek reddetmişti. Hâlbuki Güney onu hem evlilikle ilgili kırdığı için hem de Vedat konusundaki anlayışı için ödüllendirmek istemişti. Aslında o da başkasının evinde sevişmelerinin doğru olmayacağının farkındaydı. Yine de onu odasına davet etmiş ve gelmesini çok istemişti. Tahir kendi odasına gidince de üzülmüştü doğrusu...

Tabii, Tahir diğer akşam Ankara'da kaybettikleri zamanı kolayca telafi etmişti. Eve gitmesine de izin vermemiş, sabah birlikte duş almalarından sonra şirkete beraber gitmişlerdi. Arada birlikte gittikleri için dikkat çekmeyeceklerini düşünmüştü Güney. Zaten çoğu çalışan onlardan sonra geliyordu.

Aklı Akın'da olarak beklemeye başladı. Adamın aradığını Tahir'e söylemeyi unutmak istemiyordu. Bu ara biraz dalgın olmuştu. Laptopunda hazırladığı bir raporu son kez kontrol ederken içeriye Tahir girdi. Siyah pantolonu ve gri kaşe ceketiyle fazlasıyla şık duruyordu. Onun masasının arkasına geçişini cam bölmeden izleyen Güney yerinden kalkıp yanına gitti.

"Telefonunu burada unutmuşsun." dedi ona.

Genç adam elini uzatıp genç kadının incecik beline sarılivermişti. Kendisine çekiverdi kolayca. Güney narin bir dal gibi ona kıvrılmıştı. Gülümseyerek yüzünü bluzunun üzerinden dik göğüslerine yasladı. "Evet." dedi sesi boğularak. Bir iki saniye derin nefeslerle genç kadının göğüslerinin mis gibi kokusunu çekti. Sanki dinlenmeye çalışır gibiydi. Sonra mırıldandı. "Arayan mı oldu?"

"Akın Bey aradı…"

Tahir hemen yüzünü geri çekmişti. Kaşları çatıldı biraz. "Nihayet. Aptal adam! Ortadan kayboldu birden. Sesi nasıldı? Bir sorun var mıymış?"

"Gayet iyiydi. Bir sorun olduğunu zannetmiyorum." Genç kadın açık kapıya doğru baktı ürkekçe. Sonra eğilip genç adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Birisi gelecek şimdi koca adam. Bırak beni hadi!" Onun kalın kolundan kurtulunca da fazla uzaklaşmak istemedi. Bacakları onun dizine değiyordu. Elini yeleğinin cebine attı. Telefonu çıkardı. "Numarası telefonunda yazıyor... Üçünüzün arkadaşı olan Akın mı bu?"

"Evet. Hapisteydi. Bugün çıktı… Tamer de onu Elazığ'da bekliyordu. Neredeymiş?"

"Söylemedi…"

"Çocuk ruhlu… Kim bilir ne yapıyor."

"Bana onu hiç anlatmadın?" dedi Güney hafif bir merakla. "Duyduklarımı da hep Gülşah abladan öğrendim."

"Anlatacak bir şey yok…" dedi Tahir ciddi bakışlarla. Ama Güney artık onun o halde bile bir gülümseme ifadesi taşıdığını biliyordu. Bunu yüreğinde hissediyordu. Tahir çok uzun zamandır gerçekten keyifli bir adam tipine bürünmüştü. Bunda kendi varlığının etkisini biliyordu elbette ve gerçekten de bundan hoşlanıyordu.

"Yine de özetlersen sevinirim…"

"Peki… Ne merak ediyorsun?"

"O da sizin gibi işadamı mı? Kıbrıs'taki otele ortakmış galiba?"

"Evet öyle, ama asıl mesleği askerliktir. Bir zamanlar çok başarılı bir kurmay subaydı."

"Sizin bir askerle ortaklığınız nasıl olur ki?" diye sordu Güney. Cevabın çoğunu bilse de bir kısmını merak ediyordu. Tabii, Tahir her şeyi tam açıklamayacaktı. Bu kesindi.

"Uzun bir hikâye…" diye mırıldandı Tahir de onu yanıltmadan.

"Peki, niye hapse girdi? Gerçekten de cinayet mi?"

"Gülşah mı söyledi sana?"

"Evet… Bir cinayete göre erken çıkmıyor mu hapisten?"

"Hafifletici sebepler vardı," diye mırıldandı Tahir.

"Anlatsana bana, ne olmuş? Sen hepsini biliyorsun değil mi?"

"Tabii… Dinle o zaman. Akın bir görev sırasında küçük bir kızın öldürülüşüne şahit olmuş. Mardin'de bir köyde görev dönüşü misafir olarak kalıyormuş. Kaldığı evin küçük kızı, kendi yaşındaki bir arkadaşı ile oynuyormuş. Bu kız birden bayılmış. Akın da onu alıp yakındaki bir karakol noktasına götürmüş. Oradaki kontrolde küçük kızın hamile olduğu ve bunun stresi ile bayıldığı ortaya çıkmış. Hamile olduğunu ilk öğrenen ve aileye mecburen haber veren de o… Olay ortaya çıkınca da biraz karışıklık oluyor sanırım. Kızı hamile bırakanın amcaoğlu olduğu anlaşılıyor. O gece Akın'ın zoruyla olay fazla büyümüyor. Tüm gerginliğe rağmen her şey kontrolde gibi gözüküyor. Ama ne yazık ki sabaha karşı aile konseyinin kararıyla küçük kız karnında bebeğiyle bıçaklanarak öldürülüyor. Hem de pis bir ahırda… Feci bir ölüm… Akın da bu kanlı manzarayı görünce öfkeden deliye dönüyor. Olayı gerçekleştiren ağabeyin sırıtarak, yaptığı işi bir marifetmiş gibi gösterdiğini duydum. Üstelik de Akın'a çanak tutuyor. Yoksa öyle gözü dönecek birisi değildir. Kızın ölümüne sebep olan üç ağabeyden ikisini orada öfkesine yenik düşüp öldürüyor. "

"Ne feci… Gerçekten üzücü…" diye mırıldandı Güney. "Onun gibi birisinin hapse girmesi zor olmalı. Neşeli birisi olduğunu duymuştum… Gülşah abla onun hep gülümsediğini, hayat dolu bir adam olduğunu söylemişti."

"Evet, bazı yönlerden sana benzer…" dedi Tahir rahat bir tonla. Bir eli genç kadının bacağı ile kalçası arasında gezinmeye başlamıştı. "İyi anlaşacaksınız sanırım. Ankara'ya gelecekti… Tamer onu alıp getirecekti ama nasıl olduysa Akın ortadan kayboldu. Endişelendik

doğrusu… Çünkü ölen küçük kızın üçüncü ağabeyinin ve babasının Akın'ın peşinde olduğuna dair duyumlar var…"

"İntikam mı almak istiyorlar?"

"Elbette… İki kardeşi öldürdü. Akın haklı bile olsa, baba ve son kardeşin hedefi şimdi."

"Ne biçim bir zihniyet ki bu?"

"Kan davaları doğuda pek çok yerde hayatın gerçeği güzelim… Biz de şimdilik Akın'ın emniyette olmasını istiyoruz. Çünkü o iyi bir dost…" Onu kalçasından tutup kendine çekti hafifçe. "Hadi bir daha öp de gecikmeden onu arayayım ben de…"

Güney gülümseyerek ona baktı. Evet kocaman bir adamdı ama bazen öyle sevimli oluyordu ki, tıpkı bir çocuk gibiydi. Herkesin çekinip ürktüğü dağ gibi Tahir Bey'in çocuksu olduğunu söylese, herkesin kendisine güleceğini biliyordu da üstelik…

Eğilip dudaklarına biraz uzunca bir öpücük kondurdu. Kendisini geri çekti… Sonra… Sonra çok hoşuna gidince yeniden eğildi dudaklarına… Uzun uzun öptü onu…

"Bu nasıldı?" dedi keyifli bir tonla. İri avuçlar göğüslerini zorlayınca gülerek geri kaçtı. "İyiymiş, belli…" dedi ona. "Hadi telefonunu et. Adamcağız beklemesin seni…"

Tahir o güzel öpücükten sonra derin bir nefes çekti ve isteksizce genç kadının elinden telefonunu geri aldı. Ekrandaki son arayan numaraya baktı öylesine… "Tanımadığım bir numara… Akın'ın değil. Kimin telefonu ki bu?" diye mırıldandı.

O sırada Güney'in telefonu da çalmaya başlamıştı. Genç kadın kendi telefonunun ekranına baktı. Garipti ki o da bu numarayı tanımıyordu. Tahir'den uzaklaştı biraz. Onun dikkatini dağıtmak istemiyordu.

"Alo?" dedi sakin bir tonla.

"Güney?.. Merhaba!"

Genç kadın şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Bu kişinin kendisini aramasını hiç beklemiyordu. Hiç istemese de konuşmak zorundaydı. Tahir'den iyice uzaklaştı. Hatta normal bir şey yapıyormuş gibi kendi odasına gitti. "Vedat?" dedi biraz mesafeli bir sesle. Onu İzmir'den sonra hiç görmemişti. Telefonunu nereden öğrenmiş olabilirdi ki? Bu numara yeni numarasıydı. İşe girdiğinde Tahir ona almıştı.

"Evet, benim… Nasılsın?"

Genç kadın koltuğuna oturdu ve gözlerini Tahir'e çevirdi. Genç adam da kendisi ile ilgilenmeden telefonda konuşuyordu.

"İyiyim Vedat da… Beni niye arıyorsun?"

"Benimle böyle soğuk konuşunca çok üzülüyorum Güney…"

"Üzgünüm… Daha başkası elimden gelmiyor," dedi genç kadın. "Numaramı nasıl buldun?"

"Çok uğraştım doğrusu…" diye sevimli bir sesle itiraf etti genç adam. "Ama elde ettim işte… Benim de dostlarım var. Senin o iri patronun kadar geniş çevremiz olmasa da birkaç kişiyi tanıyorum."

"Buna ne gerek vardı ki?"

"Seninle konuşmak istedim. Yine eskisi gibi olmamızı istiyorum… Son gece iyi ayrılmadık."

"Ben o geceyi unuttum gitti Vedat! İçin rahat olsun. Eskisi gibi olmamız ise imkânsız. Biz nişanlıydık ve bitti."

"Dost da mı olamayız?"

"Dost da olamayız… Sanmıyorum. Ama inan bana sana karşı içimde bir kızgınlık beslemiyorum…"

"Neyse. Hiç değilse bu güzel. Kızmadığına sevindim… Bak gerçekten, bir yerde oturup bir şeyler içebilir miyiz?"

Güney gerilmişti elinde olmadan. Birlikte bir şeyler içmek mi? Sonunda beklediği sıkıntılı haberi almıştı ve bundan hoşlanmamıştı. "Ankara'da mısın?" diye sordu donuk bir sesle.

"Evet. Üf! Felaket bir yolculuktu… Dün geldim ama kar yolları kapamak üzereydi. Yerleşir yerleşmez seni aramak istedim. Güzel bir kadınla bir bardak çay çok iyi gelecek doğrusu… Bana bu iyiliği yap lütfen!"

"Vedat… Üzgünüm ama seninle çay içemem…"

"Neden?" Adamın sesi hâlâ çok sevimliydi. "İnan bana çok akıllı olacağım. Sadece arkadaş olacağız. Seni kıracak tek kelime bile edersem beni bırakıp gitmekte özgürsün. Eski güzel günlerin hatırına…"

"Mesele şu ki… ben seninle çay içmek istemiyorum." dedi genç kadın duru bir sesle. "Lütfen beni bir daha arama…"

"Güney! Gerçekten çok acımasızsın." dedi adam sıcak bir sesle. "Ya, gerçekten üzgünüm. Neden kendimi affettirmem için ve dost olmamız için bana bir şans vermiyorsun?"

"İşin doğrusu… bunu gerçekten istemiyorum Vedat. Dost olamayacağımızı söylemiştim. Gerçekten üzgünüm ama şu anda sen veya bir başkası ile görüşecek durumda da değilim."

"Bir sevgilin mi var?"

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi izin verirsen, gerçekten çok işim var. Patronum laklak etmemden hoşlanmaz. Hoşça kal!"

Onun cevap vermesini beklemeden telefonunu kapattı. Öfkeyle iç çekti. Ne yüzsüz adamdı şu! İstemiyordu işte. Daha ne ısrar ediyordu ki? Geçen zaman içinde ona olan ilgisi hiç canlanmamıştı. Nasıl olup da onu sevebileceğini düşünmüştü? Ayrıldığına hiç üzülmemişti. Üstelik hayatını dolduran daha kocaman bir adam vardı şimdi...

Cuma gecesi olduğu için yine Tahir'in evine gitmişti. Hafta sonları hâlâ çok güzel geçiyordu. Genç adam onu önce yemeğe çıkarmıştı. Karlı havaya rağmen kocaman cip rahatça ilerliyordu. Güney'in arabasının lastiklerini kışlık lastiklerle değiştirmelerine rağmen genç kadın arabasını dışarıya çıkarmaya cesaret edememişti. Uzun süre sonra işe ilk kez metro ile gelmeyi tercih etmişti. Genç adamın evine gideceğinde, yanına artık eşya da almıyordu. Tahir'in odasındaki dolapta, kendisine ait bir bölme vardı artık. O bölmede ihtiyacı olan her şey vardı. Gittikçe de kalabalıklaşıyordu. Evin içi yavaş yavaş bir kadının dokunuşuna sahip olduğunu gösterecek kadar değişmişti de... Güney bile zaman zaman adamın evinde yaşadığını düşünmeye başlamıştı.

Akşam yemeği hazırladığı sırada, genç adam mutfakta onun karşısına dikilmişti aniden. Düşünceliydi. Güney merakla yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Sana bir şey öğretmek istiyorum." dedi genç adam. "Aslında uzun zamandır aklımda. Ömer'in seni rahatsız ettiği o olaydan sonra kendini savunman gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bugün küçük Zeynep'i de hatırlayınca, kesin öğrenmen gerektiğine karar verdim."

"Öğrenmek mi? Kendimi savunmayı mı?"

"Evet. İlk anda yapacağın her hareket, seni bir erkeğin ellerinden uzaklaştırabilir."

"Ne hareketi?"

Tahir ona doğru sokuldu. "Bak şimdi. Diyelim ki ben seni taciz veya tehdit ediyorum. Sana bu kadar da yakınım. Ne yaparsın?"

"Tokadı vurur kaçarım."

Tahir güldü. "Senin tokadın benim yapımda bir adamı durduramaz." dedi. "Daha etkin yolları da var. Bak. Bir erkeğin iki noktası oldukça hassastır. Bir kasıkları, iki suratı. Ya suratına sıkı bir

kafa atacaksın ya da kasıklarına sıkı bir tekme geçireceksin. Hepsi bu. Tamam mı? Karşındaki adam boş bir çuval gibi yere düşer."

Güney inanmazca ona bakıyordu.

Tahir ise sabırlı bir adamdı. Onu karşısına almış ve defalarca nasıl kafa atacağını, nasıl kendi yüzünü parçalamadan karşısındaki hasmının burnunu kırabileceğini göstermişti. Güney'in uzun boylu olması da bir avantajdı. Genç kadın önce gülerek bunları ciddiye almamış olsa da, yirmi dakika sonra gerçekten de bir şeyler öğrenmiş bir halde çalışmayı tamamlamıştı. Artık bir erkeğin kasıklarına nasıl vurulacağını ve burnunu nasıl kırabileceğini iyi biliyordu.

Çalışma bittiğinde kendisine garip bir şekilde güveni gelmişti. Keyifli bir şekilde ellerini beline dayadı. Genç adama meydan okuyan bir tavırla baktı.

"Hey! Koca adam!" dedi şakacı bir tavırla. "Artık bana dokunamazsın. Yoksa burnunu kafanın arkasından çıkarırım."

Tahir'in kahkahası yankılandı önce. Genç adamın böyle güldüğü çok enderdi. Cevabı ise genç kadını incecik belinden yakalayıp uzun uzun öpmek olmuştu. Daha ilk saniyede Güney ne kafa atmayı ne de kasıklarına vurmayı hatırlayabilmişti. Onun ateşli öpücüğüne aynı ateşle cevap vermişti. Yemekten önce bu tatlı aperitif iyi gelmişti doğrusu.

Yemekten sonra ise yan yana iki bardak çay içmeyi bile becerememişlerdi. Tahir onu şöminenin önündeki kalın pelüş halının üzerine doğru yumuşakça yatırmıştı. Elleri yavaş ama ateşli bir şekilde ince bedeninde geziniyordu. Bluzunun sıyrılması ve çıplak göğüslerinin yine ateşli dudaklarla hapsolması üzerine Güney bedenini gerdi. Ellerini sık saçlara götürdü. Usul usul okşarken, adamın kafasını daha çok göğüslerine çekiyor, daha fazlasını istediğini belli ediyordu.

"Benden bıkmadın mı daha?" diye fısıldadı yavaşça. Bunu arada sırada soruyordu. İlişkileri neredeyse dokuz aydır devam ediyordu... Ve adamın bıkmadığını öğrenmek hoşuna gidiyordu. Göğüs uçlarını çekiştiren dudaklar gülümseyerek genç kadının dolgun kırmızı dudaklarına yanaştı.

"Bıkmış gibi mi duruyorum?" diye mırıldandı hafif bir alayla. Bunu söylerken kalçalarını genç kadının açık bacakları arasına bastırmıştı. Güney kasıklarında onun heyecanlanmış bedenini hissetti.

Hem de aralarındaki kumaşların varlığına rağmen… Bunun zevki ile gözleri kapandı biraz.

"Duymak hoşuma gidiyor…" dedi ellerini adamın kalçalarına kaydırarak. Kumaş pantolon üzerinden kavradı onları. Fazlasıyla erkeksi ve sertti. "Bıkmadığını söyle hadi…" diye fısıldadı.

Tahir'in dudakları uzun uzun öptü onunkileri. Söylemektense göstermeyi tercih eden erkeklerdendi o… Güney her ne kadar duyma taraftarı ise de bir çırpıda giysilerinin çıkarılmasına ve ateşli bir şekilde, istendiğinin gösterilmesine karşı çıkmadı. Adamın ateşi mi daha fazlaydı, şöminenin ateşi mi, bilemiyordu… İçi yanıyordu… Dayanılmaz bir şekilde yükseltilmişti yine arzuları… Her seferinde bunu nasıl beceriyordu? Her seferinde onun koca vücuduna ihtiyaç duymasını nasıl sağlıyordu?

Yerinde dönüp onun sırtını yere yapıştırdı. Gözleri buğulanmıştı arzudan…

"Esirimsin…" dedi fısıltılı bir gülümseyişle. Avuçları adamın çıplak göğsünde, dizleri de onun açık bacakları arasındaydı. Genç adamın üzerinde sadece kumaş pantolonu kalmıştı. Doğrulup deri kemerine uzandı. "Ben çırılçıplakken senin giyinik olman ne ayıp! Hem bakalım ganimetimizde neler varmış?"

Tahir sessizce onun hareketlerini izliyordu. Güney fermuarı da indirip pantolonu sıyırdı usulca… Hatta çıkarırken devrilir gibi oldu ve keyifli bir şekilde güldü. Ta ki gözleri iç çamaşırındaki kabarıklığa takılıncaya kadar…

Elini uzattı yavaşça… Çamaşırın üzerinden kavradı onun heyecanını… Gözleri genç adamın yüzüne kaydı. Tahir'e bunu her yaptığında, genç adamın gerildiğini hissediyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu. Bir erkeğe bu kadar kolayca hâkim olmak güzeldi. Usul usul gezdiriyordu elini üzerinde… Sonra daha fazlasını istedi. Avucu yukarıya doğru hareketlendi. İç çamaşırını zorlayarak sıyırdı biraz.

"5237 Sayılı Kanun'a göre işkence etmek bir suçtur," diye mırıldandı Tahir garip bir sesle.

Güney'in güzel kaşları havaya kalktı şüphe ile…

Sonra avucu sıyırdığı iç çamaşırının meydanda bıraktığı şeye kaydı. "Atıyorsun bence..." dedi yavaşça. Kendi heyecanı da yeniden artmıştı. Sevgiyle okşadığı şeyin işbirliğinden hoşlanıyordu.

"94 ve 95'nci maddeleri…" dedi Tahir kısılmış bir tonla.

"Bu işkence sayılır mı ki?" diye mırıldandı Güney. Şimdi iki elini de kullanıyordu. İnce ve narin vücuduyla genç adamın açık bacakları önünde diz çökmüş bir halde duruyordu. Çıplak vücudunda şöminenin ışıltıları yansıyordu. Kış mevsiminde bile sıcak olan ülkelere gitmişlerdi geçtikleri iki ay… Bedeni tatlı bir bronz rengindeydi. Ateşin etkisi ile altın rengine bürünmüştü. Genç adam gözünü bile kırpmadan bu şahane bedeni seyrediyordu.

"Nasıl biteceğine bağlı…" dedi Tahir yavaşça ona.

Genç kadın bir süre oynadı avucundakiyle. Meraklı bir hali vardı… Sonra eğildi… Dudaklarının hedefi belliydi. Bunu pek sık yapmıyordu. Ama canı şimdi yapmak istemişti. Hem o da her yerini öpmüyor muydu? Ve o mis gibi kokuyordu… Tahir'in her yeri güçlü ve güzeldi. Tertemizdi. Kaslardan ve bir sürü yaradan oluşan bir savaşçının vücuduna sahipti genç adam.

Ve onun daha da gerilmesi hoşuna gitmişti.

Uzun saçları yüzünden ne yaptığı görülmüyordu. Saçının birçoğu adamın düz göbeğinde bir küme oluşturmuştu. Bir süre sonra dudaklarını geri çektiğinde, kendi gözleri de ateş gibi yanıyordu. Saçlarını geriye doğru itekleyip onun yüzüne baktı.

"Bu da işkenceden sayılır mı?" diye sordu gülümsemeye çalışarak. "Ya da beni şikâyet edecek misin?"

Tahir bir an duraklamıştı. Sonra ellerini yere dayayıp doğruldu. Kararlı bir şekilde uzanıp onu ince belinden yakaladı ve kucağına doğru çekti. "Kesin işkenceydi…" dedi sıklaşmış nefesi arasından. "Ama affedeceğim sanırım."

Güney keyifle onun kucağına yerleşti. Çoktan hazırdı. Onu tamamen içinde hissedinceye kadar gözleri kapalıydı. Sonra usulca açıldı. Kalçalarını hareket ettirirken kollarını sımsıkı adamın boynuna sarmıştı. Tahir'in ateşli dudakları da boynunda, gerdanında, göğüslerinin üzerinde geziniyordu. İri ellerinden birisi belinden tutuyor, diğeri de kalçalarından çekip bastırıyordu.

Şöminenin çıtırtılarına kesik inlemelerin karışması uzun sürmemişti. Tahir her zamanki gibi acele etmiyordu. Güney bundan memnundu. İlk sevişmeye başladıklarında yaşadıkları normal mi diye internete bakmıştı. Çoğu erkeğin işini birkaç dakikada bitirdiğini öğrenince şaşırmıştı… Hatta kadınların arzularının daha geç doyuma ulaştığını ve erken boşalan bir erkeğin kadının hevesini sıklıkla içinde bıraktığını okumuştu.

Bu genelleme kesinlikle Tahir için olamazdı. Tahir sabırlı bir öğretmen ve çok usta bir âşıktı. Güney hazır olmadan asla kendi zevkine bakmıyordu. Doğası gereği biraz sertti. Yine de Güney bundan memnundu. İçindeki her sert darbe küçük inlemelerini minik çığlıklara dönüştürecek kadar keyifliydi. Kendisini inanılmaz özgür ve kadınsı hissediyordu. Tahir'in evinde sevişmeyi de bu yüzden çok seviyordu. Bu evde nerede sevişirlerse sevişsinler, seslerinin duyulacağı endişesini taşımıyordu. Yoksa kendi evinde yaptıklarında, ona biraz yumuşak olması için adeta yalvarıyordu. Komşularının bir şey duymasından çekiniyordu.

Ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu. Artık dayanamayacağı noktaya gelmişti. Tahir yeniden sırtüstü yumuşak pelüş halıya uzanmıştı. Elleri genç kadını yönlendiriyordu. Güney ne yapacağını bilse de o kalın kollara tutunmaktan ve onun ellerinin sert çekişlerinden memnundu.

Her şey inanılmaz bir güzellikte bittiğinde, nefes nefese genç adamın iri gövdesi üzerine yığılmıştı. Kasılmaları yavaşladı ve sonunda tamamen bitti. Alnı adamın dudaklarında, nefesini düzenlemeye çalışarak durdu bir süre… İri eller hâlâ bedenini nazikçe okşuyor, aldığı zevkin kısmen de olsa devam etmesini sağlıyordu. Ve hâlâ tek beden olarak onu içinde hissediyordu.

Öyle uykusu gelmişti ki… Bu yorucu faaliyetin ardından bu şahane erkek gövdesinde uyuyakalmak çok kolaydı. Ve böyle okşandıkça daha da uykusu geliyordu. Yanağını geniş göğsüne yasladı. "Çok uykum geldi…" dedi çocuksu bir tonla.

"Uyu o zaman…" diye mırıldandı genç adam parmaklarını saten gibi pürüzsüz tenden çekmeden.

"Olmaz… Her yerin ağrıyacak burada… Yatağımıza gidelim. Çayın altını da kapatmam lazım…" Birkaç saniye sonra baygınlaşmış gözlerle başını kaldırdı. Onun sıcaklığından ayrılmayı hiç istemese de üzerinden kendisini çekip çabucak ayağa kalktı. "Hadi sen de kalk koca adam… Önce temizlenelim. Sonra da güzelce uyuyalım."

Birlikte banyoya gidip duş aldılar. Güney uykulu olmasına rağmen adamın sabunlanmasına istekle yardım etmişti. Ve onun da kendisini sabunlaması çok hoştu. Bornozlarına sarınıp dışarıya çıktıklarında, Tahir onu bir bebek gibi kucaklamıştı. Doğruca yatak odasına götürüp kocaman yatağa bıraktı. Üzerindeki bornozu çekip aldı. Sıcacık evde çok üşümeyen Güney hemen örtünün altına sığınmıştı.

"Çaydanlık…" dedi uykulu bir sesle.

"Ben kapatırım altını…" diye mırıldandı genç adam. "Gelirim birazdan."

O gidip çayın altını ve açık lambaları kapatıncaya kadar, Güney de dönüp genç adamın yastığına yaslamıştı yüzünü… Onun kokusunu almak içini rahatlatıyordu. Ve birkaç dakika sonra genç adam yanına geldiğinde hemen yer açtı ona. Çıplak vücuduna sarınıp başını geniş omzuna yasladı. Eli de göğsündeki kaslarda dolaştı bir an.

"Kapattın mı?" diye fısıldadı uykulu bir sesle.

"Evet…"

"Üşüdüm, sarıl bana…" Adamın kalın kolları onu iyice sarınca kedi gibi mırıldandı. Duş alırken ıslatmadığı saçları yastığa ve genç adamın omuzlarına yayılmıştı. Sabaha karşı yeniden sevişeceklerini tahmin ediyordu. Yarın gece büyük ihtimalle birlikte olamayacaklardı.

"Akın Bey… yarın mı geliyor?" diye mırıldandı. Farkında olmadan genç adamın göğsüne bir öpücük kondurmuştu.

"Biraz zor…" dedi Tahir de… Kendisine sarılan çıplak vücudun yaydığı elektrikten yeniden tahrik olmamak için kendisini zorluyordu.

"Neden?"

"Yollar kapalı… Belki pazar gününe zor gelirler…"

"Gelirler mi?"

"Evet… Akın başka birisi ile yolculuk yapıyormuş. Gamze Çetin diye birisi…"

Güney'in gözleri aralandı hafifçe. "Gamze Çetin mi?"

"Evet… Yufka yürekli adam… Kadını karlı yollarda tek başına bırakamamış."

"Şu ünlü manken Gamze Çetin mi?"

"Doğru…"

Güney başını kaldırdı. "Dünyanın en güzel on kadını arasındaki Gamze Çetin mi?"

Tahir gülümseyerek onun sivri burnuna bir öpücük kondurdu. "Bilemiyorum… Ama bana sorsalar birincisi sensin derdim."

Güney gülümseyerek onun dudaklarına uzandı. Küçük bir öpücük kondurdu. "Kelimeleri gerçekten iyi kullanıyorsun koca adamım benim… Peki, ne olmuş da beraber yolculuk etmeye karar vermişler?"

"Kadın bir iki aylık hamileymiş galiba… Elazığ'daki hapishanede uyuşturucu suçundan yatan sevgilisini ziyaret ediyormuş. O sırada Akın da tahliye olmuş. Bir şekilde cezaevi önünde tanışmışlar.

Hava aniden bozunca, Akın da onunla buraya kadar yolculuk yapmayı kabul etmiş. Bu mevsimde Uzunyayla tarafı zaten kötü olur. Şimdi de inanılmaz kar yağıyormuş."

"Demek Gamze Hanım hamileymiş? Bu gazeteciler için iyi haber olurdu doğrusu. Erişilmesi zor bir kadın diye okumuştum. Biraz soğuk ve burnu havada diye yazıyorlardı. Demek ki birisi o erişilmez kabuğunu kırmış."

"Demek ki. Fakat sevgilisi hakkında hiç iyi duyumlarım olmadı. Pek ipe sapa gelmez bir adam. Fakat yakışıklı bir manken olduğu söyleniyor. Kadın sayılı güzellerden de olsa, dünyaca ünlü bir manken de olsa, kalbine söz geçirememiş demek ki?"

"Çok güzel bir kadın gerçekten… Ülkemizi de yurt dışında başarıyla temsil etmişti bir dönem… Şimdi yeniden Türkiye'ye yerleşti." Bir an durakladı. "Her ne kadar hamile olsa da ve bir sevgilisi olsa da… bu Gamze Çetin'i kıskanmama gerek var mı?"

Tahir onun kıskançlığına dikkat etmez gözüktü. "Soğuk bir kadınsa hiç sanmam. Ben senin gibi ateşlileri severim."

Güney kıkırdadı uyku sersemi. "Ateşliyim değil mi? Bak bana neler yaptırıyorsun. Ayrıca ben patronu ile sevişen kadınlardan hiç hazzetmem. Kendi halime bak. Erkekleri kendime yaklaştırmazdım üstelik. Hem belki Gamze Hanım da yatakta çok ateşli oluyordur? Ne biliyorsun?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Şu anda senden başka kadına ilgi duyacağımı zannetmiyorum. Çalışanlarımla yatmak benim de âdetim değildir. Asıl sen benim birçok prensibimi mahvettin."

Güney kıkırdadı yine… "Bir tane söyle?"

"Bu yatağı paylaştığım ilk kadınsın…"

Güney mutlulukla onayladı. "Bunu biliyorum koca adam... Hadi bir tane daha söyle."

"Evimi paylaşmayı teklif ettiğim tek kadınsın…"

"Şanslıyım… Benden bıkmadığına kanaat getirirsem belki buraya taşınabilirim bile… Ama daha erken… Başka bir şey daha var mı?"

"Evlilik teklif ettiğim tek çalışanımsın." diye tatsız bir sesle mırıldandı Tahir.

"Ya teklif ettiğin kaçıncı kadınım?"

"İlk…" diye homurdandı genç adam.

Güney onun yüzünü okşadı yavaşça. Sonra sert köşeli çenesini öptü. "Bu gurur verici… Bunu değerlendirmeyi ciddi ciddi düşünür

oldum. Bana biraz zaman vermeye ne dersin? Belki aynı anda evine taşınmış ve evlenmiş olurum. Senden istediğim minicik bir süre…"

Tahir'in bir kaşı hafifçe havalandı. "Bana numaradan ümit vermiyorsun değil mi?"

Güney başını yine göğsüne yaslayıp ona sımsıkı sarıldı. Gözlerini yumdu. "Asla. Uyuyalım hadi koca adam… Sabah olduğunda beni yine erkenden uyandıracağına eminim. Senin için biraz güç toplamalıyım."

Mutluydu… Huzurluydu… Huzurunun bozulmaması için kardeşi ile ilgili meseleyi bile düşünmek istemiyordu artık… Her şey geçmişte kalsa nasıl olurdu? Bu şahane adamı bir katil gibi düşünemiyordu son zamanlarda. O, onun koca adamıydı… İki metre boyu ile şahane bir devdi… Ve ciddi olarak kalbi ona ihtiyaç duyuyordu. Kalbine söz geçiremiyordu.

Akın Kozak ile Gamze Çetin'in gelmesi gerçekten de pazar akşamını bulmuştu. Ama öncesinde Güney daha hoş bir sürprizle karşılaşmıştı. Tahir evde yatıya kalacak başka misafirleri olacağını söyleyince, kim olduklarını hemen anlamıştı. Elbette gelenler Tamer ve Doğan olacaktı. Akın'ı karşılamak için bir araya gelmeleri çok güzeldi. Fakat asıl sürpriz onlar da değildi. Misafirler için Tahir'in evinde yemek hazırlarken kapı açıldı. Erkekler gelmişti işte… Ama… Ama bir çocuk sesi duyduğuna da yemin edebilirdi…

Meraklı bir şekilde kapıya yöneldi. Gördüğü manzara karşısında hem şaşırmıştı hem de gözleri gerçek bir sevinçle irileşmişti.

"Natalia!" dedi hayretle. Kapının ağzında Natalia ve tabii ki yakışıklı kocası Tamer duruyordu. Tamer'in kucağında bir oğlan çocuğu vardı. Hemen arkalarında da Doğan ve Tahir…

"Selam!" demişti Natalia da neşeyle kıkırdayarak. "Sürpriz yaptık."

Güney hemen onlara doğru gitti. Esmer güzeli Yunanlı ile sıkça telefonlaşmışlardı. İyi anlaştıkları bir gerçekti. Ama düğünden bu yana ilk kez yüz yüze görüşüyorlardı. Kabanını bile çıkarmadan sarıldılar birbirlerine. Natalia'nın saçlarının bu kadar uzun olduğuna dikkat etmemişti Güney. Ve doğal haliyle düğündeki halinden bile güzeldi.

"Bu ne harika bir sürpriz!" diyen Güney'in gözleri arka plandaki Tahir'e kaydı. Adam ciddi bakışlarla kendisine bakıyordu. Ama o gözlerin içinin güldüğünü artık anlayabiliyordu Güney.

Hava aniden bozunca, Akın da onunla buraya kadar yolculuk yapmayı kabul etmiş. Bu mevsimde Uzunyayla tarafı zaten kötü olur. Şimdi de inanılmaz kar yağıyormuş."

"Demek Gamze Hanım hamileymiş? Bu gazeteciler için iyi haber olurdu doğrusu. Erişilmesi zor bir kadın diye okumuştum. Biraz soğuk ve burnu havada diye yazıyorlardı. Demek ki birisi o erişilmez kabuğunu kırmış."

"Demek ki. Fakat sevgilisi hakkında hiç iyi duyumlarım olmadı. Pek ipe sapa gelmez bir adam. Fakat yakışıklı bir manken olduğu söyleniyor. Kadın sayılı güzellerden de olsa, dünyaca ünlü bir manken de olsa, kalbine söz geçirememiş demek ki?"

"Çok güzel bir kadın gerçekten… Ülkemizi de yurt dışında başarıyla temsil etmişti bir dönem… Şimdi yeniden Türkiye'ye yerleşti." Bir an durakladı. "Her ne kadar hamile olsa da ve bir sevgilisi olsa da… bu Gamze Çetin'i kıskanmama gerek var mı?"

Tahir onun kıskançlığına dikkat etmez gözüktü. "Soğuk bir kadınsa hiç sanmam. Ben senin gibi ateşlileri severim."

Güney kıkırdadı uyku sersemi. "Ateşliyim değil mi? Bak bana neler yaptırıyorsun. Ayrıca ben patronu ile sevişen kadınlardan hiç hazzetmem. Kendi halime bak. Erkekleri kendime yaklaştırmazdım üstelik. Hem belki Gamze Hanım da yatakta çok ateşli oluyordur? Ne biliyorsun?"

Genç adam omuzlarını silkti. "Şu anda senden başka kadına ilgi duyacağımı zannetmiyorum. Çalışanlarımla yatmak benim de âdetim değildir. Asıl sen benim birçok prensibimi mahvettin."

Güney kıkırdadı yine… "Bir tane söyle?"

"Bu yatağı paylaştığım ilk kadınsın…"

Güney mutlulukla onayladı. "Bunu biliyorum koca adam... Hadi bir tane daha söyle."

"Evimi paylaşmayı teklif ettiğim tek kadınsın…"

"Şanslıyım… Benden bıkmadığına kanaat getirirsem belki buraya taşınabilirim bile… Ama daha erken… Başka bir şey daha var mı?"

"Evlilik teklif ettiğim tek çalışanımsın." diye tatsız bir sesle mırıldandı Tahir.

"Ya teklif ettiğin kaçıncı kadınım?"

"İlk…" diye homurdandı genç adam.

Güney onun yüzünü okşadı yavaşça. Sonra sert köşeli çenesini öptü. "Bu gurur verici… Bunu değerlendirmeyi ciddi ciddi düşünür

oldum. Bana biraz zaman vermeye ne dersin? Belki aynı anda evine taşınmış ve evlenmiş olurum. Senden istediğim minicik bir süre…"

Tahir'in bir kaşı hafifçe havalandı. "Bana numaradan ümit vermiyorsun değil mi?"

Güney başını yine göğsüne yaslayıp ona sımsıkı sarıldı. Gözlerini yumdu. "Asla. Uyuyalım hadi koca adam… Sabah olduğunda beni yine erkenden uyandıracağına eminim. Senin için biraz güç toplamalıyım."

Mutluydu… Huzurluydu… Huzurunun bozulmaması için kardeşi ile ilgili meseleyi bile düşünmek istemiyordu artık… Her şey geçmişte kalsa nasıl olurdu? Bu şahane adamı bir katil gibi düşünemiyordu son zamanlarda. O, onun koca adamıydı… İki metre boyu ile şahane bir devdi… Ve ciddi olarak kalbi ona ihtiyaç duyuyordu. Kalbine söz geçiremiyordu.

Akın Kozak ile Gamze Çetin'in gelmesi gerçekten de pazar akşamını bulmuştu. Ama öncesinde Güney daha hoş bir sürprizle karşılaşmıştı. Tahir evde yatıya kalacak başka misafirleri olacağını söyleyince, kim olduklarını hemen anlamıştı. Elbette gelenler Tamer ve Doğan olacaktı. Akın'ı karşılamak için bir araya gelmeleri çok güzeldi. Fakat asıl sürpriz onlar da değildi. Misafirler için Tahir'in evinde yemek hazırlarken kapı açıldı. Erkekler gelmişti işte… Ama… Ama bir çocuk sesi duyduğuna da yemin edebilirdi…

Meraklı bir şekilde kapıya yöneldi. Gördüğü manzara karşısında hem şaşırmıştı hem de gözleri gerçek bir sevinçle irileşmişti.

"Natalia!" dedi hayretle. Kapının ağzında Natalia ve tabii ki yakışıklı kocası Tamer duruyordu. Tamer'in kucağında bir oğlan çocuğu vardı. Hemen arkalarında da Doğan ve Tahir…

"Selam!" demişti Natalia da neşeyle kıkırdayarak. "Sürpriz yaptık."

Güney hemen onlara doğru gitti. Esmer güzeli Yunanlı ile sıkça telefonlaşmışlardı. İyi anlaştıkları bir gerçekti. Ama düğünden bu yana ilk kez yüz yüze görüşüyorlardı. Kabanını bile çıkarmadan sarıldılar birbirlerine. Natalia'nın saçlarının bu kadar uzun olduğuna dikkat etmemişti Güney. Ve doğal haliyle düğündeki halinden bile güzeldi.

"Bu ne harika bir sürpriz!" diyen Güney'in gözleri arka plandaki Tahir'e kaydı. Adam ciddi bakışlarla kendisine bakıyordu. Ama o gözlerin içinin güldüğünü artık anlayabiliyordu Güney.

"Akın'ı hep beraber karşılamak istedik." dedi Tamer her zamanki rahat tavrıyla. "Rahatsız etmeyiz değil mi?"

Güney neşeyle güldü. "Ne rahatsızlığı… Gerçekten çok sevindim… Hoş geldiniz Tamer Bey… Hoş geldiniz Doğan Bey!"

"Şu 'Bey' lafından hoşlanmıyorum," dedi Doğan da gizemli tembel sesiyle. "Bir daha bana öyle dersen seni kovması için Tahir'e baskı yapabilirim. Yemekte ne var?"

Güney onun rahatlığı ile biraz utandı. Başlangıçtan beri pek sevemediği Doğan'a da her gün daha çok ısınıyordu. Adamda anlaşılmaz bir çekicilik vardı. Bir erkek olarak kendisini çekmese de onun isterse çok iyi bir arkadaş olabileceğini hissediyordu. Özellikle İzmir'de ona karşı olan düşünceleri bayağı hasar görmüştü.

"Süzme mercimek çorbası, İzmir köfte ile fırında rosto, yanında kuşüzümlü pilav ve patates püresi… Menü ilginizi çeker mi acaba Doğan Bey?.." dedi o da ona hafif alaycı bir tonla.

"Ne dedim sana?" diye kaşlarını çatarak baktı genç adam.

"Özür dilerim… Doğan. Alışkanlık işte…" diye yumuşak bir sesle onayladı Güney.

"İyi, peki… Şu halde akşama ziyafet var. Açım cidden."

"Sen hep açsın!" dedi Tamer de keyifle. "Bu bey lafını ben de sevmem Güney. Her nasılsa Doğan ile aynı fikirdeyim. Biz hepimiz bir aileyiz. Sizli bizli olmak yakışmaz."

Genç kadın bu güçlü erkeklerin arasına kabullenmeye başlandığını hissediyordu. İlginç ki güzel bir duyguydu. Başını salladı gülümseyerek. Sonra gözleri genç adamın kucağındaki çocuğa kaydı. "Küçük Turan bu yakışıklı mı şimdi?" diye sordu Gözleri hayranlıkla esmer oğlanın sevimli yüzünde geziniyordu. Oğlanın babasınınkine benzeyen gözleri de Güney'i süzüyordu. İki yaşını yeni geçtiğini biliyordu Güney. Ama daha şimdiden uzun boylu ve yakışıklı olacağı belliydi. Güldü birden çocuk… En azından sıcakkanlılığı ve neşesi annesininkine çekmişti.

"Alabilir miyim?" diye sordu çekinerek.

"İyi olur." dedi Tamer de… "Küp gibi… Kolum koptu."

Hakikaten kemikli ve ağır bir çocuktu Turan. Ağzındaki dişleri ile sağlıklı olduğunu hemen belli ediyordu. Soğuktan sıcağa girdiği için yanakları da sağlıklı bir şekilde kızarmıştı. O yanaklara bir öpücük kondurduktan sonra "Hadi bakalım! Çıkaralım şu üzerindekileri de terleme." dedi oğlana.

Çocuğun kıyafetlerini çıkarmaya Natalia da yardım etmişti. Her anne gibi özenle giydirmişti oğlunu. Herkes soyunup döküntükten sonra biraz oturma odasında oturdular. Sonra yemek için Güney mutfağa geçmek zorunda kaldı. Erkeklerin önlerine çaylarını koyunca, Natalia da hemen mutfağa gelmişti.

Genç kadın elini Natalia'nın henüz inceliğini koruyan bedeninin deki şiş karnına koydu. "Bebek nasıl?" diye sordu sıcak bir sesle

"Şahane… Kıpırdanmaya başladı," dedi Natalia da. Gözleri parlıyordu. Güney onun gerçekten mutlu bir kadın olduğunu görebiliyordu. Nefret ettiği bir erkekle yatmış, ondan çocuğu olmuş ve en sonunda ona âşık olarak evlenmişti… Zoraki değil. Kendi isteğiyle… Ve bir bebek daha bekliyordu. Üstelik kendisinden bile küçüktü bu esmer güzeli…

"Kız olacağı için babası üzülüyor mu?"

"Yok canım?" dedi Natalia o tatlı telaffuzu ile. Özellikle 'Tamer' deyişi çok farklıydı. "Tamer için cinsiyeti hiç önemli değil. O mükemmel birisi… Hiç aklıma bile gelmezdi."

"Ne gelmezdi?"

Natalia omuz silkti. "Onun gibi tehlikeli görünüşlü, kavgacı, belalı bir adamın çocuklara bu kadar düşkün olacağı… O harika bir baba. Bazen kıskanıyorum bile."

Güney gülümsedi. "Bence Tamer sana daha çok düşkün… Gözlerini senden alamıyor. İlk fark ettiğim bu oldu."

Natalia kıkırdadı. "Ah! Güney! Öyle mutluyum ki inan! Seneye de böyle mutlu olur muyum bilmiyorum… Ya da Tamer'in bana olan ilgisi, sevgisi devam eder mi bilmiyorum… Ama şu anda çok mutluyum. Onsuz bir hayatı düşünemiyorum bile… Nasıl olup da Yunanistan'a kaçtım bilemiyorum. Hayatımın en kötü dönemiydi."

"Neyse." Genç kadın çorbayı yapmayı bitirmişti. Kıvamına bakarken Natalia'ya göz kırptı. "En azından şimdi mutlusunuz… Ben hep böyle kalacağınıza inanıyorum. Belki ufak tefek kavgacıklar olur ama bunlar da evliliğin tuzu biberi derdi annem. Sonra barışması zevkli olurmuş…"

Aralarında konuşarak yemek hazırlama işine devam ettiler. Zaten çok bir şey kalmamıştı. Natalia da ona zevkle yardım ediyordu. Yemek yapma konusunda belki Güney kadar becerikli değildi ama yaptığı işi de iyi yapanlardandı. Ve hazırladığı salata tabağı çok gösterişliydi. Tam bir Akdeniz kadını olduğu belliydi. Ayrıca evde Ayşe

Hanım'dan yemek dersleri aldığını ve yemek yapmayı çok sevdiğini de dürüstçe açıklamıştı.

Kapı zili çaldığında, ikisi de fırındaki yemeğe bakıyorlardı. Akın ile manken arkadaşı Gamze'nin gelmek üzere olduklarını az önce Tahir haber vermişti. Onların gelişine yemekler sıcak olsun diye ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı.

Aceleyle üzerlerindeki önlükleri çıkardılar. Yanmasın diye her şeyin altını kapadılar. Kendileri kapıya çıkıncaya kadar erkekler zaten ortadan kaybolmuşlardı.

İki kadın da kapıya vardıklarında, Tahir'in misafirleri ile asansörden çıkmış olduğunu gördüler. Doğrusu ikisi de Akın'ı ve manken arkadaşını merak ediyordu.

Akın bekledikleri gibiydi elbette… Pek şaşırdıkları söylenemezdi. Onlar kadar uzun ve onlar kadar yakışıklı… Saçları biraz uzuncaydı ama ona çok yakışıyordu. Ve dudaklarının kıyısı aynı tarif edildiği gibi kıvrıktı. Hep neşeli bir erkek olduğu söylenmişti. Öyle olduğu bu mesafeden bile hissediliyordu. Üç erkeğin içinde en neşelisi Doğan'dı ama o bile bazen insanı korkutacak gibi bakıyordu. Alaycı olduğu anlarda bile içinde ciddi bir erkek kendisini hissettiriyordu. Akın denen genç adam ise gözleriyle bile gülümsüyordu neredeyse…

Ve Gamze Çetin'in daha çok şaşırdığı belliydi…

Karşısında dağ gibi üç adam daha görünce şok olduğu, güzel kahverengi gözlerinden anlaşılıyordu. Tahir, Tamer ve Doğan'ı tanıştırdığında "Memnun oldum!" demişti biraz çekinerek. Bu kadar yabancı insanın içinde çekinmesi normaldi. Sonra hafifçe gülümsedi. "Akın söylemeseydi hepinizi kardeş sanırdım. Aranızda küçücük kaldım. Kardeş olmadığınıza eminsiniz değil mi?" diye sordu samimi bir itirafla.

Gamze, gerçekten de unvanını hak edecek kadar güzel bir kadındı. Onun yirmi yedi yaşında olduğunu biliyorlardı elbette ama görünüşü çok daha genç gösteriyordu. Düz, upuzun kahverengi saçları vardı. Boyu da uzundu ve fiziği manken olduğunu belli edecek kadar şahaneydi. Onun soğuk bakışlı bir kadın olduğunu duymalarına rağmen, o anda öyle gözükmüyordu. Fizik olarak tıpatıp benzeyen Tamer ve Doğan'ın kardeş olduklarına adeta inanmadan bakıyordu.

"Aman Gamze Hanım! Çok şükür değiller…" dedi Natalia gülümseyerek. O da Tamer'i çok kere Doğan ile karıştırıyordu. Özellikle arkadan baktığında… "Birisiyle bile uğraşmak yorucu…" diye ekledi güzel telaffuzu ile.

Gamze kapıda duran iki kadını görünce daha da şaşırmış gibiydi. Gözleri bir esmer güzeli Natalia'da, bir de ışıltılı sarışın Güney'de gezindi.

"Kusura bakmayın! Sizi karşılayamadık. Yemek yanacaktı az kalsın. Sizin gelişinize sıcak olsun diye uğraşıyorduk. Unutmuşuz… Ben Natalia! Bu da Güney!" Uzanıp kadını yanağından dostça öpmüştü. Gamze Çetin her iki kadınla da öpüştükten sonra bile şaşkınlığını atamamış gibiydi.

"Şaka gibi." diye fısıldadı dürüstçe. Şimdi kapının önünde karşılıklı duruyorlardı. Her üçü için de birbirlerinin güzellikleri ilgi çekiciydi. "Ne kadar güzelsiniz ikiniz de. İnanamıyorum!" dedi yavaşça.

"Bunu dünyanın en güzel on kadınından birinden duymak çok hoş!" dedi Güney de. Güzel mavi gözleri ışıl ışıldı. Dinlendirici ses tonu ortamda tatlı bir şekilde yayılmıştı. Sonra gülümseyen duru bakışlarını yavaşça Akın'a çevirdi. "Hoş geldiniz Akın Bey. Ben Güney… Telefonda sizinle kısaca konuşmuştuk."

"Evet, hatırladım." dedi Akın da o bahsedilen sıcak gülümsemesiyle. "Nasılsınız?" Genç adam Güney'in elini sıktıktan sonra da bu sefer Natalia'ya döndü. "Nihayet sizinle de tanıştık. Bizim Türk kızlarını alt eden ve Tamer'in kalbini çalan Yunanlı güzeli çok merak ediyordum doğrusu." dedi tatlı bir tonla.

"Ben de kocamın bu kadar değer verdiği ruh ikizini merak ediyordum. Dediklerine göre huyunuz suyunuz aynıymış?"

"Hık demiş burnumdan düşmüş." dedi Tamer biraz ters bir sesle. "Beni Elazığ'da beklettiğini unutmadım Akın Bey! Ama burada bayanların yanında sesimi çıkarmayacağım. Seni utandırmayayım. Neyse ki cezan bitti. Hayırlı olsun."

"Surat asma hadi." dedi Akın neşeyle. "Şu güzel bayana bir baksana. Kim Gamze kadar güzel bir kadınla yolculuğu reddederdi ki?" Beyaz dişleri gözüküyordu. Gamze bu iltifat karşısında hafifçe kızarırken, koluna giren iki kadın tarafından içeriye sokulmuştu bile.

Gamze gizlemediği bir merakla evi inceledi. O da dışarıdan eski gibi görünen evin içinin güzelliği karşısında etkilenmişti belli ki… Yerdeki el dokuması pahalı Türk halısını, duvarlardaki şahane

yağlıboya resim koleksiyonlarını görmüştü hemen. Güney birçok yeni şey almıştı eve… Tahir'in hiç itiraz etmediği ve hatta çok memnun olduğu konulardan birisiydi bu. Genç kadının eve almış olduğu her eşya ile ev daha yaşanılır bir hale bürünürken, ikisi için de daha sıcak bir yuvaya olmaya başlamıştı. Yeni aldığı modern koltuklar sade ama fazlasıyla sıcaktı. Özellikle yeni perdelerini çok seviyordu. Bir kadın olarak Gamze de bu detayları hemen görmüştü.

"Çok güzel bir eviniz var Tahir Bey." dedi Gamze dürüstçe.

"Güney sağ olsun…" dedi genç adam ciddi bir sesle. "Güney benim özel yardımcımdır. Sağ kolumdur ve aslında biraz daha özeldir. Hayatımda ne yazık ki Natalia gibi bir eş veya Doğan'ın annesi Süheyla Hanım gibi bir anne yok. Açığımı Güney kapatıyor. Bu evdeki eşyaların bir kısmı onun eseri. Eve kadınsı sıcaklığı veren onun zevki. Sayesinde hayatım biraz düzene girdi. Sen işe gireli ne kadar olmuştu Güney?"

"Dokuz ay oldu." dedi genç kadın gülümseyerek.

"Evet. Dokuz aydır bana çocuk gibi bakıyor."

"Lütfen! Sen zaten benim gördüğüm en düzenli erkektin Tahir," dedi Güney utangaç bir tonla. Ona arkadaşları yanında ilk kez ismi ile hitap ediyordu. Daha evvel birkaç kere adını seslenmişti ama yanlışlıkla ve ağız alışkanlığı ile olmuştu bu. Dokuz aydır seks yaptığı adama bazen ismi ile seslenmemek zor oluyordu. Hemen konuyu değiştirdi. "Şimdi misafirlerimize odalarını gösterelim. Belki ellerini yüzlerini yıkayıp üzerlerini değiştirmek isterler. Onlar hazırlanırken biz de bu arada masadaki son kontrolleri yaparız."

Tahir başını salladı. Dudakları kıvrılmıştı. "Tamam. Gelin hadi odalarınızı size ben göstereyim. Bu gece buradasınız." Güney'in kendisine adı ile seslenmesi hoşuna gitmişti. Ona arkadaşları arasında mesafeli davranmak genç adam için de zordu. Hele o güzel dudaklarından canı istediği anda bir öpücük çalamamak çok sıkıcıydı.

Akşam yemeği sıcak bir ortamda geçti. Yiyecekler güzeldi. Bu arada Akın'la Gamze'nin tanışma hikâyelerini de ilk ağızdan öğrenmişlerdi. Ayrıca Akın'ın hapse girme sebebi yine konuşulmuştu. Her ne kadar iki kişiyi öldürmüş olsa da, Güney karşısındaki güleç adam için kötü bir şey düşünemedi. Kardeşlerini acımasızca katleden o iki ağabey de ölmeyi hak etmiş gibi gözüküyordu. Akın'ın da diğer üç erkek gibi insanları öldürmeyi umursamadığı açıktı… Ama o hiç değilse gerçek bir askerdi. İşi oydu… Ya kendi kardeşini

öldüren bu adam? Veya adamlar?… Az da olsa diğerleri de bu işin içindeydi. Suçlu-suçsuz ayırmadan bir eve dalmışlar ve insanları öldürmüşlerdi…

Eğer o iki kardeş yaptıkları kötü şeyden dolayı ölmeyi hak etmişse, Tahir de hak etmiyor muydu?

Gözleri Tahir'e kaydı.

Genç adam dikkatli bir şekilde Akın'ın anlattıklarını dinliyordu. O kadar güçlü ve enerjik duruyordu ki…

Onun da ölmesi mi?..

Elindeki çatal titredi birden…

Tüm yüreği acı ile çırpındı. Boğazını bir yumru tıkadı ansızın. Ne olursa olsun onun ölmesini istemiyordu. Mardin'deki o kardeşler gibi yapamazdı. Cana karşı can istemiyordu. Hele ki onun canını… Henüz onsuzluğa hazır değildi. Her hafta ondan intikam alacak bir fırsatın doğması için dua ediyordu. Evet, her hafta genç adamdan intikam almış bir şekilde uzaklaşıp gideceğini hayal ediyordu. Ama her hafta başı kendisine biraz daha zaman tanıyordu. Onun için değil… Kendisi için… Bir kadının ilk erkeğini kolayca terk edemeyeceğini telkin edip duruyordu kendisine… Hem de bu düşünceler içinde onun evine taşınmayı bile ciddi olarak düşünüyordu. İntikam için ne acelesi vardı ki?.. Şu yaşadığı mutlu ayları ömrünce yaşamamıştı. Hatta… bir ara onu anne ve babası ile tanıştırmayı bile düşünmüştü. Ama sonra oğullarını öldüren adamla onları tanıştırmanın doğru olmayacağını anlamıştı. Nedense Tahir de bu konuda tek bir söz bile söylememişti.

Konuşmalar ilerledikçe, Akın'ın askeri kimliği dışında bir şeyden konuşulmadığını da fark etti. Diğer üç erkek ne özel yeteneklerinden dem vurmuşlar, ne de bunu belli edecek şekilde konuşmuşlardı. Kimliklerini bilmese, onların gerçekten de normal işadamları olduğunu düşünürdü. Akın'ın anlattıklarını dinlerken, bu tip tehlikeli şeylere alışık olmayan üç erkek gibi gösterişsizdiler. Tabii, bazı anlarda Güney kır saçlı sevgilisinin huzursuz olduğunu da hissediyordu. Belli ki gizli kimlikleri ortaya çıkacak diye huzursuzdu. Ama minik ipuçları olsa da genç kadın için bunu fark etmemiş gibi davranmak kolaydı. Bu kalabalıkta zaten insanın dikkati dağılıyordu. Bir şey bildiğini genç adama şimdilik belli etmemeliydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çay içerlerken, küçük Turan gülücükler saçarak Akın'a musallat olmuştu. Çocuk doğal olarak bu

kadar erkeğin içinde en güleç olan adamı keşfetmişti. Güney de bazen gözünün ucu ile bu ikiliyi seyrediyordu. Esmer oğlan çocuğu tatlı kahkahalar atarken genç adamın gür saçlarına yapışmıştı. Onun koltuk altlarından hafif gıdıklayan Akın ise teslim olmuş gibi davranıyordu. O iri eller öylesine maharetliydi ki, çocuğun canını yakmadan narin bedenini tutabiliyordu. Akın'ın iyi bir baba olacağı belliydi. Onun olduğu evde kahkahalar ve eğlence eksik olmayacaktı. Tamer de o gece diğer iki erkeğe göre daha neşeliydi. Oturduğu koltukta karısına sarılmış bir halde gülümseyerek oğlu ile Akın'ın didişmelerini izliyordu. Güzel gözleri çocuğundan ne kadar gurur duyduğunu da gizleyemiyordu tabii.

Güney bir an Tahir ile bakıştı. Onun da çocuk istediğini biliyordu artık. Ve garip ki bu düşünce hiç itici değildi. Ondan çocuğu olmasını istediğini keşfetti birden… Bu dayanılmaz derecede şaşırtıcı ve olmayacak bir şeydi. Ama o kadar içten bir istekti ki, dudaklarındaki gülümseme dondu. Siyah gözlerden hızla kaçırdı bakışlarını. Bunu keşfedince tüm keyfi gitmişti. Tahir usul usul… ve her şekilde kendisine sahip oluyordu. Bedenine, aklına ve belki de… kalbine...

Kendisini toparlaması biraz vakit aldı. Saat de epey ilerleyince, gözlerini kendi erkeğine çevirdi yeniden… "Beni eve bırakır mısın?" diye sordu elinden geldiğince yumuşakça.

Genç adam onun bu isteği üzerine kaşlarını hafifçe çattı. "Burada kalmak istemez misin? Nasılsa biz bizeyiz."

Orada kalmak istemiyordu. Tadı kaçmıştı bir kere… Burada kalırsa, bu güçlü erkeklerin içinde zayıf vücutlu kardeşini sıklıkla hatırlayacaktı ve iyice morali bozulacaktı. Şu anda Tahir'e olan nefretinin canlanmasına hiç ihtiyacı yoktu. "Gitsem iyi olur. Sabah gelirim yine. Evde bir iki işim vardı."

Tahir ısrar etmedi. Güney'in sesinden ve bakışlarından ısrar etmemesi gerektiğini anlamıştı. Genç kadının herkesle vedalaşmasını izledi. Turan'ın tombul yanaklarından kocaman öptü. Oğlan da onun yanaklarını ıslak ıslak öpmüştü. Natalia ile de öpüşen genç kadın kabanını giyip asansörün yanında bekleyen Tahir'in yanına gitti.

Eve giden yolda pek konuşmadılar. Güney düşüncelerine dalmıştı. Araba evinin önünde durduğunda Tahir merakla ona baktı. Bir iki saniye sonra "Bir sorun mu var?" diye sordu yavaşça.

Güney gülümsemeye çalıştı. Aklının karmakarışık olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi ki? "Yok bir şey." dedi doğal olmasına çalıştığı

bir sesle. "Sanırım biraz yoruldum. Belki de soğuk algınlığı geçiriyorum hafifçe. Hem senin yüzünden dün gece de iyi uyuyamadım. Yoruyorsun beni…"

"Bana her zaman ne istediğini söyleyebilirsin." dedi genç adam ciddi bir tonla. "Seni yoruyorsam da… söyle bana."

Güney onun ciddi bakışlarına dikti mavi gözlerini… Sonra iç çekti. "Yanlış anladın… Ben öyle bir şey demek istemedim. Beni yorman hoşuma gidiyor. Bunu biliyorsun."

"Ama başka bir şey var…"

"Gerçekten yok…" Elini uzatıp onun iri elini tuttu. "Hiçbir sorun yok koca adamım… Tek sorun… bu gece kollarında olamayacak olmam."

"Bunun çaresi var biliyorsun." dedi genç adam usulca. O da genç kadının elini sıkmıştı.

"Bunu ciddi olarak düşünüyorum inan ki… Ama beni acele ettirme…"

"Ettirmiyorum… Fakat sık sık hatırlatmak istiyorum doğrusu."

Güney onun elini bıraktı. "Gitmem lazım. Şuradaki adamlar bizi seyrediyor. Sabah ben kendim gelirim. Kar dinmezse taksi ile gelirim tamam mı?"

"Peki… Bir sorun olursa beni ara. Ben gelir seni alırım."

Hiçbir sorun çıkmamıştı. Gece geç uyuması dışında… Aklı o kadar karışıktı ki… Ne düşüneceğini, ne yapacağını, nereden başlayacağını bilemiyordu. Bu ağır düşüncelerle az uyumasına rağmen yine de sabah uyandığında dinçti. Dışarıda kar yağışının etkisi ile oldukça aydınlık bir hava vardı. Hâlâ yavaş yavaş kar atıştırıyordu. Taksi ile Tahir'in evine gittiğinde kar dinmek üzereydi. Belediye yolların çoğunu temizlemişti. Ulaşımda ciddi bir sorun yoktu.

Tahir'in evine girdiğinde ses çıkarmamaya çalışıyordu. Belki birileri uyuyor olabilirdi. Daha erkendi. Kabanını çıkardı. Aynadan saçlarını düzeltip kıyafetini kontrol etti. Yeşil kadife bir pantolon ile beyaz şık bir kazak giymişti. Dolgun göğüsleri kendisini çok belli etmese de kazağını güzelce dolduruyordu. Eline alışveriş poşetini aldı. İçinde börek yapmak için gerekli malzemeler vardı. Taksiye binmeden önce erken açan bir marketten almıştı. İçeriye sessizce girdi. Ama daha ilk girdiği anda önce Tahir'i gördü. Genç adam tıraş olmuştu ve takım elbise yerine kendisine çok yakışan spor kıyafetler giymişti. Bugün arkadaşları için işe gitmeyeceklerdi. Randevuları

önceden ayarlanmıştı. Kot pantolonunun ve boğazlı kazağın uyumuna bayıldı. Bu adamın çekiciliği görülmeyecek gibi değildi.

Kır saçlı, iri sevgilisi dikkatle televizyondaki haberleri izliyordu. Güney'i görünce hafif şaşırdı. Beklediğinden erken gelmişti. Televizyonu kapatıp ayağa kalktı. Genç kadının yanına geldi.

"Erkencisin?" dedi Güney genç adama.

"Sen de öyle." dedi Tahir ciddi bir gülümseme ile. Sonra ansızın Güney'i belinden tutup kendisine çekti. "Seni özledim. Kimse gelmeden seni öpsem nasıl olur?"

Güney ona sokuldu hemen... Hep böyle oluyordu. Ondan uzak durmaya hazırlanıyor, hatta ondan nefret etmeye karar veriyor ama genç adam kendisine dokunduğu anda hemen fikrini değiştiriyordu. "Bence güzel olur." diye fısıldadı. "Uzun olsun lütfen."

Gerçekten de uzun bir öpücüktü. Bir tıkırtı duymasalardı daha da uzun olacaktı. Güney isteksizce dudaklarını adamın ferah nefesli dudaklarından çekti. Gözleri muzipçe parlıyordu. Yakalanmamaları için bir adım geriye kaçtı. Gözünün ucu ile kimin geldiğine baktı. Odaya giren Natalia idi. Kucağında oğlu vardı.

"Günaydın! Oh! Güney?.." O da genç kadını görünce şaşırmıştı. "Erken kalkmışsın?"

"Eh... Doyurulacak dört tane kocaman adam..." Gözü kendisine dişlerini göstererek cıvıldayan Turan'a kaydı. O da güldü oğlana... "Pardon! Beş tane kocaman adam var. Sizi onlarla yalnız bırakmak istemedim. Böreklik malzeme de aldım. Börek yeriz değil mi? Hemen hazır olur."

"Hem de ne yeriz! İyi etmişsin valla! Bayılırım böreğe... Bu sıpa doymak bilmiyor zaten. Yakında babasının boyuna gelir." Genç kadın sabah sabah gerçekten çok neşeliydi. O ikisinin yakınlığını fark etmişse bile dikkat etmemiş gibi gözüküyordu. Oğlunu yere bıraktı... Turan yaşına göre güçlü adımlarla koşarak televizyonun önüne gitti. Onun kapalı olduğunu görünce bir an yüzünü buruşturdu. Tahir de her zamankinden farklı olarak neşeyle gülmüştü.

"Gel bakalım küçük adam." dedi onu kollarına alarak. Gidip televizyonu açtı ve küçük adamı da tam karşısındaki koltuğa oturttu. Oturtmadan önce de yanağına sıkı bir öpücük kondurmuştu. İki kadın da dev gibi adamın çocuğa olan sevgisini gülümseyerek izliyorlardı.

"İyi baba olacak..." dedi Natalia, Güney'e göz kırparak... Sonra cevabını bile beklemeden döndü. "Hadi gidip kahvaltı hazırlayalım...

Benim kocam da acıkmıştır. İnanılmaz metabolizmaları var bu adamların."

O sırada içeriye Akın girmiş bulundu. Turan'ın tepkisi görülmeye değerdi. Küçük oğlan sanki askerlik arkadaşı gelmiş gibi yuvarlana düşe koltuktan indi. Gülücükler saçarak Akın'a koştu. Önceki gece kendisiyle en fazla ilgilenen ve en güleç adam Akın olduğu için, onu arkadaşı bellemişti belli ki.

Akın da gülerek onu kucağına aldı. "Nasılmış arkadaşım benim?" diye sordu neredeyse daha ciddi bir tonla.

"Ab...bi!" dedi çocuk neşe ile.

"Abi ya! Ne seyrediyordun? Çizgi film mi?"

İki genç kadın onları yalnız bırakarak mutfağa geçtiler. Yirmi dakika sonra hazır yufka ile yapılmış peynirli börekleri tepsiye serilmişti ve sıcak fırına atılmıştı bile. İş yaparlarken de havadan sudan konuşuyorlardı. Az sonra Akın geldi yanlarına...

"Biz Tahir ile çıkıp sıcak ekmek ve gazete alacağız. Turan da televizyon seyrediyor. Börek pişinceye kadar geliriz. Bir şey lazım mı?"

"Her şey var. Geç kalmayın." dedi Güney ona. "Fazla ekmek almayın. Bundan sonraki yemeği dışarıda yiyeceğiz. Tahir öyle bir şey demişti..."

Tabii, hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Küçük Turan erkeklerin gitmeye niyetlendiğini görünce yaygarayı basmıştı. Bir şey olduğunu zanneden Güney ile Natalia ise, olayı fark edince gülmeye başladılar. Oğlan ağlarken bile gülmelerine engel olamıyorlardı. Turan özellikle Akın'ın kendisini de kucağına alıp sokağa çıkarmasını istiyordu. Yumuk yumuk ellerini ona acındıracak bir şekilde kaldırmıştı ağlarken.

Tabii, Akın'ın soran bakışlarına karşılık Natalia onu da götürmelerine izin vermedi. Kar yağışı dinmiş olsa da dışarıda keskin bir soğuk vardı. Ağlayan çocuğu avutmaları birkaç dakikalarını almıştı. Ona mutfaktaki televizyonu açmışlar, eline de çok sevdiği kırmızı arabasını vermişlerdi. Neyse ki televizyonda çok sevdiği bir çizgi film başlamıştı. Konuşmaları tam anlamasa da kahraman karakterlerle dolu bu çizgi filmi seviyordu oğlan. Fakat kocaman, güzel gözleri hâlâ ıslak ıslaktı.

Bir süre sonra Tamer mutfaktan içeriye girdi. Kendisi ile hiç ilgilenmeyen ve hayata küsmüş olan oğluna baktı bir an. "Oğlumu kim üzdü?" diye sordu sonra dudaklarında tatlı bir gülümseme

ile. Ve Güney'den hiç çekinmeden karısının beline sarıldı. Dudağının kenarına kocaman bir öpücük kondurdu. "Suçlu sen misin bakayım küçüğüm?"

"Suçlu senin o sevimli arkadaşın." dedi Natalia da. "Akın'ın arkasından ağlıyor oğlumuz..."

"Normal... Akın ile aralarındaki yaş farkı çok az..." dedi genç adam da arkadaşı ile dalga geçerek. "İkisi de daha çocuk..."

"Aynen..." Kollarından sıyrılmaya çalıştı uyaran bakışlarla. "Yalnız olmadığımızın farkında mısın acaba?"

Güney o sırada onların sarıldığına dikkat etmiyormuş gibi, hafif bir gülümseme ile fırındaki tepsiyi inceliyordu.

"Bizi gördüğünü sanmıyorum." diye fısıldadı Tamer yalancı bir emniyetle.

"Şişt! Tamam... Bırak beni de sözünü tut. Marketler açılmıştır."

"Ciddi olamazsın." diye iç çekti Tamer. "Gerçekten de bu mevsimde çilek mi istiyorsun?"

"Evet. Gece söz vermiştin. Seni gece yollamadığıma dua et!"

"O isteğin gece değildi küçüğüm." diye alayla homurdandı Tamer. "Sabahın dördüydü."

"Neyse ne. Ben hamileyim ve canım çilek istiyor. Hadi lütfen! Sen bulursun."

"Neden Tahir ile Akın'a söylemedin? Onlar dışarıya çıkmışlar nasılsa. Hava çok soğuk."

"Kocam sensin." dedi Natalia gülümseyerek. Sonra parmak uçlarında yükselip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Hadi bakalım. Bu seni ısıtır... Geç kalma ama. Yarım saatin var. Kokuya bakılırsa börek pişti bile..."

Genç adamın gözleri mutfaktaki halının üzerinde oyun oynayan oğluna kaydı. Küçük Turan arabasını halının üzerine biraz sertçe vurup duruyordu. Canının sıkkın olduğu belliydi. Babası ile ilgilenmeye niyeti yok gibiydi pek.

"Of! Zaten oğlum da benimle ilgilenmiyor." diye homurdandı genç adam. Sonra püfleye püfleye mutfaktan çıkarken Güney artık gülmesine engel olamıyordu. Natalia da onun neşesine katıldı. Gözleri yerdeki oğlana kayınca daha da çok gülmeye başlamışlardı. "İnanamıyorum! Oğlum Akın'a kafayı taktı. Şuna bak. Babasına selam bile vermedi."

Onlar neşe ile gülüşürken bu sefer Gamze girdi mutfağa. Genç kadın o sabah gerçekten çok güzeldi. Üzerine giydiği yavruağzı rengindeki bol dökümlü kazak onu fazlasıyla seksi göstermişti. Beyaz pantolon ile bu renk kazak çok iyi gitmişti doğrusu. Saçlarını da arkasında beyaz bir kurdele ile gevşekçe atkuyruğu yapmıştı. Kurdelenin uzun uçları kalın ve gür saçlarına karışmıştı.

"Günaydın!" dedi yavaşça. Dudaklarında meraklı bir gülümseme belirmişti. "Bu ne neşe böyle? Güzel bir şey mi oldu?"

İki güzel kadın da ona dönmüştü. "Turan'a gülüyoruz." dedi Güney gülmesini engellemeye çalışarak.

Gamze'nin gözleri bir kenarda oyuncak arabası ile oynayan küçük çocuğa kaydı. Durum pek de gülünecek gibi değildi. Oğlanın biraz sinirli bir hali vardı. Oyuncak arabasına pek iyi davranmıyordu doğrusu. Gamze'ye ilgisiz bir bakış atmış, oyununa geri dönmüştü. "Ne oldu ki?" diye sordu merakla.

"Çocuk haklı." dedi Natalia gülümseyerek. "Bu kadar suratsız adamın içinde Akın'ı görünce kendisine arkadaş sandı. Börek yaptığımızı söylediğimiz halde Akın ve Tahir sıcak ekmekle gazete almaya çıktılar. Turan da kopardı yaygarayı. Vay sen neden onu da almamışsın? Akın'ın arkasından bir ağladı ki görme. Duymadın mı sesini? Akın, onu da alıp sokağa çıkaracakmış. Yırttı kendisini."

Gamze de gülümsedi. Bu Akın'da şeytan tüyü vardı zaten. "Duştaydım sanırım. Duymadım." dedi.

"Hava soğuk olmasaydı, izin verecektim ama bayağı da soğuk. Kar dindi. Şimdi de don olmuş. Öğleye doğru yumuşar inşallah!"

"Olsun. Biz yine de planımızı uygulayıp kız kıza alışverişe çıkalım." dedi Güney. "Soğuk bizi engelleyemez. Turan'ı da sıkıca giydiririz. Tahir'in bende şirket kartı var. Limitsiz... Sizi iyice gezdirip eğlendirmemi istiyor. İstediğiniz bir şeyi almazsam zaten, beni hemen kovar." Böyle demesine rağmen hiç de rahatsız değil gibiydi.

Gamze onları süzdü bir an. "Bir şey olmaz." dedi sonra. "Kovarsa eğer, yanıma gelirsin. Aslında kovmasına bile gerek yok. İkiniz de o kadar güzelsiniz ki, söylemeye utanıyorum ama... yanınızda kendimi yaşlı ve çirkin hissediyorum. Eminim bu güzellikle herkesin başını döndürürdünüz. İkinize de hemencecik bizim ajansta iş bulabilirdim."

"Ben istemem." dedi Natalia. "Halimden memnunum. İki çocuklu bir kadın olarak mankenlik yapmak istesem, Tamer kudururdu zaten. Belli etmiyor ama çok kıskançtır."

"Ben de istemem." dedi Güney. "Tahir zaten çok iyi maaş veriyor. Üstelik çoğu masrafımı o karşılıyor. Maaşımı harcayamıyorum bile." Fırına eğilip içinden böreği çıkardı. "Zaten..." diye devam etti Güney. Börek tepsisini mermer mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Dönüp güzel mavi gözleriyle Gamze'ye baktı. "...işim çok keyifli. Tahir ile dünyanın her yerine gidiyorum. Eminim sen de gidiyorsundur ama çekimler falan... yoruluyorsundur. Ben hiç yorulmuyorum. Tahir beni genellikle serbest bırakır. Beni niye götürüyor anlamıyorum. Bana doğru düzgün bir işi de düşmez. Birkaç ufak ayarlama yaparım. Sonra da kendi başıma gezerim. O da çalışır. Çok ender bensiz bir yerlere gider..." Bir an durakladı. "Gider ve genellikle... ufak tefek yaralarla döner."

Natalia çekmeceden aldığı çatal ile böreğe doğru yönelmişti. "Hadi kızlar!" dedi sakince. "Kendinizi kandırmayın. Bu adamların ne mal olduğunu hepimiz biliyoruz. Çok zeki olduklarını sanan bu koca bebekler, her şeyden habersiz olduğumuzu sanıyorlar. Çok şükür ben Tamer'i o tehlikelerden çektim. Siz kendinize bakın."

Gamze'nin neler bildiği şüpheliydi ama hiç de şaşırmamış olması onun Akın hakkında çok daha fazla bir şeyler bildiğini gösteriyordu. İki kadın da aslında Güney'in ne kadarını bildiğini merak ediyordu. Bir adama bu kadar yakın olup da onun ne iş yaptığını bilmiyor olabilir miydi?

Güney dudağının kıyısını ısırdı. Onların bakışlarındaki soruyu görmüştü. Uzun süredir bu sırrı içinde saklıyordu. Tahir ile ilgili bildiklerini tamamen açıklayamazdı ama birazını söyleyip rahatlayabilirdi belki. "Ben de biliyorum ama... Tahir benim bildiğimi bilmiyor," dedi yavaşça. "Benden gizlediği... ikinci bir hayatı olduğunu biliyorum. Kan ve ölüm dolu bir hayat." Sesi üzgün müydü? Yoksa kızgın mıydı?

Şimdi iki kadının gözleri de Gamze'ye dönmüştü. Başını salladı o da. "Ben yeni öğrendim..." dedi yavaşça. "Tamamen rastlantı... Akın ile tanışınca... anlatmak zorunda kaldı. Fakat benim için ne iş yaptıkları o kadar sorun değil. Ben onlara sizin kadar yakın değilim. Akın ile de sadece arkadaşız. Neticede bir iş. Hem o bu işten atılmış."

"Sadece bir iş değil." dedi Natalia üzgünce. "Doğan'ı çok severim. Bana her zaman iyi davranmıştır. Öyle alaycı, pervasız olduğuna bakmayın. Anormal derecede düşünceli ve iyi niyetlidir. O keskin bakışları arkasında kocaman bir çocuk vardır. O da bazen yaralarla gelir. Biliyorsunuz, İzmir'de yanımızdaki evde oturuyorlar. Görmemem mümkün değil. Onu öyle gördükçe üzülüyorum. Keşke onu da bu berbat hayattan çekip alacak güzel bir kadına denk gelse diye dua ediyorum. Eskisi kadar göreve çıkmıyor ama gittiğinde de en tehlikeli görevleri onlara verdiklerini biliyorum. Daha ne kadar böyle şanslı olabilir? İşin kötü yanı para için de yapmıyorlar. Hiçbirinin paraya ihtiyacı yok. Sadece vatan sevgisi ile yapılan bir işte ölüm onlar için hiç de korkutucu olmuyor."

Derin bir sessizlik oldu.

"Akın bana suçlu bile olsalar insanları öldürmekten hoşlanmadığını söylemişti. Bence işlerini çok da fazla sevmiyorlar." diye mırıldandı Gamze.

Güney başını çevirdi. Bir bıçak ile böreği kesmeye başladı. "Eminim bazen masumları da öldürüyorlardır." dedi biraz garip bir sesle. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyorlardı. Natalia ile Gamze bakıştılar bir an.

"Neden öyle dedin?" dedi Natalia. "Bildiğin başka bir şey mi var?"

Güney yeniden döndüğünde yüzünde her zamanki gibi bir gülümseme vardı. Fakat gülümseme mavi gözlerine ulaşmamıştı. "Hiç. Öylesine söyledim. Her zaman iyi ve kötüyü ayıramazlar, öyle değil mi?"

"Bilerek bir masuma zarar vereceklerini sanmam." dedi Natalia.

"Öyle mi?" diye ilgisizce sordu Güney. Sonra derin bir nefes aldı. "Bir arkadaşımın ağabeyi de böyle bir özel tim elemanı tarafından öldürüldü. Acımasızca vuruldu. Sonra da olay örtbas edildi."

"Ne feci!" dedi Natalia içtenlikle. Sonra gülümsedi. "Neyse ki bizimkiler öyle şeyler yapmazlar. Hepsi de dikkatlidir."

Güney yine döndü. Böreği kesmeye başladı. Cevap vermemişti. Mutfağa ise nefis bir koku yayılmıştı. Elinde çatalla aç kurtlar gibi bekleyen Natalia hemen bir tabağa kendisi için parça aldı. Sonra dayanamıyormuş gibi ağzına götürüp üfleye üfleye ısırdı.

"Bu ara korkunç acıkıyorum." dedi utanarak. Gözleri Gamze'ye dönmüştü. "Yakında duba gibi olacağım. İnanmayacaksın ama canım çilek çekti sabah sabah. Tamer de şimdi dışarıda çilek arıyor zavallım."

Gamze ve Güney karşılıklı gülümsediler. Bu küçücük ateş gibi kadın kocaman adamı parmağının ucunda oynatıyordu. Tamer'in de bundan pek şikâyet eder gibi hali yoktu.

O sırada mutfaktan içeriye iriyarı birisi girdi. Mutfak neredeyse dolmuştu. Siyahlar içindeki kıyafetiyle bir korsanı andıran Doğan, elleri ceplerinde öylece duruyordu. "Günaydın Gamze," dedi genç kadına. Sonra diğerlerine döndü. "Hadi ama kızlar! Cidden acıktım. Böreğin kokusu oturma odasına kadar geldi. Hiç kimse kusura bakmasın, ondan ben de tatmak istiyorum."

"Tabii." dedi Güney gülümseyerek. Uzanıp bir servis tabağı aldı. Bir tabağa iki parça börek koydu. Bir çatal da alıp doğrudan Doğan'a uzattı. "Al bakalım. Atıştırmalık..."

"Bunlar ne zaman ekmek almaktan gelecekler? Fırın o kadar da uzakta olamaz."

"Onlar gelir de Tamer'i bilmem." dedi Natalia böreğinden bir parça daha ısırırken. "Bana çilek bulmaya çıktı."

"Biliyorum. Deli bu adam! Hadi sen delisin, o sana niye uyuyor?"

"İleride sizin de hanımınız hamile olunca deliliği görürüm ben Doğan Bey." dedi Natalia. "Sen Tamer'den daha sarsak olursun."

Sıcaklığına bile aldırmadan böreğinden koca bir parça ısıran Doğan "Hiç de olmam." dedi gözlerini yumarak. "Hımm... Bu harika olmuş Güney! Evliliğe sıcak baksaydım seninle hemen evlenirdim."

"İnanma ona Güney. O tam bir evlilik düşmanıdır. Çevresinde o kadar çok güzeller varken neden evlensin ki?"

"Çevremde sadece çok konuşan güzeller var." dedi Doğan onu işaret ederek. İlk dilimi mideye yollamıştı bile. "Senin yüzünden bekâr kalacağım." Beş on saniye sonra zil çalınca iç çekti. "Oh! Nihayet! Böreğim de bitiyordu."

"Ben açarım." dedi Gamze onlara. Mutfakta zaten yapacak bir şey kalmamıştı. İki genç kadın zaten masayı bile hazırlamışlardı. Gidip kapıyı açmak boş durmaktan iyiydi.

Birkaç dakika sonra üç erkek de mutfağa girmişti. Aynı anda eve geldikleri belliydi. Tamer biraz muzaffer bir edayla elindeki poşetleri Natalia'ya sallayıp çileği bulduğunu belli etti. Hatta işi

garantiye almak için başka meyveler bile almıştı. Onarın gelişi ortalığı gerçekten hareketlendirmişti. Masanın üzeri zaten kahvaltılıklarla donatılmıştı. Sıcak börekler de tabaklara konduğunda her şey tamamdı. Fakat Natalia gerçekten de aç bir kurt gibi kocasının aldığı çileğe saldırmıştı. Sadece yıkayacak kadar sabredebilmişti. Birkaç tane yiyip de hevesi geçince lavabonun önünde belirgin bir oh çekti. Onun bu hali herkesi güldürmüştü. Sonra geri kalan çilekleri ve meyveleri kendisini gülümseyerek izleyen kalabalık için masanın üzerine bıraktı.

Kahvaltı basit ve kısa konuşmalarla geçiştirildi. Keyif çayları da masanın başında içildi. Erkekler kahve istemediklerini söyleyip oturma odasına geçmişlerdi. Ellerindeki gazeteler paylaşılmış haldeydi. Kadınlar masayı toparlarken, sadece Doğan gelip bir bardak çay daha almış ve onlara karışmadan geri dönmüştü.

Erkeklerin dördü de akşama kadınlarla yine buluşmak üzere evden çıktılar. Vakit öğleyi geçmişti zaten. Anlaşılan Gamze'nin hapisteki sevdiği adamı çıkarabilmek için bir savcıyla görüşmeye gidiyorlardı. Güney o savcının kim olduğunu kesin biliyordu. Kardeşinin öldüğü gece hastanede gördüğü savcı olmalıydı. Başka ihtimal düşünemiyordu.

Onlar gidince ev bomboş olmuştu sanki. Kocaman gövdeleri her yeri dolduruyordu. Mutfak tamamen temiz olduğu için, kızlar da hazırlanıp alışverişe çıktılar. O soğuğa rağmen Ankara oldukça hareketliydi. Trafik nispeten rahattı. Çoğu kişi özel araçlarını kullanmayarak toplu taşıma araçlarını tercih etmişti. Onlar da bir taksiyi çevirmişlerdi yoldan. İlginç ki pazartesi olmasına rağmen ve hava da ciddi anlamda soğuk olmasına rağmen Kızılay oldukça hareketliydi.

Güney alışveriş edilebilecek yerleri avucunun içi gibi biliyordu. Nerede kaliteli şeyler vardı iyi öğrenmişti. Ama özellikle Tahir'in arkadaşı Ekrem'in olduğu mağazaya götürmemişti onları. Genç adam birkaç defa daha kendisini aramıştı ama sonra Güney'in kesin tavrı üzerine aramayı bırakmıştı.

Alışveriş sırasında fiyata dikkat etmemek güzeldi. Bu üç kadının da kendisinden çok daha zengin olduğunu bilmesine rağmen, Güney hiç de rahatsız değildi. Tahir onların alışverişlerinde yardımcı olması ve aldıkları için para ödememeleri konusunda kendisine kesin talimat vermişti. Limitsiz kartı da zaten sürekli kendisindeydi. Bu karttan istediği gibi harcama yapabiliyordu. Kendisine özel

şeyler bile almış olsa, Tahir'in bir şey soracağını veya haberi olacağını sanmıyordu. Çünkü ekstreler bile kendi çalışma masasına gelliyordu. Bu kadar geniş itimada ve imkâna rağmen, Güney kendisine o karttan bir çöp bile almamaya özen gösteriyordu.

Küçük Turan alışveriş boyunca kendilerine fazla zorluk çıkarmadı. Çocuk hakikaten uyumluydu. Akın'ı unutmuş gözüküyordu. Annesinin kucağında veya yerde, kendi kendisine eğlenirken veya etrafı seyrederken, mızıldanmadan onlara uyum sağlıyordu. Güney elinde olmadan oğlan çocuğunu izlediğini fark etti. Gerçekten de elinde değildi. Biraz imreniyordu. Natalia hamileydi... Gamze de öyle... İki kadının da anne olmanın tadını çok yakında keşfedecekleri kesindi. Üstelik Natalia ikinci kere yaşayacaktı bu mutluluğu... Ya kendisi?

Bir adamı incitmek için hep diş bilerken, ondan olacak bir çocuğa neden bu kadar hevesliydi? Bir bebek düşündüğünde artık kalbi sıcaklık ile doluyordu. Hatta az önce Turan'a bakarken, kendi çocuğunun hayali gözünde canlanmıştı. Çocuğun şakaklarını kırlaşmış bir halde hayal edince de neredeyse güleceği gelmişti. Zor tutmuştu kendisini. Bu çok kötüydü.

Turan'ın sıkı giyimi onu soğuktan da koruyordu. Hamile olan Natalia ise sanki her şey normalmiş gibi oğluyla mükemmel ilgileniyordu. O gerçekten mükemmel bir anneydi. Daha Turan'ın bakışlarından ne istediğini anlayabiliyordu. Onu çaktırmadan izleyen Güney, kendisinin de iyi bir anne olacağını biliyordu. Natalia'ya imrenmemek elinde değildi. Daha gencecikti ve şimdiden ikinci çocuğuna hamileydi. Allah onu seviyor olmalıydı. Esmer güzeli kadın o kadar mutlu görünüyordu ki, bu mutluluğu güzel siyah gözlerine yansıyordu.

İç çekti hafifçe... Kendisinin böyle mutlu olması imkânsızdı... Tahir ile evlense bile... ondan bir çocuğu olsa bile... nasıl tam mutlu olabilirdi ki? Evet, şu anda Tahir onu mutlu ediyordu. Çoğu zaman adamın varlığı ile bile mutlu olduğunu kabul ediyordu. Dokuz aydır hayatının tek erkeği olmuştu. Ondan başka bir erkeğe bakmak aklına bile gelmiyordu. Onun o uzun arkadaşları da çok yakışıklıydı gerçekten... Ama çocuğuna bir baba arasa... bu kesinlikle Tahir olurdu. Bu ironiden nefret ediyordu.

Aklını adamdan ve çocuk yapma olayından uzak tutmaya çalışarak misafirleriyle ilgilenmeye devam etti. Şehir merkezi daha

sıcak gibiydi. Yan yana olan butik ve mağazalar fazla üşümelerini engelliyordu. Vakit ilerledikçe kalabalık da artmıştı iyice.

Telefonu çalınca ekrana bakmasına bile gerek olmadan telefonu açtı. Genç adamın arama melodisi elbette farklıydı. Onunla biraz konuştuktan sonra anladığını söyleyerek telefonunu kapattı. Sonra bir kabinden çıkan Gamze'yi süzdü hayranlıkla. Siyah elbise ona o kadar yakışmıştı ki, erkek satıcı bile elbisenin güzelliği konusunda ısrar edemeden, aptalca bakmaya başlamıştı. Dizinin hemen üstünde biten eteği ve az ama seksi göğüs dekoltesiyle olağanüstü bir şeydi.

Natalia da elini çırptı. "Bu harika! Ay! Ben böyle şeyleri giymek için üç ay daha bekleyeceğim."

"Ben de bayıldım." dedi Güney. Gözleri yumuşakça bakıyordu. "Gerçekten de dünyanın en güzel on kadını arasında olmayı hak ediyorsun. Bu elbiseyi sakın kaçırma."

Gamze de gülümsedi. Aslında sanıldığı gibi soğuk bir kadın değildi. Gözleri parlıyordu. Dudaklarındaki gülümseme de güzeldi. Aynadan kendisine bakıyordu. Elini göbeğine attı. "Yakında ben de bunun içine giremem. Ne zaman giyeceğim ki?"

"Daha şişmanlamak için bir iki ayın var. Alalım bunu."

İç çekti Gamze. "Bir sürü şey aldık. Nasıl taşıyacağız?"

"Tahir telefon açtı. İşlerini bitirmişler. Tur atacaklarmış. İşimiz bitince onları arayacağız. Taksiyle buluşacağımız yere gideceğiz. Eşyalarımızı alıp onun arabasına koyarız."

Gamze üstündeki kıyafete baktı son kez. Çok pahalı da değildi aslında. Güney alınan hiçbir şeyin parasını ödemesine izin vermemişti. Diğer türlü Tahir'in çok kızacağını söylemişti. Ayrıca yine Gamze'nin teşekkür amacıyla minik hediyeler almasına da izin vermemişti. "Hangi birimize hediye seçeceksin?" demişti gülümseyerek. "Zaten kimse senden böyle bir şey beklemiyor."

"Kızlar! Ben acıktım galiba." dedi Natalia sevimli bir dudak büzmeyle.

"E peki, yeter o zaman." dedi Gamze onun aç aç parlayan gözlerine bakarak. Onu anlıyordu. Hamilelik biraz sık acıkmalarına sebep oluyordu. Kendisi de ondan geri değildi. "Üzerimdekini çıkarayım da gidelim."

Yirmi dakika sonra bir taksiye binmişlerdi. Bagajda fazla bir yer kalmamıştı. Natalia da kendisine hamile kıyafetleri ve bir sürü iç çamaşırı almıştı. Kendi küçük göğüsleriyle diğer ikisinin dolgun

göğüslerini kıyaslamıştı can sıkıntısıyla. O yüzden hamilelikte göğüsleri biraz büyüdüğü için seviniyordu. Onun bu çocuksu endişesi ve kendince rahatlama sebebi iki kadını da güldürmüştü. Natalia'nın daha yirmi yaşında olduğu göz önüne alınırsa, aslında hâlâ çocuk sayılırdı.

Taksi gidecekleri yere çabucak gelmişti. Konuşa konuşa geldikleri için zaman hızlı geçmişti. Atakule tarafında, çok pahalı bir lokantaydı. Tahir onları kapıda bekliyordu. Tamer de yanındaydı. İndiklerini görünce hemen yanaştı. Tahir taksicinin bagajdan çıkarmış olduğu poşetleri alırken, Tamer de karısının rahatça arabadan inmesi için yardım ediyordu. Bir koluna oğlunu almıştı. O kısacık zamanda Natalia'yı özlemiş gibi yanağından iştahla öpüp boştaki diğer kolunu da narin omzuna attı. Güney onların aşklarını böyle göstererek yaşamalarından hoşlanıyordu. Kimseye aldırmıyorlardı. Numara yapmıyorlardı. Sadece sevdiklerini birbirlerine gösteriyorlardı.

Çantalar cipin bagajına aktarıldıktan sonra Tahir taksicinin parasını fazlasıyla verip bagajı kapattı. Hep birlikte lokantanın içine girdiler. İki uzun erkek, ayrı güzellikteki üç ayrı seksi kadınla içeriye girince, doğal olarak dikkati çekiyorlardı. O kadar çekiyorlardı ki, kimse bakışlarını kaçırmak için bir çaba harcamıyordu. Bir garsonun yol göstermesiyle oturacakları masaya doğru giderlerken, Akın'ın oralarda olmadığını gördü Güney. Masadaki tek başına oturan iriyarı atletik kişi Doğan'dan başkası değildi. Gamze de sanki Akın'ı arar gibi gözlerini etrafında gezdirmişti.

Doğan nazik bir şekilde ayağa kalkarak karşıladı onları. Kendi yanına Gamze'nin oturması için sandalyesini çekti. Masa düzeni de altı kişi için hazırlanmıştı. Bu durum Akın'ın o yemeğe gelmeyeceğini gösteriyordu sanki.

Gamze yerine oturunca soran gözlerle yanındaki Doğan'a baktı. Genç adam sanki bir şeyin farkında değilmiş gibi rahattı. Alnına dökülmüş gür saçları ile her zamanki gibi pervasız gözüküyordu.

Kadınların aklındaki soruyu genç adama Gamze sordu. "Akın... nerede?" diye mırıldandı duraklayarak.

Doğan umursamazca kaşlarını kaldırdı. "O yok." dedi ilgisiz bir tonla.

Gamze'nin gözleri sanki soğuklaşmıştı. "Farkındayım." dedi yavaşça. Duruşu değişmişti. "Sadece nerede olduğunu merak ettim."

"Buraya gelirken Muhsin aradı. Savcı Muhsin... Yapılacak birkaç resmi işlem varmış. Bir an önce yapmak istiyorlardı. Akın geri döndü. Yemeği de birlikte yiyecekler."

"Gelmiyor mu?"

"Hayır." Doğan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Siyahımsı yeşil gözleri ışıldadı bir an. "Ayrıca İstanbul'a seni ben götüreceğim." dedi.

Gamze ellerini sinirle kucağında kavuşturdu. Kahverengi iri gözleri öfkeyle parlamıştı bir an. O soğuk yüzündeki öfkeli gözler hayret verici derecede çarpıcı bir etki yapıyordu. "Anlamadım?" dedi dişlerinin arasından.

"Seni benim götürmemi istedi. İşleri uzayabilir..." dedi Doğan iyice keyiflenerek.

"Ben beklerim onu." dedi genç kadın sakince. "Seni yormak istemem."

"Kesinlikle yorulmam. Zevkle yaparım." dedi Doğan daha da keyifli bir inatla.

"Ben yine de Akın'ı beklerim." dedi Gamze.

Konuşmaya başından beri kulak misafiri olan diğerleri, genç kadının soğuk öfkesi karşısında hafif şaşırmışlardı. Tahir ile Doğan bir an birbirleriyle bakışırken, Tamer de gülmemek için başını eğdi. Natalia ve Güney de bakıştılar. Ama bu bakışmaların farkında olmayan Gamze, dik bakışlarını Doğan'ın yüzüne dikmişti. Doğan ise kısık ama gülümseyen gözlerle Gamze'yi süzmeye başlamıştı.

"Sizi ben götüreceğim Gamze Hanım!" diye birden kestirip attı Doğan. "Benden rahatsız olursanız, konuşmayız olur biter."

Genç kadın yerinde iyice dikelip genç adamın gözlerinin içine baktı. Yüzü iyice kararlı bir hale gelmişti. Doğan'a boyun eğmeyecek bir hali vardı.

"Mesele bu değil Doğan Bey!" dedi o da onun gibi resmi bir tavırla. "Eminim arkadaşlığınız çok keyiflidir. Ama ne sizi yormak isterim ne de canınızı sıkmak. Pek iyi bir yol arkadaşı değilimdir. Ayrıca Akın beni götürmeyecekse, kendim de gidebilirim. Çocuk değilim. Daha önce de çok kere araba kullandım."

"Olabilir. O bizimle tanışmadan önceydi." derken onun öfkesini umursamamış gibi omuz silkmişti genç adam.

Gamze'nin kaşları kalktı. "Bu… bu saçmalık! Siz ne çağdışı erkeklersiniz böyle? Ben kendi başıma gidebilirim. Bugüne kadar hayatımda siz yoktunuz. Ne sen vardın ne de Akın."

"Hamilesin." dedi genç adam rahatça. Hiç de kızmış gibi bir hali yoktu. "Hava kötü, yollar berbat. Fazla seçeneğin yok. Ya ben götürürüm ya da gitmezsin." Dudakları belirsiz bir alayla kıvrıldı. "Tabii, Akın'ı arayıp ona sormak istiyorsan o başka."

Herkes şaşkınlıkla ikisi arasındaki minik tartışmayı izliyordu. En son Gamze de şaşırınca tam oldu. Gözleri irileşti. "Akın'ın cep telefonu var mı?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Var tabii."

"Yoktu?"

"Tamer'deydi. Elazığ'da Akın'a verecekti. Hem de gayet şık, teknolojik bir şey."

Gamze onun şaka yapıp yapmadığını düşünür gibiydi. Doğan da cebinden kendi telefonunu çıkarmıştı. Alaycı bakışları Gamze'nin donuk yüzündeydi. Genç kadın ile mücadele edercesine bakıştılar. Sonunda Gamze elini uzattı. "Ver onu bana!"

Doğan sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Sakince telefonunu uzattı.

"Akın da sana benim söylediklerimi söyleyecektir. Kızıp yere fırlatma sakın! Daha yeni aldım." Genç adamın Gamze'den hiç korkmadığı ve onun bu tepkisine kızmadığı belliydi. Buna rağmen Gamze onun elindeki telefonu sertçe aldı. Ayağa hızla kalkışı ise Doğan'ın dudaklarındaki sevimli gülümsemeyi arttırdı. Genç kadının rahatça konuşmak için uzaklaşmasını gülümseyen gözlerle seyretti. Sonra bakışlarını diğerlerine çevirdi. Onların da bazıları Gamze'nin arkasından bakıyordu. "Burada neler olduğunu bilen var mı?" diye mırıldandı alayla. "Geleli on dakika oldu ama bize sevgilisi Kaan'ı soracağına Akın'ı soruyor."

Tahir gözlerini Gamze'den ayırdı. Koltuğuna daha rahat bir şekilde yaslanırken kendisine yakışan ciddi bakışları ile mırıldandı. "Sanırım Kaan'ın hapisten çıkması şart oldu." Buna rağmen sesinde Güney'in kolayca algıladığı bir gülümseme vardı. Tahir'in de Doğan gibi durumdan eğlendiği belliydi.

"Niye öyle dedin ki?" diye sordu Güney merakla. Tamam, Gamze'nin tepkisi biraz farklıydı ama onun Akın'a ilgi duyabileceğini sanmıyordu. Gamze'nin sevgilisi ve çocuğunun babası başkası değil miydi? Onlar Akın ile sadece arkadaşlardı. Bundan emindi.

Akın herkesin içinde Gamze'ye farklı davranmıyordu. Ve Gamze de arada onu süzse de… bu… bu farklı bir sebepten olmalıydı. Yoksa… değil miydi? Onu İstanbul'a Doğan'ın veya Akın'ın götürmüş olması fark eder miydi?

Güney onun Akın'a olan ilgisinin arkadaşça olup olmadığından şüpheye düşmüştü gerçekten de. Başkasına âşık olan bu güzel mankenin bir başka erkeğe olan samimiyeti arkadaşlık sınırlarını aşabilir miydi? Hem de yine bir başka erkekten hamile iken?

Tahir zaten Güney'in sorusuna cevap vermemişti. Sadece gözlerinin içine bakarak hafifçe gülümsemişti. Sonra da yemek siparişini vermek üzere garsona doğru başını çevirdi. Genç kadın da Gamze ile Akın arasındaki elektriği daha iyi izlemek niyetiyle önüne döndü. Gamze'nin bu abartılı tepkisi hakikaten normal değildi.

Birkaç dakika sonra Gamze, dudaklarında zafer kazanmış bir gülümseme ile masaya geri döndü. Artık sinirli olmadığı gözüküyordu. Bakışları ışıldamıştı. Herkesin kendisini süzdüğüne aldırmadan, kaşlarını kaldırıp inatla Doğan'a baktı. "Gelecek." dedi telefonu uzatırken. Ağzından çıkanın hepsi buydu.

Doğan üzülmüş gibi dudaklarını sıktı biraz. Oysa gözlerinin içinde bir şeyler ışıldıyordu. "Cidden mi?" diye mırıldandı. "Bak şu yufka yürekliye! Demek şimdi güzel bir kadınla yolculuk etme şansımı kaybettim, öyle mi? Ne fena!"

Gamze onun alaycılığıyla ilgilenmeden yerine oturdu. Akın'ı ikna etmiş olmanın onu rahatlattığı ve Doğan ile uğraşmayacağı belliydi. Yanına gelen saygılı garsona siparişini verirken dudakları keyifle kıvrılmıştı. O anda yine hiç de kendisi için söylendiği gibi soğuk gözükmüyordu.

Yemek gayet güzeldi. Gamze dâhil artık herkesin keyfi yerinde olduğu için karşılıklı konuşmalar içinde geçti yemek. Sonrasında ise Akın'ı evde beklemeye karar verdiler. Anlaşılan o gün yola çıkmaya kararlıydı bu ikili. Tahir'in cipi hepsini almayacağı için bir kısmı taksi ile eve döndü. Taksiye Doğan ve Gamze binmişti. Eve vardıklarında, Güney hemen taze çay yapmak için mutfağa geçti. Gamze de eşyalarını toplamak üzere odasına gitmişti. Akın geldiğinde yola çıkmak için çok vakit kaybetmek istemediğini söylemişti.

İşin komik yanı, genç adamın gelişini hevesle bekleyen birisi daha vardı. Kapı zili çalınca, halının üzerinde arabası ile oynayan küçük Turan başını hızla kaldırmıştı. Ne olduğunu kavrayınca da

elindeki arabayı fırlatıp doğruldu. Çocuksu adımlarla kapıya koşturdu. Bir yandan da "Akkın! Akkın!" diye bağırıyordu.

Herkes onun arkasından kıkırdarken Tahir de gülümseyerek yerinden kalktı ve kapıya gitti. Geniş ekran monitörden arkadaşı Akın'ın yüzünü görünce de kapıyı açan düğmeye bastı. Sonra da eğilip kapının önünde nöbet tutan oğlanı aldı kucağına. Ciddi bakışlarla çocuğun gözlerine baktı.

"Kıskanmaya başlıyorum ama!" dedi oğlana.

"Akkın!" dedi çocuk da cevap olarak.

"Senin kirven benim. Unutma!" diye homurdandı Tahir alaycı bir tonla. Fakat Turan babası gibi inatçı olmalıydı. Sadece güldü.

"Kirve ne demek?" diye sordu Gamze merakla Doğan'a. Sanki Akın'ın gelişiyle güzel kahverengi gözleri daha da parlamıştı.

Doğan hiç üşenmeden onun sorusunu cevapladı. "Doğuda baba yarısı derler. Erkek çocuklarının sünnetinden başlar. Evliliklerine kadar gider. Kirve gönüllü olarak arkadaşının çocuğunun çoğu masraflarını üstlenir. Buna evlilik masrafları da dâhildir. Şimdilerde sadece adı var. Hayat şartları yüzünden maddi yönü yerine folklorik yönü esas tutuluyor. Yine de erkek çocuklar büyüdükçe babasına gösterdiği hürmeti kirvesine de gösterir."

"Çok ilginç!"

"Öyle. Senin de bir oğlun olursa belki kirvesi Akın olur?" Sesinde sanki gizli bir ima vardı. Gamze bunu algılamadı.

"Belki!" dedi saf bir tonla. Ama gözleri kapı tarafındaydı. Akın'ın gelişini beklediği belliydi. Az sonra Akın da iri fiziğiyle odaya girmişti. Gülümseyerek herkese selam verdi. Gözleri Gamze üzerinde biraz fazlaca kalmıştı. Natalia'nın çay önerisini memnuniyetle kabul etti. Soğuk havadan sonra bu sıcak evde sıcak dostlarla bir bardak çay iyi gelecekti.

Bir süre karşılıklı sohbet ettiler. Turan genç adamın kucağından inmiyordu. Üstelik de başarıyla ondan birkaç öpücük kapmıştı. Bonus olarak da gıdıklanınca kıkır kıkır gülmüştü. Onların bu yakınlığı diğerleri tarafından da gülümsenerek izleniyordu. Akın gerçekten neşesi ve enerjisiyle çocuksu bir çekiciliğe sahipti. Çayından son yudumunu da alan genç adam gözlerini Gamze'ye dikince kalkma vaktinin gelmiş olduğu anlaşılmıştı. .

"Kalkmayalım mı artık?" diye sordu ona.

"Kalkalım! Ben hazırım!" dedi genç kadın da.

"Hadi o zaman!" Oğlan çocuğuna bir öpücük daha verip onu yere bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı.

Az sonra hepsi de garaja inmişlerdi. Akın az sonra geri döneceği için yanına el çantasını almamıştı. Genç kadının valizini bagaja yerleştirdikten sonra dönüp arkadaşlarının yanına geldi. Gamze kızları yanaklarından öperken, Akın da erkeklerin hepsiyle erkekçe tokalaştı

"Yeniden gel Gamze!" dedi Güney genç kadına. "Benim daremde de yer var. Bir hafta sonu gelirsen ikimiz birlikte çok güzel eğleniriz. Hatta daha da fazla kalabilirsin." Samimi yüzü ve melodik sesi çok içten olduğunu gösteriyordu.

"Teşekkürler… Bakalım!" dedi Gamze ona gerçekten sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Ama sırada önce benim düğünüm var. Düğünüme mutlaka geleceksin." Bakışlarını esmer güzeline çevirdi. "Sen de Natalia! İkinizle de tanıştığıma çok sevindim. Yeniden görmek çok hoşuma gidecek. Benim de evim geniş. Kullanmadığım bir sürü oda var. Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz."

"İnşallah!" dedi Natalia da dostça. "Ben de beklerim. İzmir'de güzel gezerdik. Her ne kadar Doğan bize komşu olsa da, biliyorsun o iyi birisidir…"

"Biliyorum…" dedi Güney dürüst bir tonla. "Bu erkeklere sahip olduğunuz için çok şanslısınız. Gerçekten biraz eski moda olsalar da harika insanlar…"

Vedalaşmak fazla uzun sürmemişti. Güney o genç kadını yeniden göreceğini hissediyordu. O iyi birisiydi. Biraz yalnız bir kadın gibi duruyordu. Belki de Akın'ın arkadaşlığına bu yüzden sıkıca sarılıyordu. Ama onun bu yalnızlığına rağmen hayata karşı dik durmasını bilen cesur bir kadın olduğu kesindi.

Arabaya binip de garajdan çıktıklarında Turan hâlâ arkalarından el sallıyordu. Gözleri sıkıntılıydı. Tamer oğlunun yanaklarını öperek onu avutmaya çalıştı. Sonra gülümseyerek eve geri döndüler. İçeriye girdiklerinde daire boşalmış gibi olmuştu. Güney de o iki insandan hoşlanmıştı doğrusu. Tahir'in kendisine kattığı bir başka şey de buydu… Her ne kadar arka planda tehlikeli bir hayatları varsa da, günlük hayatta ilgili ve güçlü erkeklerdi. Bir kadın olarak insan onların yanında güvende hissediyordu. Hepsinin pervasız bakışları ardında parlayan deli cesaretleri bazen huzursuzluk verse de saçma bir güven duygusu da oluşturuyordu artık.

Tam birer bardak daha çay koymak için mutfağa geçmişti ki telefonu çalmaya başladı. Diğerleri oturma odasında kalmıştı. Elindeki çaydanlığı bırakmadan masanın üzerinde duran telefonuna gitti. Aydınlanmış ekrandaki numaraya öylesine baktı. Sonra sıkıntı ile dudakları büzüldü. Ekranda numaranın kime ait olduğu yazmasa da artık Güney'in ezberinde idi. Sıkıntılı bir şekilde telefonundan uzaklaştı. Bu güzel günün bozulmasını istemiyordu. Şimdi hiç sırası değildi. Çayların demlerinin üzerlerine sularını eklerken arkasında ummadığı ikinci bir ses duydu.

"Telefona bakmayacak mısın?"

Güney irkilmişti birden. Tahir'in içeriye girdiğini fark etmemişti. Onun ciddi ama meraklı bakışlarına çevirdi gözlerini. Tam da şu anda burada olması iyi olmamıştı. Ona ne diyecekti ki?

"Kim olduğunu biliyorum…" dedi sakin olmasına çalıştığı bir tonla.

"Konuşmak mı istemiyorsun?"

"Evet… Önemli birisi değil."

Genç adam onun çaydanlığı tutmasına aldırmadan arkasından yanaştı ve ince bedenini çekerken dudaklarını saçlarına gömdü. "Hımm… Kimmiş peki bu önemli olmayan birisi?" diye mırıldanmıştı bir yandan da. Koca elleri ise hızla göğüslerine gitmişti.

"Tahir!" dedi Güney durumu kurtarmaya çalışarak. Neyse ki telefonun çalması durmuştu. Elindeki çaydanlığı da zor tutuyordu. "Birisi gelecek şimdi! Yapma ne olur!"

"Kaynar su ile yanmaktan daha çok, yakalanacak olmamızın seni endişelendirmesi komik. Neden herkese ilişkimizi açıklamıyoruz?"

"Ne…neyi?"

"İlişkimizi açıklayalım, kurtulalım. Emin ol kimse bizi ayıplamaz."

Güney çaydanlığı zorlukla önündeki sehpaya bıraktı. Onun kolları arasında yavaşça döndü. Gözleri inanmazca bakıyordu. "Sakın! Lütfen, sakın yapma! Bu beni arkadaşlarının gözünde küçültecektir."

"Saçma! Kimse benim değer verdiğim bir kadına kötü gözle bakamaz."

Bu güzel bir iltifattı ama Güney ikna olmamıştı. Uzanıp adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "İlişkimize biraz daha zaman verelim… Yarın… Yarın ne olacağını bilmiyoruz. Belki de bir şekilde… ayrılmak zorunda kalacağız. Şimdiden bunu duyurmak doğru değil. Hem ben evli olmadığım bir erkekle seviştiğimin

öğrenilmesindense ölmeyi yeğlerim. Ciddiyim Tahir! Lütfen söyleme ve bunu belli edecek bir şey yapma."

Genç adam gülümsedi. "Seni utangaç sarışın… Senin gibi kadınlar kalmadı artık."

"Olsun… Hatırım için böyle devam edelim, olur mu? Sen benim koca adamımsın ve seninle olmaktan hoşlanıyorum. Başkasının bilmesine gerek yok. Arkadaşların zaten yakında gidecekler. Onlara karşı uzun süreli bir rol yapmıyoruz ki…"

"Hımm… Peki, öyle olsun. Ama şu ayrılma lafından hoşlanmadım. Senden ayrılmaya hiç niyetim yok. Ben ilişkimizden çok memnunum." Bir an duraladı. Bir kaşı hafifçe kalktı. "Yoksa sen ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

Güney güldü. Endişeli gözleri bu sefer keyifle parlamıştı. "Ne alakası var koca adam? Daha şimdi söyledim ilişkimizden ne kadar memnun olduğumu. Bir aksilik olmazsa ve sen beni hâlâ istersen, uzunca bir süre beraberiz…"

"İsterim sanırım." dedi genç adam da onu biraz daha kendisine çekerek. "Ben seninle evlenmeyi isteyen adamım. Unutma." Sonra ondan uzun bir öpücüğü kendisi çaldı bu sefer. Genç kadını kalçalarından tutup sıkıca çekmişti. Güney bu sert tutkudan ve isteniyor olmaktan çok hoşlanıyordu. Yakalanma korkusuna rağmen ona cevap verdi. Dudakları ayrıldığında, daha fazlası için gerçekten hazırdı.

Telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. İkisi birden bakışlarını masanın üzerindeki telefona çevirdiler. Genç adam onu yavaşça bıraktı. "Bence cevap versen iyi olur. Gizemli kişi seninle konuşmakta kararlı gibi… Ben çayları odaya götürürüm."

Üzerlerinden duman tüten çaylar zaten tepsiye diziliydi. Genç adam tepsiyi alıp mutfaktan çıkarken, masanın üzerindeki telefona ilgisizce bakmıştı. O çıkınca Güney de isteksizce telefonuna yürüdü. Bu güzel öpücükten sonra canı hiç de konuşmak istemiyordu. Özellikle aramayı yapan bu kişiyle…

"Alo?" dedi soğuk bir sesle.

"Güney, merhaba!" dedi Vedat. Sesi yan odadan arıyormuş gibi netti.

"Vedat! Beni aramamanı istememiş miydim senden?" dedi genç kadın sıkıntılı bir sesle.

"Evet ama sen hemen vazgeçilebilecek birisi değilsin. Kabul etmeliyim ki, görmeyeli daha da güzel olmuşsun."

"Bana iltifat etmek için mi aradın acaba? Çünkü inan bana buna hiç gerek yok."

"Elbette hayır. Ama sana iltifat ettiğimi de söyleyemem. Gerçekler bunlar. Yakışıklı patronun sana çok iyi maaş veriyor olmalı. Giydiğin kıyafetler hiç de ucuz değildi ve sana çok yakışmıştı."

"Doğru. İyi maaş alıyorum. Patronum gerçekten iyi ve cömert birisi..."

"İyi ve cömert mi?" Genç adamın sesinde hafif bir alay hissedilmesine sebep olmuştu. "Demek ki sen patronun hakkında fazla bir şey bilmiyorsun..." diyen adamın sözleri de iyice gerden Güney duruşunu biraz değiştirdi.

"Patronumu en son konuşacağım kişi sensin Vedat!" dedi buz gibi bir sesle. "Şimdi izin verirsen kapatmam lazım..."

"Dur... Sana bir şey söylemem lazım..."

"Gerçekten ilgilenmiyorum Vedat..."

"Ama duyunca ilgilenirsin eminim..."

"Sanmıyorum..."

"Kardeşin hakkında..."

Güney gerçekten de duraklamıştı. Yanlış mı duymuştu? Vedat'ın kardeşi Cihat ile ne işi olurdu ki? Tamam, arada sırada iki erkek olarak bir yerlere gidip bira içmişlerdi ama her şey bu bir iki görüşme ile sınırlıydı. Ama adamın ses tonundaki bir şey yine de telefonu kapatmasını engellemişti.

"Kim hakkında dedin sen?" diye sordu yavaşça. Emin olmak istiyordu.

"Kardeşin Cihat..." diye tekrar etti Vedat. "Ve... Ve onun ölümü hakkında..."

28. BÖLÜM

Genç kadın lokantadan içeriye girdi. Kızılay'ın en işlek sokağı olan Sakarya Sokak'ta ünlü bir lokantaydı burası. Self servis hizmeti vermesine rağmen gerçekten kalabalıktı. Girişte kocaman bir et döner ve tavuk döner ateşte döndürülürken, kokusu aç insanları karşılıyordu. Sabah fazla bir şey yememesine rağmen Güney'in karnı hiç de aç değildi. Yemek kokuları içindeki stresi öldüremiyordu.

Üstelik midesi burulduğu için kendisini kötü de hissediyordu. Buraya gelmeyi hiç istememişti. Fakat bir şekilde ikna edilmişti işte...

İkinci kata çıktı. Burası da genişti ve tüm masalar neredeyse doluydu. Bir an durup etrafını süzdü. Kendisini izleyen erkeklere ve kıskanç bakışlı kadınlara dikkat etmedi. Gözü cam kenarında oturan adamı görmüştü. Vedat üzerinde resmi üniforması ile bir masada tek başına oturuyordu. Kalabalığa rağmen karşısında boş bir sandalye de vardı. Birisini beklediği belliydi. Karşısındaki sandalyeye varmadan önce görmüştü Vedat onu. Hemen nazik bir tavırla ayağa kalkmıştı. Üzerindeki askeri kıyafetler ile oldukça yakışıklı duruyordu gerçekten. Bu tip resmi kıyafetleri seven kızlar için göz alıcıydı. Fakat Güney ona karşı artık zerre kadar bir şey hissetmediği için hiç etkilenmedi. Sandalyesini tutmasına da izin vermeden hemen kendisi çekip yerine oturdu. Kabanını çıkarmaya bile gerek görmemişti. Çok oturacağını zannetmiyordu. Sadece önündeki düğmeleri açmıştı.

Ciddi ve soğuk bakışlarını karşısındaki erkeğin yüzüne dikmeden önce etrafını süzdü. Bir tanıdık olmaması güzeldi. Adamın gözlerine baktı ifadesizce.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordu Vedat. O genç kadına göre nispeten daha rahat gözüküyordu.

"Teşekkür ederim. İşe geri dönmem lazım. Öğle molam fazla uzun değil."

"Tahir seni çok mu çalıştırıyor?"

Genç kadın hafifçe omuz silkti. 'Bey' kelimesini biraz vurgulayarak "Tahir Bey benim yapabileceğimden daha fazla çalıştırmaz beni..." dedi "İşimi seviyorum."

"Zevkli olduğunu tahmin ederim. Dünyayı geziyorsunuz diye duydum..."

"Hakkımda araştırma mı yaptın?"

"Doğrusu evet... Ayrı kaldığımız sürede neler yaptığını öğrenmek istedim. Biliyorsun dayım da milletvekili... Epeyce faydası oldu bana. Okurken Tahir Sertan'ın şirketinden burs almışsın. Mezun olduktan sonra da yanında asistan olarak işe girmişsin ve bugüne kadar da devam etmişsin."

Güney derin bir nefes aldı. "Vedat!" dedi uyarırcasına. Sesindeki sıkıntı belli oluyordu. "Bu bilgilerin sana ne faydası oldu peki?"

"İnanmayacaksın ama çok..."

"Kardeşimin ölümüyle ne ilgisi var acaba?"

"Onu da açıklayacağım..."

Genç adam arkasına yaslandı. Nereden başlayacağını bilemez gibiydi. Yeşil gözleri Güney'in üzerinde gezindi hızlıca. Giysilerinden oturuşuna, yüzünün güzelliğinden omuzlarına saldığı uzun saçlarına kadar baştan ayağa kaliteli bir kadın olmuştu Güney... Onun bu güzelliğinin patronu tarafından ne kadarının keşfedildiğini düşündü. İçini aniden saran kıskançlık gerçekten dayanılacak gibi değildi. Güney her zaman erkeklere karşı mesafeli ve namuslu bir kadın olmuştu. Nişanlılıkları döneminde bile öyleydi. Ama şimdi gerçekten yakışıklı ve zengin bir adamın yanında çalışıyordu ve duyduğu kadarıyla Tahir'in kadınlarla arası fena derecede iyiydi.

Peki, Güney kardeşinin nasıl öldüğü hakkında bir bilgiye sahip olmuş muydu acaba? Yoksa hâlâ onun trafik kazasında öldüğünü mü düşünüyordu? Her iki duruma göre de bir konuşma planı vardı. Dayısı ile bu konuyu birkaç defa incelemişler, neler yapabileceklerini tartışmışlardı. Dayısının amacı Tahir ve diğerlerinin bağlı olduğu o ucube grubu Türkiye'de dağıtmaktı. Tabii kendi amacı farklıydı. Eninde sonunda kardeşinin intikamını alacak, Tahir'in cansız bedeni üzerine tükürecekti. O günün yaklaştığını hissetmek bile heyecanlanmasına sebep oluyordu. Ama bu heyecan yüzünden hata yapmamalıydı.

"Kardeşin Cihat'ın nasıl öldüğünü gerçekten biliyor musun?" diye mırıldandı. Gözleri genç kadının donuk bakışlarındaydı.

Güney bir şey belli etmeden onayladı. "Biliyorum tabii."

"Trafik kazasında öyle değil mi?"

Genç kadın şüpheyle dolmasına rağmen bunu Vedat'a belli etmedi. Trafik kazasında ölmediğini bilen birkaç kişiden birisi elbette ki kendisiydi. Ve trafik kazasında öldüğü yalanını o zamanki nişanlısı olan Vedat'a söyleyen de kendisiydi. Ama Vedat'ın sanki daha fazla şey bilirmişçesine bakması onu meraklandırmıştı.

"Açık olur musun Vedat? Trafik kazasında öldüğünü sana ben söylemiştim zaten. Sen bir şey mi vurgulamak istiyorsun?"

Genç adam onun gerçekleri bildiğinin farkında olmadan gülümsedi. Bu iyiydi ona göre. Böylece o patlamada kendisinin de olduğunu açıklamasına gerek kalmayacaktı belki de...

"Sadece hastanede sana söylenilenin doğru olmadığını söylemek istiyorum..."

"Kaza olayının mı?"

"Kaza olayının..."

"Yani?"

Vedat çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi sandalyesinden öne doğru eğildi ve yüzünü genç kadına yanaştırdı. "Her şeyi sana anlatmadan önce, senin gerçekten neler bildiğini öğrenmeliyim Güney. Bu konu çok önemli. Dayım ve ben kendimizi riske atıyoruz bunları seninle paylaşırken..."

Güney sıkıntılı bir tavırla dudak büktü. "Ne riski?"

"Ölüm." dedi Vedat yalandan bir gerginlikle. "İnan ki şu anda hayatlarımız tehlikede..."

Güney elinde olmadan gülümsedi. "Saçmalıyorsun bence..." Onun böyle abartılı davranması karşısında yapabileceği başka bir şey yoktu. Belli ki Vedat ve milletvekili dayısı Tahir hakkında bazı gizli bilgilere erişmişlerdi ve bunu paylaşarak hayatlarını riske attıklarını düşünüyorlardı. Tahir veya ekipten birisinin onları öldüreceğini mi düşünüyorlardı acaba? Bu çok saçmaydı. Saçmaydı ama... Ama olabilir miydi? Onların kimlikleri bu kadar da gizli miydi?

"İnan ki saçmalamıyorum... Sen o patronunun ne mal olduğunu bilmiyorsun belli ki."

Genç kadının gülümsemesi silinmişti. "Beni aydınlatırsan sevinirim..."

"Peki, şöyle diyeyim... Öncelikle kardeşinin bir trafik kazasında ölmediğini söylersem ne dersin?"

"Bunu da mı araştırdın?" diye sordu Güney donuk bir sesle.

"Dayım öğrendi..."

"Sebep?"

Onun sakinliği karşısında Vedat bir an şüpheye düşmüştü. Gözlerini kısıp mavi gözlerin derinliklerine baktı. "Bence sen benim sözlerimi çok sakin karşıladın. Onun trafik kazasında ölmediğini biliyorsun değil mi?"

Genç kadın omuz silkti. "Belki... Bu konu benim ve ailemim sırrı. Seni niye ilgilendiriyor ki?"

Vedat geriye yaslandı. Planı azıcık değişikliğe uğramıştı. "İlgilendiriyor işte... Peki, nasıl öldüğünü gerçekten biliyor musun?"

"Bir kısmını..." dedi Güney sakin bir tonla. Azıcık politik olmaya karar vermişti. Bildiği her şeyi bu adam ile paylaşmak istemiyordu.

"Bana yetecek kadarını… Ve açıkçası daha da fazlasını bilmek istemiyorum artık. Bu konu kapandı gitti. Aradan üç yıl geçti…"

"Peki ya patronunun normal bir işadamı olmadığını biliyor musun?"

Güney bir kenara koyduğu çantasına uzandı. Canı sıkkınca iç çekti. "Bana hep soru soracaksan ben gidiyorum Vedat… Bir şey açıklayacağım dedin, ben de sana inanıp geldim. Ama deminden beri beni sorgulayıp duruyorsun. Ben senin emrindeki bir asker değilim. Ayrıca patronum hakkında konuşmak istemediğimi sana söylemiştim."

"Güney!" dedi Vedat biraz kızmışçasına. Uzanıp onu bileğinden tuttu ve ayağa tam olarak kalkmasını engelledi. Tutuşu normalden biraz daha sertti. "Kardeşin bir terör baskınında öldürüldü değil mi?"

Güney durakladı. Gözleri kıpırtısız bir şekilde adamın gözlerindeydi. Bir iki saniye sonra bileğini kararlı bir şekilde geri çekti. Sonra yavaşça sandalyesine geri oturdu. Çantasını yeniden masanın kenarına bıraktı.

"Bunu nasıl öğrendin?"

Genç adam omuz silkti. "Dayımın çok faydası oldu. Ben de biraz araştırdım tabii."

"Neden?"

"Merak… diyelim. Ama kardeşini tanırdım ve severdim biliyorsun. Onun terörle hiç ilgisi olamayacağını benden iyi kimse bilemez. Böyle bir baskında bir dağ evinde ölmesi dikkatimi çekti."

"Kardeşimin terörle ilgisi yoktu. O baskında evde olmasının sadece rastlantı olduğunu düşünüyorum. Öyle olduğu belli ki hakkında hiçbir suçlama yapılmadı… Hatta bana çok yardımcı olundu."

"Biliyorum. Ama neticede öldü değil mi?"

Güney hafifçe yutkundu. "Öldü…" diye kuru bir sesle onayladı.

"Basit bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin öyle düşünmediğin belli…"

"Doğru. Düşünmüyorum… Cihat'ın öldüğü gece neler olduğunu iyice araştırdım. Dayımın bağlantılarının da çok faydası oldu doğrusu. O gece eve 'Ghost' isimli bir özel tim baskın yapmış. Pek göz önünde olmayan, gizli bir oluşum olduğu biliniyor. Bizim gibi askerler arasında ise şehir efsanesi gibidir. Çok özel yeteneklere sahip mensupları vardır. İçlerinde çok az asker kökenli kişi vardır. Daha çok doktor, öğretmen ve hatta işadamlarından oluşur. Böylece

dikkati çekmezler… Adları gibi bir hayaletten farksızdırlar. Devlet adına yasal yolla halledilemeyecek meselelerden tut da, kimsenin giremeyeceği yerlere girmeye kadar pek çok iş yaparlar…"

"Övüyor musun, kötülüyor musun anlayamadım?.."

"Aslında başlarda övgüyü hak edecek pek çok işler yapmışlar… Ben bile onlara katılmanın hayalini kurmuştum."

"Şimdi?.."

"Şimdi ise durum değişik… Dayım onların, devletin verdiği sınırsız gücü kontrolsüzce harcayan çapulcular olduğunu söylüyor. Neredeyse insanları öldürmekten zevk alan psikopatlar… Kontrolden çıktıklarını düşünüyor ve Türkiye'deki bu oluşumun kapatılması gerektiğine inanıyor."

Genç adamın gözleri Güney'in ne düşündüğünü belli etmeyen mavi gözlerindeydi. Onun kendisini dikkatle dinlediğini fark edince, minik bir nefesten sonra devam etti. Sesi etraflarındaki uğultuyu bastıracak kadar toktu.

"Eminim şu anda bu hayalet ekip ile ilgili bilgiyi neden seninle paylaştığımı merak ediyorsun."

"Doğru." dedi Güney yavaşça. "Kardeşimi öldürenler bu kişilerse bile bunu bilmek bana ne fayda sağlayacak? Neden bana anlattığını doğrusu anlayamadım. Benim için önemli olan kardeşimin temize çıkması…"

"Peki, ölümünü göz ardı mı edeceksin?" diye sordu Vedat biraz onu dürtüklercesine.

"Ne yapabilirim? Olan oldu bir kere… Kardeşimin bir dağ evinde, bir terörist gurupla beraber olduğu gerçeğini de değiştiremem. Onun orada olmasının mantıklı bir sebebi olduğuna inansam bile kardeşim aptal derecesinde de saf değildi. Eminim evde neler döndüğünü hissetmişti."

Bunu kendisine bile itiraf etmek çok zamanını almıştı. Gerçekten de Cihat'ın o evde olması masum nedenlere dayanıyor olabilirdi. Ama evdeki insanların halinden tavrından bir şeylerin ters olduğunu anlamaması da imkânsızdı. Belki de fark etmişti ve baskından önce gitmek üzereydi. Ama o gece olan gelişmeleri bilemezlerdi artık.

"Yine de ölmesi gerekmediğine inanıyorsun sanırım?"

Güney başıyla onayladı ağır ağır. "Gerekmiyordu…"

"İşte mesele de bu… O ekip için gereklilik önemli değil. Onlar birer ölüm makinesi. Görev anlayışları içinde insanlara acımak yok.

Görevlerini yaptıkları sürece onlara bir şey denmeyeceğini de biliyorlar. Yirmi kişiyi geçmeyen bu grup, görevlerini kendi çıkarları için de kullanıyorlar. Çoğu zengin ve geniş imkânlara sahip... Her şeyin en iyisinden faydalanıyorlar. Her türlü olanakları var. Kimseden korkuları yok..."

Güney onun dediklerinin çoğunu biliyordu zaten.

"Seni anlamaya çalışıyorum Vedat ama başardığını söyleyemem. Bu adamların kardeşimin ölümündeki rollerini anlayabiliyorum ama benimle olan ilgisini hiç anlayamadım. Ben ne yapabilirim ki?"

Vedat ağır ağır başını salladı. "Zaten çok şey yapabileceğin için seninle konuşuyorum Güney... Dayım ve ben buna yürekten inanıyoruz. Bu katiller sürüsünün işini bitirebilecek kilit kişi sen olabilirsin..."

"Keyfim yerinde olsaydı bu sözüne gülebilirdim belki..." dedi genç kadın. "Benim yirmi kişilik özel bir orduyu yumruklarımla alt edebileceğimi sanmıyorsun umarım?"

"Ben şaka yapmıyorum zaten Güney..." dedi genç adam da ciddi bir tonla. "Dayım bana her şeyi anlattı. Geçen seneden beri bu grubu dağıtmaya uğraşıyor. Bahsettiğim çirkin sebeplerden dolayı dayımın pek çok da destekçisi var. Fakat bu hayalet ekibe bel bağlayan kişiler de azımsanmayacak kadar çok. Karşısında ciddi bir direniş var. Dayım son komisyon toplantısında az kalsın bunu başaracakmış da... Ama siyasi olarak da çok güçlenmiş bu adamlar... Bu yüzden bakanlığından bile oldu."

"Onun adına üzgünüm. Koskoca bir bakanın yapamadığını ben nasıl yapacağım peki?"

"Patronun Tahir sayesinde..."

Güney'in korktuğu isim işte söylenmişti. Ne yazık ki bu konuşmanın içinde onun isminin geçeceğinin farkındaydı. Vedat'ın konuyu döndürüp dolaştırıp Tahir'e getireceğini hissetmişti.

"Onun ne ilgisi var?" diye göz göre göre bilmezden geldi. Yalan söylemekten hoşlanmazdı ama nedense şimdilik bilgilerini Vedat ile paylaşmayı canı hiç istemiyordu.

"Çok ilgisi var..." diye mırıldandı adam. Bir iki saniye sustu. Sonra derin bir nefes aldı. "Güney! Belki bana ilk anda inanmayacaksın ama... yemin ederim doğruyu söylüyorum. Senin patronun Tahir Sertan... Ghost gücünün önemli bir üyesi. Liderlerinden birisi. Ankara'daki kilit adam. Dediklerime inan lütfen! Güney! Senin patronun... o katillerden birisi."

Genç kadın buna ihtimal vermiyormuşçasına başını iki yana salladı. "İşte bu gülünç... Bu çok ciddi ve uçuk bir suçlama..." dedi soğuk bir sesle. "O son derece saygın, çevresinde çok sevilen bir işadamıdır."

Ne yazık ki o da patronunun bir katil olduğunu biliyordu ve bu yüzden Vedat'ın sözleri onu sanki daha fazla yaralamıştı. Değiştiremeyeceği bu gerçekten nefret ediyordu. Diğer yandan onun dediklerine inanmıyormuş gibi yaparak, kardeşinin öldüğü gece hakkında daha fazla bilgi edinebilirdi. Çünkü belliydi ki, Vedat gerçekten bir şeyler biliyordu. Onu daha ciddiye alması gerektiğini anlamıştı. Neler bildiğini öğrense iyi olurdu. Tahir hakkında duyacakları iyi şeyler olmasa bile bu bilgilere ihtiyacı vardı.

"Daha da ciddi bir suçlamam var." dedi genç adam değişik bir tonla. Kaşları çatılmıştı. Sanki bunu söylemekte zorlanıyormuş gibiydi. Ama içinden hissettiği keyfi Güney'in algılaması imkânsızdı. Tahir'i bu şahane kadının gözünden düşürmek önemli bir şeydi. Belli ki Güney, o uzun adama çok değer veriyordu. Ama patronunun ne mal olduğunu öğrenince, düşüncelerinin hızlı bir şekilde değişeceğine emindi. Birkaç küçük yalanın faydası da olurdu doğrusu. Dudakları üzgünce kıvrıldı. "Kardeşinin ölümünde... patronun Tahir'in doğrudan ilişkisi olduğuna dair bilgilerim var..." dedi ona. "O gece eve baskın yapanlar Tahir ve diğer iki arkadaşıymış. Doğan ve Tamer... Bunu çok emin kaynaklardan öğrendim."

Güney dişlerini iyice sıktı. "Sana inanmak çok zor..."

"Neden? Belirtileri hemen anlayabilirsin. Patronun arada sırada ortadan kaybolmuyor mu? Belki de ufak tefek birkaç yarayla dönüyordur. Sana rafting yaparken falan yaralandığını mı söylüyor? Ya o diğer iki arkadaşı? O gülümseyen Doğan'ın ne kadar tehlikeli birisi olduğunu ben bile fark ettim. Damat kıyafetleri içindeki Tamer bile hiç de tekin durmuyordu. Ama üzülerek söylemeliyim ki senin patronun en belalısı... Öfkesi herkesçe biliniyor. Korkusuz... Adamın yapmadığı spor yok. Neredeyse tüm spor dallarında profesyonel uğraşmış. İyinin en iyisi o... Ama daha da üstün bir özelliği var: Çok zeki... İş hayatındaki başarısı da bu zekâsına bağlı ama gizli kimliğiyle de ekibin planlayıcısı konumunda. Ankara'da olması

onun için bir kolaylık. Bağlantıların hepsi Ankara'da… Bana inanıyorsun değil mi?"

Genç kadın sessizce onu dinliyordu.

"Bak, istersen bildiklerimin hepsini anlatayım sana? En baştan? Ne dersin?" dedi Vedat rahat bir tonla. "Ve sen de kardeşinin bir terörist olmadığını… Müthiş bir hataya kurban gittiğini öğren. Nasıl öldürüldüğünü…"

"Nasıl öldürüldüğünü biliyorum." dedi Güney soğuk bir sesle. Gözleri hafifçe bulanmıştı. "Bana onun vurulduğunu söylediler…"

Vedat da o geceyi hatırlıyordu. Tahir'in tabancasından çıkan ve Cihat'ın bacağına isabet eden kurşunun ölümcül olması imkânsızdı. Onun öldüğünü duyduğunda kendisi de çok şaşırmıştı. Odada onları bırakıp kaçtığında, hiç de ölümcül bir hali yoktu. Onun kendisine bakan şaşkın gözlerini hâlâ unutamıyordu ama çok da vicdan azabı çektiği söylenemezdi. Tahir şerefsizi odadaki bombaları imha ettiğine göre Cihat evi yıkan diğer patlamalarda yaralanmış olmalıydı. Öğrendiğine göre Tahir de bir süre ağır yaralı yatmıştı. Arkadaşı Tamer de ölümden dönmüştü. Bu bilgileri kendisine dayısı Sadullah vermişti.

Demek Güney'in o patlamaların sonucundan haberi yoktu. Kardeşinin ölümünü o kurşuna mı bağlıyordu? Tabii şimdi bu durumun iki yönü çıkmıştı. Kurşunun Tahir'in silahından çıktığını söylese güzel olurdu ama bunu söyleyemezdi. Söylerse, o gece orada olduğu anlaşılırdı. Fakat bu kurşunla yaralanma olayını da kendi lehine çevirebilirdi elbette.

"Evet, Cihat vurularak öldürülmüş… Acıması olmayan bu adamlardan ne beklersin ki?" dedi ağır ağır. "O incecik vücuduna acımasızca ateş etmişler…"

"Vedat! Lütfen…" dedi Güney acıyla. En büyük kâbusuydu bu zaten. Çoğu zaman kardeşinin ince uzun vücuduna isabet eden mermileri düşünüyor ve uykusu kaçıyordu. Sahi, kardeşi acaba nerelerinden vurulmuştu? "Bu konudan bahsetmek istemiyorum. Bana acı veriyor…" diye mırıldandı.

"Üzgünüm… Bunun tek sorumlusu Tahir ve arkadaşları…"

Genç kadın iç çekti. Bunu biliyordu ama nedense hâlâ Vedat'a açılmaya hazır hissetmiyordu kendisini. İçinde bir uyarı sinyali algılıyordu ve sebebini bilemiyordu.

"O gece neler olduğu hakkında fazla bir bilgim yok. Sadece kardeşimin vurulduğunu duydum. Bana bildiklerini en baştan başlayarak anlatabilir misin?"

"Elbette…" Vedat önündeki sudan bir yudum aldı. Sonra kendisine güvenen bir tavırla anlatmaya başladı. "Baskının yapıldığı ev, yani kardeşinin de içinde öldüğü ev, Ankara dışında bir yerdeymiş. Çok da uzakta değil… Dayım o evde birkaç gencin oturduğunu ve katıldıkları tek faaliyetin birkaç protesto yürüyüşü olduğunu söyledi. Cihat da birkaç eyleme katılmıştı sanırım. Memleket meselerine duyarlı her genç gibi bu konularda heyecanlı olduğunu bana sen söylemiştin."

"Fazlasıyla duyarlıydı…" diye mırıldandı Güney.

"Neyse işte… O baskındaki gençlerin hiçbirisinin terör örgütüne üye olmadığı anlaşıldı. Bir iki ciddi suçu olan biri hariç, hepsi de serbest kaldı. O çocuk da sonradan tahliye oldu ve şimdi hukuk okuyor. Normalde evdekilerin hepsi terör örgütü üyesi olsalar bile, bu tip baskınlara Ghost ekibi katılmaz. Devletin başka güçleri var. Onların neden katıldığı bir sır. Tabii bu adamların katıldığı operasyonlarda ölümlerin çokça olması da şaşırtıcı bir şey değil. Acımaları yok. Affetme nedir bilmezler. İşlerini yaparken çevrelerine verdikleri zarar umurlarında bile değildir. Ama genellikle başarılı olurlar. Bu yüzden pervasız davranışlarından hep kolaylıkla sıyrılırlar. Hatta alkışlanırlar. İşte o gece yine sorumsuzca davranıp evin içinde patlamalara sebep olmuşlar. Kendi kabahatleri olduğu düşünülüyor tabii. Kardeşinin ölümünden başka birkaç duyarlı gencin de yaralanmasına sebep oldular. Sonra da hatalarını örtbas etmek için kardeşinin ölümüne terör süsü verdiler ve seni korkutarak bu ölümü kazaymış gibi duyurmanı sağladılar."

Güney dikkatle dinliyordu. "Onun hakkındaki suçlamayı düşürdüklerini, örgütle ilişkisinin irdelenmeyeceğini söylediler."

Vedat kendisine güvenen tavrıyla güldü. "Tabii öyle diyecekler… Çünkü ortada bir örgüt falan yok."

"Yani baskın tamamen bir yanlışlık mıydı?"

"Evet."

"Ama bana…" Söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. Sonra devam etti. "Ama bana Maho isimli birisini sordular. Çok tehlikeli bir terörist olduğunu söylediler."

"Hiç duymadım." dedi Vedat. Gayet rahattı. "Öyle birisi var olsa bile, sonucun hüsran olduğu belli. Çünkü o baskında ne Maho yakalandı ne de başka birisi... Olan kardeşine oldu... Sorumlusu da inan bana Tahir'dir. Görgü şahidi gençlerden birisi, Tahir'in silahını çektiğini ve Cihat'ı vurduğunu söyledi. Cihat'ın elinde bir parça tahtadan başka bir silah da yokmuş üstelik." Bu konuda rahattı ve dolaylı da olsa olay böyle olmuştu. Orada kendisi de vardı çünkü.

Güney'in yüzü biraz düşmüştü. "Sana Tahir Bey konusunda hâlâ inandığımı söyleyemem." dedi yavaşça. Neden olduğunu bilmiyordu ama düşüncelerini Vedat ile paylaşmama dürtüsü hâlâ sürüyordu. "O tanıdığım en düşünceli, en nazik insanlardan birisidir. Bir sürü patron gördüm. Hiçbirisi onun tırnağı olamaz. Evet. Zaman zaman zorlu bir adam oluyor ama onun bir katil olduğuna inanmıyorum."

"Sadece senin gözünü boyamış." dedi Vedat biraz sıkıntıyla. "Hepsi bu. O lanet pisliğin tekidir! Yemin ederim kardeşini vuran odur. Kardeşin vurulmamış olsaydı patlama sırasında belki de diğerleri gibi dışarıya çıkmış ve hayatı kurtulmuş olacaktı."

"Peki sen ona neden düşmansın? Benim geçerli bir sebebim artık olabilir belki ama ya senin ne gibi bir sebebin var? Bana bunları anlatarak eline ne geçecek?"

Vedat biraz irkilmişti. Tahir'den ne kadar nefret ettiğini istemeden de olsa belli etmişti galiba. Yüzündeki öfkeli sıkıntıyı yumuşattı. "Ben ondan nefret falan etmiyorum... Bunu da nereden çıkardın? Ben sadece dayımın bana aktardıklarını aktarıyorum. O bu grubu dağıtma konusunda hâlâ kesin kararlı. Seni tanıdığımı öğrenince yardımcı olabileceğimi düşünmüş. Benim Tahir ile hiçbir ilgim yok."

"Sadullah Bey benden ne bekliyor peki?"

"Her türlü yardımı..."

"Mesela?"

Vedat'ın kaşları çatıldı. İçinde o kır saçlı adama karşı duymuş olduğu nefretin daha da fazla olması imkânsız gibi gelmişti hep. Ama şimdi Güney'in ona açıkça değer veriyor olması, daha da keskin bir nefretin tüm yüreğini sarmasına sebep olmuştu. Güney, patronunun kardeşini öldürmüş olma ihtimaline bile yeterince inanç duymamıştı. "Bak... Anladığım kadarıyla bu Tahir'e gerçekten değer veriyorsun." dedi hafif sıkıntılı bir tonla. Nefretini

gizlemek için elinden geleni yapıyordu. "Hem de kardeşinin ölümünde pay sahibi olduğunu söylememe rağmen... Sen... ona âşık mısın... yoksa?"

"Sadece söylediklerin inanılmaz geliyor." dedi Güney yavaşça. "Ve evet... Ona değer veriyorum. Senin söylediklerinden hemen sonra ondan nefret edeceğimi mi düşündün?"

"Bana inanmalısın. Her kelimesi doğru. O adam bir katil... Ama için rahatlayacaksa söyleyeyim. Onun başına ciddi bir şey gelmeyecek. Dayımın tek istediği bu Ghost oluşumunun Türkiye'deki tasfiyesi. Devlet içinde devlet olmalarından korkuyor. Biliyorsun 'Derin Devlet' diye bir şeyler var. Devletin içine daha fazla sokulmadan bu grup dağıtılmalı. İtalya'da ve Norveç'te çoktan kapatıldılar. Dayımın senden istediği yardım sadece bu yönde... Onlar hakkında senin için zararsız olabilecek herhangi bir bilginin emin ol bize pek çok faydası olacaktır. Onun sağ kolu olarak eminim birçok özel bilgisine erişebilirsin. Üstelik bugüne kadar dikkatini çekmeyen şeyler de dikkatini çekecektir."

"Ajanlık yapmamı istiyorsunuz yani?"

Vedat omuz silkti. "Öyle düşünmek istiyorsan öyle olsun. İnan bana memleket için çok faydalı bir iş yapmış olacaksın..."

Güney sessizce durdu bir süre... Cam mavisi gözleri düşüncelerini başarıyla gizliyordu. Sonra yerinden doğruldu. Çantasına uzandı. Ayağa kalktığında yine birçok erkeğin gözleri ona yönelmişti. Ama o bu ilginin farkında bile değildi.

Tahir'den intikam almanın en kolay yolu ayağına gelmişti. İntikam... Tatlı intikam...

"Tahir Bey ve arkadaşları ile ilgili sözlerini düşüneceğim..." dedi Vedat'a. "Anlattıklarının hepsine inandığımı söyleyemem. Araştıracağım elbette. Memleketimi ben de çok seviyorum ama size yardımcı olur muyum veya olabilir miyim bilmiyorum. Beni çok zor bir durumda bıraktın. Ama öncelikli olarak onlara inandığımı ve güvendiğimi bilmeni isterim. Düşüncem bu yönde... Ve ben seni aramadan sen beni arama lütfen. Hoşça kal..."

Onun selamını görmezden gelip döndü. Alt kata inen merdivenlere doğru hızla ve emin adımlarla yürürken kendi kendisine kızıyordu.

Kucağına kadar gelen intikam fırsatını geri teptiğine inanamıyordu...

29. BÖLÜM

"İyi misin?" diye soran Tahir'in sesi, genç kadını düşüncelerinden sıyırdı. Bakışlarını hızla giden arabanın dış manzarasından ayırdı. Genç adama çevirdi güzel gözlerini.

"Anlamadım?"

"İyi misin diye sordum? Tüm gece düşünceliydin sanki?"

"Hayır, gayet iyiyim."

"Dün de böyleydin? Hatta birkaç gündür böylesin. Bu geceki yardım balosunda da çok neşeli olduğun söylenemezdi... Canını sıkan bir şey mi var?"

'Evet. Sen!'

Ona böyle diyemezdi tabii. Narin omuzlarını silkti. "Gerçekten önemli bir şey yok. Akın Bey ile Gamze'yi düşünüyordum."

"Öyle mi? Neden?"

"Gamze ile Akın arasında gerçekten de senin düşündüğün gibi bir şey varsa, inanılmaz kötü bir durumun içindeler bence. Ben de Gamze'nin Akın'dan hoşlandığını hissettim ama o başka bir adama âşık olduğunu söylüyor ve o adamdan da hamile... Üstelik adam hapiste..."

"Artık değil. Dün gece Akın ile birlikte İstanbul'a döndüler..."

Genç kadının gözleri irileşti. "Öyle mi? Bundan haberim yoktu. Akın onu hapisten çıkarmayı başardı mı?"

"Öyle gözüküyor. Zaten çok önemli bir suç değildi. Yakında kendiliğinden çıkardı. Sana çıktığını söyleyecektim ama unuttum. Sanırım bu işten pek memnun olmadığım içindir. Bence o Kaan denen serseri Gamze'ye hiç uygun birisi değil. Nasıl olmuşsa kalbini çalmış işte..."

Genç kadın isteksizce başını salladı. "Kalbimiz çoğu zaman beynimiz gibi düşünemiyor." diye kendi kendine mırıldandı. "Yanlış kişileri tercih ediyor... Yanlış kararlar veriyor."

Tahir onun sözlerine çok dikkat etmemişti. Basit bir durum tespiti gibi gelmişti. "Öyle sanırım..." dedi ilgisizce. "Ama korkarım sonları pek iyi olmayacak. Adam uyuşturucuya bulaşmış bir kere. Kullanıcıların bırakması çok zordur. Üstelik bir satıcının malını yakalatmış

üzerinde. Büyük bir para değil ama malın sahibi otoritesini korumak için onları rahatsız edebilir. Parasını isteyecektir sanırım."

"Böyle bir şey olabilir mi?"

"Tabii ki. Kaan'ın üzerinde uyuşturucu ile yakalanması, malın sahibi olan adama olan borcunu silmez ki... Yakında ortaya çıkarlar."

"Çok feci..." diye iç çekti Güney. "Tahir! Onları uyarmalısın. Başlarına bir şey gelmesin."

"Meraklanma... Akın bu konuları benden iyi bilir. O Gamze'yi uyaracaktır veya koruyacaktır. Onun o mankene olan ilgisini tam çözemedim ama sanırım öncelikle anormal bir koruma hissi duyuyor. Pahalı zevkleri var Kaan'ın. Adam Gamze'nin parasını daha çok seviyor gibi gözüküyor. Akın da bunu görüyor. İnan bana o Gamze'nin güvenliği ve rahatı için elinden geleni yapacaktır. Hatta eminim ki onun iyiliği için Gamze'ye bir evlilik sözleşmesi imzalatmanın yollarını arıyordur. "

"Akın harika bir insan..."

Kırmızı ışığa denk geldikleri için durmuşlardı. Tahir yan gözle ona baktı. Güney yeniden kendi camından dışarıya bakmaya başlamıştı. Gelip geçenleri izliyordu. "Öyledir..." diye mırıldandı. Bir kadını kıskanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Hatta belki de hiç olmamıştı. Şimdi Akın'dan kıskanması çok saçmaydı. Güney'i her an kaybedebilecek olmanın endişesi ise sürekli boğazını sıkıyordu.

Genç adam da bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. İlgisiz bakışlı siyah gözleri ışıklardaydı. Sonra dikkatini karşı kaldırımdaki bir hareketlilik çekti. Karşı kaldırımda üç erkek ve bir kadın, karşılıklı durmuşlar, belli ki tartışıyorlardı. Başörtülü kadının yanında küçük bir de kız çocuğu vardı. Yedi yaşlarında gibiydi ve ağlayacak gibi yüzü buruşmuştu. Arabanın sıkıca kapalı sızdırmaz camlarından sesleri gelmiyordu ama birbirlerine bağırıştıklarını görebiliyordu. Öndeki bıyıklı esmer adam oldukça sinirli gözüküyordu. Kadın birkaç söz söyledi ve çocuğun kolundan tutup döndü. Arkasında bıraktığı adam ise dönüp yürümeye çalışan kadını kolundan sertçe yakalamış ve hızla çekerek onu durdurmuştu. Kadın nerdeyse yere düşecekti. Bu ani çekişin etkisiyle kızan kadın, elindeki çantasını karşısındakine savurdu.

Hamle kolayca savuşturulmuştu. Onların çevresinden geçen birkaç kişi merakla olaya bakmışlardı. Ancak durum pek emniyetli gözükmediği için yürümelerine devam etmişlerdi. Kimse bir

aile tartışmasına karışmak istemiyordu. Ta ki… Ta ki adam kadının yüzüne bir tane tokat vuruncaya kadar…

Genç adamın kaşları çatıldı. Gözünün ucuyla etrafa bakındı. Bir tane bile polis gözükmüyordu. Tartışmayı Güney de fark etmişti. Tahir'in baktığı yöne bakınca görmemesi mümkün değildi. Nispeten ıssız bu caddede bu kavgaya müdahale edecek pek kimse yoktu. Sadece orta yaşlı bir adam, bir şey diyecek gibi oldu. Fakat kadınla tartışan adamın arkasındaki iki kişi onu yaka paça tutup savurdular. Orta yaşlı adam kaldırımdan yuvarlanıp yolun kıyısına düştü.

Yeşil ışık yanmıştı o arada. Tahir hemen arabayı biraz öne çekip kaldırıma yanaştırdı. Kararlı bir şekilde kapının koluna uzandı. "Bir dakika izin verir misin?"

Onun cevabını bile beklemedi. Güney'in çenesi kasılmıştı. Kadına ve orta yaşlı adama uygulanan şiddet nefesini kesmişti. Ancak Tahir'in kapıyı açıp uzun adımlarla yolun karşısına geçmesini ise daha da büyük bir şokla karşıladı. Ne… Ne yapıyordu bu adam? Hayretle ardından baktı. O kaldırımda üç yetişkin erkek vardı. İkisi neredeyse onun boyunda ve fiziğindeydi.

Tahir çabucak yolun karşısına geçmişti. Bıyıklı adam kadına bir daha vurmaya niyetli gibiydi. Üzerine yürüyordu. Diğer iki adamın arasından geçip seri bir hareketle kadınla adamın arasına girdi. "Bir sorun mu var ahbap?" dedi yumuşak bir sesle. Kadın bu araya girişi fırsat bilip iki üç metre geriye kaçmıştı. Bir eli hâlâ yanağındaydı. Çocuk ise annesinin beline sıkıca yapışmıştı.

Tahir'in karşısındaki adam gerçekten de neredeyse kendi boyundaydı. Ancak fazla beslenmiş bir Kırkpınar güreşçisi gibi bolca göbeği de vardı. Arkasından atılacak gibi duran diğer iki adam ise Tahir'in iri fiziğini görünce ellerinde olmadan duralamışlardı. Bu az önce ittirdikleri adam gibi yaşlı ve ufak tefek birisi değildi. Üstelik hiç de kof birisine benzemediğini hemen fark etmişlerdi. Kaliteli takım elbisesinin altından bile atletik vücudu belli oluyordu. Beyaz gömleğini geren geniş göğsü ve ceketinin kollarını zorlayan kalın kolları hemen belli oluyordu. Üstelik de meydan okuyan öylesine siyah bir bakışı vardı ki onlara dik dik bakabilmek her delikanlının harcı değildi.

Kadına olan kızgınlığından bunu fark etmeyen öndeki adam ise, Tahir'in gözlerindeki tehlikeli ışıldamaya da dikkat etmemişti. Önüne çıkması karşısında şaşkın ve öfkeliydi.

"Evet. Bir sorun var." dedi küfredercesine. "Sorun sensin arkadaşım! Çekil şimdi aradan! Gençliğini yakarım senin!"

O sırada Güney de arabadan inip neredeyse koşarak gelmişti oraya. Tahir'den tarafa ama biraz uzakta durdu. Gözleri endişe ile irileşmişti. Onun gelişini fark eden bıyıklı adamın çipil kahverengi gözleri de bir an için Tahir'den genç kadına kaydı.

"Tahir!" diye fısıldadı Güney endişeyle. Ama genç adam onunla ilgilenmedi.

"Bana sorunun ne olduğunu söylersen, belki boş yere birbirimizi üzmeyiz." diye mırıldandı Tahir biraz esrarlı bir sesle.

Adam daha da öfkelenmiş gibiydi. "Sana ne lan?" diye bir adım öne çıktı. Şimdi neredeyse göğüs göğüse duruyorlardı. Ama Tahir'in gözlerine dik dik bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Kendisinden bile uzun ve yapılı bir adamla karşılaşmış olmak elbette huzursuzluk vericiydi. Üstelik de bu uzun kır saçlı adamın gözleri çok… çok farklı bakıyordu. Yeni fark etmişti bunu. Ne vardı o gözlerde? Tehlike? Evet, tehlike… Ancak öfkesi yüzünden bunun ciddiyetini algılamakta zorlandı.

Tahir yerinden bile kıpırdamamıştı. "Dostum!" diye mırıldandı yavaşça. "Bir kadına el kaldırmak doğru değil. Haklı bile olsan... Bu kadın senin neyin oluyor? Belki bir çözüm buluruz…"

Güney ne yapacağını bilemiyordu. En iyisi hemen polisi aramaktı. Elini küçük çantasına attı ama bir türlü telefonunu bulamıyordu. Gözleri ise endişeyle iki erkekteydi.

"Orospum oluyor. Sana ne lan!" diye kızgınlıkla bağırdı adam. "Sarı şıllığını da alıp defol git buradan!" İri elini aynı öfkeyle genç adamın göğsüne attı. Hafifçe ittirdi onu.

Bu bir hataydı. Tahir onun kalın bileğini göğsüne değdiği anda hiç zorlanmadan yakaladı. Basit bir hareketle kıvırıverdi. Koca adam boş bir çuval gibi onun ayakları dibine çöktü. Tahir öylesine bir baskıyla o bileği tutuyordu ki, iri adam kıpırdamadan durmak zorunda kalmıştı. Acı ile yüzü değişmiş, hatta inlemişti.

Tahir ileriye doğru hamle yapmak isteyen iki adama diğer elini uzattı. "Kıpırdamayın, yoksa bileği kırılır!" dedi sert bir sesle. Bu etkili olmuştu. Üstelik parmaklarının baskısını birazcık arttırınca yere çökmüş olan adam inanılmaz bir acıyla bağırmıştı. Boştaki eliyle yere vurup duruyordu. Tahir'in sesi yeniden yumuşadı. "Sen de tanımadığın bir kadına bir daha şıllık dememelisin." diye neredeyse

dostça uyardı. Gözleri adamın tepesindeki saçları dökülmüş iri kafasındaydı. "Son kez soruyorum: Bu kadın senin neyin oluyor?"

"Eski... Eski karım..." derken açıkça inliyordu adam.

"E niye rahatsız ediyorsun?" Gözleri yan tarafa kaymış olan ve hayretle kendisini seyreden kısa boylu esmer kadındaydı. Otuz yaşlarında gibi duruyordu. "Senden ne istiyor bu adam?" diye sordu ona.

"Boşanalı çok oldu? Ben yeniden evleniyorum diye engel olmaya çalışıyor." dedi kadın nefret dolu bakışlarını yerdeki adama dikerek. "Bana bir tek güzel gün göstermedi! İçtiği pisliklerin parasını bile ben ödedim. Üç sene önce boşandık. Ama hâlâ rahatsız ediyor beni..."

"Senin canını alacağım zaten!" diye bağırdı adam. "O evleneceğin herifi de hadım edeceğim!"

Tahir homurdanarak adamın bileğini bıraktı. Ayağıyla da itekleмişti. İri adam yere yuvarlandı. "Canımı sıkmadan defolup gidin buradan! Bu kadının yanına bir daha yanaşırsan, hayatının kalanını hapiste geçirirsin. Sana bunu garanti ederim."

Güney olayın başından beri şaşkınlıkla duruyordu. Tahir'in zerre kadar çekinmediği o kadar belliydi ki. Özellikle kocaman adamı dizleri üzerine nasıl çökerttiğini olayı seyreden diğerleri gibi kendisi de anlamamıştı.

Yerdeki adam doğruldu. Bileğini ovuyordu bir yandan da... Kendisinin rezil oluşunu seyreden kişilere çevirdi bir an bakışlarını. Öfkeyle bağırdı. "Ne bakıyorsunuz lan? Tiyatro mu oynuyor burada?" Bir iki kişi aceleyle yoluna devam etti ama diğerleri bu tehditten biraz çekinseler de oldukları yerde durmaya devam ettiler. Adamın bakışları Tahir'e çevrildi. Diğer iki adam da onun arkasına doğru biraz yanaşmıştı. "Sen neden seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyorsun? Kimsin ki sen?" dedi biraz kendisini toparlamış halde.

"Çok uzatma istersen?" Tahir'in cevabı sıkıntılıydı. "Bu saatte polisle uğraşacak sabrım olduğuna emin değilim. Bu kadıncağız ile boşanmışsınız işte. Kiminle evleneceği seni ilgilendirmez. Çek git kendi yoluna!"

"Asıl sen git!" Köpek gibi hırlayan adamın elinde birden uzun bir bıçak belirmişti. Nasıl yapmışsa arka cebinden hızla çıkarmıştı. Ve birden Tahir'in üzerine atıldı. O daha Tahir'e doğru hamle yaparken diğer adamlar da hareketlenmişti. Güney hızlı düşünmeliydi. İnanılmaz korkuyordu ama Tahir'e bir şey olmasını da istemiyordu.

Telefonunu da bulamamıştı zaten. Neredeyse bir anne içgüdüsü ile öne fırladı. Adamlardan birisinin önünü kesti. Uzun boylu bir kadın olmanın avantajı vardı. Ellerini adamın göğsüne dayayıp ittirdi hızla. Adam bir iki adım gerilemişti ama akabinde hemen öne çıkarak Güney'i omuzlarından yakaladı.

Üçüncü adam ise olay hızla büyüyünce elini beline attı. İçlerinde en kısa boylu ve çelimsiz olanı oydu. Belli ki bunu telafi etmek için yanında silah taşıyordu. Güney onun elinde beliren siyah tabancayı fark etmedi ama bunu Tahir çabuk bir bakışla görmüştü. Üstelik Güney'in de olaya katılması canını sıkmıştı. Ne yapıyordu bu aptal sarışın? Neden diğer kadınlar gibi geride kalmıyordu?

Her şey bir saniye içinde olmasına rağmen Tahir'in öfkesi çok daha hızla patladı. Böyle şeylere yeterince alışkındı. Ghost ekibindeki uzun süreli tecrübesi, yakın dövüş konusunda onu uzman yapmıştı. Yine de minicik bir merminin dağ gibi adamları devirdiğini çok görmüştü. Bu yüzden onu endişelendiren kendisine atılan bıçaklı aptal değil, arkadaki silahına davranan cüceydi. Bu olayın bir benzerinde, Güney'in kardeşi Cihat yaralanmıştı. Ne yapıp edip o adamın silahını ateşlemesini engellemeliydi. Çünkü bu tipler ateşlemeyecekleri silahları çekmezlerdi. Ve ne yazık ki Güney de olayın çok içindeydi.

Seri bir şekilde biraz yana kayıp kendisine saldıran adamın bileğini tuttu. Sonra elinin tersi ile burnunun üzerine sert bir darbe vurdu. Bıyıklı adamın kırılan burnundan çıkan çatırtının sesi daha ortadan kaybolmadan da elindeki bıçağı alıvermişti. Bileğini saldığı adam böğürerek yere düşerken de yerinde yarım tur döndü. Tabancanın ucundan uzaklaştı ve elindeki bıçağı adamın silah tutan koluna saplayıverdi. Bir metalin bir insanın vücuduna girişi o kadar kolay mı olurdu?

Olayı dehşetle seyreden herkes çil yavrusu gibi dağılırken, Güney sakinliğini korumaya çalışıyordu. Tahir'i korumak adına mücadele ediyordu. Kollarından sıkıca kavranmıştı ve kenara çekilmeye çalışılıyordu. Ancak o da adamı kollarından yakalamış, geçmesine izin vermiyordu. Adamın şaşkınlığının geçtiği anda kendisine bir yumruk vurabileceğinin de farkındaydı. O yüzden acil bir şeyler yapmalıydı. Sonra Tahir'in kendisine bir gün öğrettiği şey aklına geldi. Onu uygulamanın tam zamanıydı. Tahir o anda ne yapıyor tam kestiremiyordu ama duyduğu bağrışların başkasına ait

olduğuna emindi. Kendisi de cesur olup bir şeyler yapmalıydı. Dudaklarını sıkıp bedenini gerdi. Karşısında kendisinden daha uzun bir adam vardı. Daha güçlü olduğu da kesindi. Ama zayıf olduğu noktayı çok iyi biliyordu. Sağ ayağını kaldırdı. Sanki sahanın ortasındaki bir topa vurur gibi bütün gücüyle adamın bacaklarının arasına geçirdi.

Eteğinin yırtmacının bu iş için uygun olmasına seviniyordu. Yardım balosu için giydiği gece elbisesinin eteği de fazla uzun değildi zaten. Ama kendi ayak bileği bile acıdığına göre, karşısında acıyla haykıran adamın hissettiklerini düşünemiyordu bile... Ama bir hamlesi daha vardı. Tıpkı Tahir'in kendisine öğrettiği gibi kafasını öne doğru savurdu. Kendi burnunu ve alnını koruyarak adamın acıyla buruşmuş suratının ortasına tüm gücüyle bir kafa attı. Yine de alnının üstü fena halde acımıştı.

Adamın elleri genç kadının kollarını bıraktı ve geriye doğru savruldu. Arkasındaki çöp kovasına çarpıp üzerinden geriye doğru düştü. Düşerken de kafasını betona çarptı. Bu ek darbe ile hemen kendisinden geçmişti. Genç kadın acıyan alnını ovuştururken gözlerini hemen Tahir'e çevirdi.

Tahir ellerini beline dayamış, yüzünde bir gülümseme ile kendisine bakıyordu. Siyah gözleri ışıl ışıldı. O da durumu kontrol altına almış gibi gözüküyordu. Eski koca dizlerinin üzerinde duruyordu. Ellerini burnuna kapamıştı ama fışkıran kanlar parmaklarının arasından sızıyordu. Ne kadar da çok kan vardı. Adam da bunun şaşkınlığı içinde bakışlarını kanlı parmaklarından Tahir'e çevirmişti. Durum iyi değildi. Bir arkadaşı Güney'in attığı kafa yüzünden kendisinden geçmiş bir halde yerde yatıyordu. Diğer arkadaşı ise koluna girip çıkan bıçak yüzünden pek de iyi durumda gözükmüyordu. Ayakta olmasına rağmen yaralı kolunu tutarken garip bir şekilde eğilmişti. Onun da Tahir'e bakan bakışlarında cesaretsizlik ve tereddüt vardı artık.

Tahir elindeki bıçağı da yere atmıştı. Siyah tabanca ile birlikte biraz uzakta duruyorlardı şimdi. Onlara erişmek çok zordu. Bıyıklı öfkeli koca, tüm gücünü kullanarak yerinden doğruldu ve neredeyse böğürerek Tahir'in üzerine atladı. Kanlı elleri genç adamın boğazına doğru yönelmişti.

"Dikkat!" diye bağırdı Güney. Kendisini gülümseyerek süzen Tahir de fark etmişti zaten bu hamleyi. Bakışlarını kendi üzerine

atlayan adama çevirirken, bir adım geriye kaçtı. Sonra ansızın öne doğru hamle yapıp koca yumruğunu adamın kulağının kenarına yakın bir yerden suratına yapıştırdı. Yana doğru savrulan adam elektrik direğine çarpıp geri sekince de daha sert bir yumruğu kaşının üzerine yönlendirdi. Kaşı anında patlamıştı. Öfkeli eski koca son yediği yumruktan sonra birkaç metre öteye yuvarlandı.

Bitmişti...

Herkes suspus olmuştu. Kavgayı seyredenler olanlara inanamıyor gibilerdi. Dünya güzeli bir kadın ile inanılmaz yakışıklı bir adamın yarım dakikada yaptıkları her zaman görülecek şeyler değildi. Üç kişilik o kabadayı grubundan bir adam baygındı. Kolundan bıçaklanmış olan ise çoktan yenilgiyi kabullenmiş gözüküyordu. Bir kenarda öylece bekliyordu. Yerdeki eski koca ise tüm acısına rağmen sessiz küfürlerle söylenip duruyordu. Yüzü gözü kan içindeydi. Acısından doğru düzgün kıpırdayamıyordu bile. Tahir birkaç adımda yere düşen adamın yanına gitti. Onun acısına aldırmadan eğildi ve seri bir hareketle yakasından kavradı. Boş bir çuval gibi havaya kaldırdı. Üstelik de kendisinden bile ağır gözüken adamı aynı kolaylıkla sarsmıştı. Siyah gözleri adamın acıdan yaşarmış çipil kahverengi gözlerine dikilmişti.

"Dinle sersem." diye fısıldadı. Sesini iyice kısmıştı. Güney bile duyamıyordu. "Bir süre hapiste kalacağın kesin. Ama ondan sonra, seni bu kadının bir kilometre bile yakınında olduğunu öğrenirsem..." Yüzü adamın kanlarla kaplı yüzüne iyice yanaştı. Sesi jilet keskinliğine erişmişti. "...Seni doğduğuna pişman ederim. İnan bana... yaparım. Seni kendi ellerimle öldürüp çöplüğe atarım..." Sesi öylesine kesin ve tehdidi öylesine açıktı ki, anlamazlıktan gelmek, inanmamak mümkün değildi. Dudakları gerilmişti. Çenesi kararlılığının belirtisi olarak adeta kilitlenmişti. Siyah gözleri ise, değil bir insanı, doğaüstü bir yaratığı bile korkutacak kadar vahşice yanıyordu.

Adamın gözleri kapandı. Tehdidin kesinliği ve hissettiği acı ile bayılma noktasına gelmişti.

Tahir kolunda minik bir elin varlığını hissedince, neredeyse bayılmak üzere olan adamı tutuşunu biraz gevşetti. Başını çevirdi. Güney kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. O mavi gözlerin içinde acı, üzüntü, korku vardı.

"Tahir! Tamam artık! Lütfen!" diye fısıldadı genç kadın. "Lütfen bırak onu! Canını daha fazla acıtmaya gerek yok! Sana karşı koyamaz artık."

Tahir yakasını sımsıkı tuttuğu adama bir kez daha baktı. Sonra onu hafifçe ittirerek bıraktı. İri adam yine boş bir çuval gibi yere yığılmıştı.

Güney ne yapacağını bilemeden yerdeki, yüzü kanlı adama baktı. Üç kabadayı hak ettiklerini bulmuştu. Hak etmiş bile olsalar, manzara pek iç açıcı değildi. Tahir'in gücüne ilk kez bu kadar açık bir şekilde şahit olmuştu. Kendisi içgüdü ile o adama kafa atmasaydı bile, Tahir'in onu yine devre dışı bırakabileceğini biliyordu. Bu ne engellenemez adamdı böyle? Bunlar gibi iriyarı adamlar bile karşısında sinek gibi ezilebiliyorsa, kardeşi gibi zayıf birisinin ona karşı ne şansı olabilirdi ki? Hiç… Vedat haklı mıydı? Bunlar insanlara eziyet etmekten zevk alan psikopat karakterli kişiler miydi acaba?

Ama… Ama kendisi de o adama kafa atıp burnunu dağıtırken, hiç üzüntü duymamıştı. Ona hiç acımamıştı. Gerektiği için yapmıştı. Pişman değildi. Kendisi de mi psikopattı şimdi?

Tahir dönüp hâlâ yerde duran tabanca ve bıçağa yürüdü. Bıçakta kendi parmak izi vardı zaten. Onu aldı ve sivri ucunu tabancanın tetiğine geçirdi. Böylece tabancadaki diğer adama ait parmak izlerini silmemiş olurdu. O sırada kendi yaşlarındaki bir adam da yerdeki yaralılarla ilgileniyordu. Doktor ya da hastabakıcı olduğu belliydi. Her nasılsa olaya şahit olanlardan birisiydi. Etraftaki kalabalık da artmaya başlarken, polis sireninin kısa ve acı sesi duyuldu. Bir ekip arabası hızla kaldırıma yanaştı. İnsanlar onlara yol verirken iki tane de polis motosikleti yanaştı. Her motosiklette iki genç polis vardı. Çabucak olay yerine geldiler. Ellerindeki silahları Tahir'e doğrultulmuş bir halde yanaştılar.

"Kıpırdama!" diye kontrollü bir sesle bağırdı genç polislerden birisi. "Yere bırak o silahı!"

Tahir kimsenin almaması için elinde bulundurduğu silahı ve bıçağı yavaşça yere bıraktı. Ellerini de hafifçe kaldırdı. "Tamam! Sakin olun! Sorun yok…" diye doğal bir sesle konuştu. "Bıraktım işte…" Acemi polisler tarafından vurulmayı hiç istemezdi.

Diğer polisler biraz şaşkınca yerde yatan adamlara bakıyorlardı. Birisi hâlâ silahını Tahir'e doğrultmuşken diğeri de Tahir'e yanaştı. Üzerinde hızlıca arama yaparken ceketinin iç cebinden cüzdanına

ulaştı. Belinde ise bir sertlik hissedince durakladı. Sonra kolay bir hareketle belindeki kemere takılı kılıfı açtı. İçinden genç adamın beylik parlak silahını çıkardı.

"Ruhsatlı…" diye mırıldandı genç adam onun merak dolu bakışlarına aldırmadan. "Onu severim. Kaybetmezsen memnun olurum."

Polis elindeki silahı yanındaki diğer polise uzattı. Sonra cüzdanı incelemeye başladı. Pahalı ve fazla kalın olmayan bir cüzdandı. İçinde bir iki kredi kartı ile birkaç kimlik vardı. O kimlikleri incelerken Tahir de Güney'e baktı. Biraz geride kalan genç kadın olayın şokunu atlatmış gibiydi. Karşılıklı bakıştılar. Her nedense Tahir onun metaneti karşısında gurur duymuştu. Ona gülümsedi. Ve hayret! Güney de hafifçe gülümsemişti ona…

Yerdeki yaralıları kontrol eden adam ise polislere yanaştı. Saçları yaşına göre biraz erken dökülmüştü ama gözlüklerinin ardındaki gözleri hem zekâsını hem de gençliğini kolayca gösteriyordu.

"Ben doktorum." dedi onlara. Uzaktan ambulansların siren sesleri de duyulmaya başlamıştı o arada. Gözlüklerinin üzerinden Tahir'e baktı. "Sizi tebrik ederim beyefendi. Sorunu en uygun şekilde hallettiniz. Pek çok yaralı olabilirdi. Silah çektiklerinde ben de çok korktum doğrusu." Bakışları Güney'e kaydı. İçtenlikle gülümsedi. "Ve hanımefendi… Siz de mükemmeldiniz. Bu gece sizin gibi cesur olamadığım için ömür boyu utanacağım sanırım." Güney alçakgönüllülükle gülümseyince de iç çekti. "Her neyse… Yaralıların durumları ciddi değil. Bir iki burun kırığı sadece… Yakında iyileşirler."

Her şey hızla gelişmeye başlamıştı. Polisler sanki biraz daha kalabalık olmuş gibiydi. Birkaç polis aracı daha gelmiş olmalıydı. Herkesin T.C. kimlik numarasından sorgulama anında olay yerinden yapılmıştı. Polisler olan biten ile ilgili birkaç dakika içinde ön tutanak tutmuşlardı. Yaralılar ambulans ile taşınırken, mağdur kadın ve küçük kızı ifadeleri tekrar alınmak üzere karakola davet edildiler. Birkaç şahit ile birlikte Tahir ve Güney de karakola götürüldü tabii. Genç kadın toparlanmış olmasına rağmen olanlara inanmakta zorlanıyordu. Az önce ölümle sonuçlanabilecek bir kavgaya mı karışmışlardı? Hem Tahir'in hem de kendi kıyafetlerinin üzerinde kan damlacıkları vardı. Çok şükür kendi kanları değildi.

Doğrudan olayın gerçekleştiği bölgenin karakoluna götürülmüşlerdi. Eski bir karakoldu ama içi oldukça bakımlıydı. Gecenin yarısı içtikleri çay ise pek taze sayılmazdı. Herkes olay hakkında

ifade vermeyi bekliyordu. İçeriye ilk olarak kadın ve çocuğu alınmıştı. Ardından da Tahir girmişti içeriye. Güney, bekleme odasında beklerken zamanın yavaş geçmesinden pek memnun değildi. Tahir içeride sanki fazla uzun kalmıştı. Genç kadının yanında oturan mağdur anne ise defalarca teşekkür etmişti genç kadına. Göründüğünden daha gençti. Yediği tokadın yarın onda hafifçe iz bırakacağı belliydi. Ama görünüşe göre Tahir'in eski kocasına yapmış olduklarından çok memnundu. Kız çocuğu ise meraklı ve hayran bakışlarla Güney'i süzüp duruyordu. Olayın etkisini en çabuk unutan oymuş gibiydi. Belli ki gerçek babasına çok da düşkün değildi. Güney zaten kadının kelimeleri arasında kız çocuğunun da sıkça babasından dayak yediğini öğrenmişti. Durum böyle olunca, Tahir'i durdurduğu için pişman olmaya bile başlamıştı. Adının Recep olduğunu öğrendiği adam gerçekten hastanelik olmayı hak etmişti. Bu arada üçünün de hastanede olduğunu öğrenmişti tabii.

Kapı açıldı ve önden Tahir çıktı. Ardından da karakol komiseri gözüktü. Saçlarının hepsi kırlaşmıştı. Emekli olma yaşı yaklaşmış ve hafif göbeklenmiş bir komiserdi. Elini uzattı ve Tahir'in elini sıktı.

"İyi geceler Tahir Bey. Gerekirse bilginize yeniden başvuruz," dedi ona dostça.

Güney bir şey anlamadan ikili arasındaki konuşmayı izliyordu. İçeride pek çok şey değişmiş, pek çok sorun halledilmiş olmalıydı. Çünkü komiserin Tahir'e karşı davranışı çok değişmişti. Güney durumu anlamakta gecikmedi. Genç adamın gizli kimliğini açığa çıkardığı ve bunu kullanarak serbest bırakılmayı kolaylaştırdığı belliydi. Kendisinden bile ifade alınmamıştı. Bu da Vedat'ı doğruluyordu. Yaptıkları şey yanlış olsun olmasın devletin güçleri onların arkasındaydı. Eğer o üç adamı öldürmüş bile olsaydı, Tahir'in kolaylıkla sıyrılabileceğini düşündü. Üstelik de bir sürü şahit vardı.

Komiser de o anda bunun üzerine basacak cümleler kurmuştu. "Bir sürü Mobese kamerası olayı doğruluyor. Adamlar hakkında şikâyetçi olmamışsınız ama haklarında dava açılsaydı iyi olmaz mıydı? Ayrıca ruhsatsız silah var ortada. Eski koca iyileştiğinde kadına yine musallat olacaktır. Maalesef devlet koruması hemen sağlanamıyor. Sağlansa bile yeterli gelmeyebiliyor."

Tahir'in gözleri Güney'in yanındaki başörtülü kadına ve çocuğa kaydı. Güney ayağa kalkınca kadın ve çocuk da ayağa kalkmıştı. Sakince başını salladı. "Gerek yok. Geri kalanını ben hallederim. Onu kendi yöntemlerimle koruyacağım. Bu geceki olay adi bir kavga gibi gözüksün yeter. Gerisini bana bırakın…"

Karakoldan çıktıklarında saat gece bire geliyordu. Kadın ve çocuk da yanlarındaydı. Genç adamın arabası karakolun önüne getirilmişti. Orada başka siyah bir araba daha ve takım elbiseli iki genç adam vardı. Tahir'in bir işareti ile bir tanesi hemen yanlarına geldi. Genç adam ona bir şeyler söyledi. Saygılı bir şekilde onun söylediklerini dinleyen adam anladığını belirtircesine başını sallıyordu. Tahir sonra kadına döndü.

"Şimdi sizi bu arkadaşlar evinize kadar götürecek. Gerekli eşyalarınızı toplayın ve yeniden onlarla gidin. Bir süre kendi evinizden uzak kalmanız iyi olur. Bana ait bir eve yerleşeceksiniz. Ev kullanılabilir bir halde. Yarın da duruma bakar sizin için bir şeyler yapmaya çalışırız. Tamam mı? Eski kocanı da merak etme. Sana yaklaşamaz artık."

"Allah razı olsun!" derken kadının gözleri yaşarmıştı. "Allah ne muradınız varsa versin Tahir Bey!" dedi içtenlikle. "Allah her ikinizin de tuttuğunu altın etsin. Beni o Recep canavarından kurtardınız ya. Sizden başka bir şey istemem. Sağ olun!"

Güney onun elini tutmasına ve veda ederken yanaklarından öpmesine aynı şekilde karşılık verdi. Kadının gözlerindeki umut ışıltıları hoşuna gitmişti. Hatta kadını arabaya kadar yolcu etti. Kız çocuğunun da saçlarını karıştırmıştı. Geride kalan Tahir ise hâlâ yanlarında duran komiserin elini sıkıp teşekkür etti.

Dönüş yolunda, Güney daha fazla dayanamayıp hemen genç adama döndü. "O kadınla zavallı çocuğa ne olacak?" diye sordu biraz üzgünce.

Genç adam omuz silkti. "Rahat ol. İyi olacaklar. Bir süre bana ait bir evde kalmaları iyi olur. Yarın sabah da Ahmet abi onunla konuşup ne yapabileceğimize bakar. Borçları falan varsa öderiz. Bir işi falan yoksa iş ayarlarız. Evlenecekmiş gerçi. Eksiklerini tamamlarız. Bilmiyorum şimdilik… Ne gerekirse yaparız işte."

"Ya eski kocası?"

Tahir'in yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Ne olmuş ona?"

"Adamı fena dövdün." dedi. "Sana kafa tutması ona pahalıya patladı. Fakat akıllanmayacak değil mi? Buna rağmen o zavallıyı yine rahatsız edecek."

"Etmeyecek..." diye mırıldandı Tahir. "Bana güven..."

Genç kadın tereddütle gözlerini kıstı. "Bazen çok korkutucu oluyorsun..." diye fısıldadı. "Ne yapacaksın? Onu ölümle tehdit ettiğini duymadığımı sanma." Garip ki endişesi o iğrenç adam için değil, Tahir içindi.

Tahir'in bakışlarında alaycı bir ifade belirdi. "Belki de gerçekten öldürürüm."

Güney'in gözleri garip bir ifadeyle doldu. "Hayır! Yapmazsın! Yapmazsın değil mi?"

Tahir bu sefer sesli bir şekilde güldü. "Elbette yapmam. Ben katil değilim. Şaka yapmıştım sadece... Eski karısını rahatsız ediyor diye kimse öldürülmez. Bu arada sen de harikaydın... Alnının durumu nasıl?"

Genç kadın elini alnına götürdü. Hafif bir acı vardı ama önemli değildi. "İyi sanırım. Çok acımıyor."

"Tam da öğrettiğim gibi yaptın." dedi Tahir keyifle. "Dağ gibi adamı yere yıkıverdin."

"Evet ama yapmasam daha iyiydi. Çok korktum..." Sesi biraz kızgındı sanki. "Senin bu olaya karışman gerekmezdi. Ya sana bir şey olsaydı? Hem bıçak hem de tabanca çektiler. Artık herkesin belinde bir silah var. Senin taşımandan da hoşlanmıyorum. Tamam, çok sakindin ama ya sinirlenip kendi silahını çekiverseydin?"

Genç adam dudak büktü. "Ben silahımı kolaylıkla çekmem..."

"Yine de olaya karışman gereksizdi."

"Görmezden mi gelseydim?"

"Herkes öyle yapmadı mı?" O da dudaklarını sıktı biraz. "Senin için gerçekten korktum. İleride evlenmeyi düşündüğüm adamın ölmesini hiç istemem. Her ne kadar senin gücüne güveniyorsam da... minicik bir merminin... yapabileceklerini biliyorum." Sesi hafifçe değişmişti. "Biliyorsun kardeşim vurularak öldürüldü. Acımasızca..." Gözleri genç adamın üzerindeydi. Tahir bakışlarını bir an için yoldan ayırdı. İki güzel göz birbirleriyle kesişti.

Genç adamın dudakları kıpırdandı yavaşça.

"Belki de... acımasızca... değildir?"

"Ne olabilir ki?" Elinde olmadan sözleri sert çıkmıştı ağzından. "Pisliğin teki... onu kolayca vuruverdi."

Tahir bakışlarını kaçırdı. Genç kadının evine yaklaşmışlardı. "Onu vuran adamı hâlâ düşünüyor musun?" diye mırıldandı yavaşça.

Güney bu konuda yalan söyleyemezdi.

"Hem de her gün. Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir... saatim bile yok." Onu vuran adam yatağının içine ve hatta bedeninin içine girecek kadar yakındı kendisine. Onu düşünmeden geçen bir zamanı olamazdı ki. İyi veya kötü Tahir sürekli aklındaydı. Ona o kadar alışmıştı ki, Vedat'ın sözlerine bile yeterli önemi verememişti. Bazı saçma filmlerde böyle şeyler seyretmişti. Katile âşık olan kadın, mafya patronuna tutulan genç kız falan... Ama hepsi filmlerdeydi. Gerçek hayatta böyle bir şey nasıl olabilirdi ki?

Genç adam kırmızı ışıkların bulunduğu bir kavşakta durdu. Güney'in evine çok az mesafe kalmıştı artık. "O künyede ismi yazan adamı... bir gün bulursan ne olacak peki?" diye sordu genç adam. Bu konuyu daha önce sadece bir kere konuşmuşlardı. Güney o zaman ne yapacağı konusunda kararsızdı. "Ondan hâlâ nefret ediyor musun?"

'O kadar çok çeşitli plan yaptım ki... Onu gizlice öldürmekten birilerine dövdürmeye kadar. Yüzlerce... Uykusuz gecelerim oldu. Ama... Ama gerçekten de bilmiyorum. Belki de sadece yüzüne tükürür giderim...' demişti o zaman.

Genç kadın mavi gözlerini kaçırdı bu sefer. Nefret? Tahir'den mi? Kesinlikle EVET. Ve kesinlikle HAYIR. Bir anne ve kızı için canını tehlikeye atan bu adam nasıl acımasız, psikopat bir katil olabilirdi ki? Vedat'ın abarttığı şeyler olduğunu hissediyordu. Hissetmese zaten ona tüm bildiklerini açıklardı. Ama kesin olan bir şey vardı ki, kardeşini vuran da bu adamdı.

"Zaman bazı yaralara kabuk bağlatıyor..." diye mırıldandı.

"Yani?.."

"O adamı... her saat düşünsem de... bu eskisi kadar canımı acıtmıyor."

"Sorumun cevabı bu değil. Ondan nefret ediyor musun hâlâ? Ondan intikam almayı istiyor musun?"

"Ne yapacaksın?" Bu soruyu gülümsemeye çalışarak sormuştu. "Benim için onu bulacak mısın yoksa?"

Tahir'in gözlerini göremiyordu. Bakışları trafik ışıklarına dönmüştü. "Belki... Belki bulabilirim." demişti ama sakin bir tonla.

Yeşil ışık yanmıştı ama genç adam bunun farkında değil gibiydi. Arkadan sabırsız bir korna sesi gelince fark etti sadece. Tahir aynadan geriye baktı. Yeşil yandığı için birileri kornaya basıp duruyordu. Hatta çıkabilmek için biraz geri gitmiş, sonra yanından geçerken de uzun uzun korna çalmıştı. Üstelik de el hareketi yapmıştı açık camdan...

Genç adamın yanak kasları bir an oynadı. Ama kendi gücünün farkında olan her erkek gibi görmezden geldi. Genç kadın onun bu gücünü sevdiğini biliyordu artık. Bu uzun, öfkeli, durdurulamaz adam kendi erkeğiydi... Onun yanında kendisini her zaman güvende hissediyordu. Ne yapmıştı da Allah kendisini böylesine karışık bir durum içine sokmuştu?

Genç adam arabayı hareketlendirdi. Güney'in evine kadar da konuşmadılar. Evinin önüne geldiklerinde Tahir motoru kapatmadan dönüp ona baktı. İçeriye gelmeyi istemeyeceği belliydi. Geç olmuştu zaten. Birilerinin görüp dedikodu yapma ihtimali yüksekti. Siyah gözleri alnında gezindi. "Alnına buz koymayı unutma. Bir şey olacağını sanmam ama tedbir olarak iyi olur..." dedi Güney'e.

"Peki..."

Tahir onu seyretmekten zevk alır gibiydi. Siyah gözlerini bir an bile yüzünden ayırmadan bakıyordu. Sonra biçimli erkeksi dudakları kıvrıldı. "Bu gece gerçekten çok cesurdun."

Güney de gülümsedi. "Senin yüzünden... Seninle tanıştıktan sonra her zamankinden daha cesur şeyler yapar oldum." Güney'in güzel gözleri de gerçek olarak gülümsüyordu şimdi. Vedat'la konuştuktan sonra geçen birkaç gün içinde aklı hep karışık olmuştu. Gülümsemeyi unutmuştu neredeyse. Ama bu geceki olay, sanki deşarj olmasını sağlamıştı.

"Sen zaten cesur bir kızdın..." diye mırıldandı adam. "Seni görür görmez anlamıştım bunu."

"Yılbaşı gecesi mi? Daha neler? Salya sümük ağlamıştım kollarında..." O gece yine de Güney için özel bir geceydi. Daha Tahir'i tanımadan onun güçlü kişiliğine çekilmişti.

"Sadece o gece değil. Her zaman cesurdun sen. Ömer'le itişmen... Bana iş için geldiğinde gözlerime cesurca bakışın... Birçok şey sayabilirim. Ama bu gece... mükemmeldin."

Güney kıkırdadı çocukça. "Ne yaptığımın farkında bile değildim. Üç kişi ile baş edemezsin sandım. Patronumun Rambo gibi bir adam olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Ayrıca iyi ki bana o hareketleri öğretmişsin. Gerçekten de her erkek için can acıtıcı şeylermiş."

"Kesinlikle can acıtır. Hadi şimdi git dinlen. Yarın görüşürüz." Gözleri genç kadının kırmızı dudaklarındaydı ama onu öpemeyeceğini ikisi de biliyordu. Yarın günlerden cuma idi. Ne Tahir'in ne de Güney'in bir işi yoktu. Böylece birlikte geçirebilecekleri bir hafta sonu başlayacaktı.

Güney kapının koluna uzandı. "İyi geceler... Görüşürüz." dedi ona. "Ama eve gidinceye kadar sakin ol tamam mı? Yeni bir olaya karışma. Bu saatte hep serseriler dışarıda geziyordur."

"Dikkat ederim." dedi genç adam umursamadan.

Genç kadın evden içeriye girinceye kadar da ardından baktı. Sonra da motoru çalıştırıp yavaşça kendi evine yöneldi. Artık korkaklığından utanmaya başlamıştı. Ona bir an önce gerçekleri açıklasa iyi olacaktı. Evet, tamam! Kardeşi kendi silahı ile vurulmuştu ama amacı öldürmek değildi ki. Onu bir şekilde ikna edebilirdi. Kaç aydır beraberlerdi. Güney'in artık kendisine güven duyması gerekmiyor muydu? Ayrıca onun artık bir şeylerden şüphelendiğini de seziyordu.

Son görevde, ona göstermediği bir kurşun sıyrığı ve birkaç çürük olmuştu. Neyse ki seviştikleri gece o yarayı görmemişti. Sonra hafta başlamıştı ve bacağındaki bu sıyrığa dikkat etmeden yara iyileşip gitmişti. Ama ya daha ciddi bir yaralanma yaşarsa? Artık Güney'den saklayamayacağı bir şey olursa? Bu gece iyi kurtulmuştu. Eğer karakolda komisere kim olduğunu anlatmasaydı ve adamı ikna etmeseydi, büyük ihtimalle Güney'in daha da şüpheleneceği bir şeyler olacaktı. Allah'tan Güney'in karakolda ifade vermesi gerekmemişti. Olay yerinde verdiği ifadeyi yeterli görmüştü komiser. İşin garibi Güney'in kardeşinin öldüğü patlama gecesinde, onun da olay yerinde olmasıydı. Adam biraz düşününce kendisini hatırlamıştı. Hatta yaralıyken bayıldığını bile hatırlamıştı.

Düşüncelerle dolu bir gece geçirdi. Sabah işe döndüğünde Tahir'in aklında yine Güney vardı. O henüz işe gelmemişti. Odasına gidip kabanını çıkardı. Yeniden hafifçe kar yağmaya başlamıştı. Pencerenin önüne gidip bu nazlı nazlı atıştıran karları seyretti. Hava soğuktu ve kar tutabilirdi. Neyse ki Ankara'da kar yerde uzun kalmıyordu.

Elini ceketinin cebine attı. Dünden yarım kalan işleri halletse iyi olurdu. Öncelikle o kadın ve kızını güvene almalıydı. Kararlı bir şekilde telefonunu çıkarıp bir numarayı çevirdi. Kaşları çatıktı. Telefon bir iki çalıştan sonra açılmıştı.

"Alo?" dedi genizden gelen güzel sesiyle. Doğrudan sordu. "Ne yaptınız?" Birkaç saniye bekledi karşıdakinin konuşmasını. Dikkatle dinliyordu. Sonra emin olmak için yine sordu. "Gerekeni yaptığınızdan eminsiniz, değil mi? Bir daha o kadıncağızı rahatsız etmelerini istemiyorum." Karşıdan gelen cevap yeterli olmalıydı. Başını salladı hafifçe. "Tamam. Güzel… Canlarını yakmadan korkuttuğunuz iyi olmuş. Bundan pek hoşlanmayacak küçük bir tanıdığım var."

Konuşmayı bitirdikten sonra başka bir numara daha çevirdi. Camdan dışarıya bakıyordu. Parmakları da kenardaki pervazda tıngırdayıp duruyordu. "Alo? Ahmet abi?" Avukatın sabahın bu erken saatinde işte olduğunu tahmin ediyordu. Eski kurtlardandı o. "Nasılsın? Sağ ol, ben de iyiyim. Evet… Evet, Güney de iyi. Seni bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma. Senden bir şey isteyecektim. Bugün senin bürona bir kadın ve küçük kızı getirilecek. Onlar benim korumamda… Ona yapabileceğimiz her türlü yardımı yapmanı istiyorum. Olur mu? Aklına ne gelirse… Eski kocasıyla biraz sıkıntısı var. Onu iyice dinle ve yapabileceklerimizi gözden geçir. Kocası için yasal her türlü önlemi alalım. Maddi olarak da elimizden geleni yapalım. Sanırım kadıncağız yeniden evlenecek... Bir iş falan da ayarlayabilirsek güzel olur. Tabii, çalışmak isterse... Sen duruma bak işte."

Telefonu kapattığı sırada, her nasılsa arkasında bir hareket hissetti. Yumuşak halı döşemesi yüzünden ayak seslerini duymak zordu. Güney her ne kadar uzun bir kadınsa da, oldukça zayıf ve hatta narindi. O yüzden odaya girişi sessizce olmuştu. Onu arkasında görünce şaşırdı biraz.

"Günaydın!" dedi genç kadın. Yüzünde ılık bir gülümseme vardı.

Tahir de gülümsedi. Ona doğru birkaç adım attı. "Günaydın!" derken uzanıp belinden tutuvermişti. "Gel bakalım minik sarışınım. Dün gece yapamadığımı şimdi yapmak istiyorum."

Erkeksi dudakların kendi dudaklarına kapanmasına ses çıkarmadı genç kadın. Hatta ona sokulup beyaz örgülü kalın kazağı altından bile hissedilen diri göğüslerini ona yasladı. O da genç adamın

beline dolamıştı kollarını. Avuçlarının altında genç adamın gömleğini bile delip geçen sıcaklığını hissedebiliyordu.

Tahir geri çekildiğinde, Güney'in gözleri kapalıydı. Sonra yavaşça aralandı. Uzun kirpikleri arasından mavi gözleri kendisinin bile fark etmediği bir tutkuyla adama bakıyordu. Tahir onun bedenini tutan güçlü kollarını hafifçe genişletti.

"Bugün çok güzelsin!" dedi genç adam.

"Hımm. Hem öpüldüm hem de iltifat aldım. Bunun sebebi alnımdaki morluk olmasın?" dedi genç kadın

Tahir'in gözleri onun alnına kaydı. Evet, hafif bir morluk vardı ama çok dikkat çekici değildi. Genç adam onun güzelliğine bakmaktan bu minik morluğu görmemişti bile. Dudakları bu sefer morluğun bulunduğu alnına dokundu. Neredeyse sevgiyle öptü onu.

"Belli bile değil. Sadece bugün gerçekten güzelsin. Az uyumak sana hiç dokunmuyor…"

Güney anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda artık tecrübeliyim. Ya da alışkınım diyebiliriz. Öyle değil mi çapkın koca adam?" Onunla seviştikleri bazı gecelerde gerçekten az uyuduğu oluyordu. Seviştikten sonra bile uyumayıp birbirlerine sarılı bir halde vakit geçirmek ikisinin de hoşuna gidiyordu.

"Yeniden gülümsediğini görmek de güzel…" dedi genç adam "Birkaç gündür çok sessizdin."

"Söyledim sana bir şey yok diye. İyiyim ben. Yorucu bir haftaydı. Umarım bu hafta sonu bunu telafi edersin?"

Tahir gülümsedi. Onu yeniden kendisine çekip dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Edeceğim. Hafta sonu uçakla daha sıcak bir yerlere gitmeye ne dersin?"

"Aman istemem… Senin evinde olmak daha çok hoşuma gidiyor. Daha özgür hissediyorum kendimi…"

Genç adamın kaşları hafifçe kalktı. "Bunu hep hissedebilirsin. Sadece benimle evlenmeye onay vermen yeterli. Evlen benimle artık…"

Genç kadın iç çekti. "Yine mi bu konu? Düşünüyorum daha… Neden acele ediyorsun? Zaten evli gibiyiz."

"Ama evimde değilsin? Haftada iki üç gece seninle birlikte uyumak bana yeterli gelmiyor."

"Seks mi yeterli gelmiyor, uyumak mı?" Sesinde tatlı bir alay vardı.

Genç adamın kaşları çatıldı hafifçe. "Seksten bahseden kim? Ben seni evimde görmek istiyorum. Sürekli… Mutfağımda, oturma

odamda, yatak odamda, banyomda… Haftanın her gecesi yanında olmanı arzuluyorum."

"Tüm gün beraberiz zaten Tahir. Çoğu gece de yanındayım. Evinin her yanındayım… Hem oturma odanda, hem yatağında… Evlilik için bir gereklilik yok ki."

"Bunun gereklilikle ne ilgisi var? Sen benimle olmak istemiyor musun?"

Onun sesinin iyice değişmesi Güney'i yine de caydırmadı. Özellikle Vedat'ın anlattıklarından sonra onunla nasıl evlenirdi? Tamam. Ondan henüz vazgeçemiyordu ama… vazgeçeceği bir gün gelecekti nasılsa. Evlilik ise… tam bir hayaldi.

"Seninle olmak istiyorum tabii," dedi sabırlı bir sesle. "Ve oluyorum da… Bunu inkâr edemezsin. Tüm vaktimi sana ayırıyorum."

"Ama evlenmek istemiyorsun?"

Güney derin bir nefes aldı. Birkaç saniye onun gözlerini süzdü. Sonra başını salladı iki yana. "İstemiyorum." dedi dürüst bir sesle.

Genç adamın kolları düştü. Ellerini onun belinden çekip bir adım geriledi. Çatılmış kaşları ile eski Tahir olmuştu. Gülümseme silinmişti dudaklarından. Güzel bir öpücükle başlayan gün sanki bir felakete dönüşmek üzereydi. Genç adamın çene kasları bir an oynadı. Bu, sinirini bastırmak için dişini sıktığını gösteriyordu.

"Bende beğenmediğin bir yan mı var?" diye sordu Tahir. "Hoşuna gitmeyen bir özelliğim? Çocukların için iyi bir baba olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Tahir! Lütfen!"

"Ailenle de bu yüzden mi tanıştırmıyorsun beni?"

Güney yutkundu. Tahir'in bu konuda belirgin bir talebi olmamıştı hiç. Güney ise elbette özellikle tanışmamalarını istemişti. Anne ve babasıyla, kendi öz çocuklarının katilini, üstelik de erkek arkadaşı olarak nasıl tanıştırırdı?

"Bunu… Bunu istediğini… bilmiyordum." diyerek farkında olmadan kendisini savundu.

"İstememe gerek var mı? Ama ben senin bunu istemediğini biliyorum." Gözleri beyaz boğazlı kazağı ve siyah kumaş pantolonu ile o sabah gerçekten de güzel gözüken genç kadının üzerinde gezindi bir an. Güney'in sessiz kalması da, istediği cevabı almasını sağlamıştı. Tahir'in kaşları daha fazla çatılamazdı ama gözleri meraklı

bir şekilde kısıldı. "Güney?" diye sordu gizemli bir sesle. "Benimle ilgili… söylemek istediğin bir şey… var mı?"

"Ne... Ne olabilir ki?" diye kekeledi genç kadın adeta.

"Bilmiyorum… Belki… Belki benim hoşuma gitmeyecek… ve belki senin de hoşuna gitmeyen bir şeyler vardır?"

Güney onun neyi kastettiğini anlamıştı tabii. Genç adam dolaylı olarak gerçekleri bilip bilmediğini soruyordu. Bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Bu kesindi. Evet, biliyordu bilmeye ama…

Tahir'in telefonu çalınca genç adam gözlerini ondan ayırdı. Elini ceketinin iç cebine koyduğu telefonuna attı. Ekrandaki numaraya baktı bir an. Sonra sırtını döndü ve yeniden cama yürüdü. Gözleri ağır ağır atıştıran karlı manzaraya döndü yine. "Evet Derviş Bey?" diye sordu tok sesiyle. Güney konuşmanın sona erdiğini hissetmişti. Tahir'i artık yeterince tanıyordu. "Peki, o konuyu düşündüm ben. Otele ek bina yapımı için yardımcım Güney Hanım'a talimat verdim. O sizinle iletişim kuracak bugün… Onunla ayrıntılı konuşursunuz."

Telefonunu kapattı ve sakin bir tavırla iç cebine attı. Gözleri hâlâ dışarıdaki manzaradaydı. Birkaç saniye sonra da genç kadına göndü.

"Canım kahvaltı etmek istemiyor." dedi biraz sıkkın bir tonla. "Çay olunca bir bardak isterim ama." Güney onun bu hafif mesafeli tavrından tahmin edemeyeceği kadar rahatsız olmuştu. Sessizce özel odaya gidip çayı hazırlamaya girişti. Yanında getirdiği taze ekmeği torbasından çıkardı. İnce dilimlere kesilmiş taze ekmek mis gibi kokmuştu ama Güney'in de canı bir şey yemek istemiyordu. Tahir belki gelir diye yine de masayı hazırladı. Onca zenginliğe rağmen Tahir lüks şeylerdense sade bir kahvaltıyı tercih ediyordu. Onun sevdiği peynir ve zeytini de masaya koydu. Ankara'ya yakın bir köyden gelen lezzetli tereyağını da yerleştirdikten sonra çayı kontrol etti. Demlenmişti bile…

Onun odasına geçti. Niyeti yine de kahvaltıya çağırmaktı. Onun tüm sabahı kahvaltısız, sadece bir çayla geçiştirmesine izin veremezdi. Zaten deli gibi çalışıyordu. Tehlikeli olan ikinci hayatı hariç, gerçekten de enerjisine ve temposuna hayran kalınacak bir insandı. Çoğu insanın böylesine çok yönlü olması ve birçok işle aynı anda uğraşması imkânsızdı. Onun enerjiye, morale ve… güne iyi başlamaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini odasında gezdirdi ama onu göremedi. Bakışları dolabına gitti. Gizli bir bölme şeklinde olan dolabına kabanını asardı

genellikle. Ama aralık olan bölmede kabanı gözükmüyordu. Ceketi de koltuğunun yanındaki askıda değildi. Kavisli kaşları çatıldı. Tahir'in odadan çıkıp gittiği anlaşılıyordu. İç çekti. Bu güzel başlayan sabah böyle devam etmek zorunda mıydı? Neden sanki evlenmek için bu kadar ısrar ediyordu?

Tahir gerçekten de kabanını giyip Ankara'nın soğuk sabahına bırakmıştı kendisini. Bir süre sıkıntı ile yürüdü. Canı bir şey yemek istemese de bir yere girip sıcak bir bardak çay içti. Yan masadaki iki güzel kadının davetkâr bakışlarına hiç dikkat etmedi. Gözleri zaman zaman kafeteryadaki televizyona kaymanın haricinde etrafına karşı ilgisizdi.

Yeniden büroya döndüğünde, mesai başlayalı çok olmuştu. Haftanın son günü olarak programı doluydu zaten. Kendisini bekleyen müdürlerden birisini hiçbir açıklama yapmadan odasına aldı. O gittikten sonra da bir sürü insanla görüştü. Güney arada sırada odasına gelmiş ve ona taze çay getirmişti. Neyse ki işi cidden fazlaydı ve onunla yalnız kalmaları hiç mümkün olmamıştı. Güney'in tavrı kabul etmek istemese de genç adamı kırmıştı. Gerçekten değer verdiği tek kadının kendisiyle evlenmek istemediğini o kadar net bir şekilde anlamıştı ki, bu da çok üzücüydü.

"Ben yemeğe çıkıyorum." dedi Güney öğlen molasında. Sesi biraz tereddütlüydü. "Sen gelmiyor musun?"

Genç adam başını önündeki dosyadan kaldırdı. "Sen git." dedi normal bir sesle. Zaten çoğu zaman genç kadını yemeğe kendi başına yolluyordu. "Ben gelirim birazdan."

"Ama kahvaltı da etmedin?"

"Fazla bir işim yok. Bu dosyayı almaya gelecekler. Sen Derviş Bey ile ilgilendin mi?"

"Evet. O konu tamam. Ama ek bina ile ilgili gerekli evrak senin imzana öğleden sonra gelecek."

"İyi... Bir an önce başlasınlar. Turizm sezonuna yetişsin. Sen şimdi git yemeğini ye." Başını yeniden önüne eğmişti. Gür saçlarının üzerinde yansıyan ışık, onların mavi tonlu bir siyahlıkta parlamasına sebep oluyordu. "Ben az sonra gelirim," diye ekledi yavaşça.

Güney çaresizce onun yanından ayrılmıştı. Tahir dosyadan başını kaldırmadan bir süre daha çalıştı. Çalışmak iyi geliyordu. Günlük sorunlardan veya sıkıntılarından uzaklaşmasına yardımcı oluyordu.

Telefonu yine çalınca umursamadan ekranına baktı. Sonra oradaki ismi görünce merakla kaşlarını çattı. Gamze Çetin kendisini neden arıyor olabilirdi ki? Açma düğmesine bastığında, Akın'a bir şey olmaması umudunu taşıyordu. Çünkü o aptal genç adam da tıpkı Tamer gibi belayı çeken bir karaktere sahipti. Ve Gamze Çetin'in kendisi zaten başlı başına bir belaydı. Bir erkeği severken başka bir erkeğe delice tutkun olan şaşkın bir genç kadındı.

"Alo? Gamze!" dedi biraz merakla. Karşıdan Gamze'nin ona çok yakışan güzel sesi geldi.

"Merhaba Tahir... Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Eh... İyi diyelim iyi olalım..." Gamze bir an susmuştu. Bu durum Tahir'i iyice meraklandırdı. Genç kadının sesinin tonunu tam algılayamamıştı ama çok da neşeli olduğu söylenemezdi. "Güney de iyi mi?" diye sordu Gamze.

"Evet, yemeğe indi aşağıya..." Genç adam fazla uzatmadı. Konuya doğrudan girdi. "Ne oldu Gamze? Bir sorun mu var?"

"Şey... Öylesine arayamaz mıyım?" diye minik bir itiraz yaptı genç kadın.

"Ararsın elbet ama bence bu öylesine bir arama değil. Anlatsana."

"Tahir... Ben... Kaan'dan ayrıldım." diye mırıldandı genç kadın.

Tahir bunu bekliyordu elbette ama bu kadar da çabuk olmasını ummuyordu. Kaan'ın hapisten Akın tarafından çıkarılışı ve İstanbul'a dönüşü daha kaç gün olmuştu ki? İki gün bile değildi. "Şaşırmadım." dedi yavaşça. Güney adına iyi bir haberdi bu. Ve belki de Akın adına... Akın'ın bu güzel mankene olan ilgisini tam kestiremiyordu. "Fakat düşündüğümden çabuk oldu. O adamın sana göre olmadığını hepimiz fark etmiştik Gamze! İşine karışıp ukala durumuna düşmemek için bir şey diyemedik."

"Ondan hoşlanmadığınızı biliyordum... Özellikle Akın'ın..."

"Dinle... Bu hoşlanıp hoşlanmama meselesi değildi. O iyi bir adam değildi Gamze. Evet, yakışıklı ve iyi konuşan birisiydi ama aynı zamanda ikiyüzlü ve fırsatçı birisiydi. Uyuşturucuya sandığından daha fazla tutkundu. Bilmediğin şeyler var..."

"Hakkında araştırma yaptınız, değil mi?" dedi Gamze sıkıntıyla. Ama sesi pek de kızgın değildi.

"Gamze... Sen hayatımıza girdiğin andan itibaren bizim sorumluluğumuzda oldun. Bu tip şeyleri hoş karşılamadığını ve bizleri eski

kafalılıkla suçladığını biliyorum ama biz buyuz... Kendimizi değiştiremeyiz... Akın'ın tırnağı kırılsa bizim canımız acır... Tamer'in bebeği hastalansa bizim de kalbimiz sıkışır. Bizler bir bütünüz... Bütün olmasaydık arkadaş olamazdık. Ölüme el ele atılamazdık. Birbirimize güveniriz ve her birimizin bir diğeri için en iyisini yapacağını biliriz..."

"Tahir... Bunları biliyorum..." dedi genç kadın garip bir sesle. Tahir'in kaşları çatıldı.

"Gamze? Sen ağlıyor musun?" diye sordu ona yumuşak bir tonla. Sert sesi genç kadının hali karşısında yumuşamıştı. Onun başka sorunları da olduğu belliydi.

Gamze çocuksu bir şekilde burnunu çekmişti karşı taraftan. "Hayır!" dedi küçük bir çocuğun üzüntüsüyle... Sesi gerçekten de içliydi... Tahir onun ağladığını anladı. Her erkek gibi kadınların ağlamasından korkar, hatta nefret ederdi.

"Yapma lütfen! Gamze! Ne var şimdi ağlayacak? Ne oldu? Bana açıkla hadi." dedi otoriter olmaya çalışarak.

"Tahir... Ben... ben Akın'ı da kaybettim..." dedi Gamze hıçkırarak. Gerçekten de üzgünlüğü telefondan bile hissediliyordu.

"Nasıl kaybettin?" diye sordu genç adam ağır ağır. Onun sözlerini algılamaya çalışıyordu.

Gözyaşlarını ve burnunu silen Gamze iç çekti. "Kaybettim işte... Anlatamam şimdi... Sadece Akın gitti. Senin yanında olmadığı da belli oluyor."

"Değil..." diye mırıldandı Tahir düşünceli bir sesle. "İki gündür hiç telefonlaşmadık."

"Ondan... haber alırsan... beni arar mısın? Daha da iyisi... beni aramasını söyler misin? Seni dinler."

"Sen niye aramıyorsun?"

"Onu... Onu kırdım. Telefonlarıma cevap vermiyor. Bugün de telefonu çekmiyor sanırım. Uzak bir yerde olabilir..."

Genç adam onların kavga etmiş olduklarını anladı. En azından aralarında bir tartışma geçmiş olmalıydı. Çünkü hep gülen bir adam olarak Akın'ın kolay küsmeyen geniş bir yüreği vardı. O gerçekten belalı, baş edilmesi zor, yiğit bir erkekti ama diğer yandan kendilerinden çok daha insancıldı. "Ben sana dönerim Gamze. Şimdi sakin ol ve kendini toparla. Sen hayatta tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Kendini bırakma hemen. Aranızda ne olduysa eminim kolayca halledilebilecek bir şeydir. Akın kolay kolay kimseden vazgeçmez."

Gamze'nin hâlâ ağlama sesi geliyordu. İçli içli ve çocuk gibi... "Benden... vazgeçti. Suç onun değil. Suç tamamen benim. Ama konuşamazsam... nasıl özür dilerim?"

"Tamam. Ben ona erişmeye çalışacağım," dedi genç adam anlayışla. "Ama o isterse bir hayalet olabilir. Erişmemizi istemezse eğer yapacak bir şeyimiz olamaz. Telefonundan bile yerini tespit edemeyiz. Belki biraz yalnız kalmak istiyordur."

"Buna izin verme Tahir! Lütfen! Günler geçtikçe... benden daha da kopabilir."

"Elimden geleni yaparım Gamze. Biraz zaman alacaktır. Haber aldığım ilk anda seni ararım tamam mı? Seni aramasını da söylerim. Görüşürüz..."

Gamze hüzünlü bir şekilde onaylamıştı. "Teşekkürler. Görüşürüz..."

Tahir telefonu kapadıktan sonra ilk olarak Akın'ın telefon numarasını çevirdi. Ona erişilemediğini anlayınca hemen bir iki yere daha telefon açtı. Akın'ın bulunması için bildiği bütün kaynakları devreye soktu. Bir süre sonra onu bulacaklarından emindi. Fakat Akın'ın kendisine bile bir şey demeden ortadan kaybolması, onun yalnız kalmak istediğinin deliliydi. Belli ki o da duygularını toparlamaya çalışıyordu. Eğer Gamze'ye değer vermiyor olsaydı, bu kavgayı asla umursamaz, çıkıp yanına gelirdi. Üstelik genç adamın valizi bile hâlâ kendi evindeydi. Böyle alıp başını nereye gitmiş olabilirdi ki?

Gelen bir telefon ile dikkati dağıldı. Arayan kişinin ismine baktı. Avukat Ahmet abi arıyordu. Telefonu açıp onun söylediklerini dinledi bir süre. Kocası tarafından taciz edilen kadın ve küçük kızı için yapabildiklerini kendisine bildiriyordu. Onu dinlerken Güney girdi odaya. Genç adam onun güzelliğine dikkat etmemeye çalışarak avukatı dinlemeye devam ediyordu.

Telefonu kapattığında Güney'in kendisini süzdüğünü gördü.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Yemeğe gelmedin?" diye mırıldandı Güney. O gelmeyince kendisi de bir şey yememişti. Son aylarda yemekhanede patronlarını görmek herkes için alışkanlık olmuştu aslında.

"Giderim birazdan. Sana bir iyi bir de kötü haberim var. İyi haber, akşamki kadına iş bulundu. Birkaç kurs belgesi varmış. Onları değerlendirmiş Ahmet abi. İyi de bir maaş alacakmış. Eski kocası

serbest bırakıldı fakat onu bir daha rahatsız edeceğini sanmam. Hatta bundan eminim… Diğer yandan Gamze ile Akın'ın arası bozulmuş sanırım. Akın ortadan kaybolmuş. Gamze beni aradı ve çok üzgün. Bu da kötü haberdi. Akın'ın yerini yakında öğreniriz ama karışmak istemiyorum. Ortadan kaybolmak istiyorsa bir sebebi vardır."

"Sevgilisi Kaan yüzünden mi acaba? Gamze mutlu olmalı… Ne de olsa çocuğunun babası hapisten çıktı. Yakında evlenirler."

"O da ayrı bir konu... Gamze ile Kaan ayrılmışlar. "

"Ayrılmışlar mı?" diye hayretle sordu Güney.

"Evet... İki gün içinde bu kadar gelişme olmasına ben de şaşırdım aslında. Kaan zaten ona uygun bir erkek değildi. Ama Akın ile aralarında ne olduğuna dair bir fikrim yok. Gamze tam açıklamadı. Tahminime göre yine Kaan ile ilgili bir konudur. Belki de Akın'ın onu kollamaya çalışması Gamze'yi bunaltmıştır."

"Ben bir arayıp konuşayım mı?"

"Kiminle? Gamze'yle mi?"

"Evet."

"Şimdilik arama... Bir faydası olacağını sanmam. Belki sonra ararsın. Önce duruma bakalım." Saatine baktı. Kaşları çatıldı. "Şu demir çelik şirketinin müdürüyle kaçta toplantım vardı?"

"Daha bir buçuk saat var."

"İyi. Önce bir yere gitmem lazım. Bir arkadaşım Akın'ın yerini araştırıyordu. Bakayım ne yapmış."

"Yemek?.."

"Hallederim…" Yerinden kalkıp atletik bedeni üzerine kaliteli ceketini geçirdi. Sonra da dolabından kabanına uzandı. "Sen ne yapacaksın?"

Güney huzursuzdu. O biraz kendisinden uzaklaşmış gibi geliyordu. Sabahki aptalca evlilik tartışmasının etkisi olmalıydı. "Birkaç işim var." dedi yavaşça. Sonra tereddütlü bir şekilde sordu. "Yapmamı istediğin başka bir şey varsa?"

"Yok." dedi genç adam. "İstersen eve erken çıkabilirsin. Senin toplantıya katılmana gerek yok."

Güney yine tereddütle sordu. "Eve mi?.. Hangi eve? Benimkine mi seninkine mi?" Başka zaman olsa cuma geceleri onun evine giderdi ama bu sefer ne yapacağını bilmiyordu. Sabahki olaydan sonra Tahir'in ne diyeceğinden emin değildi. Çünkü bu sefer Tahir'in cidden huzursuz olduğunu hissetmişti.

Genç adam onun önüne gelip kısılmış gözlerle bir an yüzüne baktı. Erkeksi hatları ciddiydi. Sonra dudakları kıpırdandı. "Hangisine gitmek istiyorsun?" diye sordu yavaşça.

"Bana hep böyle soğuk davranacaksan… kendiminkine." dedi Güney de. "Suçum olmadığı halde bana kızıyorsun. Senin yakana asılmadığım için sevinmen gerekirken bana öfkeleniyorsun."

Tahir bir şey demeden onu süzüyordu. Ama ne gülümsedi ne de bakışları yumuşadı. Kendisini hafifçe suçlayan bu cümlelere itiraz da etmedi. Sadece başını salladı yavaşça. "Peki. Bir şey demiyorum. Sen bilirsin. Karar sana ait." Parmak uçları havaya kalktı yavaşça. Gözünün kıyısına gelen bir tutam saçı okşarcasına geriye çekti. Ama tüm dokunuşu bu kadardı. Elini çekti. "Görüşürüz…" dedi sadece. Sonra iri bedenine rağmen seri ve güçlü adımlarla yanından uzaklaştı. Güney ise öylece kalakalmıştı.

Sinirle dişlerini sıktı genç kadın. Başını çevirip açık kapıdan baktı. Tahir gideli çok olmuştu tabii. "Sinir herif!" dedi dişlerinin arasından. "Aptal adam! Aptal koca adam!" Utanmasa ayağını öfke ile yere vuracaktı. "Sen bilirsin."

Birkaç kişiyle görüştü öğleden sonra. Şirket ile ilgili işlerdi. Hiç değilse dikkati dağılıyordu. Hatta Kadir gelmişti bir ara. Ama o bile Güney'in canının sıkkın olduğunu anlamıştı. Sebebini sorduysa da genç kadın bir şey olmadığını söyleyip açıklama yapmamıştı. Tahir'in toplantıya gelmiş olması gerekirdi ama doğrudan toplantı odasına geçtiğini duymuştu Gülşah'tan. Çay molası sırasında konuşmuşlardı. Bir süre sonra içi iyice sıkıldı ve daha fazla bekleyemeyeceğini anlayıp şirketten erken ayrıldı. Kar yağışı durmuştu ve yollar açıktı. Çok sevdiği arabası ile trafiğe dalıp bir süre tur attı. Hatta… Hatta Tahir'in evi önünden bile geçti. Yavaşladı bir an… Durma noktasına gelecek kadar yavaşlamıştı. Gözleri binadaydı.

Kararsızdı. Gerçekten de genç adam ile birlikte güzel bir hafta sonu geçirmeyi ummuştu. Sabahki aptalca tartışma olmasaydı öyle olacağını da biliyordu. Hevesi kursağında kalmış bir çocuk gibi hissediyordu kendisini. Böyle giderse onunla neden evlenemeyeceğini açıklamak zorunda kalacaktı ve her şey kesin bir şekilde değişmiş olacaktı.

İçindeki kızgınlık büyüyordu.

"Şu adamın yaptığına bak!" diye homurdandı. Yeniden gaza basıp arabayı kendi evine yönlendirirken "Ben onun kardeşime

yaptıklarını görmezden geleyim…" diye devam etti kendi kendisine. Sanki arabada bir başkası var da onunla konuşuyormuş gibiydi. "…Hatta koynuna girip beyefendiyi ödüllendireyim… Onun bana tavrına bak! Neymiş?.. Evlenmek istiyormuş? Zaten evli gibiyiz be adam!"

Öfkeyle gaza bastı. Islak zeminde tekerlekler bir an patinaj yaptı. Ama bunun farkında bile değilmiş gibiydi. Seri arabasının lastikleri yine kolayca yola tutunmuştu. Akan trafiğe girdi. Madem öyle, bu gece onun evine gitmeyecekti. Tabii, aptal adam, telefonla arayıp ondan af dilerse o başka… Hem suçlu hem güçlü buna denirdi. Bu ilişkide fedakârlık eden kendisi iken neden ona tolerans gösterecekti ki?

Evde yemeğini tek başına yerken de öfkesi kabarıyordu. Gözleri arada sırada saate kayıyordu. Çay içerken de bir gelişme olmamıştı. Hemen yanına koyduğu telefon sadece bir kere çalmıştı. Onda da annesi aramıştı. Öz annesi ile konuşurken bile tadı yoktu. Bu ne biçim işti? Birisiyle kavgalı olmak böyle bir şey miydi? Küs olmayı hiç sevmeyen birisi olarak genç adam ile küsmüşler miydi şimdi? Doğrusu hiç hoş bir duygu değildi.

Tahir ise toplantıdan çıktığında Güney'i göremeyince pek şaşırmamıştı. Gözleri arada sırada onun bulunduğu odaya kayıyordu. Boş odada onun göz alıcı varlığı olmayınca, kendi odası bile karanlık gelmeye başlamıştı. Erken kararan basık Ankara havası birden içini sıkmıştı. İşten biraz erken ayrıldı o yüzden. Arabasına atladı. Ona erken gitmesi için izin vermişti ama Güney'in nereye gideceği meçhuldü. Belki de… şimdi Tahir'in evindeydi. Belki de şimdi her zamanki gibi nefis bir yemek yapmış, genç adamın evden içeriye girmesini bekliyordu. Bu ihtimal içini biraz rahatlattı. Sabahki tartışmadan o da huzursuzdu ama yine de Güney'i çevresinde görmemek daha da can acıtıcıydı.

Fena alışmıştı o küçük sarışına…

Belki de… Belki de… Onu…

Yanından geçen bir araba korna çalınca düşüncelerinden sıyrıldı. Farkında olmadan yolun ortasına kaymıştı. Aracın kendisini sollamasına izin verip yola karşı dikkatini arttırdı. Evin önüne geldiğinde hemen öndeki park yerine baktı. Güney o sevimli arabası ile geldiğinde alttaki garaja girmektense, evin önündeki otoparka bırakıyordu. Böyle daha kolay olduğunu söylüyordu.

Onun arabasını göremeyince, gerçek aklına dank etti.

Güney yoktu.

Eve girdiğinde zaten bir sürpriz beklemiyordu. Boş evde öylesine etrafına bakındı. Sonra odasına gidip soyundu. Spor kıyafetler giyip televizyonun karşısına geçti. Tüm gün tek lokma bile yemediği halde canı bir şey yemek istemiyordu. İçtiği birkaç bardak çay ona yeterli gelmişti. Ayaklarını sehpaya uzattı. Açık televizyona boş gözlerle baktı. Sonra başını geriye atıp koltuğa yasladı. Gözleri tavandaydı.

Ne yapacaktı bu vahşi sarışınla?

Canı istemediği zaman hemen amazon kesiliyordu. O sakin, bakışlarıyla insanı dinlendiren Güney'in içinde öfkeli ve kavgacı bir kadın taşıdığını kime söylese, asla inanmazdı.

Ertesi gün hava güneşli ama çok soğuktu. Uzun zamandır yalnız başlarına geçirdikleri ilk cumartesi idi. Güney tüm vaktini kendi evini temizlemeye ayırmıştı. Tahir ve onun hayatı ile o kadar haşır neşir olmuştu ki, kendi evini biraz ihmal etmişti. Eski eşofmanlarını üzerine çekip camları, kapıyı, çerçeveyi sildi. Epeydir yapmak istediği gibi perdelerini yıkadı. Telefonu cebindeydi. Tahir'in onu aramaması daha da sinirini bozarken, direncini azaltıyordu. Onu özlediğine inanamıyordu. Demek insan birisi ile küsken, normal zamandan daha fazla onu özleyebiliyordu.

Ya ondan ayrıldığında ne olacaktı?

Ya ona öfkesini kustuğunda, kardeşinin katili olduğunu bildiğini haykırdığında, yüzüne tükürdüğünde?

Bunların hiçbirisini yapamayacağını bilmek de çok acıydı. Ondan intikam alma yolları gittikçe kapanıyordu. Ve artık ondan intikam almak istediğinden bile emin değildi. Ama bir şekilde onun da suçlarının cezasını ödemesi gerekmiyor muydu?

30. BÖLÜM

Tahir spor salonuna gitmişti akşama doğru. Güney'i aklından çıkarmanın bir yoluydu bu. Biraz koşmuş, biraz ağırlık kaldırmıştı. Bir boks torbasına da vurarak sıkıntısını almaya çalışmıştı. Spor salonunda standart bir boks ringi de vardı. Zaman zaman orada pek tanımadığı kişiler karşılıklı maç yaparlardı. Tahir o ringe hiç çıkmamıştı. Hem dikkati çekmek istemiyordu hem de karşısına çıkacak kişileri zayıf görüyordu. Hayatında dövüşmemiş

kişiler, ringe çıkınca kendilerine bir rakip arıyorlardı. Bir doktoru veya avukatı ringde dövmek pek cazip değildi. Adamlar Tahir'in de kendileri gibi acemi olduğunu düşündükleri için oldukça rahattılar.

Ama o cumartesi akşamı durum öyle değildi. Ringdeki kıvırcık saçlı adam gerçekten profesyonele benziyordu. Spor salonuna yeni üye olmuş olmalıydı. Onu tanımıyordu. Yumruklarını tutuşundan yerinde yaptığı kıvrak hareketlere kadar, oldukça iyi bir stili vardı. Hatta Tahir'in önceki haftalarda dövüşmek istemediği üç acemi sporcuyu bir iki yumrukla yere yıkmıştı. Yüzünde de pis bir sırıtış vardı. Yakışıklı ve atletik olması, kadınların da ilgisini çekmişti. Değişik spor aletleri ile çalışan kadınlar yaptıkları işi bırakıp dövüşleri seyretmeye başlamışlardı.

Tahir kadınların çoğunu tanıyordu. Pek çoğu bekâr ve kariyer sahibi kadınlardı. Bazılarının bariz ilgisine rağmen genç adam onlardan uzak durmayı tercih ediyordu. Güney'den önce bile bir ilgisi yoktu. Yıllık üyesi olduğu halde bu kulübe zaten zaman zaman gelebiliyordu. Hiçbir zaman kadınlara karşı çok düşkün olmamıştı. Tüm istediği sporunu yapıp gitmekti. Kadınların selamlamalarına karşılık vermekle yetiniyordu. Sporunu yaptıktan sonra da yorgun argın ama keyifli ve yalnız bir şekilde evine gidiyordu.

Kendisine işaret edildiğinde gerçekten yorgun ve keyifsizdi. Çalışması neredeyse bitmişti. Ringdeki hareketliliğe arada sırada gözü kayıyordu. Boks torbasına vurmaktan kolları ağrımıştı. Normalden de fazla ağırlık kaldırmıştı. Islanan saçlarını havlusu ile kurularken ringdeki adam ona doğru bir işaret yapıp sormuştu.

"Siz de denemek istemez misiniz arkadaşım?"

Yakışıklı adam belli ki çevresindekileri devirince, başka rakip bulamamıştı. Herkesin gözünü korkutmuş gibi duruyordu. Bu da ona aşırı bir cesaret vermişti. Kadınların ilgisi de onu ateşlendirmiş gibiydi. Normal zamanda olsa Tahir reddeder ve çeker giderdi. Ama o akşam canı gerçekten sıkkındı. Güzel bir sarışının yanında olmak varken bu ter kokulu salonda olmak genç adamı iyice germişti.

Gözleri salonda gezindi hızlıca. Herkes vereceği cevabı bekliyordu. Herhalde şu anda reddetse, korkak damgası bile yiyebilirdi. Boks torbası ile yarım saattir boğuşan bir adamın ringe çıkmak istememesi korkaklık değil de neydi?

Ve bu adam da tam sinirini atabileceği birisi gibi duruyordu.

"Olur." dedi ani bir kararla. Oldukça yorgundu ama önemli değildi. Havlusunu bir kenara fırlattı. Ringe yürüdü uzun adımlarla.

"Fazla sert vurmam, merak etme." dedi adam kendisinden emin bir tonla. Onun iplerin arasından geçmesini izliyordu. Tahir ringe girip doğrulunca, cüssesi ve boyu da meydana çıkıverdi. Üstelik de eşofmanın fermuarını açıp çıkaran genç adamın gerçek kaslarla donatılmış vücudunu görünce gülümsemesi iyice azaldı. Koyu kırmızı atleti geniş göğsünü, birkaç yarayla süslenmiş kaslı kollarını meydana çıkarmıştı. Kendisinden emin bakışları azıcık tereddüt doldu.

"Merak etmiyorum zaten. Elinden geleni yap." dedi Tahir de ona. Gülümsememişti. Canının sıkkın olduğu yüzünden belli oluyordu. Başına koruyucu kaskı uzatan adamı reddetti. Sadece boks eldivenlerini alıp bilek kayışlarını sıktı. Kadınların Tahir'e bakışlarını fark eden kıvırcık saçlı adam kendisini toparladı hemen. O da kaskını çıkarıp birisine vermişti.

"Umarım göründüğün kadar güçlüsündür arkadaşım. Biraz eğlenirdik."

Genç adama başını salladı. "Dayanırım sanırım..."

"Güzel. Hazır mısın?"

Tahir yumruklarını kaldırdı. Karşısındaki adam hemen pozisyon almıştı bile. "Hazırım..." dedi sakin bir sesle. Salonda çıt çıkmıyordu şimdi. "Başlayabiliriz..."

Adam hemen atağa geçmişti. İlk iki yumruğu Tahir'in havadaki yumruklarını yokladı. Üçüncü yumruğu genç adam geri çekilerek savuşturdu. Dördüncü yumruktan da eğilerek kaçarken seri bir hareketle doğruldu ve inanılmaz bir solu rakibinin kaburgalarının yanına patlattı. Darbe o kadar sertti ki, adam yanlamasına yerinde zıpladı. Yumruğun sesi salonda yankılandı.

Birkaç adım geri giden kıvırcık saçlı adamın kahverengi gözleri acıyla kısılmıştı o anda. Eli yan tarafına gitti. Kaburgasında bir kırık yoksa eğer, bu bir mucize olmalıydı.

"Devam mı?" diye sordu Tahir.

"Şanslısın!" diye homurdandı adam.

"Bazen." dedi Tahir yüzündeki sıkıntılı ifadeyi bozmadan.

Adam acısını göz ardı edip yeniden yumruklarını savurdu. Bir sol, bir sağ, ardından bir sol daha... Sonra bir güçlü sağ doğrudan Tahir'in yüzüne yöneldi. Her yumruk Tahir'in havadaki kollarına çarpıp zararsız bir şekilde geri tepiyordu. Genç adam yüzüne gelen yumruğu geri çekilip savuşturdu. Bu kıvırcık kendisi kadar uzun değildi. Kolları daha kısa kalıyordu. Avantajını iyi kullanan genç adam kendi solu ile onu yokladı. Ardından öyle güçlü bir sağ

vurdu ki adamın kolları savruldu ve gardını almış haldeki yumrukları kendi suratına çarptı. Birkaç adım da geriledi.

Tahir'in canı gerçekten sıkkındı. Bu şımarık züppe, yanlış zamanda yanlış adama çatmıştı. Öne çıktı. Sol yumruğu rakibinin şaşkın yüzünde patladı. Ardından gelen sağ yumruk gözünün kıyısına indi. Adam yumruğun etkisi ile yüzükoyun yere yapışmıştı. Tüm öfkesine rağmen, yine de kontrollüydü Tahir. Hırsını bir başkasından almasının centilmence ve adil olmayacağını biliyordu. Yeterince hızlı vurmamıştı aslında. Yoksa yerdeki adamın yüzünde şimdi bir yırtık olmuş olurdu.

Yerden doğrulmaya çalışan adamın yanına gitti. "İyi misin dostum?" diye sordu tok sesiyle.

Adamın gözünün kenarı kızarmıştı. Birkaç saat içinde moraracağı belliydi. "Öyle mi gözüküyorum?" diye sordu adam canı acımış bir şekilde.

Tahir ona elini uzattı. Kalkmasına yardım ederken kısılmış gözleri yüzündeydi. "Bence iyisin… Burnun kırılabilirdi."

"O halde ben şanslıyım." dedi adam işi alaya alarak. Çevredekiler ilgiyle bu diyaloğu izliyorlardı. "Sen birisine mi kızgınsın arkadaşım? Ben yedi yıldır amatör boks yapıyorum; daha evvel böyle vuran bir adam görmedim."

"Üzgünüm…"

"Üzülme. Önemli değil. Yaşına göre fena birisin…" Eli acıyan yanağındaydı. Kaburgaları ise ayrı sızlıyordu.

"Devam mı?" diye mırıldandı Tahir.

Tahir'in sorusu üzerine adam ellerini kaldırdı. "Aman kalsın! Dersimi aldım ben. Tebrik ederim. Ne zaman duracağını bilmek lazım. Bunu hep prensip edinmişimdir." Şımarık adam bir anda olgunlaşıvermişti.

Tahir eldivenlerini çıkardı. "Güzel düşünce." diye mırıldandı. Güney konusunda kendisi hiçbir zaman duracağı noktayı bulamamıştı. "Ben de bunu uygulamalıyım."

Adamın uzanmış elini sıktı ve ringden çıktı. Kendisini tebrik edenleri de ciddi bir gülümseme ile karşıladı. Kısa maçı izleyen hayran kitlesinden bir kadın ona havlusunu ve eşofmanının üstünü uzatmıştı. Tahir teşekkür etti sadece. Kadının mavi gözleri Güney'in gözlerini hatırlattıysa da onunkiler gibi şahane değildi. Bir gün Güney'den ayrılsa bile hayatı boyunca o etkileyici mavi gözleri unutabileceğini sanmıyordu.

Islanmış saçlarını havlusu ile kurularken gözü salonun duvarlarından birisine asılmış olan lcd televizyona takıldı. Sesi kısılmış olmasına rağmen ekrandaki görüntü ilgisini çekmişti. Oraya doğru yürüdü. Ekrandaki, Gamze'nin sevdiği adam olan Kaan'ın, bir defilede çekilen görüntüsüydü. Onu karşılıklı olarak hiç görmese de hakkında araştırma yaptığı için resimlerinden tanıyordu. Gerçekten de yakışıklı bir adamdı. Podyumda kendisinden emin bir şekilde yürüyordu. Sonra görüntünün yerine ekrana yakın çekim bir fotoğrafı geldi. Dikkatini resme vermişti ve televizyona iyice yaklaştığı için kısık sesli konuşmayı da duyabiliyordu artık.

Yanlış duymuş olabilir miydi?

'Ülkemizin tanınan modellerinden Kaan Aydınoğlu, bugün evinde ölü bulundu.'

Tahir'in kaşları çatıldı. Bu biraz şaşırtıcıydı. Gamze'nin sevgilisi ölmüş müydü? Hem de daha iki gün önce hapisten çıkmışken? Normal yollardan ölmediği belliydi. İki kişi tarafından öldürüldüğü söyleniyordu televizyonda. Kamera görüntüleri vardı. Aptal herif! Nasıl olurdu da kendisini öldürtecek bir belanın içine girerdi? Hızla düşündü. Aklı deli gibi çalışıyordu. Onu kim öldürmüş olabilirdi? Hem de üç kurşunla… Bu rastgele bir olay değildi. İki kişi olduklarına ve kar maskesi taktıklarına göre planlı bir şeydi. Birisi bu işi planlamış, organize bir şekilde evine gidip onu vurmuştu.

Ya Gamze? Genç kadın bu olayı duymuş muydu acaba?

Ve Akın? Büyük ihtimalle… o da zan altında kalacaktı. Hapisten yeni çıkmış birisi olarak sorgulanacaktı. Hatta Gamze bile sorguya çekilebilirdi.

Eşofmanın üzerine kabanını giyip arabasına bindi. Doğruca eve gitti. Duş bile almadan oturma odasındaki koltuğa oturdu. Eline telefonu aldı. Cevapsız bir çağrı görünce, kaşları çatıldı. Akın'dı. Spor salonunda ringde olduğu sırada onu aramış olmalıydı. Doğan'ın Side'de tek başına sahip olduğu güzel bir oteli vardı. Geniş haber alma kaynaklarını devreye soktuğu için, Akın'ın oraya yerleştiğini daha dün öğrenmişti. Aslında genç adamı rahatsız etmemeye karar-lıydı. O yüzden aramamıştı onu. Ancak şimdi görüşmek zorunday-dılar. Durum ciddiydi. Akın da bunu düşünerek aramış olmalıydı.

Telefonun tuşuna basarak onu aradı. Kısa bir beklemeden sonra telefon açıldı. Yarım dakika içinde Akın karşısındaydı.

"Selam!" dedi ona sakin bir tonla. "Nasılsın?"

"İdare eder..." diyen adamın canının sıkkın olduğu belliydi.

"Side nasıl? Otel kalabalık mı?"

"Oldukça..."

"Doğan'ın oteli her zaman doludur zaten. İyi bir müdürü var."

"Yerimi öğrendin değil mi? Hiç şaşırmadım aslında."

"Dün öğrendim ama seni rahatsız etmek istemedim. Dikkati çekmeyecek bir adam değilsin. Sanırım düşünmeye ihtiyacın vardı?.."

"Öyle..."

"Düşündün mü bari?"

"Kafam çok karışık..."

"Haberlere baktın mı peki? Beni onun için mi aradın?"

Kısa bir duraklamadan sonra Akın onayladı. "Evet."

"Dinle: Gamze ile aranızdaki sorunu bilmiyorum ama bence onu aramalısın..."

"Aradım." dedi Akın karşıdan.

"Eee?"

"Eee'si, çok üzgündü. Ağlayıp duruyordu."

"Ne yapacaksın peki?"

"Hiç! Ne yapabilirim ki? Benim değil, onun sevgilisi öldü. Beni ilgilendiren bir şey değil. Zorda kalırsa seni aramasını söyledim. Ben artık onun hayatından çıkmak istiyorum. Yeterince kaldım zaten."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Ölmüş bir adamla mücadele edemem."

"Kolayca pes mi ediyorsun?"

"Pes etmekle ilgisi yok," diye homurdandı Akın. "Doğrusu bu. Gamze, Kaan'ı seviyordu ve onun ölmesi pek az şeyi değiştirdi. Üzüldüm diyemeyeceğim. Sadece Gamze için endişeleniyorum. Onunla ilgilenmeni rica etsem sorun olur mu? Belli etmiyor ama göründüğü gibi soğuk, duygusuz bir kadın değil. Çok sıcak ve hassas birisi aslında."

"Sen neden ilgilenmiyorsun? Bence onun bana değil, sana ihtiyacı var..."

Akın sessiz kaldı bir süre. "Onun bir dosta ihtiyacı var. Bence sizler onu daha iyi kollarsınız. Ben artık onun dostu olamam... Çok geç..."

"Akın!.."

"Tahir lütfen... Aklım çok karışık ve canım da cidden sıkılıyor. Şimdilik yalnız kalmak istiyorum. Bir değişiklik olursa sana haber ederim. Gamze ile ilgileneceksin değil mi?"

"Elbette. Ama ben yanlış adamım. Bunu biliyorsun."

"Ben de... yanlış adamım dostum." dedi Akın üzgün bir sesle. "Ben kesinlikle yanlış adamım..."

Telefon konuşmasının ardından Tahir bir süre öylece durdu. Akın Gamze için yanlış adamsa, kendisi Güney için ne oluyordu? Güney evlenmemekle aslında ona bir iyilik yapıyordu. Evlendikten sonra gerçekler ortaya çıkınca neler olacağını Allah bilirdi.

Sonra isteksizce yerinden kalktı. Duş aldıktan sonra kendisine bir tost hazırladı. Peynirli salamlı tostunu keyifsizce yerken, yarın ne yapacağını düşünüyordu. En iyisi İstanbul'a Gamze'nin yanına gidip bir iki gün olaylara göre davranmaktı. Kabahatin Akın'ın başına patlama ihtimali de vardı.

Güney o gece tek başına sinemaya gitmişti. Yeni bir film gelmişti ve sinema oldukça kalabalıktı. Vakit geçirmek için aklına başka bir çare gelmemişti. Tahir'den önceki gecelerinde neler yaptığını neredeyse hiç hatırlamıyordu. Aylardır genç adam hayatını öyle bir doldurmuştu ki, onsuz yaptığı bir faaliyet yoktu. Özellikle hafta sonları dolu dolu geçiyordu. Şimdi ise koca bir hafta sonu bomboş kalmıştı. Küçük evinde yapılacak iş de kalmamıştı. O da akşamını doldurmak için çaresizce sinemaya gitmeyi tercih etmişti.

Sinemadan çıktığında telefonunda herhangi bir çağrı olmadığını gördü. Pis katil! Ne çabuk da unutmuştu kendisini? Eskiden olsa ayrı oldukları her gece ararda onu. Şimdi sözde inat ediyordu demek? Kendisi bilirdi. O inatçıysa Güney de inatçıydı. Şu andan itibaren onu düşünmeyecekti. Şu andan itibaren onun başka bir kadınla olup olmadığı endişesini duymayacaktı. Püf! Hemen bir kadın bulmuş olabilir miydi? Öylesine yakışıklı bir erkeğin sadece bakarak bile bir kadını kendisine çekeceğini biliyordu. Tahir'in hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Kadınlar zaten onu hemencecik görüveriyordu. Bazıları yanında Güney varken bile ağzının içine girecek gibi adamı süzüyorlardı.

İçini saran şeyin kıskançlık olmamasını umdu. Evet, ona fazlasıyla bağlanmıştı. Bir katile karşı anlaşılmaz bir tutku duyuyordu. O yılbaşı gecesinden beri bu uzun adama sebepsiz bir güçle çekildiğinin farkındaydı. İçindeki kadına söz geçiremiyordu. Evli olmadığı

bir erkekle seks yapmaktan fazlasıyla hoşlanıyor, onun yanında olmaktan mutlu oluyordu. Hatta mutluluktan öte... garip bir huzur ve emniyet duyuyordu. Onun gücünden ve olaylara hâkim tavrından garip bir şekilde etkileniyordu. Ve... Ve onunla ilgilenip ihtiyaçlarını karşılamaktan hoşlanıyordu. Yemeğini yapmak hoşuna gidiyordu. Çayını önüne koyduğunda gözlerinin parlamasından, yemeğini yerken dudaklarının memnun bir şekilde kıvrılmasından...

Ama kıskançlık?..

Nida gittiğinden beri bu şekilde hisler duymamıştı. O gece tek başına soğuk yatağında dönenip duruyordu. Ya Tahir kendisi gibi soğuk bir yatakta yatmıyorsa? Ya onu ısıtacak birisini bulduysa?

Gamze ile ilgili haberi sabah kahvaltı hazırlarken gördü genç kadın. Dikkatini televizyona verdi. Kaan'ın öldüğünü duyunca çok şaşırmıştı. Bundan Tahir'in haberi var mıydı acaba? Gamze şimdi perişan olmalıydı. Hemen eline telefonunu aldı. Onu aramalıydı. Aramanın doğru olup olmayacağı konusunda endişelendi bir an. Belki de bu üzgün anında kimseyle konuşmak istemiyordu. Sevdiği adamı, çocuğunun babasını kaybetmişti ne de olsa.

Telefon elindeyken, çalmaya başladı. Ekranına baktığında Tahir'in aradığını gördü. İçinde birden bir şeyler pır pır etmeye başladı. İki gündür konuşmadığı adama karşı kızgındı ama yine de heyecanlanmasına engel olamamıştı. İhtimal ki o da televizyondan haberleri görmüş, o yüzden kendisini aramıştı.

"Alo?" dedi sakin olmasına çalıştığı bir tonla. Onu özlediğini belli etmeyecekti.

"Güney? Haberleri seyrettin mi?" diye doğrudan konuya girdi Tahir. Ne bir 'Günaydın' demişti ne de bir başka şey. Güney elinde olmadan sinirlendi.

"Evet, şimdi seyrettim," dedi ona.

"Olay dün olmuş. Ben dün öğrendim. Bugün onun yanına İstanbul'a gideceğiz. Yani Doğan ve ben... Az önce geldi Doğan. Akın'ın zanlı gibi gözüktüğünü öğrendik."

"Zanlı mı? Ama bu çok saçma! İki kişinin yaptığını söylüyordu haberlerde?.."

"Öyle ama Akın yaptırtmış olabilir gibi bir şey var ortada. Kaan ile minik bir itişmesi olmuş galiba. Kaan'ın burnu kırılmış. Bu yüzden de Akın ile Gamze tartışmışlar. Sonrasında Akın çekip gitmiş. Şimdi o ortada yokken ve Kaan da öldürülünce, gözler Akın'a

dönmüş. Gamze de sorgulanacaktır tabii. Ben oradaki emniyet müdürünü tanıyorum. Gidip durumu kontrol edeceğiz."

"Ben?.." diye fısıldadı Güney.

Tahir kısa bir an durakladı. "Sen bilirsin..." dedi sonra. Sesi ilgisizdi. "Gelmek istersen gel. Birkaç gün orada kalmamız gerekebilir."

"İstiyorum... Belki Gamze'ye yardımım dokunur."

"Hazırlan o halde. Bir iki saate kadar yola çıkacağız."

Onun böyle mesafeli olması Güney'i iyice kızdırıyordu. "Hazırlanırım şimdi." dedi o da mesafeli bir tonla. Telefonu kapattığında yine de içi rahattı. Pazartesi günü büroda onunla buz gibi bir ortamda karşılaşmaktansa böyle görüşmek daha iyi gibi geliyordu. Kısa gezilerde kullandığı küçük valizine birkaç günlük ihtiyacını koydu. Sonra beklemeye başladı.

Tahir söylediği gibi iki saat içinde gelmişti. Aşağıdan telefon açacağına yukarıya kadar çıkmış ve kapının zilini çalmıştı. Güney ona kapıyı açtığında, tüm yakışıklılığı ile karşısında genç adamı gördü. Devetüyü rengi kaliteli kabanı ve siyah pantolon krem kazağı ile çok şıktı. Bu kadar sade bir giyimle bile dikkati çekecek kadar yakışıklı olmak her erkeğin harcı değildi.

Ama Güney ona kızgındı. Hemen yumuşamamalıydı. Gözlerini kaçırdı. "Gelmene gerek yoktu. Arasaydın ben aşağıya inerdim." dedi valizine doğru dönerken.

Tahir cevap vermedi. Sadece onun yerine uzandı ve valizini elinden aldı. "Ben taşırım," dedi. "Sen kapını kilitle."

Aşağıda Tahir'in büyük cipi duruyordu. Önde oturan Doğan'ı gördü. Genç adam da Güney'i görünce hemen arabadan inmişti. Elini uzatıp genç kadının elini sıktı. "Nasılsın Güney?" dedi etkileyici sesi ile. Yeşil gözleri kısıktı. Ancak Tahir kadar sert olmayan çehresi, genç kadını rahatlattı. Onun korkutucu yeşil bakışlarına alışmış olan Güney, hafifçe gülümsedi. İki gündür ilk gülümsemesi idi bu.

"İyiyim. Sen nasılsın Doğan?"

"Teşekkürler. İyiyim." O da hafifçe gülümsemişti. "Çok güzel gözüküyorsun." Siyahımsı yeşil gözler dostça üzerinde gezinmişti. Sesi samimi çıkmıştı. Güney o sabah gerçekten de çok güzel gözüküyordu. Koyu bordo kadife pantolon ve kırmızı bir kazak giymişti. Bu renklerle taban tabana zıt beyaz kabanı ile inanılmaz seksi gözüküyordu. O şahane beyazımsı sarı saçlarını yine omuzlarına salmıştı.

Upuzun saçları hafif rüzgârda tatlı tatlı dalgalanıyordu. Serin hava da yanaklarını hafifçe kızartmış, mavi gözlerine bir ışık yerleştirmişti.

Güney gözünün ucu ile, belli etmeden Tahir'e baktı. Ama o bavulunu arabanın arkasına yerleştirmekle meşgul gözüküyordu. Arkadaşının yaptığı iltifata ilgisiz kalmış gibiydi. "Teşekkür ederim." diye mırıldandı genç kadın. Onun kendisini o kadar güzel görmediği belliydi. Adamın gözlerinde bir ilgi belirtisi görmemişti ne yazık ki. Hâlbuki Tahir'in kırmızı rengi sarışınlığına çok yakıştırdığını ve sevdiğini biliyordu.

Araba ile havaalanına giderlerken, Güney arka koltukta sessizce oturuyordu. Neler olduğunu ancak özel uçağa bindiklerinde sorabildi. Tahir iki üç koltuk ilerideydi. Elinde bir dosya vardı ve dikkatini ona vermiş gibiydi. Doğan ve Güney de karşılıklı olarak cam kenarında oturuyorlardı.

"Akın'ın haberi var mı?" diye sordu Güney. Merak ettiği şeyler vardı ve bunları şimdilik Tahir'in açıklamayacağı belliydi.

"Var..." diye onayladı Doğan. Gözleri bir an için ilerideki Tahir'e kaydı. Onun konuşmaları duyması pek olası değildi. "Tamer ile birlikteler..." diye mırıldandı. "Zanlıları yakalamaya Elazığ'a gittiler."

Son cümlesinde gözleri Güney'e dönmüştü. Zeki bakışlı, yakışıklı yüzünde değişik bir ifade vardı. Ancak o zeki bakışlar, Güney'in hiç şaşırmadığını hemen fark etmişti. Genç kadının gözlerinde bir ifade değişikliği olmadığı gibi, Doğan'ın minik tuzağına yakalanmıştı.

"Onları buldunuz mu?" diye sordu Güney biraz heyecanla.

"Bulduk." dedi Doğan ciddi yüzüyle. Kaşları çatılmıştı.

"Nasıl? Kimlermiş?"

"Kaan'a uyuşturucu satan adamlar tabii. Kaan'in yakalattığı uyuşturucunun parasını tahsil etmeye gelmişlerdir diye düşünüyoruz. Kaan da ödemek istemeyince, bu olay olmuştur. Uyuşturucu dünyasında kimse kimsede bir kuruşunu bırakmaz."

"Ne feci? Bu kadar basit ha?"

"Basit." dedi Doğan ifadesiz bir sesle.

"Adamları nasıl tespit ettiniz peki? Polis mi söyledi?"

"Hayır... Fazla zor olmadı. Polis, Akın'dan şüpheleniyordu. Saçma tabii. Biz de uyuşturucu patronu Tayyar Arık isimli kişi tarafından yaptırıldığından emindik. Elazığlı olduğunu biliyorduk. Oradan İstanbul arasındaki mesafeyi göz önüne alarak katillerin uçakla geleceklerini tahmin ettik. Elazığ'dan son üç günde kalkan

uçakları inceledik. Sabıkası olan beş kişiyi bulmamız uzun sürmedi. Bunlardan sadece iki kişi cinayetin ardından Elazığ'a geri dönmüşlerdi. Ve uyuşturucu satıcısının bu katillerle zaman zaman ilişkide olduğu zaten Emniyetçe biliniyordu. İkisi de Tayyar'ın çevresindeki adamlar. Şu anda oradaki emniyet görevlileri, bu şahısların adreslerini tespit etmiş durumdalar. Sanırım şimdilerde bir operasyon hazırlığı içindedirler orada..."

Güney'in gözleri biraz irileşti.

Doğan onun endişesini hissetmiş gibiydi. Hatta hissetmekten ziyade kesinlikle anlamıştı. "Tamer ve Akın'ın operasyona katılmayacağını umuyorum..." diye mırıldandı. Zeki bakışlı yeşil gözleri dikkatle Güney'in üzerindeydi. Genç kadındaki rahatlama gözle görülür bir haldeydi.

"Neyse ki..." diye mırıldandı Güney.

Doğan arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atmıştı. Genç kadın neden sonra onun sözcüklerinin ve kendi tepkisinin farkında vardı. Ama artık çok geçti. Adamın delici yeşil gözleri kırpılmaksızın kendisini süzüyordu.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu Doğan yavaşça.

"Ne... Neyi?"

"Bırak şimdi anlamaz numaralarını Güney!" diye homurdandı genç adam. "Arkadaşım Tahir senin sihrine kapılmış bir aptal olabilir ama ben öyle değilim. "

"Ne demek istediğini anlamadım Doğan?"

"Bence anladın... Ne zamandan beri gerçek kimliklerimizi biliyorsun? Az önce sana olanları anlatırken hiç şaşırmadın?"

Genç kadın başını çevirip pencereden gözüken bulutlara baktı bir an... Aklından binlerce sözcük geçiyordu ama hiçbirisi mantıklı bir cümle kurmasına yeterli gelmiyordu. Yakalanmıştı. Hem de fena bir şekilde. Gamze ve diğerleri için endişelenirken tedbiri elden bırakmıştı.

Doğan bacaklarını toplayıp öne doğru eğildi. "Söyle hadi! Bana neler bildiğini anlat."

Genç kadın hafifçe dudaklarını sıktı. "Neler bildiklerim mi? Sadece arada sırada devlet için çalışan bir çeşit asker olduğunuzu biliyorum. Bu suç mu?"

Genç adamın bir kaşı kalktı hafifçe. "Duruma göre değişir... Senin düşüncelerine göre değişir... Bildiklerine göre değişir..."

"Boşuna sırlı konuşma. Dört tane dağ gibi adamın bir araya geldiklerinde, dikkati çekmeyeceğini mi düşündünüz?" dedi Güney aldırmaz bir tonla. "Tahir birkaç günlük ayrılıklardan sonra, ufak tefek yaralarla geldiğinde fark etmeyeceğimi mi düşündünüz? Pek yakışıklı işadamlarının tek başına birkaç kişiyi birden yumrukları ile dövmesinin normal olduğunu mu sanıyorsunuz? Ben aptal bir kadın mıyım peki? İki ile ikiyi topladığımda sonuç beş çıkmadı hiç..."

Doğan'ın da yüzü iyice düşmüştü. "Önemli olanlar bunlar değil!" dedi sert bir sesle. Ancak Tahir duymasın diye fazla gür değildi. "Onun yardımcısı olarak bunları bir gün keşfedeceğini biliyordum zaten... O da biliyordu."

"Önemli olan ne peki?" dedi Güney de meydan okuyan bir tavırla.

Doğan sessiz kaldı birkaç saniye. Soracağı şey konusunda kararsızdı sanki. Sonra biçimli dudakları kıpırdadı. "Söyle bana: Beni daha ilk gördüğünde tanıdın. Değil mi? O sabah... Kıbrıs'taki otelde.. beni gördüğünde hemen tanıdın ve... bunu hiç belli etmedin? Kardeşinin öldüğü gece beni görmüştün?.."

Güney biraz pervasız bir tavırla yanağına süzülen saçlarını kulağının arkasına ittirdi. Oysa parmakları biraz titriyordu. Yalan söylemenin işe yaramayacağı anlardan birisiydi bu. "Tanıdım tabii... Sarışınım diye aptal mı olmalıyım?"

"Ya Tahir? Onun da kim olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum elbette. Benim patronum."

Doğan gergin bir tavırla uyardı. "Benimle oynama Güney... Tahir sana gerçekten değer veriyor. İşin doğrusu ben de seni değer verilecek bir kadın olarak görüyorum. Güzel olmaktan öte, çalışkansın. Zekisin... Fakat bence fazla zekisin. Öyle değil mi?"

"Sınıfımı birincilikle bitirdim. Aptal olamam... Buna rağmen beni hâlâ neyle suçladığını anlamadım Doğan?"

"Hastanede bana pek iyi sözler söylemedin?"

Genç kadın umursamazca omuz silkti. "Güzel bir günümde değildim desem nasıl olur?"

"O gün biz de güzel bir günümüzde değildik. Tahir ve Tamer ölümden döndüler..."

"Doğrusu o gece kendi derdim içinde sizin için çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim..."

"Biz görevimizi yapıyorduk Güney. Kardeşinin ölmesi ise tamamen..."

"Lütfen Doğan!" dedi Güney yavaşça. "Kardeşim artık ölü ve bunu ne siz ne de ben değiştiremeyiz. Onun öyle bir evde neden bulunduğunu hiç anlayamayacağım. Fakat herkes kurtulurken onun vurulması ve ölmüş olması beni gerçekten çok üzdü. Aynı şey senin bir yakınının başına gelse, sen de üzülürdün. Bak, Akın için nasıl da bir araya gelip birlik oldunuz?.. Sizleri bu bağlılığınız konusunda gerçekten takdir ediyorum. Uzun süre Tahir'e nefret duyduğumu gizleyemem. Ama hepsi de onu tanımadan önceydi. Artık kardeşim ile Tahir'i birbirinden ayırıyorum. Benim nefret ettiğim adam çok geçmişte kaldı. Kardeşim de öyle. Neden şimdi eskileri kurcalıyorsun?"

"Saçmalama Güney!" Doğan onun sakinliği karşısında öfkelenmeye başlamıştı. "Ne kadar geride kaldığı umurumda değil. Bazı şeyler hep taze kalır. Söylediğin sözler hâlâ aklımda. Ama yine de umarım senin için gerçekten geride kalmıştır... Arkadaşlarımdan herhangi birisinin üzülmesini istemem..."

Güney sakinliğini korumaya çalışıyordu. Kucağında tuttuğu elleri sıkıntılı olsa da yüzü gayet sakindi. Kırmızı dudakları kıpırdadı. "Arkadaşlarım derken Tahir'i kastediyorsan eğer, onun yanında işe girmem tamamen tesadüf. Asla böyle bir çabam olmadı. Tahir'e sor istersen. O da bunu doğrulayacaktır. Kaldı ki aylardır onun yanındayım. Bu konuda ona herhangi bir söz, tek bir kelime dahi etmedim."

"Bunu biliyorum." diye homurdandı Doğan. "Bunu biliyorum ama yine de içim rahat değil. Kadınlar konusunda bildiğim tek bir şey varsa, o da bir gün mutlaka intikam almaya çalışacağıdır. Asla vazgeçmezler... Asla unutmazlar... Bir erkeğin öfkesi ve nefreti günler içinde soğusa da kadınlarınki bir yanardağ gibi sürekli faaliyete hazır bekler."

Güney gülümsemeye çalıştı. Onun karşısında rahat olmazsa Doğan'ın iyice endişeli olacağı belliydi. "Bence çok edebi oldu. Ben öfkeli veya nefret dolu mu gözüküyorum?"

"Ama gerçeği de açıklamadın değil mi? Beni tanıdığını ve Tahir'in kim olduğunu bildiğini gizledin..."

Güney hafifçe omuz silkti. "Sen de gizledin. Üstelik Tahir en başından beri benim kim olduğumu biliyordu. İşe girmem rastlantı olsa da geri kalan her şeyde onun parmağı olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle Tamer de benim kim olduğumu biliyor ama bir şey demedi. Ben sizi gizlediğiniz için suçluyor muyum?"

"Biz Tahir'in iyiliği için sesimizi çıkarmadık. İşin doğrusu ikimiz de seni işten çıkartmasını istedik. Ama kabul etmedi. Şimdilik gizli kalmasını istedi. Sana fazlasıyla değer veriyor."

"Peki neden şimdi ondan izinsiz açıklıyorsun bana?"

Doğan da gözünün ucu ile Tahir'e baktı. "Bugün keyifsiz olduğunu görüyorum ve bunun sebebinin sen olduğunu düşündüm. Birbirinize karşı mesafelisiniz gibi geldi."

"Benimle ilgili bir şey değil." dedi genç kadın. Gerçeği ona açıklayamazdı tabii. "Her fırsatta onu kırıp intikam alacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Ben de ona değer veriyorum. Zaten seninle karşılaşıncaya kadar kim olduğunuzu bilmiyordum. Anladığımda gerçekten şaşırdım. Sonradan da söylemek istemedim. Kim olduğunuzu öğrendiğimde, kardeşimi ikinci kez kaybetmişim gibi hissettiğimi gizleyemem. Çok üzüldüm. Tüm sebebi de değer verdiğim patronumun hayatıma çok daha önceden ve çok kötü bir şekilde girmiş olmasıydı. Buna rağmen onun yanında kaldım. Sen anneni vuran birisiyle kalır mıydın?"

Doğan'ın gözleri iyice koyulaşmıştı. "Kalmazdım..." dedi yavaşça.

"Doğru. Kalmazdın. Ama ben kaldım."

"Belki de intikam için?.."

"Öyle olsaydı çok önceden intikam planlarımı gerçekleştirirdim."

"Belki de uygun zaman kolluyorsun? Onun sana güvenmesini sağlamaya çalışıyorsun?"

Doğan'ın da çok zeki olduğu su götürmez bir gerçekti. Güney gülümsemeye çalıştı. "Belki de öyledir..." diye mırıldandı. "Doğan! Seni ikna edemem. Düşüncelerine engel olamam. Senin de benim düşüncelerime engel olamayacağın gibi... Ama... Samimi olarak söylersem, işimi ve patronumu çok seviyorum. Maaşım çok iyi... Tahir'in kim olduğu benim için artık çok önemli değil. Onun bana karşı nasıl birisi olduğu önemli... Bence harika bir patron ve iyi bir dost."

"İyi dost olduğu konusunda kellemi verebilirim." dedi Doğan ters bir mırıldanma ile. "Kesinlikle abartmıyorum. Ben onun için hayatımı bile feda ederim. Ve biliyorum ki o da benim için yapar... Buna kaç defa şahit oldum. Benim için girdiği riskleri biliyorum... O sert görünüşü altında hepimizden daha yumuşak bir kalbi vardır. O yüzden onun kalbini kırmana izin vermem. Veremem..." Sesindeki uyarı üzerine Güney'in güzel kaşının birisi hafifçe havalandı.

"Beni... tehdit mi ediyorsun Doğan?" diye sordu ılık bir sesle.

Doğan onun dayanılmaz güzel gözlerinin içine bakıyordu. Sanki onun gerçek düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Oysa Güney'in gözlerinin içinde girilmesi zor bir engel vardı. İçindeki ışık o kadar güçlü ve göz alıcıydı ki arkada kalan her şey görünmez oluyordu.

"Etmek isterdim..." dedi yavaşça. Yeniden geriye yaslandı. "Aksi gibi, nedense ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. İnsanlar üzerinde garip bir etkin var. Her şey normal olsaydı... seninle dost olmak çok güzel olurdu."

Genç kadın şaşırmıştı. Doğan'ın kendisine söylediği bu sözler gerçekten güzeldi. "Bunu... ben de isterdim," diye itiraf etti. Onları arada sırada görse de arkadaşlıklarının gücünü ve birbirlerine verdikleri değeri biliyordu. Böyle insanların dostu olmak, yenilmez olmak gibi bir şeydi. Akın'ın ve Gamze'nin iyiliği için nasıl da bir anda birlik olmuşlar, el ele vermişler ve hemencecik harekete geçmişlerdi. Bu gurur verici bir birliktelikti.

"Umarım öyle olur," dedi Doğan yavaşça. "Senin şu ana kadar gerçekten de bir yanlışını görmedim. Umarım bundan sonra da görmem. Tehdit etmek istemiyorum ama Tahir için bile olsa sana müsamaha göstermem. O benim için özel bir insandır. Sandığın gibi çocukları vurmaktan da zevk almıyoruz. Tahir mecbur olmasaydı kardeşini vurmazdı. Belki inanmayacaksın ama o gece gerçekten kardeşini kurtarmaya çalıştık. Yaralı olduğu için evden vaktinde çıkaramadık ve..."

Güney küçük elini kaldırdı. Gözleri yeniden üzgünleşmişti.

"Doğan! Doğan!" dedi acısını gizlemeye çalışarak. "Doğan! Lütfen! Ne olur artık o geceden konuşmayalım."

"Ama bilmelisin. Tahir onu vurduğu için değil, patlama sonrası yaralanarak öldü. Maho'nun havaya uçurduğu evden yeterince hızlı çıkamadılar. Ben eve geri döndüğümde hem Tahir hem de kardeşin feci halde yaralanmıştı. Ortalık toz duman içindeydi. İkisinin de üzeri evin parçalarıyla doluydu."

Güney'in bakışları biraz değişti. "Bir saniye..." diye mırıldandı. "Cihat'ın kurşun yarasından başka yarası da mı vardı?"

"Maalesef! Sen bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. O gece savcı, kardeşimin bir boğuşma sırasında vurulduğunu söylemişti... Ben de sandım ki..."

"Evet, vurulmuştu ama yarası ölümcül değildi. Onu da diğerleri gibi evden çıkartmaya uğraşıyorduk. O sırada patlamalar oldu. Ne yazık ki kardeşinin sırtına bir tahta parçası mızrak gibi saplandı..."

Güney bembeyaz olmuştu. Şu ana kadar kardeşinin sadece minicik bir mermi yüzünden öldüğünü düşünüyordu. Bir de o zayıf bedene bir tahta mı saplanmıştı. Zavallı yavrucak! Kim bilir ne kadar acı çekmişti... Ne kadar canı yanmıştı... Bu gerçek olamazdı!

"Sana inanmıyorum!" dedi zorlukla. "Hastanede onu gördüm. Öyle ağır bir yarası yoktu."

"Gerçek bu. Patlama olmasaydı kesinlikle kurtulabilirdi. Yarası ağır değildi."

"Ama vurulmasaydı da kurtulabilirdi değil mi? Evden vaktinde çıkabilirdi?"

Doğan canı sıkkın bir halde onayladı. Başını yavaşça sallamıştı. "Yaralı olması, evden çıkmalarını zorlaştırdı. Ama öyle olduğu için Tahir'i doğrudan suçlayamazsın. Üstelik Tahir onu evden çıkarırken yaralandı. İsteseydi gerisinde bırakıp evden daha erken çıkabilirdi."

"Dinlemek istemiyorum!" dedi Güney bu sefer gerçekten üzgün bir yüzle. Sesi artık titriyordu. "Bu benim için ne kadar acı, anlamıyor musun? Keşke sadece bir kurşunla ölmüş olsaydı! Ama şimdi... şimdi kardeşimin daha da feci bir şekilde... büyük acılarla öldüğünü öğreniyorum."

"Güney!"

"O daha çocuktu. Onun Tahir'e karşı hiç şansı yoktu. Ben Tahir'i kavga ederken gördüm. Kardeşim ona karşı ne yapabilirdi ki?"

Pilotun sesi inişe geçtiklerini duyurunca, ikisi de sustu. Bakışları birbirine kilitlenmişti. Birisi kardeşi için üzgündü. Diğeri ise hem Güney, hem Cihat hem de can dostu Tahir için üzgündü. O sırada Tahir de ayağa kalkmış ve onların yanına gelmişti. Elinde telefonu vardı. Doğan'ın yanına oturup emniyet kemerini bağladı. Güney'e öylesine bir bakış atmıştı. Genç kadının üzüntüsünü fark etmedi. Üzüntüsü yüzünden suratındaki ifadeyi de ilgisizlik olarak algıladı. Anlaşılan Güney hafta sonunu tek başına geçirmekten o kadar etkilenmemişti.

"Gamze mezarlıktaymış..." dedi kuru bir sesle Doğan'a. "Cenaze defnediliyormuş. Ancak iki komiser onu sorgulamak üzere mezarlığa gitmiş. Sanırım oradan doğruca Emniyet Müdürlüğüne giderler. Ben de havaalanından bir araba kiralattım. Oyalanmadan gideriz."

"Gamze'yi niye sorguluyorlar ki?" diye homurdandı Doğan.

"Akın yüzünden... Onu bulmaları imkânsız olduğu için ellerindeki tek kaynak Gamze."

"Aptallar... Akın'ı tanısalardı, Kaan'ı öldürmek için iki adam yollamayacağını bilirlerdi. O gidip kendi işini kendi görürdü."

"Dediğin gibi... Akın'ı tanımıyorlar. Tek bildikleri, bir gün önce Akın'ın Kaan'ı yumrukladığı... Böylece eski bir mahkûm olarak zanlı oluyor..."

Güney kardeşi ile ilgili duydukları yüzünden üzgün olmasına rağmen, kendisini toparlaması gerektiğini biliyordu. Tahir'in bir şey anlamaması gerekiyordu. Ve belli ki Doğan da arkadaşına bir şey belli etmeyecekti. Ayrıca son gelişmelerle o da ilgilenmişti. Güleç yüzlü Akın'ın birisini yumruklaması inanılmaz gibi geliyordu. "Akın neden Gamze'nin sevgilisini yumruklamış ki?" diye sordu biraz merakla.

"Çok kızmış olmalı." dedi Doğan alayla gülümseyerek. "Benim bildiğim Akın kolay kolay böyle bir şey yapmaz, gülüp geçerdi. Net cevabı sanırım Gamze'den öğreneceğiz."

"Ben öğrendim." dedi Tahir. "Biraz özel ama yine de size söyleyeceğim. Orada kadıncağızı sorguya çekip daha da üzmenizi istemiyorum. Özetle, Gamze Kaan'ı sevdiğini sanırken, Akın'dan hoşlanmaya başlamış. Tabii bizim aptal oğlanın da o ikisini bir araya getirmeye çalıştığını biliyorsunuz? Sanırım Akın adamı hapisten çıkartmadan önce, Gamze ile evlenip karnındaki çocuğu sahiplenmesini istemiş. Hatta birazcık zorlamış. O da kabul etmiş. Akın bununla da yetinmeyip İstanbul'a döndüklerinde bir evlilik sözleşmesi hazırlatmış. Aynı zamanlarda da Gamze'yi birazcık zorlayarak hastaneye götürmüş. Hastanede ilginç ki, onun hamile olmadığı meydana çıkmış. Kadınsal bir başka hastalığı varmış. Tabii, bebek olmadığı için Gamze perişan olmuş. Hepimiz Kaan'a karşı olduğumuz için de, öncelikle Akın'ı bebek olmadığı için sevinmekle suçlamış. Kaan da fırsatını bulup Gamze'ye her şeyi anlatmış. Akın'ın kendisini evlenmeye zorladığını, zorla bir belge imzalattığını falan... Ne olduğunu tahmin etmek zor değil."

"Gamze de tabii, gerçekten ilgi duyduğu Akın'ın kendisini sevmediğini ve başından savmak istediğini düşünmüş..." diye mırıldandı Doğan.

"Öyle... Akın bir de Kaan'a yumruk atınca ipler kopmuş olmalı. Gamze o öfkeyle Akın'dan gitmesini istemiş. Kısaca kovmuş... Akın da kayıplara karışmış."

"İnanamıyorum..." dedi Güney hayretle. "Birkaç günde ne kadar çok şey olmuş."

"Hepsi bu değil. Gamze Kaan'ı da evden kovmuş. Hem evden hem de hayatından. Çocuk olmadığı için evlenmelerine gerek olmadığını ve onu sevmediğini söylemiş. Sonra da telefonla Akın'ı aramış. Erişemeyince beni aradı... Hepsi bu."

"Yani?.." dedi Doğan alayla. "Yoksa asıl aşk ikisi arasında mıymış?" Güney onun bu alaycı pervasız halini bazen seviyordu bazen de gıcık oluyordu. Aşka inanmayan bu adamın karşısına sıkı bir kadının çıkması için içinden dua etti o an. Ona öyle bir kadın musallat olsun istedi ki, Doğan Bey aşkın alay edilecek bir şey olmadığını anlayabilsindi.

"Sanırım..." dedi Tahir. "Gamze'nin Akın'a olan ilgisinin arkadaşlıktan farklı bir şey olduğunu hepimiz fark etmiştik. Sorun, Akın'ın ne hissettiği..."

"Bence çok belli." dedi Doğan tembel bir kedi gibi. "Yakında bir düğüne şahit olabiliriz."

Uçak havaalanına indiğinde, onları takım elbiseli bir adam karşıladı. Tahir'e bir araba anahtarı uzatırken, kısa bir şeyler konuştular. O sırada başka iki adam da valizleri almışlardı. Güney, Tahir'in holdinginin İstanbul'da da faaliyet gösteren kısımları olduğunu biliyordu. Birkaç defa İstanbul'a iş için gelmişlerdi. Genç adam bir şehirde bir günden fazla kalacağı zaman, şirket arabası yerine ayrı bir araba kiralamayı tercih ediyordu. Şimdi kiraladığı beyaz Audi de öncekiler gibi büyük ve lükstü.

"Tahmin ettiğimiz gibi, Gamze'yi Emniyete davet etmişler." dedi Tahir. "Doğruca oraya gideceğiz."

Allah'tan trafik çok yoğun değildi. Ve arabayı süren Tahir de nereye gideceğini biliyor gibiydi. Emniyet müdürlüğünün önüne geldiklerinde, Tahir arabayı otoparka çekti ve başını arka koltuğa çevirip Güney'e baktı.

"İçeride çok kalmayız. Sen de gelmek istiyor musun?"

Genç kadının gözleri, büyük binaya kaydı. Pazar olmasına rağmen hareketlilik gözüküyordu. Dışarıda bazı polisler gezinip duruyordu. İçeriye girip çıkanlar da vardı.

"Gelmesem daha iyi..." diye mırıldandı. "Zaten yapabileceğim bir şey yok. Kalabalık etmeyeyim."

"Peki, sen arabada bekle. Motoru çalışır vaziyette bırakacağım o halde. Çok üşümezsin böylece. Biz hemen döneriz."

"Sorun değil... Beklerim." diye onayladı genç kadın. Gerçekten de içeriye girse ne yapabilirdi ki? Hem onlarla giderse, Tahir rahat olamayacaktı. Güney onun yanında iken, gizli kimliğinin gerektirdiği gibi davranamayacaktı. Zaten önde oturan Doğan da gelmesini ister gibi bakıyordu.

Tahir kapıyı açtı. Doğan da kendi tarafından çıktı. Elinde, Tahir'in uçakta okuduğu dosya vardı. Dosyada büyük ihtimalle uyuşturucu satıcısı Tayyar Arık, Kaan'ı öldüren katiller ve belki de Akın ile ilgili bilgiler vardı. Onu Emniyete delil olarak vereceklerdi. Tahir de dışarıya çıktı. Genç kadın mavi gözlerle iki erkeğin uzaklaşmasını izledi. Onların Gamze'yi koruyacağına ve güvenle yanlarına alıp geri döneceklerine emindi. Bazen... Bazen Tahir'in bu erkeksi askeri kimliğinden gerçekten hoşlanıyordu.

Bir süre bekledi. Hava soğuktu ama çok üşümüyordu. Arabanın motoru sessizce çalıştığı için, içerisi yeterince sıcaktı. Kabanı da üzerindeydi zaten. Gözleri dışarıda geziniyordu. Ne kadar bekleyeceğini bilmiyordu ama fazla beklemeyeceğinden emindi. Bu erkekler iş bitirmek için yaratılmışlardı.

Doğan ile olan konuşmasını düşündü o boşlukta. Doğan da Tahir'in kardeşini vurduğunu inkâr etmemişti. Bu çok acıydı. Ama daha da acısı, kardeşinin ölümünün düşündüğünden daha feci bir şekilde oluşuydu. Doğan'a inanıp inanmamak arasında tereddütlü olmasına rağmen, bir yanı onun doğruyu söylediğini hissediyordu. Onun arkadaşı Tahir için yalan söylemesi elbette muhtemeldi. Fakat sanmıyordu. Diğer yandan bir şey değişmemişti. Cihat'ı vuran yine Tahir'di ve şimdi öğrenmiş olduğu acılı ölümünün de sorumlusu yine o oluyordu. Doğan elbette işine geldiği gibi anlatıyordu.

Gözlerini yumdu.

Tahir'den nefret etmek o kadar kolaydı ki...

Kahretsin! Ama yapamıyordu. Doğan'a inanmak istiyordu. Onun acımasız bir katil olmadığına ve yaralı kardeşini kurtarmak için çabaladığına inanmak istiyordu. Ve belki böylece... onun evlilik teklifini de... kabul edebilirdi. Hiç değilse evlendiği adama bakarken

vicdanı birazcık rahat olurdu. Kardeşinin ölümüne sebep olan bu adamları biraz olsun affedebilirdi.

Genç kadın kendisinden de nefret etmeye başlamıştı. Kalbinin içinde dev gibi bir adamın yerleşmeye başlaması, kendisini huzursuz ediyordu. Başkası olsa tamamdı. Doğan niye değildi? Veya Akın. Neden o ışıltılı kır saçlara sahip sert yüzlü adamdı? Neden kardeşini vuran adamdı?

Gözlerini açtı. Biraz dikkat edince, merdivenlerden inen iki uzun erkeği fark etti. Yanlarında Gamze ve bir başka erkek daha gözükmüştü. Adamın kızıl saçları ve yakışıklı bir çehresi vardı. Belki Gamze'nin bir arkadaşı olabilirdi. Çünkü polise benzemiyordu.

Kapıyı açıp arabadan indi. Gamze her zamanki gibi çok güzeldi. Siyahlar içinde olduğundan genç gözüküyordu. Tahir'le bir şeyler konuşuyorlardı. Sonra başını çevirdi ve Güney'i gördü. Yüzünde bir gülümseme belirmişti. Güney de üzüntüsünü unutup ona sevimli bir şekilde el salladı.

Güney ile Gamze bir araya geldiklerinde birbirlerine sarılıp yanaktan öpüştüler. Gamze'nin morali Güney'i görünce iyice yerine gelmiş gibiydi.

"Nasılsın Gamze?" diye sordu Güney. "Başına gelenler için inan çok üzgünüm."

"Teşekkürler. Toparlanıyorum..." dedi genç kadın da Güney'i görmenin mutluluğunu dolgun dudaklarıyla belli ederek. "Sonra dertleşiriz. Seni patronumla tanıştırayım. Semih... Güney..."

Daha önce birçok güzel kadınla çalışmış olan mankenlik ajansının sahibi elini uzattı. Hayran gözleri, Güney'in cam mavisi gözlerine çakılmıştı. Adeta nefes almayı unutmuş gibiydi. Öylece bakıyordu. Elini bile bilinçsizce eline uzatmıştı sanki.

Güney küçük elini adamın ince parmaklı eline bıraktı. Nazik bir sıkışı vardı. O sırada Tahir de Semih'in mest olmuş yüzünü süzüyordu. Dişlerini sıktı. Gamze'ye dönüp hafifçe homurdandı. "Patronun iyi mi?"

Gamze elinde olmadan kıkırdadı. "Merak etme... Güney'in sana ait olduğunu anlayınca, vazgeçecektir."

"Güney bana ait değil." diye yine homurdandı Tahir. Yine de sinirli bir şekilde ellerini cebine sokmuştu. İki gencin el sıkışmasını izliyordu. Sonra döndü. "İki araba mı gideceğiz?" diye sordu

Gamze'ye. Mezarlıktan buraya Semih'in arabası ile geldiklerini biliyordu.

Bu soruya cevap veren ise Semih'ti. "Evet, ben de bir bardak çay içerim doğrusu..." dedi keyifle. "İki araba gideriz." Güney ile biraz daha birlikte olmak fırsatını kaçırmak istemeyen adam, kendisini davet ettirmişti. Ama ayıp olduğunu anladığı için gözlerini Güney'den kaçırmıştı.

Tahir bir şey demeden kendi arabasına yürürken, Güney de onun peşine takıldı. Gamze de birlikte geldiği Semih'in arabasına yönelmişti. Ortada kalan Doğan ise alaycı bir dudak kıvırma ile Tahir'in az önceki öfkeli halini düşünüyordu. Onu iyi tanırdı. Semih suratına bir yumruk yemediği için şanslıydı. Tahir'in Güney'i kıskanmış olabileceğine inanmak istemese de durum bunu gösteriyordu.

"Kahretsin! Bütün arkadaşlarımı kaybediyorum." diye kendi kendisine homurdandı. "Bu âşık olma modası da çok saçma! İnsan acı çekecekse niye âşık olur ki?" Alaycı bir şekilde burun kıvırmıştı. Ani bir kararla Gamze ile Semih'in arabasına yöneldi. Güney ile Tahir'i biraz yalnız bırakmak iyi olacaktı galiba.

İki araba art arda yola çıktılar. Önden Gamze'ler gidiyordu. Tahir sessizdi. Güney de öyle... Yan gözle arada genç adamın yüzüne baksa da onun konuşmamak için kilitlenmiş dudaklarını gördüğünden, bir şey diyemiyordu. Bomboş geçen bir hafta sonundan sonra, Tahir'in kendisini özlememiş olduğu belliydi. Ona ne yapmıştı ki? Sadece evlilik teklifini kabul etmemişti. Bu da her özgür kadın gibi kendi karar verme hakkı değil miydi? Tahir'in bunu kabullenmemesi hiç doğru değildi. Zaten bedeni üzerinde tüm isteklerini gerçekleştiriyordu. Evlilik neden şarttı ki?

O da inat edip onun gibi sessiz kaldı. İlgi görmediği için, içinde genç adama karşı kadınsı bir kızgınlık vardı.

Az sonra Gamze'nin evine gelmişlerdi zaten. Çok güzel bir semtte, çok güzel bir binaydı. Bahçe içine yerleştirilmişti. Otomatik kapı açılırken, girişte birkaç gazeteci gördü Güney. Gamze'yi bekliyor olmalılardı.

Evin önünde durduklarında, iç kapı açıldı ve eşikte iki kişi gözüktü önce. Genç bir kız ile orta yaşlı yakışıklı bir adam. Sonra da başörtüsünü takmaya çalışan bir kadın belirdi arkalarında. Güney onların Gamze'nin ailesi olduğunu tahmin etti. Kız çok güzeldi ve

biraz Gamze'ye benziyordu. Kardeşi olduğunu tahmin etti. Yanılmadığını da tanıştırılırken anladı.

"Kardeşim Gaye..." diye tanıştırırken, "Avukattır..." diyerek gururla eklemişti. "Annem Asuman, babam Bülent..."

Asuman Hanım ise ellili yaşına rağmen, başına modern bir şekilde sardığı başörtüsüyle hâlâ güzel bir kadındı. Babası Bülent Bey ise orta boylu, kır saçlı ama yakışıklı bir adamdı. İnce çerçeveli gözlüğüyle biraz ciddi bir tavrı olmasına rağmen kızlarına düşkün olduğu hissediliyordu.

Tanışmanın ardından hep birlikte oturma odasına geçtiler. Karşılıklı olarak durumun kritiğini yaparken, sıcak çayları da gelmişti. Gaye servisi bizzat kendisi yaparak ablasının yükünü hafifletti. Gamze de o sırada hayatına ansızın giren bu uzun erkekleri seyrediyordu. İhtimal ki yine uzun boylu bir başka erkeği düşünüyordu. Akın'ın İstanbul'a gelecek olması onu endişeli bir sevince boğmuştu. Ya geldiğinde kendisine soğuk davranırsa?

Bülent Bey ile konuşan Tahir'in bakışları Gamze'ye kaydı. Genç kadının endişesini hissettiyse de yapabileceği bir şey yoktu. Akın'ın geldiği zaman ona nasıl davranacağını hiçbirisi bilemiyordu. Gamze'nin onu sevdiği, gün gibi açıktı. İnşallah Akın bir aptallık yapmazdı. Onun kulağını hafifçe çekmek gerekir miydi acaba?

Çay ve kurabiye servisi toparlanırken, Güney de ayağa kalkmıştı. Bir misafir gibi değil de evin üçüncü kızı gibi rahattı. Zaten eve girdiği andan itibaren doğallığı ve güzelliği ile Asuman Hanım'ın kalbini kazanmıştı. Hem Gaye ve Asuman Hanım ile mutfağa geçmek ona iyi gelmişti. Tahir'den uzaklaşmak ihtiyacı içindeydi nedense. Tahir'in şu anda aklının başka şeylerle dolu olduğunu bilse de kendisine yeterince ilgi göstermemesi hâlâ kalbini kırıyordu.

Güney diğerleri ile mutfakta iken Tahir'in cep telefonu çalmaya başladı. Herkes dikkat kesilirken, genç adam da Bülent Bey ile olan konuşmasını yarım bıraktı. Bir haber gelmiş olmalıydı. Sehpanın üzerine bıraktığı telefonu aldı. Üzerindeki numaraya baktı. Arayan Tamer'di. Gözleri Gamze'ye kaydı. Ondaki merak ve heyecanın had safhada olduğu belliydi.

"Alo?" demeden önce parmağının ucuyla diyafona bastı. Artık odadaki herkes bu konuşmayı duyuyordu. Neyse ki Güney odada değildi. Mutfaktan telefon konuşmasını duyması zor olurdu.

Söylenecek bazı şeylerin onu meraklandıracağı kesindi. Bunu yaptıktan sonra da telefonu yine önündeki sehpaya bıraktı.

"İşlem tamam." diyordu Tamer.

"Yakaladınız mı?" diye sordu Tahir.

"Adamları iki saat önce yakaladık zaten. Sorguya almıştık."

"İtiraf ettiler mi?" Gözleri belirli bir şekilde rahatlayan ve sevinçle nefes alan Gamze'ye kaymıştı.

"Hem de kuzu kuzu... Tırnaklarını sökmek zorunda kalmadık." Tamer gülmüştü tatlı bir tonla. "Zaten Akın'ın yüzünü görünce ödleri koptu. Akın'ı iyi sinirlendirmişlerdi bu sefer. Senden bile kötü bakıyordu, Doğan. Sanırım hepiniz beni duyuyorsunuz değil mi?"

"Duyuyoruz." dedi Doğan da... "Gamze ve ailesi ile birlikteyiz."

"Herkese selamlar o zaman. Gamze'nin içi rahat etsin. Kaan'ı öldürenler yakalandı ve suçlarını kolayca itiraf ettiler. Meğerse katillerden birisi önceden Akın'ı cezaevinden tanıyormuş. Zeynep'in ağabeylerine ne yaptığını da çok iyi biliyormuş. Akın da *'Ölümlerden ölüm beğenin!'* deyince dilleri hemen çözüldü. Bu çocuğu çok iyi eğitmişim ben ya! Dodo'ya bile ihtiyaç kalmadı..." Genç adamın sesi iğnelercesine çıkıyordu. Bu tehlikeli arkadaşların birbirlerini kendi benlikleri kadar iyi tanıdıkları ve değer verdikleri o kadar belliydi ki... Her birisi, diğerinin her şeyini ezbere biliyordu.

"Kendine pay çıkarma hemen!" diye alay etti Doğan. "Senden çok bizimleydi..."

İki erkeğin de bakışları Gamze'ye kaydı. Genç kadının büyük bir hevesle onun haberini beklediğini anlamak zor değildi. Tahir boğazını temizledi belirsizce. "Akın nerede?" Gamze'nin de bu soruyu sormak için çırpındığını hissetmişti adeta. O bal rengi gözlerdeki hüzne karışan yalvarışı kolayca algılamıştı. Genç kadının Akın için duyduğu endişe yerini rahatlamaya bırakmışsa da, belli ki Gamze biraz daha fazlasını istiyordu. Belki... Akın'ın sesini duymak?

"Şu anda burada değil... Gelir birazdan. Biz Emniyet Müdürlüğündeyiz. Az sonra havaalanına gideceğiz..."

"Tamam... Doğruca buraya, İstanbul'a gelin, tamam mı? Akın'ı da getir mutlaka. Ortadan kaybolmasına izin verme. Burada ifade vermesi gerektiğini falan söyle."

"Anladım... Elimden geleni yaparım. Pek tadı yok. Bu cinayet yüzünden olsa gerek."

Tahir yavaşça onayladı. "Herhalde..." Ama gözleri Gamze üzerindeydi. Genç kadın Akın'ın sesini duyamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ancak Akın'ın gelme ihtimali, gözlerine yeniden bir ışık yerleştirmişti.

"İki saat sonra görüşürüz..." dedi Tamer. "Seni ararım."

"Oldu. Ben gelir, sizi havaalanından alırım."

Telefon kapandı. Gamze yerinde kıpırdandı. Dudakları da belirgin bir rahatlamayla ve sevinçle kıvrılmıştı hafifçe. Farkında bile değildi. "Dışarıda birkaç gazeteci var..." diye mırıldandı rahatlamanın etkisiyle. "Onlara bir açıklama yapsak mı? Zavallılar soğukta donmuştur. Hava kararmadan adamları evlerine yollamak iyi olurdu."

"Sen bilirsin." dedi Tahir. "Bildiğin kadarını açıkla. Zanlıların yakalandığını, her şeyi itiraf ettiklerini, uyuşturucu patronu Tayyar Arık'ın da tutuklandığını söyleyebilirsin bence. Ayrıntıları da Emniyetten öğrenebileceklerini söyle..."

Güney diğerleriyle birlikte odaya geri döndüğünde, Gamze hazırlanmak üzere çoktan odasına çıkmıştı. Genç kadın doğruca patronunun yanına gitti. Koltuktaki boş yere oturdu ama ona dokunacak kadar yakın değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Tahir'e... "Gamze koşarak odasına çıkıyordu. Bir şeyler söyledi ama tam anlamadım. Bir haber mi geldi?"

"Evet..." dedi genç adam da ona. "Akın ve Tamer Elazığ'dan dönüyorlar. Zanlılar Emniyetçe yakalanmışlar ve suçlarını itiraf etmişler. Her şey halloldu."

"Çok şükür... Gamze sevinmiştir." dedi Güney içten bir rahatlamayla.

"Akın'ı görünceye kadar tam olarak sevinebileceğini sanmam. İki saat sonra onları almaya havaalanına gideceğiz. Gamze de sanırım birazdan dışarıdaki gazetecilere röportaj verecek."

Röportaj için gazeteciler eve alınmıştı ve sıcak ikramlar da yapılmıştı. Güney yine diğerlerine yardımcı olmuş ve ardından Gamze'nin röportajını keyifle izlemişti. Bu kadının söylediklerine ve cesaretine hayran kalmıştı. Erkekler ise bu röportaja karşı tamamen ilgisizdi. Hatta öyle ki, üst katta oturmuşlar, tavla oynuyorlardı. Gamze'nin Akın ile ilgili itiraflarıyla aşağıda dünya sarsılmıştı ama onların hiç umurunda değil gibiydi. Gamze konuşması sırasında Akın'a olan aşkını bile itiraf etmişti. Hiç çekinmeden, utanmadan

ve dürüstçe... Böylece tüm dünyaya açıkladığı aşkına Akın'ın da inanacağını umuyordu.

Vakit ilerleyince, Tahir havaalanına gitmek üzere ayağa kalktı. Güney'e yakınlaşmaya çalışan Semih yarım saat önce gitmişti ve Tahir'in morali de biraz düzelmiş gibiydi. Güney onun kızdığının farkındaydı. Ama bu kızıl saçlı adamın ilgisini kendisi talep etmiyordu ki... Onun ilgi beklediği tek bir erkek vardı ne yazık ki!

Tahir hazırlanırken, Gamze de havaalanına gelmek isteyince, sesini çıkarmayarak onayladı. Genç kadının heyecanını anlıyordu. Onlar gidince, Güney de telefonunu eline alıp akşam yemeği için bir lokantayı aradı. Tahir bu özel günü dışarıda geçirmelerinin iyi olacağını düşünmüştü. Ayrıca Akın ve Gamze'nin daha rahat olacağını tahmin ediyordu. Herkese yemek ısmarlayacağını ilan etmişti. O yüzden genç kadın daha önce geldiklerinde sık gittikleri Bebek Balıkçısında yer ayırttı. Oranın şefi Vedat'ı daha önceden tanıdıkları için hiç sorun olmamıştı.

Akın ile Gamze'nin havaalanında ilk karşılaştıkları anı herkes gibi Güney de merak ediyordu. Daha sonra ne olacağını da... Akın'ın erkeksi inadının, Gamze'nin herkese dürüstçe ilan ettiği aşkına yenilip yenilmeyeceği merak konusuydu. O yüzden Tahir onu aradığında ve bir şey açıklamadığında herkes gibi o da hayal kırıklığına uğradı. Ayrıca genç adam yolda olduklarını ve lokantada yer ayırtıp ayırtmadığını sormuştu. Yer ayırttığını öğrenince de, bir daha içeriye girerek vakit kaybetmemelerini, herkesin hazırlanıp dışarıya çıkmasını istemişti. Öğlen yemeği de yemedikleri için aslında açlardı. Acele olarak yola çıkmışlar ve sonra kimse doğru düzgün bir şey yememişti. Vakit de zaten geç olmuştu.

Tahir evin önüne geldiğinde, gerçekten de bir arabanın çıkmaya hazır beklediğini gördü. Doğan ve Bülent Bey arabanın ön tarafındaydılar. Gamze'nin cipini almışlardı ve arabayı Doğan kullanıyordu. Kadınlar da arka koltuğa geçmişlerdi. Hepsi de zayıf olduğu için rahatça sığmışlardı. İki araç konvoy yaparak yemek yiyecekleri lokantaya yöneldiler. Tahir önden gidiyordu ama belli ki Doğan da yolu çok iyi biliyordu. Sakin bir beceriklilikle arabayı sürüyordu.

Lokantadan içeriye daha ilk girdiklerinde, Başgarson Vedat aydınlık bir yüzle karşıladı onları. Doğu kökenli ve otuz yaşlarında olduğu belli olan adam dört arkadaşı da daha önceden tanıyordu.

Ayaküstü hepsinin hatırını sordu hızlıca ve el sıkıştı. Onlara lokantanın en güzel yerini ayarlamıştı.

Kabanlarını saygılı garsonlara teslim ettikten sonra siparişlerini verdiler. Cam pencereden görünen Boğaz manzarası nefes kesiciydi. Her yer ışıl ışıldı. Boğazda hareket eden teknelerin ışıkları da sanki bir sihir gibi geziniyordu ortada. Sıcak yemeklerin öncesi, soğuk mezeler masaya güzelce donatılmıştı. Her şey çeşit çeşitti. Gerçekten acıkmış olan erkekler hem atıştırıp hem de muhabbet etmeye başlamışlardı. Gamze'nin babası da bu uzun adamlar arasında yaşını belli etmeyecek kadar rahat görünüyordu. Kafası hepsi ile uyuşmuş gibiydi. Yeni tanıdığı Tamer'i görünce de nedense hiç şaşırmamıştı. Zaten Tamer onlara benzemeseydi şaşırırdı. Ama en çok kendisi gibi ciddi ve az gülen Tahir ile anlaşmış gibiydi. Tahir'in bir yanında Güney, diğer yanında o oturmuştu.

Her nasılsa Gamze ile Akın da yan yana düşmüşlerdi. Akın'ın dudaklarında her zamanki sevimli gülümsemesi vardı. Gerektiği zaman konuşmasına rağmen, Gamze'ye onun istediği kadar ilgi gösterdiği söylenemezdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Güney onun bardağına su doldurmuş gibi yaparken. Bir garson zaten bu işi üstlenmişti ama o ondan önce davranıp kendi suyunu kendisi doldurmuştu.

"Ne?" diye sordu Tahir anlamazmış gibi.

"Lütfen! Gıcıklık yapma artık!" diye içlendi Güney. "Ben sana ne yaptım? Bana neden böyle davranıyorsun?"

Tahir'in gizemli siyah gözleri ona kısılmış bir halde döndü. "Sana nasıl davranıyorum ki?"

"Biliyorsun!" dedi Güney biraz öfke ile. "Ben... Ben yoruldum. Neyse, sen bilirsin. Akın ile Gamze karşılaşınca ne oldu? Gördüğüm kadarıyla pek iyi geçmemiş."

"Doğru... İyi bir karşılaşma olmadı sanırım. Akın oldukça kırılmış olmalı..."

"Ama Gamze onu sevdiğini söylemedi mi?"

"Demek ki söylemedi... Duymadık. Ya da söylediyse bile Akın ona inanmamış olmalı..."

"Bu saçma... Az önce kulaklarımla duydum. Tüm gazetecilere ve televizyonculara bunu ilan etti."

"Doğru ama Akın'ın henüz bundan haberi yok. Umarım olunca bir şeyler değişir. Biz de açıklamaları seyretmedik. Eve gidince ilk işim haberlere bakmak olacak."

Gözleri Tamer'deydi. Arkadaşının masaya oturur oturmaz karısını araması ilgisini çekmişti. Dudakları alayla kıvrıldı. Onun bu halini ve Doğan'ın da alaycı yeşil bakışlarını yakalayan Tamer, kaşlarını çattı. Yine de sevgili karısı Natalia ile konuşmayı ihmal etmedi. Hatta telefonda oğlu Turan ile de sevimli bir şekilde konuşmuştu.

Güney aynı Gamze'nin ruh hali içindeydi. Yanında inanılmaz çekici bir adam vardı ve ondan istediği ilgiyi göremiyordu. Şimdi bu güzel dudakların kendisi için de kıvrılmasını görmek için onunla evlenmek zorunda mıydı? Şimdi şu siyah bakışların yine yumuşamasını sağlamak için onun karısı mı olmalıydı? Doğan'ın kendisini arada bir kontrol etmesi de ayrı bir dertti. Emindi ki o hâlâ Tahir'in bu eski haline dönmesinde, Güney'i suçluyordu.

Yemek oldukça uzun sürdü. Ortamın biraz durulması, üzerlerindeki baskıyı almıştı. Konuşarak geçen keyifli yemeğin ardından, hesabı söz verdiği gibi Tahir ödedi. Paraya pek değer vermeyen insanların rahatlığı vardı onda.

Lokantadan çıkarken Vedat, arabalarının tam da kapının önüne getirilmesini sağlamıştı. Ön tarafta yine küçük çaplı bir gazeteci ordusu vardı. Onlarla fazla yakınlaşmadan arabalara bindiler. Tahir'in geceyi hemen kesmek istemediği belliydi. Güzel bir gece kulübüne götürmek istiyordu onları.

Geldikleri gece kulübü çok elit bir yerdi. Son derece sakin bir müzik çalıyordu. Altı kişilik orkestra hem çalıyor hem de söylüyordu. Şarkıların çoğu Türkçe sözlüydü. Buraya en azından Tahir'in daha önce geldiği belliydi. Orada da gayet güzel bir şekilde karşılandılar. Oturdukları masa ise gayet uygun bir konumdaydı. Herkesin gözleri bu gösterişli kalabalığa dönmüştü.

Gece güzel geçiyordu. Bu sert görünüşlü fakat yumuşak kalpli erkekler aslında oldukça komikti. Geçmişteki maceralarını anlatırken çok komik şekilde tasvir ediyorlardı ve sanki başlarına gelen kazalar veya kırık kemikler başkalarına aitmiş gibi önemsemeden anlatıyorlardı. Tabii, bu maceralarda devlete ait bir ajan olduklarından hiç bahsetmiyorlardı. Birlikte çıktıkları eğlenceli sportif aktivitelerden bahsediyorlardı daha ziyade. Böylece kazayı ve belayı

üstüne çekmekte, Tamer'in daha yetenekli olduğu da meydana çıkmıştı. Adamın başına gelen ufak tefek olaylar herkesi güldürmüştü. Doğan onun bulutsuz bir havada bile başına yağmur yağabileceğini söyleyip dalga geçmişti.

Akın'ın ilgisizliğinden mutsuz olan Gamze bile birkaç kere güldü. Ama Güney'in sadece tebessüm ettiğini ve arada Tahir'e baktığını da Doğan gibi o da fark etmişti.

Gecenin iyi yanı, Gamze ile Akın dansa kalkmıştı ve sanki aralarında bir şeyler yumuşamış gibiydi. Bu, kimsenin gözünden kaçmadı. Tahir'in planı işe yaramıştı. Kimsenin onlara müdahale edemeyeceği dans pistinde konuşmaları çok kolaydı. Ve gerçekten de konuşuyorlardı. Üstelik müzik bittiğinde, Akın şaşkın bir şekilde pistte kalakalmıştı. Onları izleyenler, ne olduğunu merak ettiler.

Masalarına döndüklerinde hâlâ herkes kendilerine bakıyordu. Gamze, annesi ve Güney'e gülümsedi. Oldukça umursamaz gözüküyordu. Onların meraklarını öldürmek için kısaca açıkladı.

"Sorun yok. Onu sevdiğimi söyledim de..." dedi kendisiyle alay edercesine. Neredeyse masadaki herkesin kaşları kalkmıştı. Gamze yapabileceği her şeyi yapmış gibi gözüküyordu. Genç kadının sandalyesini oturması için tutmuş olan Akın sessizce bir şeyler homurdandı. Ama ne dediğini kimse anlamamıştı. Büyük ihtimalle Gamze'nin rahatlığından pek memnun olmamıştı. O da kendi sandalyesine oturdu ve başını arkadaşlarına çevirdi.

"Kalkmayalım mı artık? Geç oldu..." diye mırıldandı.

Şaşkınlıklarından yeni kurtulanlar bir şey olmamış gibi başlarını salladı. Bülent Bey de esnemesini zorlukla örttü. "İyi olur. Sabah çok erken kalktık..." dedi biraz yorgunca. Kızının itirafını duymazdan gelmişti. Zaten bildiği bir şeydi. Aslında bu itirafa kimse şaşırmayınca en çok Akın şaşırmış olmuştu. Masadakilerin hiçbirisi Gamze'nin sözlerine bir tepki vermemişti. Sanki daha önceden biliyorlardı. Hatta bazılarının bıyık altından gülümsedikleri bile dikkatini çekmişti.

Akın, bekleyecek vakti yokmuş gibi garsona el kaldırdı. Hesabı Tahir'e bırakmadan kendisi ödedi. Bolca da bahşiş bıraktı ve hemen ayağa kalktı. Genç kadının sandalyesini tuttu yine kibarca. Ama delici gözleri onun yüzündeydi.

O gece, Gamze'nin ve babasının yoğun ısrarı üzerine hepsi de genç kadının evinde kalacaklardı. Gamze'nin evi gerçekten büyüktü ve çok odalıydı. Güney otelde ayırtılmış olan odalarını mecburen akşam vakti iptal ettirmişti. Aslında Tahir, Akın ve Gamze'nin bir arada daha fazla kalabilmesi için kabul etmişti bu teklifi. Tabii, Tamer ve Doğan da uymuştu ona. Genç kadının evine gitmek üzere gece kulübünden çıkarlarken, yine birçok göz onlara dönmüştü. En arkada Akın ve Gamze vardı. Akın'ın yüzü her zaman olduğundan daha ciddiydi. Güney onların hemen önündeydi ve Gamze'nin adama söylediği son sözleri duymuştu.

"Hadi ama!" diye fısıldamıştı. "Surat asma. Dünyanın sonu değil ya! Alt tarafı seni sevdiğimi söyledim."

Akın'ın cevap vermediğini biliyordu. Kahretsin! Bu uzun adamlar gerçekten de inatçıydı.

31. BÖLÜM

Herkes odasına çekilmişti. Yorucu bir gündü. Gamze'nin annesi ve babası ilk yatanlar arasındaydı. Ardından Gaye izin istemişti. Kadınlardan en son Güney ve Gamze herkese iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler. Güney asık suratlı sevgilisinden, Gamze de gülen yüzlü sevgilisinden basit bir "İyi geceler!" cümlesi dışında belirgin bir tepki görmemişti. Kendi aralarında konuşarak odalarına çıkan merdivenlere yönelmişlerdi.

Erkekler ise bir süre daha birlikte kaldılar. Gece haberlerini izliyorlardı. Akın, Gamze'nin gazeteci ve televizyonlara yaptığı açıklamayı öğrenmişti ve şimdi daha net olarak neler dediğini anlamaya çalışıyordu. Kimseyi rahatsız etmemek için sesini kısmışlardı ama dikkatli kulaklar her şeyi duyuyor ve keskin gözler her şeyi görüyordu. Ekranda tüm güzelliğiyle Gamze vardı. Ama her zamanki gibi sakin, soğuk ve kontrollüydü. Genç kadının yaptığı açıklama baştan sonra kesilmeden yayınlanmıştı. Akın kısılmış gözlerle seyrediyordu. En son cümlede suratında bir sıkıntı belirdi.

'Ben onunla evlenmeyi gerçekten umuyorum doğrusu. Ancak biliyorsunuz: Yakışıklı erkekleri ikna etmek çok zor.'

Başını arkadaşlarına çevirdi.

"Bu ne demek şimdi?" diye homurdandı.

"Daha ne söylesin aslanım?" dedi Tahir koltuğunda rahatça kaykılarak. Bacak bacak üstüne atmıştı. Ciddi yüzünde şimdi hoş bir tebessüm vardı. "Kadın tüm dünyaya seni sevdiğini ilan etti. Ben bile bu kadarını beklemiyordum. Kaan'ı sandığı kadar sevmediğini çoktan fark etmiştik. Ama bu karmaşada bile seni sevdiğini anlaması ve bunu herkese dürüstçe açıklaması eşsiz bir şey... Sana sunulmuş harika bir hediye. İnan ki biz de bu görüntüleri şimdi seninle birlikte ilk defa seyrediyoruz. "

"Hem de söylediklerinde çok ciddiydi." dedi Doğan. "Çok çok ciddi... Ve samimi. Ayrıca üzgün. Aranızda ne geçtiyse üzüldüğü belli."

"Eğer onu daha da üzersen canını acıtabiliriz ufaklık." dedi Tamer de tembelce. "Evlendim ama daha paslanmadım. Üçümüzle birden sen bile baş edemezsin. Sevdiğin kadının seni hastanede ziyarete gelmesini istemezsin sanırım."

Akın iç çekti. "Onu sevdiğim çok mu belli oluyor?"

"Neredeyse gözümün içine batıyor." dedi Tahir alaycı bir dudak bükmeyle. "Senden nefret etmeyen... seni deli gibi seven bir kadına sahipsin. Ama bunu bile göremeyecek kadar körsün!" Nedense Tahir'in sesinde bir burukluk vardı.

"Hayır! Sadece fazla âşık ve bu yüzden emin olamıyor." diye mırıldandı Doğan. "Peh! Bu aşk ne saçma şey ya Rabb'im?"

Akın gözlerini Tahir'e çevirdi. "Söylesene: Güney neden senden nefret ediyor? Bunu bana hiç açıklamadınız?"

Tahir'in dudaklarındaki gülümseme silinmedi ama siyah gözleri iyice koyulaştı. "Eski bir hikâye..." dedi yavaşça. Üç erkeğin de dudakları mühürlü gibiydi. Kimsenin açıklama yapmaya niyeti yoktu.

"Ve sen... senden nefret eden bir kadınla çalışıyorsun? Senin her şeyini biliyor. Neden?" diye sordu Akın. Tahir'e bu kadar yakın olup da ona ait her türlü özel şeyi bilmesi tehlikeli değil miydi? Nefret eden bir kadın bu bilgileri silah olarak kolayca kullanabilirdi.

Tahir omuz silkti rahatça. "Çünkü o iyi bir eleman. Çok zeki... Her işime koşuyor. Beni sakinleştiriyor. Onun yanımda olmasından

hoşlanıyorum. Benden nefret etmesi o kadar da önemli değil. Kimse patronunu sevmek zorunda da değil."

"Peki... neden gerçeği ona açıklamıyorsun?" diye mırıldandı Doğan. Dayanamamıştı. Gerçeği en iyi bilenlerden birisi oydu. Onaylamaz bir tavırla devam etti. "Tamer de aynı aptallığı yapmıştı."

"Beni karıştırma." dedi Tamer iç çekerek. Aklına sanki ilk günler gelmişti. Bu arkadaşlar içinde ilk olarak sıkıntılı aşk hikâyesi yaşayan oydu. "Benim sebeplerim vardı. Natalia'nın beni koşulsuz sevmesini istiyordum..." diye mırıldandı. Sonra şüpheyle arkadaşı Tahir'e baktı. "Belki o da öyle istiyordur?"

Tahir ses çıkarmadı ve bu soruyu duymazdan gelerek ayağa kalktı. "Yatalım artık. Sen de aklını başına topla Akın! O kadına eziyet etme artık! Yoksa sana sıkı bir sopa çekmek niyetindeyim. Hem de en kısa zamanda... Ahmak mısın sen? Bu kadın senin için daha ne yapsın?"

"Ahmağım sanırım." dedi Akın da yavaşça.

"O halde şimdi git ve onun gönlünü al..."

"İnanmayacaksınız ama... çok korkuyorum!" dedi Akın.

"Neden?"

"Ne bileyim... O kadar inanılmaz ki... Gamze'nin beni sevmesi... Kaan'a rağmen beni sevmesi, evlenmek istemesi... Sanki gazetecilere karşı durumu kurtarmak istemiş gibi geliyor. Bana her şeyin bir oyun olduğunu söyleyecekmiş gibi geliyor."

"Tamam işte! Git sor!" dedi Doğan. O da ayağa kalkmıştı. "Sormadan öğrenemezsin. Gerçi ben oyunu Gamze tarafında kullanıyorum. O mükemmel bir kadın... Şimdi yatağıma gidip yatacağım ve o senin gibi bir aptalı hak edecek ne yaptı diye düşüneceğim. Umarım sen daha eğlenceli bir şeyler yaparsın?"

Erkekler odalarına gülümseyerek çekilirken Akın kendi korkusuyla baş başa kalmıştı. Televizyonu kapattı. Kapatmadan önce ekranda son gördüğü şey kendi görüntüsüydü...

Çok uzakta değil, İstanbul içinde bir yerlerde üç kişinin daha bu görüntüyü izlediğini bilemezdi. Üç erkek, üç doğulu erkek, çatık kaşlarla bu görüntüyü izliyorlardı. Bir otel odasında oturmuşlar ve dikkatle görüntüleri izlemişlerdi. Hatta birisinin elinde parçalara

ayrılmış halde, ahşap kabzalı bir Smith Wesson tabanca vardı. Elindeki bezle dikkatle tabancanın parçalarından birisini temizliyordu...

Akın küçük Zeynep'in ailesi tarafından yerinin tespit edildiğinden habersiz, merdivenlere yöneldi. Yavaşça çıkarak üst kata vardı. Kendi odası ile Gamze'nin odası aynı taraftaydı.

Derin bir nefes aldı. Gidip onunla konuşacaktı. Artık bu sorunu çözmeye niyetliydi.

O sıralarda Güney de yeni uykuya dalmıştı. Garipti ki bu yabancı evde, bu yabancı yatakta... Tahir'in yanına gelebileceğini düşünmüştü. Son derece saçma ve tehlikeli bir fikirdi ama düşünmüştü işte. Daha üç gün olmadan onun varlığını özlemesi ne kadar da acıydı. Hüzünlü bir iç çekişle gözlerini yummuştu. Neden ondan yeterince nefret edemiyordu? Neden onu bu kadar özlemişti?

"İnşallah kâbuslar görürsün Tahir Sertan!" demişti minik bir öfkeyle.

Sabah olduğunda, her zamanki gibi erken kalkamamıştı. Hazırlanıp aşağıya indiğinde, evdeki çoğu kişinin uyanmış olduğunu anladı. Üzerine basit bir kot ve mavi bluz geçirmişti. Beyazımsı saçlarını da tepesinde ilginç bir şekilde topuz yapmıştı. Tahir'e olan sinirinden sıkıca da gerdirmişti. Onun saçlarını topuz olarak sevmediğini bilmek de içini rahatlatıyordu. Biraz sinsi olmak hoşuna gitmişti. Yine de inanılmaz güzel gözüktüğünün farkında değildi. Alt kattaki oturma odasında bulunan Bülent Bey ve Akın'a günaydın deyip mutfağa geçti. Oradan tıkırtılar geliyordu.

İçeriye girdiğinde Gamze ve annesini gördü. Asuman Hanım kahvaltı için domates doğruyordu. Gamze ise ışık dolu gözlerle annesiyle konuşuyor ve bir yandan da ona yardım etmeye çalışıyordu. O bal rengi gözlerin ışıldaması iyiye işaretti.

"Günaydın!" dedi ikisine birden. Huzur verici gülümsemesi yüzünü daha da güzel yapıyordu. "Erken mi kalktınız?"

"Ben çok uyuyamadım." dedi Gamze. Yanakları mutluluktan kızarmış olmalıydı. "Annem de zaten sabah namazından sonra pek yatmaz," diye açıkladı hemen. "Sen nasıl uyudun?"

"Harikaydı... Yatak çok rahattı. Evin çok güzel... Ben küçücük bir dairede kalıyorum. Bana yetiyor. Tahir kızıyor ama şimdilik evimi seviyorum."

"Gelip kalacağım inşallah bir gün." dedi Gamze. Sonra hafif bir nefes aldı. "Tabii, eşim ile gelirim. Sığmazsak o zaman bir çaresine bakarız..." Ortada kısa bir sessizlik olmuştu. Her iki kadın da şimdi merakla ve hayretle Gamze'ye bakıyordu. Gamze gülümsedi. "Akın ile evlenmeye karar verdik..."

Güney hemen onun ellerini tutmuş, içtenlikle gülümsemişti. Sonra da kendisine çekip yanağından öpmüştü. "Çok sevindim... Bu harika bir haber!" dedi içtenlikle.

Annesi ise sevindiğini belli etmeden, biraz şüpheli bir bakışla sormuştu. "Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Şey... Herkes yattıktan sonra..." dedi Gamze doğal olmaya çalışarak.

"Ama biz yatmaya seninle beraber çıktık?" dedi Güney önce. Sonra birden kızardı. Bir gaf yaptığını hissetti ansızın. Gamze de huzursuzca başını salladı.

"Evet, doğru. Ama... Ama sonra Akın geldi ve biz... biz onunla konuştuk." dedi yavaşça. Rahat olmaya çalışıyordu. "Sanırım sonunda onu sevdiğime ikna oldu... Çok zorlu bir adam..."

Asuman Hanım şüpheli gözlerle baksa da gülümsemişti sonunda. O da kızına sarıldı. "Canım benim. Sonunda mutluluğu bulman çok güzel."

"İnşallah mutlu olurum anne. Ve inşallah onu mutlu ederim. Onu ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsiniz."

"Ederim kızım." dedi kadın ona. "Kaç gündür ne halde olduğunu görebiliyordum. Onu ne kadar sevdiğini biz senden önce görmüştük zaten. Sonunda Akın'ın da bu konuda kararını vermesi güzel olmuş."

"Daha da güzeli var." dedi Gamze kıkırdayarak. O anda çok daha genç bir kız gibi gözükmüştü. Üzerine giymiş olduğu kırmızı bluz ve siyah pantolon ona zaten çok yakışmıştı. Saçları da ensesinde gevşekçe atkuyruğu yapılmıştı.

"Hımm. Neymiş o?" diye sordu kadın merakla. Sonra alaycı bir dudak bükmeyle sordu. "Hamileyim deme sakın?"

"Anne ya!" Şikâyet edercesine annesine bakmıştı Gamze. "Ciddi ol biraz! Akın az önce babama bunu söyledi. Hiç bekletmedi... Evlenmek istediğimizi hemencecik söyleyiverdi. Deli bu adam... Bana kalsa bir hafta uygun zaman beklerdim. Bir de şey dedi..." Güldü. "Bu çarşamba erkek kuzeni, karısı ve annesiyle birlikte gelip beni sizden isteyecekmiş... Eskisi gibi... Kız istemeye gelecekler yani."

Her iki kadın da güldü. Bu çok değişikti. Artık böyle âdetlere önem veren kalmamıştı. Üstelik ikisi de bağımsız, kocaman insanlardı. "Bu ilginç işte." dedi Asuman Hanım.

"Hem de çok harika!" dedi Güney de...

"Bu adamların eski kafalı olmasına bayılıyorum." dedi Gamze mutlulukla. Ellerini bir çocuk gibi önünde kavuşturmuş, yan gözle babası ile konuşan Akın'a bakmıştı. Mutfağın bir kısmından ileri-deki koltuklarda oturan erkekler gözüküyordu. Şimdi onların yanlarına Tamer ile Tahir de oturmuştu. Belli ki onlar da bu konuyu konuşuyorlardı. Çünkü ciddi yüzlü Tamer ve hatta asık suratlı Tahir bile gülümsüyordu. "Onlardan fazla kalmadı artık..."

Güney de iri mavi gözleriyle o tarafa bakmıştı. Ancak baktığı kişi kır saçlarıyla sabahın köründe bile çok yakışıklı gözüken Tahir'di. O da bu adamların biraz eski kafalı, azıcık sahiplenici olduklarının ve birbirleri için her şeyi yapabileceklerinin farkındaydı. Hatta Doğan'ın dediği gibi birbirleri için ölmeyi bile göze alabilirlerdi...

Bu uzun ve güçlü adamların herhangi birisinin ölmesi... gerçekten de... adil olmazdı. Ve Tahir... Bu enerjik adamın, her an kendisiyle ilgilenen ve bunu belli etmemeye çalışan bu iri adamın ölmesi?.. Bu düşünce garip bir şekilde kendisini rahatsız etmişti. Uzun zaman onun ölmesini arzulamıştı. Onun yaralarla dolu vücudunu elbette biliyordu. Yaşadığı tehlikeli hayatın nişanlarıydı onlar. O yaralar adamın ne gibi bir tehlikede olduğunu bağırıyordu adeta...

Tahir ölebilir miydi?

Bütün bedeni yeniden ürperince, gözlerini kaçırdı. Dikkatini yeniden Gamze'ye çevirdi.

"Gerçekten de onlar özel insanlar." dedi yavaşça. Sonra gözünün önüne kanlar içinde yatan sarışın bir delikanlı geldi. Başını önüne

eğdi. Kendisini toparlaması sadece iki saniye sürmüştü. "Ben ne yapayım? Nasıl yardım edeyim size?"

"Sen karışma kızım!" dedi Gamze'nin annesi. "Biz her şeyi hazırladık zaten. Doğan gelsin, kahvaltıya otururuz. Gaye'yi işe bırakmakta ısrar etti."

Gerçekten de on dakika kadar sonra Doğan gelmişti. Gelirken hâlâ sıcaklığını koruyan nefis kazan simidi de getirmişti. Kahvaltı gayet güzel geçti. Herkesin keyfi yerindeydi. Gamze tam karşısında oturan Akın'dan gözlerini zorlukla kaçırıyordu. Genç adam da belli etmese de arada bir lacivert gözleri o tarafa kayıyordu.

Kahvaltıdan sonra birer keyif çayı içilmişti. Tamer ve Doğan birazdan İzmir'e döneceklerdi. Kız isteme gecesine gelemeyeceklerdi. Her ikisinin de işi vardı. Ancak düğün tarihi belli olunca, onların yine koşa koşa geleceklerine emindi Gamze. Tahir ve Güney ise perşembe gününe kadar kalmayı kabul etmişlerdi. Nasıl kız istendiğini görmek istiyorlardı. Ayrıca Tahir birkaç gün dinlenmenin her ikisi için de iyi olacağını söylemişti Güney'e.

Sonunda Doğan ve Tamer'in gitme vakti geldi. Herkes kapıya çıktı. Tahir biraz ileride Güney ile konuşuyordu. Doğan ise kabanını giyerken Gamze'ye göz kırpmıştı. "Tek bekâr ben kaldım. Tahir'in bile yanında Güney'i var. Dua et de karşıma iyi bir kız çıksın. Belki ben de Akın kadar şanslı olurum?" dedi ona ağabeyce. Genç kadın da parmak uçlarında yükselip bu iyi adamın yanağını öpmüştü.

"Senin için dua edeceğim... İyi olur mu bilemem... ama seveceğin bir kadınla karşılaşmanı dileyeceğim. Sen bunu hak ediyorsun."

"Bence o çok cadı bir kadını hak ediyor." diye mırıldandı Tamer. O da kabanını giyiyordu. Güzel gözleriyle gülümsüyordu. Sonra eğilip genç kadını yanağından öptü. "Ama sen içimizdeki en iyi erkeği kaptın. Gerçekten çok şanslısın." Akın biraz ileride, arabanın yanında, onların gelmesini bekliyordu. "Ama o da çok şanslı... Birbirinizin değerini bilin. Siz harika bir çift olacaksınız."

"Sağ ol Tamer..." dedi Gamze de minnetle. O da öyle olacaklarını umuyordu. "Natalia'ya sevgiler... Onu özlediğimi söyle. Gerçekten de ondan çok hoşlandım."

"O da siz gittikten sonra hep senden bahsetti… Senin çok masum, iyi kalpli ve sevgiyi hak eden bir kadın olduğunu söylüyordu. Sanırım soğuk görünümün artık kimseyi kandıramıyor."

Gamze kıkırdadı. "Artık kendim için endişelenmeme gerek yok…" dedi inançla. "Benim için endişelenen bir ailem, artık ailemden sayılan dostlarım ve harika bir sevgilim var. Hayatın tadını çıkarmamam için hiçbir engel yok."

"Haklısın… İkiniz de bunu hak ediyorsunuz. Ne zaman istersen beni ara, iki saat sonra yanındayım…"

"İnsanın özel uçağı olunca böyle oluyor." diye alayla homurdandı Doğan. "Hadi çıkalım artık. Natalia'nın gözü kapıdadır."

Akın ve Tahir onları havaalanına bırakacaktı. Evde kadınlarla sıkılacağını düşünen Bülent Bey de onlarla birlikte havaalanına gitmek istemişti. Ama Tahir gitmeden önce Güney'i özel bir konuda uyarmak istemişti. Herkesin giyinmesini beklerken kimseye bir şey belli etmeden onu yanına çığırmıştı.

"Dikkatli olmanı istiyorum…" dedi ona biraz alçak bir sesle.

"Hangi konuda?"

"Dün bir telefon aldım. Şu Akın'ın Mardin'de öldürmek zorunda kaldığı kardeşlerin üçüncüsü, birdenbire ortadan kaybolmuş. Onu ve babasını izletiyordum. Şimdi ikisinin de nerede olduğu bilinmiyor. İstanbul'a gelmiş olabilirler."

Güney'in gözleri kısıldı biraz. "Akın için mi?"

"Evet… Ona söylemedim. Belki boşuna kuruntu yapıyorumdur. Keyfini bozmak istemiyorum."

"Dikkatli olmamızı mı istiyorsun?"

Genç adam onun dayanılmaz güzel gözlerine baktı. Sonra biraz sokuldu ona. Bir eli kalkıp yanağına dokundu. Bir iki sevimli bukleyi okşarcasına ittirdi. Kara gözleri yumuşamıştı. Ve neredeyse... bakışları… sanki… sanki…

"Lütfen…" dedi yavaşça. "Lütfen dikkatli ol. Sen… Sen benim için… çok önemlisin."

Güney büyülenmiş gibiydi. Sonunda… Sonunda ondan güzel bir söz duymuştu. Ve o güzel siyah gözler… öylesine sevgi dolu bakıyordu ki…

"Hey! Koca adam!" diye seslendi Doğan arkadan. "Sonsuza kadar ayrılmıyorsunuz. Birazdan döneceksin." Sesi alaycıydı. Tahir

hemen elini geri çekti. Gözlerindeki ışık değişti. Yüzü eskisi gibi ciddi haline döndü.

"Şüphe duyduğun en ufak bir şey olduğunda beni ara… Tamam mı? Adam otuz yaşlarında, orta boylu ve esmer…"

Güney içinde pır pır eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu. İlk kez Tahir'in bu derece açık bir şekilde kendisine baktığını ve gözlerindeki ışığı görmüştü. Öylesine bir bakıştı ki, yüreğinin yağı erimişti. Her şeyi unutmuştu o anda. O bakışlar altında kavrulup gitmişti. Öfkesini, nefretini, acısını, kırgınlığını, imkânsızlıkları… Her şeyi unutmuştu.

Gülümsedi. Elini uzatıp onun iri elini tuttu hafifçe.

"Meraklanma… Dikkatli olurum. Ben kimin sevgilisiyim?.."

Tahir de hafifçe gülümsedi. Geriye doğru bir adım attı. Gözleri hâlâ genç kadının gözlerindeydi. Sonra elini geri çekti ve döndü. Uzun adımlarla kapıya yöneldi. Güney büyülenmiş gibi onun geniş sırtını seyrediyordu.

Daha geniş olduğu için Gamze'nin cipini almışlardı. Beşi de rahatça sığmıştı ona. Hepsi aynı anda evden çıkınca ev bir anda bomboş olmuştu sanki. Koca evde üç kadın yalnız kalmıştı.

Güney ile Gamze bakıştılar. Gamze'nin kısa bir süre için bile olsa Akın'dan ayrılmaktan pek hoşlanmadığı belliydi. Ve garip ki Güney de öyleydi.

"Kahve içelim, değil mi?" diye sordu Asuman Hanım hevesle. "Bir sabah kahvesi harika olurdu."

"Ben yaparım." dedi Güney hemen. Bir şeylerle oyalanmak istiyordu. Aklını toparlamalıydı. Biraz düşünse ve artık neler olduğunu açığa çıkarsa iyi olurdu. Az önce Tahir'in gözlerinde gördüğü şey de neydi? Daha önce de gözlerinin içine bakardı ama ilk kez böylesine sevgi dolu bakıyordu… "Siz oturun. Gamze sen de otur. Tahir benim kahvemi çok sever. Bakalım siz de sevecek misiniz?"

Kadınlar itiraz etmemişlerdi. Sadece "Peki." demişlerdi ve doğruca oturma odasına geçmişlerdi.

Kahve kavanozunun yeri belliydi zaten. Güney cezveyi ölçekli su ve kahve ile doldururken telefonu çaldı. Merakla ekrana baktı. Tahir'in aradığını biliyordu elbette. Onun numarasına biraz gizemli bir melodi atamıştı. Açıp kulağına dayadı.

"Alo?"

Tahir'in kalın ve hafif bir endişeyle dolu sesi yankılandı kulağında. "Güney, nasılsınız? Bir sorun yok ya?"

Genç kadın elinde olmadan güldü. "Koca adam! Sana "Pimpirikli Kuşkucu Adam" diyeceğim artık. Daha yola çıkalı kaç dakika oldu ki? Beş dakika bile değil."

"Evet, tamam. Öyle… Neyse, dinle beni. Eve kim gelirse gelsin beni ara tamam mı? Her kim olursa… Şüphe duyduğun bir şeyde de ara."

Güney'in dudakları iyice kıvrılmıştı. "Sen gerçekten kuşkucu olmuşsun. Endişelenme. Ararım tabii."

"Güzel… Diğerlerine de bir şey belli etme. Boş yere kimseyi endişelendirmeyelim." Genç adam duraklamıştı. Sonra sesinin yumuşadığı ve onun da gülümsediği belli oldu. " Ve sen… Oradan güldüğünü hissediyorum. Bunun hesabını sonra sorarım bak!" dedi ılık bir sesle genç kadına.

"Bekliyorum efendim." dedi genç kadın mesafeli olmaya çalışan bir sesle. Kıkırdamamak için kendisini zor tutuyordu. Tahir neredeyse yine eski Tahir olmuştu. Onun bu ciddi ama rahat, pervasız, cıvıklıktan uzak tavrından hoşlanıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra mis kokulu kahveleri yapıp oturma odasına geri döndü. Ana kız çarşamba gecesi gerçekleşecek olan kız isteme töreni hakkında konuşuyorlardı. Bir sürü kıyafeti olduğu halde o geceye özel, yeni bir kıyafet almak niyetinde olan Gamze, ikisine de öğleden sonra alışverişe çıkmayı teklif etti. Güney'in kendisine Ankara'da gösterdiği misafirperverliğin aynısını ona burada göstermek istiyordu. Her iki kadın da bunu kabul edince, plan tamamlanmış olmuştu. Alışverişin çok keyifli geçeceği kesindi. Erkekler ne yaparsa yaparlardı artık. Akın'dan biraz daha ayrı kalacaktı ama Güney için değerdi.

Erkeklerin gidişi üzerinden fazla vakit geçmemişti. Belki sadece on dakika kadar… Güney kahvesinden son yudumları içiyordu. O sırada zil çaldı. Gamze ile bakıştılar. Kim gelmişti ki acaba? Daha Tahir ile diğerlerinin dönmesi imkânsızdı. Güney fincanını sehpaya bırakıp yerinden kalktı. Gamze de önden kalkmıştı zaten. İkisi birden kapının girişine gitti. Monitörden zili kimin çaldığı gözüküyordu. Kapının önünde resmi kıyafetli iki polis duruyordu. Öndekinin de elinde mavi renkli bir dosya gözüküyordu. Resmi bir iş için gelmiş gibiydiler.

Monitörler gayet net gösteriyordu. Güney gözlerini kısarak ekrandan adamların yüzlerini inceledi. Tahir'in uyarısı üzerine daha dikkatli olmaya çalışıyordu. Görünürde bir anormallik yoktu. Sadece arkadaki adamın saçı hafif uzun ve çenesi de hafif sakallı gibiydi. Yine de içini garip bir huzursuzluk sarmıştı. Ah! Hep bu Tahir'in yüzündendi. Adam içine şüphe kırıntıları ekmişti bir kere. Herkesten şüphelenir olmuştu bir anda. Devletin resmi kıyafetli polisinden bile… Ancak… Ancak bu adam dün Emniyetin önünde beklerken görmüş olduğu pırıl pırıl polislere pek benzemiyordu. Hem bugün daha hafta başıydı. Babası pazartesi, çarşamba ve cumaları tıraş olurdu. Çoğu erkeğin bu düzene uyduğunu biliyordu.

"Buyurun?" dedi Gamze diyafondan.

"Gamze Hanım ile görüşecektik." dedi öndeki. Başındaki şapka yüzünden onun suratı tam görünmüyordu. Düzgün bir Türkçesi vardı. "Emniyetten geliyoruz. Kaan Aydınoğlu'nun ölümü ile ilgili imzalamanız gereken birkaç belge var."

"İfadem mi?"

"Evet efendim. O da var…"

Genç kadın kısa bir duraklamadan sonra otomatik kapının düğmesine bastı. Dış bahçe kapısının açılış sesini duydu. Bir yandan da kamera ile gelenleri izliyordu. Sonra yanlarına gelen annesine baktı. "Polisler geldi… İmzalamam gereken belgeler varmış." dedi ona.

"Hayret! Seni çağıracaklarına kendileri mi getirmişler?" dedi annesi hafif bir kaş kaldırmayla. "Ünlü olmanın faydaları…"

Güney huzursuzdu. Aslında gerçekten de her iki adamda bir anormallik gözükmüyordu. Kıyafetleri ve duruşları ile polis oldukları kesindi belki de. Ama içine kurt düşmüştü bir defa. Her iki adam da esmer ve orta boyluydu çünkü. Tam da Tahir'in tarif ettiği gibiydi. Fakat ülkenin yarısı öyleydi. Paranoya yapmasına gerek var mıydı?

Adamlar evin kapısının önüne gelmişlerdi. Gamze zinciri çıkarmadan kapıyı araladı. İki polis de kapının hemen önünde duruyorlardı. İkisi de orta boylu olmalarına rağmen yapılı adamlardı. Öndeki gülümsedi hafifçe.

Gamze ise kapıyı açmaya pek niyetli değildi. "Özür dilerim… Kimliğinizi görebilir miyim acaba?" dedi öndeki polise doğru. "Malum, burası İstanbul?"

Adam elini hemen cebine attı. Resmi ceketinin iç cebinden çıkardığı polis kimliğini genç kadına doğru uzattı. Gamze kimliği

eline aldı. Dikkatli bakışlarla ama fazla da oyalanmadan onu inceledi. Hiçbir sorun yok gibiydi.

Kapının zincirini çözdü.

O sırada Güney kimseye belli etmeden kapının girişinden uzaklaşmıştı. Hemen merdivenlere yöneldi. Görünmeyecek ama olanları duyabilecek kadar yukarıya çıktı. Dikkatini aşağıda konuşulanlara vermeye çalıştı. Zaten bulunduğu yere konuşma sesleri gayet net geliyordu. Gamze ile annesinin de sırtlarını görebiliyordu.

"Alayım… Hemen imzalayayım da sizi meşgul etmeyeyim," demişti Gamze. Elini uzatmıştı. Kendisine verilen dosyayı alıp kapağını açtı. Bir saniye sonra şaşkınlıkla mırıldanmıştı. "Ama… bunlar boş…"

Güney'in kalp atışları hızlandı. Doğru mu duymuştu? Sonra Gamze'nin içeriye doğru iteklendiğini ve iki polisin de kabaca içeriye girdiğini gördü. Gamze neredeyse arkasındaki annesine çarpıyordu. Öndeki polisin elinde birdenbire çirkin bir silah belirmişti.

"Geçin şöyle!" diye homurdandı dişlerinin arasından.

Güney hemen bir iki adım daha geriye çekildi. Onların kendisini görmesini istemiyordu.

"Siz kimsiniz?" diye soran Gamze'nin cesur sesini duydu.

"Anlarsın birazdan…" demişti adam kaba bir tavırla. Belli ki genç kadının güzelliğini süzüyordu. "Gerçekten de çok güzelmişsiniz Gamze Hanım… Yazık olacak size!" demişti çünkü

"Neden geldiniz?" diye sordu Gamze. Sesinde en ufak bir korku bile yoktu. Garip ki Güney de korkmuyordu. Çünkü onlar gerçekten çok cesur adamların sevgilileriydi…

"O Akın denen subay gelsin, bunu o zaman konuşalım." demişti tok sesli adam. "Ama özetle eski bir hesap diyebiliriz…" Güney şimdi adamın elindeki silahı rahatça görebiliyordu. Silahıyla oturma odasını işaret etmişti. "Oturun…"

Güney artık emin olmuştu. Hemen pantolonun arka cebindeki telefonunu çıkardı. Birkaç merdiven daha çıkıp sesinin duyulmayacağı bir yere çekildi. Birkaç çalıştan sonra karşıdaki telefon açılmıştı.

"Alo? Tahir?" diye fısıldadı.

"Efendim Güney?"

"Hemen… hemen gelmelisiniz!"

"Ne oldu?" Genç adamın rahat sesi birden tehlikeli bir şekilde değişmişti.

"İki adam geldi… Polis kıyafeti ile geldiler. Gamze kapıyı açtı ama sanırım… bunlar onlar…"

Kısa bir an sessizlik oldu. "Kimler? Küçük Zeynep'in ağabeyi mi?"

"Evet… Ellerinde silah var. İki kişiler. Birisi gerçek polis olmalı. Kimliği vardı. Akın'ı sordular…"

"Peki. Dinle: Seni gördüler mi?"

"Hayır."

"Tamam… Hemen ortadan kaybol. Hiç gözükme… Biz birazdan geliriz."

"Yapamam…"

"Neden?" Genç adamın endişeli sesine öfke de karışmıştı o anda. "Aptallık yapıp ortaya çıkma!"

"Yapamam dedim Tahir… Aşağıda üç tane kahve fincanı var. Hemen anlarlar evde birisinin daha olduğunu. Ayrıca aşağıya inip Gamze ve annesine destek olmalıyım…"

Çok kısa bir sessizlik daha yaşandı. Sonunda Tahir kabullenmişti durumu. "Tamam… Ama adamlarla inatlaşmayın. Ne yapacakları belli olmaz. Biz az sonra geliriz."

"Ben… bekliyorum. Ve Tahir…"

"Efendim?.."

"Adamlar silahlı…"

"Biliyorum, söylemiştin."

"Evet ama… ne olur… dikkatli olun! Ve… Ve kimseyi öldürmeyin. Lütfen! Özellikle… sen!"

"Ben mi?"

Güney derin bir nefes aldı. Dudaklarına kadar gelen kelimelere engel olamıyordu. "Tahir…" diye fısıldadı yavaşça. "Ben… Ben kardeşimi ve seni… biliyorum. Olanları biliyorum…" Sustu. Onun algılaması için zaman tanıdı. Bu gerçeği şimdi niye açıkladığını ise hiç bilmiyordu. Fakat adamın az önceki bakışından sonra ona bunu açıklamak ihtiyacı hissetmişti. Artık yalanlarla yaşamak istemiyordu. Öyle veya böyle Tahir ile kozlarını paylaşacak ve onu terk etmek istemediğini söyleyecekti.

"Her şeyi mi?" diye mırıldandı Tahir. Sesi değişmişti.

"Her şeyi…" Ve bu artık hiç önemli değildi. Kendisini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Gelince ona söyleyecekti. Önemli olmadığını, kardeşini vurmuşsa bile görevi gereği yaptığına inandığını söyleyecekti. Ölümündeki asıl sebebin patlama olduğuna inanmasa da

geçmişin geçmişte kalmasını arzuluyordu. Ve kalan günlerini bu şahane erkekle geçirmeyi istiyordu…

"Güney!"

"Şişşt! Şimdi değil… Şimdi acele edip geri dönün. Senden istediğim tek şey bu."

"Ben kardeşini öldürmedim!" diye homurdandı Tahir. Genç kadının sesindeki sevgi kırıntılarını hissetmemişti. "Peki, tamam. Bir razdan oradayız. Korkmayın sakın!"

Telefonu kapatan Güney, kararsızca durakladı. Ne yapabilirdi şimdi, diye düşündü… Ne yapabilirdi? Sonunda bir karara vardı. İki metre ileride kendi odası vardı. Hızla odasına gitti ve dolabının kapısını açtı. Gözleri düzgünce istiflenmiş giysilerinde gezindi. Tahir'in ani kararlarına alışık olduğu için genellikle bir hafta yetecek kadar kıyafet alıyordu artık. Kıyafetleri içinde annesinin örmüş olduğu güzel, kırmızı renkli bir bluz da vardı. Hemen onu çekip aldı. Aceleyle odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Sonra aklına bir şey geldi. Acele ile telefonunu aldı. Son aradığı Tahir'in numarasını sildi. Adamlar şimdi birisiyle konuşup konuşmadığını da kontrol edebilirlerdi.

Bu arada aşağıdaki konuşmaları bölük pörçük duyabiliyordu.

"Sen gerçekten polissin değil mi?" diye sormuştu Gamze.

"Evet… Bildin… Herkes sizin kadar çok para kazanamıyor Gamze Hanım. Bizim de bir şekilde ek işler yaparak para kazanmamız gerekiyor. Evde çoluk çocuk açlıktan kıvransın mı? Değil mi ya? Ayrıca Mustafa benim çocukluk arkadaşımdır. O yüzden yardım ediyorum."

"Adımı niye söylüyorsun?" diye homurdandı diğer adam. Belirgin bir doğu şivesi vardı. Sesi gırtlaktan çıkıyordu.

"Ne önemi var ki?" dedi gerçek polis olan. Mustafa isimli adamla konuşurken sesi alaycıydı. "Nasılsa öğleden sonrayı görmeyecek hiçbirisi…"

"Bakın… Derdiniz ne bilmiyorum ama bir yanlışlık yaptığınıza eminim." dedi Gamze soğuk bir sesle. "Eğer ille de para istiyorsanız bir miktar nakit ve mücevher var bu evde… Onları alabilirsiniz."

Adam sırıttı. "Bakın bu harika olur."

"Saçmalama!" dedi Mustafa isimli adam… Öne doğru bir adım attı. "Buraya para için gelmedik Selami! Canımı sıkma benim!" Dişlerinin arasından tıslarcasına konuşmuştu. "İşimizi görüp gideceğiz."

Selami isimli gerçek polis sıkıntıyla iç çekti. "Alsak ne olur? Öldükten sonra onlara ne lazım olacak?"

"Biz hırsız değiliz!" dedi adam sertçe. "Bir yanlışlık yaptığını görmeyeyim…"

"Amma saplantılısın ya!" diye homurdandı polis. Yine de üstelememişti. "Nereye gittiler?" diye sordu Gamze'ye. Kimlerden bahsettiği belliydi. "Hep birlikte nereye çıktılar?"

"Bilmiyoruz…" dedi Gamze cesur bir sesle. Sonra onları tehdit etmeyi unutmadı. "Bakın… Canınızı seviyorsanız eğer buradan hemen çıkıp gidersiniz! Buraya ne için böyle silahlı geldiğinizi bilmiyorum ama çıkıp giderseniz hayatlarınız kurtulur… Diğer türlü Akın'ın sizi öldürmesi sadece saniyelerini alır."

"Peh!" dedi Selami isimli adam alayla. "Onun ne biçim birisi olduğunu zaten biliyoruz Gamze Hanım. Sen o güzel kafanı böyle şeylerle yorma… Ama eminim sevgilisi elimizdeyken bizim süper kahraman öyle çok cesur olamayacaktır… Hem geldiğimizi bile anlamayacaktır emin ol"

Güney yukarıdan dikkatle konuşmaları dinliyordu. Varlığı farkına varılmazsa inmeye niyeti yoktu. Ama boşuna heveslendiği belliydi. Tahmin ettiği gibi olmuştu. Adam bir an duraklamıştı ve ardından da "Evde başka kimse var mı?" diye sormuştu sert bir sesle. Onun sehpadaki kahve fincanlarını gördüğünü anladı Güney.

"Hayır. Başka kimse yok."

"Seni yalancı orospu! Başka kim var evde?" diye bağırdı adam. Güney artık aşağıya inme vaktinin geldiğini anlamıştı. "Burada üç fincan var! Söyle: Başka kim var? Nerede?"

Güney hemen merdivenlerden inmeye başladı. Elindeki el yapımı bluzu belirgin bir şekilde tutuyordu. En alt merdivene indiğinde hafifçe bluzu salladı. Hiçbir şeyden haberi yok gibi davranıyordu. "İşte, sana bahsettiğim bluzum…" dedi rahat bir tonla. "Yapımı çok kolay… İstersen sana da örerim Gamze… Benim için zevk olur. Sana da yakışır."

Güzel mavi gözleri Gamze'nin üzerindeydi. Asuman Hanım ile yan yana oturmuşlardı. Sonra onun yüzündeki endişeyi ve hemen yanında ayakta duran adamları fark etti. Güzel yüzündeki gülümseme ise öndeki adamın elindeki silahı görünce dondu…

"Siz de kimsiniz?" dedi yavaşça.

"Ooo!" dedi öndeki adam biraz hayretle. Selami denen gerçek polis bu olmalıydı. Çipil kahverengi gözleri ışıldayarak Güney'in güzelliğini süzmüştü. "Evde başka manken arkadaşlarınız da mı vardı Gamze Hanım?" Öfkesi biraz geçmiş gibiydi. Elindeki silahı salladı. "Geç şöyle bakalım fıstığım!"

Güney heyecanını ve korkusunu belli etmeden yürüdü. Gerçi çok korkuyor sayılmazdı. Az sonra Tahir'in ve ekibinin kurtarıcı melekler gibi buraya damlayacağını biliyordu. Emindi ki şu anda ne kadar trafik kuralı varsa hepsini ihlal ediyorlardı. Gidip Gamze'nin diğer yanına oturdu.

Şimdi iki erkek de biraz hayretle bu iki güzel kadına bakıyordu. Arkadaki adam biraz daha uzun ve daha esmerdi. Sık sakalları yüzünden tıraş olmamış gibi duruyordu. Zaten gerçek polis olmadığı için de saçları normalden daha uzundu. Sert bakışlı gözleri ile Zeynep'in tek sağ kalan ağabeyi o olmalıydı.

Güney elinde olmadan bu sert yüzlü adam için bir üzüntü hissetti. Kız kardeşi öldürüldüğünde onun olaya pek katılmadığını biliyordu. Yoksa o da büyük ihtimalle o pis ahırda diğer iki kardeşi gibi Akın tarafından öldürülmüş olurdu. Gözleri sert bakmasına rağmen bir katilin bakışı yoktu onlarda. Büyük ihtimalle töre gereği buraya gelmiş, intikam almaya çalışıyordu. Belki... Belki onu ikna etmek mümkün olurdu.

"Başka kimse var mı yukarıda?" diye sordu Selami. O da iyice yanaşmıştı kadınlara. Ama bakışlarında açık bir şehvet vardı. Daha evvel hayatında bu kadar güzel iki kadın görmemiş birisi olarak inanılmaz etkilenmişti. Önce hangisinin tadına bakacağına karar vermeye çalışır gibiydi o anda.

"Yok." dedi Güney sakin bir sesle. "Neler oluyor, sorabilir miyim?"

"Konuşma! Sen kimsin, önce onu söyle?"

"Ben Tahir Bey'in yardımcısıyım..." dedi Güney.

"Tahir de kim? O uzunlardan birisi mi?"

"Buraya gelip sizin canınızı alacak olan kişi." dedi Güney dürüstçe. Onları biraz korkutmaktan zarar çıkmazdı. "Öfkesiyle tanışmak istemezsiniz..."

Selami yan gözlerle Mustafa'ya baktı. "Kahretsin! Sen bana sadece Akın denen artistten söz etmiştin. Bunlar kaç kişi?"

"Ben bir de Tamer isimli adamı tanıyorum..." dedi Mustafa. "Hepsi niye buradaydı bilmem."

"Beş erkek vardı arabada..." Selami onların karşısındaki koltuğa oturdu. "Beşi birden iyi olmadı... Şansımıza tüküreyim..." Gözleri Gamze'ye çevrildi. "Sen! Şimdi hemen söyle bakalım: Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum..."

"Yalan söyleme!" dedi adam yine kızmaya hazır bir halde.

"Alışverişe..." dedi Güney diğer yandan. Buz mavisi gözleri ile adamın yüzüne sakince bakıyordu. "Bir saate kadar ancak gelirler."

"Alışverişe mi?" diye sordu adam neredeyse midesi bulanarak.

Genç kız omuz silkti. "Çok kalabalığız... Bir şeyler yemek zorundayız..." Başını çevirip Gamze'nin elini tuttu. Cesaret vermesine gerek yoktu aslında. İkisinin de duruşu gayet cesurcaydı. Gözleri karşılaştı bir an. Onun durumu kavrayacağını, az sonra erkeklerin buraya geleceğini bilmesini umuyordu.

Ve Gamze'nin gözlerinde yanıp sönen ışık da bunu anladığını belli etti. Güney'in erkeklere haber verdiğini anlamıştı genç kadın.

"Bunlar kim?" diye sordu ona yavaşça. Konuşarak biraz zaman kazanmaya uğraşıyordu.

"Zeynep'in ağabeyi birisi..." diye mırıldandı Gamze

"Kahretsin!" dedi o sırada zavallı Zeynep'in ağabeyi Mustafa. Bir eli uzun saçlarını karıştırıyordu. O henüz tabancasını çekmemişti ama kemerine takılı kılıfın içinde siyah renkli tabanca açıkça gözüküyordu. Gözleri kadınları arsızca seyreden Selami'ye kaydı. "Buradan hemen gitmeliyiz..." dedi yoğun şiveli konuşmasıyla. Sesi iyice genizden geliyordu. "Sadece Akın denen herif bile tek başına bir bela... Onu hazırlıksız yakalasak iyiydi. Bu kadını da yanımıza alalım. Peşimizden gelmek zorunda kalır."

"Peki, bu ikisini ne yapacağız? Bizi gördüler."

Mustafa kararsız gibiydi. Çene kasları sıkıntıdan oynayıp duruyordu. Yorgun gözlerle "Bir çaresine bakacağız..." dedi. Bunun ne demek olduğunu hepsi de biliyordu. Kimse arkasında şahit bırakmak istemezdi. Güney yine de onunla bu konuyu konuşabilmeyi çok istiyordu. Belki ikna edebilirdi.

Selami yerinden kalktı. "Sen bunlara göz kulak ol. Ben gidip alarmları kapatayım... Bir yerlerde gizli düğmeler vardır belki.

Kamera görüntülerini de silmek lazım." Sonra şüpheyle döndü. "Telefonlarınız nerede?"

Kadınlar kısa bir an birbirleriyle bakıştılar. Gamze gözüyle sehpanın kıyısındaki iki telefonu işaret etti. "İşte!"

"Hayır." dedi adam. Güney'e bakıyordu. "Seninki nerede?"

Genç kadın bir an duraladıktan sonra elini pantolonunun arka cebine attı. Siyah renkli çok işlevli telefonunu çıkardı. Adam hemen uzanıp telefonu elinden kaparcasına aldı. Kuşkuyla ekranını açtı ve son aramaları kontrol etti. Kısılmış gözlerle ve dikkatle bakıyordu. Son aramanın zamanına baktı. Sonra gerisingeri onu sehpanın üzerine fırlattı.

"İyi. Kimseyi aramamışsın." Yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı. Silahının ucuyla Gamze'ye işaret etti. "Kalk hadi! Gidiyoruz!"

"Nereye?"

"Şu alarmı kapatalım önce... Çaktırmadan polise haber vermeni istemeyiz, değil mi? Sonra da kamera kayıtlarının yapıldığı bilgisayarı göster bana. Görüntülerimizi televizyonlarda görmek de hiç hoş olmaz. Ne de olsa biz sizin gibi ünlü değiliz... Kalk hadi!"

Adamın sertçe emretmesi üzerine Gamze yerinden yavaşça kalktı. Arsız bakışların altında kapıya doğru gitti. Adam da onun yuvarlak kalçalarını ve ince vücudunu keyifle seyrederek arkasından ilerliyordu.

Mustafa ise memnuniyetsiz bir şekilde onların arkasından bakıyordu. O da silahını çekmişti şimdi. İki kadınla yalnız kalmak hoşuna gitmemişti. Özellikle şu cam mavisi gözlü sarışın kadın kendisini rahatsız ediyordu. O bakışlarda öyle bir duruluk vardı ki, bu odadaki kötü adam olmak rahatsızlık vericiydi. Ama görevini yapmalıydı. Töre ne gerektiriyorsa o yapılırdı. Kan davası asla sonuçsuz bırakılmazdı.

"Ben hikâyenizi biliyorum..." diye mırıldandı Güney. Korkması için Asuman Hanım'ın elini sıkmıştı hafifçe. Kadın sessizce duruyordu. Korkmuşsa bile o da metanetini koruyordu.

Adamın bakışları ona çevrildi. "Sen sus..."

"Zeynep'in ölümüne çok üzüldüm... Ama biliyorsun ki ağabeylerin başlarına geleni hak etmişlerdi. Yaptıkları düpedüz canavarlıktı."

Adam rahatsız bir tavırla gözlerini ondan kaçırdı. Gamze ile Selami'ye göz attı kısa bir an. Kapının alarmını kapatmışlar, şimdi de kayıt yapan bilgisayarı durdurmak için çalışma odasına gidiyorlardı. Selami'nin arsız gözleri hâlâ genç kadının üzerindeydi ve dudaklarında hoş olmayan bir tebessüm vardı. O odada o kadını rahatsız edeceği açıktı.

"Yapmaları lazımdı." dedi sonra bakışlarını Güney'e çevirerek. "Siz bilemezsiniz. Töre ne gerektiriyorsa o yapılır."

"Bu çok saçma! İnsan kendi öz kardeşini öldürür mü?"

"Hamileydi..."

"Ama kendi isteğiyle değildi."

"Sonuç değişmez."

"Daha çocuktu..."

Adam sinirlendi birden. Dişleri sıkılıp gözleri kısıldı. "Sen ne bilirsin ki be kadın? Ölmesi gerekiyordu, anladın mı? Başka çare yoktu. Aile konseyi karar vermişti. Ben karşı çıktım ama yetmedi. Zeynep benim gözbebeğimdi. Onu okutacaktım. Doktor olmaya kararlıydı... Bir kardeşimin ölmesini ister miydim sanıyorsun? Ama kurallar var. Kanunlar var. Görmezsin, okumazsın... ama bilirsin. Doğanın kanunları kadar kesin kanunlar..."

"Bu yüzden iki ağabeyini feda ettiler..." dedi Güney sakin bir sesle. Onun kızgınlığına dikkat etmemeye çalışıyordu. "Ve şimdi de seni feda ediyorlar. Bu yaptığın doğru mu? Akın'ı öldürünce eline ne geçecek? Yıllarca hapiste yatacaksın. Diğerleri daha mutlu huzurlu olsun diye kendini feda etmeye değer mi?"

"Değer..." dedi adam biraz durulmuş bir sesle. Sonra ekledi. "Onlar için değer... Kanunlar böyle... Yapabileceğim bir şey yok. Kimsenin yok. Akın denen o asker ölecek."

"Ya tam tersi olursa? O seni öldürürse? Baban bundan mutlu olacak mı?"

"Ben ölmeyeceğim." dedi Mustafa ters bir sesle. "Hapse de girmeyeceğim. Yurt dışına kaçacağım. Her şey hazır... Ailemdeki tek erkek ben kaldım."

"Saçmalama! Devletin güvenlik güçleri bir yana... sen diğerlerini hiç tanımıyorsun. Doğan var... Tamer var... Ve Tahir var... Emin ol her biri seni daha ikinci gün bulurlar. Ve arkadaşlarının başına

bir şey gelirse eğer, sana hiç acımazlar. Bu adamlar özel kuvvetlerden… Öldürme yetkileri var. Herkesten daha üstünler. Erişemedikleri bir şey yok. Sen daha yatağında gözlerini kapamadan seni bulmuş olurlar."

"Saçma! Öyle olsaydı buraya geleceğimi de bilirlerdi."

"Belki de biliyorlardır… Sadece senin böyle bir eylemi yapacağına ihtimal vermemişlerdir. Dinle: Onlar işadamı görünüşü altında tehlikeli adamlar. İnan bana! Biliyorum. Bu yaptığınız aptallıktan hemen vazgeç! O sapık arkadaşını da al ve bu evden çık git. Söz veriyorum: Akın'ın senin peşine düşmemesini sağlayacağım."

Adam sıkıntılı bir tavırla dudak büktü. "Çok geç artık… Vazgeçemem… Babam dışarıda bizi bekliyor. Hem vazgeçersem bir daha köyümden kimsenin yüzüne bakamam."

"Başkalarının isteği için hayatını feda mı edeceksin?"

Mustafa cevap vermedi önce. Gözleri Güney'in beyaz, şahane güzellikteki yüzünde gezindi. İnsanı etkileyen mavi bakışlar yine huzursuz etti onu. Sonra bunun sebebini kavradı. Dudakları istemsizce kıpırdandı…

"Biliyor musun?.." dedi cansız bir sesle. "Sen… Sen kardeşim Zeynep'e çok benziyorsun." Genç kadının gözleri irileşti hafifçe. "Büyüseydi senin gibi güzel bir kadın olacaktı… Yaşına göre uzun boyluydu. Rus olan anneannemize çekmişti o… Beyaz tenliydi. Sadece senden daha kumraldı… Gözleri maviydi…"

Genç kadın adamın sesindeki titreyişten etkilenmişti. Mustafa'nın ölmüş olan kız kardeşini çok sevdiği ve ölümüne gerçekten üzüldüğü belliydi.

"Lütfen vazgeç!…" diye mırıldandı Güney. "Lütfen!… Yemin ederim, sana bir kardeş kadar yakın olurum."

"Korktuğun için böyle söylüyorsun." diye homurdandı adam. Birden duruşu ve bakışları değişti. "Her şey için çok geç artık. Belki… Belki sizi bile öldürmek zorunda kalacağız. Başka çaremiz yok. Bizi gördünüz."

"Mustafa… Sen katil değilsin. Böyle bir şey yapamazsın!"

Adam durdu. Gözleri yerdeki bir noktaya dikildi. Elindeki silahı bacağının kıyısına vurup duruyordu. "Katilim…" diye fısıldadı. "Onu buldum…" Gözleri kalktı. Önce Asuman Hanım'a, sonra Güney'e döndü. Bulanmıştı sanki biraz. "Onu aradım ve buldum…

Zeynep'e tecavüz eden şerefsizi… Amcaoğlumuz olduğuna inanabiliyor musun? Kuzenimizdi… Askerden yeni gelmiş pisliğin teki idi. Kardeşime bakışlarını yakalamıştım. Zeynep'in hamile olduğu ortaya çıkınca da… ilk olarak aklıma o geldi. Sonra Zeynep o olduğunu itiraf etti. Çok korkuyordu. Onun yalvarışlarına ve ağlayışlarına aldırmadan nasıl tecavüz ettiğini anlattı."

Güney üzgünce ona bakıyordu. Bu olayı hatırlamak bile adamı perişan etmiş gibiydi. Ve kendisi de çok üzülmüştü gerçekten…

Mustafa derin bir iç çekti. "Ve ben onu buldum. Pis şerefsiz! Köpek gibi yalvardı bana… Onu öldürmeden önce it gibi süründü yerlerde. Ama… Ama Zeynep de yalvarmıştı ölmeden önce… Zavallı kardeşimi o pis ahıra götürdüler. Korkudan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Daha çocuktu. Daha küçücüktü." Adamın gözleri iyice dolmuştu. "Oradan uzaklaştım. Onun öldürülmesine dayanamazdım. Aynı sabah gidip o pislik tecavüzcüyü buldum. Zeynep için… Kendim için… onu öldürdüm. Yalvarışlarına aldırmadım. Ve…" Derin bir nefes aldı. "Ve ağabeylerimi de öldürmek istedim o an…"

Bu büyük bir itiraftı.

Güney onun yerinde olmak istemezdi gerçekten. Ya zavallı Zeynep?.. Onun acısını ve korkusunu düşünemiyordu bile.

"O uzun askerin… ağabeylerimi öldürdüğünü duyunca… hiç üzülmedim." Yüzünde hâlâ üzüntü olmasına rağmen azıcık kendisini toparlamış gibiydi. "Ama başıma gelecekleri de biliyordum. Kan davası bana kalacaktı."

"Öldürmek istemediğin bir adamı öldürmek için buralara kadar geldin..." dedi Güney. "Gel vazgeç şundan… Onlar çok güçlü. Onlar sana yardım edebilir. Onlar senin yeni bir hayata başlamana yardım edebilir."

"Yapamam…" diye mırıldandı adam. "Töre… Beni de bulur. Eninde sonunda bulur."

Genç kadın onun çaresizliğini hissediyordu. Ama yapabileceği fazla bir şey yok gibi gözüküyordu. İçi hem Zeynep için, hem de bu çaresiz adam için acıyordu. Ancak onun kararlı ve tehlikeli biri olması gerçeğini değiştirmiyordu bu konuştukları. Özellikle elinde şu silah varken.

"Kendini kurtarmak için hepimizi öldürecek misin yani?" dedi soğumuş bir sesle.

"Belki..." Onun da sesi eski sertliğine kavuşmuştu. "Buradan kurtulmak için ne gerekirse yaparım. Ölmek istemiyorum. Hapse girmek de istemiyorum."

"İnan bana bu iki seçenek içinde ölmek en garanti olanı..." dedi Güney kararlı bir sesle.

Mustafa cevap vermedi. Öylesine ayakta duruyordu. Gamze ile diğer adamın çalışma odasına girmesi üzerinden dakikalar geçmişti. Sonra aniden odadan gürültü ve patırtılar gelmeye başladı. Güney'in gözleri irileşti. Dehşet içinde durumu kavradı. Gamze tehlikedeydi. İçeride o kişiliksiz adam ile mücadele ediyor olmalıydı. İki kadın birden yerlerinden fırladı.

Mustafa da gürültüleri duymuştu elbette. Sapık arkadaşının o güzel mankene sulandığı açıktı. İçeride bir mücadele olduğu anlaşılıyordu. Gerilmiş yüzüyle bir an için çalışma odasına baktı. Sonra kadınların yerinden ayağa fırlaması üzerine, istemsiz bir tepkiyle önlerini kesmeye çalıştı. Kollarını iki yana açarak engellemek istedi.

Az önceki konuşmalarına rağmen Güney kararsız kalamazdı. Üstelik Gamze zordaydı. Bu adam için üzülüyor olması, tıpkı daha evvel yaptığı gibi kafa atmasına engel değildi. Neredeyse bu tip şeylere alışmıştı. Hızlı bir davranışla başını hafif öne eğdi. Tahir'in kendisine öğrettiği gibi, güzel yüzüne zararı en az getirecek şekilde öne doğru savurdu. Tam gücüyle alnının üst kısmını adamın burnuna geçirmişti.

Komikti ki yine işe yaramıştı... Birkaç numarası daha vardı ama yapmasına gerek kalmamıştı. Mesela kasığına tekme atması gerekmemişti. İçinden *"Yaşa Tahir!"* diye geçirdi. Alnı yine de inanılmaz acırken, koca adamın gerilediğini ve darbenin tesiriyle arkasındaki sehpaya çarparak takla attığını gördü. Cam sehpa buzdan parçalara ayrılırken, Mustafa'nın kendisi bir yere, silahı başka bir yere uçtu. Metal silah kaliteli fayansların üzerinde kayarak merdivenlerin dibine kadar süründü...

Güney'in acıdan sulanan güzel gözleri çalışma odasına kaydı. Gamze'ye ne oluyordu acaba? İyi miydi? Acıyan alnını eliyle tutarken yerden doğrulmaya çalışan adama baktı bu sefer. Önce burayı düşünmeliydi. Ona karşı ne yapabileceğini düşünüyordu. Tam da önündeydi. Kendisi de onun silahını almaya atılabilirdi. Ya onu eline aldığında ateş etmek zorunda kalırsa?

Aklına kardeşi ile Tahir'in karşılaşması geldi. Acaba Tahir de böyle bir pozisyonda mı kalmıştı? Acaba o da istemese bile Cihat'a ateş etmek zorunda mı kalmıştı? Belki Cihat da korku ile ona saldırmıştı... Belki genç adam da kendisini savunmak için onu vurmak zorunda kalmıştı... Çünkü o silahı ele geçirirse, kendisi de Mustafa'ya ateş edebileceğini hissetti. Asuman Hanım'ın ve Gamze'nin iyiliği için bunu yapabilirdi.

"Aferin sana!" dedi o sırada arkasından, tanıdığı bir ses. Hafif alaycı, hafif gururluydu. Endişe içindeki genç kız başını çevirdi hemen... "Tam da öğrettiğim gibi yaptın." diyordu kır saçlı yakışıklı adam.

Bocaladığı o saniyelerde iki kişinin merdivenlerden koşarak indiğini fark etmemişti. Tahir'in hemen yanında ise Akın vardı.

"Geç kaldınız." dedi Güney yalancı bir kızgınlıkla. "Alnım acıdı!"

"Trafik vardı." dedi genç adam da. "Ve ikinci kata tırmanmak ne zor, sen biliyor musun?"

Merdivenlerin ucuna indi ağır ağır. Gözleri sanki daha da mı siyah olmuştu? Kabanlarını bile çıkarmamışlardı aceleden. Akın kısa bir duraklamadan sonra öfkeden yanan gözlerini çalışma odasına çevirmişti. Güney hemen onayladı.

"Orada..."

Tahir ise yerdeki silahı ayağıyla iyice uzağa ittirdi. Suratı dağılan adam yerden zorlukla doğrulmuştu. Burnunun kaşına yakın kısmı patlamıştı ve kanıyordu. Eliyle kanı aceleyle sildi. Kirli sakallarla kaplı yüzü iyice kana bulandı. Güney'in yaptığı karşısında şaşırmışsa da, asıl şaşkınlığı karşısında dev gibi bir adam görünce olmuştu. Silahına baktı. Onun erişemeyeceği kadar uzakta olduğunu görünce de elini cebine attı. Anında bir sustalı bıçak çıkardı. Uzun ve sivri... Tahir'in kaşları kalktı.

"Bu iyi işte. Demek ölmek istiyorsun."

Güney ve Asuman Hanım hemen Tahir'in arkasına sığınmışlardı. Akın ise uzun adımlarla çalışma odasına koşmuştu. Kapıyı koparırcasına çekti ve kendisini içeriye attı. İlk gördüğü şey, yerde debelenen Gamze'ydi.

Gamze, Akın gelinceye kadar mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Onların neredeyse uçarak geleceklerinden emindi. Çalışma odasında adamın kendisine sarkması ile sabrını kaybetmişti. Onun emelinin bilgisayar haricinde bir şey olduğunu biliyordu zaten. O

yüzden Gamze daha evvel bir filmde gördüğü gibi yapmış ve kendisine sırnaşan adamın kasıklarına bir diz atmıştı. Bunun etkili bir yöntem olduğunu hemen öğrenmişti. Bacak arasına yediği darbe ile böğüren adamı memnuniyetle izlemişti. Koca adam bir çuval gibi yere düşmüştü. Yaptığının hata olduğunu biliyordu ama kendisine engel olamamıştı. Bu zevk için biraz acı çekmeye değerdi. Ancak orada öylece kalması da aptallık olurdu. Kısa bir duraklamadan sonra hemen kaçmaya çalışmıştı. Selami ise, canının acısına rağmen onu pantolonunun paçasından yakalamıştı. Küfür edip duruyordu

Gamze debelenerek ondan kurtulmaya çalışmıştı. Acısı yüzünden gözlerinden yaşlar akan adam, gerçekten de çok güçlüydü. O haliyle bile Gamze'yi tutabiliyordu. Genç kadın serbest kalan ayağını kaldırıp tabanını tüm gücüyle adamın suratına indirmişti. Kahretsin! Bu da yeterli gelmemişti. Keşke sivri topuklu bir şey giymiş olsaydı. Çıplak ayakla ancak bu kadar oluyordu. Adam acıyla yeniden bağırmıştı ama onu bırakmamıştı. Sert bir çekişle genç kadının bileğini kıvırınca da Gamze dengesini kolayca kaybetmişti. Ellerinin üzerine ve yüzükoyun yere düşmüştü. Sert düşüşünü engellemesine rağmen hâlâ adamın elindeydi. Ayağı ile onun suratına deli gibi tekme atmayı sürdürüyordu.

İşte Akın da tam bu anda gelmişti. Genç kadının ayağının tabanıyla adamın yüzüne vurmaya çalıştığını görmüştü. Sinirli bir çeviklikle o yöne doğru atıldı. Kocaman elleriyle, en az doksan kilo olan Selami'yi ensesinden ve sırtından tuttu. Tüy gibi kaldırıp tüm gücüyle duvara fırlattı. Gamze şaşkınca bakınıyordu şimdi. Koca man adamın duvara oyuncak bir bebek gibi yanlamasına çarpmasını ve oradan da süs eşyalarıyla dolu büfenin üzerine düşmesini izledi. Korkunç cam kırılma sesleri geldi. Büfenin üzerinden de yere yuvarlandı Selami.

Akın hemen genç kadına döndü.

"İyi misin?"

Gamze yerinden doğrulmaya çalıştı. Bacakları titriyordu. "Harikayım!" dedi iç çekerek. "Neden geciktiniz bu kadar?"

"Üzgünüm… Bir daha olmaz!" dedi adam.

"İyi… Seni hemen özledim çünkü. Çok uzaklaşma benden."

Akın güldü birden… "Gıcık!.." diye mırıldandı karşısındaki kadına. Bu söz Gamze'yi de gülümsetmişti. Ona *'sevgilim'* deseydi bu

kadar hoşuna gitmezdi. Ya da *'Aşkım! Tatlım!..'* Bazen kelimeler bulundukları ortama göre değer kazanıyorlardı.

Ve tabii, Akın'ın Selami'ye dönen gözleri yeniden koyu lacivert oluvermişti. Adamın şimdi Akın'dan çekeceği olduğu o kadar belliydi ki.

O sıralarda Tahir de gözlerini kısmıştı. Tüm sakin görünümüne rağmen çok sinirliydi. Gözlerinden belli oluyordu. Elinde bıçak olan güçlü bir adam normalde çoğu kişiyi korkuturdu… Ama Tahir'i değil… Hatta bu harekete memnun olmuştu. Karşısındaki adamın hiç karşı koymadan teslim olması hoşuna gitmeyecekti. Çünkü Güney'in onunla olan mücadelesini görmüştü. Çünkü ona zarar verebilecek herkesi gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Bu pislik herif şanslıydı ki, Güney'e bir fiske bile vuramamıştı. Yoksa Güney istememesine rağmen, şimdi çoktan ölmüş olurdu. Ama iyi bir dayağı hak ettiği de kesindi… Bunu zevkle yapacaktı. Yumruklarını sıktı. Kimse onun kadınına zarar veremezdi. Hatta kendisi bile…

Adam bıçağı onun geniş gövdesine doğru öylesine savurdu… Ama erişebilmesi için biraz daha Tahir'e yaklaşması gerekiyordu. Bu tehlikeliydi tabii. Elinde bıçak olan bir adam için bile. Tahir neredeyse yerinden bile kıpırdamamıştı. "Asuman Hanım, Güney! Uzaklaşın buradan!" dedi dişlerinin arasından. Sesi sakin sayılırdı. Onları endişelendirmek istemiyordu. Adamın atılıp onlardan birisini yakalamasını da istemiyordu.

Güney endişeyle dudağını ısırdı. Karşılıklı bir şekilde birbirine meydan okuyan iki erkeğe bakıyordu. Birkaç adım geriledi. Asuman Hanım'ı da kolluyordu bir yandan. Tahir'in sakinliği Güney'i korkutmuştu. O anda Mustafa'nın da kader kurbanı olduğu aklına gelmişti. Ne olursa olsun o öyle kolayca ölmemeliydi. Çünkü Tahir'in yanan gözlerine bakılırsa, genç adamın niyeti tam da buydu. Onun yanından geçerken "Tahir." diye fısıldadı. "Öldürme onu lütfen!" dedi gözlerinin içine bakarak. "Lütfen!"

Elinde değildi. Tahir'in ne kadar ölümcül olabileceğini hissetmişti o anda. Ve gözünün önünde yine sarışın bir gencin kanlar içindeki görüntüsü belirmişti. Soğuk bir gecede, soğuk görünümlü bir hastane odasında, son nefesini veren bir genç… Kendi kardeşi… Ölen kardeşi… Tahir'in… vurduğu kardeşi… Kalbi acı içinde sızlamıştı.

Genç adamın yüzü hafifçe değişti. Siyah gözler sertliğini biraz kaybetti. İçindeki öfkeli ışığını da… Hafifçe donuklaştı. Genç

kadının kendisini bir katil gibi gördüğünü yine hissetti. Ve Güney'in artık her şeyi bildiği açığa çıkmıştı. Telefonda itiraf etmişti genç kadın. Hoş, gerçi telefonda itiraf etmeseydi bile az önceki uyarısından, az önceki bakışından bile bunu anlardı. Ne kadar da ahmaktı. Güney her şeyi biliyordu. Her şeyi demişti. Cihat'ı kendisinin vurduğunu da… Ama sonrasını bilemezdi ki. Onu kurtarmak için ne kadar çabaladığını…

Güney iyice geriye çekilmişti. Gözleri yavaşça Mustafa'ya döndü. Adam elindeki bıçakla huzursuzca kıpırdanıp duruyordu.

"Bırak o bıçağı dostum…" diye mırıldandı sonra. Genç kadına karşı katil gibi gözükmemek için, öfkesinden vazgeçebilirdi. Onu yumruklarıyla güzelce dövmekten de vazgeçebilirdi. Yeter ki Güney kendisine bir daha öyle bakmasın. "Bırak ki canın yanmasın!"

Cevap kesindi. "Asla!"

Güney dudakları sıkılmış, bedeni gerilmiş bir halde izliyordu onları. Asuman Hanım ile yan yana ve el eleydiler. Birbirlerinden güç almak ister gibiydiler. Tahir'in isteği onu rahatlatmışsa da Mustafa'nın cevabı kalp atışlarını yeniden hızlandırmıştı.

Diğer odadan cam şıngırtıları ve gürültüler geliyordu. Akın'ın da Selami denen adam ile boğuştuğu açıktı. Mustafa da duyduğu bu seslerin ivmesi ile hemen öne atıldı. Bıçağını savurdu. Tahir bunu bekliyordu tabii. Kendisini geri çekti. Güney minik bir çığlık atmasına engel olamamıştı. Bıçağın ucu Tahir'in kalbine o kadar yanaşmıştı ki…

Tahir o bıçağın bir daha savrulmasına izin verecek değildi. Bıçağın ucu iri gövdesini sıyırıp geçerken kimsenin izleyemediği bir hızda döndü. Kolayca Mustafa'nın yan tarafına kaymıştı. Mustafa kendisinden çok daha uzun ve iri olan Tahir'in çevikliğine şaşıracak vakit bile bulamadı. Daha boşlukta sallanan bıçağını geri çekip yeni bir hamle yapma imkânı bulamadan, yüzünde sert bir darbe hissetti.

Orta boyuna rağmen kırlarda büyümüş, güçlü bir adamdı. İlk darbe ile gerilemişti sadece… Gözleri hafifçe yuvalarında dönmesine rağmen güçlü bedeni ayakta direniyordu. Başı savrulmuştu. Ve çoktan gardı düşmüştü. Bıçak tutan eli yana kaymıştı.

Bunu fırsat bilen Tahir, ona iki güçlü yumruk daha vurdu. Sol elle atılan bir yumruk fazla sert olamazdı normalde… Fakat Mustafa'nın kanla yıkanmış yüzünde bir çıtırtıya sebep oldu. İkinci ve aynı şiddetteki sağ yumruk ise çenesinin kenarında patlamıştı. Gözleri iyice

yuvasında dönerken, elindeki bıçak yere fırladı. Yumruğun etkisi ile kendisini neredeyse kaybetmişti. Ağır gövdesi geriye doğru uçtu. Ayakları bile yerden kesilmişti. Geride kalan koltuklardan birisinin üzerine yuvarlandı. Sonra da koltukla birlikte yere, arkaya doğru düştü. Geniş oturma odasında bolca kırılacak eşya vardı. Arkadaki geniş sehpa da üzerindekilerle birlikte devrildi. Değerli cam vazolar ve süs eşyaları yere düşer düşmez binlerce parçaya ayrıldı. Odanın her tarafına yayıldı.

Mustafa'nın direncini kaybetmiş bedeni cam kırıkları içinde sürüklendi biraz. Boş bir çuval gibiydi. Tahir aslında dövüşü böyle kısa kesmek istemezdi. Ama Güney için öyle yapmak zorunda kalmıştı. Sonuca hemen ulaşırsa onun huzursuz olmayacağını düşünmüştü. Kendisini daha fazla kötü birisi gibi görmemeliydi. Yoksa şu herifi saatlerce dövesi vardı…

Güney dehşet içinde olanları izliyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Tahir gelmeden önce bile bu kadar korkmamıştı. O burada yokken daha sakindi. Oysa şimdi… kesif bir korku yüreğini kaplamıştı. Özellikle genç adamın kalbini sıyıran bıçağı görünce, korkusu tavan yapmıştı. İnanamıyordu… Tahir'in gücünü, kavgadaki yeteneğini bilse de, o bıçak genç kadını inanılmaz endişelendirmişti. Geceler boyunca ölmesini hayal ettiği adamın, ölüme sadece birkaç santimlik yakınlıkta olduğunu görmek, elini ayağını buz gibi yapmıştı. Onun da bir insan olduğunu hatırlamıştı o anda… Yıkılmaz gibi duran koca bedeninin hiçbir savunması yoktu. Yumruklarından başka…

Genç adam çevik bir hareketle yere devrilmiş üçlü koltuğun üstünden atladı. Gözleri yerdeki Mustafa'daydı. Adam neredeyse baygın bir haldeydi. Patlayan kaşından ince ince kan sızıyordu. Bir gözü şişmek üzereydi. Yediği yumruktan sonra kadınların bulunduğu bölgeye yuvarlanmıştı. Güney ve Asuman Hanım ise oldukları yerde kalakalmışlardı. Her iki erkeğin de ortasında, şaşkınlık ve endişe ile yerdeki adama bakıyorlardı.

Her nasılsa, sadece bir iki saniye sonra Mustafa yuvarlandığı yerden başını kaldırdı. Dirençli bir adamdı. Korkusunun ve savaşı kaybedecek olmanın verdiği güçle kendisine daha hızlı gelmişti. Kanlı gözleri karşısına dikelen Tahir'in üzerine yöneldi. O anda o sarışın kadının dediklerini hatırlamıştı. Bu adamların ne kadar tehlikeli ve ölümcül olduğundan bahsetmişti… İşte şimdi birisini görmüştü. Kır

saçlı dev, baş edebileceği birisi değildi. Edemeyeceğini tüm erkekçe içgüdüsü ile hissediyordu. O siyah gözlerdeki uyarı bunu açıkça belli ediyordu. Gözlerini yumdu bir an… Ne yapabileceğini bilmiyordu. Savaşı kolayca kaybetmişti. Yerinden kalkacak hali bile yoktu.

Onun çaresizliği karşısında Tahir'in kılı bile kıpırdamazken, Güney'in içi burkulmuştu. O kanlı yüzüyle gerçekten acınacak haldeydi. Lanet bir töre yüzünden bir insanın ne hale gelebileceğinin canlı kanıtıydı. Belki evliydi, belki de çocukları vardı. Onu bekleyen bir kadın ve çocuklar… Ah, o gece hastane odasında Tahir'i de bu acıma duygusu yüzünden öldürmekten vazgeçmemiş miydi? Elinde değildi. Şimdi yerde yatan Mustafa için inanılmaz üzülüyordu.

Ya her şey böyle biterse? Ya Mustafa, Tahir'in gücüne boyun eğip teslim olursa? Tahir onu yeniden hayata kazandırabilirdi. Kısa bir süre hapiste yatmasını sağlardı. Sonra da onun yeni bir hayat kurmasına yardımcı olabilirdi. Mustafa'nın kötü birisi olmadığını düşünüyordu. Sadece gerçek bir kader kurbanı talihsiz birisiydi. Çaresiz bir adam…

Ne yazık ki Güney çaresiz adamların neler yapabileceği konusunda bir fikre sahip değildi. Yeniden açılan Mustafa'nın gözleri bu sefer yere çevrilmişti. Kaderin garip bir cilvesi olarak, daha önceden yere düşmüş olan silahı hemen önündeydi. Kırık cam ve tahta parçalarının arasında, tehlikeli bir sakinlikle bekliyordu. Onu almasını ve son bir şansı daha kullanmasını…

Halsiz kolunu uzattı. Kurtulabilecek olmanın ve çaresizliğin verdiği bir enerji damarlarını doldurmuştu. Kan akışı yeniden hızlanmıştı. Patlayan kaşı yüzünden zorlukla gördüğü silaha eli değdiğinde, kendisini daha da güvende hissetti. Belki… Belki bir ümit vardı.

Genç adam onun yuvarlandığı yerde silahın yanına kaydığına dikkat etmemişti. Zaten yerlerde bir sürü kırık süprüntü vardı. Elleri yumruk şeklinde sıkılmış, onun kıpırdanışlarını izliyordu. Kalkmasını umuyordu… Daha fazla mücadele etmemesini… Kendisini Güney'in gözünde kötü duruma düşürebilecek bir çabaya girmemesini istiyordu. İçindeki öfkeden vazgeçmişti. Ona bir zarar vermeyecekti. Yeter ki Güney kendisini kötü görmesindi…

Ancak yerdeki adamın bir şeye uzandığını ve yerdeki kırıkların içinden silahı aldığını gördüğünde, tüm bedeni gerildi. Olmasını en son isteyeceği şey oluyordu… Bakışları yana kaydı. Güney ve Asuman Hanım hâlâ donmuş bir halde duruyorlardı. Gözleri

karşılaştı Güney ile… İri mavi gözlerdeki ifadeyi okuyamadı. Endişe mi? Korku mu? Kimin için? Yerdeki adam için mi?

Güney de Mustafa'nın silahına uzandığını görmüştü. Bunu beklemiyordu. Ve bakışları Tahir'inkilerle karşılaştığında, onun ne yapacağını hissetti. Kontrol edemeyeceği bir olay gelişiyordu. Engel olamayacağı bir son… Hayır! Olamazdı! Yapma Mustafa! Yapma Tahir!..

Tahir, Güney'in ve Asuman Hanım'ın tehlikede olmasına izin veremezdi. Sonuç ne olursa olsun... Anlık bir kararla elini beline attı. Kendi silahını belinden çekip aldığında, Mustafa yerden kavradığı silahı onlara yöneltmişti bile. Bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu. Doğrulmaya çalışırken, kendini koruma adına rastgele ateş etmeye başlamıştı. Zorlukla dengesini sağlayan vücuduna artık hâkim olamıyordu.

İlk mermi duvara saplandı. Tahir iki kadına doğru kendisini siper etmeye çalışırken, kadınlar da içgüdü ile ona doğru gerilemişlerdi. Mermilerden ikincisi yanlarından geçip pencere pervazına gelince Asuman Hanım'ın çığlığı ağzından çıkıverdi. Silah patlamasına karıştı. Sinek vızıldamasını andıran mermi sesi hemen yanlarından geçip gitmişti. İki kadın da dehşetle yerdeki adamın hedef alanından uzaklaşmaya çalıştılar. Böylece Tahir'e bilinçsizce yaklaşıp tehlikeli şekilde hedef büyüttüklerini fark etmemişlerdi.

Tahir'in bir kolu onları kendi iri gövdesinin arkasında tutacak şekilde yandaydı. Diğer kolu da hızla havaya kalkmıştı. Elinde kendi silahı belirmişti. Hiç düşünmeden gövdesini onlara siper yaparken, namlunun ucu hedefine yönlendi. Üçüncü bir merminin kendi kolunu sıyırdığını hissetti. Kaliteli kabanı elbette mermiyi durduramamıştı. Kolunda sıcak bir acı hissederken, koyu kırmızı bir kanın şaşırtıcı bir hızla kabanının kolunu boyadığını fark etmedi.

Parmağı tetiğe gitti. O yara kendisi için ölümcül değildi. Ama acele etmezse kendisi veya kadınlardan birisi her an ölebilirdi. Sanki her şey bir ağır çekim filmdeki gibiydi. Parmak ucu tetikteydi ama bir türlü ona basamıyordu. Gözünün önünde Cihat canlandı. Ona da tabancasını böyle doğrultmuştu. İlk anda kalbine… Sonra da vazgeçmiş ve bacağından vurmuştu. Ve onu vurarak hayatının en büyük hatalarından birisini yapmıştı. Çaresi olmamasına rağmen keşke vurmasaydı! Keşke o masanın bacağını kendi kafasına savurmasına izin verseydi. Şimdi de karşısında Mustafa vardı. Güney'in ölmesini istemediği Mustafa… Sebebini bilmiyordu ama genç kadın

onun ölmesini istemiyordu işte. Şu anki pozisyonda onu bacağından vurmak imkânsızdı. Adam dizlerinin üstünde hedef küçültmüşken bolca ateş ediyordu. Hiç çaresi yoktu. En açık yeri geniş göğsü ve başıydı. Onu başından vurmak kadınlar için korkunç bir manzaraya sebep olmak demekti. Göğsünden vurmak da kesin bir ölümün ilk aşaması olacaktı.

O saniyede artık namluların uçları karşılıklı birbirine bakıyordu. Parmaklar tetikteydi. Mustafa zaten rastgele ateş ediyordu. Tahir ise kararsızdı. Onu vurmak demek Güney'i iyice kaybetmek demekti. Bunu biliyordu. Vurmamak ise genç kadının hayatının tehlikeye girmesi demekti. Ona bir zarar gelmesine dayanamazdı. O yüzden kendi gövdesi arkasında emniyette olması içini biraz rahatlatıyordu.

Güney elleri ile Tahir'in belini tutmuştu. Ne olduğunu göremiyordu. Adamın iri gövdesi yüzünden koruma altındaydılar ama bir mermi daha yanlarından geçtiğinde, bir sorun olduğunu hissetti. Tahir'in neden durakladığını anlamasa da ateş etmekte gecikti-ğini hissetmişti. Hiçbir şey göremiyordu. Başını bile çıkaramıyordu.

Onun silah tutan elinin havada olduğunu biliyordu. Ateş edeceğini de biliyordu. Çünkü kendilerinden ziyade, adamın koca vücudu hedefteydi. Sadece an meselesiydi. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Kim için endişeleneceğini de bilemiyordu.

Her iki taraf da kısa bir an durakladı. Tahir ateş etmeden öylece bekliyordu. Rakibinin kanlı gözlerine bakıyordu. Ve Mustafa da onun sert siyah gözlerine… Tahir'deki tereddüdü hissetmişti. Kendisine çevrili silahtaki parmağının durakladığını görmüştü. Son bir şansı olduğunu anladı. Aslında bu kır saçlı adam da hazırdı. O da ateş edecekti… Ve… İkisinden birisi kesin ölecekti.

Parmaklar kıvrıldı. Sert tetikler içeriye doğru hareketlendi.

Bir an için sessizleşmiş odada iki el silah sesi duyuldu.

Güney elinde olmadan bir çığlık attı. Korkudan Tahir'e biraz daha sokulmuşlardı. Kendi avuçları genç adamın kabanına sıkıca yapışmıştı. Hatta Asuman Hanım onun arkasında yere çökmüştü. Güvenli bir korunakta olmasına rağmen, o patlayan silah sesleri çok yakındı ve gerçekten de korkutucuydu. Neyse ki Tahir korkmamıştı. Onların arkasında kalmasına izin verirken güvenliklerinin devamını sağlamıştı. Fakat o bile bir an için etkilenmişti. Bedeni silahların

ateşlenme anında hafifçe gerilmişti. Belki de iri vücudundaki bu minik sarsılma, tabancanın geri tepmesinden dolayıydı. Onun güçlü bedenindeki bu kısa süreli kasılmayı hissetmişti.

Ardından gelen sessizlik ise sinir bozucuydu…

Sonra sessizliği bozan şey oldu. Bir iki saniye sonra bir düşme sesi duyuldu. Başka da bir şey yoktu. Her şey bitmişti.

Düşen Tahir değildi… Tahir hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Simsiyah gözleri ile kıpırdamaksızın yerdeki adama bakıyordu. Eskisi gibi güçlü ve güven vericiydi. Sonra öne doğru bir adım attı. Güney de başını hafifçe yana çekmişti. Tahir biraz öne çıkınca, yerdeki kötü manzara da meydana çıkmıştı. Asuman Hanım da kendi yanına doğru hareketlendi. İki kadının gözleri şimdi yerdeydi. Yerde yatan polis kıyafetli adamda…

Güney'i şok eden, onun yerde acıyla kıvranıp durmasıydı. Görüntüsü hiç iyi değildi. Kırık camlar ve tahta parçaları içinde yatıyordu. Ayakları can çekişir gibi bilinçsizce titriyordu. Önce neresinden vurulduğunu anlayamadı. Kanlar göğsünü kaplamıştı. Garip bir hızla yerdeki parçalanmış nesnelere karışıyordu. Parmak uçları acıyla kasılmıştı. Yüzü de nefes almakta zorlanır olduğunu gösteriyordu. Nefesleri sıklaşmıştı.

Ama bakışları… Kahverengi gözleri… Güney üzerindeydi. Güney'e bakıyor ve sanki bir şey söylemek istiyordu. Dudakları kıpırdanmaya çalışıyordu. Güney'in bütün bedenini korkunç bir acı sardı.

Başını yavaşça çevirdi. Gözleri Tahir'e kaydı.

O da kendisine bakıyordu… Kıpırdamadan duruyordu hâlâ. Sağ elindeki silahının namlusu artık aşağıya bakıyordu. Ancak parmakları hâlâ tetikteydi. Her an ateş edecekmiş gibi duruyordu. Belki de Mustafa'nın son bir can havli ile ayağa fırlayıp yeniden saldırmasını bekliyordu. Belki de onu bir daha vurabilmek için yeni bir şans daha olacağını düşünüyordu. İfadesiz yüzü, düşüncelerini belli etmiyordu. O anda, gerçekten de acımasız bir duruş sergiliyordu. Yerde can çekişen adamın halini hiç umursamayan bir ölüm makinesi gibi duruyordu. Bir katil gibi…

"Ne yaptın?" dedi genç kadın acıyla… Güzel gözleri irileşmişti. Tahir'e dikilen güzel gözler onu yargılarcasına bakıyordu.

Tahir hiç kıpırdamadı. Sadece genç kadına bakmaya devam etti. Konuşmadı… Neredeyse nefes bile almıyordu. Kaşları çatıktı. Dişleri sıkılı… Yanağındaki bir kas oynuyordu arada… Güney'in öpmeye doyamadığı dudakları sımsıkı kapalıydı. Ona cevap vermedi. Sadece baktı.

"Zeynep…"

Bu fısıltıyı çok zor duydular. Güney başını çevirdi. Mustafa vücudunu saran ölüm titremelerine rağmen, Güney'e bakmaya devam ediyordu. Genç kadın onun kardeşi ile kendisini karıştırdığını anladı. Ölüm anında halüsinasyon mu görüyordu? Neredeyse koşarak yerde yatan adamın yanına gitti. Hemen yanına diz çöktü. Yerdeki cam parçalarının dizlerine batabileceğini düşünmedi bile. Adamın dudağının kıyısından da kan geliyordu. Mustafa'nın koyu renkli gözleri bir an için yumulmuştu. Genç kadın başını hafifçe kaldırıp kendi kucağına yasladığında, yeniden aralandı. Önceleri boş bakıyordu. Sonra biraz kıpırdadı gözleri… Başucundaki Güney'i gördü. Gözlerindeki bakış yeniden canlandı. Ama çok az… Son bir gayretle… Minik bir hayat belirtisiyle doldu. Kanlı dudakları kıpırdadı. Konuşmaya çalışıyordu.

"Konuşma!" dedi Güney. "Tamam! Konuşma. İyileşeceksin." Sanki kucağındaki kendi kardeşiydi. Neredeyse öyle hissediyordu. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamıştı. Ne olursa olsun bu adamın ölmesini istememişti. Ölmemeliydi… Töre yüzünden kaç kişi ölmüştü. Hatalı bir iş yapmış olabilirdi ama ölmesine gerek yoktu ki. Kanun onun cezasını verirdi. Bu cezayı vermek Tahir'e düşmezdi. Neden onu bacağından veya kolundan yaralamamıştı ki? Söylemişti ona. Öldürmemesini istemişti.

Evin güvenli kapısının yumruklandığını ve Doğan ile Bülent Bey'in dışarıdan gelen bağırışların duymadı bile. Asuman Hanım'ın kapıya doğru sendeleyerek gittiğini de fark etmedi. Genç kadının ıslak gözleri ölmek üzere olan adamın yüzündeydi. Mustafa artık acı hissetmiyor olmalıydı. Yüzü rahatlamış gibiydi. Sanki garip bir huzurla dolmuştu.

Ölmeye hazırlanan dudaklar kıpırdandı yavaşça. "Zeynep…" diye fısıldadı.

"Evet. Konuşma. İyi olacaksın." dedi genç kadın gözyaşları içinde. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ne diyebilirdi ki başka?

"Beni… Beni affet! Zeynep…" dedi adam yarı bulanık bakışlarla.

"Mustafa… Sus… Lütfen sus…"

"Ben… hiç… istemedim!" Zorlukla yutkundu… Sanki gırtlağı dolu gibiydi. "Hiç istemedim…" diye fısıldadı. Az önce Güney'i gördüğünde bir kibrit gibi aniden alevlenen gözlerinin ışığı yine bir kibrit gibi sönmeye başlamıştı. "Töre!.." dedi zorlukla. Gözleri yumuldu yavaşça. "İstemedim… Zeynep! Kardeşim, affet… beni!.."

"Evet… Evet, tamam! Sus. İyileşeceksin!"

Genç kadın ona neredeyse yalvarırken yapacak bir şey olmadığının farkındaydı. Kucağındaki adamın hareket eden hiçbir yeri kalmamıştı. Artık ayakları da istemsizce kıpırdanmıyordu. Gözleri yavaşça kapanmıştı.

Güney hıçkırıklar içinde durdu bir iki saniye… Sonra onu sarsmaya başladı. "Hadi! Hadi! Uyan!" diye bağırıyordu. "Hadi! Ölme! Töreye teslim olma!"

Ne bir cevap vardı ne de ufacık bir tepki. Onun artık öldüğünü biliyordu. O yoktu artık. Bir can gitmişti bu dünyadan! İğrenç bir aile kararının onu getirdiği son durum buydu. Onun adi bir adam olması, katil sıfatına sahip olması önemli değildi. Neticede o çaresiz bir insandı ve belki kurtarılabilirdi. Oysa Tahir, gözünü bile kırpmadan onu vurmuştu. Tam da göğsünden… Neden göğsünden?

Başını kaldırdı. Öfkeyle… ve neredeyse bariz bir nefretle Tahir'e baktı. Gözyaşları hâlâ deli gibi süzülüyordu. "Öldürmek zorunda değildin." dedi ona yavaşça. "Öldürmek zorunda değildin. Öldürme demiştim sana."

Mavi gözler Tahir'in yüzüne odaklanmıştı. Genç adam ise kıpırdamadan kendisine, yüzünden akan masum yaşlara bakıyordu. Siyah gözleri çakmak çakmaktı. Çenesi hâlâ kilitlenmiş gibiydi. Üzgündü belki… Ama tek kelime etmedi…

Onun bu sessizliği Güney'i iyice öfkelendirmişti. Artık ölmüş olan adamın kafasını yavaşça yere bıraktı. Ağır ağır doğruldu. Ayaklarını sürüyerek Tahir'in önüne gitti. Zaten bir iki metre ötesindeydi.

Gamze ile Akın'ın da çalışma odasından birlikte çıkmıştı. İkisi de iyiydi. Akın'ın Selami'yi etkisiz hale getirmesi fazla vaktini

almamıştı. Onu etkisiz hale getirdiği sırada silah seslerini duymuşlardı. Ve Akın hemen odanın çıkışına yönelmişti.

Kapıya vardığında gördüğü manzara pek iyi değildi. Polis kıyafetli adam daha ateş etmeden onu vurabilirdi belki.

Ne yazık ki yetişememişti. Daha kendi silahını doğrultup nişan almasına fırsat kalmadan silahlar ateşlendi. Arka arkaya, çok kısa aralıklarla iki el silah sesi duyulmuştu. Neredeyse aynı anda ateşlenmişlerdi. Sonra polis kıyafetli esmer adam yere düşmüştü. Çok şükür ki Tahir hâlâ dimdik ayaktaydı. Her şeyi izleyebiliyorlardı. Güney'in adama koşuşunu ve onunla ilgilenişini... Ve sonra yaşlarla dolu bir yüzle Tahir'e doğru yürüyüşünü ve öfke dolu bakışlarını Tahir'e dikişini gördüler.

Tahir de görmüştü bu bakışı... Güney'in ıslak gözleri nefretten öte... neredeyse tiksinerek bakıyordu. Ve o güzel dudaklardan çıkan fısıltıya hiç hazırlıklı değildi.

"Katil." diye fısıldamıştı Güney yüzüne bakarken. Burnunu çekti bir çocuk gibi. "Katilsin sen! Sana inanmıştım! Kardeşimi istemeden vurduğuna inanmıştım! Seni affetmeye hazırdım."

Onun sözleri ile Tahir'in duruşu ilk kez değişmişti. Yerinde sendelemişti sanki... Gözleri ne düşündüğünü belli etmiyordu ama o sözcükler canını gerçekten yakmış gibi hafifçe gerildi. Canı acıyormuş gibi yanak kasları oynadı. Siyah gözler, genç kadının yanağından kayıp çenesinden düşen bir damla yaşı izledi. Bakışları eskisi gibi ateş dolu değildi yalnız... İçleri usulca soğumuştu. Duyduğu incitici sözlere rağmen yine de konuşmadı. Kendisini savunacak tek bir söz bile söylemedi... Dudakları sımsıkı kapalıydı. Ve üstelik bunun için kendisini zorlar gibiydi...

"Neden? Neden öldürdün?" dedi Güney gittikçe artan bir isyanla. "Neden öldürdün? Öldürmek zorunda değildin. Sana öldürme dedim. Yaralayabilirdin..." Öfkeyle göğsüne bir yumruk attı. Genç adam bir adım geriye gitti. Sonra bir yumruk daha vurdu Güney. "Ölmeyebilirdi! Ölmeyebilirdi!" Ardından bir yumruk daha. Şimdi iki küçük yumruğuyla göğsüne vuruyordu. Üzüntüden kendisini kaybetmiş gibiydi. Tahir artık yerinden kıpırdamıyordu. Genç kadının hıncını almasını bekliyordu sanki. Güney öfkeyle vurdukça, güzel yüzündeki gözyaşları savruluyor, önünü görmesi daha da

zorlaşıyordu. "Senden nefret ediyorum! Onu öldürdün! Kardeşim gibi onu da öldürdün!"

Genç adamın çenesi gerildi iyice. Son cümle gerçekten ölümcüldü. Ve demek Güney ondan nefret ediyordu. Birlikte geçirdikleri bunca aydan sonra... Bunca güzel günden ve geceden sonra... Ne kadar da aptaldı. Zaten genç kadının nefretini söylemesine gerek yoktu. Bakışlarından her şey anlaşılıyordu. Bu kadar değer verdiği bir kadından bu sözleri hangi erkek duysa, o anda ölmek isterdi. Tahir de istedi bunu... Hem de vakit geçirmeksizin... hemen ölmek... gerçekten iyi olurdu.

Göğsünü saran acı, bir erkeğin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı... Manevi yarası tüm yaralarından daha fena canını acıtıyordu.

"Güney!" dedi sert bir ses...

Genç kadın bu sesi duyduğunda, önce Tahir'in konuştuğunu sandı. Onun itiraz edeceğini, kendisini savunacağını düşündü. Ama onun dudakları bile kıpırdamamıştı ki. Adam hiç konuşmadan duruyordu. Sonra sesin sahibini algıladı. Hayır, kendisine sertçe seslenen Tahir değildi. Merdivenlerin alt ucuna kadar inmiş olan Tamer'di bu. Onun da elinde bir tabanca vardı. Genç adamın güzel kahverengi gözleri şimdi çok sert bakıyordu.

"Güney!" dedi yine sertçe. İkinci kere adı söylenince kendisine geldi genç kız. Tahir'in göğsünü yumruklamayı bıraktı. "Onu vuran Tahir değildi. Bendim." dedi Tamer son derece keskin bir sesle. "Yeter artık! Sen üzülme diye silahını ateşlemedi bile."

Ne?

Duyduklarını algılamakta zorlandı genç kadın. Yumrukları şimdi Tahir'in siyah kazağıyla sarılmış geniş göğsündeydi. Her noktasını çok iyi tanıdığı, okşamaya doyamadığı atletik göğsünde... Ve o kaslardan yayılan güçlü enerjiyi hâlâ yumruk olan ellerinde hissediyordu. Ne kadar da sıcaktı... Bu normal miydi?

Düşünceleri yön değiştirdi hızla. Şimdi beyni Tamer'in sözleriyle uğuldayıp duruyordu. Ne demişti? Ne demişti Tamer? Yanlış duymuş olamazdı. Silahı ateşleyen Tamer miydi? Tahir değil miydi? O silahını ateşlememiş miydi? Ama?.. Ama?.. Kolunu kaldırdığını görmüştü. Ateş etmeye hazırlandığını görmüştü. İnanmaz ıslak mavi

gözleri Tahir'in donuklaşmış gözlerindeydi. Genç adam o kadar donuk bakıyordu ki…

Demek o ateşlememişti… Demek ki… Demek ki…

Kahretsin! Ne yapmıştı? Ona vurmuştu. Ona bir sürü söz söylemişti. Hem de hiç suçu yokken. Hiç anlamadan, düşünmeden onun üzerine saldırmıştı.

Mustafa'yı onun vurmamış olması başka zaman olsa içini biraz cık rahatlatırdı. Değer verdiği bu adamın birisini öldürmesini hiçbir zaman istememişti. Onu bir katil gibi düşünmekten nefret ediyordu. Onun o alıştığı, bildiği erkek olarak kalmasını istiyordu. Sert görünüşlü ama hep nazik, tutkulu, yardımsever, ince düşünceli, çevresine karşı korumacı, suratsızlığına rağmen yer yer gülmeyi becerebilen karizmatik bir işadamı olmasını arzuluyordu. Ve bazen kavgacı olması bile hoşuna gidiyordu. Ama bir katil olmasını asla istemiyordu…

Sevinebilirdi belki ama siyah gözlerin ışığının neden iyice söndüğünü anlayamıyordu. Oysa Tahir'in şimdi kendisine kızgın olması ve "Bak! Gördün mü? Ben ateş etmedim." demesi lazım değil miydi? "Beni boşuna suçladın." dese sonuna kadar haklı olurdu.

Tahir!

Ve o gözler… hâlâ çok donuktu. Bu kadar donuk olması normal miydi? Daha evvel onu hiç böyle bakarken görmemişti. Onun öfkesine, yanan siyah gözlerine alışkındı… Normalde bile sert bakan güzel siyah gözlerine alışkındı… Ama… bu soğukluğa alışık değildi… Ne kadar da aptaldı! Ne kadar da büyük bir yanlışlık yapmıştı. Gözleri adamın sımsıkı kapalı olan erkeksi dudaklarına kaydı. Neden konuşmamış, kendisini savunmamıştı? Neden susmuştu?.. Daha en başından dese, kendisini savunsa, ona vurmazdı…

Sonra… Sonra o dudakların kıyısından usulca bir şey sızdı… Kırmızı…

Güney gördüklerine inanamıyordu. Gözleri irileşti. Bu da neydi?

Tahir kendini ne kadar zorlasa da dudaklarını daha fazla kapalı tutamamıştı. İnce ve kırmızı bir sızıntı, genç kadınla alay edercesine çenesine doğru indi.

"Tahir!" dedi Güney şaşkınca. Birden her tarafı buz gibi olmuştu… Bu… Bu kan mıydı? Ama?.. Ama neden?..

Artık akmayı bırakmış gözyaşlarının arasından onun donuk yüzüne baktı. Adamın gözleri sanki hiçbir şey yokmuş gibi kendisine bakmaya devam ediyordu. Güney ellerini yavaşça geri çekti. Yumruklarındaki bu sıcaklık da zaten normal değildi. Şaşkın bakışları önce kendi kıpkırmızı olmuş ellerine kaydı. Yumruklarının her tarafı kandı… Her tarafı kandı. Tahir'in kanı. Elleri bu yüzden sıcaktı.

Şaşkın gözleri adamın siyah kazağına kaydı. İlk anda siyah kazağın üzerindeki kıpkırmızı kan belli bile olmuyordu. Ama kazak ıslaktı… Vücuduna yapışmıştı… Göğsünün her tarafı şimdi kanla ıslanmıştı. Kabanının kenarları bile kırmızılaşmıştı. Bu ne kadar da çok kandı… Bu sadece kolundaki sıyrık yüzünden olamazdı… Bir merminin onun kolunu sıyırdığını biliyordu. Ama bu kan çok fazlaydı. Çok çok fazla! Bu da neydi peki?

Tamer de fark etmişti bunu…

Akın da…

Ve bir dakika önce açılan kapıdan içeriye endişeyle giren Doğan da… Keskin gözleri hemen gerçeği görmüştü.

Tahir sendeledi… Koca Tahir, kimseden yardım istemeden öylece ayakta durmaya çalışıyordu. Güney'in eli uzandı şaşkınlıkla… Ona dokunmak, destek olmak istedi… Yüz on kilo bir adamı nasıl ayakta tutacağını hiç düşünmeden ona uzandı…

Doğan çok daha hızlıydı. Öfkeli bir hamleyle öne fırlamıştı. Güney'i omuzlarından tuttuğu gibi neredeyse kenara fırlattı. "Çekil!" dedi kızgınlıkla.

Tahir'in ayaklarında uzun gövdesini taşıyacak gücü kalmamıştı. İyice sendeledi…

Doğan tıpkı yıllar önce bir kere daha yaptığı gibi sarıldı değerli arkadaşına… Kan dolu vücudunu sardı güçlü kollarıyla. Yere düşmesini engellerken, Akın ve Tamer de hemen yanında bitivermişti. Ne yapacaklarını bilen insanların becerisiyle Tahir'i yere yatırdılar. Akın onun kanla ıslanmış siyah kazağını hemen tuttu ve güçlü bir çekişle göğsünden yırttı. Sonra da kandan rengi gözükmeyen beyaz atletine uzandı.

Güney donup kalmıştı. Kıpkırmızı kanla sıvanmış göğsündeki minicik delikten ne kadar da kan akıyordu?

Tamer o esnada doğruldu. Elindeki telefonla bir yeri aradı. On dakika önce bir ambulans istetmiş olduklarını ve nerede kaldığını sert bir sesle soruyordu. Bu konularda tecrübeli birisi olarak daha

eve girmeden önce ambulans talebinde bulunmuşlar ve polis de çağırmışlardı. Gözleri yerde yatan Tahir'deydi. Sıkılı dişleri arasından çabuk olmalarını istiyordu.

Gamze de bu manzara karşısında şok olmuştu. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Farkında olmadan ağlıyordu. Bu olamazdı... Buna inanamıyordu! Tahir... Dağ gibi adamın şimdi yerde yattığına inanamıyordu. Ona bir şey olmaması için içinden Allah'a yalvarıyordu. Akın ise gergin bir yüzle öne eğilmiş, çıplak avucu ile yaraya baskı yapıp kan kaybını önlemeye çalışıyordu. Elleri kan içinde kalmıştı.

"Gamze! Kompres yapabileceğimiz temiz bir şey var mı?" diye sordu genç adam.

Genç kadın hemen evin girişindeki ilk yardım dolabına koştu. Bir yandan da yanaklarındaki yaşları silmeye uğraşıyordu ama bir türlü hepsine yetişemiyordu. Kapıya gittiğinde önce gelecek olan ambulans için dış kapıyı ardına kadar açan düğmeye bastı. Bunu yaptıktan sonra da aceleyle ilk yardım dolabının kapağını açtı. Oradan aldığı pansuman bezlerini yine koşarak Akın'a götürdü. Akın onun gözyaşları içinde uzattığı bezlerden bir tutamını çabucak yaranın üzerine kapadı ve bastırdı. Bu, kan akışını daha iyi kesecekti.

Tahir'in bakışları hâlâ donuktu ve dudakları hâlâ gergindi. Tavana dikilen gözlerini örten uzun kirpikleri de nerdeyse kapanmak üzereydi. Tamer de yere çökmüştü şimdi. Konuşarak onu uyanık tutmaya çalışıyordu bir yandan da.

"Hadi dostum... Hadi... Yapma bunu bize!.. Biraz çaba göster koca adam! Aptalsın sen! Ateş etmeliydin! Ateş etmeliydin! Neden ateş etmedin?" Konuşması boşunaydı. Tahir onu duymuyordu. Bu belliydi.

Odanın içinde şimdi derin bir sessizlik vardı. Bir de uzaktan gelen ambulansın sesi...

Güney biraz geride ve dizlerinin üstündeydi... Islak gözleri yerde yatan adamın üzerine kilitlenmişti... Ne hıçkırıyordu ne de başka bir ses çıkarıyordu... Ama gözyaşları öylesine hızlı akıyordu ki, çenesinden aşağıya kayıp art arda yere damlıyordu. Kanlı ellerini kucağında birleştirmişti. Vücudunda garip bir titreme vardı. Bez bir bebek gibi kırılgan ve çaresiz gözüküyordu. Güzel kırmızı dudakları da titriyordu.

Gamze yavaşça ona doğru gidip yanında yere çöktü. O da ağlıyordu ama Güney kadar delicesine değildi... Genç kızın ne kadar perişan olduğunu ve nasıl bir şok yaşadığını görebiliyordu. Güç vermek istercesine omzunu tuttu. Güney'in gözleri yavaşça kendisine yöneldi. Bir şey demedi... Sadece ağlıyordu.

Ambulanstan önce polisler gelmişti. Açık kapıdan içeriye girmişlerdi. En az altı kişilerdi. Herkesin yerdeki adam üzerinde dikkatini topladığını görünce onlar da duraladı. Her biri kenara çekildi ve yapacak bir şey kalmadığı için beklemeye başladı. Gözyaşları içindeki Gamze mecburen yerinden kalktı. Bir tane orta yaşlı başkomiser vardı. Zaten bir tek o Tahir'in yanına kadar sokulmuştu. Onun yanına gitti. Çalışma odasında baygın halde, saldırganlardan bir kişi daha olduğunu söyledi.

Komiser iki adam ile çalışma odasına yönelirken, genç kadın da yeniden Güney'in yanına gitti ve onu yerden kaldırmaya çalıştı. Cam kırıklarının üzerinden ve özellikle Tahir'in yanından uzaklaştırması gerektiğini biliyordu.

"Gel hayatım..." diye mırıldandı. Kendi gözyaşlarını da elinin tersi ile siliyordu.

"Hayır..." diye titrek bir sesle itiraz etmeye çalıştı Güney.

"Ambulans geliyor. Ortada kalabalık etmeyelim." Asuman Hanım da yanlarına gelmişti ve yerden kalkması için Güney'e yardım ediyordu. Onun da gözleri ıslaktı. Güney fazla direnmedi. Bakışları Tahir'in kapanmaya başlayan göz kapakları üzerinde kilitlenmiş olarak doğruldu.

"Ölüyor..." diye fısıldadı.

Doğan bunu duymuştu. Ters bir bakışla Güney'e baktı. Ama acı içindeki Güney bunu fark etmemişti bile. Doğan'ın gözleri yeniden arkadaşına çevrildi. O da diğerleri gibi Tahir'in öldüğünü düşünüyordu... Bu lanet ambulans hemen gelmezse her şey için çok geç kalacaklardı. Uzun kirpikler kapanmıştı neredeyse... Hatta bastırdıkları yaradan zorla sızan kan akışı bile yavaşlamıştı. Tahir'in nabzının azaldığı, kalp atışlarının durma noktasına geldiği belliydi.

"Hadi dostum!" dedi sıkıntıyla ama sevgiyle. "Bırakma bizi!"

Akın bakışlarını kaldırdı. Gözleri Gamze ile kesişti. Genç kadın şimdi kendilerinden biraz daha ileride, Güney'e sarılmış bir halde duruyordu. Güney'in gözleri ise hâlâ Tahir'in cansızlaşmaya başlayan yüzünde, kanlarla kaplı göğsündeydi.

Gamze o sırada, sevdiği adamın gözlerindeki acıyı gördü. Onun da ne kadar perişan olduğunu hissetti. Belli ki bu iki kötü adamın kendisi için gelmiş olması ve Tahir'i bu hale sokmuş olması onu mahvediyordu. Tahir'in nasıl olup da vurulduğunu aklı almıyor gibiydi. Ve zamanı varken Tahir'in neden ateş etmediğini Gamze anlamasa da Akın anlayabiliyordu. Her şey Güney içindi... Kabul edilebilir bir fedakârlık... Aptalca bir hata.

Gamze güven verircesine Güney'in elini sıktı. "Hayır... Ölmüyor!" dedi kesin bir sesle. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama ölmemesi gerektiğini hissediyordu. O ölmemeliydi. Onun daha yaşayacağı çok şeyler vardı. Daha kaç yaşındaydı ki bu adam? Gencecikti... Çok güçlüydü... Dayanıklıydı... Yaralıyken bile hiç belli etmeden ayakta durmuş, Güney'in yumrukları karşısında inlememişti bile. Güney onun yaralandığını anlamamıştı da... Güçlü bir adam olmasaydı, yakın mesafeden göğsüne giren bu mermiyle sarsılması gerekmez miydi? Yaralandığını belli etmesi gerekmez miydi? Kim öyle dimdik ayakta durabilirdi ki? O güçlüydü. Çok dayanıklıydı. "Ölmeyecek hayatım. Ölmeyecek!" diye tekrarladı yine.

"Ölmesin..." diye fısıldadı Güney. Bakışlarını adamdan alamıyordu. *'Allah'ım, ne olursun ölmesin!'* diye yalvardı bu sefer içinden. *'Tahir! Lütfen!..'*

"Ölmeyecek..." dedi Gamze teskin edercesine. Topla hadi kendini... O ölecek adam değil. Güven bana!"

Ambulans sesleri şimdi evin kapısının önündeydi. Siren seslerinin çeşitliliğine bakılırsa birden fazlaydı.

Ve hepsi birden sustu.

Beş altı kişi koşarak içeriye girdiler. Kırık cam parçalarına aldırmadan, yerde yatan adamların yanına koştular. Bir kısmı, çoktan ölmüş olan Mustafa'nın yanına giderken bir kısmı da Tahir'in yanına koştu. Genç bir erkek doktor ile iki hemşire kadındı. Arkadan da sedye taşıyan iki adam girmişti. Ambulans şoförleri olmalıydı.

Akın, Doğan ve Tamer üzüntüyle ayağa kalkıp kenara çekildiler. Hepsinin de yüzü bembeyazdı. Hemen yanlarında Bülent Bey ve Asuman Hanım duruyordu ve onlar da üzgünce doktorun müdahalesini izliyorlardı. Dizlerinin üstüne çökmüş olan doktorun yüzü çok gergindi.

"Göğsünden vurulmuş... Kalbe çok yakın." dedi yavaşça. Sonra kendisini izleyen erkeklere çevirdi endişeli gözlerini. Bu kadar iri

bir adamı onların yardımı olmadan sedyeye koyamazlardı. "Acele edelim. Sedyeye koyalım. Ambulansta müdahale etmeliyiz. Kalbi durma noktasında. Başkası olsa bu yarayla ölmüştü... İyi ki kompres yapmışsınız." dedi.

Onun uyarısıyla hemen erkekler eğildi. Tahir'i bir çocuk hafifliğiyle sırtının ve bacaklarının altından tutup, yanda bırakılan sedyeye yumuşakça koydular. Sonra Doğan ve Tamer kimseye bırakmadan sedyeyi iki ucundan tuttu. Sanki ellerinde ağırlık yokmuş gibi kaldırıp koşar adımlarla ambulansa doğru gittiler.

Akın da bulunduğu yerden lavaboya yönelmişti. Kanlı ellerini hızlıca yıkarken, Güney onların arkasından gitmeye çalışıyordu. Gamze onu tutmakta zorlanıyordu.

"Bırak beni Gamze!" diye yalvardı Güney. Gözyaşları yeniden deli gibi akmaya başlamıştı. "Bırak beni onunla gideyim! Lütfen!"

"Gideceğiz..." diye yumuşakça cevapladı Gamze. "Hep birlikte gideceğiz... Önce ellerini yıka... Yüzünü yıka ve kendine gel. Tahir seni böyle görseydi hiç hoşlanmazdı. Şimdi yapabileceğimiz bir şey yok. Doktorlar her şeyi yapacak..."

İkisi de kapıya kadar yürümüşlerdi bu arada... Tahir'in ambulansa sokuluşunu izlediler. Kır saçlı yakışıklı adamın gözleri... tamamen kapanmıştı artık...

Belki de sonsuza kadar...

32. BÖLÜM

Hastanedeki ameliyat odasının girişinde çok geniş bir salon vardı. Bir sürü de modern oturma koltukları... Özel hastane, hastanın yakınları için her şeyi düşünmüştü. Bekleme salonuna bir su sebili ve otomatik içecek makinelerinden bile konmuştu. Doğan ve Tamer ise makineden almış oldukları çayları çoktan bitirmişler, biraz ileride ayakta duruyorlardı. Ellerinde tuttukları boş bardakların bile farkında değil gibiydiler. Konuşmadan bekliyorlar ve uzun boylarıyla güçlü kuleler gibi gözüküyorlardı. Ancak güçlü olmaları, birbirlerine tıpatıp benzeyen bu iki adamın omuzlarının çökmesine engel olmamıştı. En değerli arkadaşları şimdi ameliyat

masasında can çekişiyordu. Boşluğa bakan gözleri içlerindeki acıyı bir nebze olsun gizliyordu.

Söylendiğine göre Tahir'in yolda iki kere kalbi durmuştu. Ambulans içinde müdahale yapılmıştı. Kaybettiği kanın miktarı çok fazlaydı. Ama daha da önemlisi, yaşamak istemeyen bir adamın kendisini bırakmışlığı vardı onda. Ameliyata alınıncaya kadar gözleri bile açılmamıştı. Tek kelime bile etmemişti. Ambulansa hastane önünde yetişebilen Güney'in, kendisine ne kadar üzgünce baktığını görememişti. Doktorlar tarafından herkese geride kalmaları söylenmiş ve hastabakıcılar onu özel bir yoldan ameliyat odasına çıkarmışlardı. Yetkili bir genç kız ise onların yanına gelerek diğer bir yoldan ameliyathanenin bulunduğu salona kadar eşlik etmişti.

Tahir tek başınaydı… Hiç korkmadığı ölüm ise belki hemen yanında. Ona destek olacak, güç verecek kimse yoktu yanında… Güney onun son halini unutamıyordu. Gözlerinin önünden hiç gitmiyordu. Tahir'in tek kelime bile etmemiş olması çok acıydı. Siyah gözlerin bakışını unutamıyordu. Bir kelime bile etmeden öylece bakmıştı… Sonra gözlerindeki ışık gittikçe sönmüş ve donuklaşmıştı. Yere yatırıldığında bile konuşmamış, boş gözlerle tavana bakmıştı. Zeynep'in ağabeyi bile ölmeden önce birkaç kelime söylerken, Tahir sonuna kadar susmayı tercih etmişti.

Ortada derin bir sessizlik vardı… Herkes düşüncelere dalmış gibiydi.

Akın ile Gamze düşünceli bir şekilde yan yana oturuyorlardı. Güney karşılarındaydı ve o da boş gözlerle ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Gözyaşları kurumuştu. Yolda Tahir'in kalbinin durduğunu öğrendiğinden beri nefes alamaz olmuştu. O andan beri ağlamayı kesmişti genç kadın. Belki de ağlayacak gözyaşı kalmamıştı. Çünkü o kadar ağlamıştı ki, buna hiçbir yürek dayanmazdı. Gözleri iyice kızarmış, kapakları şişmişti biraz. Dudakları hafifçe kıpırdanıyordu. Ettiği duaların sayısını bile unutmuştu.

Güney'in yanında ise Asuman Hanım ve Bülent Bey vardı. Herkes bir saat kadar önce ameliyata giren Tahir'den iyi haberler gelmesi için büyük bir umutla bekliyordu. Ancak ne gelen vardı ne de giden. Minnacık bir iyi habere bile hasrettiler.

Gamze yan gözle sevdiği adama baktı. Akın'ın da yüzü arkadaşları gibi düşmüştü. Üzgündü ve büyük ihtimalle kendisini suçlu hissediyordu. Uzanıp eliyle onun iri elini tuttu. Güç vermek ister

gibi hafifçe sıktı. Genç adam sesini çıkarmadan bu yakınlığı kabullenmişti. Bir süre sonra birazcık konuşmalarının iyi olacağını düşündü. Yoksa Akın'ın her geçen dakika daha da kötü hissedeceği anlaşılıyordu.

"Senin suçun değildi. Bunu biliyorsun." diye fısıldadı ona.

Genç adam da gözlerini ona çevirdi. Güzel lacivert gözler gerçekten de çok üzgündü. İyi bir haber alamamak onu mahvediyordu. Sıkıntılı bir şekilde iç çekti.

"Benim suçumdu." dedi yavaşça. "Benim suçumdu. Daha dikkatli olmalıydım. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmeliydim."

"Hiçbiriniz edemezdiniz." diye itiraz etti Gamze. "Öyle bakarsan… o zaman asıl benim suçum oluyor. Eğer ben seni sevdiğimi söylemeseydim… fotoğrafların da ülke televizyonlarda gösterilmezdi. Bu adamlar da seni böyle kolayca bulamazlardı."

"Ne ilgisi var? Bizler profesyoneliz."

"Sizler insansınız!" Sesi sevgi dolu çıkmıştı. "İnsanlar hata yapar. İnsanlar dikkatsiz olur. İnsanlar her şeyi öngöremezler. Sen de böyle olacağını tahmin edemezdin." Avucundaki iri ele baktı. Öldürmeyi bilecek kadar güçlü, sevmeyi bilecek kadar maharetliydi bu eller… Bir çocuk avutur gibi parmaklarını iyice sıktı. "Üzülme! Kurtulacak ve biliyorsun ki seni hiç suçlamayacak."

"Suçlamayacak tabii." dedi Akın dertli bir sesle. Neredeyse gözleri dolmuştu. "O öyle bir adam değil…" Tahir'in aklına bile gelmeyeceğine emindi.

"Evde bir sorun olduğunu nereden anladınız?" diye sordu Gamze. "Güney mi haber verdi?"

"Evet." dedi genç adam. Derin bir nefes daha aldı. "Evden çıktığımızda Tahir sivil bir arabada üç kişinin oturduğuna dikkat etmiş. Uzaktaymış ama onun gözleri çok keskindir. Önce şüphelenmemiş. Sanırım sivil arabada polis kıyafetleri ile oturmaları onu huzursuz etmiş. Yolda Güney'i aradı. Eve kim gelirse gelsin kendisini aramasını söyledi. O sırada Güney mutfakta tek başına kahve yapıyormuş galiba. Sana belli etmemesini de söyledi yanımızda."

Gamze başını salladı. "Yani ben kapıyı açmaya gittiğimde Güney o yüzden mi ortadan kayboldu?"

"Evet. Önce ben dâhil hepimiz Tahir'in fazla şüpheci olduğunu düşündük. Evin korunaklı olduğunu da unutma… Ayrıca işin doğrusu ben senin yüzünden Zeynep'in ailesini unutmuştum… "

Genç kadın onun elini yine sevgiyle sıktı. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Polis şeklinde geleceklerini tahmin edemezdin. Ben hiç etmemiştim. Çok inandırıcıydılar."

"Bir tanesi gerçek polismiş zaten."

"Evet, kimliğine bile baktım. Hepsi çocukluk arkadaşlarıymış. Peki, Güney sizi arayınca ne yaptınız?"

"Tahir, Güney'e birisi gelirse ortada gözükmemesini söylemişti. Kesin bir terslik olduğunu hissederse de hemen telefon açmasını istemişti. Sanırım adamlar seni itekleyip zorla içeri girmiş. Güney telefon açtığında endişeliydi. Tahir ondan ortada gözükmemesini istedi ama Güney aşağıya inmek zorunda olduğunu, yarım kalmış kahve fincanlarından üç kişi olduklarının anlaşılacağını söyledi. Yine de ortaya çıkmak için son ana kadar bekleyeceğini ekledi..."

"Çok akıllıca davrandı." dedi Gamze de. "Elinde el örmesi bir bluzla, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi aşağıya indi. Ondan bir tane de bana örebileceğini söylüyordu. Şaşkınlığı bile gerçekti."

"Eh! Bunca zamandır Tahir'i başarıyla kandırdığına göre rol yapmaya alışmış olsa gerek!" diye homurdandı Akın. "Meğerse ondan nefret ediyormuş. Sen de duydun."

"Akın!" dedi genç kadın üzgünce. "Lütfen! Böyle söyleme! Anladığım kadarıyla Güney'in bir erkek kardeşi öldürülmüş ve bunu yapanın, yani kardeşini öldürenin Tahir olduğunu sanıyor. Ben böyle bir şeyler olduğunu hissetmiştim zaten. Bu çok feci... Düşünsene o kim bilir ölen gencecik kardeşi için neler hissetti? Öfke duyması normal. Ayrıca o adam ölürken, ona kız kardeşinin adıyla seslenince çok etkilenmiş olmalı... Tıpkı kendi kardeşi gibi... Ve şimdi de... Ve şimdi de..."

"Şimdi de ne?" diye sordu Akın merakla.

"Kendisi ile savaşıyor..." diye mırıldandı genç kadın yavaş yavaş. "Nefreti ve sevgisi arasında kalmış... Bence o Tahir'e, patronu olmasından başka, nefret ettiği adam olmasından başka, daha güçlü hisler duyuyor..." Gözünün ucuyla hiç kıpırdamayan, hiç konuşmayan sarışın güzeli süzdü. O üzgün ve perişan haliyle, üzerindeki kanlı kıyafetleriyle bile çok güzeldi. Fakat bir kadın olarak onun içten içe ağladığını hissedebiliyordu.

"Laf! Nefret eden bir kadına asla güvenmem. Ben ne olduğunu tam bilmiyorum. Yani Tahir'in onu neden hâlâ yanında tuttuğunu... Ama Tahir'in yerinde olsam onu çoktan işten çıkarmıştım."

"Çok acımasızsın!" dedi Gamze. Güleç yüzlü sevgilisinin isterse acımasız olabileceğini biliyordu zaten. Kendisini terk edip gitmemiş miydi? "Tahir'e bu konuda baskı yapmayın lütfen! Güney kötü bir kız değil." dedi içtenlikle. Buna yürekten inanıyordu. Böyle etkileyici, insana huzur veren bir kadın kötü olamazdı. Akın ise sesini çıkarmadan yere bakıyordu. Genç kadın onu kolundan tutup sarstı. "Tamam mı bak? Hadi aşkım! Söz ver. Güney olmasaydı eğer... sen... ben... hepimiz ölmüş olurduk belki. Size o haber vermedi mi? Öyle zeki olmasaydı her şey başka türlü olabilirdi."

"Orası öyle." diye yavaşça onayladı genç adam. "Çıldıracağım sandım. Sana bir şey olursa ölürdüm ben de."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gamze. Böylesine kötü bir zamanda bile adamın söylediği bu sözler, içine biraz ferahlık getirmişti. Tabii, Akın bu soruya çoğu erkek gibi cevap vermedi. "Peki sonra ne oldu?" diye sordu Gamze. "Hemen geri mi döndünüz?"

"Evet. Allah'tan fazla uzaklaşmamıştık. Trafik vardı. Hızla geri döndük ve evin biraz berisinde indik. Tahmin ettiğimiz gibi sivil arabada yaşlı bir adam oturuyordu. Zeynep'in babasıydı. Oğluyla o polis bozuntusunu sizin yanınıza göndermiş. Biz de ikiye ayrıldık. Onun oğluna haber vermemesi için birilerinin onu önceden etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. İçerideki kadınlar da bize ait olduğu için Tahir ile ben eve girmeye karar verdik."

Gamze yine hüzünle gülümsedi. "Çok tatlısınız! Demek size aidiz ha? Demek Tahir de girmek istedi ha?"

"Evet. Sanırım o sinsi sarışına gerçekten değer veriyor. Tahir de en az benim kadar kızgındı. Onun bir balkona öyle çabucak tırmandığını hiç görmemiştim."

"Alarmların kapalı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Tahmin etmiştik sadece... Biz de bir eve gizlice girseydik, yapacağımız ilk şey o olurdu. Babana emniyeti açısından kapıda beklemesini söyledik. O sırada Zeynep'in babası, Tamer ve Doğan'ı dikiz aynasından fark etmiş. Akıllı adamlar. Arabayı her yeri görecek şekilde açığa park etmişlerdi. Onları görünce arabadan inip kaçmaya çalışmış ama Doğan peşinden koşup yakalamış. Tamer de belki bize yardım lazım olur diye eve tek başına girmiş sanırım. Hepsi bu..."

"İyi ki gelmiş... Tamer olmasaydı şimdi Tahir kesin ölmüş olurdu değil mi?"

Akın alnına dökülen saçlarını geriye itti. Canı hâlâ sıkkındı. "Kesin." dedi yavaşça. "Ve belki Güney de… Ve annen de… tabii." "Çok şükür iyiler. Tahir de iyi olacak eminim. Nasıl bilmiyorum ama bunu kalbimde hissediyorum."

"İnşallah!" dedi genç adam sadece. Genç kadın ona sokuldu. Başının kıyısını hafifçe omzuna yasladı.

İkinci saatin başlarıydı. Bazı polisler ve bir savcı gelmişti yanlarına. Savcı, ayaküstü, erkeklerle konuştu. Polis komiseri de yanlarındaydı. Sonra belli ki ifadeleri sonra almak üzere çıktılar. O esnada da ameliyathaneden iki doktor çıktı. İkisi de kırk yaşlarında ve zeki bakışlılardı. Herkes ayağa fırladı. Sadece Güney ile Gamze biraz arkada kalmışlardı.

"Durum nasıl doktor?" diye sordu Akın öndekine.

Adam başını salladı. "Kurşunu çıkardık. Göğüs kafesine zarar vermiş. Kalp damarlarının yanından geçmiş. Çok şükür, hasar vermemiş. Fakat çok kan kaybetmişti. İşimiz artık Allah'a kalmış. Bünyesi güçlü birisine benziyor. Vücudunda böyle yara çok. Affedersiniz ama bu adam ne iş yapıyor? Asker falan mı?"

"Hayır. Basit bir işadamı." dedi Doğan donuk bir sesle. "Onun için başka ne yapılabilir doktor?"

"Hiçbir şey… Biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Başka bir doktorun yapabileceği bir şey yok. Şimdi yoğun bakımda… Dediğim gibi, güçlü bir bünyesi var. Eminim bunu da atlatacaktır. Ben ümitliyim. Siz de ümitli olun ve dua edin."

"Peki, onu görebilecek miyiz şimdi?" diye sordu Tamer.

"Şu an için değil." dedi doktor. "Yoğun bakımda zaten… Kendisine gelsin, bakarız. Tavsiyem, evinize gidin. Bir gelişme olursa size haber verilecektir. Hatta söz veriyorum, bunu ben yapacağım. Böylesine hoş bir adamın ölmesine izin vermem. Sürekli kontrol edip gelişmeleri birinize bildiririm."

Tamer doktora telefon numarasını verirken, Doğan da diğerlerine döndü. "Az önce gelen polisler yeni bir gelişmeyi daha söylediler." dedi yavaşça. "Zeynep'in babasını da yakalamıştık ya dışarıda… Polislere teslim etmiştim. Karakolda, sonuncu oğlunun da öldüğünü öğrenmiş. Bir polisin tabancasını aniden çekip alnına dayamış ve intihar etmiş…"

Şimdi ortada yeni bir sessizlik vardı.

Töre yüzünden genç bir kız karnında bebeğiyle ölmüş, iyi bir asker aylarca hapis yatmış, bir ailenin erkeklerinin tamamı ölmüş ve değerli bir adam da ölümle pençeleşir olmuştu.

Bu çirkin hikâyenin tek iyi yanı, Akın ile Gamze'yi bir araya getirmiş olmasıydı. Kader çok garipti…

Herkes toparlanırken, Doğan ve Tamer orada kalmaya karar vermişlerdi. İyi bir haber alıncaya kadar gitmekten vazgeçmişlerdi. Ancak Akın'ın kalmasına müsaade etmediler. O anda bile arkadaşları, Akın'ın vicdan azabıyla orada kıvranacağını tahmin ediyorlardı. Genç adama herkesi eve götürmesini söylediler. Böylece aklının bir şeylerle meşgul olması sağlanmıştı. Akın çaresizce onların isteklerine uydu. Hiç istemese de arabalardan birisinin anahtarını alıp oradan ayrılmak üzere hazırlandı.

Kim giderse gitsin, Güney kesinlikle orada kalmaya kararlıydı. İnanılmaz bir cesaretle erkeklerin karşısında dikeldi ve küçük çenesini havaya kaldırdı. "Ben de kalacağım!" dedi kararlı bir şekilde. Sesi hâlâ üzüntüden titriyordu. Ancak cam mavisi gözleri bunun için herkesle savaşacağını belli ediyordu. Kızarmış aklarına rağmen dirençle bakıyordu.

Tamer ve Doğan'ın kısılmış ve bunu istemeyen bakışları vardı. Fakat şu karşılarındaki sarı bücür, fazlasıyla inatçı duruyordu. Kolundan tutup çekmedikçe yerinden kıpırdamayacağı belliydi. Tamer onun bu duruşunu bir an için karısı Natalia'ya benzetti. Her nasılsa genç kadının inadına saygı duydu. Sesini çıkarmadı. Doğan ise dişlerini sıkmıştı. Yeşil ve mavi gözler birkaç saniye bakışarak savaştılarsa da savaşı Güney kazandı. Genç adam başını öfkeyle salladı ve homurdanarak oradan uzaklaştı. Şimdi orada kavga etmenin yeri olmadığını hepsi de biliyordu.

Durum belli olunca, Akın diğerlerini alıp hastaneden çıkardı. Gamze gitmeden önce Güney'in elini sıkmış ve dirençli olmasını istemişti. Sonra arayacağını söylediğinde, Güney hafifçe gülümsedi ama gözleri hâlâ acı doluydu.

Onlar gittikten sonra pek bir şey değişmedi. Yine sabırsızlıkla Tahir'den bir haber bekliyorlardı. Şimdi yoğun bakımın önündeki geniş bekleme koridorundaydılar. Burada üçlü sıralar halinde dizilmiş sandalyeler vardı. Güney tek başına oturuyordu. Doğan ve Tamer ise genç kadına pek iyi davranmıyorlardı doğrusu. Onunla neredeyse hiç ilgilenmiyorlardı. İkisi de ayakta duruyorlardı. Tamer

hafifçe duvara yaslamıştı geniş omuzlarını. Gözleri aynı Güney'inkiler gibi, yatakta bilinçsizce yatan Tahir'in üzerindeydi. Cam bir bölümden, odanın bir kısmı gözüküyordu. Genç adam odada tek başınaydı. Hiç kıpırdamadan yatıyordu. Gözleri kapalı, kalp atışları oldukça yavaştı. Güney makinedeki o kalp ritminin düşüklüğünden hiç memnun değildi.

Doğan'ın yeşil gözleri Güney'e döndü. Tüm perişan görünümüne rağmen genç kadın hâlâ çok güzel gözüküyordu. Tahir'in ona olan ilgisinin... hatta sevgisinin sebebini tam anlayamıyordu. Evet, o çok güzel bir kadındı. Evet, o gerçekten misafirperver, elinden her iş gelen, az konuşup çok şey anlatabilen nadir özellikte bir kadındı. Evet, Güney çoğu kadından çok daha özel bir kadındı. Ama her şeye rağmen içinde öfke ve nefret barındıran bir kadındı. Kendisi olsa, asla böyle bir kadını yanında barındırmazdı. Aşkından ölse, böyle bir kadına sahip olmak istemezdi.

Yanına gitti. Güney onun gelişi ile gözlerini kaldırdı. Doğan'ın asık suratına baktı. Genç adam hâlâ sert bakıyordu. Bir eliyle uzattığı plastik bardakta mis gibi kokan kahve vardı.

"Al şunu." dedi fazla sert olmayan bir sesle. Daha sert davranmak elinden gelmemişti. Genç kadının perişanlığını görebiliyordu.

Güney sessizce elini kaldırdı. Kahveyi onun parmaklarından aldı yavaşça. "Teşekkür ederim!" dedi pürüzlü bir sesle.

Doğan yaptığından utanmış gibi hemen sessizce uzaklaşmıştı oradan. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Kahve iyi gelmişti gerçekten. Güney ise sürekli Tahir'i izliyordu. Kalp atışları hâlâ düzensizdi. Geniş göğsü neredeyse hiç hareket etmiyordu. Aklına onu daha önce de böyle gördüğü gelmişti. O zaman bile şu anki durumundan iyiydi. Gerçekten de çok kan kaybetmişti. Vurulduğunu fark etmiş olsaydı, bu kadar kötü olmasını engelleyebilirdi belki.

İç çekti. Kahvesinden son bir yudum alıp ayağa kalktı. Biraz ilerideki çöp kutusuna attı. Dönüp yine camın önüne gitti. Bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Tamer ve Doğan birbirleriyle bakıştılar. Bu sefer Güney'in hali ikisine de dokunmuştu. Kararsızca bakışan iki erkek, yine de hemen teslim olmak istemiyorlardı. Hâlâ Güney'e güvenemiyorlardı.

Güney'in telefonu çalınca, eli isteksizce pantolonunun cebine gitti. Açmadan önce ekranına baktığında Gamze olduğunu gördü. Kulağına götürdü.

"Alo?" diye mırıldandı üzgün sesiyle.

"Alo? Güney!" diye konuştu Gamze karşı taraftan. "Ben Gamze. Durumda bir gelişme var mı? Burada meraktan öldük."

"Henüz yok Gamze." dedi Güney neredeyse ağlamaklı bir sesle. Genç kadının sesini duyunca birden içlenmişti ve ağlama moduna geçmişti. Özellikle Doğan ve Tamer de kendisine karşı bayağı mesafeli davrandığı için, canı daha da yanıyordu. Öylesine yalnızdı ki... Ona destek olan, acısını azaltmaya çalışan hiç kimsesi yoktu. Tüm erkekler bir anda Gamze ve Akın için birlik olurken, kendisini yalnızlığa terk etmişlerdi. Hiçbirisi onu anlamaya çalışmıyordu. Gerçekten fena yıpranmıştı. Ağlamak istemiyordu ama gözünden kayan bir damla yaşa engel olamamıştı.

"Üzülme hayatım. Kurtulacağına eminim. Henüz bir kötü haber almadık değil mi? Bundan sonra da almayacağız. Her dakika onun yaşama şansını arttırıyor."

"Biliyorum." diye iç çekti Güney. Gözleri hiç kıpırdamayan geniş göğüsteydi. Neredeyse nefes bile almıyordu Tahir. "Biliyorum ama... çok korkuyorum Gamze. Ölmesini istemiyorum... Beni kötü bilerek ölmesini istemiyorum. Bana kırgın ölmesine dayanamam... Ben... Ben... onun ölmesine... dayanamam."

Sesi öylesine üzgündü ki, Gamze ne diyeceğini bilemeden bir an duraklamıştı. Sonra onun da iç çektiğini duydu Güney. "Tamam. Üzülme! Bence ölmeyecek," dedi Gamze dostça bir yumuşaklıkla. "O gerçekten çok güçlü bir adam. Bu tip yaralara alışık bir adam."

"Mesele... Mesele bu değil." dedi Güney biraz hıçkırarak. Bir türlü Tahir'in bakışlarını gözünün önünden çekemiyordu. Zorla kapalı tuttuğu dudaklarından kan sızarken bile konuşmamıştı. Sanki yediği kurşun yetmezmiş gibi, bir de Güney'in sözleriyle vurulmuş gibiydi. Öylesine hayal kırıklığı ile bakmıştı ki. Öylesine ölmek ister gibi bakmıştı ki. Ölmek istemeyen bir adam kendisini savunurdu. Hiç değilse vurulduğunu belli ederdi. "O yaşamak istemiyor Gamze..." dedi içli bir sesle. "Bunu biliyorum. Yaşamak istemediğini biliyorum. Benim yüzümden... Söylediklerim yüzünden... Ben nasıl o lafları söyledim? Nasıl kendimi kaybettim?"

"Güney..."

"Ama... ama dimdik ayaktaydı. Sen de gördün. Sapasağlamdı... Ve o adamı yerde görünce... ben... dayanamadım... Ve o adam

benden özür diledi… Ölürken özür diledi… Beni kardeşiyle karıştırdı ama bu bana çok dokundu…"

"Hepsi geçti Güney! Hepsi geçti… Senin düşündüğün gibi olmadığına eminim. Eminim ki yaşamak istiyordur… Sadece… yarası çok kötü bir yerde, Başkası olsaydı çoktan ölmüştü demedi mi doktor? O ölmeyecek ve biz de bu korkunç olayı gülerek hatırlayacağız. Eminim ileride hepimiz onun kurşun yediğini bile belli etmeyen, ne kadar güçlü bir adam olduğunu hatırlayıp gülümseyeceğiz…"

Öyle mi olacaktı acaba? Güney emin değildi. Bir damla yaş daha kaydı gözlerinden. Tahir iyileşse bile bir daha kendisine asla güvenmeyecekti. Bunu hissediyordu. Onu aylar içinde tanımaya başlamıştı. Onun kadını olmuştu. Artık bakışlarından bile neler düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Evet. İnşallah!" dedi Gamze'ye. "Belki… ileride ben olmam. Beni… kovarsa kovsun! Umurumda değil. Yeter ki o iyileşsin… Ben onu şimdi buradan görebiliyorum… Camın ardındayım. Kalp atışları öyle düşük ki…"

"Moralini bozma… Ağlama hadi…" diye ona güç vermeye çalıştı Gamze.

Ağlamamak Güney'in elinden gelmiyordu ki. Sonra mavi gözleri kısıldı. Dikkatini bir şey çekmişti. Gözleri kalp atışlarını gösteren rakamlara takıldı. Bu yanlış olmalıydı.

"Gamze… Gamze… bir saniye…" dedi telaşla. Hatta sesinde inanılmaz bir korku vardı. Bakışları Tamer ile Doğan'a döndü. "Tamer… Doğan…" İki erkek de genç kadın rahat konuşsun diye biraz uzaklaşmıştı. Ama onun kendisine baktığını hisseden Tamer de önce ona bakmış, gözlerindeki korkuyu görünce, hemen başını odanın içine çevirmişti. Keskin gözleri kalp atışlarının azaldığını ve ritmi gösteren çizgilerin artık zayıfladığını görmüştü.

Kapıya doğru atılan Güney'i engelleyen ise Doğan'dı. Genç kadın çırpınıp duruyordu. Ama içeriye girmesinin bir anlamı olmayacağını düşünemiyordu. Doğan'ın güçlü kolları onu engellerken, Tamer'in hemen birilerine seslendiğini duydu. Kulağının dibinde ise "Tamam. Sakin ol Güney! Her şey düzelecek." diyordu Doğan. "Ama sakin ol ne olur!" Ona arkasından sarılmıştı. Şimdi daha müşfikti. Onun da sesi acı doluydu ama bir erkek gibi dirençliydi. Güçlüydü… Genç kadının kafasının üzerinden, içeriye doluşan doktor ve hemşirelere bakıyordu.

Güney telefondaki Gamze'yi unutmuştu. "Güney! Ne oldu Güney?.. Güney bana cevap ver! Neler oluyor?" diyordu kadıncağız telefondan. Ahizeden bile endişeli sesi hissediliyordu. Güney'in hıçkırıkları onu ve evdeki diğerlerini endişelendirmiş olmalıydı.

Güney donmuş parmakları arasında kalan telefonu kulağına götürdü. Çırpınmayı kesince, Doğan onu yine serbest bırakmıştı. İkisi de camın ardından, yapılanları acıyla izliyordu. "Ölüyor Gamze… O ölüyor…" dedi genç kadın kesik kesik. Sesi fısıltı gibiydi. "Kalp atışları durdu… Allah'ım! Yapma ne olursun!" Hıçkırıkları iyice artmıştı. Ancak sessiz hıçkırıklardı bunlar. Çocuk gibi fısıldayıp duruyordu. "Ölmesin! Ölmesin!"

Gamze'nin kendisine bir şeyler söylediğini duyuyordu ama tam anlamıyordu. Kendi kendisine konuşup duruyordu. Sonra Gamze'nin biraz yükseltilmiş kızgın sesini duydu. "Güney! Lütfen kendine gel ve bize ne olduğunu anlat."

"Doktorlar… Doktorlar… ona şimdi… şok uyguladılar…" dedi Güney. Sesi inanılmaz pürüzlüydü. Konuşmak bile çok zordu onun için. Elinde olsa telefonu kapatacaktı ama onların da meraklandığını hissediyor ve bunu yapamıyordu. Ayrıca telefondan bile olsa Gamze'nin desteğine ihtiyacı vardı. Sonra genç kadının gözleri ışıldadı. Doktorlar memnun bir yüzle Tahir'in üzerinden doğrulmuşlardı. Herkesin bakışları yine kalp atışlarındaydı. Grafik çizgileri de yeniden düzene girmişti. "Allah'ım! Allah'ım! Oldu Gamze." dedi genç kadın sevinç içinde… Fakat sesi bile yeterince çıkamıyordu. "Yaşasın!.. Kalbi!.. Şimdi kalbi yine atmaya başladı. İkinci şokta kalbi yeniden atmaya başladı…"

Gamze'nin ne kadar rahatladığı ise sesinden belliydi. "Çok sevindik hayatım… İnan bana çok sevindik. Şimdi durumu nasıl?"

"Atıyor! Çok şükür kalbi hâlâ atıyor." dedi Güney sevinçle. "Çok zayıf ama atıyor işte."

"Hayata tutunacak Güney! Bunun için uğraşıyor o. Ölmeye falan çabalamıyor." dedi Gamze. "Bence ona, senin de bunu çok istediğini hissettir… Bir fırsatını bul ve hissettir."

Güney ne diyeceğini bilemiyordu. Bunu ona nasıl hissettirecekti ki? Onun için ne yapabilirdi ki? Eli kolu bağlıydı. Daha kendisine bile gelmemişti. Hoş, gelse bile Doğan ve Tamer'in onun yanına girmesi için izin vereceklerini sanmıyordu. Haksız da değillerdi.

Telefonu kapattı ve camdan içeriye bakmaya devam etti. Genç adamın hâlâ nefes alması harika bir duyguydu.

Akşam olmuştu artık. Doktor sık sık gelip gidiyordu. Tahir ile özel olarak ilgilenen doktor, Son gelişinde bir an duraklayıp, merakla bekleyen üç kişiye bakmıştı. İki inanılmaz yakışıklı erkeğin ve tarif edilmekte bile zorlanılacak güzellikteki bir sarışının orada yatan uzun adam için ne kadar perişan olduklarını görebiliyordu. Ciddi bir tavır ile konuştu sonra.

"Her geçen saat yaşama şansı artıyor diyebilirim." dedi yavaşça. "Ve bence… içinizden bir kişi yanına gidip onunla konuşabilir. Ama sadece biriniz… Bunun ona faydası olabilir. Bilinçaltından desteğinizi hissedebilir. Gerçekten çok kan kaybetmiş. Yeterince kan ve serum verdik tabii. Şimdiye kadar bir belirti görmeliydik ama nedense tedavisi bize cevap vermiyor."

Kimse konuşmuyordu…

Daha fazla söyleyecek bir şey yoktu. Doktor üçüne de öyle bir bakıp döndü. Uzun adımlarla uzaklaştı.

Sessizlik fazla uzamadı. Güney yalvaran gözlerle iki erkeğe bakıyordu. Doğan ve Tamer ise onun bu bakışını görmeden kısa bir an için birbirleriyle bakışmışlardı. Her ikisi de birbirlerinin düşünceleri kendi düşüncesiymiş gibi hissedecek kadar birlikte dolaşmışlardı. Birlikte sayısız maceraya atılmışlardı. Ve şimdi yeni bir macera daha vardı karşılarında… Tahir'i bir şekilde kurtarmalıydılar. Doğan belirsizce başını eğip onayladı. Tahir'in yanına kimin gideceği belli olmuştu.

Tamer başını çevirdi. Sert hatlı ciddi yüzünde hâlâ Güney'e karşı bir soğukluk vardı. O güzel kahverengi gözleri genç kadının yanaklarındaki yaşları süzdü önce. Gözlerindeki soğukluk azaldı yavaşça. Biçimli dudakları aralandı.

"Sen gidiyorsun." dedi yavaşça. İki erkek de biliyorlardı ki yıllardır kardeş gibi yaşamalarına rağmen, Tahir'in… bu beyaz saçlı kadına ihtiyacı vardı.

Güney'in ıslak gözlerindeki sevinç ve minnet ifadesi görülmeye değerdi. Konuşmadı… O, sessizce konuşan, anlamlı gözlere sahipti.

Genç kadın camlı kapıyı açıp içeriye süzüldüğünde, heyecandan ne diyeceğini bilemiyordu. Onunla ne konuşacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ama içinden geçenleri söylemeye kesin kararlıydı. Toparlayabildiği tüm düşüncelerini aktaracaktı.

Önünde durdu. Onu süzdü bir süre… Pırıl pırıl tıraşlı yakışıklı yüzünü… Upuzun kirpiklerini… Kaslarla kaplı göğsünü… Orada bazı alıcılar vardı. Merminin girdiği yere pansuman yapılmıştı. Çok büyük bir pansuman değildi. Minicik bir kurşunun yaptığı şey ise inanılmazdı. Ayrıca sol kolunun üst kısmında da bir bant vardı. Merminin sıyırıp geçtiği o yere dikiş atılmış olmalıydı.

Uzanıp eline dokundu. Kaldırıp tutmaya korkmuştu. Bir şeyi ters yapıp bozmaktan korkuyordu. Bileğindeki serumu gevşetip çıkartabilirdi.

"Tahir!" dedi ona. Tabii ki genç adam cevap bile vermemişti. "Tahir!" diye yine sevgiyle fısıldadı. "Ölmediğin için… o kadar mutluyum ki!" Özür dilemek anlamsız olacaktı. Bu basitçe özür dilenerek geçiştirilecek bir şey değildi. "Ne sandığını biliyorum…" dedi yavaşça. "Senden nefret ettiğimi sanıyorsun. Bu… Bu doğru değil. Ben… senden asla nefret etmedim. Yani seni tanıdıktan sonra asla… Hastanedeki o adamın… sen olduğunu bilmiyordum. Ama seni büronda görmeden çok önce bile… ben senden… hoşlanmaya başlamıştım. O yılbaşı gecesinden beri…"

Odada cihazın sesi geliyordu sadece. Kalp cihazının düzenli sesi dışında, Tahir'den hiçbir tepki yoktu. Güney'in acılı dudakları kıvrıldı biraz.

"Komik değil mi? O yılbaşı gecesi… çok etkilenmiştim senden…" Parmak uçları sevgi ile iri elinin üzerinde gezindi. Dışarıdaki iki erkeğin onu dikkatle izlediğinin farkında değildi. "Ve seni büronda ilk kez gördüğümde… *'Bu hiç iyi değil'* diye düşünmüştüm. Bunu biliyor musun? Öylesine yakışıklı ve… güçlüydün ki." İç çekti. "Korkuttun beni… Ben senin gibi erkeklere alışık değilim. Kimse alışık değildir. Sen çok… farklısın. Buz olmuş toprağa işleyen güneş gibisin. Ve…" Acı bir şekilde gülümsedi. "Ve usul usul içime işledin. Sözde senden intikam alacaktım. Sözde yemin etmiştim. Onun yerine seninle seviştim. Hep amacımın sana yakınlaşmak olduğunu savunuyordum. Yakın olacaktım ve bir gün nasılsa intikamımı alabileceğim bir fırsat yakalayacaktım."

Gözleri onun cansız suratında gezindi. Hiçbir kıpırtı yoktu.

"Peki sonra ne oldu?" Yeniden gülümsemeye çalıştı. "Kır saçlarına âşık oldum… Gülümsemeyi beceremeyen o güzel dudaklarına… Sert ışıklı gözlerinin içindeki insancıllığa kaptırdım kalbimi. Kendinden başka herkesi düşünmene… Dostların için kendini feda

edecek kadar yürekli olmana... Bütün artıların eksilerinin önüne geçti kolayca. Yalan söylemeyeceğim. Bunu bana yaptığın için kızgınım sana. Kardeşimi vuran bir adama âşık olmak ister miydim sanıyorsun? Ne kadar direndim biliyor musun? Asla bilemezsin. Kendimden ne kadar iğrensem de... seni sevmekten kaçamadım. Her gün beni daha da kendine çektin. Daha da bağladın. Hiç kurtulamayacağım ve kurtulmak istemediğim derdim oldun..."

Yakındaki sandalyeyi çekip ucuna yerleşti. Böylece yüzü ona daha yakın olmuştu. Hafif öne eğildi. Sevgi ile süzdü onu. Genç adam yakından daha da etkileyici duruyordu. Kim bilir kaç gece uyumamış, onun bu yakışıklı yüzünü seyretmişti. O uyurken gizlice yapmıştı bunu... Kendisine hep bahaneler yaratmıştı onu seyrederken. Ama onu sevdiğini kendisine bile asla itiraf edememişti.

"Tahir!" diye sevgiyle fısıldadı. Gözleri iri damlalarla dolmuştu. "Sevgilim... Sevdiğim adam... Benim koca adamım... Bana ne dersen de... sesimi çıkarmayacağım. Sana söz veriyorum. Beni yanından uzaklaştırmana bile bir şey demeyeceğim. Lütfen iyileş! Yeter ki iyileş! Ne olur yine gözlerini aç... O güzel siyah gözlerinde kendisini kaybeden bu kadına biraz acı. Sensiz yapamayacak bir kadını arkanda bırakmak ister misin? Saçlarımın gerçekten beyazlamasını ister misin? Son nefesine kadar seni düşünecek bir kadına... ölerek daha fazla işkence yapmak ister misin? Beni acılarımla baş başa bırakamazsın. Sensizlikle..."

Gözlerindeki yaşların yere damladığının farkında değildi. Onu artık daha bulanık gördüğünün farkında değildi. Konuşmakta zorlandığını biliyordu sadece...

"Bilsem ki ölmeyeceksin, dünyanın öbür ucuna gidip senden uzak bir ömür tüketmeye hazırım. Sen yeter ki ölme! Benim için olmasa bile, arkadaşların için, ölme! Seni seven bu kadar insan için ölme!"

Tahir hâlâ cevap vermiyordu. Vermediği gibi en ufak bir tepki bile göstermiyordu. Ama kalp atışları eski düzeninde devam ediyordu hiç değilse. Genç kadın şimdilik buna bile razıydı.

Güney'i izleyen Doğan, onun konuştuklarını duymasa da vücut dilinden bir sorun olmadığını hissetmişti. Gidip bir bekleme koltuğuna oturdu. Orada bulunan gazeteye uzandı sıkıntı ile.

Tamer ise hâlâ camdan içeriyi seyrediyordu. Biraz orada durduktan sonra döndü ve o da gidip arkadaşının yanına oturdu. Konuşmadan, gözlerini yere dikti. Beklemekten başka yapacak bir şeyin

olmaması çok kötüydü. Aslında genellikle bu tip belalar kendi başına gelirdi. Sayamayacağı kadar çok ölümden dönmüştü. Neyse ki artık tehlikeli görevleri bırakmıştı. Ama Tahir'in bu şekilde yattığını hiç bilmezdi. Onun başında böyle beklediklerini hiç bilmezdi. Güney'in kardeşinin öldüğü, kendinin ve Tahir'in ölümden döndüğü o patlamada bile, Tahir kolayca ayağa kalkmıştı. Onun bedeninin direncine ve gücüne inanmakla birlikte, bu sıkça olan kalp duruşları onu endişelendiriyordu. İnşallah yanındaki kadının varlığı onun hayata tutunmasına vesile olurdu. Bir yanı... Güney için de eziliyordu çünkü. O sarışının hiç de kolay bir durumun içinde olmadığının farkındaydı. Tıpkı yıllar önce Natalia gibi çaresiz kalmış bir kadındı o.

O sırada Gamze ve Akın, diğerleriyle birlikte çıkıp hastaneye gelmişlerdi. Evde daha fazla kalamamışlardı. Bu sefer Semih ve Gamze'nin kardeşi Gaye de gelmişti onlarla. Yoğun bakım odasının önüne geldiklerinde, Doğan'ın sıkıntıdan gazete okuduğunu, Tamer'in boş gözlerle yerde bir noktaya baktığını gördüler. Güney ise nasıl olmuşsa odaya girebilmişti. Çok büyük bir cam pencereden, içeride yatan adam rahatlıkla gözüküyordu. Güney genç adamın yanına bir sandalye çekip oturmuş, kıpırdamadan duruyordu. Sırtı cama dönük olduğu için yüzü gözükmüyordu.

Doğan onları görünce gazeteyi kenara bıraktı ve oturduğu yerden doğruldu. Tamer de hemen ayağa kalkmıştı.

"Durum nasıl?" diye sordu Bülent Bey içten bir ilgiyle. En çok kafasının yattığı adam olan Tahir'in durumu onu da çok üzmüştü.

"Aynı... Kalbi bir daha durmadı en azından..." dedi Tamer. "Kalp atışları da biraz yükseldi..."

Bu iyi bir şeydi. Kalp atışlarını ölçen elektronik cihazdaki yeşil rakamlar makul düzeydeydi. Akın bunu fark etmişti zaten hemen. Dikkatli gözleri rakamlardan ayrılıp Güney'in üzerine yoğunlaştı. Genç kızın omuzları çökmüştü. Arkasında atkuyruğu yapılmış beyazımsı sarı saçları birazcık dağılmış gibiydi.

"Birimizin içeriye girmesine izin verdi doktor." diye açıkladı Doğan. "Belki faydası olurmuş. Bilinçaltından bizi duyabileceğini söylüyor. Her geçen saatte yaşama şansı artıyormuş. Yine de ayılmadan bir şey diyemiyorlar."

"Kendine hiç gelmedi mi?"

"Hayır."

Şimdi hepsi birden camdan içeriye bakıyorlardı. Tahir uyur gibiydi. O haliyle bile güçlü gözüküyordu. O takım elbiselerin altına gizlenmiş bu kadar kas ve enerjiyi tahmin etmek çok zordu. Ne yazık ki hepsi tek bir kurşun ile tehlike altındaydı.

Güney arkasında bir hareketlilik olduğunu hissetmişti. Başını çevirdi ve camın diğer tarafından bakanları gördü. Gamze de kendisine bakıyordu. Güzel manken çekinikçe gülümsedi. O soğuk görünümlü Gamze'den pek eser yoktu artık. O da Gamze'ye gülümsemeye çalıştı. Yerinden kalktı. Son kez Tahir'e baktı. Söylenecek her şeyi söylemişti… Belki de söyleyememişti… Aklına daha bir sürü cümle geliyordu. Ama kalanını o uyandığında söyleyecekti. Özellikle onu nasıl sevdiğini…

Odadan yorgunca dışarıya çıktığında "Nasılsın hayatım?" diye sordu Gamze.

"Ben iyiyim… Doktor onun da durumunun iyi olduğunu söyledi. Her geçen saat onun lehineymiş."

"Evet, duydum," dedi genç kadın da. Elleri birbirini bulmuştu. Güven verircesine sıkmıştı parmaklar birbirini. Ama o anda genç kadın Güney'in aslında ne kadar üzgün olduğunu yeniden hissetmişti. "Nabız atışları da düzene binmiş."

"Evet… Kendine bir gelse… Keşke kendine bir gelse…" Gamze iç çekti. Tahir'in kendine gelmesi durumunda nasıl davranacağı konusunda endişeleri vardı. Güney de bu endişelere sahip olmalıydı ki, Gamze'nin aklından geçenleri gözlerinden okudu. Zaten hiç de aptal bir kadın değildi… "Ne düşündüğünü biliyorum…" dedi yavaşça. "Bana kırgın olacaktır. Belki… Belki beni artık yanında da istemeyecektir. Olsun. Ben buna razıyım. Yeter ki iyileşsin. Bana kırılsa da kızsa da aldırmam. Geçmişte ne olmuşsa olmuş… Onun ölmesini gerçekten de istemiyorum… Bunu fark ettim."

Yanlarında bir hareket olunca Gamze ona bir şey diyemedi. Aslında niyeti, Tahir kendisine geldiğinde, neler olduğunu ona açıkça sormasını tavsiye etmekti. İkisi de birbirlerinden gerçekleri saklayarak çok zaman kaybetmişlerdi.

"Sen ne istersin?" diye soruyordu Akın. "Yiyecek bir şeyler alacağım. Tost falan… Sanırım biraz daha buradayız ve kimse bir şeyler yemedi…"

"Peynirli bir tost olabilir…" dedi Gamze. Akın'ın bakışları Güney'e dönmüştü. Ona bakarken, genç kadının gerçekten üzgün olduğunu çoktan keşfettiği için, tavrı gayet ılıktı.

"Ben… Benim canım bir şey istemiyor." dedi Güney sıkıntıyla.

"Olmaz öyle şey." dedi Akın sertçe. "Sana da peynirli yaptırayım o zaman. İçecek olarak da kola alayım. Biraz enerji iyi gelir…"

Güney sesini çıkarmadı. Bir süre, herkes gibi o da camın ardından Tahir'i seyretti. Tamer de Akın ile birlikte gitmişti. Ama Doğan elleri ceplerinde, kıpırdamadan duruyordu. Konuşmaları dinliyordu sadece. Çok gerekirse de bir iki kelime ediyordu.

Güney, Doğan'a bakmaya çekiniyordu. Doğan zaten kendisiyle fazla ilgilenmiyordu ama yine de göz göze gelmek istemiyordu. O yeşil gözlerin kendisine suçlarcasına bakmasına dayanamazdı. Sabah Tahir vurulduğunda onun kendisini omuzlarından tutup nasıl kenara çektiğini ve öfkesini gayet iyi hatırlıyordu. Adama hak veriyordu. Hâlâ nasıl olup da Tahir'in vurulduğunu anlamadığına hayret ediyordu. Adamın bir an için gerildiğini hissetmişti ama bunun tabancayı ateşlerken oluşan bir olay olduğunu düşünmüştü. Ve Tahir hiçbir şey olmamış gibi ayaktayken, onun vurulduğunu nasıl akıl edebilirdi ki? Yine de yeterli değildi… Yine de Doğan'ın ve Tamer'in öfkesi haklıydı. En azından Akın kendisine kötü davranmıyordu. En azından o güzel lacivert gözlerdeki bakış kötü değildi. Belki de bir şey bilmiyordu… Ama buna ihtimal vermiyordu. Hatta Gamze'nin bile artık çok şey bildiğinden emindi. Zaten sabah ağzından kaçırmamış mıydı? Kardeşini vurduğu için Tahir'i katil diye suçlamamış mıydı? Bu her şeyi açıklıyordu zaten. Keşke… Keşke o kelimeyi ağzından hiç kaçırmasaydı!

Erkeklerin getirdiği yiyecekler, mecburen yendi. Kimsenin doğru düzgün iştahı yoktu. Güney birkaç ısırıktan sonra tostuyla inatlaşmayı bırakmıştı. Ancak yanan yüreği için serin kola iyi gelmişti doğrusu. Tamamını içti. Bu şekerli sıvı biraz rahatlamasına sebep olurken, ince vücudunun enerji ihtiyacını da karşılamıştı.

Doktor ise gerçekten de sıkça gidip geliyor, sık sık Tahir'i kontrol ediyordu. Herkesin orada beklediğini görünce önce şaşırmış, sonra bir tepki verecek gibi olmuş, sonra boşuna beklediklerini söylemekten vazgeçip gülmüştü.

Her an Tahir'in durumunun daha iyiye gittiğini söylemişti. Güney'in ziyaretinden sonra genç adam gözlerini açmamış olsa da

kalp ritmi normale yükselmişti. Aslında bu kadar da hızlı bir ritim düzelmesi beklemiyordu doktor. Çünkü akşama kadar tedaviye neredeyse cevap vermiyordu. Sebep o sarışın kadının yanına girişi olsun veya olmasın, durum hızla iyiye gidiyordu. Her an Tahir'in kendisine gelebileceğini söyleyip kalabalık grubun yanlarından ayrıldı.

Basit ve sessiz konuşmalarla geçen bir saatin ardından, sabırsızlık neredeyse had safhaya çıkmıştı. Kimse beklemekten sıkılmıyordu. Herkesin gözü sık sık camdan içeriye, Tahir'in kıpırtısız vücuduna kayıyordu. Sabırsızlıkları, onun artık hayata dönmesini istedikleri içindi. Sanki bir mucize olmasını bekler gibilerdi. Her saniye bir çift göz mutlaka Tahir'in üzerinde oluyordu.

İlk fark eden Güney oldu…

Bundan daha doğalı da olamazdı zaten. Bakışlarını onun üzerinden neredeyse hiç ayırmıyordu. Güzel mavi gözlerini süsleyen kaşları hafifçe yukarıya kalktı. Yanlış görüp görmediğinden emin olamadan, nefes bile alamadan Tahir'e bakıyordu. Yerinde biraz gerildi.

"Durun! Bakın!" dedi yavaşça.

Herkes yaptığı işi bıraktı. Konuşmalara ara verildi. Meraklı gözler camın ardına çevrildi yine… Yatakta boylu boyunca yatan Tahir'in bir eli kıpırdıyordu. Çarşafın altında kalan ayaklarında da sanki hareket belirtileri vardı. Bu inanılmazdı. Ama… Ama en inanılmazı... genç adamın gözleriydi. Tahir'in gözleri açıktı… Bir şey anlamaya çalışırcasına tavana bakıyordu…

Herkes birden yerinden fırlayınca, Tahir bir hareketlenme olduğunu hissetti her nasılsa… Başını zorlukla çevirdi.

Cam kapıyı açan Tamer, fazla da rahatsızlık verici olmadan yavaşça yatağa yanaştı. Ardından Doğan girdi odaya… Tahir ikisinin de sırıtan yüzüne bakıyordu öylesine… Sonra arkadan yavaş yavaş diğerleri girdi. Önce Gamze… Sulanmış gözleriyle ona gülümsüyordu. Bir kenara çekildi. Ardından Akın… Sevdiği kadının yanına geçerken gözleri ışıl ışıldı. Arkadaşının yüzüne bakıyordu. Ve sonra Asuman Hanım ve… Güney… İkisi de yatağın ayakucuna doğru gittiler. Asuman Hanım da kendisinden beklenmeyecek bir şekilde gülümserken, Güney oldukça çekinik ama mutlu bir şekilde bakıyordu adama… Ve Bülent Bey… Sevindiği hemen belli oluyordu. Sert bakışları yumuşamıştı… Ve Semih… Az tanıdığı adamın iyileşmesi onu da çok mutlu etmiş gözüküyordu. Gaye ise çok tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Tahir'in bir kaşı hafifçe kalktı…

"Parti mi… var?" dedi biraz yorgun bir sesle.

Kimsenin kahkaha atacak hali yoktu. "Evet. Aptal bir adam için parti veriyoruz." dedi Tamer şakadan soğuk bir sesle. Ama hem onun hem Doğan'ın gözleri çakmak çakmaktı. Bu iki sert erkeğin nasıl bir model olduklarını bilmeseler, sevinçten ağlamak üzere oldukları kolayca düşünülebilirdi. Elbette ki bu mümkün değildi. Hayatları acı ile yoğrulmuş olan insanların ağlayacağını düşünmek saçma olurdu. Sert erkekler ağlamazdı… Muhteşem erkekler ağlamazdı… Ya da… belki ağlamazdı.

Doğan uzanıp arkadaşının zayıf elini tuttu.

"Aramıza hoş geldin dostum! Partimize neredeyse geç kalıyordun." dedi sıcak bir sesle.

Tahir konuşmakta zorlanıyormuş gibi hafif bir nefes aldı. Belli ki kurşunun verdiği acı hâlâ devam ediyordu. "Daha neler!" dedi yavaşça. Siyah gözlerinde yorgun, muzip bir ışık belirdi. Onun da dudakları hafifçe kıvrıldı. "Daha kız isteyeceğiz biz… Kaçırdım mı yoksa?" Yorgun siyah gözleri Gamze ile Akın'a kaydı.

"Hayır… Kaçırmadın…" diye mırıldandı Akın. "Kaçırmana zaten izin vermezdim. Çok işimiz var seninle."

Tahir başın salladı ağır ağır. "Güzel…" Sonra gözleri herkesin üzerinde tek tek gezindi. Bu kadar kişinin sadece onun için buraya doluşmuş olmasına şaşırmıştı. Onların bakışlarındaki ilgiyi, sevgiyi, sevinci algıladı. Yaşadığı ciddi gidip gelmeleri bilmediği için, ona sanki hiçbir sorun yokmuş gibi geliyordu.

Sonra… ayakucunda duran Güney'i gördü. Onun beyazlamış güzel yüzünü süzdü bir an… Gözlerinin içi ve çevresi kızarmış olmasına rağmen, masum bir çekiciliği vardı. Sessizce bekliyordu. Ne yapacağını bilemeyen küçük bir çocuk gibiydi. Ne diyeceğini bilemeyen uzun saçlı bir çocuk… Uzun kirpiklerini ıslatan, sevinç gözyaşları mıydı, üzüntü gözyaşları mı?

Güney gerçekten de siyah gözlerin baskısı altında gergindi. Genç adamın ne düşündüğünü anlamak zordu. Tahir'in her an kendisine bağıracağını ve odadan kovacağını düşünüyordu. Yapsa da asla şaşırmazdı. *Ama hayır!* Tahir medeni bir insandı. Asla bağırmazdı. Son derece sakin bir tonla odadan ve hayatından çıkıp gitmesini isterdi. Bu kadar basit… Kovulma riski altında sevincini bile tam gösteremiyordu. Gözlerini onun siyah gözlerinden de kaçıramıyordu…

Herkes o anda gerilmişti. Hatta Doğan ve Tamer bile… Tahir'in Güney'e olan bakışlarından emin değillerdi. Her ne kadar Güney'e kızgın olsalar da Tahir'in onu herkesin içinde kovmasını ikisi de istemezlerdi. Ve kabul etmek gerekirdi ki iki arkadaşın düşüncesine göre Tahir'in kendisine gelmesinde yine Güney'in etkisi vardı.

Tahir'in dudakları aralandı. Genç kadının kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Güney Hanım!.." dedi genç adam yavaşça.

Herkes nefesini tutmuştu. Bakışlar Güney'in iyice beyazlayan yüzüne döndü. Genç kadın bayılmamak için kendisini zor tutuyordu. Parmakları yatağın önündeki krom demiri deli gibi sıkıyordu ama farkında bile değildi. Tahir kendisine *'Güney Hanım!'* demeyeli o kadar çok olmuştu ki. Kendisine her zaman *'Güney!'* derdi. Her zaman *'Güney!'* Kalabalık yerlerde, iş görüşmelerinde bile…

Gözlerine kadar gelen yaşları zorla engelledi. Nemli kirpikleri kırpıştı. Tahir kendisini odadan kovacaktı. Bu kesindi. Yoksa niye böyle baksındı ki? Niye ona *'Hanım'* diye seslensindi ki?

Olsun. Öyle dese ne olurdu yani? O kendisine gelmişti ya… İyileşmişti ya… Kendi istediği de bu değil miydi? Kendisini şimdi kovsa bile buna aldırmayacaktı. Zaten öyle bir söz vermemiş miydi?

Çenesini biraz kaldırdı gururla. Yaptığının bedelini ödemeye hazırdı şimdi. "Evet, Tahir Bey?" dedi o da ona. İnsanı dinlendiren sesi biraz titriyordu.

Adamın her zamanki gibi çatılı kaşlar ve kısılı gözleri ile bakışı bile çok güzeldi. Genç kadın sevişirlerken üzerine uzanır, o gözleri ve keskin köşeli dudakları öpmeye bayılırdı. Kalın erkeksi kaşlarında dudaklarını gezdirirken çıplak bedenini ona sürtmeyi çok severdi.

"İnşallah…" diye başladı adam. Sesi sakindi ve biraz da ifadesiz. "…İnşallah sen de çiçek ve çikolatayı unutmadın?.. Biliyorsun biz kız isteyen tarafız. Akın bunlarla uğraşamayacak kadar… meşgul olacaktır."

Sesler tamamen kesilmişti. Sanki elektronik cihazların sesi de kesilmişti. Gözler neredeyse Tahir ve Güney arasında gidip geliyordu. Herkes bu son sözlerin ne demek olduğunu kavramıştı.

Güney zorlukla gülümsedi… Gözleri buna rağmen sanki biraz daha dolmuştu. Gamze de gülümsedi. Hatta onun birilerinden gizleyeceği bir gözyaşı yoktu. Akan yaşları silmeye çabalamadı bile. Güney'in acısını ve endişesini herkes gibi o da içinde hissetmişti

çünkü. Tahir'in ne demek istediğini Güney'in de anladığına emindi. Tahir istese onu hayatından çıkarabilirdi… Herkesin içinde küçük düşürebilirdi… Yaptıkları için kızgınlığını ifade edebilirdi. Her şeyi yapabilirdi…

Oysa hiçbirini yapmamıştı.

Sert hatlı yüzünde hiçbir yumuşaklık belirtisi olmamasına rağmen, onu hayatından henüz itelememişti. Adeta ona minik bir zeytin dalı uzatmıştı. Çok küçük, çok zayıftı ama Güney'in tutabileceği bir şeydi en azından…

"Hemen halledeceğim… Tahir Bey!" dedi Güney de.

Bir şey kesindi ki Tahir artık eskisi gibi kendisine yakın olmayacaktı. Bunu hissediyordu. Yanından kovmamıştı ama bundan sonra ne olacağı da meçhuldü. Belki… yalnız kaldıkları bir anda konuşurlarsa… ona her şeyi anlatabilirdi. Onu ne kadar sevdiğini söyleyebilirdi. Onun için her şeyden vazgeçebileceğini anlatabilirdi. Ve hatta… kardeşini bile unutabileceğini…

O sırada durumdan haberdar olan doktor yanında bir hemşire ile geldi. Herkesi nazikçe dışarıya çıkardı. Doktor durumdan memnun gözüküyordu. Yüzünde bir sırıtma vardı. Verdiği sözü tutmanın, iyi bir adamı kurtarmanın verdiği huzur ile doluydu. Odadan çıkarken de herkese gülümsedi.

"Gözünüz aydın… Hastamız gayet iyi… Hatta ne zaman çıkabileceğini soruyor. Böyle bir şey görmedim!" dedi alayla.

"Sorar!" diye homurdandı Doğan. "Hasta olmayı ve yatmayı hiç sevmez."

Bunu Güney de biliyordu aslında. Tahir ayakta durmayı seven güçlü adamlardandı. Kimseye karşı kendisini zayıf göstermek istemezdi. Aklı onun hâlâ kendisine karşı olan mesafeli tavrındaysa da onun kurtulmasının sevinci ile buna aldırmamaya çalışıyordu.

"Peki, şimdi onunla vedalaşın. Dinlenmesi lazım. Ama içeriye kalabalık girmeyin. Sadece veda etmek için…" dedi doktor. "Zaten sizin için de geç oldu. Şimdi doğruca evinize gidin… O da siz de biraz dinlenin. Yanında sadece bir kişi kalsa yeterli…"

Vakit gerçekten de ilerlemişti. İçeriye önce Tamer, Doğan ve Akın girdi. Üç erkek onunla bu yalnızlığı paylaşmaya ihtiyaç duyuyor gibilerdi. Arkadaşlarının karşısında uzun kuleler gibi dikeldiler.

Bir süre sessizce bakıştılar. Tahir'in ciddi bakışları arkadaşlarının da ciddi olan ama sevgi ışıklarıyla dolu gözlerinde gezindi. Onların kendisi için ne kadar endişelendiklerini tahmin edebiliyordu.

Doğan dudaklarını sıktı. Hepsinin de aklında tek bir soru vardı. "Bunu niye yaptın dostum?" diye sordu genç adam yavaşça.

Tahir sessiz kaldı önce. Onun ne demek istediğini anlamıştı. Diğerleri de anlamıştı. Genç adamın gözünün önünden sabahki olaylar geçti hızla. Tabancalı elini kaldırmıştı ama bir türlü ateş edememişti. Sonra Güney'in sözleri gezindi aklında… Kendisinden nefret eden Güney… Kardeşi için hâlâ acı duyan Güney… Ve yabancı bir adamın ölümüne bile içi kan ağlayan, iyi kalpli Güney…

Tamer'i artık o kadar iyi anlıyordu ki… Natalia'ya kırgın olduğu dönemde hissettiklerini şimdi çok iyi biliyordu. Tamer o zamanlar Natalia'dan bahsedilmesinden bile hoşlanmazdı. Onunla ilgili tek kelime etmezdi. Hayatından söküp atmayı tercih etmişti sevdiği kadını… Bunun onun kalbini nasıl acıttığını şu anda daha iyi anlayabiliyordu. Kırgın olduğu bir kadını hâlâ seviyor olmak ne acıydı…

Ne yazık ki kendisi onun kadar cesur değildi. Güney'i neden hâlâ yanında istediğini onlara nasıl açıklayacaktı? Çünkü az önce son söyledikleri ile genç kadının gitmesini istemediğini, işine devam etmesini istediğini açıkça göstermişti. Onu hayatından uzaklaştıramamıştı.

Tahir'in erkeksi dudakları kıpırdamadan durdu bir an…

Gözleri dalgınlığından kurtuldu. Hepsine tek tek baktı. Sonra alçak sesle mırıldandı. "Gözlerini gördünüz mü hiç?" diye sordu biraz yorgun bir sesle. Ama sanki yediği kurşun ve yaşadığı zor saatlerden dolayı değildi yorgunluğu.

Dünyada çok az insanda olan gözlere sahipti o kadın… Erkekler bakışlarını çevirip camın ardından kendilerine bakan Güney'i süzdüler. Güney kendisi hakkında konuşulduğunu tahmin etmişse bile çaresizdi. Dayanılmaz duruluktaki gözleri ile bakıyordu. O gözler herkes için başka bir şey anlatıyordu.

Erkekler huzursuzca kıpırdandı. O şahane, etkileyici mavi gözleri görmemek mümkün müydü? İnsanın kalbine batıyordu adeta…

"Çok güzeller değil mi?" diye devam etti genç adam yine ağır ağır.

Başını çevirdi. O da diğerleri gibi camın ardındaki kadına baktı. Güney şimdi gözlerini yere indirmişti. Tahir ona bakınca elinde olmadan bakışlarını kaçırmıştı. Yeniden yerden kaldırdığında Tahir

hâlâ ona bakıyordu. Bu sefer gözlerini kaçıramadı genç kadın. Sevdiği adamın siyah gözlerine kilitlenip kalmıştı acılı gözleri.

Tahir dudaklarını sıktı. "Çok güzeller… Ama… Ama bazen acı dolu…" diye mırıldandı. "Bazen öfkeli… Bazen çaresiz… Çocuksu… Hayatta tek başına…"

Genç kadın gerçekten de camın ardında yapayalnız duruyordu. Hiç kıpırdamadan… Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi tereddütlü… Belirsizliklerle dolu bir sürecin başlangıcında olan endişeli bir çocuk gibi…

Hiçbirisi konuşmadı. Akın bakışlarını Güney'in işkence eden gözlerinden kaçırmıştı. Doğan duruşunu değiştirdi huzursuzca. Tamer ise sessizce başını eğdi. Sadece dinliyorlardı. Konuşulacak zaman değildi.

Tahir hafifçe gülümsedi arkadaşlarına. "Neden diye mi sordunuz bana?"

Siyah gözleri hafifçe donuklaşmıştı. Sonra iç çekti hafifçe.

Erkekler yine sessizce onun cevabını bekliyorlardı. Cevap onları hiç şaşırtmamıştı.

"Yalnızca gözleri için dostlarım… Yalnızca o güzel gözleri için…"

33. BÖLÜM

Ankara yine soğuktu… Eve dönmek çoğu kişiyi mutlu ederdi belki… Ama Güney'i değil.

Havaalanından eve giderlerken, ikisi de hiç konuşmadı. Tahir sessizdi. Güney de öyle… Aslında ne konuşacağını bilemiyordu. Kaç gündür kısa birkaç cümleden başka konuşma geçmemişti aralarında. Tahir ona artık sevgilisi gibi değil, neredeyse yanındaki bir çalışanı gibi davranıyordu. Kötü değildi. Kaba değildi. İncitici hiç değildi. Hatta Doğan ve diğerlerinin de yumuşadığını hissetmişti genç kadın. Ama Tahir'in yine de mesafeli olması içini parçalıyordu.

Onları karşılayan arabayı bir şoför kullanıyordu. "Güney Hanım'ın evine…" demişti Tahir şoföre. İkisi de arkadaki rahat koltuklarda yan yanaydılar. Ama vücutları birbirine değmiyordu.

Güney kendi evine gitmelerinin direksiyonun başındaki ciddi suratlı orta yaşlı adam tarafından nasıl anlaşılacağını umursamadı.

Dedikodu olacağını aslında pek sanmıyordu. Adamı tanıyordu. Daha evvel de birkaç kere genç kadını eve bırakmıştı. Özellikle Tahir ona bir araba almadan önce… Az konuşan, güvenilir bir adamdı. Ayrıca çoğu kişi dedikodusunu yapamayacak kadar korkardı Tahir'den. Genç kadının asıl umursadığı şey başkaydı. Onun evine gittiklerine göre galiba artık her şeyi konuşma zamanı gelmişti. İstanbul'da kaldıkları süre içinde buna hiç imkân bulamamışlardı çünkü. Gamze'nin evi curcunaydı. Öyle ki, Tamer eve gidemeyince, karısını ve çocuğunu getirtmeyi tercih etmişti. Ve Natalia bu kalabalık eve gelirken bir de sürpriz yapmıştı. Yanında Doğan'ın annesini de getirmişti.

Doğrusu Doğan, annesini karşısında görünce çok şaşırmıştı ama yine de hayırlı ve seven bir evlat gibi annesine sarılmıştı. Doğan'ın annesi Süheyla Hanım yaşını hiç göstermeyen, uzun boylu, güzel bir kadındı. Kır saçları ona çok yakışıyordu. Erken kırlaşmış olmalıydı ve boyatmayı tercih etmediği de anlaşılıyordu. Aynı oğlu gibi olan yeşil gözleri ile evdekilerin hemen sevgisini kazanmıştı. Oğlundan daha sıcak ve yumuşak baktığı kesindi.

Güney, Doğan'ın annesine hayran kalmıştı. Oğluna annelik ve babalığı aynı anda yapabilen güçlü bir kadın olduğu belliydi. Orada kaldıkları süre içinde Güney hem Süheyla Hanım'dan hem de Gamze'nin annesi Asuman Hanım'dan ciddi yakınlık görmüştü. Bu da azıcık moralini toplamasına yaramıştı. Yoksa hastaneden çıkarılan ve eve getirilen Tahir'in yakınlığı neredeyse sıfır gibiydi.

Kız isteme töreni ise eğlenceli ve şamatalıydı. Akın'ın yakışıklı kuzeni Yavuz ve güzel karısı Merve ile tanışmışlardı. Onlar da İzmir'den gelmişti. Yavuz ile Akın birbirlerine ciddi anlamda benziyorlardı. Merve ise bir başka güzel olan, şahane bir kadındı. Çiftin bir de Tolga isimli, üç aylık erkek bebekleri vardı. Evdeki bebek sayısı Natalia'nin oğlu Turan ile ikiye çıkınca, ortam daha da keyifli olmuştu. Ama işte o karmaşa içinde bir türlü Tahir ile yalnız kalamamışlar ve hiçbir şey konuşamamışlardı.

Hastanedeki ilk gece bile Tahir onunla konuşmamıştı. Hatta herkesi gitmesi için zorlarken, onun da gitmesini istemişti. Yanında kimseyi istememişti. İyi olduğunu söylemişti ısrarla. Belli ki yalnız kalmak istiyordu.

Araba evinin önünde durduğunda, genç kadın düşüncelerinden sıyrıldı. İkisi de konuşmadan arabadan indiler. Tahir genç kadının valizini dışarıya çıkmış olan şoförün elinden aldı. Kendisinden

komut bekleyen şoföre, eve taksiyle döneceğini ve onun da eve gitmesini söyledi. Adam saygılı bir şekilde onaylayınca, ikisi birden apartmandan içeriye girdiler. Asansörde Güney'in yan tarafında duran Tahir sessizdi. Gözleri Güney'in kat düğmelerine bakan yüzündeydi. Tıpkı aylar önceki gibiydi. Genç kadın onun tüm gücünü ve haşmetini hissediyordu. Ve mükemmel bir şekilde gizlediği öfkesini… Bu öfkenin patlamasının an meselesi olduğunu da biliyordu.

Evin içine girince lambaları yaktı. Kenara çekilip onun da girmesini bekledi. Genç adam elindeki valizi yere bırakmıştı. Yeni siyah kabanını askıya asıncaya kadar Güney de kapıyı kapatıp pencerelere yöneldi. Evin içi biraz havasız kalmıştı. Birkaç dakika açarsa bir sorun olacağını sanmıyordu. Ev hemen soğumazdı. Kaloriferlerin yandığı ise evin sıcak olmasından belliydi.

Genç adam da onun peşinden içeriye girdi. Küçük ama sevimli ev, şimdi daha yaşanır olmuştu. Genç kadın maaşının bir bölümünü evindeki eşyaları yenilemekte kullanmıştı. Birçok şey yeni sayılırdı. Hem bu ev hem de genç adamın kendi evi, gerçekten de daha zevkli bir hale kavuşmuştu uzun zamandır.

Birkaç pencere açan Güney onun yanına gelip gözlerinin içine baktı. "Bir şeyler pişirmemi ister misin?" diye sordu yavaşça. Hava kararmıştı. Büyük ihtimalle genç adam acıkmıştı. Fakat onun hemen gitme ihtimali de vardı. Belki de sadece konuşacak ve gidecekti.

Genç adam saatine baktı. Yemek yeme vakti yaklaşmıştı. Başını salladı. "Peki, olur…" diye mırıldandı ciddi bir ifade ile.

"Hazırlarım şimdi. Sen de istersen içeride biraz otur. Yaran kanamasın…"

Genç adam omuz silkti. "Beni düşünüyormuş gibi yapmana gerek yok. İyiyim ben… Ama birkaç telefon etmem lazım. Oturma odasında olacağım."

Güney'in yüzü değişmişti azıcık. Hafifçe beyazladı. Başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. Galiba artık buna alışmalıydı. Hem onun bu incitici sözlerine hem de bu mesafeli tavrına… Üzgünce dönüp mutfağa gitti. Dolabı açıp neler yapabileceğine baktı. Onun etli şeyler sevdiğini biliyordu. Şimdi ona kolayca yapabileceği ne vardı acaba?

Dolapta hazır kavurma olduğunu hatırladı. Acil durumlar için almıştı çünkü. Tahir'in ne zaman eve geleceği ve ne zaman acıkacağı belli olmuyordu. Diplerde bir yerde duran pişmiş eti buldu ve bir tava içinde ısıtmaya bıraktı. Onun yanına da salata hazırlamaya

girişti. Domates ve soğanları keserken, ekmek olup olmadığını düşünüyordu. Ekmekliğe baktığında, dayanıklı ekmek dilimleri olduğunu gördü. Bu şimdilik Tahir'e yeterdi. Kendisi fazla bir şey yiyebileceğini sanmıyordu çünkü.

Sofra hazır olduğunda Tahir de mutfağa girmişti. Sessizce genç kadının son hazırlıkları tamamlamasını izledi. Sonra yürüyüp masada her zaman oturduğu yere oturdu.

Yemek de çok sakin geçiyordu. Sadece Tahir'in açtığı televizyondan gelen kısık bir ses vardı. Genç adam haberleri izliyordu arada sırada. Onun da çok iştahlı olduğu söylenemezdi. Haberler bitmek üzereydi. Spiker ülkeyi saran soğuk havanın yakında gideceğini müjdelerken bununla hiç ilgilenmeyen Tahir gözlerini Güney'e çevirdi.

"Ne zamandan beri biliyorsun?" diye soruverdi genç adam birden. Çatalı ile oynadığı eti ağzına atıp iştahsızca çiğnerken, ifadesiz gözleri genç kadının üzerindeydi.

Güney onun ne demek istediğini bilse de anlamazlıktan geldi. Duru bakışlarını ona çevirdi. "Neyi?" diye sordu sakin bir sesle.

Tahir'in yanak kasları oynadı. "Gerçek kimliğimizi ve kardeşini benim vurduğumu?.."

Demek artık konuşma vakti gelmişti. Ve belli ki sorgulama vakti de... Güney çatalını masaya bırakıp hafif bir nefes aldı. "Çok oldu..." dedi dürüstçe.

"Ne kadar çok?"

"Önemli mi bu?"

"Önemli... İş başvurusu için yanıma geldiğinde bilmiyordun... Bundan eminim. Peki ne zaman anladın? Doğan'ı Kıbrıs'taki otelde gördüğün sabah değil mi?" Güney sessizce başını eğdi. Tahir canı sıkkın bir halde sordu. "Cevap verir misin? Bence o sabah Doğan'ı görünce hemen tanıdın ve o yüzden bir anda davranışların değişti."

Genç kadın başını kaldırıp cesur gözlerle ona bakmaya çalıştı. "Hangi davranışlarım?" dedi azıcık şaşkınca.

"Odana her şeyi açıklamaya gelmiştim. Kardeşini vuranın ben olduğumu söyleyecektim. Aradığın Tahir isimli adamın ben olduğumu açıklayacaktım. Ama sen de bunu hissettin ve hemen rol yapmaya başladın..."

"Rol mü?"

"Evet... Oyun oynamayı bırak artık Güney! O sabah odana geldiğimde kimliğimizi biliyordun artık değil mi?"

Genç kadın biraz çatlak bir sesle onayladı... "Evet."

"Ve ben gerçekleri açıkladığımda avantajını kaybedeceğini düşündüğün için bana numara yaptın. Bana sokuldun ve kadınsı yönünü kullanarak açıklama yapmamı engelledin."

Genç kadın üzgünce itiraz etti. "Ama bir gece önce kim olduğunu bilmiyordum. Sen beni öpüp... okşadığında..."

Genç adamın dudağı acı bir şekilde kıvrıldı. "Belki... Sanırım o gecenin öyle olması senin de işini kolaylaştırmış olmalı. Senden hoşlandığımı anladın değil mi? Her nasılsa birkaç günde senin kadın olduğunu hissetmiştim ve sen de bunu bana karşı kullandın?"

Güney de onun gibi çatalını tabağının kenarına bırakmıştı. Ellerinin titrediğini belli etmemek için kucağında kavuşturdu.

Televizyondaki spiker hâlâ hava durumu ile ilgili bir şeyler söylüyordu ama ikisi de onu duymuyordu. Tahir'in yüzünde son derece sakin bir ifade vardı. Fazla sakindi...

"Söyle hadi... Planın neydi?" diye mırıldandı genç adam. "Odana geldiğimde bana sokularak gerçekleri açıklamamı engellemek istedin sanırım. Öyle değil mi? Kadınlığını kullanarak aklımı karıştırdın. Öyle olduğunu biliyorum zaten." Güney yalan söyleyemezdi. Başını eğdi, suçunu kabul edercesine... Ama bu, Tahir için yeterli değildi. Ne kadar kötü de olsa ondan bunu duymak istiyordu. "Söyle Güney... Öyleydi değil mi?"

Genç kadın çaresizce "Evet..." diye fısıldadı.

"Güvenimi kazanıp beni cezalandıracağın bir zamanı mı bekleyecektin?"

"Tahir... Lütfen..."

Genç adamın sesi azıcık sertleşti. "Yatağıma da bunun için mi girdin? Sana tamamen teslim olmam için."

"Bu... Bu söylediklerin çok... acımasızca."

"Söz konusu sen olunca bazı şeyler acımasızca olabiliyor." dedi genç adam sert ve soğuk sesiyle. "Yine de inanamıyorum... İntikam için benimle yattın ve aylarca hiçbir şey belli etmedin. Birlikte olmamızdan hoşlanıyormuş gibi yaptın. Kendi bedenini feda edecek kadar mı benden nefret ediyordun?"

"Tahir..."

"Neden evlenmek istemediğini de şimdi daha iyi anlıyorum. Kardeşinin katili ile evlenmek bir yana, ailenle görüştürmek bile senin için bir azap olurdu."

Güney'in nemlenen gözleri yalvarırcasına ona döndü. "Ba...baştan öyleydi ama..."

"Ne aması? Sanırım hafta sonları bile bana zor dayanıyordun. O yüzden yanıma taşınmadın. Hafta içi olunca evinin huzuru iğrenç dokunuşlarımı unutturuyor muydu?"

Güney'in gözleri kocaman olmuştu. "İğ... iğrenç mi?" dedi şaşkınca. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğu kesin... Kardeşinin katili ile yatmak iğrenç olmalı..."

"Ama... Ama ben... Cihat'ın... katili olmadığını öğrendim?"

"Öğrendin mi?" Genç adamın bir kaşı ilgisizce kalkmıştı. "Demek öğrendin? Nasıl oldu bu?"

"Doğan... Doğan söyledi. Onu evden çıkartmaya çalışmışsın ve... evde bombalar patlamaya başlamış ve sonra da..."

Tahir alaycı bir tavırla dudak kıvırdı. "Kurtarmaya mı çalışmışım? Doğan sana böyle mi söyledi?"

Güney endişe ve korku ile gerildi. Yalvaran gözleriyle ona daha fazla devam etmemesi için bakıyordu adeta. "Ben... ben artık... bu konuyu merak etmiyorum. Umurumda değil..."

Tahir bu sefer neşesiz bir şekilde güldü. "Seni küçük yalancı! Demek merak etmiyorsun? Demek umursamıyorsun? Sana inanacağımı mı sanıyorsun? Aylarca bana yalan söyledin... Beni kandırdın..."

Güney çocuksu bir şekilde itiraz etti. "Sen de bana yalan söyledin. Sen de beni kandırdın!"

Tahir'in dudaklarındaki gülümseme silindi. Siyah gözleri ışıldamıştı bir an. "Doğru..." diye mırıldandı. "Hayatımda çok hata yaptım... Bir tanesi de sana yalan söylemekti. Ama hiç değilse ben... intikam için vücudumu satmadım."

Güney'in gözünün kenarından bir damla yaş aşağıya kaydı. Hafif çıkık elmacık kemiklerinden inatçı bir kararlılıkla geçip çenesine indi. Tahir'in gözleri o damlacığı takip etti bir an için. Sonra dişleri sıkıldı. Gözleri iyice koyulaşmıştı.

"Sana kötü haberlerim var güzelim!" dedi katı bir sesle. Yüzü de artık tamamen kaskatıydı. Güney'in itiraz etmemesi, genç adamla sadece zevk aldığı için beraber olduğunu söylememesi onu daha da yaralamıştı. Hayatında değer verdiği tek kadının oyununa gelmişti. Tüm gülüşleri, gözlerine bakışları, neşeyle kollarında kıkırdaması, zevkle inlemeleri, hep bir oyundu demek? "Doğan sana ne dedi bilmiyorum ama... sanırım başarılı bir şekilde yalan atmış. O da bizim yalancı grubumuza dâhil artık. Ben o gece kardeşini kurtarmaya falan çalışmadım. Üst katta planlanmadık bir itişmemiz oldu. Girdiğimiz evlerde herkese suçlu olup olmadıklarını soramayız. Sadece birkaç dakikamız vardır. Maalesef o itişme sırasında kardeşini vurmak zorunda kaldım. Hem de hiç düşünmeden... Patlama olmasaydı bile mermi yarası ölümcüldü..."

"Lütfen... Tahir lütfen bunu bana yapma!" diye inledi Güney.

"Neden? Zaten buna inanmıyor muydun? Doğru, Cihat'ın ölmesini istemezdim. Çünkü Maho'nun kimliğini bana söyleyebilecek tek kişi oydu. Diğerleri yüzünü bile görmemişlerdi. O yüzden onun ölmüş olması başka bir açıdan beni üzdü. Yoksa kardeşin umurumda bile değildi..."

Genç adamın sert ve kararlı sesi Güney'i perişan ediyordu. Gözleri öylesine doluydu ki bıraksa kocaman gözyaşları yanaklarından aşağıya fırlayacaktı. "Beni üzmek... hoşuna gidecekse... devam et!" dedi zorlukla.

"Seni üzmeye uğraşmıyorum. Gerçekler bunlar... Hem sandığın kadar kötü olmam senin için neden sorun olsun ki?"

"Sen... kötü birisi değilsin. Seni tanıyorum ben." Yalvaran ıslak bakışlarına sesi de karışmıştı şimdi.

"Yok canım? Emin misin? Ben de seni tanıdığımı sanıyordum... Benden hoşlandığını düşünmeye başlamıştım. Seninle evlenmeyi bile çok istiyordum. Bir gün gerçekleri öğrendiğinde beni affedecek kadar seveceğini umuyordum..."

Güney'in nefesi kesilmişti artık. Başı zonkluyordu. Gözlerinde tutamadığı iki damla yaş daha yanaklarından süzüldü. Diğerleri de acele ile bekliyordu sıralarını... "Ben... seni zaten seviyorum." diye itiraf etti. Sesi titrek bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Tahir birden homurdanarak yerinden doğruldu. Yumruklarını sıkmıştı. "Kahretsin!" dedi keskin bir sesle... Bir şeylere vurma ihtiyacı duyuyor gibiydi. Gözleri yanan öfkeli bir erkeğe ne denebilirdi ki? Öfkelendiği, gözlerinin içindeki ışıltılardan belliydi. "Daha fazla yalan söyleme artık be kadın!" diye sinirle homurdandı Tahir. Sonra onu korkuttuğunu fark edip derin bir nefes aldı. Dişleri o kadar sıkılmıştı ki, yanak kasları oynadı. Öfkesini zorlukla içine attı. Güney ise ona sadece bakabiliyordu. Sevdiğini itiraf etmeyi istemişti ama bu şekilde olunca da... fazla basit kalmıştı. Fakat Tahir de ona başka bir şans bırakmamıştı ki.

"Ya...yalan söylemiyorum."

"Artık oyun oynamaya gerek olmadığını göremiyor musun?"

"Tahir..."

"Gerçekleri öğrendin işte! O eve Maho isimli birisini yakalamak için girmiştim. Onu yıllardır arıyordum. Çok tehlikeli bir terörist olmasının haricinde aramızda özel bir mesele daha vardı. Bana tam üç kere suikast düzenledi. O gece kardeşin de onunla aynı odadaydı ve Maho'yu çok iyi tanıdığı belliydi. Sonra içeride bir kargaşa oldu. Kardeşin üzerime gelince ben de onu vurdum. Hepsi bu. Maho kaçıp evi başımıza yıktı. Patlamalar başlayınca, kardeşin yarası yüzünden vaktinde aşağıya inemedi... İşin doğrusu, dikkatimi Maho'ya verdiğim için, onun ölümünü hiç umursamadım. Seninle tanışıncaya kadar aklıma bile gelmedi."

"Yalan... bu!" diye acılı bir sesle itiraz etti Güney. "Öyle olsaydı... beni arayıp bulmazdın."

"Gerçek bu. Hastanede uyandıktan bir süre sonra, künyemin kaybolduğunu fark etmiştim zaten. Doğan senin de hastanede olduğunu söyleyince şüphelendim. Kameraları kontrol ettim. Senin koridorda yürüyüp gizlice odama girdiğin gözüküyordu. Üzerindeki kıyafetleri bile söyleyebilirim. Ben de senin o Maho ile bir yakınlığın olabileceğini düşündüm. Savcı Muhsin'e tanımadığını söylemişsin ama ben inanmadım tabii. Hatta şu anda bile inanmıyorum sana..."

"Onu tanımıyorum... Yemin ederim!"

"Kardeşin tanıyordu. Senin de tanıyor olman gerek... Bana yakın boyda, esmer bir adam..."

"Hayır. Tanımıyorum." Dudakları acı ile kasılmıştı.

"Kardeşinin öldüğü baskın gecesi öğrendiğim bir şey daha vardı. Bir şekilde Maho'nun ağabeyini öldürmüşüm. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Bana o yüzden özel bir düşmanlık besliyormuş. Tüm derdi oymuş." Alaycı bir tavırla dudakları büküldü. "İkinizin de benden nefret etme sebebiniz aynı yani? Kader değil mi?"

Güney ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Tahir'in bakışları şimdi dik dikti. Genç adam ellerini beline dayadı. Yeniden kontrollü haline dönmüştü. Sert hatlı yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Zor bir durumdayız..." diye mırıldandı sonra. Derin bir nefes aldı. "Artık birbirimize güvenimizi kaybettik. Ne yapacağız şimdi?.."

Genç kadının yüzündeki bütün kan çekilmişti zaten. Sonra gururlu bir tavırla burnunu havaya kaldırdı. "Beni... kovuyor musun?" diye fısıldadı.

"Kovmak mı?" diye mırıldandı Tahir alaycı bir tavırla. "Evet. Belki de en iyisi bu." Güney konuşamadan ona bakıyordu. Genç adam ise onun beyazlamış yüzünü süzüyordu. Gözyaşları akmayı bırakmıştı ama hâlâ kirpiklerinde titriyordu. Birkaç saniye sessizce bakıştılar. Tahir tatsız bir şekilde mırıldandı. "Seni kovmak isteseydim... bunu daha önce yapardım değil mi?" dedi.

Güney sessizdi. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Hastanede aslında kovulmayı beklemişti. Onun kendisini kovmaması ise, tüm üzüntüsüne rağmen genç kadını mutlu etmişti. Ondan ayrılmak... uzaklaşmak istemiyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki.

Tahir sıkıntılı bir şekilde gür saçlarını karıştırdı.

"Kararı sana bırakıyorum..." dedi ona. Gözleri Güney'in kendisi için hazırlamış olduğu sofrada gezindi. "Durum ne olursa olsun, iyi bir yardımcı olduğunu inkâr edemem. Cinsel hayatım dâhil hayatımdaki pek çok şeyi düzene soktun. İş yerindeki performansından da ciddi anlamda memnunum ... Tabii artık seninle bir daha... cinsel bir yakınlığımız olamaz ama istersen... iş ilişkimizi eskisi gibi sürdürebiliriz."

Güney'in kalbi duracaktı neredeyse... Bir daha ona yakın olamayacak mıydı? Bir daha onun o güçlü kollarında kendisini gerçek bir kadın gibi hissedemeyecek miydi? İple çektiği hafta sonlarının artık bir anlamı olmayacak mıydı? Tahir sessizdi. Sanki onun tepkisini veya cevabını bekliyordu.

"Belki de... işten ayrılmam en iyisi..." diye mırıldandı zorlukla. Zarif parmaklarıyla yanağındaki yaşları sildi. Aslında Tahir'in düşüncesini öğrenmek için küçük bir blöf yapmıştı. O da onun ne tepki vereceğini izlemek istemişti. Ayrılmaması için minik bir tepki gösterse bile yeterdi. Ancak umduğu gibi olmadı. Tahir omuz silkti umursamazca...

"Sen bilirsin."

Genç kadın dudaklarının kıyısını ısırdı. Onun bu ilgisizliği yüzünden ölebilirdi. "Bana artık güvenmeyeceksin..." diye ekledi yavaşça. Kahretsin! Gitmek istemiyordu. Ayrılmak istemiyordu. Onsuz olmak istemiyordu. Ve onun böyle bakmasını da istemiyordu... Güvensiz, ilgisiz... Sevgisiz...

Tahir yine umursamazca başını salladı. "Güvenmeyeceğim sanırım." dedi acımasızca. "Dediğim gibi. Sen bilirsin. Sana bırakıyorum kararı..."

"Ben... ben gerçekleri bilsem de... sana bir şey yapmadım." dedi Güney kırgın bir sesle. "Sekiz aydır birlikteyiz. Tek bir hatamı gördün mü? So..son olay... hariç." Üzüntüden kekelemişti. "Orada da kendimi tutamadım... Üzgünüm... Çok üzgünüm... Mustafa da öyle... ölünce..."

Tahir konuşmadan onu süzüyordu. Elleri cebindeydi şimdi. Sert hatlı yüzünde hiçbir yumuşama, hiçbir anlayış ifadesi yoktu. Dudakları sanki bir daha gülümsemeyecekmiş gibi gergindi. Gözleri ise her zamanki gibi kısık... Ama eskiden o gözler... gizli bir sevgiyle, coşkuyla bakardı. Güney'i görünce içlerini bir huzur doldururdu.

"Senin gerçekten kötü birisi olduğunu düşünseydim... hâlâ yanımda olamazdın." dedi sonra ağır ağır. "Ya da ben şu anda bu evde olmazdım. Kardeşini ölümü için... üzüldüğünü ve acı çektiğini biliyorum. O yılbaşı gecesi seni görmemeliydim. Yanına gelip seninle konuşmamalıydım. Ama hem Maho hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum... hem de..." Durdu. Ne diyeceğini bilemezmiş gibi omuz silkti yeniden. "Belki de biraz vicdan azabıdır. Neyse işte. Kardeşin için artık bir şey yapamam. Mustafa isimli o sersem için de... Fakat senin için yapabilirim. İşini seviyorsan çalışmaya devam edebilirsin. Sana başka bir konuda... güvenemesem de... işin konusundaki becerine güveniyorum."

Güney'in gözleri minicik bir acıyla titreşmişti.

"Hepsi bu mu?" diye sordu üzgünce... "Sadece... iyi bir eleman olduğum için mi?"

Tahir ilgisiz bir tavırla mırıldandı. "İşin doğrusu... biraz da arkadaşlarıma karşı haksız duruma düşmemek için kalmanı istiyorum. Onlar daha en başından beri seni işten çıkartmamı istemişti. Sen nasıl Doğan'ı tanıdıysan o da seni hemen tanımıştı." Dişleri sıkıldı hafifçe. "Gerçekten de kolay unutulmayacak bir güzelliğin var. Ender saçların... Şahane gözlerin... Ben bile bu güzel bakışlara yenildim. Bana huzur veren tek kadını... kaybetmek istemedim..."

"Tahir... Yalvarırım böyle konuşma!" diye inledi Güney.

"Eğer yine benimle çalışmaya devam edersen... gözümün hep üzerinde olacağını unutma?" dedi genç adam onu duymamış gibi.

"Bir gün ansızın bıçaklanmamak için sırtımı sana dönmekten hep kaçınacağım..." Ciddi miydi, alay mı ediyordu, belli değildi.

"Çok... kötüsün!" diye fısıldadı Güney.

"Belki... Peki, şimdi kardeşini benim öldürdüğüm kesinleştiğine göre ne yapacaksın? Söyle bana?.. Bütün kartlar ortada... Kardeşinin katili olduğuma göre gözlerime bakıp benimle çalışmaya devam edebilecek misin?"

Güney'in içi acıyordu. Doğan'a inanmaya hazırdı. Doğan'ın uçakta anlattıkları aslında içini biraz ferahlatmıştı. Tahir'in Cihat'ı vurmasının mecburiyet sonucu olduğuna ve ardından da kardeşini kurtarmaya çalıştığına inanmak istemişti. Doğan'ın yalan söyleyeceğini düşünmemişti. Hâlbuki Doğan onları anlatırken o kadar dürüstçe gözlerine bakmıştı ki. Cihat'ın ölümünün o patlama ile gerçekleştiğini ve bu sırada Tahir'in de onu kurtarmaya çalışırken yaralandığını ne kadar da kolayca söyleyivermişti. Yalan atmakta böyle başarılı olması ne fenaydı... Ama ona inanmıştı işte. Kalbi ona inanmak istemişti.

Oysa Tahir, kardeşi Cihat'ı vururken hiç düşünmediğini, ölümünün patlama ile ilgisi olmadığını acımasız bir dille açıklamıştı. Artık yalan söylemek istemiyor olmalıydı. Artık yorulmuş olmalıydı... Tıpkı kendisi gibi. Sekiz ay boyunca adama olan ilgisini ve sevgisini nefreti ile çarpıştırmıştı. Ona olan öfkesini gizlemek için zaman zaman çok çaba sarf etmişti. Ve ona olan sevgisini gizlemek için de... Her şeyiyle bayıldığı bir adamın kardeşinin katili olmasını hangi kadın isterdi ki? Ve özellikle kalbi de teslim alınmışsa...

Gerçekten korkuyordu...

Bu adam ile olmaya da korkuyordu... onsuz olmaya da...

Hayatını nasıl düzene sokacaktı?

34. BÖLÜM

Mayıs ayının ikinci yarısıydı. Ankara'da güzel ve güneşli bir gün vardı. Ama Güney bu güzel havada çalışıyordu tabii. Canı dışarıya çıkıp yüzünü güneşe çevirmek istese de şimdi bunu yapamazdı. Emindi ki şu anda kendisi gibi pek çok çalışan, işi bırakıp dışarıya çıkmak istiyordu. Acaba beş on dakika ortadan

kaybolsa mıydı? Birçok işyerinde sigara molaları vardı. Aslında burada da vardı. İnsanlar sigara içme bahanesiyle binanın önüne çıkıp hem güneşleniyorlar hem de keyif çatıyorlardı.

Kapıda bir hareket hissedince başını önündeki kâğıtlardan kaldırdı. Tahir elinde mavi bir dosya ile içeriye girmişti. Kaşları çatılıydı.

"Güney! Bu hesapları gördün mü?" diye sordu düz bir sesle.

Genç kadın onları görmüştü. Başını salladı. "Evet. Ben koydum zaten masana. İzmir'deki şirkette bulunan müdür bence seni gizlice dolandırıyor."

Adam sertçe dosyayı masanın üzerine bıraktı. "Bu açıkça belli. Sen ne zamandan beri biliyorsun?"

"Yaklaşık iki aydır takip ediyorum. İhalelerde ve personel için alınan malzemelerde gariplik görmüştüm. Bazı ödemeler ve masraflar şişkin gibi gelmişti."

"Bana niye söylemedin?"

"Emin olmak için... Sana verdiklerim ile emin oldum. Adam kesin bir şekilde hesaplarla oynuyor. İhale yapan firmalarla da anlaşmış. Belli bir komisyon alıyor."

"Anladım..." Asık suratlı yüzü, öfkesini kısmen gizliyordu. Onun öfkesinin, İzmir'deki Genel Müdüre çok güvendiği için olduğunu biliyordu. "Peki, ben geri kalanını hallederim." Eliyle gür saçlarını sıvazladı. Gözleri onun masasındaki yarısı boşalmış çay bardağındaydı. "Yoruldum..." Gözü dışarıya kaydı. Güneş bir iki saat sonra gidecekti. Mesainin bitmesine de az kalmıştı. "Toparlan da hadi çıkalım..."

Güney şaşırmıştı. Gözleri belli belirsiz irileşti. "Çıkalım mı?" İstanbul'daki olaydan ve Ankara'ya geldiklerinde Tahir ile olan konuşmalarından sonra, neredeyse üç ay geçmişti. Ve işe gireli de bir yıl olmuştu artık. Bir sene önce Tahir'in yanında işe başlamıştı... Hayatı bir yıldan bu yana ne kadar da değişmişti.

Her şeyin ortaya çıktığı ve Tahir'in yanında kalmaya karar verdiği günden bu yana geçen zamanda ne yazık ki Tahir ile olan ilişkileri sıfırlanmıştı. Birkaç kere daha yurt dışına gitmişlerdi ama bu yolculuklarda genç adam ona karşı hep mesafeli idi. Özel uçakla gittiklerinden, genellikle yanında değil, bir başka koltukta oturuyor ve çalışmayı tercih ediyordu. İş gezileri olduğu için de işin dışında Güney'i serbest bırakıyordu. Ne yaptığıyla pek ilgilenmiyordu. Hatta mecbur kalmasa merak edip nerede olduğunu öğrenmek için

aramıyordu bile. Güney de genellikle otellerin içinde oyalanıyordu zaten. Tek başına yaptığı yürüyüşlerden ve erkeklerin onu göz hapsinde tutup yanaşmaya çalışmalarından hoşlanmıyordu. Onun hoşlandığı tek erkek ise kendisiyle yalnız kalmamak için adeta özel bir çaba harcıyordu. Grup yemekleri dışında beraber yemek yerlerse eğer, basit konuşmaların dışında konuşmuyorlardı. Yani kısaca... her şey berbattı.

"Evet... Gidip bir şeyler yiyelim. Natalia'nın ve Tamer'in yeni doğan kızlarına da bir şeyler alalım."

Güney'in gözleri büyüdü.

"İnanmıyorum!" dedi farkında olmadığı bir sevinçle. "Natalia doğum yaptı mı? Daha... daha beş gün var sanıyordum?"

Tahir onun ışıldayan gözlerine bakıyordu. Genç kadının sevinci o kadar gerçekti ki... Haftalardır gülümsemeyen dudakları şimdi mutlulukla kıvrılmıştı. Yüzüne renk gelmişti sanki. Birden aralarındaki soğuk geçen üç ay silinmişti. Tabii sadece birkaç saniye için...

Tahir'in yüzü onun ışıldayan güzelliği karşısında hiç değişmedi. Gülümsemedi bile... Ve böylece Güney'in gülümseyişi soğuk gören bir çiçek gibi dudaklarında yavaşça soldu.

"Evet, dün gece erken doğum yapmış." diye mırıldandı genç adam onun sevincine aldırmadan. "Sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirmiş."

"Natalia nasıl? Aramam lazım hemen... Kendisine gelmiştir değil mi?" Güney yine de heyecanlı ve mutluydu. Arkadaşının sağlıklı bir doğum yapması için son zamanlarda sıkça dua etmeye başlamıştı. Dualarının kabul olduğunu görmek çok güzeldi.

"Bildiğim kadarıyla çok iyi... Hadi hazırlan da çıkalım. Sonra ararsın."

Genç kadın baharlık ceketini eline alıp ayağa fırladı. "Hazırım bile." dedi çocuksu bir keyifle. Tam da yaşına uygun şekilde heyecanlıydı. Tahir onun yaşının henüz küçük olduğunu hep unutuyordu. Çoğu zaman o kadar olgun oluyordu ki, bazen genç kadını kendi yaşında gibi hissediyordu. Hâlbuki o daha çocuktu... Hata yapmaya hazır, heyecanlı, yaşama sevinci dolu bir çocuk. En azından çoğu zaman, şu andaki gibi yaşama sevinci dolu olmalıydı. Ancak Cihat'ın ölümünden beri onun yaşama sevinci duyduğundan şüpheliydi. Ve kendisiyle karşılaştığından beri...

Aralarında bir daha Cihat meselesi açılmamıştı. Güney işte kalmayı kabullenmişti. Genç adam onun neden işte kaldığından emin değildi. Belki de hâlâ intikam almak istiyordu. Belki de gerçekten geçmişe sünger çekip iyi bir maaşa ve işe sahip olmaya devam etmek istiyordu. Fakat genç adamın aklındaki cevapların hiçbirisinde Güney'in kendisini sevdiği için işte kalmaya karar verdiği ve genç adamın ilgisizliğini sırtlamaya devam ettiği yoktu. Kırgın kalbi bu seçeneği çoktan silmişti. Hiçbir zaman kendisini sevemeyecek bir kadına bakıyordu öylesine... Hafif yırtmaçlı krem eteği ve çok renkli bluzu ile de her zamankinden daha genç ve... güzel gözüküyordu.

Ona sırtını dönüp kendi odasına geçti. Güney'e ne kadar az yakın olsa o kadar iyiydi. Ancak bu güzel akşamüstünde, nedense onunla bir şeyler yapmak istemişti. Başka bir kadınla değil... Onunla... Bahane olarak da Natalia'nın kızının doğmuş olmasını kullanmak belki dürüstçe değildi ama o anda aklına başka bir şey gelmemişti.

Güney masasındakileri aceleyle düzeltip onun peşinden odasına geçti. Gözleri ceketini giyen genç adamın uzun bedenindeydi. Her santimini ezbere bildiği bu bedendeki zayıflamayı görmeyecek kadar kör değildi. Artık sabah kahvaltılarını da seyrek yapıyorlardı. Adamın akşam yemeklerini düzenli yiyip yemediğini merak ediyordu her zaman. Onun evine yine istediği gibi girip çıkıyor ve ona güzel yemekler hazırlıyordu ama bir iki gün sonra gittiğinde çoğunun sadece ucundan yendiğini veya hiç yenmediğini görüyordu. Onun dışarıda karnını doyurduğunu umut etmekten başka bir çaresi yoktu.

Gülşah yoğun bir şekilde çalışıyordu. Tahir ona erken çıktığını ve ciddi bir şey olmadan aramamasını söyledi. Zaten birçok ciddi olayda önce Güney aranıyordu. Gülşah kulağındaki telefonu indirirken başını salladı. Bu ikili arasındaki soğukluğu o da fark etmişti elbette. Ancak ne yapsa Güney hiçbir şekilde açıklama yapmamıştı. Onların şimdi birlikte çıkmaları iyiye işaretti hiç değilse... Güney'e göz kırpıp dudakları ile sessizce iyi eğlenceler diledi. Ağzından hiç ses çıkmadığı için Tahir onu fark etmemişti.

Asansörde genç kadın sevdiği adamın yüzüne bakmaktan kaçındı. Ona böyle yakın olmak da ayrı dertti. Tüm bedeni ile adamın çekiciliğini hissediyordu. Tıpkı o yılbaşı akşamındaki gibi... Neden zaman geçtikçe ona olan ilgisi azalmıyordu ki? Neden Tahir kardeşini öldürenin kendisi olduğunu açıkça söylemişken ondan hâlâ nefret edemiyordu? Üstelik de ona bir şey olacak diye kalbi sürekli

sıkıntı çekiyordu? Şu tehlikeli görevlerden nefret ediyordu. Neyse ki Tamer artık iyice emekli olmuştu. Bunu biliyordu. Akın zaten eski mesleğine geri dönmemişti. Böylece en son göreve, Doğan ve Tahir ikisi birlikte gitmişlerdi. Her şey artık bilindiği için Tahir bir göreve gittiğini ondan gizlememişti. Ancak üç ayda iki göreve çıkmaları genç kadını neredeyse delirtmek üzereydi. Dönüşünü beklemek çok kötüydü. Her seferinde genç adamın üzerinde belirgin izler arıyordu. Derin bir kesik, parçalanmış bir yüz, kopmuş bir organ... Onun elleri ve ayakları ile eksiksiz geldiğini görmek ve o sağlıklı bedeni ile karşısında dikelmiş olduğunu bilmek her ne kadar içini ferahlatsa da bir süre sonra yeniden gidebileceğini düşünmek ayrı bir işkenceydi.

"Arabayla mı geldin?" diye sordu genç adam.

"Evet..."

"Araban burada kalsın," diye mırıldandı Tahir. "Kızılay'a yürüyerek gidelim. Hava almak istiyorum biraz. Oraya gittiğimizde önce çocuğa hediye alalım. Sonra yemek yeriz. Sonra da şirkete gelip arabaları alırız."

Güney başını salladı uysalca. "Peki." Kalbi heyecan ve mutlulukla dolmuştu. Uzun zamandır Tahir ile baş başa kalmamışlardı. İş haricinde, sadece ikisinin olduğu bir ortamda ne konuşacağını bilemese de onunla olmak -her şeye rağmen- güzel olacaktı.

"Çocuğun adını ne koymuşlar? Son ana kadar kararsızdılar..." dedi sırf konuşmuş olmak için.

"Mina..."

"Mina mı? Bu çok güzel!" Güney gülümsedi. "Bu Natalia'nın annesinin adı değil miydi?" O huzur veren doğal gülümsemesi yeniden su yüzüne çıkmıştı. Ancak Tahir ona hiç gülümsemeden başını salladı.

"Evet, Natalia'nın annesinin adıydı..." Genç kadının gülümsemesini görmezden gelip başını açılan asansör kapısına çevirdi. Biraz bekleyip bir centilmen gibi önce onun çıkmasını bekledi. Şirketin pırıl pırıl girişine çıkmışlardı. Sağda solda birkaç çalışan vardı. Güney ile Tahir'i görünce hemen duruşlarını değiştirerek saygılarını gösterdiler. Yakınından geçtikleri kişiler ise onlara selam vermişti. Ancak genç adam hiç durmadan yürüyordu. Başını hafifçe sallayıp selamları almakla yetinmişti.

Dışarıya çıktıklarında ılık bir bahar akşamı karşıladı onları. Genç adam bir an durup etrafına baktı. Koşuşturmaca hiç bitmezdi

bu şehirde... Özellikle şehrin bu bölgesinde... Sonra eliyle çok hafif bir şekilde genç kadının kolunu tuttu. Ceketini giymemiş olan Güney, çıplak teninde hissettiği bu dokunuşta özel bir yakınlık olmadığını bilse de yine de ürpermişti. Oysaki genç adamın tek amacı onu kalabalıkta güvenli bir şekilde yönlendirmekti. Bunu bilmesine rağmen genç adamın yakınlığına muhtaç bedeninin gerilmesine engel olamıyordu. Çok uzun bir süredir biriken ihtiyaçları olduğunun farkındaydı artık... Ama sadece bir tek adamdan bekliyordu bunun doyurulmasını... Sadece bir tek adamdan... Ya o? Acaba o kendisini özlememiş miydi?

Tahir'in bir iki kadınla çıktığını görmezden gelemezdi. İlk kez onu bir gazetede bir başka kadınla gördüğünde deli gibi ağlamıştı. Ancak hiçbirisi sürekli olmamıştı. Tahir onlarla yemek yemişse bile rezervasyonu kendisi yapmamıştı. En azından buna müteşekkirdi. Onun bu kadar midesiz olacağını hayal etmek bile istemiyordu. Kadınları hiç görmemişti. Belki de genç adam ilişkisini de gizliyordu ondan. Belki de kendince bir saygı gösteriyordu Güney ile geçmişte olan birlikteliklerine.

Kalabalık sokaklarda kimseye çarpmamak için iyice yanaşmışlardı birbirlerine. Hakikaten kalabalıktı. Sanki o gün hafta sonuydu... Sanki tatilmiş gibi bir sürü insan aylak aylak geziniyordu. Üstelik de hâlâ mesai saatiydi.

"Ne alalım bebek hediyesi olarak?" diye sordu Tahir. Şimdi işlek yürüme yollarında öylesine ilerliyorlardı.

"Şey... Bizde küçük altın falan alınır... Bebeğe iliştirilir," diye mırıldandı Güney.

"Olmaz... Minik prensese daha iyi bir şeyler almak lazım. Kolye falan alsak? Şöyle pırlantalı falan?"

"Tahir! O daha çocuk. Ne yapsın kolyeyi?"

Genç adam omuz silkti. "Büyüyünce kullanır..."

"Yok, bence daha sevimli bir şey olsun..." Onun yanında yürürken gözleri parlayarak adama baktı. "Bebek künyeleri var. Kız çocuğu olduğuna göre çok yakışır. Onlardan alırız. İstersen minik taşlı pahalı bir şey olur. Hem de bir süre takabilir. Fakat görgüsüzlük olacak şeyler almamak lazım..."

Adamın bir kaşı kalkmıştı hafifçe. "Öyle mi?"

"Öyle tabii... Herkes senin paradan kaçınmayacağını bilir. Önemli olan düşünmen... Ben de uygun bir şeyler alırım. İzmir'e mi gideceğiz?"

"Evet... Hem gidip şu genel müdürün ifadesini almak istiyorum."

"Ama bu hafta çok yoğunsun? Bir sürü toplantın var..."

"Biliyorum... Uçakla gidip aynı gün döneceğiz. Yarın akşam çıkarız. İki üç saat kalır döneriz."

Onun bu ani kararlarına alışkındı Güney. Sessiz kalıp onayladı. Dönüşte uçağın hazır olmasını sağlamalıydı.

İkisi birlikte birkaç kuyumcu gezdiler. Genç kadın oraları Tahir'den daha iyi biliyordu. Şehrin en gözde kuyumcuları neredeydi, hepsinden haberdardı. Zaten genç adamın öyle üçe beşe baktığı yoktu. Daha ilk kuyumcuda, aradığı gibi bir künye bulmuştu. Birkaç küçük pırlanta ile süslenmiş sade ama değerli bir şeydi. Altın üzerine işçiliği de çok iyiydi. Bir kız bebek için fazla lükstü ama Tahir daha ucuzunu almaya asla yanaşmayacaktı.

Güney de rastlantı eseri, altın tellerle süslü, kelebek şeklinde bir toka görmüştü. Her yaşta kullanılabilecek çok cici bir şeydi. Onu âşık olmuşçasına elinde tuttu. Eğer... bir gün... kendi kız bebeği de olursa... ona böyle bir şey almayı çok isterdi. Hediyeyi severek kuyumcu adama uzattı. Fiyatı neredeyse Tahir'inkine yakındı. Ve genç adam onun parasını Güney'in vermesine kesinlikle razı değildi. Asık bir suratla genç kadına bakıp iki hediyenin de parasını ödedi.

Biraz daha yürüdüler birlikte. Sessizdiler. Tahir onu bir kafeteryaya yönlendirdi. Gelip geçenleri izleyebilecekleri bir yerdi. İş yerine de yakındı. Kafeteryanın ikinci katında güzel bir masaya oturdular. Yanlarına gelen garsondan ikisi de meyve suyu istemişti. Sıcak havada serinlemek iyi gelecekti. Yiyecek bir şey istememişlerdi.

Güney birkaç dakika sonra dudaklarını kıpırdattı. Kendisi konuşmasa, Tahir'in hiç konuşacağı yoktu.

"Haftaya... annemle... babam gelecekler." dedi yavaşça.

Genç adamın bakışları sadece bir an için yönelmişti ona. Yanlarına gelen garsonun masaya koyduğu meyve suyu bardağına uzandı. "İzin mi istiyorsun?"

"İzin mi?" Bu hiç aklına gelmemişti.

"İstersen bir hafta izin yapabilirsin. Sanırım biz de Doğan ile bir yere gideceğiz."

Onun lakayt tavrı ve son söyledikleri her nasılsa birden Güney'i sinirlendirdi. Gözleri yarıp söndü. "İzin falan istediğim yok. Sadece ailem gelmişken seninle tanışmak istiyordu. Belki… Belki sen de tanışmak istersin diye… düşündüm."

Tahir umursamazca mırıldandı. "Söylediğim gibi… Haftaya yokum."

Hâlbuki bir süre önce o da ailesi ile tanışmak istiyordu. Eskiden olsa ne yapıp edip genç kadının ailesi ile tanışmak için fırsat kollardı. Şimdi ise istemediği açıktı. Aldırmamaya çalışarak daha önemli olan diğer konuyu sordu. "Göreve mi gidiyorsunuz yine?"

Adamın ilgisiz gözleri biraz kısıldı. "Belki…"

"Neden bu kadar sıklaştı?" diye sordu Güney. "Tamer ve Akın gibi neden siz de emekli olmuyorsunuz artık?"

"Meraklanma… Bu sefer kimseyi öldürmeyeceğiz."

Güney hafif bir öfkeyle bardağına uzandı. "İyi. İçim rahatladı." dedi elinde olmadan ters bir sesle. Ondaki bu ani değişiklik Tahir'in garibine gitmişti. Ne olduğunu anlayamadan genç kadının yüzünü süzdü. Güney de meyve suyundan bir yudum alıp meydan okurcasına ona bakmıştı.

"Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Tahir.

"Öyle mi geldi?"

"Öyle geldi."

Genç kadın öfkesini yenmeye çalışıyordu ama elinde değildi. Onun için endişeleniyordu. Onun için öylesine endişeleniyordu ki gitmesine daha bir hafta varken eli ayağı titremeye başlamıştı bile. Bardağını gerisingeri masaya bıraktı.

"Üç aydır bu gittiğin kaçıncı görev?.. Başka adam mı yok? Bak arkadaşlarına. Akın evlendi. Tamer'in ikinci çocuğu oldu. Doğan geçen ay emekli olmaktan bahsediyordu. Sana ne oluyor ki? Herkesin imrendiği gibi bir hayatın var. Kariyerin, yakışıklılığın, her şeyin yerinde… Annen var… Baban var… Artık akıllı bir evlat olmanın zamanı gelmedi mi?"

Tahir'in bir kaşı kalktı hafifçe. "Sen iyi misin? Güneş falan mı geçti başına?"

Genç kadın acımsı bir şekilde gülümsedi. "Akşam güneşi başıma geçse komik olurdu. İyiyim ben. Sadece sana akıl erdiremiyorum."

"Bunu hangi sıfatla söylüyorsun?"

Güney dişlerini sıktı. "Bazen öyle acımasız oluyorsun ki, kendini bile aşıyorsun. Eski sevgilin olmam… yeterli değil mi?"

Tahir arkasına yaslanıp umursamazca başını salladı. "Belki yeterlidir…" dedi yavaşça. Sonra iç çekti. "Henüz emekli olamam… Birkaç kişiyi eğitiyorum. Belki birkaç sene sonra..."

"Birkaç sene sonra mı?.." diye sordu Güney hayret ve öfke ile. "Sen gerçekten delirmişsin. Bir gün öleceksin."

Adam acı bir şekilde dudak kıvırdı. "Bu senin için iyi değil mi peki?"

"Belki işimi kaybedeceğim diye üzülüyorumdur." diye söylendi Güney. "Ölmeni gerçekten istediğimi mi sanıyorsun?"

Genç adam omuz silkti. "Ne düşündüğünü asla bilemem. İlgimi de çekmiyor açıkçası. Zaten uzun vadede ölmeye hiç niyetim yok…"

"O halde bırak artık bu işleri… Lütfen! Ben… gerçekten ölmenden endişeleniyorum."

"Neden?" Sonra kaşları iyice çatıldı. "Tabii şu sevgi yalanını söylemezsen sevinirim. Benimle oynamandan hoşlanmıyorum."

Güney öylece kalakalmıştı. Ne diyebilirdi ki? Onu sevdiğini söylese Tahir yine inanmayacaktı. Haksız da sayılmazdı. Aşkını itiraf etmek için çok geç kalmıştı. Kardeşinin katili olsa bile bu kır şakaklı adamı… her şeyden çok seviyordu. Onu tamamıyla affetmeye öylesine hazırdı ki. Onun sevgisi için, kardeşine olanları bile unutabilirdi. Biliyordu ki Cihat da bunu isterdi. Kız kardeşinin mutlu olmasını arzulardı.

"Hiç tanımadığım Mustafa için bile endişelenirken… ilk yattığım adam için endişelenmem… çok mu garip?" diye sordu karşı saldırıyla. Mavi gözlerinde mücadeleci bir kadının bakışı vardı. İçleri sevgi doluydu ama ne kendisi ne de Tahir bunun farkına vardı. Çünkü onun gözlerinden bakışlarını kaçıran genç adam aşağıda gelip geçeni umursamazca izlemeye başlamıştı.

"Demek öylesine bir endişe?.." diye mırıldandı keyifsiz bir sesle. Parmakları masada tıngırdıyordu. Sonra meraklı bir bakış attı ona. "Peki ilk yattığım adam derken… bu üç ay içinde... başkası oldu mu?"

Güney hiç renk vermeden duruyordu. Meyve suyundan bir yudum alıp son derece sakin bir sesle karşı soru sordu.

"Bunu hangi sıfatla soruyorsun?"

Tahir'in suratı iyice asıldı. O da meyve suyundan bir yudum aldı. Gözleri uzaklaşmıştı yeniden. Cevap vermedi. İlgilenmiyormuş

gibi gözüküyordu. Oysa ilgilendiği belliydi. Bir süre sonra düz bir sesle mırıldandı.

"Kadir yurt dışından dönmüş sanırım… Geçen gün birlikte çıktığınızı biliyorum. Arkadaşlığınız ileri mi?"

Kadir aylardır şirketin yurtdışı ofislerinden birisindeydi. Tahir onu o ofislerden birisine gönderdiğinde, Güney öncelikle Tahir'den şüphelenmişti. Çünkü Tahir'in Kadir'i ortadan uzaklaştırmak isteyebileceğini hissetmişti. Aylar önce Almanya'daki ofiste böyle bir gereklilik olunca, genç adam onun bekâr olmasını öne sürerek gitmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Tabii, Kadir gitmişti ama Güney'e veda etmeye geldiğinde gerçekten de gözlerinde ona olan ilginin açık belirtileri vardı. Aylar çabucak geçmişti. Şimdi ise döneli bir hafta olmuştu ve o ilgi ışıkları hâlâ gözlerindeydi. Genç kadın bir akşam onu kırmayarak yemeğe ve sinemaya gitmeye razı olmuştu. Demek Tahir o geceden haberdardı.

"Şimdilik bir şey yok." diye mırıldandı Güney. "Sadece arkadaşız. Senin için sorun olur mu?"

Tahir'in yanak kasları oynadı. Gözleri iyice donuklaştı. Omuz bile silkmişti. "Niye sorun olsun? Öylesine sordum…"

"Hani işyerinde… ilişkilere karşısın ya?"

Güney kendi cesaretine hayret ediyordu. Ama en azından onunla geçen ayların hatırına bu cesarete sahip olabilmeliydi. Tahir'in her türlü halini gören bir kadın olarak onun öfkesinden kısmen çekinse de genç adamın kendisine hiçbir zaman kötü davranmadığının farkındaydı. Aslında bu daha kötüydü. İlgisiz olacağına bağırıp çağırsa daha iyiydi. Keşke şöyle mesafeli ve sert bakmasaydı. O güzel keskin dudakların gülümsemesini öyle özlemişti ki.

"O kuralı başta kendim bozduğuma göre bir şey diyebilecek durumda değilim…"

"Yani onunla birlikte olsam… umurunda olmaz? Öyle mi?"

"Aptallaşma!" Genç adam bu sefer sinirli bir şekilde homurdanmıştı. "Elbette umurumda olur. Gözümün içine bakarak yapmazsın umarım."

Onun tam tersine, Güney'in siniri azalmıştı. Gülümsedi hafifçe. "Yapmam tabii… Yoksa adamcağıza hayatı zehir edeceğini biliyorum. Benimle birazcık ilgilendi diye aylardır yurt dışında sürünüyordu."

"Gidebilecek durumda bir tek o vardı…"

"Can atan bir sürü kişi vardı?.."

"O bekârdı…"

"Bir ay için demiştin?"

"İşlerin uzaması benim suçum değildi. Bence sevgili Kadir'in biraz daha becerikli olsaydı oradaki büroyu çabucak toparlar gelirdi."

Güney meyve suyunu yudumladı. Onun sinirlenmeye başlaması nedense genç kadını mutlu etmişti. Demek ne olursa olsun bu yakışıklı adam hâlâ kendisi için bir şeyler hissediyordu.

Geri kalan kısımda konuşmadılar. Tahir etraftaki tüm gürültüye rağmen dinleniyor gibiydi. İçecekleri bittiğinde garsona işaret etti. Cebinden çıkardığı paranın çok fazla olmasına aldırmadan masaya bıraktı ve Güney'in de kalkmasını bekledi. Güneş neredeyse gitmişti. Hava kararmamıştı ama mayıs ayının serinliği güneşin çekilmesine bağlı olarak bir anda sokak aralarını sarmıştı. Ceketini giyen Güney, onunla birlikte şirketin merkezine yöneldi. Mutlu hissediyordu kendisini. Bugün, sadece bir iki saat bile olsa birbirlerine vakit ayırmışlardı. Eskisi gibi sıcak olmasa da karşılıklı konuşabilmişlerdi.

Tahir onu arabasına kadar götürdü. Suratı yine asık, sert görünümüne bürünmüştü. Kapısını kapatmadan önce farkında olmadan mırıldandı. "Dikkatli ol!"

Güney arabanın motorunu çalıştırmıştı. Ona baktı. Mavi gözlerinin içindeki sevgi pırıltılarını gizlemeye çalışıyordu. Sonra dudaklarını sıktı. "Eve… gelmek ister misin? Sana yemek yapabilirim?.." diye sordu yavaşça.

Tahir duraklamıştı sanki. Güney emin değildi. Sonra onun başını iki yana salladığını gördü… Ankara'dan döndükleri geceden beri genç adam onun evine gelmemişti. "İşim var…" dedi Tahir donuk bir sesle. Kapıyı ittirip kapattı. "İyi dinlen. Yarın çok işimiz var."

Sonra da cevap bile beklemeden döndü. Kendi özel park yerine doğru yürümeye başladı. Kapalı otoparkta onun uzun adımlarla yürüyüşünü izleyen Güney, üzgünce arabasını hareket ettirdi. Daha fazla izlerse yanlış anlayacağı kesindi.

Evce geldiğinde, her zamanki gibi içi sıkıldı. Hâlbuki bu evi önceden çok severdi. Küçüktü ve tam kendisine göreydi. Yenilenmiş eşyaları ile daha yaşanılır olmuştu. Ne var ki bu evi sık sık ziyaret eden uzun bir adamın varlığı olmayınca, gerçekten de anlamsız geliyordu. Her geçen gün, Tahir'e olan özlemini arttırıyordu.

Soyunurken aynadan kendisine baktı.

Acaba onu baştan çıkarsa mıydı? Ne yapabilirdi ki? Sutyeninin altından görünen diri göğüslerini süzdü. Bunlarla oynamayı o kadar seven bu adam, şimdi gözünün ucuyla bile vücuduna bakmazken, onu nasıl baştan çıkarabilirdi ki? Bir kere sevişseler... belki adamı geri kazanabilirdi. Belki aralarındaki soğukluğu yok edebilirdi.

Saçmalıyordu... Tahir gerçekten de ilgilenmiyordu kendisiyle işte. Belli ki kendisine karşı duyduğu heyecan sönmüştü. Ne gittikleri otellerde ne de büroda ona minnacık bir göz veya el tacizinde bulunmuyordu. Yüz on kiloluk adamı zorla yatağa itip üzerine tırmanacak değildi ya... Kendisini bu kadar da küçültemezdi.

Kendisine bir tost yapıp televizyonun karşısına geçti. Elinde de bir kitap vardı. Kulağı arada sırada televizyondaki haberleri kaçırmazken, kitabını okumaya çalışıyordu. Bu kitaplar ona iyi geliyordu. Aklını dağıtmasını sağlıyordu.

Tostundan tam yeni bir ısırık alacakken, cep telefonunun çaldığını duydu. Oturduğu üç kişilik koltukta hemen yan tarafındaydı telefon. Gözünün ucu ile üzerindeki tanımadığı numaraya baktı. Ankara içinden bir ev numarasıydı. Kimdi ki bu?

"Alo?" dedi telefonu açarak.

"Alo? Güney? Nasılsın?" diyordu tanıdık bir ses... Telefon numarası belki yabancıydı ama ses çok tanıdıktı.

"Vedat?.." dedi sıkıntılı bir tonla.

"Evet, benim. Telefonlarıma çıkmayınca böyle aramak zorunda kaldım. Evden arıyorum. Nasılsın?"

"İyiyim Vedat..." dedi Güney mesafesini koruyarak. Ama ona neden aramadığını açıklarken hiç rahatsız olmadı. "Telefonlarına çıkmadım çünkü seninle konuşacak bir şeyimiz yok. İzin verirsen şimdi... işim var da."

"Dur bekle! Sen telefonu kapatmadan sana bir şey soracağım. Dediklerimi araştırdın mı? Tahir hakkında söylediklerimi?"

"Belki... Ama dayının istekleriyle ilgilenmiyorum."

"Güney... Dayım bu konuda çok ısrarcı... Tüm ümidi sensin. Bana sürekli baskı yapıyor."

"İlgilenmiyorum Vedat. Tahir Bey benim değer verdiğim bir patron. Onun ikinci kimliğini de biliyorum ve kardeşimle ilgili ne olduysa hepsi geçmişte kaldı... Size casusluk yapmayacağım."

"Bize lazım olan sadece birkaç bilgi..."

"O bilgi bende yok..."

"Seni parasıyla kandırmış..." dedi genç adam homurdanarak.

"Olabilir... İşimi seviyorum. Maaşımın çok iyi olması bir yana, zevkle çalıştığım bir işim var. Biraz yorucu ama olsun. Buna değiyor."

"Değiyor mu? Güney! O kardeşini öldüren adam. Nasıl bunu söylersin?"

"Neden olduğu seni ilgilendirmez Vedat!"

"Bana bak! Yoksa sen?.. Yoksa sen ona âşık mısın? Daha da kolayını sorayım: Onun sevgilisi misin yoksa?"

"Dediğim gibi. Seni ilgilendirmez." Genç kadın telefonu öfkeyle kapattı. Bir anda elleri titremeye başlamıştı. Öfkesinden dolayı telefonu yan tarafına fırlattı. Bu adama da ne oluyordu ki? Neden dayısı için kendi peşime düşmüştü böyle? Onun ne çıkarı vardı acaba? İçinden bir ses, Vedat'ın içten pazarlıklı olduğunu söylüyordu.

Yatağına yattığında hâlâ bunu düşünüyordu ve hâlâ sinirliydi. Neden her şey Tahir'in bir katil olduğunu yüzüne vurup duruyordu? Bunu Tahir'in kendisi bile yapıyordu. Ama neden?

Sabah uyandığında hava oldukça kapalıydı. Mayıs havası değişmişti birden. İşe gittiğinde, Tahir'in gelmiş olduğunu gördü. Hemen özel odaya geçip kahvaltıyı hazırladı. Masasının başında oturan genç adam sıkışık programını gözden geçiriyordu. Kahvaltı için Güney onu çağırdığında da eline gazetesini alıp konuşmadan yemeyi tercih etmişti. Güney buna da alışmıştı. Birlikte kahvaltı ederlerken onun bu mesafeli haline uyum sağlamıştı. Artık gerçekten de patron-personel ilişkisi içindeydiler. Ama en azından Tahir bir daha "Güney Hanım!" dememişti. Seslenmesi gerekirse eskisi gibi yine ismi ile sesleniyordu.

"Akşam için uçağı hazırlattın mı?" diye sordu Tahir birden. Gazetesinden başını kaldırmıştı.

"Hayır.

"Neden?"

"Çünkü seninle akşam bu konuyu konuştuktan sonra vakit olmadı. Sabah da erkendi. Kaçta gideceğimizi de tam olarak söylemedin."

"Dörtten sonra randevum olmadığını biliyorsun."

"Yine de sana sorayım dedim. Ayarlarım birazdan. Yanıma bir şey almıyorum. Kalmayacağız değil mi?"

"Hayır. Gece döneriz..." Gazetesini bırakıp ayağa kalktı. "Odama bir çay getirir misin sonra?" diye mırıldandı. Cevabı beklemeden

uzaklaştı. Genç kadın da onun ardından ayağa kalktı. Bu gezilerde Tahir kendisine eskisi gibi yakınlık göstermese de Güney onunla bir yere gitmekten mutluydu. Platonik sevgiye hiç inanmayan bir kadın olarak şimdi başına böyle bir aşk gelmişti işte. Onun varlığı bile genç kadına yetiyordu.

Gün nasıl geçti bilmiyordu. Gerçekten Tahir'in işlerini ayarlayıp bir sürü kişiyle görüşmesi, ona zaman mefhumunu unutturmuştu. Ara kapının açılması ile başını kaldırdı. Tahir ayakta dikilmiş, elleri ceplerinde kendisini süzüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu genç adam.

Güney kalemini ve önündeki kâğıtları bıraktı. Güzelce kenara çekti. "Evet, hazırım." dedi. Kalanını yarın yapsa olurdu.

Havaalanına gitmeleri fazla vakitlerini almadı. İzmir'e indiklerinde ise hava kararmıştı. Doğan o akşam başka şehirde olduğu için onu göremeyeceklerdi. Onları havaalanında Tamer karşıladı. Genç adamın yüzü gülüyordu. Hem arkadaşını gördüğü için mutluydu hem de baba olduğu için tabii. Ve Güney'e de oldukça sıcak davrandı. Sert hatlı yüzünde ılık bir gülümseme ile genç kadına hoş geldin demiş ve elini sıkmıştı.

Natalia evdeydi. Daha evvel Doğan'ın evini gören Güney, ona komşu olan bu evin de çok güzel olduğunu fark etmişti. Her taraf güller ve çiçeklerle doluydu. Genç annenin odası da çiçeklerle kaplanmıştı. İki günlük yeni anne çok az solgundu ama Güney'i yatağının yanında görünce siyah gözleri canlandı. Kıvır kıvır uzun saçları yastığının her yerine dağılmıştı ve o haliyle bile çok güzel gözüküyordu.

Güney elindeki çiçek demetini yatağın yanına koydu ve eğilip onu öptü. İki kadın öpüşürlerken, erkekler biraz gerideydi. Güney'in gözleri yeni anne için mutlulukla parlıyordu. "Çok sevindim canım." dedi ona. "Biraz erken oldu ama gördüğüm kadarıyla sorun olmamış. Harika bir bebek dünyaya getirmişsin." Natalia'nın hemen yanında yatan iki günlük bebek, sımsıkı kapalı gözleri ile uyuyordu. Kız çocuğu, pembe kıyafetleri ile ve annesine benzeyen ince ama bol saçlarıyla çok güzel gözüküyordu.

Sonra Tahir geldi yatağın yanına... Bir kardeşi edasıyla Yunanlı kadının elini tuttu. İki siyah göz dostça birbirini süzüyordu. Sonra Tahir'in gözleri bebeğe döndü. "Senin gibi bir bücürden de böyle şahane bir şey beklenirdi zaten." dedi dostça bir sevgi ile.

"Ben yakında yirmi bir oluyorum..." dedi Natalia da gülümseyerek. İncecik parmakları ile adamın güçlü elini o da sevgiyle sıkmıştı. "Artık bücür değilim. İki çocuk annesi, kocaman bir kadınım..."

"Bir de bana sorun." diye mırıldandı Tamer. "Turan ile Natalia bazen kardeş gibiler. Hangisi çocuk, anlamıyorum." Babasının kopyası olan Turan da iki buçuk yaşının verdiği rahatlıkla yatağın kenarından konuşmaları izliyordu.

"O benim annem." diye savunmaya geçti çocuksu hali ve sesi ile. Sevimliliği neredeyse son noktadaydı. "Kardeşim orada..." Küçük kaşları ile, yatakta uyuyan Mina'yı işaret etmişti. "Dün geldi... Annemin karnındaydı..."

Herkes gülümserken, Güney hediyeleri çıkardı ve küçük kızın yanına koydu. Tahir geri çekilmişti. "Bir iki aylık olunca kullanabilir inşallah." dedi genç kadın yumuşak bir sesle. "Bir bebeğe bir şey almak zor. Allah yeniden analı babalı büyütsün. Bir sorunu yok değil mi? Sarılık falan?"

"Çok şükür yok. Oldukça sağlıklı... Otursanıza. Ayakta durmayın."

"Benim biraz işim var." dedi Tahir. "Güney otursun. İki saate kadar gelirim. Tamer de yemek ısmarlarsa biraz oturur gideriz."

Natalia'nın yüzü asılmıştı. "Dönecek misiniz hemen?"

"Gerçekten yoğun bir hafta." dedi Güney açıklamaya çalışarak. "Tahir yarın çok koşturacak. Akşama da bir vakıf toplantısı var."

Natalia dudak büzdü. "Kötüsünüz..."

Güney de ona "Sen de erken doğurmasaydın." dediğinde, ikisi de gülüştü. Tahir iki güzel kadından kaçırdı bakışlarını. Onların neşeleri bulaşıcıydı ama şu anda Güney'e karşı yumuşamaya hazır değildi. Uzun zamandır olduğu gibi mesafeli tavrını korumak istiyordu.

Tamer ve Tahir, dolandırıcı müdür ile ilgili sorunu halletmek için birlikte gitmişlerdi. İki genç kadın da biraz hasret giderdiler. Güney eve ilk girdiğinde, evin çalışanı Aslı Hanım ile tanışmıştı. Evin tüm işlerinden sorumlu olan kadının güleç gözleri vardı. Onun getirdiği çayı içip taze kekleri yerken iki kadın güzelce muhabbet ediyordu. Güney karşısındaki yeni annenin yorulmaması konusunda dikkatli olmaya çalışıyordu. Natalia ise onun gelişinden o kadar memnundu ki biraz uyuyup dinlenmeyi aklından bile geçirmiyordu.

Erkekler hakkında hiç konuşmadılar. Güney buna memnundu. Tahir ile arasındaki sorunları veya çözümsüzlüğü Natalia gibi yakın

bir arkadaşıyla bile konuşmaya hazır değildi henüz. Zamana bırakmak istiyordu. Natalia da bunu hissetmiş gibi özel bir konu açmamıştı.

Bebek uyanıp meme emdiğinde, fırsatını bulup azıcık küçük yanaklarını kokladı. Burnunun ucunu öptü. Doğum yorgunluğu içindeki bebek zaten meme emdikten sonra hemen uyumuştu. Erkekler gerçekten de iki saat sonra geri geldiler. Gelirken yolda aradıkları için yemek de hazırdı. Natalia sabahlığını giyip onlarla yemek konusunda kararlı olunca, hep birlikte onun yattığı odanın yanındaki yemek odasına geçtiler.

Çok samimi bir ortamda yenen yemekte, genellikle iki kadın konuşuyordu. Havadan sudan bahsederken, erkekler çoğu zaman onları dinlemekle yetiniyordu. Buna rağmen zaman hızla aktı. İçilen kahve ve çaydan sonra kalkma vakti gelmişti. Bu kısa zaman diliminde bile Güney iki insanın ne kadar mutlu olduğunu görmüştü. Evlilik onlar için bir yük değil bir kazanımdı. İki güzel çocuk ve doyasıya bir aşk kazanmışlardı.

Kendisinin ise Tahir ile evlenmesi pek olası gözükmüyordu artık.

Tahir'in kendisini dolandıran müdüre ne yaptığını merak eden Güney, açıklamayı uçakta almıştı. Geri dönüş yolunda ne olduğunu sorduğunda, Tahir alayla dudak bükmüştü.

"Meraklanma. Her şey yasal yollardan halledildi. Polis gelip onu tutukladı. Benim verdiğim belgelerin haricinde, bürosundaki belgelere ve bilgisayarındaki hard diske el kondu."

"Ona bir şey yaparsın diye meraklanmadım. Sadece nasıl çözdüğünü merak ettim."

"İyi işte... Öldürmedim adamı..."

"Bu tavrının beni kırdığını düşünüyorsan eğer..." diye mırıldandı Güney üzgünce. Sonra devam etti "...başardığını söyleyebilirim."

Tahir bir an için ona bakmış, gözlerinin içindeki kırgınlığı görünce de alçak sesle bir küfredip başını çevirmişti. Uçağın camından bakmasının bir anlamı yoktu çünkü dışarısı karanlıktı. Fakat o bunun farkında değil gibiydi.

Güney onun tarafından kendi evine bırakıldı. Yine bir şoför karşılamıştı onları havaalanında. Evinin önüne geldiklerinde Tahir inmedi. Güney zaten kaldırım tarafındaki koltuktaydı. Arabanın kapısını şoförden önce açtı. Dışarıya çıktığında başını çevirip genç adama baktı.

"Bir kahve içmek ister misin?" Kabul etmeyeceğine emindi. Adam uzun zamandır evine hiç girmemişti ki...

Tahmin ettiği gibi genç adam olumsuzca başını salladı. "Geç oldu. Gidip uyumak istiyorum. Biraz başım ağrıyor..."

"İstersen ilaç?.."

Tahir kararlı bir şekilde onun sözünü kesti. "Eve gidip dinlensem yeter. Yarın görüşürüz."

"Peki... İyi geceler." Aldırmazmış gibi görünüp kapıyı kapattı. Sonra hızla döndü. Bir daha arkasına bakmadan apartmanın girişine yürüdü. Tahir'in yanında çalışmak gittikçe daha imkânsız hale geliyordu. En azından kendisi için. Yaparım sanmıştı ama gün geçtikçe direnci kırılıyordu. Ona bu kadar yakın olup da bu kadar uzak olmak çok zordu. Gözlerine kadar gelen yaşları zorlukla hapsetti. Son günlerde ne kadar da sulugöz olmuştu.

Bu sıkıntılı duygulara rağmen günler hızla geçiyordu. Gerçekten de bir hafta sonra Tahir bir görev için ayrılmıştı. Onun ülke dışına çıktığını biliyordu. Doğan da onunla birlikteydi. Güney'in ailesi ise Kayseri'deki evlerinde tadilata başlayınca gelmekten vazgeçmişlerdi. Böylece genç kadın tek başına bir hafta geçirdi. Kötü bir haftaydı. Tahir'siz bir haftaydı. Onun hayatı için endişe duyduğu bir haftaydı. Onunla konuşamadığı bir haftaydı.

Evet, ne yazık ki Tahir onu bir kere bile aramamıştı.

Çektiği acı ve duyduğu merak, iştahına ve görünümüne de yansımıştı. Gülşah kaç kere ona iyi olup olmadığını sormuştu. Hep iyi olduğunu söyleyen cümlelerle geçiştirmişti ama evde geceler bir türlü geçmek bilmiyordu.

Bir gün Doğan aradı onu... Bunu hiç beklemiyordu.

"Doğan?" demişti şaşkınlıkla.

"Nasılsın Güney?" Genç adamın sesi sakindi. Fazla sakin... Korktu birden.

"Ben... Ben iyiyim." dedi heyecanla. "Doğan? Tahir'e bir şey mi oldu?"

"Ne olacak?" diye homurdandı Doğan. "At gibi sağlam! Az önce üç kişiyi hastanelik etti. Onu çıkartmaya uğraşıyorum karakoldan! Şimdi de polislere saldırdı. Afrika'nın bu bölgesinde başımız hep derde girmese olmaz sanki."

"Siz Afrika'da mısınız?" diye sordu şaşkınca.

"Evet. Bana bak kızım! Şu aranızdaki mesele neyse, halledin artık. Ben arkadaşımı geri istiyorum. Eskiden de öfkeliydi ama böyle burnundan solumuyordu."

Onun sözleri ile Güney nefesini tutmuştu.

"Be...ben ne yapabilirim ki?" diye kekeledi.

"Bilmiyorum. Düşün işte. Varsa bir yolu bulmanı isterim."

"O iyi mi?"

"Adamları dövdüğü için şimdi biraz mutlu sanırım. Kapatıyorum. Avukat geldi. Görüşürüz..."

Telefon kapandığında, bu kısa konuşma bile genç kadını biraz olsun mutlu etmişti. Demek Tahir iyiydi. Oradan kurtulacaklarına emindi. Tahir ve Doğan bir şekilde başlarını beladan kurtarabilirlerdi. Ama hiç değilse canları tehlikede değildi.

Onun hayatını tehlikeye atmasından hiç hoşlanmıyordu. Tamam, hoşlanmıyordu ama yapabileceği bir şey de yoktu ki. Kahretsin! Tahir kendisini öldürtünceye kadar bu tehlikeli görevlere devam edecekti. Kendisi de böyle her seferinde üzüntüyle ve endişeyle bekleyecekti. Ne yapabilirdi? Onu nasıl bu hayattan çekip alabilirdi? Natalia kadar şanslı değildi ki. Tamer ne güzel elini ayağını çekmişti bu işlerden. Akın da...

Ne yapabilirdi?

Salı günü sabahı Tahir geldi. Hiç haber vermeksizin... Güney odaya girdiğinde, onun camdan dışarıya baktığını görmüştü. Geniş sırtını ve daracık kalçalarını gördüğü anda, içi burkuldu. Bütün bedenini bir heyecan kapladı. Demek gelmişti. İşte karşısındaydı. Hem de sapasağlam...

"Günaydın!" demesinden hemen önce, Tahir onun gelişini fark etti ve başını çevirdi. Sonra tamamen döndü.

Genç kadına o da "Günaydın," dedi düz bir sesle.

Oysa Güney'in sesi oldukça heyecanlıydı. Güzel gözlerini hızlıca onun üzerinde gezdirdi. Neyse. Çok şükür eksik bir organı veya ciddi bir yarası yoktu. Yakışıklı yüzünde bir deformasyon veya morarma da yoktu.

Tahir de onu süzüyordu. Güney'in her zaman güzel olmasına alışmıştı ama kabul etmeliydi ki bu kindar sarışın işi biraz abartıyordu. O sabah çok çok güzeldi. Basit bir kot pantolon giymişti hâlbuki... Üzerinde beyaz bir bluz vardı. Saçlarını kocaman bir tomar olarak atkuyruğu yapmıştı. Güzel yüzünün iki yanından uzun

kıvrımlar iniyordu. Az makyajlı yüzü ışıl ışıldı. O can alıcı gözlerinin içinde de genç adamın tanımlayamadığı bir ışık vardı. Mutluluk muydu? Kendisini gördüğü için sevinmiş miydi? Seksi dudaklarının kıyısındaki bu hafif kıvrım, onun sevincini mi gösteriyordu? Yoksa yine hepsi bir oyun muydu? Yoksa hepsi kendi hayal gücünün bir ürünü müydü? Onu bir haftadan fazla süredir görememenin verdiği kötü bir halüsinasyon muydu?

"Hoş geldin!" dedi genç kadın. "Dün gece mi geldin?"

Tahir camın önünden ayrılıp masasına yaklaştı. "Evet, nasıl gitti? Ben yokken bir sorun çıktı mı?"

Güney omuz silkti hafifçe. "Hiçbir sorun yoktu."

Genç adam koltuğuna oturdu. "Her türlü sorunun altından kalkabileceğini biliyordum zaten..." dedi sakin bir tonla.

Güney ona belli etmeden iç çekti. "Beni zaten bunun için yanında tutmuyor musun?" Gözleri adamın üzerindeydi. Önündeki bir iki dosyaya göz atan Tahir de bakışlarını ona kaldırmıştı. "İyi bir eleman olduğum için?"

Tahir arkasına yaslandı rahatça. Fakat yanak kaslarının hareketi onun hiç de rahat olmadığını gösteriyordu. "Kesinlikle öyle." dedi doğal bir tonla. Ne diyeceğini düşünüyormuş gibi durdu bir an. "Gerçekten zor bulunacak bir yardımcısın. Kendi adıma sana güvenemesem de işin için her zaman sana kefil olurum. Bu yüzden hâlâ yanımda olman beni rahatsız etmiyor. Diğer yandan ben..." Duraklamıştı azıcık. Siyah gözleri hafifçe ifadesizleşti. "...kimseyi yaptıklarıyla yalnız bırakacak bir insan değilim. Seni kovmuş olsaydım, arkadaşlarımın ve onların eşlerinin gözünde de düşecektin. Kimsenin senin hakkında... aramızdaki bir sorun yüzünden kötü düşünmesini istemem. Bizim sorunumuz yine bizi ilgilendirir. Öyle değil mi?"

Güney sabah sabah tüm moralinin bozulduğunu hissetti. Onu görmüş olmanın verdiği keyif yok olmaya başlamıştı. "Çok... düşüncelisin gerçekten. Teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle.

"En azından beraber geçirdiğimiz birkaç güzel gece için bunu yapmam gerekirdi." diye homurdandı genç adam. Bakışlarını kaçırıp yeniden önündeki dosyaya indirdi gözlerini.

"Birkaç güzel gece mi?" diye minik bir isyanla sordu Güney. Canı bu sefer çok acımıştı. "He..hepsi çok güzeldi..."

Adamın bir kaşı kalktı ama Güney'e bakmadı. "Evet, benim için belki öyleydi..."

"Tahir! Her şeyi yap ama lütfen bana böyle davranma!" dedi Güney. Yerinde sıkıntıyla oynadı. Ellerini kavuşturmuştu. Tırnakları kısa olsa da avucuna batıyordu. Farkında bile değildi.

Adam başını kaldırdı. "Sabah sabah ve aç karnına bu konuyu konuşmamız sence de saçma değil mi? Gerçekten açım. Bir şeyler yemek istiyorum. Eğer ben yokum diye gelirken almadıysan hemen aldıralım."

Onun konuşmak istemediği belliydi. "Ben hallederim..." dedi yavaşça. Sonra sessizce döndü. İnatçı sırık! İsterse ne kadar da ruhsuz, katı olabiliyordu. Kendisine tutkuyla sarılan adamın bu adam olduğuna inanmak ne zordu.

Sonraki günlerde bir değişiklik beklemiyordu. Gerçekten günler geçtikçe Tahir'in mesafeli tavrında bir değişiklik olmamıştı. Sadece uçakta yanında otururken daha doğallardı artık. Ya da otelde yan yana oldukları anlarda... Birbirlerine değmeleri söz konusu olsa bile bunu doğal görüyormuş gibilerdi. Bir çalışma masasında kafa kafaya verip çalıştıklarında, aralarındaki sorunları unutuyorlardı. Yurtdışı gezilerinde Güney yine yalnız kalıyordu. Mesai saati dışında tamamen özgürdü. Fakat yeni gelişmeler olmuştu. Tahir bir gün onu alıp, Avusturya'da bir şatoya götürmüştü. Sivri bir dağın tepesinde, doğa ile iç içe ve neredeyse ıssız bir şatoydu. Kale gibi de güvenli gözüküyordu. Birkaç çalışan vardı. Yanlarına yiyecek bir şey almalarına bile gerek kalmamıştı. Orada her şey düşünülmüştü. Nefis bir manzara eşliğinde şatonun içinde yemek yemişler, sonra da yakmayan bir güneşin altında yemyeşil kırlarda yürümüşlerdi. Yan yanalardı ve arada sırada birbirlerine dokunsalar da eskisi gibi el ele tutuşmamışlardı. Tek sorun bu sayılırdı. Yoksa Tahir daha yumuşak ve daha arkadaşça tavırlar içindeydi.

O kadar güzel bir öğleden sonra geçirmişti ki, genç kadının gözleri görülmeye değerdi. Gökyüzünden bile mavi, ondan bile canlıydı. Tahir bir an oturduğu çimlerin üzerinden bu gözlere bakmıştı. Dayanma gücünü zayıflatan bir ışıltıya sahip olması ne acıydı. Nefretinin içinde şahane ışıklar saklayan özel gözlerdi. Bakmaya doyamadığı gözler... Artık bakmaması gereken gözler...

Günler geçip gidiyordu. Bir gün Güney hiç beklemediği bir haber aldı Tahir'den... Genç adam sıcak Eylül akşamında ceketini çıkarmış, masasının ardındaki koltukta rahatça oturuyordu. Elinde bir fincan çay ile onun odasına giren Güney, genç adamın yüzündeki

alaycı tebessümü fark etti. O alaycı tebessümle elindeki telefona bakıyordu. Hatta Güney'i görünce bile yüzündeki tebessüm silinmedi.

"İyi bir şey mi oldu?" diye sordu Güney.

Genç adam onun masasına bıraktığı fincanına uzandı. Genç kadın artık kaç şekerli içtiğini bile bildiği için çayını karıştırıp getiriyordu. "Bizim için belki." dedi keyifli bir tonla. Çayını dudaklarına götürdü. Bir yudum alıp, bir şey anlamayan Güney'in gözlerine baktı. "Ama Doğan Efendi için iyi mi bilmem."

Güney iyice merak etmişti. "Hayırdır? Ne oldu?" diye merakla sordu. "Doğan iyi mi?"

"İyi... İyi... Merak etme... Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece evleniyormuş."

"Ne?" Güney iyice şaşırmıştı. Onun da dudakları kıvrıldı. "Gerçekten mi? Doğan mı? Evlenmekten deli gibi korkan o adam mı?"

"Evet... İnanabiliyor musun? Bir iki ay önce Mersinli bir kızla birlikte olmaya başlamıştı. Diğerleri gibi geçici bir şey olduğunu sanmıştım ama evlenmeye karar vermişler."

"Bu çok güzel! Birbirlerine âşıklar mı yoksa?"

"Demek ki." Tahir yine gülümseyerek başını iki yana salladı. "İnanamıyorum gerçekten... Aşka hiç inanmazdı. Fakat bu kadar hızlı evlenmeye karar verdiklerine göre gerçekten öyle olmalı. Kızın çok güzel olduğunu duymuştum."

"Adı neymiş? Yaşı kaçmış?"

Tahir ona baktı biraz hayretle. Kadınların o kadar çok şey içinde sadece birkaç önemsiz konuyu merak etmesi ne ilginçti. "Yaşını bilmiyorum... Adı da Pınar'mış..."

Güney bu adı tekrarladı içinden... "Pınar!.. Pınar! Hımm. Çok güzel bir isimmiş. Demek ki ruhsuz Doğan'ın içinde bir pınar coşkusu yaratacak kadın oymuş."

"Alay etme arkadaşımla..." diye homurdandı Tahir yalancıktan. Ama genç adamın siyah gözleri keyifliydi. "Hediye aramaya başlasak iyi olur. Yakında düğüne gideceğiz."

Genç kadın o gece kendi evinden Doğan'ı aramıştı. Onu tebrike etmek istiyordu. Her ne olduysa olmuş, Doğan kendisini çok sevmese de genellikle yanında yer almış, Güney'i ikide bir kıracak sözlerden kaçınmış ve yalan söylese de arkadaşı Tahir'i korumaya çalışarak iyi niyetli olduğunu kanıtlamıştı. Üstelik onu korurken genç

kadının ateşlerle yıkanan yüreğinin içine geçici bir süre için soğuk su dökerek ferahlamasını sağlamıştı.

"Doğan! Ben Güney... Şey. Yanlış bir zamanda aramadım değil mi?"

Genç adam rahatça cevaplamıştı onu. "Hayır. Müsaidim... Ne oldu Güney? Bir sorun mu var?"

"Yok. Yok. Hiçbir sorun yok. Sadece seni tebrik etmek istemiştim. Bugün Tahir'den evleneceğinizi duydum da..."

"Sen de alay etmeyeceksin değil mi?" diye homurdandı Doğan hafifçe.

"Ne münasebet!... Gerçekten çok sevindim. Seni de... Pınar'ı da... tebrik ederim. Adı Pınar'dı değil mi?"

"Öyle. Teşekkür ederim..." Genç adamın sesi aslında öyle çok da sevinçli çıkmıyordu sanki. Ama ne vardı ki? Klasik Doğan'dı bu adam işte... Ne yapacağı belli olmayan, delişmen ruhlu alaycı adam... Belki de geç olduğu için biraz yorgundu... "Pınar'ı vermek isterdim ama şu anda ben evde değilim Güney. Düğüne geleceksiniz değil mi? İşin doğrusu... onun senin gibi bir arkadaşa... çok ihtiyacı var. Burada Natalia ile iyi anlaştılar. Fakat kendisi Ankara'da okuyor. Sanırım biz de orada bir ev satın alıp Ankara'ya yerleşeceğiz. Bilemiyorum... Öyle düşünüyorum işte."

"Gerçekten mi? Ne güzel olur... Bana da arkadaş gelir. Bak aklıma ne geldi? Tahir'in evinin alt katı satışa çıkarılmıştı. İki aydır kimse almıyor. Sanırım biraz uçuk rakam istiyorlar ama ev çok güzel. Bir sürü odası var... Tahir'in evinin aynısı işte. Biliyorsun nasıl olduğunu... Hem tüm ev baştan sona tadilattan geçti. İlk yapıldığı andan bile güzel olmuştur eminim."

Doğan bir iki saniye duraklamıştı. "Aslında fena fikir değil... Hem Tahir'e de yakın olduğu için... benim de içim rahat olur. Bazen evde olmayabilirim."

"Of Doğan ya! Evlenen bir adamın artık daha akıllı olması gerekmez mi?" diye sordu Güney kendisini tutamadan.

"Ne demek istiyorsun maviş cadı?" diye homurdandı Doğan.

"Bak! Artık şu görev mörev işlerini sonlandırsan? Karını hiç mi düşünmüyorsun? Sen yokken onun ne kadar huzursuz olacağını anlayamıyor musun? Seni merak etmekten ölecek! Hep endişe duyacak..."

Ahizeden Doğan'ın alaycı bir şekilde güldüğünü duydu. "Endişe mi?.." diye mırıldandı adam. Sonra gülüşü kesildi. "Endişe duyacağını sanmıyorum Güney. Duyması için bir sebep de yok zaten. Ben görevi Akın'ın olayından sonra bırakmıştım zaten. Tek tük çıkıyordum. En son Tahir ile Afrika'ya gittik. Orada da ölümden dönünce tamamen kestim. Bakmam gereken bir annem vardı benim... Şimdi de Pınar ve..."

Genç adam durakladı ama Güney bunu fark etmedi. Hafifçe beyazlamıştı. Demek Doğan görevi bırakmıştı ha? Demek artık tehlikeli işlere gitmeyecekti.

"Ya Tahir?" diye bir cümle çıktı dudaklarından.

"Sanırım o bir süre daha devam edecek. Tam çözemedim. Bize bir şey söylemiyor. Yaşlanıyoruz. O da yakında bırakır eminim."

"Şey... Tamam... Seni yeniden tebrik ederim. Tutmayayım fazla. Görüşürüz. İyi geceler."

"İyi geceler Güney..."

Bu konuşma yüzünden tüm gece doğru düzgün uyuyamadı. Yatağında dönüp durdu. Bu adam neden hâlâ devam ediyordu peki? Tüm arkadaşları bırakmıştı. O niye devam ediyordu? Belki de... Acaba o da bırakmış olabilir miydi? Belki de bırakmıştı ama Güney'in bilmesine gerek görmemişti...

Aklına bir hafta önce iki günlüğüne gittiği görev geldi. İki gece dışarıda kalmıştı ama sonra hemen dönmüştü. Hayır. Bırakmış olsaydı o göreve gitmiş olmazdı. Demek ki devam ediyordu. Ve şimdi durum daha kötüydü. Yanında o çılgın Doğan bile yoktu artık. Onu kim koruyacaktı? Kim kollayacaktı?

Bir çare bulmalıydı. Kesin bir çare bulmalıydı. Onu o hayattan çekip alacak bir çareye çok ihtiyacı vardı. Sevdiği adam için endişeleniyordu. Kalbi sıkışıyordu...

Çare bulmak zordu. Sonraki günlerde aklına hiçbir şey gelmedi. Ama İzmir'e gidip de Doğan'ın düğününe katıldıklarında, bunu başarabilen Doğan için gerçekten çok mutlu oldu. O gerçekten de o kötü mesleği bırakmıştı. Keşke Tahir o yakışıklı arkadaşını kendisine örnek alabilseydi.

İzmir'deki düğün muhteşemdi. Tahir ile Güney düğüne son anda yetişmişlerdi aslında. Uçakta çıkan bir sorun yüzünden bayağı geç kalkmışlardı. Uçak İzmir'e vardığında da ciddi bir trafikle karşılaşmışlardı. Niyetleri düğünden önce onların evine gitmekti ama

mecburen doğruca otele gittiler. Düğünün yapılacağı Hilton Oteli tıka basa doluydu neredeyse. Uzaktan gelen misafirler de düşünülmüş ve onlar için odalar tutulmuştu. Her şey çok güzeldi. Her şey mükemmeldi. Ama gelin?..

Gelini tarif etmek bile mümkün değildi. Gelin olağanüstüydü... Güney Natalia'dan daha güzel bir esmer göremeyeceğine emindi. Zaten Natalia ile de konuşmuşlardı. Ateş parçası Yunanlı güzel, Pınar'ın da şahane bir güzelliğe sahip olduğunu söylemişti ama açıkçası bu kadar da... güzel olmasını beklemiyordu.

Pınar bembeyaz gelinliği içinde bir kuğu kadar güzeldi. Gelinliği, makyajı, yüzünü daha da güzel gösteren çiçeklerle süslü uzun saçları, ince uzun bedeni ile şahane demek daha doğruydu. Her yeni gelin gibi biraz endişeli bakışlı ve etrafa karşı durgundu.

Tahir ve Güney içeriye girdiklerinde takı töreni başlamıştı. Tamer ve Natalia yanaştı hemen yanlarına.

"Geç kaldınız. Uçağın da arıza yapacağı tuttu." diye homurdandı Tamer. "Doğan'ın gözü hep sizi aradı..."

"Neyse, yetiştik işte. Nasılsa sonra çok görüşeceğiz..." Tahir rüzgârda dağılmış saçlarını eli ile çabucak düzeltti. Güney de Natalia ile öpüşüp neşe ile konuşmaya başlamıştı. İki genç kadının birbirlerini görmekten duydukları mutluluk gözlerine yansımıştı. Siyahlar içinde çok yakışıklı duran Tahir gözlerini Güney'e çevirdi. Tıpkı salondaki pek çok erkek gibi... Kırmızılar içindeki Güney, birçok esmer insanın içinde adeta bir ışık gibi aydınlıktı. Ve göğüs dekoltesi her erkeği endişelendirecek olan o kırmızı seksi elbiseyi giymişti. Tahir geçen sene Kıbrıs için aldıkları bu kıyafetten nefret ediyordu artık. Ancak Güney'i her zamankinden daha vamp yapan giysiyi çıkarmasını bir türlü söyleyemiyordu. Hem onu kırmak istemiyordu hem de... kıskanmış gibi gözükmek istemiyordu.

"Takılar sende, değil mi?" diye sordu.

Onun telaşlı olduğunu çok ender gören Güney, Natalia ile konuşmasını kesti. "Bende, endişelenme..." Sonra farkında olmadan uzanıp onun hafif yamulmuş kravatını düzeltti. Tahir buna pek aldırmamıştı.

"Gidelim hadi... Çok kalabalık." dedi sadece.

Gerçekten de çok kalabalıktı. Herkes gibi sıraya girdiler. Kıyafetlere bakılırsa bu kadar insanın içinde bürokratlardan ve çok zengin insanlardan oluşan oldukça kalabalık bir topluluk da vardı. Genç

kadın takı takma sırası kendilerine geldiğinde, Doğan ile Tahir'in birbirlerine biraz ters bakıştıklarını ve homurdandıklarını gördü.

"Geç kaldınız." dedi Doğan alçak sesle.

"Biliyorum. Ne yapabilirim? Komşu ilçeden gelmiyoruz. Yetişebildiğimize dua et sen."

"Sen tanışmasan da olur. Ama Pınar'ı Güney'le tanıştıracaktım. Şimdi böyle oldu mu?"

"Meraklanma... Alt katımızı alırsan sık görüşürler."

İkisi de yan gözle Güney ve Pınar'a baktılar. Genç kadın değerli pırlanta bileziği takmak için öne çıkmadan önce Pınar'ın yüzünde standart bir gülümseme vardı. Fakat menekşe bakışlı gözleri Güney'in duru güzelliğini görünce, biraz değişti. Güney kendisini tanıtmadan sadece bileziği taktı ve gülümseyerek onun elini sıktı. Pınar'ın bakışları ise bir an için artık kocası olan adamın yanında duran kır saçlı adama ve ona doğru sokulan güzel sarışında takılı kalmıştı. Doğan bir şeyler söyleyerek ikisini tanıştırmak istediyse de bunun için pek zaman yok gibiydi. Gerçekten kuyruk uzadıkça uzuyordu.

Tahir öne çıktı. O da Pınar'a yine pırlantalı bir kolye taktı. Arkadaşı için en kaliteli hediyeyi seçmeye çalışmışlardı. Tahir de sadece "Tebrik ederim." demekle yetindi ve dönüp Güney'in koluna girdi.

"Çok güzelmiş!" dedi Güney beş dakika sonra. Bir kenarda oturmuşlar, serin bir şeyler içiyorlardı. Hâlâ hayranlıkla esmer gelini seyrediyordu. Şimdi yanlarında Akın ve Gamze de vardı. İçeriye ilk girdiklerinde Gamze ile Akın kendi hediyelerini genç geline takmak için sıraya girdiklerinden görüşememişlerdi.

Natalia da içten bir şekilde güldü. "Öyle... Ve işin aslı çok da içli, değişik bir kız... Ben çok sevdim kendisini."

"Sanki onu bir yerden tanıyorum. diye mırıldandı Güney. Nereden tanıdığını bir türlü çıkaramıyordu. Öyle kolayca unutulacak bir güzellik değildi. İç çekti. "Neyse, ne kadar da birbirlerine yakışmışlar..."

"Çok!" dedi Gamze de... Bal rengi gözleriyle aynı renkteki gece kıyafetiyle, o da salonun en güzel kadınlarından birisiydi. Üstelik o tescilli bir güzeldi. "Uslanmaz Doğan'ın evleneceğini kim düşünürdü ki?"

"Adam çok hızlı." dedi Akın güleç suratıyla. Kolunu karısının omzuna atmıştı. Lacivert gözleri aşkla karısını süzdü bir an. "Bizden bile hızlı çıktı bunlar..."

"Eh... Darısı sizlerin başına..."deyiverdi Natalia da. Tahir ve Güney'e bakıyordu. Simsiyah gözleri samimi ve iğnelemekten uzaktı. Güney'in gülümsemesi hafifçe dondu. Ama hemen eski haline çevirdi kendisini... Kimseye bir şey belli etmemeye çalıştı.

Tahir ise daha rahattı. "Güney Hanım benimle evlenmeyi düşünmüyor..." dedi sakin bir tonla. Bakışları hafif alaycıydı. "Yaşadıklarından sonra haklı tabii."

Güney birden sinirlenmişti. Güzel gözlerini ona dikip azıcık inatla söylendi. "Teklif etmeyi denesen belki de senin gibi bir taş kalpliyle evlenmeyi düşünebilirdim..."

"Ben mi taş kalpliyim?"

"Sen tabii."

"Ve evlenmeyi düşüneceksin öyle mi?"

"Neden olmasın? Zaten karın gibiyim. Her işini ben yapmıyor muyum?"

Tahir'in bir kaşı kalktı. "Zor mu geliyor artık?"

Herkes şaşkınlıkla onların arasındaki konuşmayı izliyordu. Natalia gülerek onların devam etmesini engelledi. "Hey! Hey! Durun çocuklar!" dedi o tatlı şivesi ile. "Kötü bir şey mi söyledim? Kavga edecekmişsiniz gibi hissettim birden. Mutlu bir gecedeyiz burada."

Tahir dudaklarını sıktı ve gözlerindeki ışığı söndürdü. Güney de yeniden gülümsedi. Ama gecenin sonuna kadar hem Tahir hem de Güney bu konuşmayı düşünüp durdu. Gece hızla ilerlemişti. Çoğu kişi takı töreninden sonra dağılmaya başlamıştı. Zaten yeni evli çiftler gecede fazla kalamamışlardı. Biraz daha durup Paris'e gitmek üzere salondan erken ayrılmışlardı.

Doğan'ın annesi o sıralarda kısa bir süre için yanlarına gelmişti. Hepsiyle tek tek ilgilenmiş, hepsinin hatırını sormuştu. Hatta bir süre yanlarında oturmuştu. Yorgun olmasına rağmen oğlunun mutlu bir evlilik yapmasına şahit olan bir annenin gururunu taşıyordu. Ağır kesimli siyah kıyafetiyle pek alımlıydı. Ama davetliler birer ikişer kalkınca mecburen çıkışa yönelmişti.

Gece Doğan ve Pınar'ın gitmesi ile de son bulmamıştı tabii. Hepsi birlikte Tamer'in evine gittiler. Geç saatlere kadar süren keyifli muhabbetler, arkadaşlıklarının en güzel göstergesiydi. Güney kabuğundan sıyrılmıştı biraz. Kendisine sıcacık davranan kadınların arasında yeniden bir miktar huzuru ve güveni bulmuştu. Tahir

onu sevmese de... ve artık evlenmek istemese de... en azından seven birileri vardı.

Bir ara gözleri karşılaştı. Güney o sırada elinde olmadan Natalia'nın söylediği bir şeye gülmüştü. İsterse çok komik olabiliyordu esmer güzeli. Gamze de kıkırdamıştı. Ama Güney'in gözleri kendiliğinden Tahir'e kaymıştı ve... onun koyu bakışlarını görünce içi ürpermişti. Genç adam biraz ilerideki koltuklarda erkekler ile sohbet ediyordu. Onun, sohbeti dinleyeceğine kendisine niye öyle baktığını anlayamadı. Sanki... Sanki... eskisi gibi... sıcak bakıyordu. Sanki Güney'in gülüşünden hoşlanmıştı.

Elinde olmadan sevdiği adama da gülümsedi... Güzel dudakları sevimlice kıvrılmıştı. Bir karşılık beklemeden, sıcak, çaresiz, muhtaç bir gülümsemeydi...

Ama hiç beklemediği bir şey oldu.

Tahir de... hafifçe gülümseyince... yüreği ağzına geldi. Allah'ım! Doğru mu görmüştü?

Genç adam hemen dikkatini arkadaşı Tamer'in sözlerine çevirdi. Böylece Güney'i de kendi şaşkınlığı içinde bıraktı. Birkaç dakika sonra ise bu şaşkınlık kocaman bir mutluluk olmuştu.

35. BÖLÜM

Pınar ve Doğan'ın evlenmesi üzerinden iki hafta geçmişti. Tahir o düğün gecesinden beri gerçekten de daha sıcak davranıyordu kendisine... Çok değil... Fakat Güney'i mutlu edecek kadar yakın sayılırdı. Öğle yemeklerinde yine aşağıya iniyor, yemeğini genç kadın ile yiyordu. Az konuşsalar da birlikte çalışırlarken daha yakınlardı. Hatta bir öğlen Güney onun ağrıyan boynuna dokunmuştu. Genç adam camın önünde ayakta durmuş, başını sağa sola oynatıyordu. Bir eli de ensesindeydi. Genç kadın iki küçük eli ile gömleğinin üzerinden adamın sırtına dokunduğunda, önce Tahir'in gerildiğini hissetti. Adamın gözleri açılmış, başı çevrilmişti yavaşça...

"Ovayım mı?" diye mırıldandı Güney. Sesi hafifçe titremişti. Ona aylardır bu kadar yakın bir dokunuş içine girmediği için heyecanlanmıştı. Parmaklarının altındaki sert kasları hissetmeyeli o kadar çok olmuştu ki. Güçlü, diri kaslardı. Bir kadının dokunmak

isteyeceği kadar canlı ve enerji doluydu. Tahir sesini çıkarmayınca onayladığını anladı. "Ama çok uzunsun." diye mırıldandı. "Yetişemiyorum. Şuraya otur."

Güney yan taraftaki deri sandalyeyi çekti ona doğru. Genç adam sandalyeye oturduğunda ona doğru sokuldu. Küçük elleri ile omuzlarını kavradı. İlk birkaç dokunuştan sonra Tahir de başını hafifçe geriye doğru yaslamıştı. Genç kadın göğüslerinde onun başını hissetti. Çok hafif dokunuyordu ama bunu bile özlemişti. Ellerinin onlara dokunuşunu da özlemişti. Ve dudaklarının…

"Birazdan hazırlan." diye halinden memnun bir şekilde mırıldandı Tahir.

"Hazırlanayım mı? Neye?" Kalbinin hızlanmasına gerek yoktu ki… Tahir'in onunla sevişmek için bir yere gitmeyi kastetmediği açıktı.

Ama genç adam kısaca "Benim eve gidiyoruz." deyince kalp atışları iyice hızlandı.

"Neden?"

"Doğan ve eşi bizim alt daireye bakmaya gideceklerdi. Biz de gidip bir bakalım, ne yapmışlar?"

Güney ovmasına devam etti. Parmak uçları ensesinden tenine, sık saçlarına dokunmaya başlayınca, kendi bedenindeki kıpırtılar da artmıştı. Üstelik zaman zaman göğüslerine sürtünen başı gerçekten tahrik ediciydi. Kabul etmeliydi ki Tahir'i çok özlemişti. Onun dokunuşlarını, sıcaklığını, kendisine hissettirdiği kadınca duyguları çok özlemişti…

Normal bir insan birkaç dakikalık ovma sonucunda yorulurdu. Elleri ağrırdı. Ancak ne Güney yorulmuştu ne de Tahir şikâyetçiydi. Odadaki sessizlik içinde farkında olmadan bu yakınlaşmayı sürdürüyorlardı.

Sessizliği bozan bir ses her ikisini de kendisine getirdi. Güney başını çevirdi. Sonra bu sesin kendi telefonundan geldiğini anladı. Elini çekti ve cebinden telefonunu çıkardı. Merakla ekrandaki isme baktı.

"Efendim Esma abla?" diye konuştu sakin bir sesle. Hâlbuki o anda onu arayan bu üst kat komşusuna kızmıştı biraz. Ancak onun söylediklerini dinlerken kızgınlığı şaşkınlığa dönüştü. "Anlamadım?" diye biraz heyecanlı bir sesle sordu. "Yangın mı çıktı?"

Tahir de duruşunu değiştirip ona doğru dönmüştü. Genç kadın bir süre dinledikten sonra başını salladı.

"Peki, tamam. Gelirim birazdan." Şaşkınlıkla ve biraz da üzüntüyle telefonunu kapattı. Gözleri genç adamın üzerindeydi. "Apartmanda… Apartmanda yangın çıkmış… Benim dairem de kısmen yanmış. Şimdi soğutma çalışmaları yapılıyormuş."

Genç adam ayağa kalktı. Uzanıp ceketini aldı. "Hadi gidelim." dedi ne yapacağını bilen insanların tavrı ile. Her zaman hızlı karar veren bir adam olduğunu yine belli etmişti. Ceketini giyer giymez Güney'in ince koluna girmiş ve onu kapıya yönlendirmişti. Çıkışta da Gülşah'a bir şey demeye gerek bile görmemişti. Kadın şaşkınlıkla arkalarından baktı sadece.

Güney'in evine vardıklarında, dışarıda hâlâ iki itfaiye arabası vardı ama çoktan eşyalarını toplamışlar, gitmeye hazırlanıyorlardı. Tahir hemen durumu ele aldı. Gidip kendisini polislere tanıttı. Biraz konuştuktan sonra da Güney'in yanına geldi. "Neyse ki ölen olmamış. Bize izin verdiler. Hadi çıkıp bir bakalım. Asansöre güvenemiyorlar. Merdivenlerden çıkacağız. Ama yerler ıslak ve kaygan olacaktır. Dikkat et, bana tutun."

Güney başını salladı üzüntü ile. Güzel evini nasıl göreceği konusunda endişeleri vardı. Merdivenleri çıkarlarken, her taraf is kokuyordu. Öyle bir yanık kokusuydu ki, tarif etmek zordu. Yanık lastik, küf ve hatta kısmen lağım kokusu bile vardı. Sıhhi tesisat zarar görmüş olmalıydı.

Kendi katından bir kat önce başlamıştı yangın… Sonra Güney'inki de dâhil olmak üzere üst katlara sıçramıştı. Genç kadının çelik kapısı kırıktı. İçerisi felaket kokuyordu. Hâlâ duman izleri vardı. Her yer ıslaktı. Yeni almış olduğu portmantosu pek iyi durumda değildi. Tıpkı oturma odası ve mutfağının büyük bölümünde olduğu gibi. Yatak odası da kısmen zarar görmüştü.

Tahir etrafına bakındı. Sonra Güney'in üzgün gözlerine çevirdi bakışlarını.

"Yarın gelir, ayrıntılı bakarız. Ama şimdi gidelim. Bu keskin koku bizi zehirleyebilir. Çelik kapı kullanılabilir gibi gözüküyor. Değerli eşyalarını al ve kalanını öylece bırak. Hırsızlık için polis zaten sabaha kadar apartmana kimseyi sokmayacakmış. Yarın gelir, bir daha bakarız. Bu gece bendesin. Hatta uzunca bir süre…"

Genç kadın dudaklarını sıktı. Gözleri dolmuştu. "Her şeyim mahvolmuş…"

"Daha iyilerini alırız." diye homurdandı genç adam. "Üzülecek bir şey değil. Varsa ziynet eşyaların falan sadece onları al yanına hadi. Gerisi kalsın. Nasılsa benim evde yeterli giysin var..."

Güney on dakika sonra hazırdı. Fazla bir ziynet eşyası yoktu zaten. Bir kenara acil durumlar için gizlediği nakit parası vardı. Çoğu bankada idi. Diş fırçası bile almaya gerek yoktu. Genç adamın evine haftada iki üç kere tek başına gidiyordu. Temizliğinden düzenine, yiyeceğinden kıyafetlerine kadar kontrol ediyordu. En çok da onun yatak odasındaki banyosuna göz atmayı seviyordu. Çünkü orada hâlâ... hâlâ diş fırçası ve birkaç özel eşyası duruyordu. Şampuanı bile...

Tahir'in evine giden yolda ikisi de sessizdi önce. Ancak Güney yavaş yavaş gelişen olayın bilincine varmıştı. Evi yanmıştı ama... yine Tahir'in evine gidiyordu. Bu inanılmazdı. Tahir ile birlikte olacaktı. Onunla... Aynı evde... Aynı evde ama... ya aynı odada? Sanmıyordu? Aynı odada olmasa bile önemli değildi. Onunla aynı çatı altında olmak yeterdi. Birden evindeki zarar ziyan önemsiz gelmişti. İçini bir yaşama sevinci doldurdu. Bu Allah'ın bir hediyesi miydi acaba? Gözleri canlandı. Hem aylardır ayrı yaşıyorlardı ve... onun hâlâ özel eşyalarını atmamış olması garip bir şekilde genç kadını mutlu etti. Bu ilginçti işte.

Bakışları Tahir'e döndü. O da kendisine bakmıştı o anda. "Ne oldu?" diye sordu genç adam merakla.

"Hiç!"

"Söyle hadi..."

"Şey... Birilerinin ölmediği aklıma geldi yeniden ve sevinmem gerektiğini düşündüm..."

"Doğru."

"Kalacak bir yerim olması da güzel değil mi?" Sesinden keyfi belli oluyordu.

Tahir'in dudaklarının kıyısı mı kıvrılmıştı ne? "Evet."

"Ve... Yeni eşyalara sahip olacağım sanırım... Yeterli param var."

Tahir'in bakışları yine ona döndü. Sonra sıkıntılı bir şekilde dudaklarını sıktı. "Şimdilik bendesin... Ne kadar sürer bilmiyorum. Evini tadilat ettirmek vakit alır."

"Ne kadar?"

Tahir umursamazca "Birkaç ay." dedi.

"Ne?" Genç kadının sesi yine neşeli ama inanmazca çıkmıştı. "Şaka yapıyorsun. Senin alttaki daireyi bile on beş günde sıfırdan yaptılar."

Tahir derin bir nefes aldı. "Birkaç ay bende kalsan bir şey olmaz. Hızlı tadilat çok para ister. Ev sahibinin cimri birisi olduğunu söylemiyor muydun?"

"Başka kiralık daire tutarım?"

"Sustuğun zamanları daha çok seviyorum." dedi Tahir hafif sertçe. "Bir ara çıkar kiralık daire bakarız. Acele etmeye gerek yok."

"Sana mı taşınacağım yani?"

"Kardeşinin katiline yakın olmak seni üzer eminim. Ama iyi yanından bak. Benden intikam almak için eline daha fazla fırsat geçecek."

Güney derin bir nefes aldı. Dudakları büzüşmüştü biraz. "Senden intikam almak istemiyorum artık." dedi ona minik bir terslikle. "Böyle bir konuda şaka yapman hiç hoş değil."

"Şaka yaptığımı ne biliyorsun? Sana hâlâ güvendiğimi söylemedim."

"Madem güvenmiyorsun, neden evine alıyorsun beni?"

Genç adam sessizce önüne baktı bir süre. Akan trafikte olduğunun farkında bile değilmiş gibiydi. Sonra mırıldandı yavaşça. "Bilmiyorum. Bilmiyorum..."

Güney de sustu. Ortamı germemek için bu konuyu uzatmak istemiyordu. Kardeşinin katili bile olsa, o gerçekten sevdiği tek adamdı. Dünya üzerinde her şeyden değerliydi kendisi için. Annesi ve babası için ve hatta kardeşi için duyduğundan çok... çok farklı bir sevgi duyuyordu onun için. Yüreğini yakan, bazen de dolup taşıran, engellenemez bir sevgiydi bu...

Eve geldiklerinde, ön tarafta duran büyük Mercedes'e baktı Tahir. "Doğanlar da gelmiş..." diye mırıldandı. İkisi de arabayı onlar gibi evin ön tarafındaki parka bıraktılar. Güney ikinci katı daha evvel gezmişti. Pınar'ın evi beğeneceğinden emindi aslında. Ev çok büyüktü tabii. Tahir'inki ile birebir aynı olduğu için bir sürü odası olduğunu biliyordu. Fakat bomboş eve girdiklerinde, sevdiği adamın evinden çok farklı gözüktü yine gözüne. Eşyalar olmayınca gerçekten anlamsız bir boşluktu. Pınar ve Doğan'ın burayı severek aldıkları eşyalarla daha yaşanılır bir hale çevireceklerinden emindi.

Dairenin kapısı açıktı. Önden iri bedeni ile Tahir girdi. Güney bilerek arkada kalmıştı. Pınar'ı nereden hatırladığını çıkartmak için

biraz zamana ihtiyaç duyuyordu. Daha önceden karşılaşmışlarsa ayıp olurdu. Düğünde ise makyajı ve kıyafeti ile hatırlamak zor olmuştu.

Emlakçı olduğu belli olan otuzlarında bir kadın vardı içeride. Bir kenarda telefon ile konuşuyordu. Doğan ise annesi ve genç karısı ile ayakta durmuş, etrafı inceliyorlardı. Genç adam onları görünce hemen yanlarına yöneldi. İki erkek hararetle kucaklaşırken Güney de gülümseyen bakışlarla Pınar'a baktı. O da kendisine bakıyordu. İki güzel ve genç kadın kısa bir an için birbirlerini süzdüler. İkisi de birbirlerinin doğal güzelliğinden etkilenmiş gibilerdi. Aynı anda karşılıklı gülümsediler birbirlerine. Bu, kalıcı olacak dostluklarının atılmış olan ilk temeliydi.

"Annem, Süheyla… Tanıyorsunuz zaten. Karım Pınar…" diye onları tanıştırdı Doğan. Sonra esmer güzeli karısına döndü. "Bu da en yakın dostlarımdan birisi: Tahir… Ve güzel yardımcısı Güney."

Tahir, Süheyla Hanım ile el sıkışarak hatırını sorduktan hemen sonra arkadaşının tazecik karısına dönmüştü. İri elini ona da uzattı. Pınar'ın küçücük bakımlı elini elinden geldiğince yumuşak tutarken, hafifçe gülümsedi. "Düğününüze geldik ama o kadar kalabalıktı ki, korkarım hatırlamazsın Pınar…" dedi tatlı bir sesle. "Biraz geç kalmıştık."

Pınar'ın kıvrımlı, kırmızı dudakları vardı. Ve tam olarak ne renk olduğu belli olmayan mavi-yeşil karışımı kocaman gözleri… Sivri burnu, sivri çenesi ve arkasında atkuyruğu yapılmış upuzun saçları ile hem çok sevimliydi… hem de fazla seksi. Güney onun bu karışımı nasıl barındırdığını çözemeyeceğini biliyordu. Kendisine bile seksi, göz alıcı gelmişse, Doğan'ın ne hissettiğini anlayabiliyordu. Demek Doğan o yüzden bu esmere hemen vurulmuştu ve fazla beklemeden evlenmişti… Çünkü genç adamın yeşil gözlerinde karısına bakarken duyduğu sevginin belirtileri açıkça gözüküyordu.

Pınar'ın sesi de güzeldi. Yaşına uygun tonda ve anlaşılır. "Hatırlıyorum…" diye itiraz etti Tahir'e. Gerçekten de o düğün gecesinde genç kadın için her şey çok hızlı, kafa karıştırıcıydı. Mavimsi gözleri Güney'e kaydı. Fakat bu çizgi romanlardan çıkmış gibi duran beyaz saçlı kadını ve şu iriyarı kır saçlı adamı unutmak mümkün müydü? Kocası kadar yakışıklı adam göreceğini pek sanmadığı bir dönemde, onun arkadaşları olduğunu öğrendiği bir sürü süper adam görmüştü. Güney o anda da tıpkı düğünde olduğu kadar güzel gözüküyordu zaten. Diz üstü eteği ve beyaz bluzu dolgun göğüslerini

ve ince bedenini zar zor gizliyordu. Hatta Pınar'a göre fazla seksi bir biçimde açığa çıkarıyordu. "Güney Hanım harika kırmızı bir elbise giymişti, saçları da topuz yapılmıştı," dedi son olarak. Gerçekten de Güney o gece bir ateş kadar yakıcıydı. Unutması imkânsızdı.

Tahir, Pınar'ın kendilerini hatırlamasına şaşırsa da giysiden bahsedilmesi birazcık yüzünü düşürmüştü. "O elbiseyi ikinci giyişi…" diye homurdandı. "Başımın belası… O elbise yüzünden kendimi kıskanç bir koca gibi hissediyorum."

Güney onun bu açıklamasına hafif bir şaşkınlıkla baktı. Bu ne demekti şimdi? Madem o kırmızıyı giymesini istemiyordu, neden söylememişti? İnat edeceği için mi korkmuştu? Etmezdi ki… Aksine, kıskanıldığını düşünüp mutlu olurdu. Ah! Herhalde Tahir şu anda yeni evli çifte biraz rol yapıyordu. Onları huzursuz etmemek için birazcık ilgili patronmuş gibi davranıyordu. Belki de sadece Doğan'a numaradan böyle bir açıklama yapıyordu… Çünkü Doğan'ın kendisine zaman zaman kötü ve ters davrandığı oluyordu. Genç adam Güney'in hâlâ Tahir'e zarar vereceğini düşünüyor olmalıydı. Ve Tahir de genç kadını kendince korumaya çalışıyordu. Başka açıklaması olamazdı.

"Sizi karı-koca zannetmiştim…" dedi Pınar. Gerçekten de o gece ikisini yan yana görünce, salondaki en ilginç çift olduklarını düşünmüştü. Beyazımsı, platin saçlı bir sarışın ile yakışıklılığı Doğan ile bile yarışacak, ciddi yüzlü ama siyah gözlerinin içi gülen bir adam… Bu adam Doğan'dan uzun muydu acaba? Boynu ağrımıştı onların arasında.

Tahir yan gözle bile Güney'e bakmadan iç çekti. Sahte bir iç çekmeydi ama sevimliydi. "Nerede! Beni sürekli reddediyor. Sanırım sağ kolum olmak ona daha heyecanlı geliyor."

Yok artık! Güney yeniden öfkelenmeye başlamıştı. Aralarında evlenmekle ilgili doğru düzgün bir konuşma bile geçmemişti ki son aylarda? Sadece üç hafta önce düğünde Natalia'nın sorusu üzerine kısaca geçiştirilmiş kaçamak bir cevap vardı.

"Heyecanlı olan, seni reddetmek." dedi Güney tatlı bir sesle. Elinden geldiğince sesini yumuşatmış ve ona sinirlendiğini belli etmemeye çalışmıştı. Madem o oyun oynuyordu, kendisi de oynardı. "Siz ona bakmayın. Evlenmeyi kabul etsem hemen beni işten atar ve arkasına bakmadan kaçar. O tam bir evlilik düşmanıdır…" diye inatla ekledi.

Tahir bir an için kızılmış gözlerini ona çevirmişse de bir şey demedi. O arada Süheyla Hanım yanlarından ayrılıp evin diğer köşelerini gezmeye başlamıştı. Genç çiftleri yalnız bırakmayı tercih edecek kadar nazikti. Satıcı kadın da telefon konuşmasını bitirmiş, Süheyla Hanım'a bir şeyler gösteriyordu.

Gözlerini boş odada gezdiren Güney, bakışlarını yeniden Pınar'a çevirdi. "Nasıl, beğendin mi?"

"Bayıldım..."

"Alalım o zaman." dedi Doğan da rahat bir tonla. Evin astronomik fiyatı ile hiç de ilgili değil gibiydi.

"Alın..." Bu kesin tavır da Tahir'den gelmişti. "Sizi komşum olarak görmek harika olur. Zaten yarın Güney de bana taşınacak. Oturduğu apartmanda bir yangın çıktı. Kendi eşyaları da zarar gördü. Ben de onu benimle oturmaya ikna ettim. Ne zamandır istiyordum zaten... "

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Güney iyice öfkelenmişti. Kendisinden bir çeşit intikam almaya mı çalışıyordu acaba? Neden bunu hemen böylesine düz bir şekilde açıklamıştı ki? Sanki... Sanki birlikte yatıyorlarmış gibi olmuştu. Yanaklarının kızardığını biliyordu. Aslında normal şartlarda Tahir artık çıkıp sevgili olduklarını açıklasa ve geçmişte aylarca aynı yatağı paylaştıklarını söylese umurunda bile olmazdı. Kızgınlığı onun Pınar'ın yanında böyle söylemiş olmasınaydı. İlk kez gördüğü Pınar'dan birazcık utanmıştı doğrusu. Onun kendisini rahat bir kadın gibi görmesini hiç istemezdi.

Tahir'e hafif ters bir bakış attı. "Ev çok büyük olduğu için... Ve neredeyse her saat beraber olduğumuz için... yani aslında..." Nefesini saldı. "Sandığınız gibi değil işte. Sadece mantıklı bir ev paylaşımı..."

"Anladım..." diye onayladı Pınar. Gülümsüyordu. "Evin için üzüldüm. Zaten bizim de İzmir'deki evimizde bizimle kalan iki yardımcımız var. Bunda bir gariplik yok ki."

"Öyle bir şey işte." diye gülümsedi Güney. "İşim onun evdeki ihtiyaçlarını da karşılamayı gerektiriyor." Sonra sözünün ne anlama gelebileceğini düşününce iyice kızardı. Doğan duymamış gibi yaparken Pınar sessizce onayladı.

Tahir onun kızmasından hoşlanmıştı. İyice üstüne gitmeye kararlı bir tavırla göz kırptı. Sesi şaka yapar gibi olmasına rağmen sözleri Güney için iğneleyiciydi. "Yatağa atmayı bir türlü beceremedim.

Evlenmeden olmaz diyen kızlardan ama beni de evlenilecek adam olarak görmüyor."

"Biraz daha çaba göster dostum." dedi Doğan keyifle. "Kadınlar zoru sever."

"Ne demezsin!" dedi Pınar aniden. Sesi biraz kocasını iğnelercesine çıkmıştı. "Doğan bu konuda uzmandır." Güney ilk kez Doğan ile Pınar arasında bir elektriklenme hissetti. Bu farklı bir şeydi. Acaba aralarında çözemedikleri bir sorun mu vardı? Hem de daha üç haftalık evli iken?

"Onun seni zorladığına inanmam." dedi Tahir ciddi bir tavırla. "Onun daha bir kadın peşinde koştuğunu görmedim. Senden önce kadınlar halı gibi önüne serilirlerdi."

Tahir'in sözleri bu sefer Doğan'ı vurmuş gibiydi. "Artık evliyim..." diye homurdandı. Sonra konuyu değiştirmek istediğini belli edercesine gözleri karısına döndü. Sesi biraz yumuşadı. Bakışları da... "O zaman sorun yok. Güney de üst katta olduğuna göre şimdiden bir arkadaşın var diyebiliriz. Bu evi alalım..."

Satıcı kadınla anlaşıp ertesi gün için bürosunda buluşmak üzere konuştular. Akşam olduğunda da bunu kutlamak için hep birlikte bir lokantaya gittiler. Canlı müzik eşliğinde yedikleri yemek çok güzeldi. Tahir ise nazik bir ev sahibi gibi ilgiliydi. Sert yüz hatları çoğu zamankinden daha yumuşaktı. Güney ile bir daha da uğraşmamıştı.

Tahir'in bir iki ısrarına rağmen, Doğan, annesi ve güzel karısı ile kaldıkları otele gitmişti. Daha önceden otelde birkaç gün yer ayırttıkları için Tahir'in evinde kalmamışlardı. Yeni evlilerin daha rahat bir ortam isteyeceklerini düşünen Güney ise, Tahir'e uyarırcasına bakınca genç adam ısrar etmeyi kesti.

"Onlar yeni evli..." dedi ikisi birden Tahir'in evine girdiklerinde. Adamın yanlış anlamasını istemiyordu. "Otel onlar için daha rahattır eminim. Ne kadar olsa burada aramızda rahat etmezler."

"Haklısın sanırım." dedi Tahir de. "Bizim ilk zamanlar yaptığımız gibi sık seks yapıyorlarsa sorun olabilir."

Güney ellerini beline dayayıp ona döndü. "İlk zamanlar mı?" diye sordu hayretle. "Biz her zaman sık seks yapardık. Bazen gecede iki üç kere."

Tahir ceketini çıkarmıştı. Ona aldırmadan yatak odasına yönelmişti. "O, sen benden bıkmadan önceydi." dedi alayla.

Güney duraklamıştı. Elindeki çantasını bir yere bırakıp peşinden onun odasına yöneldi. Adamın ardından kapanan kapıyı öfkeyle itti. "Senden bıkmak mı?" dedi kızgın bir sesle. "Ben hiç öyle bir şey yapmadım. Her zaman seni memnun etmeye çalıştım."

Tahir gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bu sefer. Ona umursamazca baktı. "Çalıştın demek… Başarılıydın aslında. İyi bir personel olduğunu her zaman söylemişimdir."

Güney'in gözleri öfkeyle irileşti. "Tahir!" dedi hayret dolu bir kızgınlıkla. "Bana karşı… bu kadar kırıcı olmanı anlayamıyorum. Senin için daha ne yapabilirim, bilmiyorum. Seni inandırmak için daha ne yapabilirim, hiç bilmiyorum. Ben senden… senden… hep zevk aldım. Beraberliklerimizden hep zevk aldım. Bunu biliyorsun. Sana her zaman istekle karşılık verdim. Hatta senden…"

O duraklayınca Tahir tüm dikkatini ona vermişti. Genç kadına yanaştı hafifçe. "Benden ne?.. Nefret ederken mi?" diye sordu sert bir sesle.

"Senden… nefret ettiğimi… sandığımda bile."

Adamın dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Sandığında mı? Yani artık benden nefret etmiyor musun?"

Güney yutkundu. Hâlâ öfkeliydi ama… bu adama kızgın kalmak o kadar zordu ki. Üstelik de ona bu kadar yakınken. Erkeksi kokusu burnundan içeriye süzülürken… "Hayır!" dedi öfkesini korumaya çalışarak. "Öylesine sersemsin ki, bunu fark etmemen beni hiç şaşırtmıyor."

Tahir'in kaşları hafifçe havalandı. "Sersem miyim? Ben mi?"

"Sen tabii!"

"Patronun olduğumu unutuyor musun?" Genç adamın bir kaşı kalkmıştı.

"Son zamanlarda hayır."

"İyi." diye homurdandı Tahir.

"Ama bu, sersem olmanı değiştirmiyor. Ben senden nefret etmiyorum ki…"

"Kardeşinin katili olmama rağmen mi? Bunu unuttun mu yoksa?"

"Sen hatırlatmasan eğer sıkça unutuyorum. Ama öyle vicdansızsın ki sanki bunu bana hatırlatmak sana zevk veriyor."

"Hımm. Benim gaddar ruhlu bir katil olduğumu unutma küçük sarışınım. Ben buyum ve beni böyle kabul edecek bir kadından daha çok memnun olacağım. Tabii senin dışında bir kadından."

"Sen bir katil olabilirsin ama gaddar ruhlu olduğun konusunu abarttığını biliyorum. Seni tanıyorum… Sen mecbur olmasan karıncayı bile incitmezsin."

Tahir birden uzanıp onu kollarından tuttu. Sertçe kendisine çekti. Öylesine güçlüydü ki, Güney'in direnmesi bile imkânsızdı. Zaten direnmek istemiyordu. Onun bedenine zorla yapışan bedeni, işin garibi halinden çok memnundu. Sadece minik bir inleme çıkmıştı dudaklarından. "Demek incitmem?.." diye homurdandı adam. Gözleri yanıyordu. "Demek incitmem?.." Sonra sertçe dudaklarına yapıştırdı dudaklarını… Acıtmak istercesine… Ve ayların öfkesini ondan çıkartmak istercesine…

Güney şaşkındı. Onun böyle sert olmasından her zaman hoşlanmıştı… Yatakta sert olmasından hoşlanmıştı… Öpüşlerindeki ateşten hoşlanmıştı… Ama şimdi sadece cezalandırmak için öpen bir adamın öpüşünden yine böylesine derinden hoşlanması saçma değil miydi? Ona bu kadar mı tutkundu?

Kendisini bıraktı… İstediği gibi öpmesine izin verdi. Yıpranan dudakları, kızgın erkeksi dudakların yavaşça arzuyla dolmasını hissetti. Ve ansızın ağzının içini zorlayan öfkeli dile uysalca izin verdi. İnce uzun bedenini ihtiyaçla adama yasladı. Kolları hâlâ sıkıca tutulmasaydı ona tüm gücüyle sarılabilirdi.

Tahir ona karşı yeterince kötü olamadığının farkındaydı. Genç kadının canını acıtmak istemiş, ona iyi bir ders vermeyi arzulamıştı. Fakat o dolgun dudakları o kadar lezzetliydi ki, düşünceleri hızla karışmıştı. Sürdüğü parfüme kendi dişiliğe de karışınca, elinde olmadan tutuşunu gevşetti. Genç kadının baştan çıkarıcı dilini kendi diline dokunduruşu bile tam bir teslimiyet doluydu. Her şeyiyle kendisini bırakmış şahane bir kadına karşı nasıl sert olunurdu ki? Böylesine güzel ve… ve özel kadınlar sadece özenle sevilebilirdi.

Kollarını bırakıp incecik beline sarıldı. Kabul etmeliydi ki bu narin bedeni özlemişti. Onun sıcaklığını, kadınsı kıvrımlarını özlemişti. Bir eli kalçasına kayıp onu sıkıca kendisine bastırdı. Güney itirazsız ona daha da sokulmuştu. Parmak uçlarında yükselirken kollarını genç adamın boynuna sımsıkı doladı.

Onun böylesine istekle sokulması Tahir'i huzursuz ediyorsa da erkeksi yanı bu fırsatı kaçırmamasını istiyordu. Şüpheleriyle boğuşuyordu. Bir yanı hâlâ onun bu samimi arzusuna inanmıyordu.

Fakat artık çok geçti… Çok geç olduğunu biliyordu. Ve Güney'in de bildiğini biliyordu.

Genç kadın ne zaman yatağa yatırıldığını hatırlamıyordu bile. Giysileri ile öylece sırtüstü uzanmıştı. Eteği iyice yukarıya sıyrılmıştı. Uzun bacakları meydandaydı. Yanına uzanan Tahir'in iri elleri ise bluzunun üzerinden göğüslerini okşarken, dudakları hâlâ körpe dudakları sömürüp duruyordu. Güney hiç şikâyetçi değildi gerçi… Bluzunun alt tarafının yukarıya sıyrılmasına belini kaldırarak yardımcı oldu. O aceleci el kolayca içine girmiş, sutyenini sıyırıp çıplak göğsünü tutmuştu bile.

Ah! Çok güzeldi.

Her ikisi de bu temasları özlemişti. Her ikisi de uzun süredir ayrı kalmanın verdiği ateş ile doluydu. Birkaç dakika sonra bu ateşi artık tamamen çıplak bedenlerinde hissetmeye başladılar. Soyunmaları ve yeniden birbirlerine sarılmaları çok kısa sürmüştü. Güney açık bacakları arasına uzanan adamın gücü ile inledi. Önce sımsıkı sarıldı ona. Tahir kolları üzerinde doğrulunca azıcık mızıldanır gibi oldu. Onca ağırlığı üzerinde hissetmek onu hiç rahatsız etmiyordu. Bu yüzden çıplak göğüsleri ezilecek kadar onu yeniden kendisine çekti. Bacaklarını kalın bacaklara doğru kaldırdı. Ona ait ne varsa istiyordu. Yarın ne olacağını bilmiyordu. Ama bu gece ona aitti. Ona ait olduğunu bilmek ve bunu doyasıya yaşamak çok güzeldi.

Tahir son anda doğruldu. Gözleri ile genç kadının yanan gözlerine baktı. O bakışlarda asla rol yoktu. Gerçekten de isteyerek sevişiyordu. Kardeşinin katiline yakın olmak isteyen fettan bir kadın gibi değil, kendi arzuları için çırpınan ama aynı zamanda karşısındakine zevk vermeye uğraşan fedakâr bir kadın gibiydi.

Hareketlerini sıklaştırdı. Daha da sertleştirdi… Öfkesini kontrol altına almış olsa da ona sert davranmak gururuna iyi geliyordu. Üstelik Güney hiç de şikâyetçi değildi. Başını geriye atmıştı. Saçları başının çevresine dağılmıştı. Genç adam onun kapalı gözlerini, vücuduna yapışmış gibi duran dik göğüslerini hayranlıkla seyretti. O dolgun göğüsler o kadar diriydi ki, açık bacakları arasındaki hareketleri sıklaştıkça bile yerlerinde kıpırdamıyordu.

Kahretsin!

Hayatının en büyük hatası bu kadar güzel bir kadınla baş edebileceğini düşünmüş olmasıydı.

Güney'in gücünü hiç hesaba katmamıştı.

Düşünmeyi bıraktı. Çünkü düşündükçe yeniden öfkelenmeye başlamıştı. Güney'in inlemeleri ise sona erişmeye başlamıştı. Onun baştan çıkarıcı ince boynuna doğru kendi dudaklarını uzatırken hemen bir plan yapması gerektiğini biliyordu. Bu böyle gitmezdi. Ona asla inanamazdı. Ama gerçekleri de bir şekilde öğrenmeliydi.

36. BÖLÜM

Ö sabah birlikte uyandılar. Tahir onun güzel ve mahmur yüzünü süzdükten sonra, gülümsemesine hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Günaydın!" bile dememişlerdi birbirlerine. Zaten fazla uyudukları söylenemezdi. Ama duşlarını ayrı ayrı aldılar. Önden Tahir kalkıp gitmişti. Güney de kendisine güvenemediği için yatakta bekledi biraz. Eğer aynı duşta ikisi de olursa, işe geç kalma ihtimalleri yüksekti. Genç adam geniş banyosunda tıraşını olurken de Güney duşa girmişti. Buzlu camdan ince uzun bedeni belirsizce seçiliyordu. Tahir'in arada sırada kendisini izlediğini bilmeden uzun saçlarını şampuanlıyordu.

Düşünceliydi genç kadın. Dün gece gerçekten çok güzeldi. Nasıl olduğunu kendisi bile anlamamıştı. Tahir'in de anlamadığına emindi. Bir anda olan, plansız bir birliktelikti. Öncesinde tartışıyorlardı sanki. Sonrasındaki sevişmeleri de güzel olmasına güzeldi ama ortada ufacık bir sevgi sözü, ufacık bir itiraf bile olmamıştı.

Genç kadın onu sevdiğini söyleyecek cesareti toplayamamıştı. Ona bunu nasıl söyleyecekti? Bir kadının bunu kendiliğinden söylemesi çok zordu. Kitaplarda hep önce erkekler söylerdi… Sonra da kadınlar… Fakat Tahir'in kendisini sevdiğini hiç sanmıyordu. Kendisine ilgi duysa da buna sevgi demek yersiz olurdu. Son olanlarla birlikte zaten genç adamı neredeyse tamamen kaybetmişti. O vurulduğu günden beri Tahir için sadece bir yardımcı ve güzel bir kadından öte olmadığını biliyordu. Dün geceki ani patlama, planlanmayan birliktelik, şimdilik açıklanabilecek bir şey değildi. Ama keşke Tahir kendisini affetmiş olabilseydi. Keşke her şey eskisi gibi olabilseydi.

İşe giderken de sessizdiler. Konuşmalarını gerektirecek bir şey olmamıştı. Evde oldukları için kahvaltılarını evde yapmışlardı ve işe her zamankinden geç gitmişlerdi. Tüm gün çabucak geçti. Tahir

boş vakit yaratıp onun evine de gitmişti. Genç kadının gelmesini istememişti. Geri geldiğinde ise genç kadın sağlam birkaç eşyasının şirkete ait bir depoya kaldırıldığını öğrendi.

"O apartmanla artık bir ilişkin kalmadı." demişti genç adam. "Bir süre sonra uygun bir ev bulduğumuzda istersen taşınabilirsin."

Cümle ilginçti. *'İstersen'* kelimesi Güney'e tercih yapanın o olacağını gösteriyordu. Yani Tahir'in evinde istediği kadar kalabileceğini öğrenmişti.

Akşam eve gittiklerinde, genç adam oturma odasında televizyon izlemeye çekildi. Elinde yine bir dosya vardı. Güney onun bir iş anlaşması olduğunu biliyordu. Kendisi düzenlemişti çünkü. Yemekten sonra yan yana oturup dosya üzerinde konuştular biraz. Ancak dün geceki yorgunluktan sonra Güney'in gözleri kapanmaya başlamıştı. Çayından son yudumunu bile alamayacak kadar uykusu gelmişti.

"Yatmalısın." diye mırıldandı Tahir. "Uykun geldi."

Güney iç çekti. "Evet." dedi mahmurca. İri gözleri genç adamın gözlerine yöneldi. "Uykum geldi gerçekten…"

"Git yat hadi…"

"Gideyim…" Yine de yerinden kıpırdamadan adama bakıyordu. Tahir'in bir kaşı hafifçe kalktı.

"Ben mi götüreyim seni? Kucağıma almamı ister misin?"

"Saçmalama lütfen!" dedi Güney dudaklarını hafifçe büzerek. Nasıl soracağını bilmiyordu. Nerede yatacağını ona nasıl soracaktı? Dün geceden sonra ne olacağını hiç konuşmamışlardı.

"Eee?" diye merakla sordu genç adam.

"Şey? Ben… Ben nerede… yatacağım?"

"Nasıl nerede yatacağım?"

"Anla işte. Eski odamda mı?.."

Tahir'in çatılı kaşları hafifçe yumuşadı. Sonra dudakları hafifçe kıvrıldı. "Saçmalama! Benim odamda tabii. Hadi doğruca gidip yat. Ben de gelirim birazdan."

Güney farkında değildi ama güzel yüzü aydınlanmıştı. Onun da dudakları kıvrıldı. "Peki." dedi ona. Yerinden kalktı. Tam dönüp gidecekken durakladı. Sonra döndü ve genç adama doğru eğildi. Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Geç kalma." diye fısıldadı. "Belki uyumak istemeyebilirim."

Tahir cevap vermedi. Onun uzun bedeninin yorgunca uzaklaşışını izledi. Gözleri kot pantolonundan gözüken yuvarlak kalçalarında

gezindi son olarak. Sonra başını yeniden dosyasına eğdi. Gözünün önünde hiçbir mana ifade etmeyen cümlelere ve rakamlara öylece baktı.

Yatak odasına gittiğinde, Güney çoktan soyunmuş ve yatağa girmişti. Ama öylesine güzel uyuyordu ki, genç adam onu uyandırmaya kıyamadı. Yeni dalmış olmalıydı. Dudaklarında her zamanki gibi bir gülümseme vardı. Tahir hayatı boyunca bir sürü kadınla birlikte uyumuştu ama uyurken gülümseyen çok az kadın görmüştü. Güney mutlu ise, uykusunda mutlaka gülümserdi. Dudakları huzur dolu olurdu. Peki, ama neden? Yani şimdi neden gülümsüyordu böyle? Mutlu muydu? Acaba kardeşinin katilini yeniden avucuna geçirdiği için huzurlu olarak mı uyumuştu?

Onun yanına uzandığında, genç kadın bunu hissetti. Hemen Tahir'e sokuldu. Sonra yüzünü genç adamın geniş göğsüne yaslayarak yatış pozisyonunu rahat bir hale getirdi. Güvendeki bir kedicik gibi bir şeyler mırıldanarak bacaklarını bacaklarına doladı.

Onun aksine Tahir'in hiç uykusu yoktu. Bir süre genç kadının nefes alışlarını dinledi. Gözleri arada sırada tavandan onun huzurlu yüzüne dönüyordu. Aklında bir tek cümle gezinip duruyordu…

'Ben… seni zaten seviyorum.'

Onun gözleri yaşlı olarak söylediği o cümle, kafasını kurcalayıp duruyordu. Her ne kadar bu cümlenin o anda söylenmiş bir yalan olduğuna eminse de, içindeki çocuksu bir yan, genç kadına inanma ihtiyacı içindeydi. Ne yazık ki ona asla inanamayacaktı.

Günler hızla geçiyordu. Pınar ile Doğan'ın alt kata taşınmaları fazla vakitlerini almadı. Dört gün içinde yerleşmişlerdi bile. O gece kutlamak için de onları yeni evlerinde yemeğe çağırmışlardı. Tahir giderken kaliteli bir şarap götürdü. Pek içki içmezlerdi. Ama ev hediyesinin haricinde, yemek için bir şişe şarap da âdetten sayılırdı. Kadınlar içki almadılar. Erkekler de birer kadeh alıp orada bıraktılar.

Güney ve Pınar ise, artık iyi arkadaş olabileceklerini anlamışlardı. Üstelik bazı sırlarını da birbirlerine açarak azıcık içlerini dökmüşlerdi. Her ikisi de erkekler konusunda biraz sıkıntılıydı. Bu da çok garip bir şey değildi. Hem Doğan hem de Tahir zorlu erkeklerdi. Her iki kadın da bunun bilincindeydi. Ve bu zorlu erkeklere âşık olmak onların kaderiydi.

Yılbaşı sevdiği adama ilginç bir sürpriz yaptı. Tahir'in hiç konuyu açmamasına rağmen, ailesi ile ilgili konuda hâlâ kırgın olduğunu

biliyordu. Son seferinde onlarla tanışmamak için özel bir çaba sarf etmiş olsa da, aslında içinde bir parçanın bunu çok istediğini hissediyordu. Hâlâ Güney'in bunu içtenlikle istemediğini düşünüyor olmalıydı.

"Yılbaşı için ailemi davet ettim." dedi aniden ona. Yılbaşından sadece bir gün önceydi. Mutfakta birlikte yemek yiyorlardı.

Tahir'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Ne?"

"Ailemi buraya davet ettim. Yılbaşını birlikte geçirmemizi istedim. Senin de aileni davet ettim ama onlar otelde çok meşgulmüş." Tahir cevap vermeden öylesine kendisine bakıyordu. Genç kadın bir sıfır öne geçtiğini hissetti. Duru bakışlarını soru sorarcasına doldurdu. "Bir sorun olur mu?"

Genç adam çatalını önündeki yemeğine daldırdı. "Ne sorun olacak ki?" dedi rahat bir tavırla. "Elbette gelebilirler. Bir sürü yerimiz var."

"Ama senin yanında yaşadığımı onlara belli etmeyeceksin tamam mı? Lütfen! Onlara karşı utanmak istemiyorum. Onlar sana ne kadar yakın olduğumu ve her işinle ilgilendiğimi biliyorlar. Fakat... sevgilin olduğumu bilmiyorlar."

Genç adam başını salladı. "Anladım... Merak etme. Hiç belli etmem."

"Pınar'ı da çağırdım. Doğan İzmir'den gelemezmiş..."

Maalesef Doğan yoktu. Tahir'in kaşları çatıldı. "Aptal adam..." diye mırıldandı sadece.

Her nasılsa Pınar ile Doğan'ın arası ciddi bir şekilde bozulmuştu. Ne yazık ki ellerinden bir şey gelmiyordu. Pınar'ın bir haftalığına ailesini görmek için Mersin'e gitmesinin ardından başlamıştı ilişkilerindeki bozulma... Her ikisi de inatçı olduğu için geri adım atmaya yanaşmıyorlardı. Bu da işleri daha kötüye götürüyordu. Güney ve Tahir, çaresizdiler. Birbirlerine bu kadar yakışan bir çiftin ve üstelik de birbirlerini delicesine severlerken mutsuz olmaları kabul edilebilecek bir şey değildi. Doğan normalde her hafta sonu karısının yanına gelirken, bir süredir İzmir'de kalmayı tercih eder olmuştu. Belli ki aralarını açan başka konuşmalar veya olaylar da olmuştu. Doğan'ı eskisi gibi göremeyen Pınar'ın da çok mutlu olduğu söylenemezdi. Okuluna devam ederken bile yeterince oyalanamıyor gibiydi. Güney onu anlıyordu. Bu kocaman evde, Tahir de bir yere gittiğinde, dünyanın en büyük ama en dar hapishanesine girmiş gibi

hissederdi kendisini. Tahir'siz bu ev bir hiçti. Onun o koca, sağlıklı gövdesi ile hayat buluyordu. Kalın ve gizemli sesi ile canlanıyordu.

Ailesi ile Tahir'in tanışması sandığından güzel olmuştu. Tahir rahat kıyafetler giymişti. Atletik bedenini biraz gizleyen bol bir gömlek ile ona uygun siyah bir pantolon vardı ayağında. Daha ilk anda babasının ve annesinin sevgisini kazanmıştı. Böyle dağ gibi bir adamdan kim etkilenmezdi ki? Ve Güney bir başka şey daha hissetti. Kardeşini vuran adam olarak onu tanıştırması, vicdanını hiç rahatsız etmemişti. O adam hastane odasında kalmıştı zaten. Tahir o etkileyici parlak görünümü ile annesi ve babasını kolayca esir almıştı. Ferdane Hanım kızının patronuna karşı ilk anda çekimser kalmışsa da genç adamın ciddi ama sıcak tavrı ile hemen yelkenleri indirmişti.

Özellikle "Kızınızın güzelliğini kimden aldığını böylece anlamış oldum." diye dürüstçe bir itirafta bulunması, her şeyi bitirmişti. Gerçekten de beyazımsı sarı saçları ile Güney ve annesi birbirlerine çok benziyorlardı. Mavi gözleri ise aynı babasınınkilerdi. Samim Bey bu uzun adamı incelemek için epey vakit bulmuştu. Her baba gibi kızı ile Tahir arasında neler olduğunu merak edercesine bakmışsa da gecenin ilerleyen saatlerinde o da neredeyse Tahir'in kankası olmuştu.

Pınar ise sessizliğini bozmak için çok çaba harcıyordu. Kocası ile arasında olan sorunu kimseye belli etmemeye çalışıyordu. Güney de onun bu çabasını hayranlıkla karşılıyordu. Aralarındaki sorun ne olursa olsun ikisi arasında bir seçim yapamazdı. Her ikisini de çok seviyordu. Doğan kendisinden çok hoşlanmasa da Güney onu gerçekten seviyordu. Ve Pınar da onun için iyi bir sırdaş, iyi bir arkadaş olarak hayatına katılmıştı.

Babası ile annesine Tahir'in evinde kaldığını daha evvel açıklamıştı. Bu gerçeği öğrendiklerinde, babası ve annesi öncesinde huzursuz olmuşsa da evin büyüklüğünü ve Güney'in özenle hazırladığı eski odasını görünce, sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Ve Güney annesinin, Tahir için ne hissettiğini anladığına emindi. Çünkü kaç kere genç adama aşkla bakarken yakalanmıştı. Kızararak bakışlarını kaçırmıştı hemen.

Annesi ve babası iki gün daha kalmışlardı o evde. Tahir kesinlikle başka bir yerde kalmalarına izin vermemişti. Onun rahat ve samimi tavrı, orta yaşlı çiftin de rahatlamasını sağlamıştı. Özellikle geceleri genç adamın onlarla özellikle ilgilenmesi ve bir gece de çok

lüks bir lokantaya götürmesi, endişelerini yok etmişti. Tahir burun kıvıran, insanları hor gören şımarık bir züppe değildi.

Zaman akmaya devam ediyordu. Güney'in dairesinin yanışı üzerinden üç aydan fazla zaman geçmesine rağmen ikisi de evdeki beraberliklerini sürdürüyorlardı. Güney hâlâ onun evinde ve yatağında kalıyordu. Neredeyse eski günlerine dönmüşlerdi. Tahir'in hâlâ biraz mesafeli olduğunu görse de, bu her zaman olan bir olay değildi. Genelde görmezden geliyordu. Genç adamın yanında olmaktan çok mutluydu. Onunla sevişmekten, masasında yemek yemekten, yalnız kaldıklarında el ele olmaktan zevk alıyordu. Onun ciddi gözlerine bakmaktan hoşlanıyordu. Bir göreve çıkıp çıkmayacağını hiç sormuyordu. Tahir'i boğmamak için elinden ne gelirse yapıyordu. O üç ayda zaten sadece bir kere göreve çıkmıştı. Ne kadar gizlese de, koltuk altını sıyıran mermi izini görmüştü ve ilk kez o gece mızıldanmıştı.

"Bırak artık şu işi..." demişti üzgünce. Yatakta yatıyorlardı. Güney yan dönmüştü. Parmak uçları yaranın üzerindeki dikişlerde geziniyordu. "Bir santim daha içeriden geçse, kaburgalarını parçalayacakmış." dedi hafif bir sesle.

"Bir santim daha dışarıdan gitseydi hiçbir şey olmayacaktı!" dedi Tahir de umursamaz bir sesle.

Güney'in gözleri ışıldadı. Öfkeyle doğruldu. Üzerindeki ince örtünün sıyrılıp çıplak göğüsleri ile meydanda kaldığına aldırmadı. Dizleri üzerinde durup ateşle yanan buz mavisi gözlerini ona çevirdi.

"Bana hâlâ işkence etmekten hoşlanıyorsun değil mi?"

Genç adam gözlerini onun diri göğüslerinden zorlukla ayırıp kızarmış kızgın yüzüne çevirdi. Bir kaşı ilgisizce havaya kalktı. "Anlamadım?"

"Söz konusu arkadaşların olduğu zaman yumuşacıksın. Onlar için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Doğan ile Pınar'ın arasında bir sorun çıktığı zaman kendi özel hayatın gibi ilgileniyorsun. Akın ile Gamze için vuruldun. Tamer için kim bilir neler yaptın... Onları bir araya getirmek için bir sürü oyun yaptığına eminim. Ama söz konusu ben olunca taş kalpli oluyorsun!"

Tahir güldü. Bir eli genç kadının göğüslerine gitti. "Saçmalıyorsun sarışınım..."

Güney onun havadaki eline vurdu. "Dokunma göğüslerime! Konuşuyoruz burada."

"Hey! Sakin ol! Neden öfkelendin ki böyle birdenbire?" Tahir dikkatle ona bakıyordu. Dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı. Her zaman dinlendirici bulduğu Güney'in öfkeli hallerini pek bilmezdi. Şimdi ise genç kadın ender öfkeli hallerinden birisindeydi.

"Çünkü sen gerçekten duygusuz bir canavarsın!"

"Öyle mi?" dedi genç adam bu sızlanmadan hiç etkilemeden. Eli yeniden havalandı ama ikinci bir tokat ile aşağıya indi. "Bana bak! Dokundurmayacaksan eğer, örtün bari." dedi ona homurdanarak.

"Hayır! Örtünmeyeceğim!" dedi Güney de ona. Ama güleceği gelmişti kızgınlığı içinde. "Ne kaybedeceğine iyi bak. Çünkü böyle giderse bunları kaybedeceksin!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü gerçekten başına bir şey geldiğinde, belki de göğüslerime dokunacak bir elin bile kalmayacak. Hatta belki de ölmüş olacaksın."

"Bu iyi değil mi? Yani senin için?"

"Tahir!" diye küçük bir çığlık attı Güney. "Yapma şunu artık ya!"

Genç adamın yüzü yavaşça ciddileşti. Güney'in gözleri sulanmıştı birden. O gözlerin ıslak olmasına asla dayanamazdı. "Hey! Bebeğim! Ağlama sakın! Tamam mı?" dedi üzgünce.

"Ağlayacağım! Sen de ağlatma beni!" dedi Güney çocuksu bir tonla.

"Vallahi şaka yapmıştım."

"Değildi..."

"Şakaydı..."

"Değildi..." Genç kadın ona bakıyordu kabul etmezce. "Bıktım artık senden!"

Genç adamın yüzü hafifçe değişti. Bu cümle hoşuna gitmemişti. Üstelik geniş yüreğini minicik bir hale gelinceye kadar sıkmıştı sanki. Güney kendisinden bıkmış mıydı? Oysaki o daha genç kadına doyma aşamasına bile gelmemişti. Onunla yeniden birlikte olduğu bu üç ay için her şeyini feda edebilirdi. Genç kadın ile birlikte geçirdiği tek bir dakikasından pişman değildi. Hâlâ onun ilgisinden ve yakınlığından şüpheleniyordu ama... yine de onsuz olamıyordu işte.

"Bıktın mı? Bak, neden böyle öfkelendin ki durup dururken? Alt tarafı basit bir sıyrık."

Güney sulanmış gözlerle ona bakıyordu. "Benim için basit bir sıyrık değil... Benim için sevdiğim adamı benden alacak kötü bir

yaranın başlangıcı…" diye fısıldadı. "Bunları gördükçe daha da kötü olabileceğini hatırlıyorum ve senin için sürekli korkuyorum."

Tahir cevap vermeden öylece kalakalmıştı. Gözleri kısıldı sonra iyice. Keskin kenarlı biçimli dudakları kıpırdandı. "Son söylediğin şeyi tekrarlasana…" diye mırıldandı yavaşça.

"Senin için korkuyorum aptal!"

"Bu da iyi bir şey ama… o değil. Daha önce söylediğin bir şey."

Güney ne dediğini düşünmeye çalıştı. Dolu gözleri ile hatırlamaya uğraştığı belli oluyordu. Sonra ne dediğini hatırladı. Gözleri biraz irileşti. Kendi kendisini ele verdiği için şaşkındı. Aman Allah'ım! Bunu ağzından nasıl kaçırmıştı? Onu sevdiğini mi söylemişti yoksa? Yok artık! Bu imkânsızdı. O söylemeden asla itiraf etmemeye kararlıydı hâlbuki. "Hatırlamıyorum..." dedi elinin tersi ile akmaya çalışan gözyaşlarını geriye kovalayarak.

"Ben hatırlıyorum. Daha iki saniye geçmedi. Sen de hatırlıyorsun?"

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun?" Çıplak olduğunu yeni fark etmiş gibi kendisini yatağa atıp örtünün içine girdi. Sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Tahir hemen yan dönüp onu geniş gövdesi ile hapsetmişti. Kolları üzerinde yarı doğrulmuştu. Genç kadın şimdi onun baskısı altında kıpırdayamaz durumdaydı.

"Beni sevdiğini söylediğine eminim…"

Güney iç çekti. Gizleyecek bir şeyi kalmamıştı. "Sevmesem seninle olur muydum? Seninle sevişir miydim?" dedi çocuksu bir savunma mekanizması ile.

"Daha önce yaptığın için, çok şaşırtıcı olmazdı…" diye mırıldandı genç adam acımasızca.

Genç kadın gözlerini yumdu. Tahir'in acımasızlığı yüzünden bazen öyle yara alıyordu ki. Ama ona da hak vermemek elde değildi. "Konuşmak istemiyorum…" diye fısıldadı.

"Hayır, bence bu konuyu aramızda ciddi olarak konuşmalıyız."

Güney yumulmuş olan güzel gözlerini araladı. Kendisini dikkatle süzen ciddi gözlere baktı. O kadar yakışıklıydı ki. Ama Güney onun yakışıklılığına değil, kalbinin güzelliğine âşıktı. Çevresindeki herkes için kendisini belli etmeden yaptığı çırpınışlarına âşıktı. Vatanı için kendince doğru bildiği yolda ölüme gitmesini bile seviyordu. Vedat'ın onları sapkın katiller gibi göstermeye çalışmasını hiç umursamamıştı. Tahir birilerini öldürüyorsa bile, asla zevk için yapıyor olamazdı. Ne Tahir ne de diğerleri… Onların hepsini bir süredir

yakından tanımıştı. Doğan… Tamer… Akın… Hepsi de yarı çılgın, hayata karşı pervasız, istedikleri zaman bir kaya gibi fazlasıyla sert ama dostlarına karşı da neredeyse pamuk kadar yumuşak insanlardı. Bunlar katil olmazdı. Bunlar severek insanları öldürecek psikopat tipler değildi.

"Bana asla inanmayacaksın. Ben kardeşimi vurduğun halde seni affettim. Affettiğimi de daha Gamze'nin evinde sen vurulmadan önce de söylemiştim."

"Ama sonra beni katil olmakla suçladın?"

"E..elimde değildi." diye kekeledi Güney. "Her şey üst üste geldi."

Tahir bir süre sessizce durdu. "Ya şimdi? Ben hâlâ senin için bir katilim. Sen şimdi beni… kardeşinin katilini sevdiğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum." dedi iç çekerek. "Eminim ben Tahir! Cihat'ı vurmuşsan bile… bunun bir sebebi olduğuna inanıyorum. Kardeşim o gece büyük ihtimalle yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Belki de seni görünce korkuyla panikledi. Senin üzerine atladı. Sen de onu vurmak zorunda kaldın."

Tahir'in çatılı kaşları hiç yerinden oynamamıştı. Dikkatle bakıyordu hâlâ. "Belki…" dedi sonra yavaşça.

"Ve ben sana değil… Doğan'a inanıyorum. Onu kurtarmaya çalıştığına inanıyorum…"

"Kendini rahatlatmaya çalışıyorsun bence."

"Hayır. Şunu anla artık. Sen kim olursan ol… Ne olursan ol… Ben seni böyle sevdim. Sana sevgimi nasıl kanıtlarım bilmiyorum. Evet, seni seviyorum. Gizleyecek değilim. Seni çok seviyorum. Sana bunu ispatlamak için verebileceğim hiçbir şey yok. Kendimden başka hiçbir şey yok! Ama bunu daha evvel de yaptığım için… sen de bana inanmamakta haklısın."

Tahir başını salladı yavaşça. "Doğru."

"Senin beni sevmeni beklemiyorum. Ama bana en azından yeniden güvenmeni çok isterdim."

"Sana güvenmesem şimdi yatağımda olur muydun?"

"Sen erkeksin. Bu senin için normal."

"Öyle mi diyorsun?" Genç adamın bir kaşı kalkmıştı. "Sadece güzel bir kadın olduğun için mi nefretini göze alıp günümün çoğunu seninle birlikte geçiriyorum?"

"İyi bir eleman olduğumu da unutma?" dedi Güney acılı bir gülümseme ile.

Tahir uzun uzun onun yüzünü süzdü. Genç kadını rahatlatacak bir şey söylemek istiyordu ama erkeksi içgüdüleri buna engel oluyordu. Yeniden yaralanmak istemeyen gururlu bir aslan gibiydi. Onun tarafından yeniden yaralanmak istemiyordu. Güney'e tüm kalbi ile inanmak istese de her zaman tedbirli olmayı seven içgüdüleri biraz geride kalmasını söyleyip duruyordu.

"İyi eleman..." diye mırıldandı yavaşça.

O gerçekten da şahane bir yardımcıydı. Evini ve yatağını paylaşmasaydı bile, hayatındaki pek çok şeyi düzene sokmuştu. Şimdi ise evi yaşanılacak bir hale gelmişti. Akşamları eve gelmek için güzel bir sebebi vardı. Etrafta onun sessiz dolanışlarını görmekten hoşlanıyordu. Hiç mızıldanmadan yemeğini hazırlayıp çayını önüne koymasını seviyordu. Üşüdüğünde incecik bedeni ile yanına sokulup ısınmaya çalışmasını seviyordu. O kocaman gözleriyle kendisine bakmasını seviyordu. Onda sevmediği tek bir nokta yoktu ne yazık ki!

Ah, bir de şu küçük kalbindeki intikam ateşi olmasaydı...

"Ve şimdi de benim için endişeleniyorsun? Öyle mi?" diye sordu merakla.

"Hem de çok!.. Göreve gitmesen olmaz mı artık? Bıraksan artık şu işleri." Neredeyse yalvarmıştı.

"Hayır." dedi genç adam sakince. "Göreve zaten az çıkıyorum. Ama Maho yakalanmadan geri çekilemem. İmkânsız!.."

"Lanet olsun o Maho'ya! Ama sen de en az onun kadar aptalsın! Bırak onu devletin diğer güçleri yakalasın."

"Mesele onu rahat bırakmak değil. O beni rahat bırakmayacaktır. İntikam almak için bir gün yoluma çıkacaktır. Her an bir fırsat kollayarak beklediğine eminim."

"Onu bulamıyor musun?"

"Öylesine tedbirli ki... Yerini tespit etmek çok zor. Hiçbir örgüt mensubu ile kendi yüzünü göstererek görüşmüyor. Onu tanıyan yok. Bir gün karşıma muhasebecim olarak çıkarsa hiç şaşırmam."

"Devam edeceksin yani?"

"Mecburum..."

Güney başını çevirip gözlerini onun arkasındaki bir noktaya dikti. Üzgün olduğu çok belli oluyordu. Birkaç saniye sessizce durdular.

Sonra genç kadın yeniden onun yüzüne baktı. Tahir gözlerini bile kırpmadan kendisini süzmeye devam ediyordu.

"Ölmeni istemiyorum..." diye fısıldadı.

"Ölmeyeceğim..."

"Söz mü?"

"Söz."

"Peki, seni sevdiğime inanıyor musun?"

"İnanmaya çalışıyorum." Genç adam bir türlü onu seyretmeye doyamıyordu. Üstelik de onu affetmeye o kadar hazırdı ki. Yine de bu küçük sarışına, meleksi yüzünün arkasında gizlediği nefretine güvenemiyordu. "Belki yapabileceğin bir şeyler vardır?" diye mırıldandı ağır ağır.

Güney'in gözlerinde minicik bir canlanma oldu. "Anlamadım?"

"Dedim ki beni inandırabilmek için belki yapabileceğin bir şey vardır?.."

"Bunu duydum... Ne demek istediğini anlamadım?"

"Evlen benimle..."

Güney'in gözleri irileşti. "Ne?"

"Kardeşinin katili ile evlenirsen... belki sana inanabilirim." dedi Tahir biraz kuru bir sesle. "Ve beni ailenle patronun olarak değil, evleneceğin adam olarak yeniden tanıştırırsan... Ne dersin? Bunları yapmayı miden kaldırabilecek mi? Ailene kardeşinin katilini evleneceğin adam olarak tanıştırabilecek misin?"

Güney inanmazca Tahir'e bakıyordu. Genç adam o gözlerdeki ifadeyi çözemiyordu. İçlerindeki ışıltılar her anlama gelebilirdi. Zaten nemli nemli bakıyorlardı. Eskisi gibi reddedeceğini düşündü. Evlenmelerine gerek olmadığını söyleyecekti. Zaten evli gibi yaşadıklarını savunacaktı büyük ihtimalle.

Güney'in dolgun, rujsuz bile kırmızı olan dudakları kıpırdandı. "Önce... önce evlenme teklif etmen gerekmez mi?" diye mırıldandı. O dudaklar hafifçe kıvrılmıştı. Tahir onun gülümsediğini görünce inanmakta zorlandı. Duyduğuna ise zaten pek inanamıyordu.

"Az önce ettim ya!" dedi kısılmış gözlerle. Güney şaka yapıyorsa eğer, Tahir bu sefer gerçekten bundan hoşlanmamıştı.

"Hayır... Sadece ne düşündüğünü söyledin."

"Ciddi misin sen?"

Genç kadın küçük elini kaldırdı. Onun sakalları uzamış cildini okşadı. Başparmağı gözünün kenarında gezindi bir an için. Sonra

onun şüpheyle gerilmiş dudaklarına indi. Gözleriyle onayladı onun sorusunu… "Çok…" diye mırıldandı. "Teklif et ve… ömür boyu benim ol."

Tahir'in de dudağının kıyısı onun gibi hafifçe kıvrıldı. "Bazen sen de gerçekten çok inatçı oluyorsun." dedi.

"İnatçı olmasam… seni çoktan kaybetmiştim." diye itiraf etti Güney. Vazgeçip kaçmak için çok fırsatı olmuştu. Yılmak için çok yalnız bırakılmıştı. Ama ona olan sevgisi yüzünden genç adamın ilgisizliğine bile uzun süre dayanmıştı. "Hâlâ benimle evlenmek istemene… asıl ben inanamıyorum. O yüzden ciddi bir şekilde teklif etmelisin." dedi onu teşvik edercesine.

"Güney?.. Benimle oyun oynamıyorsun değil mi?"

"Hayır. Asla…"

Tahir'in zeki siyah bakışları artık teslim olduğunu gösterir gibi iyice yumuşadı. Genç kadının kavisli kaşlarını, upuzun kirpiklerini, estetikçinin elinden çıkmış gibi duran, uzun, kalkık burnunu, öpmeye doyamadığı dudaklarını ve inatçı çenesini süzdü. Sonra derin bir nefes aldı.

"Güney…" diye başladı. Ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi. Hâlbuki çok basit olduğunu ikisi de biliyordu. Zorluk, ikisi arasına dikelen ince uzun sarışın bir gencin hayalinden kaynaklanıyordu. "Her şeye rağmen…" dedi genç adam. "Benim kim olduğumu bile bile…" Genç kadın onun cümlelerindeki zorlanmayı da hissediyordu. Elinden gelse onu rahatlatırdı ama şimdi yapamayacağını biliyordu. Tahir ancak zaman içinde rahatlayabilirdi. Zaman içinde Güney'in sevgisine inanç duyabilirdi. "Bana her bakışında üzüleceğini bile bile… benimle evlenmeyi kabul eder misin? Beni kocan olarak görmek ister misin?"

Güney bir iki saniye kıpırdamadan genç adamın gözlerini süzmüştü. Fakat Tahir için hayatının en uzun iki saniyesiydi sanki. Ve o anda Güney'in onu reddedeceğini, alay ederek kollarından sıyrılacağını, teklifiyle ilgilenmediğini söyleyeceğini düşündü.

Güney bu sefer ince kollarını uzattı ve adamın boynuna doladı. Gözleri parlıyordu. Tahir o parlamanın mutluluktan olduğuna inanmakta zorlanıyordu. "Çok isterim." diye fısıldadı genç kadın. "Çok isterim Tahir… Seninle evlenmeyi ve… çocuklarının annesi olmayı… çok isterim. Evet! Evet, seninle evlenirim."

Sanki o anda Tahir'in omzunun gerisinde bir silüet belirmişti. Güney gözyaşları ile buğulanmış gözleri yüzünden hayal gördüğünü

biliyordu. Ama sanki sarışın, mavi bakışlı genç bir adam gülümseyerek ona bakıyordu. Sanki onun da gözleri mutlulukla dolmuştu. Kardeşini onaylarcasına başını sallıyordu. Kardeşinin arkasındaydı. Ne olursa olsun, bu evliliği destekliyordu.

"Çok gecikmeyelim." diye mırıldandı Tahir… Her an genç kadının *'Şaka!'* diye bağırarak kollarından sıyrılmasını bekliyordu.

"Gecikmeyelim." dedi Güney uysalca.

"Ben de baba olmak istiyorum…"

"Evet… Evet…"

"Şubat ayına ne dersin? Evlenmek için yani?"

Güney üzgünce başını salladı iki yana… "İmkânsız! Bir ay bile yok. Annem beni öldürür. Tek çocuğunu anlı şanlı evlendirmek isteyecektir. Hazırlanmak için vakit yoktu diye ömür boyu başımın etini yemesini istemem. Aceleci ve fazla despot bir koca etkisi bırakmak istemezsin değil mi?"

Genç kadının laf olsun diye itiraz etmediği belliydi. Geciktirmeye uğraşmıyordu. Sadece daha iyi hazırlanmak için biraz daha zaman talep ediyordu. Tahir bunu önemsemeyebilirdi. Gerçekten de her kadın gibi bir kere evleneceğini hayal edip iyi bir hazırlık yapmak istemesini haklı buldu. Onu aceleye getirmeye gerek yoktu. Zaten yine birlikte olmayacaklar mıydı?

"Haklısın." dedi ona inandığını belli edercesine. "Ne yapayım? Böyle olmak benim elimde değil. Sen benim rotamı hep saptırıyorsun."

Güney gülümsedi. Kollarının dolanmış olduğu güçlü boynu kendisine doğru çekti. Adamın yakışıklı yüzü kendisine doğru yaklaşmıştı. O siyah gözlerde bir kadının kendini kaybetmesi çok kolaydı. "Öbür ay evlenebiliriz. Mart'a kadar her şeyi yetiştirebiliriz," diye fısıldadı. Ama mavi gözleri biraz muzipçe parlamıştı. Dudaklarını uzatırken son kez mırıldandı. "Fakat çocuk için beklememize gerek yok koca adam… Hadi beni hamile bırakmayı dene..."

37. BÖLÜM

Evlilik kararlarını alt komşusu Pınar'a açıklamak, Güney'i biraz huzursuz etmişti. Onun mutfağında oturmuşlar, çay içiyorlardı. Genç kadın hafif utangaç bir şekilde Tahir ile evlenmeye karar verdiklerini açıkladı. Yanakları kızarmıştı. Arkadaşı üzgünken

kendisinin mutlu olması onu utandırıyordu. Pınar ise kendi üzüntüsünü belli etmeden onu samimiyetle tebrik etti. Üstelik sanki haftalardır ilk kez yüzü samimice ışıldamıştı.

"Düğüne birlikte gelirsiniz, değil mi?" diye sordu Güney.

"Biz mi?"

"Sen ve Doğan..."

"Şey... Biz... ayrıyız, biliyorsun." dedi Pınar ona yavaşça. Herkesin bildiği bir şeyi saklamaya gerek görmemişti. Yüzündeki mutlu haberi alınca oluşan gülümseme biraz hafifledi. "Yani bence sorun yok... Ben gelirim ama... o ben olunca gelir mi bilmem."

"Gelmez mi?"

"Beni görmek istediğini bile sanmıyorum. Gelse bile..." Derin bir nefes aldı. Güney onun sıkıntısını hissediyordu. Pınar kolay açılan bir kadın değildi. Bu esmer güzeli gerçekten çok acı çekiyordu ve acısını tek başına yaşamak onu üzüyordu. Yılbaşından beri doğru düzgün konuşamamışlardı. Onun kendisine birazcık açılıp rahatlaması için uzandı ve destek verircesine elini sıktı. Onu dinlemek kendisini hiç rahatsız etmeyecekti. O güzel menekşe rengi gözleri şu anda Doğan görseydi, emindi ki işini gücünü bırakıp koşarak genç karısının yanına gelirdi.

Akşam olduğunda bu konuyu Tahir'e açtı. Koltukta yan yana oturuyorlardı. Genç kadın onun iri gövdesine sarılmıştı. Ancak genç adam üzgünce başını iki yana sallamıştı. "Doğan'ı bilirsin... İnatçıdır. Tamer gibi o da ilk adımı kendisi atmak istemiyor. Ben kaç kere onu numaradan buraya çağırdım. Bir iş, bir aksilik icat ettim. Geçen gün bir günlüğüne buraya geldiğinde bile karısını görmemiş mi yani?"

"Hayır..."

"İnatçı aptal... Hâlbuki Pınar'ın her hareketini takip ediyor. Onunla ilgili bana bir sürü soru soruyor. Onun güvenliği için deli gibi uğraşıyor. Aklı fikri onda ama gururlu odunun teki işte... Aklının başına geleceğini bilsem ona bir yumruk bile atabilirim. Neyse, bir çaresine bakacağız. Nasılsa yakında düğünümüz için gelmek zorunda. Gelmemezlik yapamaz."

"Düğünümüze daha çok var?"

"Zaman bazı şeyler için iyi bir yara kapayıcıdır... Tamer ile Natalia bir araya geldiler sonunda. Onların durumu daha da beterdi. Doğan ile Pınar da gelecektir. Onların da mutlu olacağına eminim. Sadece azıcık daha zaman lazım..."

"İnşallah!" derken sevdiği adama sıkıca sarılmıştı Güney. Dostlarının üzgün olmasından hoşlanmıyordu. Kendisi mutlu iken onların mutsuz olması haksızlıktı. O yeşil gözlü devin çok iyiliğini görmüştü.

Düğün hazırlıkları almış başını gidiyordu. Güney'in annesi Ferdane Hanım da yardım için tek başına Ankara'ya gelmişti. Pınar ise elinden gelen tüm çabayla Güney'e yardım ediyordu. Derslerinden bulduğu boş vakitlerinde hep onun yanındaydı. Ama son hafta o da oldukça meşguldü. Çünkü Pınar'ın evine bir sürü misafir gelmişti. Önce Doğan'ın annesi Süheyla Hanım gelmişti. Onu Doğan'ın getirmesi ise tam bir sürprizdi. Güney arkadaşının adına, Doğan'ın da gelişinden çok memnun olmuştu. Gerçi aralarının hemen düzelmesini beklemiyordu ama bir arada olmaları bile yeterdi. Pınar'ın mutluluğu ise güzel yüzünden ve ışıldayan menekşe rengi gözlerinden hemen belli oluyordu. İnatçı Doğan çok kalmamış, hemen İzmir'e dönmüştü ama o kısa sürede bile bir şeylerin aşıldığı belliydi. Pınar artık daha umutlu, daha keyifliydi.

Gelinini çok seven Süheyla Hanım'ın da oğlu ile gelini arasındaki soruna üzüldüğü belliydi. Her ikisi arasında bir seçim yapamasa da, oğlunu iyi tanıyordu. Gelini ve oğlu arasında kalmamak için çaba harcıyordu. Diğer yandan Doğan'ın kendisiyle birlikte Ankara'ya gelmesi onu da rahatlatmıştı. Üstelik o kısa zamanda aralarındaki buzların birazcık eridiğini hissetmişti. Oğlunu iyi tanıyan her anne gibi bu gelişmeden memnundu. Güney onun kadınsı bir içgüdüyle Pınar'a öğüt vereceğini bile tahmin ediyordu. Mutlaka genç kadını belli etmeden yönlendirecekti. Güney de her gece yatmadan önce ettiği dualarında onların da mutluluğu için Allah'a yalvarıyordu. Tüm kalbiyle yeniden bir araya gelmeleri için dua ediyordu. Kendi mutluluğu gibi onların da mutlu olmasını arzuluyordu.

Düğün için artık fazla zaman kalmamıştı. Kendi heyecanı da almış başını gitmişti. Kendi annesi de yorulmuştu gerçekten. Ferdane Hanım, Doğan'ın annesinin de yardımıyla son hazırlıkları kontrol ediyordu. Tahir onlara sınırsız imkân sunmuştu. Her şeyin en iyisinin alınmasını istiyordu. İki orta yaşlı kadın da hiç acele etmeden her şeyi düzenlemeye çalışıyorlardı. Davetlilere yapılacak yemek ikramından pastaya, gelinlikten salonun düzenine kadar yapılacak bir sürü yorucu iş vardı. Güney de işinden izin almıştı. Ama annesi, Pınar ve Süheyla Hanım olmasaydı bu evlilik işi gerçekten

çok zor olacaktı. Bunu biliyordu. Yoruluyordu tabii. Fakat mutlu bir yorgunluktu bu.

Düğünden beş gün kadar önce beklemediği bir telefon aldı. Bu telefon mutluluğunu azıcık gölgelemişti. Öğle arası gelen telefonu açtığında, mutfakta dört kadın kahve içiyorlardı. Güney içindeki bir huzursuzlukla telefonu alıp oradan uzaklaşmıştı.

"Alo? Güney Hanım? Ben Milletvekili Sadullah Tartan… Vedat'ın dayısı…"

Genç kadın şaşırmıştı. Vedat ile uzun zamandır görüşmemişlerdi. Eski nişanlısı birkaç kere daha aramıştı ama Güney telefonu açmamıştı. Şimdi arayan kişi ise onun hırs dolu dayısıydı. Adamın düğün tebriki için arayacağını ise hiç sanmıyordu. Çünkü Tahir onu davetliler listesine bile almamıştı. Ya neden aramıştı peki? İçinde belirmeye başlayan sıkıntıyı görmemeye çalışarak gırtlağını temizledi. Belki de adam hâlâ kendisinden ümidi kesmemişti.

"Efendim Sadullah Bey?" dedi sakin olmasına çalıştığı bir sesle. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim. İyiyim…" Ama onun hatırını sormaktan özellikle kaçınmıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Siz değil… Belki ben sizin için bir şey yapabilirim," diye mırıldandı adam. İnsanlarla konuşmaya ve onları ikna etmeye alışmış olan tavrında, kendisine has bir özgüven vardı.

"Öyle mi? Benim şu anda bir yardıma ihtiyacım mı var ki?"

"Söz konusu Tahir Sertan olunca, belki…"

"Tahir mi?"

"Evet… Müstakbel kocanız… Evleneceğinizi duydum. Tebrik ederim. Onun size ne kadar değer verdiğini cümle âlem biliyordu zaten. Sonuç sürpriz olmadı. Mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim!" dedi Güney yine mecburen.

"Eminim siz de ona hak ettiği değeri veriyorsunuzdur."

"Bunu açıkça itiraf edebilirim Sadullah Bey… O yüzden konuyu getirmek istediğiniz kısımdan hoşlanmayacağımı hissediyorum."

"Bence hoşlanacaksınız… Sonra da bana teşekkür edeceksiniz…"

"Sanmıyorum…"

"Onun hayatını kurtarmak istemez misiniz?"

"Hayatını mı?" Bu, genç kadının dikkatini çekmek için kullanılabilecek en mükemmel kelimeydi. Çünkü Güney onun hayatı için

kendi hayatını bile verebilirdi. "Biraz açıklarsanız sevinirim. Onun hayatı tehlikede mi?" Belli etmemeye çalışsa da sesi hızla solmuştu.

"Öyle. Bugün aldığım bir habere göre yakında bir göreve yollanacak. Aslında onun görevi alıp almayacağı kesin değil ama ben katılacağından eminim. Çünkü ancak onun tecrübesindeki bir Ghost elemanı bu işi başarabilir."

"Ne işiymiş bu?"

"Çok tehlikeli bir terörist başı ülkeye getirilecek. Türkiye'deki tüm terör örgütlerini finanse eden bir uyuşturucu patronu… Eylemlere de katılmış eli kanlı bir katil. Birçok terör örgütünün ortak paydası…"

"Ben burada… bir sorun göremiyorum."

"Sorun görmek için iyi bakmak lazım. Bu adamın her taşın altında bir militanı var. Onu korumak için kendisini feda edecek kişiler var. Onu kurtarmak için Tahir gibilerini öldürmek isteyecek intihar bombacıları var."

Güney bembeyaz olmuştu ama elinden geldiği kadar duru bir sesle konuştu. "Tahir… bunların altından kalkabilecek kadar… yeteneklidir."

"Kahretsin!" dedi adam neredeyse kabaca. Aniden öfkelenmişti ama kendisini çabucak toparladı. "Bunu ben de biliyorum…" diye homurdandı. "Zaten bu göreve o yüzden onu getirecekler. O tereyağından kıl çeker gibi gidip o adamı alıp gelecektir. Daha da tehlikeli işler yaptı. Afrika'da, Güney Amerika'da, Kosova'da ve daha kim bilir nerelerde… Fakat mesele onun yetenekleri değil. Onu harcayacaklar Güney Hanım…"

Genç kadının nefesi kesilmişti. "Harcayacaklar mı?" diye sordu zorlukla. "Na..nasıl?"

"İşin gerçeği, devlet aslında bu teröristi ne yapacağını bilmiyor. O yüzden başından savmak istiyor. Yeni bir özel hapishane oluşturmak istemiyor. Teslim eden ülke İngiltere olduğu için de onlara verdikleri sözleri tutmak zorundalar."

"Ben hâlâ pek bir şey anlamadım?.."

"Peki… Özetle devlet içindeki söz sahibi bazı güçler, bu teröristi yargılamak, korunmasıyla ilgilenmek ve onu bir ömür boyu krallar gibi ağırlamak niyetinde değiller. Onun bir suikasta kurban gitmesinin iyi olacağını düşünüyorlar. Yani senin sevgili Tahir'in, canını dişine takacak ve onu yüzlerce fanatik caninin elinden kurtaracak,

dönüş yolunda sözde patlayan bir uçakta o teröristle birlikte ölerek adsız bir kahraman olacak. Gizli kimliği yüzünden şehit bile ilan edilmeyecek… Siz de belki daha onunla evlenmeden ortada kalakalacaksınız. Evlenmiş olsanız da tarihteki en kısa sürede dul kalan kadınlar kategorisine gireceksiniz."

"Size… Size inanmıyorum."

"İnansanız iyi olur." Adamın sesi çok netti. Çok inandırıcıydı. Ve fazlasıyla Güney'i ürkütmüştü.

"Peki siz… bunu bana… neden haber veriyorsunuz?" Güney aklını toparlamaya çalışıyordu. Gözünün önüne genç adamın şahane, enerjik bedeni, çoğu zaman sert bakan siyah sıcacık gözleri gelmişti. "Sizin ondan hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Güney Hanım!" dedi adam sabırla. Sesi azıcık homurdanır gibi çıkmıştı. "Siz her şeyi yanlış anlamışsınız. Benim Tahir Bey ile hiçbir işim veya husumetim yoktur. Evet, birkaç cümle ile beni bakanlıktan aldırdığı için biraz kızgınım ama o da yapması gerekeni yaptığı için önemli bulmuyorum. Benim istediğim tek şey bu lanet *'Ghost Ekibi'* nin dağılması. Gördüğünüz gibi her zaman iyi şeyler için kullanılmıyorlar. Kendi elemanlarını, hem de en iyilerinden birisini harcamayı göze alacak kadar duyarsız bir birlik bu. Daha evvel de böyle şeyler oldu."

Güney bunların sadece Amerikan filmlerinde olduğunu düşünürdü. Fakat adamın samimi ses tonu neredeyse ikna olmasını sağlamıştı.

"Ben… Ben ne yapabilirim?"

"Çok basit. O evde siz de olduğunuza göre, pek çok şeye şahit oluyorsunuz demektir."

"Ben asla onun özel eşyalarını karıştırmam. Çalışma odasına da pek girmem. Zaten dizüstü bilgisayarı da şifreli… Faksı da öyle. Faks mesajı varsa bile şifre ile aktif ediliyor. Kâğıdını da kâğıt imha makinesinde kesip atıyor."

"Eğer ona değer veriyorsanız daha dikkatli olmalısınız o halde. Ağzını arayın… Bu göreve çıkacağı zamanı bilmeliyiz. Nereye gideceğini… Ne zaman gideceğini… Bunlar şimdilik sır."

"Öğrenince ne olacak?"

"Gayet basit. Devletin resmi kurumları ile bu gayriresmi örgütün önüne çıkacağız. Uçakta bomba varsa bulacağız. Başka hiçbir ihtimal yok. Zehirleyemezler, vuramazlar… Tahir hepsine engel

olur. Tek çare onun da yok olacağı kesin bir ölüm… Pilotlar, hostes ve birkaç sivil asker de olacaktır uçakta. Birçok kişiyi kurtaracaksınız. Patlamanın suçunu da teröristin arkasındaki örgüte atacaklarına eminim. Siyasi çekişme veya rant kavgası gibi bir bahane uyduracaklardır."

"Peki… siz bunları… nereden biliyorsunuz?"

"Tek istihbarat bizde değil… İngilizler bu adamı teslim ederken elbette neler olacağını tahmin ediyorlar. Onlar da prosedürün sıkı sıkıya uygulanması taraftarılar."

"Siz de Ghost ekibini kapattırarak amacınıza erişeceksiniz öyle mi?"

"Kaybettiğim itibarımı geri alacağım sadece…"

"Ya Tahir?"

"Şansı yaver giderse, sadece azıcık gururu incinmiş olarak kollarınıza geri döner."

"Ekip… kesin kapanır mı?"

"Öyle umuyorum."

"Yani Tahir… artık bu işleri bırakır mı?"

"Öyle olmasını umduğunuzu anlıyorum Güney Hanım. İşin aslı ben de öyle olmasını umuyorum. Devlet içinde devlet olmasından nefret ederim. Derin devlet adamlarından hiç hoşlanmamışımdır. Herkes kendi işini yapmalı. Tahir Bey de artık askercilik oynamayı bırakıp belki çoluk çocuğa karışabilir."

Güney son cümle ile iyice yüreğinden vurulmuştu. Aslında aylardır beklediği fırsatın eline geldiğine inanamıyordu. Demek bu adamla geçici bir süre için işbirliği yapsa?.. Demek Tahir'in son gideceği görev ile ilgili bir şeyler öğrenebilse ve ona iletebilse… sevdiği adamın emniyetini sağlamış olacaktı. O ekibi kapatmaları iyi miydi, kötü müydü; şu anda pek bir şey düşünemiyordu. Ama önemli olan Tahir'in emniyetli bir hayata geçebilecek olmasıydı. O yüzden bu fikir yavaş yavaş cazip gelmeye başlamıştı.

"Ben düşünmek istiyorum Sadullah Bey…"

"Güney Hanım!" dedi adam yine sabırla. "Fazla düşünmeseniz iyi olur. Transferin bir hafta içinde yapılacağı bilgisini aldım. Ne yazık ki iletişimde olduğum İngiliz görevlisi bile kesin tarihi bilmiyor. Anlık bir zaman seçecekleri belli. Çok çok bir gün önceden Tahir Bey'e haber verilir. Siz de o bir günü iyi değerlendirin lütfen. Diğer

gün, kır saçlı yakışıklı işadamının bir yelken yarışında denize düşüp boğulduğunu ve cesedinin bile bulunamadığı haberini duyabiliriz."

Genç kadın derin bir nefes aldı. Her şey bir yana, gerçekten de iyi ve ikna edici konuşuyordu bu adam. Tahir'in hastanede ölü gibi yattığı anlar hâlâ gözünün önündeyken, bir daha sözünü bile duymak istemediği şeylerdi bunlar.

"Düşüneceğim..." dedi yavaşça.

"Düşünün... Ama fazla değil. Ben elimden geleni yaptım. İsterseniz yardımcı olabileceğimi söyledim. Karar sizin. Size iyi günler..." Adam kendisinden emin bir tavırla telefonu kapatmıştı. Güney bir süre elindeki telefona baktı. Sanki oradan karşı taraftaki adamın suratını görüyor ve samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Gerçekten de diğer tarafta milletvekili Sadullah da telefona bakıyordu. Ciddi bir yüzü vardı. Kaşları çatılıydı. Sonra telefonu indirdi ve pahalı ceketinin iç cebine attı. "Yapacak..." dedi yavaşça.

"Gerçekten mi?"

Sadullah başını kaldırdı ve karşısında oturan yeğenine baktı. "Yapacak tabii. O kadının Tahir Sertan'a âşık olduğu çok belli."

"Âşık mı?" Vedat'ın çene kasları oynamıştı. Dişlerini tüm gücüyle sıktığı belliydi. Gözleri öfke ve nefretle doldu. "Çok sürmeyecek ama değil mi? Tahir Sertan ile aramdaki probleme bu iş sona erince yardımcı olacaksın. Senin için aylardır sabrediyorum. Yoksa şimdiye kadar çoktan onu bir köşede kıstırmıştım."

Sadullah'ın yüzü iyice düştü. "Aptallaşma! Sen daha on metre yanaşamadan o, tehlikenin kokusunu alır. Bugüne kadar nasıl hayatta kaldı sanıyorsun? Benim yardımım olmadan onu hiçbir şekilde kıstıramazsın."

"O halde yardım edeceksin değil mi?"

Adam başını salladı. "Edeceğim... Ama önce şu pislik hayaletleri etrafımızdan kovalım da... Sonra da senin işinle ilgileniriz. Bu birlik kapanınca beni her şekilde ihya edecek birçok kişi tanıyorum. İnşallah kadın istediğimiz bilgileri getirir."

"O çok zekidir. İsterse getirecektir."

"Hazırlıklı olalım o halde. Zamanı ve mekânı tespit edince o bombayı uçağın içine biz yerleştireceğiz. Bu işi yapacak tanıdıklarım var. Sonra da sahte bir suçüstü ile Ghost Ekibi'ni tarihe gömeceğiz. Kendilerini savunamayacaklar bile. Bombalar bile kendilerininkiyle birebir aynı olacak. Başbakan bu olaya asla müsamaha

etmez. Hatta Tahir'in kendisi bile buna inanacak. Harcanmaya çalışıldığını düşünecek. Belki de zaman içinde yanımızda bile yer alır. Ne ironik değil mi?"

Vedat için önemli olan bu değildi. Aylardır amcasının planını gerçekleştirmesi için beklemişti. Gerçi boş oturmamıştı. Tahir'in karşısında sinek gibi ezildiği, patlamanın olduğu o geceyi unutamıyordu. Üç kişi bir adamla baş edememişlerdi. Ama inat etmişti. Daha çok spor yapmış, daha çok planlar düşünmüş, daha çok hırslanmıştı. Hem ağabeyinin hem de kendi kırılan gururunun intikamını ondan alacaktı. Ve o sarışını... Dünya güzeli Güney'ini de ondan almıştı. Oysaki Vedat her zaman Güney ile yeniden bir araya geleceklerini ummuştu. Onu bir türlü unutamamıştı. Güney bir kelebek gibi kozasından çıkmış, daha da güzel olmuştu üstelik. Şimdi daha da büyük bir hırsla onu istiyordu. Tahir ile evlenmelerine engel olmak için her şeyi yapardı. İngilizlerle transferin şu birkaç gün içinde gerçekleşmesini umuyordu. Elbette ki kendisi artık onunla evlenemezdi. Tahir ile yaşıyorsa zaten bakire olamazdı. Ama bir süre onunla birlikte yaşayabilirlerdi. O cam mavisi gözlerden, o şahane vücuttan bıkıncaya kadar onunla olabilirdi. Bıkabilir miydi acaba? İçinden bir ses ise bu soruya *'hiçbir zaman'* diyordu. Güney bu dünya üzerinde gerçekten özel sayılabilecek çok az kadından birisiydi.

Güney diğer kadınların yanına döndüğünde bir şey belli etmemek için elinden geleni yaptı. Hatta gelen terzi ve yardımcıları ile gelinlik provaları gerçekleştirirken, Pınar ile gülüşüp şakalaşmıştı bile. Duygularını gizleme konusunda hiç değilse Pınar'dan daha başarılıydı. Pınar da kendi küçük göğüsleri konusunda Güney'e bakıp aynı Natalia gibi içlenmişti. Tavrı oradakileri güldürmüştü.

Terziler gittikten sonra, Süheyla Hanım ve Pınar alt kattaki kendi dairelerine inmişlerdi. Ferdane Hanım da kızına baktı. "Ben de gidip yemeği hazırlamaya girişeyim. Sen acele etme."

"Gelirim birazdan anne!" dedi Güney ona. "Sen misafirsin."

"Misafir mi? Şimdi giderim bak! Burası kızımın evi olacak yakında. Misafir ne demek? Ben rahatım. Sen de rahat ol."

"Peki, tamam. Babamla konuştun mu?"

"O da gelecekmiş yakında. Biraz kafa dinliyorum dedi. Bakalım bensiz olmak iyi gelmiş mi?"

"Seni özlememiş mi?" diye sordu Güney gülümseyerek.

"Bilmiyorum. Gelince hesap soracağım." dedi kadın da gülümseyerek. "Özlememişse vay haline!"

Annesi mutfağa geçince, Güney odada tek başına kaldı. Etraftaki birkaç parça dağınıklığı toparladıktan sonra kendi odasına geçti. Annesi geldiğinden beri bu odada kalıyordu ve Tahir gibi o da gerçekten bekâr hayatı yaşıyordu. Neyse ki Tahir şikâyet etmiyordu. Düğün günü yaklaştıkça sabrı artmış gibiydi. Oysa Güney daha ilk geceden onun kollarında olmayı özlemiş, onsuz yatmaktan nefret etmişti.

Canı sıkkınca yatağına oturdu. Aklında şimdi de o milletvekili ile yaptığı can sıkıcı görüşme vardı. Boş gözlerle ileriye bakıyordu. Ne yapacaktı? Sevdiği adama ihanet mi edecekti? Onun arkasından oyun mu yapacaktı? Ona söylese ne olurdu ki? Ama bu sefer genç adamın o tehlikeli hayattan uzaklaşması için eline geçen fırsatı kaybetmiş olacaktı. Çünkü Tahir kendisine bu konuda hiçbir söz vermemişti. Onun o Maho denen caniyi yakalayıncaya kadar bu işi bırakmayacağı açıktı. Her seferinde onun ölüm haberini bekleyecek olan bir eş olabilir miydi? Belki olabilirdi ama daha da önemli bir sorun vardı. Tahir'e gerçeği anlattığında, onun yine de o göreve gideceğini biliyordu. Büyük ihtimalle Güney'e inanmayacaktı. Belki de milletvekili ile görüştüğü için kendisine kızacaktı. Yine tavır alacak olabilir miydi? Onun tepkisine hiç güvenemiyordu. Neler olabileceğini hiç bilemiyordu.

Aradan bir iki gün daha geçti. Sabah Tahir'i işe uğurladıktan sonra, bir önceki gün yaptığı gibi onun çalışma odasına geçti. Annesi henüz yatıyordu. O yüzden görülme endişesi duymadan hareket ediyordu. Çalışma masasındaki bilgisayar kapalıydı. Şifreli olduğu için açmaya yeltenmedi bile. Çekmecesinde de bir şey yoktu. Faks kâğıdına benzer bir şey de göremedi etrafta. Çöp kovasına gitti. Orada işe yarar hiçbir şey yoktu. Zaten çöpleri epeydir kendisi boşaltmıyor muydu? Eve temizlikçi kadın sadece haftada bir kere geliyordu. Kesici makinesinin çöp haznesi de boştu. Zaten bulsa bile okunmayacak durumda kırpıklardan oluşurdu. Onun kendisine görevi ileten savcı ile telefonda yüz yüze görüşse bile mutlaka yazılı kâğıtların geldiğini biliyordu. Demek ki daha herhangi bir emir falan gelmemişti.

Yine de emin olamadığı için, uzun gecelerini paylaştığı yatak odasına geçti. Gözleri etrafta gezindi. Yatak yapılmıştı ama çok

düzenli değildi. Alışkanlıkla gidip örtüleri düzeltti. Çevrede yine unutulmuş bir kâğıt, minicik de olsa bir not parçası göremiyordu. Ellerini beline koyup kararsızca odanın ortasında durdu. Kendisini bir hain gibi hissediyordu. Sevdiği adamı kurtarmak için ona ihanet eden bir kadındı. Fakat Tahir'in ölmesindense, ona ihanet eden kadın pozisyonuna düşmeye razıydı.

Düğüne birkaç gün kala, milletvekili onu yeniden aradı. Güney bu sefer fazla bekletmeden telefonu açmıştı.

"Alo?"

"Güney Hanım? Bir değişiklik var mı?" Adam hemen konuya girmişti.

"Eğer yeni görevi hakkında bir şey bilip bilmediğimi soruyorsanız... Hayır."

"Dinleyin: Çok dikkatli olmanız sizin menfaatinize... Gerekirse ona doğrudan sorun. Daha yakın davranın. Karısı olacaksınız. Size mutlaka bir şeyler açıklayacaktır."

"O bana bir şey açıklamaz." diye mırıldandı Güney. "İkimiz arasındaki bir mesele yüzünden zaten bana pek güvenmiyor."

"Güvenmesini sağlayın. Eğer ona değer veriyorsanız..."

"Bunu ikide bir söylemeyin Sadullah Bey!" diye biraz kızgınca homurdandı Güney. "Ben onun iyiliği için hayatımı bile feda ederim. Onu o kadar çok seviyorum ki, tırnağına zarar gelmesini istemem. Eğer bunun için sizinle işbirliği yapmam ve ona ihanet etmem gerekiyorsa kesinlikle yaparım. Yeter ki o sağ ve salim olsun."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Fakat ben de sizden bir şey istiyorum."

"Ne gibi?"

"Ghost Ekibi dağıtılsa ve Tahir görevlerden uzaklaştırılsa bile hayatı yine de tehlikede olacak."

"Anlamadım inanın ki?"

"Bir adam, onun hayatını tehdit edecek şeyler yapıyor. Tehlikeli bir terörist. Kim olduğu bilinmiyor. Onu bulmanızı istiyorum. Onu bulmanızı ve adalete teslim etmenizi istiyorum."

"Bakın! Bu konuda ne yapabileceğimi bilemiyorum. Bunu Tahir'in kendisi bile yapamamışsa ben nasıl yapabilirim ki?"

"Sadullah Bey! Lütfen dürüst olalım! Sizin arkanızda kimler varsa, mutlaka daha derin bilgilere sahiptirler. Başka türlüsünü

düşünemiyorum. O adamı Tahir'den başarı ile gizleyen güçler, belki de... belki de sizin tarafınızda olan güçler?.."

Karşı taraftan bir sessizlik geldi önce. Sadullah Bey konuşmadan önce düşünüyor olmalıydı. "Kimmiş bu adam?" diye sordu sonra yavaşça. Durumu kabullenmiş gibiydi.

"Adı Maho... Sadece bunu biliyorum. Uzun boylu ve esmer olduğunu da biliyorum. Diğer terör örgütlerinden bağımsız olarak faaliyetlerde bulunuyor."

"Demek Maho?" diye mırıldandı adam. "Adını duymuştum. Genelde halkın bulunduğu kalabalık yerlerde bombalama eylemleri yapar. Gençleri organize ederek belediye otobüsleri gibi devlet araç gereçlerine zarar vermesini sağlıyor. Sisteme karşı olduğunu sanmıyorum. Bence bu işi zevk için yapan psikopatın teki o."

"Onu tanıyorsunuz demek?"

"Şahsen değil. Sadece adını duydum."

"Ve o ciddi anlamda Tahir'e takmış. Sanırım Tahir onun ağabeyini vurmuş."

Karşı taraftan yine kısa bir sessizlik oldu. "Bu konu ile ilgileneceğim Güney Hanım!" dedi adam yavaşça. "Ama sonucu hakkında söz vermiyorum. Maho bilinen en gizli teröristlerden birisidir. Siz de inşallah daha dikkatli olup bizim işimize yarayacak bir şeyler öğrenebilirsiniz. Beni bu numaradan arayın. Tamam mı?"

Genç kadın o gece çok sessizdi. Garip ki Tahir de pek konuşkan değildi. Allah'tan genç kadının annesi Ferdane Hanım bir şeyler konuşuyor, ortamın sessizliğini farkında olmadan bozuyordu. Televizyonu izleyen Tahir ise arada sırada bu sarışın anne ile nazikçe muhabbet ediyordu. Güney'in sessizliği çok dikkat çekmemişti. Belki de çoğu zaman sessiz olduğu için...

Sadece, genç adama çayını verdiğinde Tahir ona bakmış ve meraklı bir bakışla sormuştu. "İyi misin?"

Güney gülümsedi hemen. "Evet. İyiyim tabii."

"Biraz sessizsin de?"

Genç kadın omuz silkti. "Birkaç gün sonra düğünümüz olacak. Onun yorgunluğu..."

"Akın aradı bugün... Gamze'nin yurtdışı çekimini denk getirmeye uğraşıyorlarmış. Düğüne ancak yetişebilirlermiş sanırım."

"Neyse, gelsinler de..."

Tahir'in bakışları hafifçe kısıldı. Çayını karıştırmayı bıraktı. "Sen gerçekten iyi misin? Canın sıkkın gibi?"

"Hayır. İyiyim. Meraklanma..."

Genç adam fazla üstelememişti. "Peki... bir sorun olursa haberim olsun, tamam mı?"

"Evet... Evet elbette. Tek sorun senden ayrı yatmam."

Genç adam gülümsedi. "Az kaldı sarışınım... Az kaldı."

Ertesi gün her şey daha neşeli olmuştu. Önce Güney'in babası gelmişti Kayseri'den. Sonra Pınar'ın annesi ve babası da düğün haftası diye Mersin'den çıkıp gelmişti. Pınar'ın erkek kardeşi Deniz ile onun kız arkadaşı Melek de bir sürpriz yaparak akşama doğru kapıda belirmişlerdi. Bu kalabalığı Natalia ve Tamer tamamlamıştı. Yeni evli çiftleri rahatsız etmemek için onlar da Pınar'ın evinde kalmaya karar vermişlerdi. Pınar'ın evi o kadar kalabalığı tam tamına alacak kadar büyüktü. Sadece Doğan yoktu ortada. O da düğüne bir gün kala gelebileceğini bildirmişti karısına. Tabii, bu durum Pınar'ı üzmüşse de geri kalan insanların yakınlığı, acısını biraz hafifletmişti. Kalabalık olmak düşünmesini engelliyordu ve ayrıca da moralini azıcık yerine getiriyordu.

O akşam Doğan olmadan yemek masasının çevresinde toplandılar. Çok güzel, keyifli bir yemekti. Doğan olmasa da herkes Pınar için seferber olmuştu sanki. Ne yazık ki genç kadının yüzü bir türlü içtenlikle gülmüyordu. Fakat sabah olduğunda herkes için asıl sürpriz, Doğan'ın gece yarısından sonra aniden çıkıp gelmesiyle yaşanmıştı. Ev halkı uykudayken gelmişti. Tüm arkadaşları düğün için toplanmışken, o da gelmezlik edememişti. Bilerek veya bilmeden karısına tatlı bir sürpriz yapmıştı. Buna rağmen asıl sürprizi Güney öğlen fark etmişti. O öğlen tüm gençler birlikte Kızılay'a alışverişe çıkacakları için hazırlanıp aşağıya inmişti. Ve Pınar'ın ışıl ışıl gözlerle baktığını görmüştü. Sanki... Sanki Pınar ile Doğan... arasında bir şeyler değişmişti. Sanki bakışmalarında bir farklılık vardı. Bir sıcaklık? Sonra da genç kadının mutlu fısıltısını kulağının dibinde duymuştu.

"Barıştık..."

Ve öğleden sonraki alışveriş, o yüzden daha keyifli geçmişti. Dört genç kadın düğün alışverişi için Kızılay'a çıkmıştı: Güney, Pınar, Natalia ve Melek...

Her şey düzeliyor gibiydi. Güney mutluydu. O akşam Tahir'in anne ve babası da gelmişti. İşlerini ancak toparlayabilmişlerdi ve düğüne yeterince yardımcı olamadıkları için üzgün gözüküyorlardı. Genç kadın onları güler bir yüzle karşıladı ve içlerini rahatlattı. Zaten çevresinde ona yardım eden bir sürü kişi vardı. Hem Tahir'in annesi Meftune Hanım ile sık sık telefonla konuştukları için hiçbir mesele yoktu ortada. Apartmandaki iki daire de artık cıvıl cıvıldı. Düğün telaşı ve mutluluğu herkesi kucaklamıştı.

Genç kadın gerçek mutluluğuna çok az kaldığını biliyordu artık. Sevdiği adamla çok kısa bir süre sonra evlenmiş olacaktı. Tek sıkıntısı ona verilecek olan görev ve sonrasındaki suikast girişimiydi. Ne yapıp edip sevdiği adamın o uçağa binmesini engellemeliydi.

Ertesi gün sanki talih kendisinden yana dönmüştü. Sabah Tahir son kez işe gitmişti. Ama öğlen dönecekti. Artık evlenecek bir adam gibi kendisine izin verme vakti gelmişti. O yokken Güney yine önce çalışma odasına gitti. Ortada herhangi bir şey göremedi. Zaten adamın evde olduğu her an onu izlediği için, elinde bir kâğıt falan görmemişti. Fakat yatak odasına gittiğinde bir değişiklik hissetti. Önce ne olduğunu anlayamadı. Gözleri hızla etrafta gezindi. Sonra değişikliğin ne olduğunu anladı. Yatak odasının bir tarafında kalan o gizli odanın kapısı sanki aralık gibi gelmişti.

Merakla o kapıya doğru yöneldi. Bir seneden beridir Tahir'in yanındaydı ve o kapının ardında ne olduğunu hiç bilmiyordu. Başlangıçta orasının soyunma odası olduğunu sanmıştı ama çok kısa bir süre sonra öyle olmadığını anlamıştı. Genç adamla aynı yatağı paylaştığı süre içinde bile o odanın ne olduğunu öğrenememişti. Birkaç ay önce sorduğunda da genç adam spor malzemeleri gibi önemsiz şeyler olduğunu açıklamıştı. Askeri kimliği açığa çıktığı için, birkaç da askeri kıyafeti olduğunu söylemişti. Güney orada silah ve ona benzer şeyler olduğunu tahmin ediyordu zaten. Buna rağmen gözleri ile görmek için can atıyordu.

Merakla açık kapının önünde durdu. Sonra derin bir nefes aldı. Tahir bu kapıyı nasıl olmuştu da açık unutmuştu? Sabah çıkarken dalgınlığına gelmiş olmalıydı. Parmak uçlarını kaldırdı. Küçük tokmağı tutup çekti. Karanlık odaya yatak odasının ışığı sızdı hafifçe. İlk izlenimleri, duvarlarda birtakım dolapların olduğu yönündeydi. Ama lambayı açınca, daha pek çok şeyin de olduğunu gördü. Tavan lambası, orta büyüklükteki gizli odayı apaydınlık yapmıştı.

İlk raftaki bir çantayı çekip açtı. İçinden garip şekilli tüfeğe benzer bir cihaz çıkınca hiç şaşırmadı. Birkaç tanesini daha açtı. Tabancalar, mermiler, bir askere lazım olabilecek özel şeyler vardı. Yerde özel ayakkabılar ve bir rafta da ağırlıklı siyah tonlarından oluşan askeri kıyafetler vardı. Bu siyah elbiseler, hastanede Doğan'ın üzerinde gördüğü kıyafetlerden olmalıydı.

Bir kenarda kapalı bir laptop ile bir faks cihazı da duruyordu. Demek burada da genç adamın elektronik aletleri yer alıyordu. Gözleri masanın üzerinde gezindi ama hiçbir kâğıt parçası göremedi. Sonra köşedeki çöp kovasına baktı. Orası da boştu.

Kahretsin! Kendisini paranoyak hissediyordu. Olmayan şeyler arıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Sonra gözleri yeniden laptopa çevrildi. Merakla ona yöneldi. Kapağını tutup açtı.

Ve hayret! Cihazın ekranı hemen açılmıştı. Bir şifresi bile yoktu. Üstelik de açık ekranda genç adamın mail kutusu vardı. Nefesi kesilerek eğildi. Oradaki sandalyeye oturmayı akıl bile edememişti. Gözleri ile gelen mailleri kontrol etti. En üsttekinden başladı.

Evet! İşte! Burada bir şey vardı. Okunmuş bir mesajdı... Mail adresine bakılırsa, mesaj Savcı Muhsin'den geliyordu. Hem de sabaha karşı gönderilmişti. Eli titreyerek farenin düğmesine tıkladı. Mesaj hemen ekranda açılmıştı.

'Yarın saat 06.00'da paketi teslim almak için aşağıdaki adreste hazır ol. Gösterişsiz sivil bir uçak seni bekliyor olacak. Seni her zamanki buluşma yerinden sivil bir asker gelip uçağın bulunduğu hangara götürecek. O bile uçağın nereden kalkacağını, paketin nereden teslim alınacağını bilmiyor. Dikkatli ol. Bu iş tehlikeli. Kolay gelsin..'

Saat 06'da mı? Ama bu... bu düğünden sadece sekiz saat önceydi. Olamaz! Tahir düğünden önce gidip bu tehlikeli işi mi halledecekti? Ve engel olamazsa, düğüne evleneceği adamın ölüm haberiyle başlayabilirdi.

Güney'in eli titriyordu. Ama kararlıydı. Hemen adresi hafızasına kaydetti. Tahir'in iyiliği için her şeyi yapabilirdi. Laptopun kapağını kapattı. Odanın lambasını söndürüp kapısını da ardından çekti. Tam kapatıp kapatmama konusunda kararsız kalmıştı. Sonra ani bir kararla çekip kapattı. Tahir kapıyı kapattığını sanıyorsa öyle olsa daha iyiydi.

Mutfağa geçtiğinde elinin titremesi geçmişti. Kararlı bir tavırla milletvekilinin numarasını çevirdi. Telefon hiç bekletilmeden açılmıştı.

"Alo? Sadullah Bey?"

"Efendim Güney Hanım?"

"Transfer yarın sabah olacak... Tahir saat 06.00'da uçağa binmiş olacak. Şimdi size uçağın bulunduğu adresi söyleyeceğim. Ama gideceği yeri söyleyemem. Gitmeden önce olaya el koymalısınız."

"Söylemelisiniz Güney Hanım! Belki burada bombayı yerleştirirken bir aksilik çıkar. Bu kadar kısa sürede verdiğiniz adreste adam ayarlamamız zor olabilir. Belki orada müdahale etmemiz gerekebilir O bombayı mutlaka yerleştirmemiz lazım. Yoksa kimse bize inanmaz..."

"Size nasıl güvenebilirim ki? Belki de o teröristin yakınlarına haber vereceksiniz."

"Emin olun Güney Hanım, benim ve arkamdaki insanların tek derdi başımızın belası bu ekibin kapatılması... Ben saygınlığımı da geri alacağım tabii. Belki de bakanlığımı... Diğer yandan kabul etmeliyim ki önemli miktarda maddi varlığa kavuşacağım. Herkes sizin müstakbel kocanız kadar zengin değil. Geleceğimi düşünmek zorundayım, değil mi? Diğer şeyler benim için önemsiz. Ülke meseleleri beni pek o kadar ilgilendirmiyor."

"Siz sadece kendi çıkarlarınızın peşindesiniz."

"Elbette. Siz de öylesiniz ama değil mi? Sevdiğiniz adam için yaptıklarınız takdire değer. Tahir Bey'in bunları bilememesi çok acı. Yoksa yaptıklarınız için size gerçekten tapardı."

"Bence öğrenirse beni hayatından silip atar..." diye mırıldandı Güney. Sesi acıydı. Bu ihtimal hiç aklından çıkmıyordu.

"Ona ihanet etmiyorsunuz Güney Hanım! Onun için çaba harcıyorsunuz. Hem o Maho denen terörist hakkında gelişmeler de var. Ankara'da olduğu tahmin ediliyor. Çok yakında adresini tespit edeceğim. Size bu iyiliği yapabilirim. Her şey karşılıklı olmak zorunda değil, değil mi?"

Güney kararsızdı. Sonra ona jet uçağın bulunduğu hangarın adresini ve İngiltere'de gideceği gizli adresi verdi. Buna mecburdu. Ona çok güvenmiyordu ama denize düşmüştü bir kere ve yılana tutunmak zorundaydı.

Aksi gibi babası ve annesi yüzünden bir türlü Tahir ile yalnız kalamıyorlardı. Son gecelerinde Tahir, erkek arkadaşları ve babası ile birlikte dışarıya çıkmışlardı. Güney için de kına gecesi düzenlenmişti.

Güney'in mahzun gülümsemesi normal olarak görülmüştü. Oysa genç kadının aklı sevdiği adam ile meşguldü.

Geç saatlerde erkekler geldi. Karşılıklı son çaylar içilip muhabbet edildi. Güney gözlerini Tahir'den ayırmakta zorlanıyordu. Ya Sadullah başaramazsa? Ya uçağın patlamasına engel olamazsa? Ya her şey ters giderse?

Doğan gülümsüyordu. Yanına oturmuş olan Pınar da öyle... Tamer ile Natalia'nın mutluluğu zaten her zaman görülen bir şeydi. Pınar'ın orta boylu, yakışıklı erkek kardeşi Deniz de kız arkadaşı ile çok mutlu gözüküyordu. Herkes mutluydu. Kendi annesi ve babası bile... Süheyla Hanım da... Bir tek kendisi mutlu değildi. Neler olduğunu bilmeden rahatça konuşan bu kır saçlı cesur erkeği kaybedemezdi. Onu kaybetmeye asla dayanamazdı? Allah'ım! Yarın nasıl olacaktı? Nasıl dayanacaktı yarına kadar? Nasıl onun iyi haberlerini alacaktı?

Herkesi kapıda uğurladıktan sonra Güney ve Tahir dönüp birbirlerine baktılar. Ferdane Hanım ve Samim Bey de onlara iyi geceler dileyip kendi odalarına çekilmişlerdi. Tahir uzanıp onu hafifçe kendisine çekti. Kına konulup bir bandajla sarılmış elini tuttu. Dudaklarına götürdü o eli önce.

"Bugün biraz dalgındın?" diye sordu gizemli bir sesle. "İyi misin? Yoksa evlenmekten vazgeçmek mi istiyorsun?

"Vazgeçmek mi?"

Genç adam omuz silkti. "Bunu anlarım. Pişman olmuş olabilirsin?"

Güney gülümsedi. Ona iyice sokuldu. Kınalı parmakları ile yüzünü okşadı. "Asla! Pişman olmak aklımdaki son şey. Sanırım düğünün stresi var içimde."

"Anladım. Demek hâlâ evlenmek istiyorsun?" Tahir de gülümsemişti.

"Hem de nasıl! Dört gözle... Seni özledim. Sana sarılarak yatmayı özledim..."

Dudakları birleşti hafifçe. Çok ateşli olmamasına ikisi de dikkat ediyordu ama bunu yapmak ellerinde değildi. Tahir onu sıkıca kendisine çekti ve kapının eşiğinde uzun uzun öptü. Genç kadının kolları da onun boynuna dolanmıştı. Parmak uçlarında yükselmişti. Kaç gündür böyle güzel öpüşmemişlerdi.

Genç adam dudaklarını isteksizce geri çekti. Alnını bir süre için onun alnına dayadı. "Sana bir şey söylemem lazım." dedi sonra yavaşça.

"Söyle." Her ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Yarın sabah... erkenden bir yere gitmeliyim. Aniden çıkan bir görev. Ama... Öğleye kadar geri döneceğim. Bu sefer bir çatışma falan olmayacak. Bir adamı alıp geleceğim."

Güney de sessizce duruyordu. Sonra başını kaldırıp güzel mavi gözlerini ona dikti. "İnşallah dönersin." diye fısıldadı. Gözleri sulanmıştı aniden. "İnşallah sağ salim dönersin ve benimle evlenirsin." Bu da bir başka ihtimaldi. Tahir o bombalı suikasttan kurtulduktan sonra ya Güney'in de bu işin içinde olduğunu öğrenirse? Ya evlenmekten vazgeçerse? Ne kadar şanssızdı... Hayatı böyle zorluklarla dolu olmak zorunda mıydı?

"Meraklanma sarışınım... Dünya yıkılsa... seninle evlenmeme kimse engel olamaz..."

Sesindeki belirsiz bir ton Güney'in dikkatini çekmişti. Bir an için şüpheyle onun kara gözlerine baktıysa da içindeki ışıltılar başını döndürdü. Şüphesi yok oldu gitti. Uzanıp dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdu. Deli gibi ağlamak istiyordu ama yapamazdı. Onu üzüp dikkatini dağıtamazdı.

"Peki. Bu güzel bir haber... diye mırıldandı. "Şimdi gidip dinlen... Yarın çok işin var koca adamım benim!"

38. BÖLÜM

Tahir sabah erkenden uyanmıştı. Çok iyi uyuduğu söylenemezdi zaten. Evlilik stresi onu da sarmıştı galiba? Her şeyin yolunda gideceğine emindi ama yine de bir huzursuzluk insanın içinde oluyordu. Duşunu alıp tıraşını olmadan evden çıktı. Nasılsa akşam damat tıraşı olacaktı. Arabası ile evden çıktığında daha hava tam aydınlanmamıştı. Her zamanki gibi, bu tip buluşmalar için kullandıkları otoparka gitti. Arabasını park edip bir alt kata indi. Orada farları açık ve motoru çalışır halde bekleyen Ford marka sivil arabaya yöneldi. İçine girip şoföre kısaca selam verdi. Kendi yaşlarında, saçları dökük sivil bir subaydı. Araç hareketlendi.

Ona yolda nereye gitmesi gerektiğini söyledi. Ankara dışında özel bir havayolu pistiydi. Çok dikkati çeken bir yer değildi. Kısa bir süre sonra piste gelmişlerdi. Şoföre, gitmesini söyleyip arabadan indi. Yanında küçük bir el çantası vardı. Onunla birlikte kendisini karşılayan birkaç kişiye yöneldi. Savcı Muhsin de oradaydı.

Elini uzatıp adamın elini sıktı. Hava cidden soğuk olduğu için Savcı Muhsin iyice kabanına gömülmüştü. "Günaydın!" dediler birbirlerine kısaca.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Doğan. Bakışları hızlıca etrafında gezinmişti. Uzun zamandır tehlikeli işler yapıyordu ama nedense bu kadar gergin olduğunu pek hatırlamıyordu.

Savcı başını sallayarak onayladı. "Öyle gözüküyor. Tam da düğün gününde bu işin çıkması iyi olmadı."

Tahir omuz silkti. "Bence en uygun zaman..." diye mırıldandı. Sesinde belirsiz bir gizem vardı. Başını kaldırıp kapalı Mart havasına baktı. Bu kapalı hava da oldukça iç karartıcıydı doğrusu. Tahminlere göre bugün hava sözde açık ve güneşli olacaktı. Güney'e verdiği sözü hatırladı. İçindeki sıkıntıyı atmalı ve ona sağ salim dönmeliydi. Bu gece evlenmek üzere kendisini bekleyen bir kadın vardı. İnşallah her şey yolunda gidecekti.

İlk on beş dakika hazırlıkların kontrol edilmesi ile geçti. Bir barakaya girip evrakları kontrol etmişler, planlarını gözden geçirmişlerdi. Sorun yok gibi gözüküyordu. Tahir evrakların bulunduğu çantayı aldı. Operasyon kıyafetlerini giymişti birkaç dakikada. Siyahlar içinde şimdi daha kararlı ve güçlü gözüküyordu.

"Hazırız. Sanırım artık başlayabiliriz." diye mırıldandı. Sonra savcıya göz kırptı. "Yetişmemiz gereken bir düğün var."

Barakadan dışarıya çıktılar. Tahir henüz başındaki siyah kepini aşağıya indirmemişti. Birkaç kişi sağda solda kendilerini bekliyordu. Hiç asker yoktu. Olanlar da sivil kıyafetliydi. Genç adam uçağa doğru yürürken, birden ilerideki giriş kapısında bir hareketlilik oldu. Durup dikkatle o yana baktı. Kapı açılmıştı ve farları açık dört siyah araba hızla bulundukları yere gelmişti. Asfalt zemin üzerinde gıcırtılar çıkartarak durdular. Genç adam elini beline attı. Silahına uzanmıştı ama gelenlerin MİT elemanı olduklarını görünce durakladı.

Araçlardan en az on beş kişi inmişti. Çoğunun üzerinde özel operasyon kıyafeti vardı ve üzerlerinde kocaman yazılarla MİT

yazıyordu. Yüzleri siyah kepleriyle kapalı bir halde, ellerinde otomatik tüfeklerle hemen pozisyon aldılar.

Arkadaki siyah bir araçtan ise tanıdık bir yüz inmişti. Tahir ve savcı birbirleri ile bakıştılar. Sonra savcı döndü ve gelen adamın ciddi yüzüne baktı.

"Bu ne demek oluyor Sadullah Bey?"

Milletvekilinin çipil gözleri keyifle ışıldamıştı. Ağır ağır onlara doğru yürürken, gözleri uçağa kaymıştı. O sırada duran araçlardan birisinin arka kapısı açıldı. İçinden takım elbiseli, kır saçlı bir adam çıktı. Ciddi yüzü, bilinen bir yüzdü. Tahir de savcı da bu diğer adamın kim olduğunu biliyorlardı.

"Başbakanımızın sabrını taşırdınız sonunda." dedi milletvekili Sadullah. Keyifli gözleri ile bir Tahir'i, bir savcıyı süzüyordu. "Bu illegal örgütünüzün yaptıkları herkesin sabrını taşırdı."

"Ghost Ekibi illegal değildir." diye homurdandı Tahir. "Sadece herkesin bilmesine gerek olmayan bir tüzüğe sahiptir."

"Her ne ise... Bu sabahtan sonra tarihe karışacak." Adamın sesi keyifliydi. Yan gözle yanına gelmiş olan kır saçlı adama baktı. "Sayın Başbakan Yardımcımız Zeki Bey, sırf bu konu ile ilgili görevlendirildi. Sabahın köründe buraya gelerek olanı biteni yerinde görmek istedi. Sizin ne kadar yasadışı bir örgüt olduğunuzu ispat edeceğiz onlara."

Tahir'in bir kaşı kalkarken savcı da huzursuzca yerinde kıpırdadı. "Öyle mi?" diye sordu Tahir. Bu nasıl olacakmış? Hangi yasadışılıktan bahsediyorsunuz? Elimizdeki tüm evraklar resmidir."

"Ah! Tabii. Resmidir eminim. Gidip bir terörist alıp geleceksiniz öyle değil mi?"

"Siz bile bildiğinize göre o kadar da gizli değilmişiz." diye homurdandı Tahir.

Kır saçlı başbakan yardımcısı söze karışması gerektiğini düşünmüş gibi öne çıkarak konuştu. "Beni tanıyor olmalısınız. Ben başbakan yardımcısıyım. Sayın başbakan bu sabah için beni görevlendirdi. Sizin yasadışı bir şeyler yapabileceğiniz konusunda duyum aldığını ve araştırma yapmamı istedi. Şimdi. Ben... Sayın Savcımı tanıyorum zaten. Seni de tanıyabilir miyim arkadaşım?"

"Tahir Sertan." dedi genç adam. Başka da bir şey söylememişti.

"Peki Tahir. Şimdi sizin içinde bulunduğunuz örgüt hakkında ciddi suçlamalar var. Fakat bu en son olay gerçekten de görmezden gelinecek bir şey değil."

"Hangi olay? Öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu genç adam merakla.

"Bugün önemli bir teröristi almaya gideceksiniz değil mi?"

"Doğru."

"Ülkemiz onu ele geçirmek için çok çaba harcadı. Onu yargılayabilmek ve hak ettiği cezasını verebilmek için çok çalıştı. İngiltere'ye bunun karşılığında birçok taviz verdi. Fakat maalesef bunun gerçekleşmesini istemeyenler olduğunu öğrendik. Sizin içinde bulunduğunuz Ghost ekibinin bir plan yaptığını ve teröristin ülkeye gelmeden öldürülmesini planladığını öğrendik. Kimseyi kuşkuya düşürmeyecek şekilde öldürülmesi işini de yine Ghost ekibinin planladığını biliyoruz."

Tahir gülümsedi. "Bu saçma! Ghost ekibi her zaman devlet için çalışmıştır. Asla kendi vatanına karşı suikastçı olmamıştır."

"Ama bu sefer doğru."

"Beni mi suçluyorsunuz? Sizce o teröristi ben mi öldüreceğim?"

Başbakan yardımcısının gözleri kısıldı. Sonra bakışları savcıya kaydı. "Hayır. Maalesef siz de ölecek kişiler arasındasınız. Aldığımız duyuma göre, teröristi teslim aldıktan sonra geri dönüş yolunda uçağınız havada patlatılacaktı. Böylece bazı güçler o teröristten kurtulurken suçu arkasındaki diğer güçlere atacaklardı. Ayrıca getireceğiniz uluslararası teröristin Ghost için çalıştığını da düşünüyoruz. Yani uçağın patlatılması ile Ghost ekibi kendisini de korumuş olacaktı."

"Siz de buna inandınız mı?" diye mırıldandı Tahir. Onun da gözleri savcıya kaydı. Savcı Muhsin sessizce duruyordu. Sonra yeniden başbakan yardımcısına ve keyifli bir şekilde bekleyen milletvekiline döndü. "Peki, ne olacak şimdi?"

"Kanıtlar için uçağınız aranacak. Bombanın şu anda bir yerlerde gizlenmiş olması gerek. Uçak çok büyük olmadığına göre bunu bulmak zor olmasa gerek. Eğer bomba bulunursa, Ghost ekibinin geleceğinin olmayacağını söyleyebilirim."

Bir iki saniye bakıştılar. Ortada belirsiz bir meydan okuma vardı. Sonra başbakan yardımcısı Zeki Bey sağında duran birkaç MİT elemanına gözleri ile bir işaret yaptı. Adamlar hemen

ellerindeki silahlarını kılıflarına takarak duruşlarını değiştirdiler. Bomba konusunda uzman oldukları tahmin edilebilirdi. Koşarak uçağa gittiler. Diğerleri hâlâ silah ve kısa namlulu otomatik tüfeklerini tedbirli bir halde Tahir'e ve arkasındaki diğer sivil askeri personele tutuyordu.

Tahir sessizdi. Gözleri arada sırada uçağa kayıyordu. Bir ara savcı ile bakıştılar. Savcının donuk gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Ama Sadullah'ın gözlerinden, işin gidişatı açısından çok memnun olduğu belliydi.

On dakika hiç kıpırdamadan ayakta durdular. Soğuk hava iyice kendisini hissettiriyordu. Herkesin dudaklarından buhar çıkıyordu. Ama gecenin pusu dağılmaya başlamıştı. Gün iyice kendisini gösteriyordu. Yarım saate kalmaz her yer apaydınlık olacaktı.

Uçağı kontrole giden adamlar koşarak geri geldiler. Doğruca başbakan yardımcısının karşısında durdular. Sadullah durumdan o kadar emindi ki. Memnun bir şekilde, elleri ceplerinde bekliyordu. Soğuğu bile hissetmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Zeki Bey.

Adamlar bir an durakladı. Sonra daha yaşlı gibi duran, durumu açıkladı. "Hiçbir şey yok efendim. Uçağın her yerini aradık. Tek bir bomba veya el yapımı özel bir patlayıcı bulamadık."

Sadullah'ın yüzündeki gülümseme silindi. İnanmazca iki adama baktı. "Bu imkânsız!" dedi farkında olmadan. Sesi sertleşmişti. "Bu imkânsız..." diye tekrar etti. "Kesinlikle olması lazım. İyice baktınız mı? Kanatların altına falan?.."

MİT elemanı hafif tersçe ona göz attı ama yine de saygısını korudu. "Baktım efendim. Uçak temiz. Kesinlikle temiz."

Tahir kollarını göğsünde kavuşturmuştu. O da kalın siyah askeri kıyafeti ile üşümüyordu. Alaycı bakışlarla Sadullah'ı süzdü. "Sizin kadar biz de ülkemizi düşünüyoruz Sadullah Bey!" dedi yavaşça. "Ghost ekibi bir terör ekibi değildir. Suikast ekibi hiç değildir. Gördüğünüz gibi uçakta bomba falan yok."

"Bu imkânsız!" diye mırıldandı adam rüyada gibi. Çünkü gece yarısından sonra o bombanın kanat altındaki bir boşluğa eklenmesi emrini kendisi vermişti. Uçağın yerini Güney'den öğrendikten hemen sonra, hangardan para karşılığı bir adam ayarlaması zor olmamıştı. Üstelik de resmi görevlilerden birisi olarak bir başka adamını

da buraya sokmuştu. Onlardan aldığı bilgi, bombanın gerçekten de yerleştirildiği yönündeydi.

Gözleri etrafta gezindi hızlıca. Peki, o iki adam neredeydi?

Tahir elini cebine atıp minik bir cihaz çıkardı. "Şimdi izin verirseniz..." diye başbakan yardımcısına doğru konuştu. "...Benim de size dinletmek istediğim bir şey var." Adam başını sallayınca da minik teybin düğmesine bastı. Sadullah dâhil, herkes sessizdi. Bir sürü kişinin içinde, teypten, önce Güney'in sesi, sonra da Sadullah Bey'in sesi yankılandı.

'Alo? Sadullah Bey?'

'Efendim Güney Hanım?'

'Transfer yarın sabah olacak... Tahir saat 06.00'da uçağa binmiş olacak. Şimdi size uçağın bulunduğu adresi söyleyeceğim. Ama gideceği yeri söyleyemem. Gitmeden önce olaya el koymalısınız.'

'Söylemelisiniz Güney Hanım! Belki burada bombayı yerleştirirken bir aksilik çıkar. Bu kadar kısa sürede verdiğiniz adreste adam ayarlamamız zor olabilir. Belki orada müdahale etmemiz gerekebilir. O bombayı mutlaka yerleştirmemiz lazım! Yoksa kimse bize inanmaz...'

'Size nasıl güvenebilirim ki? Belki de o teröristin yakınlarına haber vereceksiniz?'

'Emin olun Güney Hanım, benim ve arkamdaki insanların tek derdi başımızın belası bu ekibin kapatılması... Ben saygınlığımı da geri alacağım tabii. Belki de bakanlığımı... Diğer yandan kabul etmeliyim ki önemli miktarda maddi varlığa kavuşacağım. Herkes sizin müstakbel kocanız kadar zengin değil. Geleceğimi düşünmek zorundayım, değil mi? Diğer şeyler benim için önemsiz. Ülke meseleleri beni pek o kadar ilgilendirmiyor.'

'Siz sadece kendi çıkarlarınızın peşindesiniz?'

'Elbette. Siz de öylesiniz ama değil mi? Sevdiğiniz adam için yaptıklarınız takdire değer. Tahir Bey'in bunları bilememesi çok acı. Yoksa yaptıklarınız için size gerçekten tapardı.'

Tahir teybin düğmesine basarak konuşmayı sonlandırdı. Herkesin bakışları milletvekiline dönmüştü. Milletvekili bembeyaz kesilmişti. Nefes almayı bile unutmuş gibiydi. Çünkü ağzından hiç buhar çıkmıyordu. Bir adım geri gitti. Hafifçe sendelemişti.

Savcı Muhsin dönüp yanındaki adama bir işaret yaptı. Adam hemen hareketlenip yan taraftaki barakanın kapısını açtı. İçinden ite kaka iki adam çıkarıldı. Birisinin üzerinde sivil havayolunun

turuncu tulumu vardı. Diğeri ise takım elbiseli birisiydi. Elleri arkalarında kelepçeli idi.

"Bunlar da işbirlikçileriniz sayın milletvekilim!" dedi Muhsin. "Sizin hakkınızda epey konuştular. Bombayı da ele geçirdik tabii. Milletvekilliğinizin düşürülmesi belki biraz zaman alabilir. Ama eninde sonunda yargılanacaksınız. Saygınlığınız ise bu sabahtan itibaren zaten düşmüş demektir. Yaptıklarınız hiçbir şekilde açıklanamaz. Kendi çıkarlarınız için yaptıklarınız meydanda. Tarih sizi affetmeyecektir..."

Sadullah hâlâ konuşmuyordu. Buz kesmişti. Bir adım daha geriledi. Sonra ansızın elini beline atıp takım elbisesinin altındaki beylik tabancasını çıkardı. Buna pek kimse hazırlıklı değildi. Tahir'den başka. Milletvekili silahını önce başbakan yardımcısına, sonra da hızla Tahir'e çevirmişti. Ama Tahir de aynı anda silahını kaldırmıştı. Namlunun ucu tam olarak adamın göğsündeydi.

"Yapmayın!" diye fısıldadı. "Ölmek istemiyorsanız... lütfen yapmayın! Küçük bir kadına karşı sorumluluklarım var benim. Artık kimseyi öldürmek istemiyorum."

Sadullah'ın eli titriyordu. Parmağı her an tetiği çekecekmiş gibi gergindi. Yüzü gerilmişti. Dişlerini sıktığı belliydi. Kararsızca duruyordu. Tüm diğer MİT elemanlarının silahları da ona çevrilmişti. Herkes sessizce bekliyordu. Sadullah tetiği çektiği anda, milletvekili olsun olmasın öldürüleceğini biliyor olmalıydı. Kararsız bakışları etrafındaki insanlarda gezindi. Sonra derin bir nefes aldı.

Son yaptığı şey silahını kaldırmak ve şakağına dayayıp tetiği çekmekti.

39. BÖLÜM

Alışılmışın aksine, önce Tahir'e sormuşlardı. Genç adam da kalın ve gür sesiyle "Evet." demişti. Son derece kesin bir tonu vardı. Siyah bakışları ılıktı. Sonra da sıra Güney'e gelmişti. Genç kadın bir an bile duraklamamıştı.

"Evet." demişti aydınlık bir yüzle. "Evet, kabul ediyorum."

"O halde ben de sizleri..."

İkisi de nikâh memurluğu görevi yapan belediye başkanının sözlerini duymuyor gibilerdi. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Belediye başkanı gülümseyen gözlerle sözlerini bitirdi. Şahit olarak Pınar ve Doğan seçilmişti. Resmi evlilik defterinin imzalanmasından sonra nüfus cüzdanını her zamanki gibi ailenin kadın bireyine uzattı. Güney kıkırdayarak defteri alırken, yine alışkanlık olduğu üzere Tahir'in ayağına bastı. Salondaki alkışların ve gülüşmelerin ardından Tahir ayağa kalktı. Karısının yüzündeki incecik tülü tuttu. Yavaşça kaldırdı. Ayağının acısını unutmuş gibi bir an hayranlıkla karısını seyretti.

Karşısında duran bu şahane sarışın kadın o anda o kadar güzeldi ki, dünya dışı bir varlık gibi duruyordu. Beyaz gelinliği aynen istenildiği gibi olmuştu. İnce uzun bedenini mükemmel sarmıştı. Bir prensesten hiçbir farkı yoktu. Saçları topuz yapılmıştı. Gerçek çiçeklerle süslenmişti. Makyajı ise olağanüstüydü. Eğer ortada Tahir gibi mücadele edilmesi zor bir adam olmasaydı, ona âşık olmak her erkeğin isteği olabilirdi.

Genç adam karısının bu güzelliğini doyasıya seyretti. Belki çok kısa bir süreydi ama Tahir için yeterliydi. Hayatları kısacık anlardaki kararlarına bağlı olan bu askerler için bir saniye bile uzundu. Sonra elini cebine attı. Kuğu gibi uzun olan incecik boynuna çok değerli bir kolye taktı. Elmaslarla ve pırlantalarla süslü kolye salonda ışıldamıştı. Herkes alkışlayarak genç adamın cömertliğini takdir etti. Ve sonra...

Sonra genç adam herkesin önünde eğildi. Önce dudaklarına, sonra da alnına minik bir öpücük kondurdu. Son derece sevgi ve şefkat doluydu. Bu da alkışlara sebep oldu.

Güney mutlulukla döndü. Kendilerini alkışlayan kalabalığa baktı. Şahane düğün salonu tıka basa doluydu. Birçok kişi salonun dışına taşmıştı. Genç kadının gözleri öndeki masalarda duran arkadaşlarına kaydı.

Akın ve Gamze düğüne yetişmişlerdi. İkisi de gülen gözlerle kendisine bakıyordu. Kucaklarında dört aylık kız bebekleri Yelda vardı. Hemen yanlarında ise Tamer ve Natalia oturuyordu. Oğulları Turan cin gibi bakışlarla etrafına bakınıyordu. Ama küçük kızları Mina tüm gürültüye rağmen Natalia'nın kucağında uykuya yenilmişti. Bakıcısı Tedra gelmediği için mecburen bebek de bu düğüne şahit olmuştu. Aynı masada iki gösterişli erkek ve kadın daha vardı. Güney onları Gamze'nin düğününde tanımıştı. Ciddi ama yakışıklı

suratlarıyla kendi kocasına çok benzettiği Osman ve kardeşi Karahan... Elbette tarif bile edilemeyecek güzellikteki karıları Gülay ve Tuğçe ile... Gülay'ın kırmızımsı saçları salonun lambalarında aynı gri gözleri gibi parlıyordu. Tuğçe ise yakışıklı kocasının elini tutmuş, mutlu bir bakışla kendisini süzüyordu. Daha kimler yoktu ki? Tüm salonu dolduracak kadar iri, uzun, yakışıklı erkekler ve güzel kadınlar... Gizemli Selim, çarpıcı karısı Ebru... Mavi gözlü Yavuz ve onun çıtı pıtı karısı Merve... Adının Boran olduğunu hatırladığı, tehlikeli görünüşlü bir başka esmer yakışıklı daha... Ve onun yanında ışıldayan güzel karısı Belen... Bir arka masada iki yaşlarındaki oğulları Volkan ile oturan Turgut Çeliker ve vahşi güzellikteki Vildan Çeliker...

Güney herkesle tek tek göz bağlantısı kurarak onlara neredeyse o anda teşekkür etti. Hayatının en güzel olayında, kendilerine dünya kadar yollardan gelip destek olan bu insanlara müteşekkirdi. Başbakan bile gelmişti. Kayseri'deki birkaç tanıdığı, şirketten neredeyse tüm personel buradaydı... Gülşah ve ailesi... Avukat Ahmet ve ailesi... Savcı Muhsin'i görmek de onu şaşırtmamıştı tabii. Ama adamın yüzü artık ciddi değildi. Güleç ve sevecendi.

Canını sıkan tek şey ise biraz uzakta ayakta dururken gördüğü Vedat'tı... Genç adam öylece ayakta duruyor ve sabit gözlerle gelin ve damada bakıyordu. Onu davet ettiklerini hatırlamıyordu. O buradaysa amcası Sadullah da burada olmalıydı.

Operasyonun nasıl geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tüm bildiği, sevdiği adamın sağ salim kendisine dönmüş olmasıydı. Öğleden hemen sonra onu evden içeriye girerken gördüğünde, genç adamı bile şaşırtan bir sevinçle kollarına atılmıştı. Onun ölmemiş olmasına o kadar mutlu olmuştu ki, annesi ve babasının şaşkınca kendilerini süzmesine aldırmamıştı. Hatta başka şahitler de vardı. Pınar ve annesi de evdeydi. Natalia ve Doğan da... Onlar da genç kadının bu kadar büyük bir coşkuyla adama sarılmasına bir anlam verememişlerdi. Sadece Tahir hafifçe gülümsemiş ve ona doğru sevgiyle fısıldamıştı.

"Hadi küçük sarışınım... Başlayalım artık. Karım olman için ben de sabırsızlanıyorum."

Ne yaptığını sonradan fark eden Güney utanmış olsa da mutlulukla başını sallamıştı. Hazırlanmak için çok az saatleri vardı. Ama bu adamı, şu haliyle, şu sakallı ve hafif yorgun görünüşüyle bile seviyordu. Onun için her şeyi yapabilirdi.

Ve işte şimdi evlilerdi. Acaba Sadullah amacına erişmiş miydi? Acaba Ghost ekibini kapattıracak delili sağlamış mıydı? O neredeydi peki? Gözleri etrafta gezindiyse de onu göremedi. Sonra da umursamadı. Şu anda önemli olan Tahir'in sağ salim olmasıydı. Adam en azından bu konuda sözünü tutmuştu.

Takı töreninden önce ve sonra birçok yakışıklı erkekle dans etti. Hepsi de kendisini tebrik etmişti. Boran aslında göründüğünden daha sempatikti. Karahan ise gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu. Turgut ve Yavuz ile dans etmek de çok keyifliydi. Selim tehlikeli görünüşünü o sıcak gülümseyişiyle çok iyi gizliyordu. Yavuz ve Akın aynı tarz gülümseyişleriyle birbirlerine çok benziyorlardı. Akraba oldukları hemen belli oluyordu.

En sonunda kocasının kollarına geri dönmüştü. Ona göre en yakışıklı erkek işte buydu. Takım elbisesi ve düzgünce taranmış gür saçlarıyla şahane gözüküyordu. Bir süre birlikte dans ettiler. Sonra dans müziği son buldu. "Çok terledim." dedi Tahir'e doğru. "Gelin odasına gitmeliyim. Makyaj tazelemem lazım."

Tahir başını salladı. Onu gelin için özel hazırlanmış odaya götürdü. Salonda şimdi de hareketli bir halay başlamıştı. Kendisini piste atan, halayın uzun zincirine katılıyordu. Kalabalık, onların gelin odasına gitmesine pek aldırmadı. Kendi eğlencelerine dalmışlardı.

Gelin odası kocamandı. Her taraf kaliteli eşyalarla ev tarzında döşenmişti. Hatta büyük bir led televizyondan, dans pisti ve düğün salonunun bir kısmı gözüküyordu. Güney halay çekenleri bir an için izledikten sonra gülümseyerek döndü ve lüks odadaki tuvalet masasına gitti. Yüzünü yıkayamazdı. Önce kâğıt bir havlu alarak terleme izlerini yok etmeye girişti. Önünde büyük bir makyaj seti hizmetine hazır bekliyordu. Onları kullanmaya gerek görmeden çantasından kendi malzemelerini çıkardı. Birkaç küçük allık darbesi ve hafif bir ruj ile işini halledebilirdi.

Tahir de bir koltuğa oturmuş kendisini izliyordu. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Güney bunu fark etmedi. Makyajını kolayca ve çabucak tazeledi. Evet, terden doğan ışıldamalar yok olmuştu. Ama artık fazla dans etmese iyi olacaktı. Hele ki bu halaya katılmaları istenirse işleri işti. Zaten sırtı da terlemişti. Neyse ki salon sıcaktı da üşümüyordu.

Ayağa kalktı. Seven gözlerle kocasına baktı. "Hazırım koca adam..."

Tahir kıpırdamadan duruyordu. Sonra elini uzattı. "Çabuk hazırlandın. Biraz daha kalalım." dedi ona. "Gel yanıma..."

Genç kadın kapıya ve oradan da monitöre baktı. "Ama bizi merak ederler?.." dedi biraz itiraz edercesine.

"Etmezler. Dinlendiğimizi düşünürler..."

Güney omuz silkti. "İyi. Peki..."

Tam ona doğru gidiyordu ki kapı çaldı. İkisi de kapıya baktı. Tahir bir kedi çevikliğiyle ve gerginliğiyle koltuğundan kalktı. Onun yanına geldi. Siyah gözleri ciddiydi. Genç kadını kollarından tutarak odanın en kuytu köşesine götürdü.

"Dinle beni." dedi sakin ama ciddi bir sesle. "Ne olursa olsun buradan kıpırdamayacaksın tamam mı? Sesini çıkarmadan bekle ve sadece seyret. Hiçbir şeye karışma."

"Tahir? Ne oldu?"

"Yok bir şey. Halletmemiz gereken son bir mesele var sarışınım. Son bir misafir bekliyordum ve o da nihayet geldi."

"Ki..kimi bekliyordun?"

Tahir'in gözlerinde şeytani bir ışık yandı ve söndü. Dudakları kıvrıldı. "Maho." dedi sadece. Sonra döndü ve yeniden çalan kapıya yöneldi. Açmadan önce bir an durdu. "Kim o?"

"Çiçek." dedi arkadan bir ses. "Gelin için çiçek geldi efendim."

Tahir kapının dilini çevirdi. Sonra kapıyı sakince ardına kadar açtı. Bir adım kadar geriye çekildi. Karşısında bir adam duruyordu. Elinde tuttuğu çiçekler nedeniyle ilk anda yüzü gözükmüyordu. Ancak uzun boylu çiçekçi birkaç adım içeriye girer girmez elindeki çiçeği yere fırlattı ve kocaman bir silahı beklemeksizin Tahir'e çevirdi. Diğer eliyle de kapıyı kapatıp arkasından kilitlemişti.

Karşısında gördüğü adamı hemen tanıyan Güney'in gözleri kocaman açılmıştı. Ve onun elinde silah vardı.

"Vedat!" diye şaşkınlıkla bir çığlık attı.

Adamın yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Merhaba tatlım! Eski nişanlına merhaba demeyecek misin?"

"Sen... Sen ne yapıyorsun?"

Tahir oldukça sakin gözüküyordu. Oysa silahın namlusu kendisine çevrilmişti. Gözleri susturucu takılmış silahın ucu ile Vedat arasında gidip geliyordu. Özellikle Güney'den uzak bir köşede duruyordu. Silahın kazara onu vurmasını hiç istemezdi.

"Seni kolayca bu devlet ajanına bırakacağımı mı sandın? Bana vermediklerini ona verdiğini biliyorum tabii. Bekâretini ona verdin değil mi? Benden esirgediğin pek değerli bekâretini. O gece vahşi bir kedi gibiydin. Namusunu korumak için canımı yaktın. Ama

inan bana... ben bundan hoşlandım. Oysa seni hep soğuk bir sarışın olarak görmüştüm. İçinde hiç kıpırtı yok sanıyordum. Demek ki öyle değilmiş. Ayrıca zaman içinde ne kadar da güzelleşmişsin! Bu güzelliğini onu hak etmeyen bu adamla paylaşmana asla gönlüm razı olmaz."

"Vedat! Sen neler saçmalıyorsun? İndir şu silahı!" diye bağırdı Güney.

"Asla!" Bakışları yeniden Tahir'in üzerinde kilitlendi. İki erkek kısa bir an bakıştılar. Ama bu Vedat'ı huzursuz etmişti. "Biraz sonra ölecek bir adam için çok cesur bakıyorsun dostum!" dedi tehdit edercesine.

"Belki... Ama seni de beraberimde götüreceğim Maho!"

Vedat'ın gözleri bir an kısıldı. Kaşları hafifçe çatılmıştı.

Güney ise bembeyaz olmuştu? Ne? Neler oluyordu böyle? Vedat? Vedat Maho muydu? Buna inanamıyordu? Tahir yanlış tahmin etmiş olabilirdi ama Vedat da hiç itirazsız ayakta öylece duruyordu işte. İnanamıyordu. Demek o yüzden kardeşi onun yanındaydı. Demek o yüzden kardeşi Maho'yu tanıyordu. Eniştesi olarak onun yanında bulunması normaldi elbette. Vedat onun gözlerinin içine bakarak yalanlar atmıştı. Kendi aptallığına inanamıyordu. Bunca zaman ülkedeki en tehlikeli teröristlerden birisini tanıyordu ve bunun farkında bile olmamıştı.

Sonra pis bir şekilde sırıttı. "Vay! Demek kim olduğumu sonunda öğrendin." diye sordu ona arsızca. "Nasıl oldu bu?"

Tahir omuz silkti. "Yasal engeller yüzünden dayının telefonlarını dinleyemiyorduk. O yüzden senin kimliğini tespit etmek zor oldu. Bu sabah amcanın cep telefonunu ele geçirdik. Maalesef amcan beyninde bir kurşun ile yanında yatıyordu. Ölmüştü sanırım." Maho'nun dişleri sıkıldı. Tahir gülümsüyordu oysa. "Ah! Eminim sen de duymuşsundur. Akşam haberlerinde verilecekti bu önemli olay. Gerçi onun hatırına son bir iyilik yapıldı. Ölümü resmi bir toplantıda kalp krizinden olmuş gibi ayarlandı. Haberleri seyretmiş olmalısın?"

Güney şok üstüne şok yaşıyordu. İnanamıyordu artık. Milletvekili Sadullah ölmüş müydü?

Maho ise bir yılan gibi tıslamıştı. "O haberlere inanacağımı mı sandınız? Dayımın sabah sizi sıkıştırmak için havaalanına gideceğini biliyordum. Mükemmel bir plan yapmıştı. O hayalet bozuntusu cemiyetinizi kapattıracaktı. Onun bir toplantıda kalp krizi geçireceğine inanacak kadar aptal mıyım?"

"Elbette inanmazsın. Aptal olduğunu hiç düşünmedim. Ama gördüğün gibi başarılı olamadı." dedi Tahir. "Uçağa bomba koyma hilesi fiyasko ile sonuçlandı. Biz ondan önce, koydurttuğu bombayı bulduk. Adamlarını yakaladık. O da dayanamayıp oracıkta intihar etti. O kalp krizi haberi zaten senin için de bir mesajdı. İnanmayıp harekete geçeceğini biliyordum. Sen de bunu hissettin değil mi? Sana yaklaştığımızı anladın? Dayının telefonlarını kontrol ettim. Seninle konuşmaları oldukça sıktı. Adını hatırlıyordum ama soyadın yazmıyordu. Sonra biraz seni araştırınca soy ismini ve askeri kimliğini tespit ettim. Demek 'Maho' lakabı soy isminden türetilmişti? Karamahmut? Bu hiç aklıma gelmezdi. Ben hep Mahmut veya Mahir gibi bir şeyler düşünüyordum."

"Bu bilgi senin çok işine yaramayacak ama?"

"Kimliğin deşifre oldu Maho! Bırak artık silahını!"

"Saçmalama!... Ben bu işe başladığımda ölümü göze almıştım. Ölümden veya başka bir şeyden korksaydım gider öğretmenlik yapardım. Ama askerim ben! Hem de profesyonel bir asker!"

"Yakında ölü bir asker olacaksın."

"Sen de öyle. Önce sen gideceksin maalesef. Buraya geleceğimi de biliyordun o halde? Öyle mi?"

"Biliyordum tabii. Düğünüm olmasaydı peşine düşerdim ama hiç vaktim yoktu. Ben de kendiliğinden ortaya çıkmanı beklemeye karar verdim. Bu binada kamera olmayan tek yer bu gelin odasıydı. Senin bizi takip edeceğinden emin olmasam da ümit ediyordum doğrusu."

Demek o yüzden Güney'e odadan çıkmak için acele etmemesini söylemişti. Demek o sırada Vedat'ın gelmesini bekliyordu? Genç kadın olanlara inanamıyordu. Şaşkınlık üzerine şaşkınlık yaşıyordu. Tahir düğün boyunca tüm soğukkanlılığını korumuştu. Maho'nun salonda olduğunu bile bile genç kadına hiçbir şey belli etmemişti. Minnacık bir uyarı bile yapmamıştı.

Vedat yan gözle Güney'e baktı. Genç kadın beyaz yüzünü ve irileşmiş güzel gözlerini süzdü. "O gerçekten de kardeşini vurdu Güney!" dedi sonra yavaşça. "Sana yemin derim. O söylediklerim gerçekti. Bir odada boğuşuyorduk. Kardeşini vuran adam işte bu pisliktir!"

"Bana masanın bacağıyla vuracaktı." diye mırıldandı Tahir. "İstesem kalbinden vurabilirdim. Ama konuşmalarınızı duymuştum.

O seni desteklemiyordu. Yapacağın patlama eylemine destek vermiyordu. İnsanları öldürmeni istemiyordu."

"O aptalın tekiydi. Amaçlarımız için insanların zarar görmesinin önemsiz olduğuna bir türlü inanmıyordu."

"O yüzden de onu orada ölüme bırakıp kaçtın... O gizli kapıdan kaçarken nişanlının kardeşinin patlamalar içinde kalacağını umursamadın. O sadece bacağından önemsiz bir şekilde yaralıydı. Ölmek için çok gençti."

"Amaçlarımız için herkes feda edilebilir." dedi Vedat öfkeyle. "Tıpkı bu salondakiler gibi. Ne yaptım biliyor musun? Masalardan birisinin altında büyükçe bir C4 bombası sakladım." Elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. Bir düğmeye bastı. Ekranda bir telefon numarası gözüktü. Alaycı bir tavırla ekranı gösterdi. "Bu sefer patlamayı engelleyemeyeceksin Tahir! Ben de hem ağabeyimin hem de dayımın intikamını alacağım. Bir kere çaldırmam yeter."

Tahir'in siyah gözleri onun elindeki kumandadaydı. İçerideki salon o kadar kalabalıktı ki masaların arasında o patlayıcıyı bulmak imkânsızdı. Sonra bakışları Güney ile kesişti. Genç kadın dehşet içindeydi. İçeride binden fazla kişi vardı. Bu patlamada çoğu ölecekti. Belki de herkes... Kadınlar, çocuklar, erkekler... Güney'in ve Tahir'in çok sevgili dostları, aileleri... Anneleri, babaları...

"Bunu yapma!" dedi Güney acılı bir sesle.

"Yapacak." dedi Tahir buz gibi duru bir tonla. "O sadece iğrenç bir katil. Zevk için insanları öldüren bir psikopat. Onun ne amacı var ne de hedefi. Her sözü yalan."

Vedat'ın yakışıklı yüzünde pis bir ifade belirdi. Acımasızdı... Keyifli... Tıpkı bir sırtlan gibi gözüküyordu. "Aslında insanların hayatlarının benim elimde olması... çok da eğlenceli gerçekten. Bu gece bir taş ile bir sürü kuş vurmuş olacağım. Meraklanma güzelim! Sen ölmeyeceksin! Seni kurtaracağım. Kabul edersen tabii... Seninle uzun yıllar birlikte olabiliriz. Terör eylemlerinin ne kadar para kazandırdığını bilemezsin. Çok paramız olur. Dünyanın her yerini gezeriz. Ne dersin? Gelir misin benimle?"

Güney tiksinerek ona bakıyordu şimdi. Güzel dudakları kıpırdadı. "Cehennemin dibine git!" dedi öfkeyle. "Ben burada kalırım. Sevdiklerimle ölmek, senin gibi iğrenç bir pislikle olmaktan iyidir."

"Demek öyle?" dedi Vedat hafif bir hayal kırıklığı ile.

"Öyle."

Vedat elinde gevşekçe duran silahı ansızın Tahir'e doğrulttu. Bir saniye bile beklemeden ateş ediverdi. Güney'in kocaman açılmış gözleri önünde Tahir geriye doğru sendeledi. Susturucu yüzünden neredeyse hiçbir ses duyulmamıştı. Ardından bir el daha ateş etti. Mermi Tahir'in göğsünden içeriye sessizce girdi. Genç adam yanlamasına yere yıkılmıştı.

"Tahir!" diye bir çığlık attı Güney. Bu olana inanamıyordu. Öyle ki şaşkınlıktan öylece kalakalmıştı.

"Sevdiklerin bir bir ölecek." diye acımasızca mırıldandı Vedat. Şimdi de silahını Güney'e doğrultmuştu. "Hepsi de. Yerinden kıpırdama sakın!"

Genç kadının onu dinlemeye niyeti yoktu. Güzel mavi gözleri kocaman damlalarla dolmuştu. Bilinçsiz bir şekilde Vedat'ın iğrenç yüzünden ayırdı gözlerini. Yerde yatan kocasına doğru bir hamle yaptı...

İşte o anda... onu gördü. Tahir'i... Yattığı yerden kıpırdamıştı. Ve... Ve capcanlıydı.

Güney ve Vedat'ın kısa bir an bakışmaları arasında geçen zamanda yerde yatan Tahir aniden doğrulmuştu. Şimdi elinde kendi silahı vardı. Onun doğrulduğunu şaşkınlıkla Maho da fark etti. Ancak tepki vermekte geç kalmıştı. Silahını ona çevirdiği anda, Tahir kendi susturucu takılmış tabancasını ateşledi. Mermi Güney'in izleyemediği bir hızla hedefini buldu. Vedat'ın kafası savruldu hafifçe. Genç kadın gözlerini yummuştu. Sonra korkarak açtığında, ayakta sallanan Vedat'ın alnındaki küçücük bir delikten akan kanla birlikte yere yuvarlandığını gördü. Ama ona zerre kadar aldırmadı. Koşarak kocasının yanına gitti. Tahir de yerden doğrulmuştu. Heyecanla kocasının kolunu tuttu. Göğsüne baktı.

"Ama...Ama nasıl?.."

"Birisini gerçekten öldürmek istersen... başına nişan alacaksın." dedi genç adam biraz mesafeli bir sesle. "Çünkü benim gibi can yeleği giymiş olabilir..." Genç kadın onun sesindeki tereddüdü anlamıştı. "Kızdın mı bana?" diye mırıldandı genç adam.

Güney'in ıslak gözleri neşe ile ışıldadı. Sonra öfkeyle mutluluk karışımı bir yumruk vurdu ona. "Seni... Seni kötü adam! Beni nasıl korkuttun? Beni nasıl korkuttun ya Rabb'im! Öldün sandım! Demek can yeleğin vardı? Hain! Vedat umurumda bile değil. Ölmeyi hak etmişti. O iğrenç birisiydi. Hem yüzlerce kişiyi kurtardın. Sana nasıl kızabilirim? Senin canın acıdı mı peki?"

Tahir de gülümsüyordu. "Acıdı doğrusu." diye mırıldandı. "Uzun süre mor kaburgalarla dolaşacağım sanırım."

Güney yaşlarla dolu gözlerle gülüyordu. Sanki üstünden gerginliği boşalmıştı. Kendisini tutamıyordu. "Olsun. Ben onlara ihtimam gösteririm." dedi gülerek. Uzanmış kocasına sarılmıştı bir anda. Birkaç dakikada o kadar olay olmuştu ki... Aklı bile almıyordu. Sevgiyle kocasının yanağını boynunu öpüyordu. "Ölmediğin için öyle mutluyum ki... Teşekkür ederim! Ölmediğin için teşekkür ederim."

Tahir ona bir süre için müsaade etti. O da karısının saçlarını öpüyordu. Sonra kararlı bir tavırla kendisinden uzaklaştırdı onu.

"Hey!" dedi tatlı bir sesle. "Hey! Dışarıda bizi bekleyen bir sürü misafirimiz var. Hazırlanmaya ne dersin?"

Güney mutlulukla başını salladı. "Evet. Hazırlanırım şimdi."

"Tamam. Sen yine salonun en güzel kadını olmaya çalışırken, ben de yetkililere haber vereyim. Biz çıkınca gelip şu pisliği temizlesinler. Zaten dışarıda hazır bekliyorlardı."

"Aptalsın sen! Neden kendi hayatını tehlikeye attın?"

"Başka çaresi yoktu." diye mırıldandı Tahir. "Başka çaresi yoktu. Onun bu gece harekete geçeceğini biliyordum. Neyse ki kimsenin haberi olmadı. Her şey yolunda gitti."

Güney ona bakıyordu aşk dolu gözlerle. "Evet. Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim. Ya bombayı patlatsaydı?"

"Patlatamazdı aşkım. İçeride sinyal karıştırıcı vardı. Şu anda kimsenin telefonuyla konuşabildiğini zannetmiyorum."

Güney yeniden güldü. Uzanıp onun dudaklarına kocaman bir öpücük koydu. Yeniden parmak uçlarından yere indiğinde, yüzünde minik bir endişe belirmişti.

"Şey. Sana bir şey soracağım." dedi yavaşça.

"Sor." Genç adamın sesi de sevgi doluydu.

"Sadullah'ın size oyun yaptığını nereden anladın? Uçağınıza bomba koydurduğunu?"

Tahir bir an durdu. Gerçeği söyleyip söylememe arasında bocalıyordu. Sonra derin bir nefes aldı. "Doğrusu... önceleri sana güvenemiyordum. Uzun süre cep telefonunu dinletip dinletmemeyi düşündüm. Benim yatağımı paylaşıyordun ve beni sevdiğini söylüyordun ama..." Omuz silkti. "Özür dilerim! Güvenemiyordum işte. Fakat bir türlü telefonunu dinletemedim. Yapamadım... Sana saygısızlık gibi geliyordu. Sonra bir gece kazara senin telefonunun üzerine oturdum. Koltuğun üzerine bırakmıştın. Her nasılsa açıldı.

Kilitli değildi. Son aranan numaraların listesi gözüküyordu. En üstteki numarayı hemen tanıdım. Çünkü o numarayı dinletmek istemiştim ve yasal engeller yüzünden yapamamıştım. Sadullah'ın çok güçlü bağlantıları olduğunu ve karanlık işler yaptığını bildiğimiz halde elimizden bir şey gelmiyordu. Seni aradığını öğrenmek beni şaşırtmıştı."

Güney'in yüzü düşmüştü biraz. "Özür dilerim... Ben istemedim. O aradı beni."

Genç adam ona sarılıp göğsüne doğru çekti. "Biliyorum tatlım. Öyle olduğuna eminim."

"Benden sürekli olarak seninle ilgili bilgiler vermemi istiyordu. Hem o hem de Vedat... Hep reddettim. Yemin ederim. O son aramasına kadar. Bana senin öleceğini söyledi."

"Hepsini biliyorum. Ben istemeden de olsa senin konuşmalarını dinletmek zorunda kaldım. Tüm konuştuklarınızı duydum..."

Güney'in nefesi kesilmişti. "Hepsini mi?" diye sordu.

Tahir gülümsüyordu. "Hepsini..." dedi gizemli bir tonla. Sonra yavaşça Güney'in sözlerini tekrarladı.

'Ben onun iyiliği için hayatımı bile feda ederim. Onu o kadar çok seviyorum ki, tırnağına zarar gelmesini istemem. Eğer bunun için sizinle işbirliği yapmam ve ona ihanet etmem gerekiyorsa kesinlikle yaparım. Yeter ki o sağ ve salim olsun.'

Güney kıpkırmızı olmuştu. "Sana ihanet ettim. Öyle değil mi? Bana bir daha asla güvenmeyeceksin?"

Tahir onu daha da sıkı sardı. Yüzleri birbirine bakıyordu. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurmadan önce sevgiyle fısıldadı.

"Beni bu kadar sevip de benim için böylesine güzel bir ihaneti gerçekleştiren kadına nasıl olur da güvenmem?.. Nasıl olur da onu sevmem?.."

Öpücükten sonra Güney kuşkulu bakışlarla ona bakmaya devam etmişti. "Tahir! Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye yalvarırcasına fısıldadı.

"Şaka mı?"

"Beni sevdiğin konusunda?"

"Ah tatlım!" dedi Tahir iç çekerek. "Benim küçük sarışınım! Ben seni daha ilk gördüğümde sevmiştim. Kabul etmek çok zor ama o yılbaşı gecesi seni gördüğümde gözlerimi senden bir türlü ayıramamıştım. Asansörün önünde hep seni seyrettim. Sonra asansörün içinde... Ve sonra da o kulübün içinde... İlgimin sadece kardeşine

verdiğim söz ve kısmi vicdan azabı olduğunu sanıyordum. Ama öyle değildi. Sen benim hayatımda gördüğüm en şahane kadındın. Seni kaybetmekten hep korktum. Korktuğum için de asla gerçeği açıklayamadım. İnan bana o gece kardeşini kurtarmak için çaba sarf ettik. Sadece ben değil. Tamer de, Doğan da... Tamer o yüzden ölümden döndü. Evi Vedat acımasızca patlattığında biz kardeşini kucaklamış çıkartmaya uğraşıyorduk."

"Sana inanıyorum." dedi Güney mutlulukla. "Ben sana hep inandım Tahir. Senin katil olduğunu düşündüğümde bile kalbim sana inanıyordu. Seninle sevişirken hep bunun intikam için olduğunu söylüyordum kendime... Hep biraz daha zamana ihtiyacım varmış gibi davrandım. Ama işin aslı senden uzaklaşmak istemiyordum. Seni bırakmak istemiyordum. Çünkü ben de seni seviyordum. Sana daha o asansörün yanındayken ilgi duymuştum. O çatıda senden çok etkilenmiştim. Ama iş için seninle ilk karşılaşmamız gerçekleştiğinde... kesinlikle sana âşık olmuştum. Beni öylesine etkilemiştin ki... Çok korkmuştum bundan. Neyse ki bana karşı ilgisiz davrandın bir süre... Bu biraz rahatlamamı sağlamıştı. Sen benim erişemeyeceğim prensimdin..."

"Sen de benim masal prensesimsin. Beyaz saçlı, dayanılmaz gözlü bir prenses..."

Birbirlerine sarılmış halde durdular bir iki saniye. Sonra Tahir onu yavaşça kollarından bıraktı. Gözü arkadaki televizyona kaymıştı. "Halay bitiyor sarışınım... Bunları konuşacak çok yıllarımız olacak. Hazırlanmaya ne dersin?"

"Tamam... Hemen... Ama Tahir?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum... Seni sadece sen olduğun için seviyorum. Beni sevmesen de seni seviyorum. Ama şu anda ortam çok müsait olmasa da... duymaya ihtiyacım var. Bana güvendiğine... Beni sevdiğine emin misin?"

Tahir'in gözleri ışıldadı. Parmak uçları güzel yüzünde gezindi. Genç kadının gözyaşları kurumuştu ama kirpik uçlarında hâlâ nem vardı. Neyse ki kaliteli makyajında ciddi bir akma olmamıştı. Rimeli yerinde duruyordu. Bu kadının her hali güzeldi. Onun her hali özeldi. O her zaman sevilecek kadınlardandı.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." dedi sevgi ile. "Seni seviyorum. Senden ve sevgimden hiç ümidimi kesmedim. Sana güvenmediğimi söylediğim günlerde bile seni seviyordum.

Evinin yandığına o kadar sevinmiştim ki… Gerçekten!" Karısının yüzündeki şaşkınlığa gülümsemişti. "Yeniden benim yanıma taşınman harika bir olaydı. Ev sensiz bomboştu. Bir daha o günleri yaşamamak için her şeyi yapabilirdim."

Güney kıkırdadı. "Evimi sen yakmadın değil mi?"

Tahir'in gözlerinde şeytani bir ışık yandı söndü. Sonra dürüstçe fısıldadı. "Aklıma gelseydi… inan ki önce ben yapardım."

40. BÖLÜM

Tahir yere sırtüstü uzanmıştı. Yumuşak halı yüzünden üstünde zıplayıp duran onbeş kiloluk ağırlık onu pek rahatsız etmiyordu. Güney de hem televizyon seyrediyordu hem de kocasına bakıyordu. Güzel dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı. Kocasının saçları dağılmıştı. O kır saçları karıştıran kendisi değildi tabii. Adamın kucağında zıplayıp duran ufak bir oğlan çocuğu, minik elleriyle genç adamın saçlarına yapışmıştı şimdi de. Minnacık boyuyla dev gibi adamı yere yatırdığına da inanmış gibiydi. İki buçuk yaşının neşesi içinde kıkırdarken, kendisini tutan iri ellerin gücünü ve sevgisini hissedebiliyordu.

Sonunda Güney kocasına acıdı. Çocuğun gülüşlerine rağmen genç kocasının inlemeleri kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Serdar!" dedi biraz uyarırcasına. "Oğlum! Bıraksana adamın saçlarını! Yolacaksın!" O çok sevdiği saçlara bir şey olmasını hiç istemezdi.

"Anne!" diye bağırdı çocuk. Simsiyah saçları, masmavi gözleri vardı. Beyaz cildi pırıl pırıldı. Muzaffer bir sesle konuştu. "Anne! Gördün mü? Yendim babamı ben! Yendim onu!"

Tahir pes etmiş gibi kollarını geriye atmıştı. Gözleri kapalı, nefesi de sıklaşmıştı. Güney gülerek kocasının numaracılığını takdir etti. Küçücük çocukla bir olan bu adama ne demeliydi? Oğlan çocuğu babasının saçlarını bıraktı. Sonra sevgi ile babasına sarılıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Tamam koca adam!" dedi aynı annesi gibi. "Artık iyileşebilirsin. Öptüm, yaraların geçti. Tamam mı?"

Tahir de gülerek doğruldu. "Tamam. Ama bunu saymam. Hile yaptın. Yarın eşit şartlarda boğuşacağız." Çocuğu kucağına çekmişti.

O da oğluna kocaman bir öpücük vermişti. Sonra çocuğu ile birlikte yerden kalktı. Gidip Güney'in yanına oturdular birlikte.

"Annemiz nasılmış bakalım?" diye sordu sonra merakla.

Güney iç çekti. "Bilemiyorum…" diye fısıldadı. Sonra küçük eli çiçeklerle süslü pijamasına gitti, Yavaşça karnını sıvazladı. Tahir ve Serdar da onun kocaman karnına bakıyorlardı. "Doğuma daha bir hafta var ama sancılarım sıklaştı gibi… Bugün sen yokken hafifçe yokladı yine beni. Pınar çok endişelendi. Kendi çocuklarını unutup tüm gün benimle ilgilendi kadıncağız."

Tahir'in kaşları çatılmıştı. "Korkutuyorsun beni." dedi yavaşça.

Biraz ileride ise Güney'in annesi Ferdane Hanım oturuyordu. O da televizyon seyreden ve aynı zamanda kavgayı gülerek izleyen tayfadandı. Hemen yanında ise kocası Samim Bey duruyordu. Her ikisi de kızlarının ikinci bebeklerinin doğumunda bulunmak üzere bir hafta önce gelmişlerdi.

"Ciddi bir sancı değildi." dedi Ferdane Hanım. "Henüz sancı araları sıklaşmadı. Senin karın biraz fazla endişeli. Kızınıza bir şey olacağı yok. Endişelenmeyin. Bence iki üç gün daha bekleyeceğiz. Ondan sonra inşallah bebeğimiz Seden Hanım'ı kucağımıza almış olacağız. Bu bebeğin ilk çocuğunuz gibi erken doğacağını sanmıyorum."

Tahir'in endişesi biraz azaldı. Güney'in annesini çok severdi. Onun fikirlerine değer verirdi. Güney gibi birçok konuda o da oldukça sakin ve isabetli kararlar veriyordu. Fakat Güney yeniden doğum yapacak her anne gibi ekstradan endişeliydi. Bu endişe doğal olarak Tahir'e de yansıyordu.

Kapı çalınınca ayağa kalktı. Çocuğu yere bıraktı. Uzun adımlarıyla kapıyı açmaya gitti. Serdar da minicik adımlarıyla koşmaya başlamıştı. Üstelik de babasından önce kapıya varmıştı. "Baran geldi! Baran geldi!" diye bağırıp duruyordu.

Tahir gülümseyerek kapıyı açtı. Gerçekten de karşısında Baran duruyordu. Tabii, babasının kucağında… Doğan onun davet etmesini beklemeden içeriye adım attı. "Of! Kafamızı şişirdiniz alt katta." dedi yalancı bir öfke ile. Siyahımsı yeşil gözleri ise keyifle ışıldıyordu. Hemen arkasından da Pınar girdi. Onun da kucağında bir kız çocuğu vardı. Bu çiftin tam iki yıl önce ikizleri olmuştu. Birisi kız diğeri de erkekti. "Bu kadar da gürültü yapılmaz ki." dedi Doğan biraz kenara çekilerek. Sonra bakışlarını yerdeki minik deve çevirdi. "Kim yendi peki?" diye sordu oğlana.

Çocuk göğsünü şişirdi. Yaşına göre uzun bir çocuktu Serdar. "Ben tabii." dedi zaferinden emin bir şekilde. "Dün de ben yenmiştim."

"Demek sana öğrettiğim teknikler işe yaradı?" dedi Doğan ona. Kendi kucağındaki oğlunu aşağıya indirdi. Baran da babası gibi yeşil gözlü ve esmerdi. Uzun saçları dağınık olmasına rağmen çok şekerdi.

Serdar onlardan sadece altı ay önce doğmuştu. Güney ile Tahir'in düğününden sonra, yeni evli çift mutlu bir haberle daha karşılaşmışlardı. Güney daha önce istediği gibi, Tahir'den, evlenmeden önce hamile kaldığını öğrenmişti. Evlendiklerinde bir aylık hamile olduğunu keşfetmişti. Hiç beklemeden anne olma şansını yakalaması ve gerçekten de mutlu bir yuvaya sahip olması ona Allah'ın bir hediyesiydi. Her şey mükemmeldi. Tahir zaten görevleri de bırakmıştı. Artık sadece işleri ile ilgilenen eski bir asker, çok iyi bir babaydı. Sadece Güney bebeğin erken doğuşunu ailesine açıklamaktan utanarak kaçınmıştı. Durumu ise Pınar gibi yakın arkadaşları biliyordu.

Çocuklar kendi aralarında oynamak üzere odanın bir köşesine çekildiler. Her ikisinin de evlerinde mükemmel bir oyuncak koleksiyonu vardı. Küçük Baran biraz daha çocuksu olmasına rağmen, ağabeyi sayılan Serdar'ın eğlence tarzına çok iyi uyum sağlıyordu. Sadece küçük kız Azra dışlanıyor gibiydi. Ama o da zaten her kız çocuğu gibi kendi bebeğiyle oynamaktan hoşlanıyordu. Güney'in karşısındaki koltuğa oturan annesinin yanına gitmiş ve kendi uzun saçlı bebeği ile oynamaya başlamıştı bile.

"Sancın oldu mu yine?" diye sordu Pınar. Merakla arkadaşına bakıyordu. Tüm gün gerçekten de Güney için endişelenmişti.

"Olmadı... Annem birkaç gün daha süremiz olduğu konusunda kararlı."

"Tecrübe." diye mırıldandı Ferdane Hanım. Pınar ile Doğan gelince televizyon izlemeyi bırakmış ve gençlerin yanına gelmişti. Şimdi de doğal bir şekilde herkese taze çay dolduruyordu.

"Neyse... Çantamız hazır nasılsa. Çok heyecanlıyım. Serdar doğduğunda bile böyle heyecanlı değildim. Doğrusu oğlum olduğu için mutluyum ama hep bir de kızım olsun istemiştim."

Pınar gülümsedi. Uzanıp onun elini tuttu. "Meraklanma... Az kaldı. Güzel bir kızın olacak. Ve eminim beyazımsı sarı saçları ile gözlerimizi alacak."

"Bence bir tanesi yeterdi." diye homurdandı Doğan. "Annesi hepimizin gözlerini yeterince kamaştırdı. Hayatımda kızmak isteyip

de kızamadığım tek kişi karşımda oturuyor. Kendimi âciz hissediyorum."

Onun bu sözlerine herkes güldü. Gerçekten de Güney Tahir'in bütün arkadaşlarını etkilemişti. Geçmişte tüm olanlara rağmen ve tüm endişelere rağmen, kimse ona kızamamıştı. Kimse ondan yeterince nefret edememişti. Üstelik de insanın içine işleyen o masmavi dayanılmaz gözleri ile adeta herkesi kendisine çekmişti. Herkesin gizlice onun için de endişelenmesini sağlamıştı. Herkesin gönlünde ışıldayan sarı ışıklı bir dağ çiçeği olmuştu. Ve özellikle bir kişinin, Tahir'in hayatını inanılmaz değiştirmişti. Kimse bunu görmezden gelemezdi. Güney ile tanışan Tahir, eski halini tamamen terk etmişti. En zor anlarda bile Güney'e olan inancını ve sevgisini kaybetmemişti. Daha neşeli, daha rahat, daha hayat dolu olmuştu. Evet, biraz acı ve endişe çekmişti ama sonuç olarak da ödüllendirilmişti.

Eğer Tahir o gece hastanede Güney'i hayatından çıkarıp atmış olsaydı her şey bitmiş olacaktı. Ya da Ankara'daki konuşmalarında yanında kalması için ona minicik bir umut vermeseydi, Güney şimdi bu odada, bu güzel yuvaya sahip olamayacaktı. Genç adamın bu garip saçlı kadına olan sevgisi, pek çok zorluğu aşıp geçmişti. Ve Güney'in ona olan aşkı, kardeşinin katili bile olsa ona olan zayıflığı, mutluluğu bulmasını sağlamıştı.

Bir gerçek daha vardı.

Doğan bir gün ona bir CD getirmişti. Evde kimsenin olmadığı bir zaman seyretmesini istemişti. Güney çok meraklanmıştı. Daha birkaç aylık hamileydi. Sonra CD'yi takınca bunun bir video olduğunu görmüştü. Yaşlı gözlerle izlemişti o videoyu...

Patlamanın olduğu geceye aitti. Bir polis kamerası olduğu belliydi. Arka planda yıkık bir ev vardı. Her taraf toz dumandı. Tahir ile Doğan'ın kendi aralarında taşımaya çalıştıkları Cihat açıkça gözüküyordu. Yarası hiç iyi gözükmüyordu. Gözleri Tahir'e kayınca, onun da hiç iyi olmadığını hemen anlamıştı. Genç adam topallıyordu açıkça. Alnından, ensesinden, her yerinden kan akıyordu. Hem de gözle görünür bir hızla.

'Hadi Cihat! Hadi evlat... Aç gözünü... Kız kardeşin için yaşamalısın... Bırakma kendini...' dediğini duydu onun. İnanamıyordu. Tahir onu belki vurmuş olabilirdi ama gerçekten de Doğan'ın dediği gibi kurtarmaya da çalışmıştı işte. Cihat'a saplanmış tahta parçası da açıkça gözüküyordu. Demek gerçekten de ölümcül yarası bu tahta yüzünden olmuştu? Sebep o mermi değildi.

Tahir'in sözlerini hatırlamıştı o anda.

'Birisini gerçekten öldürmek istersen… başına nişan alacaksın.'

Evet, Tahir, Cihat'ı öldürmek istememişti. Bunu zaten biliyordu. Tahir bunu kendisine açıklamıştı. Ama şimdi delilini görmek, doğrusu yüreğini ferahlatmıştı. Ona olan sevgisi asla değişmeyecekti. Zaten bundan fazla sevemezdi ki… Yine de rahatlamıştı işte.

'Ta… Tahir…' diye fısıldamıştı kardeşi. Kamera açıkça çekmişti bu konuşmayı. Gürültüler içinde bile duyulabiliyordu. Tüm dikkatini iki yaralı insan arasında geçen konuşmaya vermişti.

'Konuşma…' Kardeşi sedyeye yatırılmıştı o anda. Tahir de ayakta zor duruyor gibiydi.

'Kız… kardeşim…' diye fısıldamıştı yaralı genç. 'Beni… kötü… bilmesin. Ben terörist değilim.'

'Değilsin zaten. Konuşmalarınızı duydum. Senin bu eylemi istemediğini biliyorum. Hadi, konuşmayı bırak… İyi olacaksın.'

Konuşmanın hepsi bu kadardı. Ama Güney için yeterliydi. Gözyaşları dakikalarca dinmemişti. Özellikle… Özellikle kendi hayatından bile çok değer verdiği kır saçlı sevgilisinin sendelediğini gördüğünde… O koca beden sendelemişti. Tıpkı İstanbul'da vurulduğu andaki gibi… Ve yine tıpkı İstanbul'daki gibi can dostu onu yakalamıştı. Doğan onun yere düşmesine izin vermemişti. Güçlü kollarıyla onu sımsıkı tutmuştu. Bir yandan da doktorları çağırıp duruyordu.

Doğan'ın bu CD'yi ona niye verdiğini anlamıştı. Kalbinde minicik bir şüphe varsa bile yok olması içindi. Ah o yeşil gözlü dev ne harika bir dosttu. Ne harika bir arkadaştı. Ve gerçekten de iyi bir baba, iyi bir kocaydı… Ama geç kalmıştı zaten. Tahir'i gerçekten de çoktan affetmişti. Ve biliyordu ki kardeşi de bu evliliği onaylardı.

Gözleri sevgi ile kocasına bakıyordu. O anda Tahir de kendisini süzüyordu. Koca odada herkes yok olmuş gibiydi. Bu adamı çok seviyordu. Ondan bir oğlu olmuştu. Şimdi de bir kızı olacaktı. Daha ne isterdi ki? Yok. Hayır. Bir iki bebek daha isterdi… Ona ve kendisine benzeyen bebekler. Kalabalık bir aile istiyordu. Bu evde mutlu gülüşler istiyordu.

Doğan'ın son sözleri odadan kaybolalı sadece birkaç saniye olmuştu. Sonra Tahir de başını salladı yavaşça. "Sadece sen mi dostum?" dedi Doğan'ın sözlerine karşılık. "Sadece sen mi?" Gözlerindeki sevgiyi görmemek için kör olmak lazımdı. Bu kadın iki çocuğunun annesi, hayatının yaşam kaynağıydı. "Ben ona karşı kendimi zaten

hep âciz hissettim..." diye alçak sesle bir itirafta bulundu. Gözleri karısının gözlerindeydi. "Her zaman…"

Kimse konuşmadı. Kimse şaşkınlığını belli etmedi. Tahir'in karısına olan düşkünlüğünü zaten normalde herkes biliyordu ama böyle açıkça, odada sanki başka kimse yokmuş gibi bir itirafta bulunması garip olmuştu. Güney utançla gülümsedi. Bu dev gibi adamların üzerinde böyle bir etkisi olması garipti. Bunun hiç farkında değildi.

Gece geç saatte yatarken de bunu kocasına sordu. Koca göbeğiyle onun iri vücuduna doğru uzanmıştı.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu muzipçe.

Genç adam ciddi bir şekilde başını salladı. "Hiç eksilmeden…"

"Kaçamak bir cevap gibi oldu bu." Yine de kıkırdamıştı. "Peki, gerçekten de bana karşı kendini âciz mi hissediyorsun?"

"Her zaman…"

"Bu şişko halimle bile mi?"

"Bu şişko halinle daha da âciz hissediyorum."

"Bu cevabında uzun süredir seks yapamamış olmamızın verdiği bir sıkıntı yok değil mi?"

Tahir gülümsedi. Dudakları karısının dudaklarına dokundu hafifçe. "Belki birazcık… Ama ben senin her şeyini seviyorum sarışınım… Sadece seks yapmayı değil. Yanımda olmanı, yatağımda bana sarılmanı, sabahları uyku mahmurluğu ile bana bakmanı, evimde o küçücük ayaklarınla gezinmeni, çocuklarımın annesi olmanı seviyorum."

Güney yine güldü. Mutlu bir kadının gülüşüydü bu. Kocası gittikçe daha romantik oluyordu galiba.

"Yani sadece iyi bir eleman olduğum için değil?.." dedi şakadan.

"Doğrusu büromdaki varlığını da çok özlüyorum. Senin yerine aldığım erkek asistan bana senin gibi bakmıyor."

Güney yerinde mutlulukla kıpırdadı. Gözleri ışıldıyordu her zamanki gibi. "Nasıl bakıyormuşum ben sana?"

"İşte aynen böyle."

"Nasıl?"

"İçimi delercesine…"

"Başka?.."

"Tüm savunmamı yıkarcasına…"

Güney de uzanıp onun dudaklarına bir öpücük kondurmuştu. "Bana karşı kendini savunmana gerek yok aşkım." dedi genç kadın sevgi ile. "Bunu biliyorsun. Asıl sen benim savunmamı yıktın.

Benim gibi inatçı ve soğuk bir kadını kolayca elde ettin. Şu güzelim kır saçlarınla gözlerimi kamaştırdın. Sen benim hayatımda gördüğüm en iyi, en yakışıklı ve harika erkeksin. Tanıdığım en iyi baba, en iyi kocasın. Kardeşim belki talihsiz bir olay yaşadı ama onun sayesinde seninle tanıştım. Eminim şimdi o da çok mutludur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Buna sevindim."

Bir an birbirlerine baktılar. Sonra dudakları yeniden ve yavaşça birleşti. Bir süre sevgilerinin lezzetini çıkardılar. Uzun uzun öpüştüler. Neden sonra Güney dudaklarını ayırdığında, ikisinin de gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Şişşt!" diye fısıldadı buğulu bir sesle. "Âşık ve hamile bir kadını azdırmak hiç doğru değil."

Tahir onun bu haline gülümsedi. Güney'in dürüstlüğünü seviyordu. "Âşık bir adam olarak seni anlıyorum..." dedi yavaşça.

"Peki, beni gelecekte de sevecek misin koca adam?"

"Daima..."

"Saçlarım gerçekten beyazlasa da mı?"

"Bembeyaz olsa da."

"Göğüslerim sarksa?"

"Yere değse bile umurumda değil."

"Göbeğim çıksa?"

Tahir ona sıkıca sarıldı ve sevgi ile kendisine çekti. Şimdi neredeyse burunları birbirine değiyordu. Dudakları arasında sadece birkaç santim vardı.

"Ne halde olursan ol." diye sevgiyle mırıldandı. "Yüzün kırışıklıklarla dolsa da... Artık yürüyemeyecek kadar yaşlansan da... Bana böyle gülemeyecek kadar ağzında diş kalmasa da... Ben tek bir şeye sahip olsam yeter... Gözlerin... Bana gözlerin yeter sevgili karıcığım... O güzel gözlerin yeter. Yeter ki onlar bana hep böyle sevgiyle baksın... Bana hep böyle ışıldasın! Dünyada daha başka bir şey istemem!.."

...SON...